

BẮT RINH NGŨ

Dịch: rebekahaz_52 (Thư Ngổ)

Yêu không bên bờ

Mục lục

- [Chương 1: Tôi Là Một Đứa Trẻ Ngoan](#)
- [Chương 2: Thời Niên Thiếu Mơ Hồ](#)
- [Chương 3: Giáo Dục Giới Tính Vỡ Lòng](#)
- [Chương 4: Bữa Cơm Cuối Cùng](#)
- [Chương 5: Chị Đã Mất Cậu Rồi](#)
- [Chương 6: Không Có Cảm Giác Với Cậu](#)
- [Chương 7: Rung Động Nhất Thời](#)
- [Chương 8: Người Xa Lạ Quen Thuộc](#)
- [Chương 9: Hai Đường Thẳng Song Song Hạnh Phúc](#)
- [Chương 10: Hoa Hồng Phai Màu](#)
- [Chương 11: Vẻ Yếu đuối Của Khương Doãn Nặc](#)
- [Chương 12: Nụ Hôn Tinh Nghịch](#)
- [Chương 13: Ngãng Đầu Lại Thấy Cậu](#)
- [Chương 14: Bạn Học Soái Ca Lôi Viễn](#)
- [Chương 15: Có Lẽ Là Người Yêu](#)
- [Chương 16: Sương Mù Trước Mắt](#)
- [Chương 17: Bông Lúa Mi Hoàn Hảo Nhất](#)
- [Chương 18: Có Một Tên Ngốc](#)
- [Chương 19: Cú Điện Thoại Của Lâm Hiên](#)
- [Chương 20: Anh Đã Từng Ở Trong Trái Tim Em](#)
- [Chương 21: Thương Đế Cũng Chơi Khăm](#)
- [Chương 22: Không Phải Làm Bằng Sắt](#)
- [Chương 23: Không Thể Yêu Cậu](#)
- [Chương 24: Chìm Đắm Mất Rồi](#)
- [Chương 25: Câu Chuyện Bao Cao Su](#)
- [Chương 26: Chỉ Ước Mọi Thứ Như Lúc Đầu](#)
- [Chương 27: Chữ “Tình” Bỗng Đến](#)
- [Chương 28: Kích Động Là Ma Quỷ](#)
- [Chương 29: Người Vô Tâm Vô Tính](#)

Chương 30: Thật Muốn Giết Anh Ta
Chương 31: Chết Cũng Muốn Yêu
Chương 32: Tôi Mong Em Hạnh Phúc
Chương 33: Tất Cả Đều Loạn Rời
Chương 34: Tiếp Tục Hồn Loạn
Chương 35: Chạy Trốn Khỏi Cửa Địa Ngục
Chương 36: Đầu Heo Và Bánh Bao
Chương 37: Chúng Ta Đi Hẹn Hò
Chương 38: Hạnh Phúc Chết Đi Được
Chương 39: Mộng Tưởng Và Hiện Thực
Chương 40: Ăn Hay Không Ăn
Chương 41: Vẫn Không Ra Tay Được
Chương 42: Nhật Ký Trưởng Thành Của “Tiểu Cường”
Chương 43: Oán Niệm Của Người Phàm
Chương 44: Người Không Đoán Được
Chương 45: Quá Khứ Đánh Rơi
Chương 46: Tình Yêu Là Thuốc Mê
Chương 47: Ngày Mai Sẽ Đến
Chương 48: Dao Rọc Giấy Sinh Mệnh
Chương 49: Quả Ngọt Giữa Hè
Chương 50: Kết Thúc Mở
Chương 51: Chuyển Tiếp
Chương 52: Hình Nộm Rỗng Ruột
Chương 53: Quên Mất Anh Đã Từng Yêu Em
Chương 54: Chiếc Nhẫn Thứ Tư
Chương 55: Thời Gian Tựa Dòng Nước
Chương 56: Gặp Nhau Chi Bằng Không Gặp
Chương 57: Giá Trị Của Tình Yêu
Chương 58: Nơi Nào Không Tương Phùng
Chương 59: Một Con Rắn Của Người Nông Phu
Chương 60: Rất Giỏi Rất Mạnh Mẽ
Chương 61: Không Thể Quay Trờ Lại Trước Kia

- Chương 62: Dấu Chân Trong Băng Tuyết**
- Chương 63: Những Chuyện Nhỏ Nhặt**
- Chương 64: Dầu Muối Tương Dấm Trà**
- Chương 65: Thân Thể Già Trước Trái Tim**
- Chương 66: Ký ức Thức Tỉnh**
- Chương 67: Người Này Không Quân Tử**
- Chương 68: Thực Sắc Tính Dã**
- Chương 69: Tình Yêu Là Vô Dụng Nhất**
- Chương 70: Tưởng Niệm Thời Thanh Xuân**
- Chương 71: Nỗi Nhớ Kéo Dài Thành Sông**
- Chương 72: Một Năm Sẻ Tận Đêm**
- Chương 73: Những Người Cùng Khố**
- Chương 74: Quá Khứ Tan Biến**
- Chương 75: Gượng Cười Mà Thương Thân**
- Chương 76: Cùng Bên Ánh Nến Nhớ Ngày Xa Xưa**
- Chương 77: Ai Cũng Đều Có Bí Mật**

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tôi Là Một Đứa Trẻ Ngoan

Mùa hè trong ký ức của cậu, đã từng là mùa ly biệt.

Nước sông chảy xuyên qua thành phố, bầu không khí nặng nề và ngột ngạt. Quốc lộ Bách Du dưới cái nắng gay gắt trở nên mềm mại, tỏa ra mùi vị đắng chát. Người đi bên đường thấy nóng trốn mình vào tán cây tiêu huyền London vươn cao xanh um tươi tốt hát vang, lá cây không hề động đậy, cơn gió mát nhẹ cũng trở thành một loại xa xỉ, tâm trạng buồn bực không có được bất kỳ sự an ủi nào.

“Hứa Khả, chị không muốn đi, không muốn đi một chút nào.” Chị gái nói với cậu “Chị thà mỗi ngày đều đối diện với đầu heo là em”, lúc nói ánh mắt cô bé liếc sang chỗ khác. Một cô bé mười bốn tuổi đang bước vào độ tuổi khó bảo, cô không thèm hoặc không biết phải thể hiện tâm trạng hụt hẫng của bản thân như thế nào, dù là vui vẻ, đau lòng hay giận dữ, trong lời nói luôn lộ rõ sự châm biếm đối với cậu.

Đằng sau là bóng dáng bận rộn của người mẹ, căn phòng dần trở nên trống trải, trong vali hành lý chất đầy quần áo.

Đêm đến, ánh trăng màu vỏ quýt treo nơi chân trời. Khoảng trống dưới lầu hay gọi là con hẻm, người lớn ngồi trên ghế dựa hoặc chiếc giường tre trò chuyện câu được câu chăng, đám trẻ nhỏ chạy đuổi nô đùa. Dải ngân hà trên đỉnh đầu hiện ra rõ rệt, thi thoảng có vài ngôi sao băng vụt qua, mọi thứ trông có vẻ bình thường mà yên tĩnh, vẫn như trước đây.

Buổi tối năm ấy, gia đình cậu tan vỡ từ đó.

Chuyện này thật ra cũng không có gì to tát. Đời người chẳng qua cũng chỉ là cái chớp mắt như hạt bụi bay trong không trung, hưởng hồ chuyện hợp tan giống như sự biến đổi giữa các vì sao, thế sự vô thường.

Cậu vẫn ung dung thong thả trải qua bảy năm, mặc dù có hơi cô đơn.

Sự trưởng thành dần dần trong bảy năm, nổi cô đơn như hình với bóng. Dù rằng bây giờ cậu đang ăn uống vui vẻ cùng một bàn đầy người thì cảm giác bất cần này thậm chí càng thêm mãnh liệt, may mà cậu đã quen rồi.

Có người nói rằng, nếu một đứa trẻ thất vọng về gia đình thì chắc chắn tương lai nó sẽ nảy sinh tâm trạng chống đối xã hội.

Điều may mắn là Hứa Khả không hề trở thành một cậu thiếu niên có vấn đề, chẳng qua là cuộc sống tự lập mấy năm qua khiến cậu trông có vẻ sỏi đời hơn những người bạn cùng trang lứa mà thôi. Cũng vì vậy mà bạn bè thì nhiều nhưng tri kỷ thì ít.

Bạn bé quá nửa là bạn rượu, chẳng hạn như bạn cùng đội bóng rổ đại học, vài cô gái trong đội cổ vũ. Nghỉ hè rảnh rỗi không việc gì làm, đám bạn này sẽ tụ tập cùng nhau, dần dà con gái ưa nhìn trong đội cũng bớt đi không ít.

Ngôn Hề La là một trong số ít những người may mắn còn sót lại. Không phải ngoại hình cô không nổi bật, ngược lại, điều kiện của cô khiến rất nhiều người không sánh kịp. Theo cách nói quen thuộc ở trên mạng, “người thông minh hơn tôi không xinh đẹp bằng tôi, người xinh đẹp hơn tôi không thông minh bằng tôi”, Ngôn Hề La của chúng ta thuộc kiểu ví dụ trên.

Ngôn Hề La có ý với Hứa Khả, người bên cạnh rõ như ban ngày. Lúc hai người ở cùng nhau trông rất đẹp đôi, những người khác cũng mập mờ đi theo tác hợp cho họ. Đối với việc này, thái độ của Hứa Khả có chút

không rõ ràng, hoàn toàn phù hợp với hai vế đầu trong câu châm ngôn ba không “không chủ động, không từ chối, không chịu trách nhiệm”, còn về vế cuối cùng, thật thật giả giả, mỗi người một ý kiến.

Đêm hôm đó, mọi người đều uống ngà ngà, ai nấy dìu nhau về nhà. Tiệc vui chóng tàn, trong lòng Hứa Khả bỗng nhiên cảm thấy trống vắng, bất chợt rung động liền đưa người đẹp Ngôn về chung cư cậu thuê bên ngoài trường học. Đối với Ngôn Hề La cậu ít nhiều cũng có thiện cảm, cô gái này xinh đẹp phóng khoáng nhưng không ngốc nghếch, nên nể mặt thì nể mặt, thủ đoạn ve vãn cũng cao tay, vừa không hạ thấp dáng vẻ của mình ăn nói cũng không đến mức vô vị.

Chỉ là cậu vẫn còn chút mơ hồ đối với khái niệm đưa con gái về nhà qua đêm, điều khiến cậu căng thẳng hơn chính là sự mong đợi lấp đầy chỗ trống.

Lâu dài, chỗ trống khiến người ta chán ghét này dần “đóng quân” trong cõi lòng cô đơn.

Đêm cuối tháng tám, không khí mang hơi nóng ẩm ướt của mùa hè.

Cơ thể của cô gái trẻ dần hiện rõ trước mắt, thuần khiết mà đầy đặn.

Giây phút thị giác mãnh liệt tấn công đã nhấn chìm đại não, cậu không thể nào kiềm chế.

Song, người con gái trong lòng này lại vô cùng xa lạ.

Tình dục kích động nhưng trong lòng lại trống trải.

Nỗi cô đơn vẫn không thể vơi bớt.

Bất ngờ cậu bỗng đẩy cô ra, ánh mắt mê đắm dần trở nên lạnh lùng, che giấu nỗi thất vọng.

Ngôn Hồ La ngạc nhiên mở to mắt, tay vẫn vãn vãn về góc áo cậu.

“Xin lỗi”, tâm trạng cậu vô cùng phiền muộn, kéo chiếc chăn mỏng trên giường nhẹ nhàng đắp lên người người đẹp, “Cậu nghỉ ngơi đi”.

“Mình thích cậu”, cô nói từng chữ một, vô cùng rõ ràng.

“Xin lỗi”, cậu bình tĩnh nhìn cô, “Mình không có cảm giác đó với cậu”.

Ngôn Hồ La cắn môi, sau đó khẽ cười, “Nếu đã vậy, chi bằng làm bạn đi”, vẻ mặt cô vô cùng tự nhiên.

“Chuyện hôm nay mình rất xin lỗi, khuya rồi, cậu có thể ở lại đây nghỉ ngơi”, gạt đi mấy sợi tóc lòa xòa, cầm lấy ba lô, Hứa Khả đi ra ngoài, “Lúc về nhớ khóa cửa, để chìa khóa trong chậu hoa ở ngoài cửa là được”.

Cửa nhẹ nhàng bị đóng lại.

Nhắm mắt lại, Ngôn Hồ La cầm chăn quấn quanh người nhưng cảm giác lạnh lẽo lại khiến cô rùng mình. Quan hệ trai gái đứng đắn sao? Cô tự cười chế giễu.

Kết quả như vậy không nằm trong dự tính của cô.

Không nhà để về. Hứa Khả cân nhắc xem nên đi đâu mới tốt.

Học kỳ mới sắp bắt đầu, dù là đêm khuya, chung quanh trường học cũng vô cùng náo nhiệt, tiệm cơm, quán ba, hộp đêm, quán net, bóng người thấp thoáng, ồn ào huyên náo.

Nội tâm cậu dần dần dấy lên một chút tê lương, vẩn vút quanh quẩn nơi lồng ngực, giống như vô số buổi đêm một mình suy ngẫm trong bóng tối, rõ ràng rất nhiều người có được sự ấm áp, còn cậu thì muốn cũng không được.

Trước sau cậu vẫn là một người yếu đuối, chỉ là cố gắng giữ vững hình tượng quyết đoán mà thôi.

Cậu đi vào một quán net, mở máy tính lên, đăng nhập MSN chế độ ẩn.

Trong giao diện màu xanh nhạt dường như chiếm nửa màn hình, chỉ có một người liên lạc, rê con chuột qua đó liền hiện ra vô số hàng chữ kỳ quặc: “Cậu chết ở đâu rồi, thời kỳ nổi loạn vẫn chưa kết thúc sao? Cậu không gọi điện, trả lời bằng một cái mail dung lượng 10 byte, còn dám đăng nhập ẩn, ngứa mình rồi đúng không? Cái gì, còn đang bận, không phải là bận tán gái đấy chứ, thói đời đã khác rồi, người Hobbit mà cũng có kẻ tranh giành nữa, không quên chị đây ngâm đăng nuốt cay bao nhiêu năm... Còn ngây ngốc nhìn cái gì nữa? Nhớ gửi vài bức hình đó qua đây, không cần hình phong cảnh, cũng đừng có gửi mấy bức hình của mười năm trước!!!” Cuối tin nhắn là một hàng biểu tượng ngón giữa.

Nhìn hình đại diện màu xanh đỏ, Hứa Khả thở dài, cái đồ dai như đĩa, online hai bốn trên hai bốn, không cần ngủ.

Trong hộp mail lại có năm mail mới, tất cả đều cùng một người gửi.

Cậu mở email trên cùng, một tấm ảnh dần hiện ra, người trong ảnh nhe răng trợn mắt, mặt cười kỳ quái.

Ừm, kiểu tóc quê mùa, làn da thiếu nước, ngủ không đủ giấc, quần thâm ở mắt, vẻ mặt cứng đơ, quần áo tùy tiện, tư thế kỳ cục lại còn tưởng là ngẫu... Cậu không kiềm được bĩu môi, lưu tấm hình lại, bắt đầu trả lời mail:

“Ổn cả, chớ lo.”

Nghĩ đi nghĩ lại rồi sửa thành, “Mọi thứ đều ổn, chớ lo”, sau đó gửi đi.

Sau khi hoàn thành xong mọi chuyện, tâm trạng dường như trở nên tốt hơn.

“Cho hỏi... bạn ơi, có thể cho mình MSN của bạn được không”, nữ sinh ngồi bên cạnh đến thấp giọng hỏi, hai má cô hơi ửng đỏ.

“Tôi không dùng MSN”, cậu nhả nhận trả lời.

“Nhưng mà...”, cô gái chỉ lên màn hình máy tính của cậu, muốn nói nhưng lại thôi.

“Cái này à”, cậu cười cười, trượt con chuột tới ô đề tên người liên lạc nói, “Bên trên chỉ có một tên gốc thế này thôi, tôi cũng chưa bao giờ gửi mail cho cô ấy”.

“Vậy QQ cũng được”, cô không muốn trở thành tên gốc thứ hai trong miệng Hứa Khả.

“Tôi cũng không dùng”.

“Còn cái khác, ví dụ như yahoo...”, giọng cô gái ngày càng nhỏ.

“Cũng không dùng”, cậu cúi đầu tiếp tục nhận mail.

Cô gái trừng mắt nhìn cậu, mặt đỏ lựng, vô cùng khó xử.

“Có điều”, cuối cùng cậu cũng mở miệng, “Tôi thích dùng điện thoại hơn”, sau đó nói ra một dãy số.

Sau vài giây ngạc nhiên, cô gái vội lấy điện thoại ra ghi lại, sau đó bấm số gọi.

Chiếc điện thoại Hứa Khả đặt trên bàn bỗng rung, cậu cầm lên lắc lắc với cô gái, “Thế này tiện hơn”, cậu cười nói.

Cô gái bỗng cảm thấy tim đập nhanh hơn, loạng choạng quay về chỗ của mình.

Thế giới tĩnh lặng.

Phía chân trời cuối cùng cũng xuất hiện một vệt trắng bạc, tia nắng ban mai tươi mát đẹp đẽ của mùa hè, bất giác cậu nhớ đến người trong bức ảnh và ánh mắt trong veo của cô.

Hứa Khả nhìn thời gian hiển thị trên màn hình, đoán chừng chắc có thể về nhà được rồi.

Với cậu, con gái là một sự phiền phức, vài lần gặp gỡ lúc đầu mang lại cảm giác hư vinh không thể né tránh nhưng sau đó lại ngày càng tẻ nhạt.

Chỉ là vẫn phải giữ thể diện.

Cậu rút thẻ sim ra khỏi điện thoại rồi ném vào thùng rác bên đường.

Ngoài việc thỉnh thoảng nói dối có thiện ý, cũng gọi là một đứa trẻ ngoan, cậu tự khen mình như vậy.

Vậy còn chị, mới học lớp sáu đã bắt đầu yêu sớm vẫn gọi là đứa trẻ ngoan sao?

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thời Niên Thiếu Mơ Hồ

Khương Doãn Nặc kéo chiếc vali nhỏ xíu nặng nề của mình, đi theo sau mẹ.

Cô không nhìn được ngoái đầu lại nhìn.

Xuyên qua làn khói chiều, ánh mắt của đứa trẻ đó giống như ánh chiều tà, không còn chút sức lực lung lay trong tầng mây mờ mịt.

Chỉ là phút chốc, cô bèn không nhìn được mà lại ngoái nhìn.

Ở độ tuổi chưa biết thế nào là ly biệt của cô, nỗi đau khổ xa lạ này cứ ngỡ nhấc gõ vào trái tim cô. Một lần rồi lại một lần, cho đến khi cô ngồi vào trong khoang máy bay, từ trong mây nhìn xuống mặt đất xám xen lẫn xanh.

“Có lẽ mình muốn chọn nơi khác”, cô nói với chính mình, “Ví dụ như nơi phần hoa của chủ nghĩa tư bản”, thế là, trong đầu cô tưởng tượng hết lần này đến lần khác, nhà cao tầng san sát nhau, phụ nữ tân thời, cùng với những kẻ ăn xin đầu đường xó chợ trên người đắp đầy báo trong thời tiết giá rét. Những ấn tượng này có nguồn gốc từ trong những tờ tạp chí nguyệt san đơn giản sơ sài khi đó.

Cô muốn khinh thường và quên đi những tình cảm luyến tiếc vướng bận trong lòng, cô không muốn vì vậy mà thể hiện mặt yếu đuối của bản thân, cho dù cậu càng ngày càng xa cô.

Năm đó, cô chưa tròn mười bốn tuổi, cậu thì vẫn chưa đầy mười ba.

Năm tháng thời niên thiếu, hai người cùng nhau trưởng thành trong những tranh chấp, cãi cọ và trêu ghẹo lẫn nhau. Khoảng thời gian ấy không thiếu chiến tranh lạnh cùng với sự kiện “ra máu”, dẫn đến sự chán ghét lẫn nhau giữa những đứa trẻ và quan hệ máu mủ tình thâm.

Thời thơ ấu của Khương Doãn Nặc, trong mắt cô Hứa Khả là một đứa bé giả tạo, dưới vỏ ngoài sáng sủa đáng yêu là một nội tâm gian xảo tàn nhẫn. Trẻ nhỏ là nhà mạo hiểm trời sinh, trong thế giới rực rỡ sắc màu của chúng tồn tại đủ thể loại kẻ thù tưởng tượng, chúng sẽ trực tiếp phân loại những người xung quanh thành bạn bè và kẻ thù một cách rõ ràng dứt khoát.

Hứa Khả thích làm nũng, hơn nữa còn có sở trường trong chuyện này.

Hứa Khả thích đốt kiến, mổ xẻ tằm nhả tơ, rút lấy vũ khí duy nhất của ong mật.

Khi cô giơ nắm đấm Hứa Khả lập tức đổi sang bộ mặt đáng thương, giơ tay xin tha.

Khương Doãn Nặc căm ghét tâm địa gian xảo như vậy, do đó lúc ra tay tuyệt đối không mềm lòng.

Hai người tuổi gần ngang nhau, vốn dĩ khó phân thắng thua, chỉ là trong mấy năm đó sức mạnh tuổi dậy thì của con trai giống như đã bước vào thế giới bị đóng băng.

Chiều cao của Khương Doãn Nặc là ưu thế tuyệt đối.

Tuy chỉ sinh sau có mười một tháng nhưng Hứa Khả lại thấp hơn chị gái cả một cái đầu.

Những ngày tháng tăm tối âm đạm đó dài đằng đẵng, một chút hi vọng phản kích trong cậu tiêu tan, trong một tâm hồn chỉ mới sáu tuổi lại tràn

đầy cảm giác bế đầu bất lực.

Bố mẹ họ vẫn luôn bận rộn, lúc nào cũng vật lộn trong thế giới của người lớn, công việc, tính toán, nói dối cùng những cuộc chiến tranh lạnh hết ngày này qua ngày khác.

Không ai thương xót cho lo nghĩ của cậu.

Rất nhiều hôm, ở bên cạnh họ chỉ có một người bà con xa được mời từ dưới quê lên, họ gọi bà ấy là dì Lâm.

Dì Lâm phụ trách cuộc sống sinh hoạt thường ngày của hai anh em. Bà bốn mươi tuổi, dáng vẻ như một vị Bồ Tát, làm việc nhanh nhẹn, chăm sóc hai đứa trẻ chu đáo, hòa nhã dễ gần.

Nhưng mà tốt đến mấy cũng không thể thay thế được mẹ.

Tình cảm của bọn trẻ kể từ đó liền có một lỗ hổng nhỏ.

Lỗ hổng đó theo năm tháng, ngày càng lớn dần nhưng lại quen che giấu dưới hình tượng lạnh lùng.

Khương Doãn Nặc đã đến tuổi đi học, vì để bớt việc, bố mẹ chúng nhất trí quyết định cũng cho con trai nhập học sớm.

Cùng trường cùng cấp cùng lớp.

Khương Doãn Nặc vô cùng chán nản.

Đứa bé trai da trắng nõn nà, dáng người thấp bé, giọng nói dịu dàng, ánh mắt mơ màng vô tội, theo như cô thấy thì đó chính là biểu cảm muốn bị ăn đánh, lẽ ra cậu nên tiếp tục học lớp lá ở trường mẫu giáo, mỗi ngày đếm hoa đỏ trên tường hoặc bắt chước tiếng mèo tiếng chó.

“Không được nói với người khác em là em trai chị”, sau khi tan học ngày đầu tiên, Khương Doãn Nặc cảnh cáo cậu.

“Tại sao?” Hứa Khả chớp chớp mắt, tỏ vẻ không hiểu cô nói gì.

“Mất mặt chết được”, Khương Doãn Nặc không kìm chế giờ nằm đấm.

Hứa Khả im lặng không nói gì, quay người ôm chặt cuốn truyện Doraemon ở trên bàn không buông.

Khương Doãn Nặc vỗ đầu cậu mang tính chất an ủi, vô cùng rộng lượng, “Lấy đi, tặng em đó”.

Chớp mắt đã sắp đến thi giữa kỳ.

Khương Doãn Nặc học ở ngôi trường này sáu năm.

Bài vở thể dục đều không có gì phải nói, thầy cô coi trọng bạn bè ngưỡng mộ. Tính tình ngoại hình không tệ, luôn nhận được hoa cỏ thư tỏ tình. Quan hệ cũng tốt, bạn bè nhiều, cả Lôi Viễn cũng phải nể mặt cô.

Lôi Viễn, được coi là một nhân vật, ở lại lớp hai lần, đầu gấu toàn trường đều tuyệt đối phục tùng cậu ta, hơn nữa mặt còn hung dữ trông như bất cứ lúc nào cũng muốn đánh người, rất nhiều giáo viên nhắc đến liền đau đầu không thôi. Cũng là bạn cùng bàn của cô, vật hợp theo loài, Lôi Viễn mà làm bạn với cô nhất định sẽ rất hợp.

Cuộc sống trông có vẻ vô cùng thoải mái.

Còn Hứa Khả vẫn ngồi vững ở hàng ghế đầu tiên trong lớp với chiều cao một mét hai mươi, đứng trước tiên trong đội ngũ tập thể dục.

Rất nhiều khi cậu đã tuyệt vọng.

Những đứa trẻ tâm trí vẫn chưa chín chắn luôn thể hiện sự tàn nhẫn trực tiếp nhất đối với kẻ yếu thế ở bên ngoài.

Thậm chí cậu còn không có lấy một người bạn thân cùng giới.

Ngoại hình cậu vô cùng nổi bật, các cậu con trai chế giễu nghi ngờ giới tính của cậu.

Những lúc nghi ngờ như vậy sẽ diễn biến thành sự quấy rối bạo lực.

Bọn trẻ vây lấy cậu, mấy bàn tay kéo lấy quần đùi của cậu, rêu rao rằng muốn kiểm tra.

Ánh nắng buổi chiều nghiêng nghiêng chiếu rọi lối đi vào giờ ra chơi, Khương Doãn Nặc híp mắt uể oải tựa vào lan can cạnh lối đi. Cô rất muốn biết, đứa nhỏ trông có vẻ yếu đuối này rốt cuộc sẽ ứng phó thế nào.

Tuy Hứa Khả không có bạn cùng giới nhưng lại là lựa chọn hàng đầu để trêu chọc của con gái.

Ra chơi mười lăm phút, thường sẽ nhìn thấy ba đến năm bạn nữ từ sau đuổi theo chặn đường cậu, cậu chạy chậm, cuối cùng đành phải trốn vào nhà vệ sinh nam không ra ngoài.

Khương Doãn Nặc từng muốn giúp cậu, ví dụ như, ép cậu mỗi sáng thức dậy phải chạy bộ, rèn luyện thể lực, tránh để đám con gái như thế bắt nạt, thế nhưng trò chơi đuổi bắt vẫn không ngừng tiếp diễn.

Bỗng nhiên Khương Doãn Nặc phát hiện sự thương hại của mình đối với cậu là không cần thiết, trong ánh mắt cậu con trai để lộ một chút tia sáng hưng phấn, trong nụ cười mang theo nét dí dỏm và đặc ý.

Cậu tìm được niềm vui trong đó.

Nghĩ đến đây, Khương Doãn Nặc mỉm cười, có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Lúc này, Hứa Khả giận đến đỏ mặt, kiên quyết giữ chặt quần của mình, bị xô đẩy trong đám đông, bất đắc dĩ mở miệng mắng chửi.

Thú vị đó, cô nghĩ.

Những đứa trẻ bị mắng tức giận xông lên đâm trả, cậu con trai gầy yếu liều mạng nghênh đón, mặc dù yếu đuối không sức chống đỡ.

Khương Doãn Nặc lập tức bắt chấp xông lên.

Bỗng chốc xảy ra một trận hỗn chiến.

Cho đến khi có người tách cả đám ra.

“Làm gì vậy hả”, Lôi Viễn đứng giữa đám đông như hạc đứng giữa đàn gà. “Năm đấu hai”, cậu ta nói, “Các người còn mặt mũi sao?”

Bọn trẻ đều im bật không lên tiếng.

Khương Doãn Nặc bịu môi châm biếm, xoay đầu nhìn Hứa Khả.

Thằng nhóc đó đứng bên cạnh thờ đốc, mặt sừng như cái đầu heo.

Cô cũng không khá hơn là mấy, mũi bị chảy máu, cô dùng mu bàn tay lau qua loa, không hề thấy đau, chỉ nghĩ rằng đánh vẫn chưa đủ.

Lôi Viễn không biết moi ở đâu ra một tờ khăn giấy đưa cho cô, bên trên vẫn còn dấu tay màu đen, cô cầm lấy tùy tiện lau tay.

Đám trẻ gây hấn sớm đã tản đi.

Khương Doãn Nặc ngó nhìn Hứa Khả, “Này, còn không cảm ơn người ta”.

Hứa Khả liếc cô một cái rồi xoay người bỏ đi.

Đường như chịu đựng sự bất mãn rất lớn.

Sau khi về đến nhà, cậu con trai mười một tuổi mặt mày nghiêm túc hỏi cô, “Chị, Lôi Viễn thích chị đúng không?”

Cô trợn mắt nhìn.

“Chị cũng thích cậu ta đúng không?” Cậu lại hỏi.

Cô vừa thẹn vừa giận, “Đầu heo, đừng nói lung tung”.

“Khương Doãn Nặc, chị đang yêu sớm đấy”, Hứa Khả đưa ra kết luận, “Chị mới có mười hai tuổi, tuy lớn hơn em một chút nhưng em không thể ngoảnh mặt làm ngơ trước sai lầm của chị”, cậu né tránh năm đấm hung dữ giơ đến, tiếp tục thuyết giáo, “Cái tên Lôi Viễn đó là thằng lưu manh, không phải người tốt, chị phải cẩn thận một chút... Ấy da... Đừng quan tâm đến nó..., đau quá, nó nham hiểm xấu xa, lòng dạ hiểm ác, háo sắc gan to bằng trời...”, Hứa Khả né bên trái tránh bên phải, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Yêu sớm thì đã sao, không liên quan đến em”, đánh thì cũng đánh rồi nhưng lại không bịt được cái miệng đó lại, chi bằng để nó nói cho hết.

“Đương nhiên không liên quan đến em, nhưng mà chị...”, cậu con trai chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy trước, “Chị sẽ mang thai đấy”, cậu lớn tiếng nói.

Câu nói này đối với một đứa bé mười hai tuổi mà nói, quả thật là lời chửi rửa nhục nhã nhất. Khoảnh khắc đó, cô ghét đứa trẻ đang bỏ chạy đến đỉnh điểm. Một lần nữa cô hận chính bản thân mình bị vẻ ngoài yếu đuối của cậu mê hoặc, hối hận đã giúp cậu và bất giác nảy sinh lòng thương hại. Cô tức giận không thôi nhưng cũng xấu hổ vô cùng.

Song, rất nhanh sau đó, cô liền cho qua.

Cạnh bàn cơm, đứa trẻ đó vênh môi hỏi, “Dì Lâm, bố mẹ lại không về ăn cơm ạ?”

“Đúng thế, hôm nay bố cháu có tiệc. Mẹ cháu... cũng gọi điện nói về nhà muộn một chút”.

Hứa Khả không nói gì thêm, cúi đầu ăn cơm.

Cùng một câu hỏi nhưng ngày nào cậu cũng không thấy phiền mà hỏi đi hỏi lại, sau đó lần nào cũng thất vọng ừ ừ.

Hành động này theo Khương Doãn Nặc thấy chính là biểu hiện của sự ấu trĩ và yếu đuối.

Cô thầm thở dài.

Thật ra, cậu chẳng qua vẫn chỉ là một đứa trẻ.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Giáo Dục Giới Tính Vỡ Lòng

Thời gian trôi qua càng thể hiện rõ tính cách u ám của người nào đó.

Xấu xa, mới là bản chất của cậu.

Đáng tiếc là Khương Doãn Nặc gốc nghềch, tưởng cậu giống như một con búp bê liền coi như kẻ yếu mà bảo vệ hơn mười năm.

Cũng không thể hoàn toàn trách cô, ai bảo cậu lớn lên trông “xinh xắn” quá làm gì? Hễ nghĩ đến đây, Hứa Khả bỗng hơi chán nản, tấm hình cô gái khóa thân vốn dĩ khiến người khác máu huyết dâng trào vừa mới xong màn cao trào “tự sướng” trên màn hình máy tính cũng khiến người ta có hơi chán ngán. Mới mười ba tuổi đã biết cách dùng tay giải quyết vấn đề liệu có phải quá sớm hay không? Việc này cũng không thể làm quá thường xuyên, nếu không thật sự sẽ biến thành người Hobbit mất. Nhìn thời gian trên màn hình, đã mười giờ rưỡi rồi, phải đi ngủ thôi, may mà mai là cuối tuần nên không phải dậy sớm.

Ngoài cửa sổ, sấm sét đùng đùng, trời mưa rồi. Hứa Khả ngồi bên mép giường, cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó ôm gối đi ra khỏi phòng mình...

Khương Doãn Nặc bưng tách trà đi vào phòng, nghĩ đến ngày mai không phải đi học, tâm trạng cô rất tốt. Một đêm mưa gió bão bùng thế này, rúc mình trong chăn ấm, lật xem cuốn tiểu thuyết yêu thích, uống tách ca cao thơm nồng, thật là dễ chịu biết mấy. Ở, hình như chăn đệm dày lên thì phải. Cô đành bĩu môi, hung dữ lật chăn ra, đúng như dự đoán, cô nhìn thấy một cậu bé “xinh xắn” đang cuộn thành một cục cười thầm không dứt, còn muốn tiếp tục giả bộ ngủ nữa.

“Em lại giở trò này, không có sáng tạo gì hết”, đưa tay véo tai cậu bé, muốn lôi cậu xuống giường.

“Chị, đau quá, em chọc lét chị bây giờ”, cậu vọt đứng dậy, nhanh chóng vươn tay ra. Khương Doãn Nặc sợ nhột vội giữ lấy đôi tay muốn đánh lén kia. Hứa Khả thuận theo đó kéo một cái, cả người Khương Doãn Nặc ngã nhào vào trong chăn, cô liền giơ tay kéo lấy mái tóc ngắn đen nhánh mềm mại của cậu. Hứa Khả tấn công lần nữa, hai tay thoát khỏi ràng buộc luân phiên tấn công nhược điểm của đối phương. Khương Doãn Nặc sợ nhất là bị chọc lét, nhất thời vừa né vừa cười, không sức chống trả.

“Được rồi, dừng...” Khương Doãn Nặc nhảy xuống giường, ôm gối nói “Không được làm loạn nữa, nếu không chị đi đây”.

“Ừ, là chị gây với em trước đấy chứ, vốn dĩ em đã ngủ rồi”, Hứa Khả giơ hai tay coi như lời hứa, “Chị, thời tiết thế này thật đáng sợ, em ghét sấm sét chết đi được”, nói xong liền ngoan ngoãn rúc vào trong chăn, chỉ chừa lại đôi mắt ngấn nước. Lớn đầu rồi mà vẫn như một đứa trẻ, thật là thua cậu luôn. Khương Doãn Nặc trợn mắt, kéo một đoạn chăn qua, tắt đèn, đi ngủ.

Sáng sớm.

Lạnh, lạnh quá, tuyết rơi rồi? Cũng đâu phải mùa đông... Cảm giác lạnh giá cuối cùng cũng chiến thắng cơn buồn ngủ, Hứa Khả rất không tình nguyện mở mắt ra, phát hiện chỉ có một góc chăn đắp trên người Khương Doãn Nặc, phần còn lại nằm dưới sàn nhà.

“Đúng thật là, vẫn là chị, cứ giành chăn thôi, không biết chăm sóc cho người khác gì hết...”, Hứa Khả làu bàu đi kéo chăn nhưng lại phát hiện Khương Doãn Nặc đã dậy từ sớm, đang ngậy người nhìn về một nơi, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ. Thuận theo ánh mắt cô nhìn đi... A, không xong rồi,

chết mất thôi, “doanh trại” đã bị phát hiện, Hứa Khả mau chóng kéo chăn trùm kín người. Trong phút chốc, mặt hai người đều đỏ bừng.

“Ừm, cái này... Không có gì... Là con trai thì sẽ đều như vậy, thông thường buổi sáng ngủ dậy... Là hiện tượng sinh lý bình thường, hiện tượng này gọi là...”, Hứa Khả rất nhẫn nại giải thích.

“Im miệng!” Khương Doãn Nặc hét lên.

Không cần phản ứng gay gắt đến vậy chứ, Hứa Khả bị giật mình, nhìn thấy dáng vẻ vừa thẹn vừa giận vừa không biết phải làm thế nào của Khương Doãn Nặc, bất giác cảm thấy rất vui, thế là bất chấp tất cả làm điều ác. “Chị, thật ra con gái trưởng thành rồi cũng sẽ... có những sự thay đổi. Ừm... cái đó của chị chắc vẫn chưa đến đúng không?” Hihi.

Cái gì?” Khương Doãn Nặc ngốc nghếch sập bẫy.

“Chính là cái đó đó”. Đúng là Khương Doãn Nặc ngu ngốc.

“Cái gì cơ?”

“Trên lớp có bạn nữ đã bị, một tháng có mấy ngày như thế, đều sẽ ra máu...”, Hứa Khả nhìn cái người đang ngây ngốc đó càng nói càng hăng, “Đúng rồi, thông thường trước đó sẽ có triệu chứng, không có sức sống này, bụng hơi đau này..., tùy mỗi người mỗi khác. Chị, chị sắp tròn mười bốn tuổi rồi, không phải ngay cả chuyện này cũng không biết đấy chứ”, điều khiến người khác khó tin hơn nữa, “Hiện tượng này được gọi là đặc trưng giới tính đầu tiên, còn có...”, cậu chỉ vào bộ phận đã nhô lên trong áo ngủ của cô, từng câu từng chữ, không sợ chết nói, “Ngực, đặc trưng giới tính thứ hai của con gái.”

“A, lưu manh”, cuối cùng Khương Doãn Nặc cũng hoàn hồn, ném mạnh cái gối đi.

“Là bản thân chị ngu ngốc được chưa, em nói rõ ràng như vậy, lẽ ra chị nên cảm ơn em... Đừng đánh nữa.”

“Em vẫn là một đứa trẻ, sao lại biết những chuyện này?”

“Khương Doãn Nặc ngốc, trong thư viện có sách, trên mạng cũng có tư liệu, còn nữa, học kỳ sau chúng ta sẽ học giáo trình về phương diện này, chẳng qua là em ôn bài trước mà thôi. Ngoài ra, em cũng không còn là một đứa trẻ... Ôi... Đừng ném gỏi vào em nữa!”

“Hứa Khả chết bầm, cút ra ngoài cho chị, ngay bây giờ, ngay lập tức, cút!” Khương Doãn Nặc đã hoàn toàn nổi giận.

“Đúng rồi, nếu đến mười tám tuổi mà chị vẫn chưa có cái đó thì tốt nhất nên đến bệnh viện kiểm tra, có thể chị cũng giống như em là một thằng con trai đấy... Ấy da...”

Như vậy, Khương Doãn Nặc đã tiếp nhận “giáo dục giới tính” lần đầu tiên trong đời, mà Hứa Khả là thầy giáo của cô. Dù rằng sau đó nội dung học được trên lớp đã chứng minh thuyết giáo lần đó của Hứa Khả vẫn rất lành mạnh. Nhưng mỗi lần nhớ đến chuyện này, cô vẫn thấy xấu hổ muốn chết.

Kể từ hôm đó, hai người chung sống trong sự ngỡ ngàng một thời gian dài. Nếu không phải chuyện xảy ra sau đó, không biết tình hình này sẽ kéo dài đến khi nào.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bữa Cơm Cuối Cùng

Trải qua buổi sáng hôm đó, Khương Doãn Nặc bắt đầu bày bộ dạng dửng dưng với cậu. Ví dụ như, lúc nói chuyện với cậu, cô tuyệt đối không nhìn vào mắt cậu, ngữ khí cũng đa phần biến thành kiêu hung hăng ra lệnh, một điều khá thú vị đó là, trong vẻ mặt lạnh lùng của cô ẩn chứa một chút bẽn lễn.

Ừm, trông có vẻ hung dữ, nhưng thực tế lại là một con ngốc. Điều đáng thương là, bản thân cô không hề hay biết. Nghĩ đến những điều này, Hứa Khả không nhịn được muốn cười. Khương Doãn Nặc, đúng là một đứa trẻ vừa kỳ cục vừa đáng yêu...

Ờ? Hôm nay là ngày gì vậy? Lúc chạng vạng, trong nhà lại nhìn thấy bố mẹ hành tung bất định. Hai người này dường như chiến tranh lạnh đến mức chết cũng không sống chung mà lúc này lại đang ngồi bên bàn ăn, cùng ăn cơm với hai đứa con đã lâu không gặp. Con gái lạnh lùng giống bố, con trai dường như hoàn toàn kế thừa vẻ đẹp của mẹ, bố mẹ không ngừng ân cần hỏi han và gấp thức ăn cho con, trông giống như một bức tranh gia đình sum vầy, hòa thuận vui vẻ. Tiếc là...

Tình huống rất kỳ lạ, có vấn đề. Hai đứa trẻ cảnh giác nhìn nhau.

Vì để phối hợp với tình thương yêu trăm năm hiếm gặp của bố mẹ, trên mặt Hứa Khả nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

“Bố, mẹ, bố mẹ có chuyện muốn nói? Có phải cuối cùng đã quyết định ly hôn rồi không?” Nhìn bố mẹ của mình, Khương Doãn Nặc thản nhiên

lên tiếng. Chậc chậc, đúng là một cặp đẹp đôi, rất đáng tiếc, hôn nhân không phải dựa vào ngoại hình tương xứng để duy trì.

“Ôi, không phải...”, ngược lại với vẻ lạnh nhạt của cô con gái, Hứa Thụy Hoài để lộ tia quần bách, đưa con gái này, vẫn còn nít ranh, u ám cứng nhắc, vẫn là cậu con trai tươi cười đáng yêu hơn. Nghĩ đến con trai, bao nhiêu buồn phiền trên khuôn mặt ông dần ẩn đi, tiếp tục nói “Trên thực tế, bố mẹ đã ly hôn, mọi thủ tục đã làm xong cả rồi.”

“Bố, bố thật hài hước. Vậy, con và em sau này sẽ đi theo và sống cùng ai?” Giọng điệu Khương Doãn Nặc như đang nói chuyện thời tiết.

“Mẹ đã mua vé máy bi đi Pháp rồi, chuyến bay ngày mai”, mẹ Khương Mẫn nhẹ nhàng lên tiếng.

“Ờ, vậy có nghĩa là chúng con sẽ tiếp tục sống cùng bố rồi?”

“Không phải các con, là em trai con đi theo bố. Ngày mai con đi cùng mẹ”, Khương Mẫn sửa lại.

“Sao cơ?” Khương Doãn Nặc vô cùng bất ngờ.

“Không được, con muốn ở cùng chị.”

“Về mặt thời gian thì hơi gấp một chút, nhưng sau khi qua đó, con sẽ vừa kịp năm học mới ở bên đấy.” Khương Mẫn không để ý đến kháng nghị của con trai, chỉ giải thích qua loa với con gái.

“Con đã nói sẽ không xa chị rồi, về phần bố mẹ thì sống cùng ai đều được mà”, trong giọng nói của Hứa Khả toát lên sự giận dữ.

“Khả Khả”, Hứa Thụy Hoài dường như có đôi chút mệt mỏi nén bóp ấn đường của mình, “Tất cả thủ tục đều đã làm xong, mẹ các con... không

muốn có bất kỳ thay đổi nào hay lãng phí thời gian vô ích với bố nữa. Và lại, con và chị sẽ còn cơ hội gặp nhau mà.”

Hứa Khả coi như đã được lãnh ngộ thế nào gọi là cường quyền. Trong mắt hai người làm cha mẹ này, con cái là những đứa trẻ vô tri không có chút năng lực quyết định. Quyết định của phụ huynh đương nhiên là sự sắp đặt tốt nhất, không được nghi ngờ, không cần chất vấn, càng không có cơ hội kháng nghị. Sự sắp đặt ban đầu, con trai mang họ bố, con gái mang họ mẹ lẽ nào đã là công tác chuẩn bị cho việc chia ly ngày hôm nay? Thật nực cười! Bố mẹ ruột của cậu rất cuộc là người như thế nào, chỉ là lạnh lùng mạnh mẽ thôi sao? Tại sao cậu lại cảm thấy họ rất tàn nhẫn? Cậu có thể chịu đựng họ lạnh nhạt với mình, cũng có thể chấp nhận sự cố chấp của họ, nhưng mà bây giờ... tình huống này... cậu không thể nhẫn nhịn được nữa. Doãn Nặc thật sự cứ như vậy mà chia tay hay sao?

“Thật là ích kỷ, sinh chúng con ra làm gì? Làm xiếc khi sao? Chịu đủ rồi”, Khương Doãn Nặc đẩy ngã đồng hồ trước mặt, chạy về phòng mình.

“Doãn Nặc, con ăn nói kiểu gì thế hả?” Hứa Thụy Hoài lớn tiếng quát mắng, sau đó lại liếc nhìn vợ trước. Người ở phía sau ngược lại rất thản nhiên hớp một ngụm rượu vang.

Ông đành phải không ngừng gắp thức ăn bỏ vào bát con trai, nhẹ nhàng an ủi: “Đừng lo, đợi con lớn hơn chút nữa sẽ có thể bay qua thăm họ mà...”

Nhưng mà, chuyện sau đó, không ai có thể đoán trước...

Cậu bé trước mặt, đôi mắt không còn lộ vẻ dễ thương, cũng không còn vẻ dí dỏm thú vị nữa, mà là nỗi thất vọng không che đậy, đau lòng cùng với... phẫn nộ. Trước tối hôm nay, cậu vẫn còn là một đứa trẻ với nụ cười ngọt ngào. Nhưng bây giờ, toàn thân lại tỏa ra khí chất lạnh lẽo. Dưới hàng lông mày rậm ngay ngắn, lông mi dài hơi cong rủ xuống, che đôi mắt như

ánh nắng ban mai, dưới cánh mũi xinh đẹp từng là đôi môi đỏ đáng yêu luôn nở nụ cười nhưng lúc này lại mím chặt... Dung mạo đẹp đẽ như vậy nên đứng cùng hàng ngũ với ánh nắng mặt trời. Nhìn Hứa Khả dường như cao bằng mình, Khương Doãn Nặc thở dài thật sâu, thì ra, điều khiến cô không thể chịu đựng nhất không phải là sự xấu xa mà là sự im lặng của cậu.

“Ngốc à, cười lên đi”, Khương Doãn Nặc không nhịn được véo khuôn mặt đang căng cứng trước mặt, “Chúng ta vẫn có thể thường xuyên gọi điện, viết email mà.”

“Ừ.”

“Cười!”

Hứa Khả khẽ nhếch khóe miệng cho thấy mình đã cười, sau đó nhẹ nhàng nói, “Chị, chị nhất định phải nhớ em đấy.”

Nếu đổi lại là trước đây, Khương Doãn Nặc sớm đã cho cậu một đá, sau đó nói “Thôi đi, chị còn muốn sống thêm vài ngày nữa” hoặc là “Em thật là hiểu chị”.

Nhưng bây giờ thì, “Hả? Chuyện đó... sao có thể chứ? Em là em trai duy nhất của chị mà”, lần đầu tiên nói ra những lời như vậy, cô nhịn không được run một cái, quả nhiên là có hơi buồn nôn.

“Thế à”, Hứa Khả im lặng một lúc, đột nhiên chỉ xuống sàn nhà nói, “Ồ, một con gián thật to”.

“Ở đâu, ở đâu?...” Khương Doãn Nặc vội cúi đầu tìm kiếm.

“Lừa chị đó, đồ ngốc ~~~”, giọng nói bé xíu đi kèm với nụ cười mím toát ra từ hai cánh môi gần trong gang tấc, Hứa Khả chu mỏ, không sợ chết hôn lên môi Khương Doãn Nặc, còn bàn tay muốn trả đòn của cô đã bị cái người sớm đã tính toán trước đó giữ chặt từ lâu.

“Cậu... chết...”

“Nặc Nặc, người xấu xa như em, chị nhất định không được quên...”

Người quên, là cậu đấy chứ.

Khương Doãn Nặc đóng quyển album đã xem không biết bao nhiêu lần rồi thở dài. Bắt đầu từ lúc nào, cậu không còn gọi điện nữa, email trả lời cũng ngày càng ngắn gọn đơn giản, đầu ống nghe bên kia luôn là âm thanh vừa lạnh lùng vừa đơn điệu, vì thế, người không giữ lời hứa, chính là cậu.

Khương Doãn Nặc ném quyển album và quần áo vào vali đồ, rồi lại đặt vé máy bay và hộ chiếu lấy trộm về vào vali. Đúng vậy, hộ chiếu là do cô hao tâm tổn sức lấy trộm từ chỗ Khương Mẫn, cô vẫn không thể hiểu, tại sao Khương Mẫn lại giấu hộ chiếu của cô. Trong mắt cô, Khương Mẫn là một người mẹ kỳ lạ. Lúc mới đến Pháp, Khương Mẫn liền thay đổi vẻ ung dung tao nhã trước đây có chút xúc động ôm lấy cô, nói: “Doãn Nặc, kể từ hôm nay, chỉ có hai mẹ con mình nương tựa vào nhau, mẹ sẽ cho con cuộc sống vui vẻ”.

“Đâu chỉ hai mẹ con mình, mẹ còn có một đứa con trai nữa.”

Nghे thấy câu này, ánh mắt Khương Mẫn thoáng chốc tối đi rất nhiều, bà nhẹ nhàng đẩy con gái ra, im lặng sắp xếp hành lý.

“Cuộc sống vui vẻ” mà bà chỉ, chính là tốn một khoản học phí đắt đỏ đưa con gái vào một ngôi trường quý tộc kiểu hoàn toàn khép kín. Trong khuôn viên trường dường như không có kỳ nghỉ đó, Khương Doãn Nặc mới vào ở đã được năm năm. So với cuộc sống nhàn nhã thời thượng của Pháp, nơi đó là thế giới hoàn toàn khác hẳn. Việc dạy học vô cùng tỉ mỉ, báo cáo nghiên cứu làm không xuể, bồi dưỡng sở thích yêu cầu đến mức gần như hà khắc... Tôn chỉ của trường học là, để học sinh có thể vào được trường đại học tốt nhất thế giới, mệt chết người không đền mạng!

Song, Khương Doãn Nặc không phải là một học sinh giỏi, học hành chỉ cố hết bảy phần sức lực là nguyên tắc xử thế của cô, do vậy cô chỉ vào được trường đại học hạng hai ở mảnh đất này.

Nhưng ngôi trường này lại từng là nguyện vọng cô ngày đêm mong ước.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chị Đã Mất Cậu Rồi

Bảy năm, thấm thoát thoi đưa, vật đổi sao dời.

Khương Doãn Nặc kéo chiếc vali hành lý cỡ lớn, bước vào đại sảnh tầng chín của ký túc xá trường đại học H. Cô có hơi phấn khích, bỏ bao tâm sức cuối cùng cũng quay về được thành phố này, với tư cách là sinh viên trao đổi đến từ một trường đại học ở Pháp, cô sẽ chỉ học năm ba ở ngôi trường này, chuyên ngành bảo mật thông tin.

Ngôi trường đại học tổng hợp vô danh trong nước này, ở nơi đây lại rất nổi tiếng. Ở đây tụ tập con cái của gia đình vừa có quyền vừa có tiền nổi tiếng trong tỉnh hoặc khu vực lân cận. Phong cách học thoải mái, hoạt động ngoại khóa tạp nham nhiều vô kể. Đối với tình huống này, Khương Doãn Nặc khá là hài lòng, việc học cũng không có áp lực, còn có náo nhiệt để xem, có sao mà không làm?

Phòng ký túc xá của Khương Doãn Nặc nằm ở tòa nhà mới xây, sau khi vào cổng chính, nam trái nữ phải, hai bên đều có cầu thang, từ tầng hai đến tầng tám của tòa nhà ở giữa đều dùng một cánh cửa sắt để chia cách. Bên phải ký túc xá nữ ở tầng một là một phòng trực nhỏ, di trông cửa về mặt nghiêm túc cảnh giác, trên mặt viết, “Đàn ông và chó, không được vào trong”. Tình huống này, trong mắt cô quả thật rất mới mẻ. Nếu như xảy ra ở châu Âu, liệu có sinh viên ra phố biểu tình kháng nghị trường học không nhân đạo hay không? Nhưng mà cánh cửa sắt nhỏ xíu này thì làm sao ngăn cản được tình cảm dâng trào như mãnh thú và nước lũ của những chàng trai cô gái tuổi hai mươi cơ chứ.

Sau mười ngày tiếp xúc, cô và ba cô gái trong phòng ký túc cũng dần thân nhau hơn. Dù sao cũng đều là những đứa trẻ tuổi thanh xuân, học chuyên ngành giống nhau, Khương Doãn Nặc tính tình lại thẳng thắn tùy ý, nên nhanh chóng hòa nhập vào tập thể nhỏ này. Giống như đám con trai lúc tụ tập thích nói khoác, bàn tán về con gái và sex, con gái ở tuổi này, đề tài tất nhiên sẽ vây quanh đủ thể loại soái ca, đặc biệt là người xuất hiện trong cuộc sống của chính mình.

“Lát nữa trong khoa có đấu bóng đá”, lúc trưa, Châu Vũ và Hoàng Tử Hi bưng hộp cơm hào hứng bước vào.

“Đấu bóng gì cơ?” Quan Dĩnh ngồi cạnh bàn tao nhã nhấp một ngụm trà sữa, không nhanh không chậm hỏi.

“Lâm đại soái ca lần đầu tiên ra sân, đương nhiên là thi đấu bóng đá rồi”, Tử Hi chớp mắt với Quan Dĩnh, “Cậu sẽ đi xem, đúng không?”

Trong mắt Quan Dĩnh vụt qua một tia sáng, mỉm cười, “Ừ”.

“Doãn Nặc, cùng đi nhé”, Hoàng Tử Hi tiếp tục động viên.

“Đội năng xem một đám con trai ngốc nghếch chạy khắp sân, chi bằng đánh một giấc ngủ trưa, buổi chiều còn có tiết”, Khương Doãn Nặc lười nhác khép hờ mi mắt nằm trên giường, bộ dạng uể oải chẳng muốn động đậy.

“Cậu chính là như vậy, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, không có sức sống”, Châu Vũ lắc đầu.

“Còn không phải sao, Doãn Nặc chỉ có hứng thú với mấy soái ca châu Âu mọc lông ở ngực thôi”, Hoàng Tử Hi chế giễu.

“Thật ra, tớ thích con gái hơn, đặc biệt là cậu đây”, Khương Doãn Nặc nhìn Hoàng Tử Hi nuốt nước miếng.

“Cậu im đi, tớ còn muốn giữ lại khẩu vị xem Tiểu Hiên Hiên.”

“Nghe nói biệt danh trên sân bóng của cậu ấy là ‘lãng tử trong gió’, tốc độ hơn người quả thật rất nhanh”, Quan Dĩnh bày ra bộ mặt ngất ngây nhưng không hề giảm đi khí chất tao nhã.

Lãng! Tử! Trong! Gió! Dạ dày Khương Doãn Nặc không nhịn được cuộn cuộn một hồi.

“Lãng tử đó là ai?”, cô hỏi, khó khăn lắm mới nén được cơn buồn nôn, thật là vất vả.

“Lâm Hiên chứ ai!” Ba người còn lại đồng thanh đáp, nhìn cô giống như nhìn quái vật.

“Ừ”, cô nhún vai, không sợ chết tiếp tục, “VẬY, Lâm Hiên rốt cuộc là ai?”

“Khương Doãn Nặc”, ba người cùng quát.

“Thật chịu hết nổi cậu luôn, khai giảng sắp được một tháng rồi, ngoài ba đứa bọn tớ ra cậu còn biết ai nữa”, Châu Vũ giơ một ngón tay ra chỉ vào cô, lòng đầy căm phẫn.

Cuối cùng Quan Dĩnh cũng đánh mất phong độ mà trợn mắt.

Hoàng Tử Hi thở dài tức tối nói, “Thành tích xuất sắc, ngoại hình hơn người, xuất thân trong sạch, chính là người cao nhất đẹp trai nhất lạnh lùng nhất giống tảng băng nhất trong số những mỹ nam của lớp này.”

“Ờ, không phải chỉ là một tảng băng thôi sao? Núi băng tớ cũng có thể làm cậu ta tan chảy nữa là”, Khương Doãn Nặc bắt đầu ra vẻ ngầu, đám con gái cười ồ tản đi.

Buổi chiều, trước giờ lên lớp.

“Sinh viên khoa kinh tế thật đáng thương, ông già biến thái đó mỗi tiết học đều phải dạy lỗ giờ mới chịu”, Hoàng Tử Hi lầm bầm kêu ca.

“Vừa hay, tiết sau là toán cao cấp có thể bớt đi mấy phút chịu tội”, Khương Doãn Nặc lười nhác nói, sau đó buồn chán quan sát những sinh viên cũng đang đợi bên ngoài phòng học giống như mình.

Ế, thứ gì mà chói mắt thế nhỉ? Cách phía trước khoảng hai mét về bên phải. Ánh mắt Khương Doãn Nặc quét qua lại di chuyển về vị trí ban đầu, một anh chàng đẹp trai thân hình mảnh khảnh nước da trắng nõn khí chất nho nhã đang nghiêng mình tựa vào vách tường đối diện, đang liếc nhìn mình.

Soái ca, soái ca thật sự, Khương Doãn Nặc quen nhìn người châu Âu mũi cao mắt to cũng không kìm được mà khen ngợi ở trong lòng, quả nhiên là người đẹp phương đông, mình hạc xương mai, dung nhan mỹ miều. Nhìn trước nhìn sau nhìn trái nhìn phải, xác định người đó đang nhìn mình, cô liền cười gật đầu với cậu ta, coi như lời chào hỏi.

Ai ngờ, soái ca lại lập tức dời mắt đi chỗ khác, sau đó dường như có chút thất vọng, mặc kệ bỏ đi.

Doãn Nặc cười tự giễu chính mình. Cao ngạo mà lạnh lùng, quả nhiên có chút bản lĩnh.

Hoàng Tử Hi cười hi hi giữ cô lại, chỉ vào bóng lưng của soái ca, cười nói, “Không phải Lâm Hiên đó có ý với cậu đấy chứ?”

“Ừ, khó nói lắm”, Khương Doãn Nặc gật đầu rất nghiêm túc, “Cho nên, các cậu hãy mau từ bỏ đi.”

“Đúng là mặt dày vô sỉ”, Hoàng Tử Hi cười lớn.

Đấy chính là lần gặp mặt đầu tiên giữa Khương Doãn Nặc và Lâm Hiên, ngoài một chút rung động bé xíu đó ra, chỉ còn lại sự ngại ngùng. Nhưng cô không hề hay biết, người nào đó đã không kiềm nén được mà chuẩn bị hành động. Rất nhiều khi, bản chất của đàn ông giống như loài sói, cho dù lịch sự hay thô lỗ, khi phát hiện con mồi vừa ý, họ chỉ có một chuyện để làm đó là: theo đuổi!

Một ngày sau đó không lâu, ba người đang ngồi trong phòng tám chuyện, Quan Dĩnh phấn khích chạy vào, hoàn toàn không còn vẻ trầm ổn thường ngày. “Họ hẹn tối nay đi trượt patin.” Nói xong, cô cầm ly nước một hơi uống cạn. Quan Dĩnh là nhân vật công chúng trong lớp. Cô cao khoảng một mét sáu mươi sáu, vóc người duyên dáng, da trắng nõn nà, tao nhã phóng khoáng, lại còn ca hay múa đẹp, là rường cột trong mắt nữ sinh, mỹ nữ có khí chất trong mắt nam sinh.

“Ai cơ?” Hoàng Tử Hi phản ứng nhanh nhất.

“Chung Minh và Lâm Hiên.”

“Nam số một và nam số hai của lớp chúng ta, Quan Dĩnh, quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của mọi người nha”, Hoàng Tử Hi bày ra vẻ mặt chảy nước miếng.

“Số một số hai gì chứ, chẳng qua chỉ là người cao trong số những người lùn mà thôi”, Châu Vũ trề môi, quay đầu đọc tiểu thuyết của mình.

“Nhưng mà, tớ muốn dẫn theo một người”, Quan Dĩnh tiếp tục nói.

“Hả?” Hai mắt Hoàng Tử Hi phát sáng, Châu Vũ cũng ngoái đầu lại.

Quan Dĩnh nhìn Khương Doãn Nặc, nói: “Hôm nay là cuối tuần, hai cậu ấy đều phải về nhà. Vậy chỉ còn lại cậu với tớ thôi.”

“Phịch” một tiếng, Châu Vũ ném quyển tiểu thuyết xuống bàn, sau đó trùm đầu ngủ.

Hoàng Tử Hi liếc Châu Vũ, làu bàu: “Đúng là, tớ cũng có thể không về nhà mà!”

Quan Dĩnh không nói gì, nhưng lại chỉ nhìn Khương Doãn Nặc chăm chăm.

Khương Doãn Nặc cười nói: “Ấy đừng, một mình cậu trái ôm phải ắp tốt biết mấy, còn dẫn theo người làm gì chứ.”

“Cậu không đi, vậy thì tớ cũng không đi”, vẻ mặt Quan Dĩnh có chút mập mờ, trong mắt vụt qua vẻ thất vọng.

Hoàng Tử Hi nhìn là biết ngay, kéo Khương Doãn Nặc nói: “Đừng làm hỏng chuyện tốt của người ta, cậu đi cùng cậu ấy đi.”

“Được”, Khương Doãn Nặc ngồi trước bàn dùng một tay chống cằm, nhìn Quan Dĩnh cười cười.

Quan Dĩnh cảm thấy hơi ngại, vội vàng chuyển đề tài hỏi, “Cậu cả ngày online MSN, rốt cuộc là đang đợi ai vậy?”

Khương Doãn Nặc nhìn lên màn hình, trước cái tên đó vẫn luôn là hình đại diện màu xám, nụ cười trên mặt bất giác ẩn đi, “Một tên nói chẳng giữ lời”, cô trả lời.

Cầm điện thoại lên, bấm dãy số đã có thể thuộc nằm lòng đó, bên tai vẫn truyền đến giọng nói lạnh lùng của người phụ nữ, thuê bao này không nằm trong khu vực phủ sóng, xin vui lòng gọi lại sau.

Cô nhắm mắt lại, hồi tưởng tình cảnh gặp lại bố ngày hôm đó.

Hứa Thụy Hoài nói với cô một cách rất đặc ý, Hứa Khả đã đổ vào một trường nổi tiếng ở miền Bắc. Tiếp đó lại than thở, thằng nhóc đó đã hơn một năm nay không về nhà, chỉ thỉnh thoảng gọi điện về báo bình an.

Khương Doãn Nặc hỏi, “Bố cũng không đi thăm cậu ấy?”

Hứa Thụy Hoài ngửa hai tay nói, “Bây giờ công ty vừa mới mở rộng quy mô, bố đâu có thể bỏ đi được. Hơn nữa, Khả Khả tự lập từ nhỏ, mười lăm tuổi đã một mình dọn ra ngoài sống, nó rất biết cách chăm sóc bản thân, không cần phải lo.”

Khương Doãn Nặc cười, “Gặp phải người bố như vậy, đương nhiên sẽ biến thành ‘tiểu cường’ rồi.”

(*Tiểu cường nghĩa là con gián nhỏ, ý chỉ người mạnh mẽ, gan dạ)

Hứa Thụy Hoài có chút ngại ngùng, giải thích, “Bố cũng không còn cách nào khác, về mặt tiền bạc bố chưa bao giờ xử tệ với nó.”

Khương Doãn Nặc vừa nghe câu này liền tức giận, “Lời này mà bố cũng nói ra được, không hổ là thương nhân. Cậu ấy là đứa con trai duy nhất của bố, không phải là công nhân bán mạng cho bố.”

Sắc mặt Hứa Thụy Hoài cũng không tốt, nhẹ giọng mắng: “Con bé này, sao nói chuyện vẫn cứ cái giọng điệu như vậy chứ, kỳ quái khó hiểu”. Sau đó lại chuyển đề tài hỏi, “Mẹ con thì sao? Bà ấy vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe, bạn trai thì thay hết người này tới người khác, cuộc sống rất thoải mái.”

Hứa Thụy Hoài cúi đầu “ừ” một tiếng, không nói gì thêm, không biết đang nghĩ gì. Lại hỏi đến chuyên ngành của Hứa Khả, Hứa Thụy Hoài ấp úng nửa ngày, lúc thì nói là toán học, lúc thì nói hình như là tài chính ngân hàng.

Khương Doãn Nặc thầm thở dài, cũng không làm khó ông nữa, xin số điện thoại của Hứa Khả rồi đứng dậy bỏ đi.

Nhưng mà số điện thoại này gọi lần nào cũng không được.

Gửi email cho cậu ấy nữa vậy, Khương Doãn Nặc vào hộp mail. “Tại sao cứ tắt máy vậy? Về nhà một chuyến đi”, cô gõ vài chữ này xong lại không biết phải tiếp tục thế nào, khó tránh khỏi hơi nản lòng, thế là trực tiếp gửi đi cho xong chuyện.

Cách đây rất lâu, cậu không còn đề cập đến tình hình của bản thân nữa, trong mail gửi cho cô cũng chỉ có mấy chữ “bận”, “bình an”, “chớ lo”. Đọc từng email với nội dung gần như giống nhau ấy, sau đó lại xóa từng mail. Trong đầu hiện ra một hình bóng mơ hồ, không còn vẻ mặt đáng yêu, giọng nói dịu dàng, nụ cười hóm hình tinh nghịch... Đó là một hình bóng hoàn toàn xa lạ và lạnh lùng, một sự tồn tại cô đơn lạc lõng, sau đó càng đi càng xa.

Bây giờ, ngoài những kỷ niệm lúc nhỏ ra, cô dường như không biết gì về cậu. Bỗng nhiên, trong đầu vụt qua ý nghĩ chưa từng có, khiến cô vô cùng chán nản. Cái đuôi từng không cắt được đó, đứa trẻ thích bám dính lấy mình, đã biến mất rồi, rời xa cuộc sống của cô, trước khi cô kịp phát hiện.

Mọi thứ, đều đang thay đổi theo thời gian, chỉ là cô phát hiện muộn mà thôi.

Hóa ra, chị, sớm đã mất cậu rồi...

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Không Có Cảm Giác Với Cậu

Bước vào sân trượt patin lớn nhất thành phố này, mọi người lập tức tiến vào một thế giới băng tuyết. Tuy đang là mùa thu tháng mười mặt trời chiếu rọi nhưng nhiệt độ trong phòng lại dưới âm mười độ, sân băng nhân tạo thủy tinh sáng bóng tỏa khí lạnh. Ánh đèn lập thể bao quanh bốn phía khiến cho mặt băng trắng tinh càng thêm trong suốt, âm nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên, từng đôi nam nữ tay nắm tay thỏa sức lượn vòng trên mặt băng sáng bóng rực rỡ, mọi thứ đều vô cùng lãng mạn, khiến người ta mơ mộng.

Chắc, thật là biết chọn địa điểm, Khương Doãn Nặc thầm cảm thán, tán gái đương nhiên phải đến chỗ này, kéo tay ôm eo, tình cảm sẽ “vèo” một cái được hâm nóng ngay. Quả nhiên Lâm Hiên lòng lang dạ sói, đạo hạnh thâm sâu, xem ra lần này em Đinh khó thoát khỏi bàn tay quỷ dữ rồi.

“Cùng trượt nhé?” Giọng nói con trai dịu dàng dễ nghe vang lên bên tai. Lâm Hiên chìa tay với Khương Doãn Nặc, mặt hơi ửng đỏ.

Soái ca, cậu nhằm đối tượng rồi đấy. Doãn Nặc hơi lúng túng, bất giác liếc nhìn Quan Dĩnh ở bên cạnh. Người phía sau chỉ vô cảm liếc hai người họ một cái rồi trượt ra ngoài trước. Chung Minh theo sau ra ngoài lại cười với họ. Ồ, tình huống này rất cuộc là sao vậy?

Lâm Hiên ra sức che giấu tình cảm của mình. Nói thật, lần trước tham gia trận bóng nặng ký, xong chín mươi phút thi đấu chính thức kèm hiệp phụ cuối cùng thêm loạt sút luân lưu cũng chưa bao giờ căng thẳng như

vậy, còn dốc hết sức lập cú hat-trick nữa. Nhưng bây giờ, cậu ta lại không tìm được khiến bản thân rơi vào thế bị động thấp thỏm không yên.

Khương Doãn Nặc ở trước mắt, mặc áo phong đen đơn giản, quần bò tiện lợi gọn gàng, mái tóc dài nhuộm vàng uốn nhẹ xõa ngang vai, dáng người nhỏ nhắn, gương mặt trắng tinh khôi, xinh đẹp thanh thoát, ngoài đôi hoa tai hình bầu dục cỡ lớn hơi khoa trương thì cả người cô không còn bất cứ đồ trang sức nào khác. Trông có vẻ tự nhiên tùy ý, tự do thoải mái, đây là một loại khí chất khiến người khác rất dễ chịu, tựa như hương hoa mát lạnh như có như không, bất giác thu hút người bên cạnh... Cô gái trông có vẻ nhỏ nhắn này, trên mặt luôn là biểu cảm như không có chuyện gì, trong đôi mắt trong veo mang ý cười sẽ vô ý để lộ ra vẻ biết rõ mọi chuyện, khóe miệng hơi cong, mang nét cười trong sáng dí dỏm... Trông có vẻ... nói theo lời của Chung Minh, là rất khó nắm bắt.

Nhận ra sự do dự của cô, lòng bàn tay cậu ta không nhịn được có hơi ẩm ướt, nhưng lại chỉ có thể dùng ánh mắt sáng rỡ nhìn cô, âm thầm cầu nguyện cô đồng ý.

Doãn Nặc hào phóng đồng ý, nhưng lại ngó lơ bàn tay trước mặt, một mình nhẹ nhàng trượt đi.

“Tư thế không tệ”, Lâm Hiên sớm đã đi theo.

“Tạm thôi, so với Quan Dĩnh thì thua xa, người từng học võ đạo khác hẳn chúng ta, hai người cùng nhau sẽ ăn ý hơn”, Doãn Nặc chỉ bóng dáng tao nhã thướt tha ở phía xa ám chỉ, bản thân cũng thật ngớ ngẩn, lại nghĩ đến việc làm bà mai cho người khác.

Lâm Hiên không tiếp lời. Doãn Nặc gãi đầu, cũng không biết nên nói gì. Hai người cứ thế im lặng. Một người hồi hộp, một người ngại ngùng, mỗi người có tâm sự riêng.

“Tại sao muốn về nước học bảo mật thông tin? Ở châu Âu không phải tốt hơn sao?” Một lúc lâu sau, người nào đó bỗng nhiên lên tiếng.

“Hả? Bởi vì...” Doãn Nặc hoàn hồn trở lại, đang tính phải trả lời thế nào, cũng không chú ý tình hình đường đi phía trước. Mấy cậu con trai xô đẩy lẫn nhau, một trong số đó ngã xuống nền nhà, trông như sắp đâm vào người cô.

“Cẩn thận”, Lâm Hiên nắm tay cô nhẹ nhàng kéo, hai người liền trượt lách qua bên cạnh.

“Cảm ơn”, Doãn Nặc mỉm cười, nhưng lại phát hiện tay mình vẫn đang bị nắm. Thử muốn thu lại nhưng tay đối phương lại càng nắm chặt hơn. Cái người này đang làm gì vậy? Thử lại lần nữa, lực tay Lâm Hiên cũng từ từ tăng thêm. Doãn Nặc hơi buồn cười nhìn cậu ta, rõ ràng vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc nhưng lại làm trò giống như trẻ con. Hai người âm thầm độ sức hồi lâu, lôi lôi kéo kéo, cô vẫn không thoát ra được. Thế là chợt có ý xấu, tình cờ như không kéo tay Lâm Hiên trượt đến chỗ đông người trên sân băng.

Tưởng đâu cô sẽ bỏ cuộc như vậy, Lâm Hiên không nhịn được thở dài, biểu cảm căng thẳng cứng nhắc trên mặt cũng dần dịu xuống. Đang mừng thầm thì lại bị lôi đi bất thành hình, liền ngã một cái rất phong độ trước ánh nhìn của đông đảo mọi người.

Thủ phạm vận động cánh tay sắp mất cảm giác, nhịn cười nói: “Tôi mệt rồi, xuống dưới uống chút nước”, lại chỉ về nơi không xa, “Quan Dĩnh đang ở đằng kia, cậu đi tìm cậu ấy đi”, sau đó nhanh chóng chuồn mất, trốn vào một góc tối, tránh xa mầm tai họa kia.

Đang lúc Khương Doãn Nặc tháo giày dày, định viện cứ gì đó chuồn đi, chiếc bàn thấp trước mặt bỗng có thêm một cốc nước trái cây. “Không phải nói muốn uống nước sao”, Lâm Hiên thở hốt hốt nhưng không ngồi

xuống, mà cầm một chai bia, dựa vào cây cột, thần sắc lạnh lùng nhìn mặt băng xôn xao tiếng người.

“Cậu đi chơi cùng bọn họ đi, đứng ở đây chán lắm”, Khương Doãn Nặc dùng chân đá chân cậu ta, cái tên này, động tác cũng nhanh thật.

Người nào đó không thèm để ý đến cô, chỉ uống từng ngụm bia.

Giận rồi à, “Xin lỗi, lúc này không cần thận làm cậu ngã”, sở trường của cô là giả vờ giả vịt.

Một lúc sau, Lâm Hiên tiến lại, ngồi xuống bên cạnh cô, chầm chậm nói: “Cậu ghét... ở cùng tớ như vậy sao?”

Câu nói này cũng quá... thẳng thắn đi.

Lâm Hiên sốt ruột quan sát phản ứng của cô, trong mắt vụt qua tia chán nản và không cam. Ánh mắt cùng với biểu cảm hơi oan ức này, thật sự rất giống, rất giống đứa trẻ trong ký ức đó, cô không tìm được hơi ngấn người.

“Cậu ghét tớ?” Cậu ta cẩn thận tiếp tục tìm cách chứng thực.

“Không có, sao lại thế chứ?” Cô vội xua tay, “Chỉ có điều...”

“Điều gì?” Cậu ta hơi căng thẳng.

“Quan Dĩnh rất được, đối với cậu cũng rất tốt”, cô trả lời dứt khoát.

Lâm Hiên thầm thở dài, vẻ mặt dịu đi ít nhiều, tiếp tục nói: “Người khác thế nào tớ không có hứng thú, tớ chỉ muốn biết suy nghĩ của cậu”.

“Với tôi mà nói, cậu vẫn là một người xa lạ”, cô thờ ơ hút một hơi nước trái cây, bình tĩnh đáp.

“Đây chỉ là vấn đề thời gian, tớ có thể đợi”, mắt cậu ta sáng ngời.

“Khụ, khụ khụ...”, người nào đó bị sặc, “Ặc, cậu có thôi đi không”.

Lúc quay về trường, Quan Dĩnh vẫn cười nói với cô giống như mọi ngày. Tắm rửa xong, hai người ai nằm trên giường người nấy, một lúc lâu sau, nghe thấy Quan Dĩnh nhàn nhạt nói một câu: “Doãn Nặc, Tiểu Hiên Hiên đối xử với cậu rất tốt”. Nhất thời, trong phòng trở nên yên tĩnh, không ai nói thêm lời nào.

Thứ hai lúc vào học, Khương Doãn Nặc vừa đặt sách lên bàn, giây tiếp theo, Lâm Hiên liền đi tới, hơi ngượng ngùng nói: “Cậu ngồi đằng trước đi, bên cạnh tớ vẫn còn chỗ trống.”

“Đừng khách sáo, tôi thích ngồi ở đây”, cô từ chối dứt khoát.

Lâm Hiên nhìn cô một cái, chào hỏi nam sinh ngồi sát bên cô. Nam sinh hiểu ý, vờ mặt mờ ám vỗ vai cậu ta rồi cầm sách đứng dậy bỏ đi. Khương Doãn Nặc trừng mắt nhìn, nhưng Lâm Hiên lại nghiêm túc chỉ cửa ra vào, giáo viên vào rồi kìa.

Sau đó, cảnh tượng tương tự mỗi ngày thậm chí mỗi tiết học đều sẽ tái diễn. Mọi người rất ăn ý đạt được nhận thức chung, hễ là vị trí hai bên trái phải của Khương Doãn Nặc, đều mang họ Lâm. Khương Doãn Nặc đã hoàn toàn nổi giận, trước đây lúc ở Pháp cũng từng có người ngó ý với cô, mời uống cà phê đi xem phim gì đó, nhưng chỉ cần cô khéo léo từ chối tỏ vẻ không hứng thú, thông thường đối phương đều sẽ lịch sự tránh đi. Nhưng cách theo đuổi dai như đĩa này là lần đầu tiên cô gặp phải. Nhiều lúc không nhịn được nói lời mắng nhiếc, người nào đó cũng chỉ cười dịu dàng, đúng là đối lập với tính cách mạnh mẽ của cô. Xí, không phải chỉ là chuyện con con thôi sao, tôi nhịn, để xem cậu còn có thể giở trò gì nữa.

Sự thật chứng minh, Lâm Hiên làm việc cực kỳ có trình tự chiến lược. Sau nhiều lần mời ăn cơm bị từ chối, số lần tình cờ gặp mặt trong phòng

học ở thư viện rõ ràng ngày càng tăng.

Buổi tối, Khương Doãn Nặc thường thích ở lì trong phòng tự học đọc sách gì đó. Hoặc chọn nghe những môn tự chọn mà mình có hứng thú. Giờ đây không ngờ lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của người nào đó ở vị trí mấy hàng ghế phía sau phòng học. Thế là cô suy nghĩ, xem ra nên đổi địa điểm thôi. Trong trường có hai thư viện nằm ở hai hướng Nam và Bắc, buổi tối mở ba tòa nhà có phòng học, từ thứ hai đến thứ sáu vừa hay có thể mỗi ngày chọn một nơi, giờ thì cho cậu tìm đấy, xem ai kiên nhẫn hơn.

“Hôm nay lại tổn mất hai tiếng đồng hồ của tớ rồi”, lần này, người nào đó trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, cũng không nói nhiều, mở sách ra xem.

“Sinh lực dồi dào nhỉ”, Khương Doãn Nặc rất không cam lòng, thế này mà cũng có thể bị cậu tìm được, ác thật. Cô đặc biệt chọn phòng học vắng vẻ nhất ở lầu tám tòa nhà C, mới bắt đầu còn nghĩ dân cư thưa thớt, lo sẽ gặp thứ không sạch sẽ gì đó (gần đây đọc quá nhiều truyện ma), sau đó mới phát hiện, nơi thế này quả đúng là thiên đường của các cặp tình nhân. Nhiệt tình như lửa, quấn quýt triền miên, dồi dào tinh lực, cô hồn dã quỷ nào dám đến gần? Ngược lại, bản thân cô bị các cặp đôi Adam và Eva đang trốn ở trong góc coi như cái gai sau lưng, xôn xao muốn đuổi cô đi thật mau.

Người nào đó tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Vấn ôn, leo cầu thang không mệt bằng đá bóng, chỉ là tốn thời gian thôi. Nếu cậu không chạy khắp nơi thì tớ tìm sẽ rất dễ dàng”. Thời gian ở bên nhau nhiều hơn, nói chuyện trước mặt cô cũng không còn căng thẳng như trước nữa.

“...”, không thêm quan tâm.

“Cậu xem, cho dù cậu đi đâu, tớ đều có thể tìm được cậu”, cậu ta vẫn luôn nhìn chăm chăm cuốn sách, “Nếu cậu đã không ghét tớ thì tại sao cứ

muốn tránh né. Chúng ta có thể thử ở bên nhau”, nói với cô một hơi nhiều như vậy nhưng vẫn không hụt hơi, tim đập cũng rất bình thường, hiện tượng tốt, nhất định phải cố gắng hơn nữa.

“Ở bên nhau?” Khương Doãn Nặc mỉm cười lặp lại, ánh mắt quét về góc phía trước phòng học, một đôi nam nữ đang hôn nhau cuồng nhiệt. Tiếp đó lại thấy đằng sau phòng học, hai người kia càng quá đáng hơn, hận không thể nén bóp đối phương vào trong cơ thể mình, bình tĩnh bình tĩnh, bạo lực quá cũng không tốt, quần áo sẽ nát mất. Rồi lại nhìn sang cặp đôi bên cạnh, tay nắm chặt tay, bốn mắt nhìn nhau, nơi ánh mắt giao nhau, lửa bắn tung tóe, khiến cổ trở trụ.

Lâm Hiên nhìn theo ánh mắt của cô, gương mặt dịu dàng như ngọc lập tức ửng đỏ, ngại ngùng nói: “Đối với những người yêu nhau, đây đều là những chuyện rất bình thường”, cậu ta hơi ngừng lại, “Tại sao cậu không thử chấp nhận tớ?”

“Nghe thấy rồi”, Khương Doãn Nặc khẽ thở dài, đưa tay nhẹ nhàng sờ chiếc cằm xinh đẹp của cậu ta, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen nhánh, nói từng câu từng chữ, “Nếu cậu muốn chơi trò yêu thầm, yêu đơn phương, được thôi, nhưng đừng đến làm phiền tôi. Tôi không ghét cậu nhưng rất ghét cảm giác bị ép buộc này.”

Gương mặt Khương Doãn Nặc nhẹ như không, dường như chuyện chẳng liên quan đến mình, nhưng trong lời nói lại không cho phép người khác bác bỏ. Lâm Hiên yên lặng nhìn cô. Môi mỏng mím chặt, hai hàng lông mày kiên nghị bất giác nhíu lại, cả khuôn mặt không giấu được nỗi thất vọng, đau khổ, và một chút phẫn nộ.

Khương Doãn Nặc không nhìn cậu ta nữa, cầm sách bỏ ra ngoài. Nhưng trong đầu không ngừng thoáng hiện dáng vẻ vừa sợ vừa giận đó của Lâm Hiên. Vẻ trầm mặc, đau lòng, dần dần, chùng chéo lên khuôn mặt cậu thiếu niên nhiều năm trước... Khương Doãn Nặc không nén được nỗi phiền

muộn, bản thân lại để ý đến như vậy, dường như muốn ngu ngốc quay về để xin lỗi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Rung Động Nhất Thời

Lúc lên lớp, Khương Doãn Nặc vẫn ngồi chiếm vị trí đặc biệt của ba người, chỉ là người nào đó không dám lỗ mãng nữa. Những ngày tháng yên bình không sóng gió vẫn như trước đây.

Vào một buổi tối, Khương Doãn Nặc đang ngồi trong phòng tự học đọc sách. Đương ngáp ngáp dài thì vị trí bên cạnh có người ngồi xuống. “Xin chào”, cô dùng tay đỡ đầu ngẩng lên, nhìn người đã biến mất hơn một tháng nay đang ở trước mặt mình.

Lâm Hiên trước mắt, vẻ mặt mang nét mệt mỏi, áo cầu thủ màu xanh dương dính đầy bụi bặm, cánh tay và trên chân có mấy vết thương, trên vết thương vẫn còn dính vài vệt máu. Nhưng những điều này đều không làm giảm đi vẻ đẹp trai và nho nhã của cậu ta, ngược lại còn tăng thêm mấy phần khí chất sần muện của một hiệp sĩ phóng khoáng, sần muện nhưng không chán chường. Do vậy, vừa vào phòng đã thu hút rất nhiều ánh nhìn của các bạn nữ.

“Cậu bị thương rồi”, Khương Doãn Nặc nói.

“Không có vấn đề gì to tát cả”, Lâm Hiên nhìn cánh tay của mình.

“Có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ muốn đến thăm cậu thôi”, Lâm Hiên thở dài, vẻ mặt vô cùng bất lực, “Lúc đá xong trận đấu, nhớ đến cậu, không kiềm được liền đến đây.” Cậu ta khẽ nắm chặt tay, dường như đang cố chịu đựng sự phiền muộn của bản thân. Phát hiện cô chỉ nhìn mình mà không bắt chuyện, lại

hơi ngại ngùng nói: “Xin lỗi, tớ sẽ không làm phiền cậu lâu đâu, tớ đi ngay đây”, trong ánh mắt che giấu một chút cô đơn và luyến tiếc.

Thấy cậu ta đứng dậy, cuối cùng Khương Doãn Nặc cũng không nhịn được kéo góc áo cậu, nói: “Vẫn chưa ăn tối đúng không, tớ cùng đi với cậu.” Về sàu muộn và cô đơn tựa như đã từng quen biết này, cuối cùng khiến cô không thể nhẫn tâm.

Hai người kè vai đi ra khỏi trường học, không ai nói một lời nào.

“Lâm Hiên”, đột nhiên cô cười khẽ gọi tên cậu, sau đó nói: “Làm bạn trai tớ nhé”, lời vừa nói ra nhưng lại không khỏi giật mình. Thật là một tình huống chẳng ra làm sao, trong cuộc chiến theo đuổi của hai người, người bày tỏ trước lại là chính cô. Khương Doãn Nặc ơ là Khương Doãn Nặc, mà bị lú lẫn rồi sao. Đối với người đang đứng trước mặt, lẽ nào mà thật sự thích cậu ta rồi?

“Hả?”, người nào đó mở to mắt khó mà tin được, “Tại sao? Không phải... Ý tớ là, tại sao bỗng nhiên cậu lại đổi ý?”

Bởi vì, bởi vì...

“Bởi vì... con người cậu cũng không tệ, có lẽ tớ có thể thử thích cậu?” Khương Doãn Nặc chìa tay về phía cậu ta. Có một số chuyện, không thử thì làm sao biết được?

Lâm Hiên cúi đầu, nhìn cô một cách rất nghiêm túc, nhẹ nhàng hỏi, “Vây bây giờ, tớ có thể hôn cậu không?”

Cô hơi ngược mặt lên, đôi môi cậu ta đã dán vào môi cô, thật trọng thưởng thức, sau đó phát hiện, đó là một hương vị của sự trúc trắc.

“Lần đầu tiên?” Người hỏi dường như càng ngại hơn.

“Không phải, chỉ là lâu lắm rồi chưa hôn ai”, cô chột bưng bình, lạnh nhạt trả lời.

Khương Doãn Nặc ơi Khương Doãn Nặc, mà đang nghĩ cái gì thế, đó là trò đùa thời thơ bé chưa biết gì của người Hobbit, mà nổi điên gì vậy chứ, lại còn ở đây hồi tưởng lại, cùng với em trai mình... Trời ơi, mà mắc bệnh ấu dâm, mà điên rồi... Khương Doãn Nặc đè nén sự kích động muốn hét lên xuống, tức giận gãi đầu, nỗ lực xua đuổi giọng nói không ngừng kêu gào trong đầu mình đi. Nhưng giọng nói đó lại đột nhiên yếu đi, nó nói: có nhớ cũng vô ích, cậu ấy đã biến mất rồi, biến mất khỏi cuộc sống của cô, cậu ấy không cần cô nữa...

“Em sao vậy?” Phát hiện sắc mặt cô bỗng nhiên lúc xấu lúc tốt, Lâm Hiên cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Không có gì, đột nhiên quyết định yêu đương, ít nhiều có hơi phần khích thôi”, cô cười như không có chuyện gì.

Hai người cứ như vậy mà bắt đầu, có chút kích động, có chút mơ hồ, có chút bối rối, chỉ ít cô cảm thấy như vậy.

Không có rạp chiếu phim, không có công viên phơi phơi tình yêu, không có quán cà phê phong cách tao nhã. “Cảnh xuân sắc thắm còn đây” của họ chỉ xuất hiện ở hai nơi, phòng tự học một sách chất thành đống, hoặc là, sân bóng đá khi đang thi đấu. Hai người này là một đôi không chút thú vị trong mắt mọi người.

(Trích trong tác phẩm Mẫu Đơn Đình, câu gốc là “Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên”)

Dưới sự tấn công bằng ánh mắt đáng thương của người nào đó, trên nguyên tắc vun đắp tình cảm hi sinh bản thân, cuối cùng Khương Doãn Nặc cũng đồng ý đi xem một trận bóng đá trước giờ không có hứng thú. Đồng thời, một khi đã xảy ra thì không thể khống chế được nữa. Từ đó, với tư

cách bạn gái lực lượng nòng cốt của đội bóng, lần nào Khương Doãn Nặc cũng đều được mời tham gia, đương nhiên là đứng xem kiêm bưng nước rót trà, kèm theo ân cần hỏi han. Không còn cách nào khác, may là bạn gái của người ta, vẫn nên tự mình yêu cầu phải làm, vì vậy, nhất định phải có trách nhiệm, sao có thể không vui liền muốn bỏ đi cơ chứ.

Từ sau khi họ trở thành người yêu của nhau, Lâm Hiên liền không giống như trước đây lúc nào cũng dính chặt cô nữa, chỉ là thường xuyên gọi cô đến xem mình đá bóng. Dần dần, cô đã thành có thói quen xem đá bóng, nói một cách chính xác, là xem người. Nhìn mái tóc đen tung bay, khuôn mặt kiên nghị bình tĩnh, ánh mắt chăm chú cố chấp, ngôn ngữ cơ thể tự nhiên đẹp đẽ... của người thanh niên đó, ai mà không có lòng háo sắc cơ chứ. Đôi lúc, nhìn khí thế hùng hực cùng bóng dáng trẻ trung phong độ đó, Khương Doãn Nặc sẽ bỗng nhiên nghĩ đến: có lẽ, mình đã thích cậu ấy rồi cũng không chừng.

“Hai người các cậu đúng là không giống như đang yêu đương nồng cháy gì hết”, Hoàng Tử Hi nhân nhả mở miệng, “Đâu giống như mối tình như keo với sơn, triền miên đau khổ của hồi tố học cấp ba chứ. Các cậu mới bắt đầu có hơn một tháng mà đã giống như đôi vợ chồng già rồi, không có mãnh liệt chút nào.”

“Phải đó, không phải trước đây Lâm Hiên theo đuổi cậu cậu lực lắm sao, sao người vừa đến tay liền lạnh nhạt ngay vậy”, Châu Vũ nhanh chóng tiếp lời.

“Như vậy cũng tốt, tiết kiệm được thời gian và sức lực, người ta phải đi bao nhiêu năm mới đến được bước của bọn tớ, vất vả biết mấy”, Khương Doãn Nặc cười hi hi nói.

“Nói cậu đó, không có thú vị gì hết, việc gì cũng không để tâm. Lâm Hiên cũng lạ thật, chưa bao giờ tặng hoa cỏ các thứ cho cậu”, Châu Vũ vừa nói vừa bắt đầu sơn móng tay.

“Chỉ là có cảm tình với nhau thôi, có lẽ vẫn chưa đến mức rất thích”, Quan Dĩnh vẫn luôn im lặng bỗng nhiên nhỏ nhẹ nói, “Có đôi lúc, dự vọng chinh phục của con trai sẽ khiến bản thân họ xem nhẹ chuyện vui ban đầu.

Sơn móng tay của Châu Vũ bị lem ra ngoài, liền vội tìm nước rửa trong tủ.

Hoàng Tử Hi cầm cặp sách nói: “Tớ đi trước đây, các cậu cũng mau lên đi, nếu không lại phải ngồi phía sau nữa đấy”.

“Tử Hi, đợi tớ với”, Quan Dĩnh cũng đi ra ngoài, lúc ngang qua bên cạnh Khương Doãn Nặc, đột nhiên ghé sát tai cô nói rất khẽ, “Cho nên, tớ lựa chọn không từ bỏ.”

Khương Doãn Nặc liền tươi cười, lớn tiếng gọi cô ấy: “Quan Dĩnh, cậu biết tớ thích cậu nhất ở điểm nào không?” Cô ngừng lại một lúc rồi nói: “Chính là giọng điệu nói chuyện này của cậu, rất cool.”

(Lời của Dĩnh: Lời tớ nói buồn cười đến vậy sao?)

Lại một lần nghỉ giữa hiệp nữa, Khương Doãn Nặc như thường lệ đi rót nước bưng trà.

“Đám mỹ nữ đó ở đâu ra vậy?” Cô nhìn về phía một đám các cô gái chưa từng gặp mặt đang xông xáo đó.

“À, đó là các em gái năm nhất mới gia nhập đội cổ vũ”, Lâm Hiên quay đầu nhìn, sau đó uống cạn một chai nước.

Mỗi người mỗi vẻ, đa hình đa dạng, đang độ tuổi thanh xuân, ngay cả bản thân là con gái nhìn thấy cũng tim đập loạn nhịp. Mấy tên nhóc này thật biết hưởng thụ, đá bóng thì đá bóng đi, còn muốn thưởng thức gái đẹp nữa.

“Hết nước rồi”, Lâm Hiên lắc lắc cái chai không.

“Tiểu Hiên Hiên, chỗ em có này”, người đẹp A nhanh chóng chuyển nước suối của mình qua.

Thú vị đấy, gọi thân mật như thế, hình như là rất thân. Người nào đó vừa cười hi hi vừa nhìn.

“Cảm ơn, không cần đâu”, Lâm Hiên lập tức đỏ mặt, sau đó nói với người nào đó đang xem kịch: “Doãn Nặc, em đi mua giúp anh một chai đi, sắp bắt đầu hiệp sau rồi.”

“Ừ, được, Tiểu Hiên Hiên”, Doãn Nặc học theo.

“Nhà thi đấu bóng rổ bên cạnh có, vòng qua khu rừng nhỏ là tới, không cần phải đi quá xa”, nói xong, Lâm Hiên cúi đầu hôn cô một cái.

Nhà thi đấu bóng rổ, nhà thi đấu bóng rổ, chính là ở đây, vẫn chưa vào bao giờ? Ồ, náo nhiệt quá, nơi này cũng đang thi đấu.

Trên sân bóng, cầu thủ hai đội áo đỏ và áo đen đang dốc sức thi đấu. Chẳng trách náo nhiệt hơn trận bóng đá bên kia, nhìn xem người ta ở đây toàn là những thân hình cao từ một mét tám trở lên, đâu có giống đám vàng thau lẫn lộn đá bóng chứ, khán giả nữ cổ vũ dường như có xu hướng nghiêng về một bên, tất cả đều ở đây diễn màn la hét chói tai.

Bốn phía khán đài đông nghẹt người, cờ bay phấp phới, băng rôn tung lượn, Khương Doãn Nặc đứng ở vị trí cửa ra vào nhìn mà hoa cả mắt, tìm một hồi mới phát hiện ở lối đi chỗ cầu thang đối diện có một quầy hàng nhỏ, không còn cách nào khác, đành phải đi vòng qua sân bóng để đến nơi. Đi vòng vòng, vì không thích xem đấu bóng nên chỉ nhìn mấy con chữ trên những tấm băng rôn kia, liếc mắt quét qua, cứ cảm thấy trên sân bóng có người thỉnh thoảng lại nhìn về phía mình, xí, chưa thấy người đẹp bao giờ sao? Đang thi đấu còn phân tâm. Không thèm để ý đến, tiếp tục đọc chữ.

Đều là mấy hàng chữ kiểu như “Nhiệt liệt ủng hộ XXX”, “Vì XXX hãy cố lên”, chẳng có gì hay ho. Ừm, tấm băng rô cô vừa đi ngang qua còn tạm được, trên viết: “XX, XX em yêu anh, giống như chuột yêu gạo vậy!”

Cái tên, cái tên này... Khương Doãn Nặc quan sát những người trên sân, sau đó lùi về sau, tóm chặt một “chú chuột” đang giơ băng rô hỏi: “Gạo, có phải là người đó?”, cô chỉ vào người áo đen đang lên rô. “Chú chuột” phấn khích gật đầu, nói: “Đúng vậy, đúng vậy”, sau đó nắm tay Doãn Nặc lắc: “Thì ra cậu cũng là fan hâm mộ của cậu ấy, gia nhập câu lạc bộ của bọn tớ đi, bọn tớ có thông tin cá nhân chi tiết của cậu ấy đấy...” Chưa nói xong đã bị vẻ mặt lạnh lùng của Khương Doãn Nặc dọa điếng người, người này không giống fan hâm mộ, mà giống... kẻ thù đang đang đẳng sát khí!

Trong lòng Khương Doãn Nặc vừa sợ vừa vui vừa tủi thân, vị gì cũng có. Cô nhẹ nhàng gỡ tay “chuột” ra, sải bước vào sân bóng.

Nhà thi đấu bóng rổ tức thì yên lặng.

“Bạn ơi, bạn gì ơi, bọn mình đang thi đấu, mời bạn...” Đội trưởng, trọng tài, cầu thủ dự bị tất cả đều xúm đến, nhưng người cản trở là nữ sinh nên cũng ngại không bước lên kéo lại.

Khương Doãn Nặc tiếp tục bước tới trước mặt người áo đen, người đó cũng chăm chú nhìn cô.

Cô giơ tay, nhanh chóng cho người đó một bạt tai.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Người Xa Lạ Quen Thuộc

Cái bạt tai này, linh động quả quyết, độ mạnh vừa đủ.

Trên khán đài lập tức có biến động, tiếng huýt gió, tiếng còi, tiếng la hét, liên tục không ngừng. Mọi người đều than: xem ra lại là một vụ nợ tình.

Người áo đen chậm rãi giơ tay, cực kỳ tùy ý lau đi vết máu nơi khóe miệng, hai mắt không hề rời khỏi cô gái trước mặt, sau đó mỉm cười nói: “Khương Doãn Nặc, quả nhiên là chị.”

Thái Sơn sụp đổ trước mặt, bị con gái bạt tai, nhưng mặt không biến sắc, lại còn cười nữa chứ, ngầu quá đi mất. Tức thì, trước mắt các cô gái nổi lên những áng mây màu hồng mơ mộng, có người phản ứng nhanh còn móc điện thoại ra chụp lại làm kỉ niệm.

“Cậu...”, những chuyện trước kia, một lời khó nói hết. Dường như sự giận dữ bị người ta lãng quên ở trong lòng nhưng không thể bộc lộ, lại dường như cảm thấy hơi áy náy vì sự kích động của bản thân, Khương Doãn Nặc vài giây trước còn khí thế hùng hổ bây giờ lại không biết làm thế nào để mở miệng, nhất thời đứng ngậy ra đó.

“Thế nào?” Người áo đen dịu dàng hỏi lại, hơi buồn cười nhìn cô, sau đó nghiêng mặt nói với đội trưởng: “Tôi không đánh nữa, cậu mau thay người đi”, nói xong kéo tay Khương Doãn Nặc đi ra ngoài.

“Cô gái đó sắp bị đánh rồi”, trên khán đài không biết ai đó hét lên một câu. Đội trưởng đang tuyên bố tiếp tục trận đấu bị giật mình, sợ xảy ra

chuyện liền xoay người đuổi theo, nhưng làm gì có chuyện đuổi kịp, chỉ đành lớn tiếng hét: “Người anh em, tuyệt đối đừng kích động, đàn ông tốt chúng ta không đấu với phụ nữ”.

Thời đại nào rồi mà còn nói những lời quê mùa như vậy chứ. Khương Doãn Nặc quay người mắng thầm: “Không cần cậu nhiều chuyện, hôm nay tôi phải thay trời hành đạo, dọn sạch nhà cửa”.

Hai người đi đến khu rừng nhỏ không bóng người, cánh tay Khương Doãn Nặc được buông ra. Cô khẽ vận động sau đó chau mày nói: “Xí, đâu cần cậu mạnh tay như vậy chứ?”

“Câu này nên để tôi nói mới đúng”, người đó chỉ chỉ khóe miệng đã bầm tím của mình.

“Ha ha, vẫn ổn, chưa gọi là nặng”, cô thấy hơi áy náy, tập taekwondo mấy năm, lúc nãy kích động nên quên không khống chế sức mạnh.

“Thân hình không thấy lớn, nhưng sức lực lại không nhỏ”, cậu dùng tay so sánh chiều cao của hai người, phát hiện Khương Doãn Nặc chỉ cao đến yết hầu mình, nói đùa: “Không phải Khương Mẫn ngược đãi chị, không cho chị ăn cơm đầy chứ”.

“Có phải ngày nào Hứa Thụy Hoài cũng bón phân cho cậu, nên cậu mới có thể lớn lên khỏe mạnh không”, Khương Doãn Nặc cũng không gọi là lùn, dù sao cũng cao một mét sáu mươi ba, chỉ là có người thay đổi nhiều quá, đến mức cô không thể không ngẩng cổ nhìn cậu.

“Bảy năm không gặp, chị ngày càng xấu xa nhỉ, người từng ra nước ngoài có khác”, Hứa Khả nhin không được đưa tay vén mái tóc dài của cô, rất mềm rất mượt.

Khương Doãn Nặc không bằng lòng chặn tay cậu lại, thẳng nhóc này vẫn giống như trước đây, chuyên môn chọc giận mình, đây là lần đầu tiên

gặp lại sau bảy năm đấy! (Tác giả: Không phải cô đã phá hỏng gương mặt xinh đẹp của người ta hay sao, không biết xấu hổ còn ở đây oán trách.) Bản thân lại vì chuyện chiều cao còn con mà lằng nhằng với cậu lâu như vậy. Đúng là, hoàn toàn không giống với cuộc trùng phùng trong tưởng tượng của mình! Cũng không nhất định phải nước mắt lưng tròng, ôm nhau khóc lóc, nhưng ít ra cũng phải cảm động một chút chứ, sau đó dùng giọng nói mang thương hiệu dẻo quánh đó nói: “Chị, cuối cùng chị đã quay về rồi, em đợi chị khổ sở lắm đó.” Ồ, Khương Doãn Nặc nhìn dáng người cao to trước mặt, lại nghĩ: Nếu cậu ta làm như thế thật, mình nhất định sẽ dùng một cước đá bay cậu ta ra ngoài trước khi bản thân bị buồn nôn mà chết.

“Cho dù tôi đẹp trai đến mức khiến chị ngây người, chị cũng nên để ý đến thể diện của mình một chút chứ”, Hứa Khả hươ hươ tay trước mắt cô, lại hỏi: “Chị về khi nào vậy?” Không có ngạc nhiên, không có cảm động, biểu cảm của cậu bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn, còn cô, tâm trạng phấn khích tuột dốc xuống đáy vực, tinh thần suy sụp đến mức không thể suy sụp hơn.

“Không liên quan đến cậu”, cô lạnh lùng đáp.

“Chị quay về không phải để tìm tôi sao?” Người nào đó ngược lại rất tự mình biết mình, “Chẳng trách lần trước chị viết mail bảo tôi về nhà một chuyến, cũng học ở trường này à?”

Nhắc đến những email đó, Khương Doãn Nặc càng thêm tức giận: “Đúng vậy, tôi quay về để xem cậu đã chết hay chưa, kết quả rất thất vọng”.

“Cho nên vừa gặp liền đánh tôi”.

“Hứa Thụy Hoài nói cậu học ở miền Bắc”, Khương Doãn Nặc quyết định không tranh cãi với tên “tiểu cường” này nữa.

“Tôi lấy được giấy thông báo nhập học của bên đó, sau đó lại không muốn đến nữa”, cậu dừng dừng giải thích.

“Tại sao không đi? Tại sao phải nói dối?”

“Không tại sao cả. Không muốn đi thì không đi thôi”, cậu nhìn cô một cái, “Hứa Thụy Hoài vốn không quan tâm đến những việc này, nên cũng không gọi là nói dối”, vẻ đùa giỡn của cậu xen lẫn chút lạnh lùng. Từ trong đôi mắt như ngọc trai đen kia tỏa ra sự phẫn nộ và lạnh lùng không giống sự bất lực của thời niên thiếu, mà là nổi thê lương ngạo mạn nhìn thấu sự đời, cùng với vẻ tùy tiện phóng dăng bỡn cợt với đời.

Thứ biểu cảm này, Khương Doãn Nặc chưa bao giờ thấy xuất hiện trên gương mặt Hứa Khả. Cậu cao lên rất nhiều, không còn mảnh mai yếu ớt như trước đây. Đường nét khuôn mặt cậu càng thêm góc cạnh, tràn đầy khí chất kiên nghị nam tính. Nhưng ngũ quan điển trai nổi bật lại không thay đổi quá nhiều, vẫn còn giữ lại vẻ đẹp trung tính thời niên thiếu, chỉ là vẻ mặt phẫn khởi càng thêm rõ ràng. Cho nên, lúc này khi ở nhà thi đấu bóng rổ, Khương Doãn Nặc không hề tốn sức nhận ra cậu ngay, chỉ là không ngờ lại gặp nhau ở đó.

Nhưng mà bây giờ, cô lại có chút nghi ngờ, Hứa Khả như vậy rất là xa lạ. Có đôi chút mất hứng, không mấy dao động. Cậu cũng hay cười nhưng lại bớt đi sự chân thành trước đây, có chút tinh nghịch và không tính toán, bởi vì đôi mắt của cậu rất lạnh, nụ cười như vậy đã mất đi ý nghĩa, chỉ là một chiếc mặt nạ sinh động mà thôi. Giống như những người chỉ có quan hệ gật đầu chào hỏi, hoặc giả như người đi đường xa lạ, trong lúc vội vàng, họ cũng sẽ để lộ nụ cười dịu dàng, nhưng chỉ trong chốc lát, chớp mắt qua đi.

Nói chuyện cùng người xa lạ, vài ba câu liền đường ai nấy đi. Nhưng với cậu, không thể thâm nhập lại không cam lòng. Không phải Khương Doãn Nặc không tìm được chủ đề, mà là có những lời, không biết làm sao

mở miệng hỏi. Tại sao không gọi điện? Tại sao trong mail trả lời chỉ có mấy chữ như vậy? Tại sao chưa bao giờ nói đến tình hình bản thân?... Song đối mặt với một người vẻ mặt nguội lạnh như vậy, mọi sự kích động đều tan thành mây khói. Đúng vậy, chúng ta đều đã trưởng thành, cũng đã trở thành người xa lạ, chị em nhiều năm không gặp, xa cách như vậy cũng rất bình thường. Trách móc, giận dữ vô cớ như thế không thuộc về chúng ta, nó là thứ mờ ám không rõ ràng, vương bận không tan. Cho nên, khi chị nhìn thấy cậu bây giờ, sống cuộc sống tự do thoải mái, là chị yên tâm rồi.

Bầu không khí đột nhiên có chút kiềm nén. Hứa Khả ôm cánh tay uể oải dựa vào thân cây, khó hiểu quan sát người con gái bỗng nhiên im lặng ở trước mặt. Cô, đã trở nên xinh đẹp, ngũ quan thanh tú tinh tế, mái tóc dài suôn mượt, da trắng nõn nà, vẻ mặt tươi sáng, khí chất trầm tĩnh, đương nhiên là khi cô không nổi giận. Cá tính hung dữ này vẫn không thay đổi chút nào. Nhưng cô vào lúc này, đầu cúi xuống, lông mày hơi nhíu lại, khe khẽ lấy môi dưới, trên mặt thoáng qua tia mơ màng và bất lực. Trông cô dường như rất nhỏ bé, giống như một con búp bê.

Tiếng thở dài trong im lặng, giọng cậu hơi trầm: “Mấy năm nay, chị...”

“Cậu...”, không hẹn mà gặp, cô cũng lên tiếng.

Hai người lại dừng lại, bất giác nhìn nhau cười, sự tình cờ như vậy, giống như một cơn gió nhẹ, quét đi mây mù trong lòng Khương Doãn Nặc.

“Doãn Nặc”, bên cạnh có người khẽ gọi.

Khương Doãn Nặc nhìn người đang đi tới, tươi cười vẫy tay với cậu ta: “Lâm Hiên, sao anh lại đến đây?”

“Anh đang tìm em”, Lâm Hiên hơi do dự bước đến, với cậu ta cô chưa bao giờ thể hiện nét mặt tươi cười vô cùng dịu dàng như bây giờ. Doãn Nặc mà cậu ta nhìn thấy, là một cô gái đứng đưng, nghịch ngợm, không thể

lường trước, lại hơi hung dữ. Vậy bây giờ, rốt cuộc là tình huống như thế nào đây?

Lâm Hiên à, không phải chính là nhân vật nòng cốt trong đội bóng đá đó sao? Chị à, chị quả nhiên rất được chào đón.

Bầu không khí có hơi kỳ quái, Khương Doãn Nặc hết nhìn Hứa Khả lại nhìn Lâm Hiên, người trước với dáng vẻ suy tư, người sau thần sắc lại hơi phòng bị. Không phải Tiểu Hiên Hiên ghen đấy chứ, “Để em giới thiệu một chút”, Khương Doãn Nặc một tay vỗ má Hứa Khả, “Đây là em trai cưng thất lạc nhiều năm hôm nay gặp lại của em Hứa Khả”, lại dùng ngón tay ra sức ấn vào khoe miệng bị thương của cậu, “Lâm Hiên, bạn trai tôi, cũng là sinh viên năm ba khoa công nghệ thông tin.”

Hứa Khả đau đớn nhếch miệng: “Đừng có động tay động chân với người đàn ông khác trước mặt bạn trai chị”, cậu gật đầu với Lâm Hiên: “Chúng ta sớm đã biết nhau rồi. Chị gái tôi cậu cũng của được, quả nhiên là kẻ mạnh, con người chị ấy rất phiền phức, sau này cậu hãy khoan dung chị ấy nhiều một chút.”

“Này, ý cậu là sao hả”, Khương Doãn Nặc nhảy lên lại muốn ấn vào vết bầm trên mặt cậu, Lâm Hiên vội giữ tay cô lại, nói với Hứa Khả: “Cùng đi ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Khỏi đi, tôi không có khẩu vị đối với quả pháo này. Hẹn gặp lại”, nói xong, người nào đó đã lướt đi thật xa.

“Cậu ấy nói rất đúng.”

“Cái gì?”

“Lúc nói chuyện với cậu ấy, em giống như một quả pháo vậy, bình thường không có như thế.”

Buổi tối, ở thư viện.

Hứa Khả mở máy tính, lên mạng kiểm tra liệu, vụ án trong tay thật sự hơi phiền phức, xem ra phải bỏ nhiều thời gian hơn.

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, cậu mở một thư mục, bên trong có mười mấy tấm ảnh, đều là cùng một người.

“Đây là ai thế? Dễ thương quá”, một cô gái xinh đẹp không biết đi đến từ lúc nào, cô tao nhã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cặp đôi trai xinh gái đẹp khiến người khác phải trầm trồ này vừa xuất hiện, ánh mây màu hồng liền từ từ bao phủ khắp xung quanh họ, trong căn phòng rộng lớn này, thấp thoáng truyền đến tiếng nuốt nước bọt không ngừng. Hai kẻ thủ phạm dường như sớm đã quen rồi, ngược lại còn coi như không có chuyện gì. “Hứa, đây không phải... cô gái hôm nay đó sao? Tại sao cô ấy... Ừm, lại hung dữ với cậu như thế?” Nhìn bức hình, cuối cùng cô gái cũng nhớ ra, nhưng lại ngại hỏi trực tiếp. Một cậu con trai cao ráo tướng mạo đàng hoàng lại bị một cô gái đánh trước mặt bao nhiêu người, thật sự rất mất mặt.

“Vì tố nợ cô ấy rất nhiều tiền, cô ấy đến đòi nợ”, Hứa Khả đóng thư mục lại, trả lời một cách dửng dưng.

“Xí, tớ không tin đâu!” Người đẹp cười e thẹn.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hai Đường Thẳng Song Song Hạnh Phúc

Lần thứ hai Khương Doãn Nặc gặp Hứa Khả, là trong một quán cơm gần trường có tên “Sinh viên hẹn hò”.

Đừng thấy tên của nó quê mùa đơn giản, nhưng thức ăn lại rất phong phú, giá cả phải chăng, điều hiếm có hơn là chua cay mặn ngọt đều có cả. Hơn nữa, trước đây khi Khương Doãn Nặc còn ở châu Âu, không quen ăn bánh mì quét bơ, ngay cả nhà hàng nổi tiếng ở Pháp ăn vào miệng cũng cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, đành phải tui thân một mình xuống bếp, cuối cùng cũng luyện được tay nghề nấu nướng hạng ba và khẩu vị thêm cay thành nghiện không ai bì nổi, bây giờ tìm được nơi tốt như vậy, hơn nữa cứ cách hai ba ngày liền chạy đến đây. Chỉ là thương cho Lâm Hiên không giỏi ăn cay, lần nào cũng vẫn chưa bước vào, chỉ ngửi thấy mùi cay đó ở cửa liền nổi hết cả da gà, mồ hôi lạnh túa ra, nhưng không thể làm khác hơn, chỉ có thể liều mạng đi cùng bạn gái.

Lúc mới đầu, Khương Doãn Nặc còn ân cần nói: “Em cùng anh đến chỗ khác ăn trước, sau đó hãy đến đây.” Lần nào Lâm Hiên cũng oai phong lẫm liệt, luôn miệng từ chối. Một thẳng đàn ông vì ăn bữa cơm mà chạy tới chạy lui, cũng thật là kén chọn quá rồi. Dần dà, cô cũng không cố hỏi nữa, một mình ăn thật vui vẻ, nhìn bộ dạng cắn răng cắn lợi mà ăn của người nào đó, còn không có lương tâm mà cười nói: “Anh càng ngày càng đáng yêu.”

Vừa bước vào, Khương Doãn Nặc và Lâm Hiên liền nhìn thấy Hứa Khả.

Cậu luôn rất nổi bật như thế.

Bất luận chung quanh huyền nào thế nào, cho dù cậu chỉ uể oải ngồi yên ở một góc không nói tiếng nào, cũng có thể thu hút ánh nhìn của người khác.

Đám người họ vô cùng càn quấy, một đám hot boy hot girl lớn tiếng huyền nào thi uống rượu, coi như xung quanh không có ai, mười người cả trai lẫn gái, ghép hai cái bàn lớn lại mới miễn cưỡng chen đủ, dễ dàng chiếm một nửa giang sơn của quán rượu nhỏ.

Khương Doãn Nặc tỉ mỉ đếm thử, trước mặt Hứa Khả đã đặt sáu chai bia, vẫn chưa tính dưới sàn nhà. Trước giờ không biết cậu lại uống giỏi như vậy, lại còn mặt không biến sắc tim không đập, chỉ là má ửng đỏ, hai mắt khép hờ, khí chất biếng nhác đó có thể so với hai cô gái xinh đẹp ngồi hai bên.

Hai cô gái đó ngoại hình nổi bật, ăn mặc thời thượng, trang phục biểu diễn của đội cổ vũ tôn lên dáng vẻ xinh đẹp của họ một cách hoàn hảo. Hai người họ một bên trái một bên phải phủ trên người Hứa Khả, tư thế khêu gợi trên người. Mỗi lần cậu uống cạn một chai, hai người liền lần lượt hôn cậu một cái, còn là kiểu hôn phát ra tiếng thật kêu, hơn nữa cậu cũng vui vẻ đón nhận, miệng nở nụ cười như không có gì. Cảnh tượng nóng bỏng này khiến Khương Doãn Nặc nhìn đến ngẩn người, tên nhóc này đúng là ngày càng phóng đảng.

“Không phải em lại muốn đến cho cậu ta một đấm đấy chứ”, Lâm Hiên hơi hoài nghi nhìn bạn gái mình, lo sợ cô lại bắt đầu nổi điên. Cô gái này, bình thường đều có dáng vẻ điềm nhiên bình tĩnh, nhưng hễ đối mặt với Hứa Khả liền trở nên vô cùng hung dữ.

Cô không biết làm thế nào bèn lắc đầu, “Trẻ con lớn rồi, không quản nổi”. Nói xong, cầm khăn giấy trên bàn lên gấp thành một chiếc máy bay,

rồi viết lên cánh máy bay: Uống ít thôi, cẩn thận kéo rượu vào loạn tính. Suy nghĩ một lúc rồi xóa bốn chữ cuối, sửa thành: kéo bể bàng quang. Người ta đã là người trưởng thành tinh lực dồi dào rồi, chuyện đó ngay cả cha mẹ cũng không quản nổi. Lại nhìn qua một lượt mới ném nó đi.

Bingo! Chiếc máy bay lão đảo trên đầu người nào đó rồi rơi xuống. Khương Doãn Nặc có phần đặc ý làm mặt quỷ với Lâm Hiên.

Hứa Khả đưa tay nhặt lấy chiếc máy bay không rõ tung tích trên đầu, nhìn thấy chữ bên trên, là thể chữ Tống. Năm đó, chữ viết của Khương Doãn Nặc rất xấu bị cậu chế giễu là người liệt não trái vẽ lung tung, cô nổi điên xong liền bắt đầu trốn trong phòng luyện viết chữ, mấy tháng sau cuối cùng cũng có thể viết được thể chữ Khải ngay ngắn. Chuyện cũ năm xưa, vẫn luôn hiện rõ mồn một, gồm cả lúc cô tức giận, dùng tay chọc trán cậu, cảm giác đó vừa tê vừa đau.

Ngẩng đầu tìm kiếm, không bất ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt trẻ con của Khương Doãn Nặc và nụ cười yêu thương của Lâm Hiên. Thế là cậu viết lên cánh chiếc máy bay: Vui là được. Rồi nhẹ nhàng ném đi.

Chỉ cần vui là được, chị hãy luôn hạnh phúc như bây giờ.

Nhìn bốn chữ này, đột nhiên Khương Doãn Nặc không còn cảm giác muốn ăn đối với nồi lẩu thịt bò đầy đủ sắc hương vị này. Hứa Khả ở cách không xa, thuận lợi mọi bề, gương mặt mãn nguyện, đám người huyên náo tách họ ra xa, khoảng cách trong nháy mắt liền trở nên xa vời vợi. Cậu thuộc về họ, bạn bè của cậu, cuộc sống của cậu, đều là những điều cô không hề biết đến, nhưng, cậu rất vui vẻ. Khi không có cô, cậu cũng rất vui vẻ.

Lâm Hiên nhẹ nhàng nắm tay cô, dịu dàng nói: “Anh không hiểu rõ cảm nhận lúc này của em, anh là con một. Có thể, giống như bố mẹ, nhìn con mình ngày một trưởng thành, có cuộc sống riêng của mình, dần dần

không còn cần mình nữa, sẽ cảm thấy rất mất mát... Giữa chị em có lẽ cũng sẽ có cảm giác tương tự.”

Lần đầu tiên phát hiện, Lâm Hiên cũng có thể nhạy bén như vậy, có lẽ rất nhiều lúc, chỉ là cậu ta không nói mà thôi.

Khương Doãn Nặc ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuần tú đầy vẻ ân cần quan tâm, dịu dàng nói: “Bọn em lúc đó, thật sự rất hạnh phúc.”

“Em, đợi một lát”, Lâm Hiên nhìn cô một cách sâu xa, bỗng nhiên buông tay cô, chạy ra ngoài.

Vài phút sau, cậu ta quay trở lại, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán sáng lấp lánh, trong tay có thêm một cành hoa hồng đỏ rất đẹp.

“Cái này, anh vẫn chưa tặng em bao giờ”, sau khi cậu hồi phục lại hơi thở của mình, hơi ngại ngùng nói: “Hạnh phúc, ở mỗi thời kỳ khác nhau, sẽ có sự tồn tại khác nhau.”

Bông hồng trong tay, nụ hoa chớm nở, trên cánh hoa vẫn còn vương những giọt nước óng ánh, làm nổi bật sắc màu đỏ thắm, rực rỡ bắt mắt, rất giống ánh mắt của người yêu, trong sự trầm mặc thể hiện rõ tình cảm dịu dàng. Dòng nước ấm của sự cảm động và vui mừng, đang chảy vào trong tim một cách chân thật, là một cảm giác kỳ lạ chưa từng cảm nhận được. Doãn Nặc không nói gì, chỉ nhấc tay lên, dùng khăn giấy lau mồ hôi trên trán Lâm Hiên, rất tỉ mỉ rất dịu dàng. Thời khắc đó, cậu ta cúi thấp người, dịu dàng hôn nhẹ lên môi cô.

Hứa Khả khê đẩy cô gái bên cạnh ra, lại khui một chai bia nữa cho mình.

“Hứa, trận thắng hôm nay chỉ là thi đấu hữu nghị, có phải cậu kích động quá rồi không, đừng uống dữ như thế”, đội trưởng cười khuyên bảo.

“Hôm nay ông đây cao hứng”, cậu nhàn nhạt nói, ngửa cổ uống hết nửa chai, dạ dày không nhin được cuộn lên một hồi, vôi vàng đẩy cô bạn bên cạnh ra, lão đảo chạy vào nhà vệ sinh ở phía sau. Dạ dày không ngừng co giật, cậu cũng không ngừng nôn ọe, nhưng chỉ nôn ra nước xanh, bây giờ mới nhớ ra mình vốn không ăn thức ăn, chỉ mãi uống rượu. “Bà nó, khó chịu quá”, cậu nhỏ tiếng làu bàu, một lúc sau, mở vòi nước, vỗ nước lạnh lên mặt, tiện tay lau mặt, cậu yên lặng nhìn bản thân mình trong gương, trong mắt để lộ vẻ đau buồn nhàn nhạt...

“Đi thôi”, Lâm Hiên thanh toán xong, quay người nắm tay Doãn Nặc, đi ra ngoài.

Cô vẫn không nhin được ngoại đầu nhìn, trong bóng người thấp thoáng gương mặt khô ngô đó. Cậu im lặng cầm ly rượu đang đùa giỡn trong tay, mi mắt rủ xuống, che đi ánh sao như có như không trong đôi mắt, nụ cười nhạt vẻ bất cần đời bên môi trở nên không chân thực trong mây mù lượn lờ, cảnh tượng như vậy, như trong mộng ảo.

Lúc này, vai của Khương Doãn Nặc bị người đang bước vào trước mặt đụng phải, đối phương liên tục xin lỗi.

“Không sao”, Khương Doãn Nặc mỉm cười lắc đầu. Trong nháy mắt, bị vẻ đẹp của cô gái trước mặt chiếm lấy, ngoại hình cô ta không thể bắt bẻ, ưu điểm trời ban. Tên gọi của kiểu con gái này, không phải báu vật trời sinh, vật cưng của thượng đế, thì chính là “thần tiên muội muội”.

“Thần tiên muội muội” nhìn thấy Khương Doãn Nặc, dường như cũng có hơi ngây người, sau đó nở nụ cười duyên rất lịch sự với cô, rồi mới nhanh nhẹn vào chỗ ngồi.

“Hề La, đến muộn thế. Làm một ly rồi nói”, cô gái bên cạnh Hứa Khả vừa quở trách vừa đứng dậy nhường chỗ. Ngón Hề La cười ngại ngần, đón lấy ly rượu đã rót đầy, bối rối mở cánh môi đỏ mọng: “Thật ngại quá,

lại đến muộn rồi. Tớ uống cạn trước nhé.” Nói xong, nghiêng đầu uống cạn.

Nhìn người đẹp uống rượu, dung nhan mỹ miều, thần thái xinh đẹp, một bàn người bất giác đều say mê, không ngừng vỗ tay khen ngợi.

Ngôn Hề La ngồi xuống, nhỏ nhẹ nói với người nào đó đang vô cùng trầm mặc: “Hứa, đừng uống nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Nhưng Hứa Khả không nói gì, chỉ mỉm cười cầm lấy chai rượu, cụng ly với cô ta.

Khoảnh khắc cụng ly, thần sắc lạnh lùng.

Lúc Doãn Nặc và Lâm Hiên ra khỏi “Sinh viên hẹn hò”, trời đã tối đen, gió đêm se lạnh.

Trong quán nhỏ ven đường, khẽ vang lên ca khúc:

...

Tình yêu cuối cùng là buông tay em ra

Anh bật radio lắng nghe sự thất bại của người khác

Âm thanh rè rè tựa như nói lên nỗi bi ai tương tự

Vẫn còn nơi lồng ngực lúc em tựa vào

...

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Hoa Hồng Phai Màu

Những người đang yêu đều rất bận rộn. Khương Doãn Nặc cũng không ngoại lệ.

Bận rộn xem tuần báo thể thao, bận rộn đọc tin tức thể thao trên trang Sina, bận rộn nhớ tên các ngôi sao bóng đá lớn nhỏ, bận rộn hấp thụ kết quả của đủ thể loại các trận đấu. Sau đó cô phát hiện, các cầu thủ bóng đá đều rất may mắn, hạng tép riu trong nước có thể tìm nữ tiếp viên hàng không, cỡ ngôi sao quốc tế đều tìm người mẫu nổi tiếng. Bây giờ làm gì có nghề nghiệp nào có thể vẻ vang hơn cầu thủ bóng đá cơ chứ? Đội tuyển quốc gia vừa bị chửi xong lại được nâng lên, cầu thủ vừa được tặng bốc xong rồi lại bị chà đạp, cuối cùng vẫn không phải được cả danh lẫn lợi, ôm người đẹp trong tay hay sao. Rồi sau đó cô lại nghĩ, những tin tức bên lề đó có sức cuốn hút hơn các danh từ chuyện nghiệp nhiều. Ví dụ, nữ bình luận viên xinh đẹp nào đó trên mạng, thứ người hâm mộ bóng đá xem không phải là những lời bình luận rằng cầu thủ nào đẹp trai cầu thủ nào ngẫu mà cô ta luôn miệng nói, mà là những bức hình bán khỏa thân đầy dục vọng mỗi lần cô ta cập nhật. Lại ví dụ như, ai đó chuẩn bị cưới vợ lần thứ N, rồi ai lại ly hôn... Trước khi chưa hiểu “việt vị” là gì, những bà tám này đã hấp thụ được rất nhiều, mỗi khi nói đến lại còn rất rõ ràng mạch lạc, vì vậy bị Lâm Hiên gọi đùa là “người hâm mộ bóng đá giả”.

(Trang Sina: một trang web về giải trí ở Trung Quốc)

Cô cũng từng tự cười mình, nói rồi cuộc bản thân cũng chẳng qua chỉ là một cô gái lấy sở thích của người khác làm nhiệm vụ của mình. Nhưng Lâm Hiên vốn là một người kín đáo lại trầm tĩnh, lúc ở bên nhau ngoài việc

nói về bóng đá ra, cậu ta luôn không tìm được chủ đề khác. Cho nên mới nói cùng chung sở thích là phải bồi dưỡng mới có được. Cô thích quốc họa, nhưng cậu ta lại cảm thấy vẽ tranh sơn thủy huyền ảo mơ hồ, không hề thú vị. Cô thích xem phim kinh dị, nhưng cậu ta lại ghiền chương trình giải trí nhẹ nhàng. Cô thích xem quyền anh, cậu lại cảm thấy máu tanh, đánh người ta ra nông nổi như thế rồi mà còn đánh cho tới chết, thật quá tàn nhẫn, từ bỏ. Chỉ là, cuộc sống vốn dĩ tàn nhẫn, những ấu đả quang minh chính đại này sao bì được với sự tổn thương ẩn náu trong bóng tối chứ. Nhưng cậu ta nói, như thế thì càng nên tránh xa những tổn thương vô nghĩa đó. Vì vậy, sở thích của cậu ta mãi mãi chỉ có một mà thôi.

Bọn con gái đều nói, đàn ông như vậy tuy có hơi vô vị nhưng nhất định sẽ giữ lời hứa, huống chi cậu ta lại còn đẹp trai nữa.

Nhưng mà, làm bạn gái của cậu ta lại rất mệt. Không ngừng chiều ý một người, đương nhiên là sẽ mệt rồi.

Trước đây chiều ý cô ăn cay, dần dần cậu ta cũng bắt đầu thích mùi vị này, khi muốn cố gắng phối hợp với cô thì khẩu vị của bản thân cũng sẽ thay đổi theo. Nhưng bây giờ cậu ta lại bắt đầu nếm trải ảnh hưởng của việc từ chối những điều như vậy, từ chối được chiều ý nhiều hơn. Một số chuyện thay đổi, có lẽ không liên quan đến tình cảm, chỉ là xem tâm trạng của chính bản thân mình mà thôi. Khi bạn giải quyết được một câu hỏi khó, đối với cô ấy bạn có còn hồi hộp giống như trước đây?

Vì thế, lúc gần lúc xa, lạt mềm buộc chặt mới là “tuyệt chiêu” trên con đường tình cảm, gọi là trai gái cuốn hút lẫn nhau.

Chỉ là với cá tính ngang bướng của Khương Doãn Nặc, nhất thời khó mà hiểu ra.

Trông cô có vẻ hung dữ nhưng thực tế lại là một cô gái ngọc ngá. Đây là lời nhận xét của người nào đó nhiều năm trước. (Tác giả: Nói trúng

tim đen rồi!)

Khi cô không định tiếp nhận đối phương thì có thể từ chối một cách vô tình. Nhưng khi cô quyết định đối tốt với một người thì lại dốc hết sức mình, tràn đầy tấm lòng hiệp nghĩa “thà người phụ ta chứ ta quyết không phụ người”. Chỉ là, tình yêu không cần phải hành nghiệp trượng nghĩa.

Gần đây, Hứa Khả cảm thấy bản thân càng ngày càng nhiều chuyện, cứ vòng vo hỏi thăm tình hình của Lâm Hiên. Dưới ánh mắt hoài nghi mờ ám của mọi người (đừng cảm thấy kỳ lạ, bây giờ đang thịnh hành trào lưu đam mỹ, nhìn thấy trai đẹp liền nghi ngờ xu hướng giới tính của anh ta), phát hiện tên nhóc đó cũng rất có tiếng tăm, tấm gương người tốt trong miệng mọi người, hơn nữa còn xuất thân trong sạch, không có tiền án. Cái gọi là tiền án đó là chưa từng chơi trò bắt cá hai tay, cũng chưa từng bị bắt cá hai tay (trừ phi người này tâm lý không lành mạnh, coi việc báo thù phụ nữ làm niềm vui), bởi vì trước mặt Khương Doãn Nặc, cậu ta vốn không có bạn gái, trừ đối tượng yêu thầm từ hồi mẫu giáo đến cấp ba. Kinh nghiệm của cậu ta giống như một tờ giấy trắng, vô cùng thuần khiết, không gì có thể bắt bẻ.

Xem ra mắt nhìn người của đồ ngốc đó cũng khá đấy chứ. Hứa Khả thầm yên tâm, rõ ràng chưa từng nuôi con con bao giờ, nhưng lại có cảm giác của người làm cha. Bảo bối mình thương yêu từ nhỏ nửa đường bị kẻ khác nháy ra cướp mất, người làm cha có tư cách phản đối, có thể lớn tiếng mắng chửi, nhưng cậu thì không thể, không thể nào làm như thế.

Nghe nói hôm nay có thi đấu bóng đá.

Bước ra khỏi nhà thi đấu bóng rổ, đi qua căn tin dành cho nhân viên, cậu quyết định đến căn tin dành cho sinh viên xa hơn một chút để giải quyết bữa trưa.

Như vậy, cậu sẽ có thể đi xuyên qua khu rừng nhỏ đó.

Dưới ánh mặt trời ngày đông lạnh lẽo, trên khán đài có một bóng dáng mảnh khảnh thanh tú. Tuy đúng như dự liệu nhưng lại khiến cậu vô cùng thất vọng.

Khương Doãn Nặc không xem trận đấu, cúi đầu ngồi ở đó, buồn chán đếm kiến dưới chân mình.

Đồ ngốc, sao lại ăn mặc sơ sài như vậy chứ, ngày tháng mười hai mà chỉ mặc một chiếc áo gió màu đen. Tuy cô mặc như vậy trông rất đẹp nhưng mà... Hứa Khả nhìn thấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô, móng tay sơn màu xanh dương khiến cho những ngón tay mảnh mai càng thêm trắng bệch, trắng đến mức trong suốt. Đôi tay đó, nhất định rất lạnh.

Thể chất Khương Doãn Nặc trước giờ luôn là đông lạnh hệt mát, cho dù giữa hè tháng tám, chỉ cần yên lặng ngồi trong phòng không có ánh nắng mặt trời thì tay chân chắc chắn sẽ lạnh cóng, huống chi là mùa đông. Nhớ năm đó tuổi còn nhỏ, trước khi ngủ, Hứa Khả luôn thích trốn trên giường giả ma dọa cô, lúc mới đầu cô còn không khách sáo tay dấm chân đá, nhưng sau khi ngủ lại thích ôm lấy cậu giống như một chú gấu túi, hấp thụ hơi ấm trên người cậu.

“Ở đây gió to lắm”, Hứa Khả rất tùy ý ném áo khoác của mình lên người cô.

Khương Doãn Nặc hãy còn ngây người liền bị giật mình, bấy giờ mới phát hiện mây đen đang phủ trên đầu. Ngẩng đầu nhìn, gương mặt với nụ cười nhàn nhạt đó càng chói mắt hơn cả ánh mặt trời phía sau cậu. Tia giận dữ vừa mới nổi lên bỗng chốc biến mất dạng. “Ngồi đi”, cô chỉ chỗ trống bên cạnh mình. Dường như lâu lắm rồi không thấy cậu, thằng nhóc này chưa bao giờ chủ động tìm cô, có lẽ hôm nay cũng chỉ là tình cờ gặp mà thôi.

“Bạn làm à?” Vật lộn với một đám người đẹp sao có thể nhàn rỗi được chứ.

“Đúng vậy”, cậu đáp, nhưng mắt lại dõi theo trận đấu, “Có điều vẫn không bằng chị”, cũng chỉ cô giống như vậy.

“Không biết lớn nhỏ, ít nhất cũng phải chào hỏi chị cậu trước chứ”, cô chỉ chỉ vào đầu cậu, đúng là đứa trẻ không lễ phép.

“Ừm, kĩ thuật chấm người cũng được đấy”, cậu vừa xem thi đấu vừa bình luận.

“...”

“Tôi nói chị đó, chị gái à”, cậu tiếp tục trêu chọc, “Chị cũng thích chạy theo sau con trai bắt đầu từ khi nào vậy?”

“Cậu...”, thẹn quá hóa giận nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh, “Chuyện tình cảm cậu không hiểu đâu”, đồ trắng hoa như cậu làm sao mà hiểu được chứ.

“IQ của con gái đang yêu...”

Một trận đấm đá túi bụi. Cô gái này, hễ cứ nói không lại liền giở võ, không tiến bộ gì hết.

Cậu không thể không kéo lấy tay cô, quả nhiên rất lạnh.

“Chào, Hứa Khả”, nghỉ giữa trận, Lâm Hiên đến uống nước. Hai người chào hỏi nhau.

Khương Doãn Nặc nhìn đằng sau Hứa Khả, thu tay về không để lại chút dấu vết, sao thần tiên muội muội cũng đến vậy, hôm nay đúng là náo nhiệt thật. Hứa Khả bất giác nắm chặt tay, nhưng vẫn để cô tuột khỏi tay mình.

“Sao cậu lại đến đây?” Hứa Khả khó hiểu hỏi.

Ngôn Hề La tinh nghịch chớp chớp mắt với cậu, nhưng lại nói với Lâm Hiên: “Nghe nói đội bóng các cậu đang tuyển thành viên cho đội cổ vũ, tớ có thể đăng ký không?”

“Được chứ, cậu nói với đội trưởng bọn tớ là được”, không biết sao, mặt cậu ta lại hơi ửng đỏ.

“Cậu ấy đang ở đâu? Phiền cậu dẫn tớ đến đó được không?” Cô ta mỉm cười nhờ vả.

Lâm Hiên gật đầu, cùng cô ta đi xuống khán đài.

“Nhìn không ra đó, bạn gái cậu rất nóng bỏng”, nhìn hai bóng lưng đã đi xa đó, Khương Doãn Nặc cười nói.

Hứa Khả hơi nhú mày.

“Cậu để bụng à? Không muốn cô ấy trở nên như thế?” Khương Doãn Nặc hiếu kỳ nhìn cậu, “Chậc, đồ ích kỷ.”

“Đồ ích kỷ”, cậu không trả lời mà hỏi ngược lại, “Chị không có chút cảm giác nguy cơ nào sao?”

“Mới nói có vài câu mà đã suy nghĩ lung tung, vậy nếu thật sự có chuyện gì chắc sẽ đòi sống đòi chết mất”, cô véo mặt cậu nói, “Cậu xong đời rồi, nặng tình như vậy, tương lai chắc chắn sẽ là một ông chồng ghen tuông đúng chuẩn.”

Một cô gái có cá tính như vậy cũng không biết là họa hay phúc. “Nhưng mà tôi thích”, cậu khề độc thoại.

“Tôm khô? Cậu thích thì đi làm đi”, trợn cậu một cái, chẳng hiểu sao cô thấy hơi khó chịu.

Song nhiều lúc, cảm giác nguy cơ rất cần phải có.

Sắp đến Giáng Sinh, số lần hẹn hò của Khương Doãn Nặc và Lâm Hiên càng ngày càng ít.

Về phần các trận bóng, Lâm Hiên không có yêu cầu, cô cũng không đến xem nữa.

Vốn dĩ như vậy cũng không có gì là không tốt, một mình thuận tiện biết bao, chỉ là có một số chuyện cứ không rõ ràng như vậy mãi cũng không tốt cho lắm.

Lại đến giải thể thi đấu bóng đá giữa các trường đại học tranh cúp mùa đông mỗi năm tổ chức một lần.

Đội bóng của trường đón chào trận đầu tiên trên sân nhà.

Trước khi hai đội thi đấu kỹ thuật và thể chất, đương nhiên sẽ độ sức xem chất lượng đội cổ vũ của hai đội như thế nào. Bất cứ việc gì cũng đều phải thích ứng với nhu cầu phát triển của thị trường, bây giờ các cuộc thi nhan sắc đang thịnh hành, ai không giác ngộ người đó sẽ tụt hậu. Có mỹ nữ cổ vũ thì mới nổi tiếng. Nhớ năm đó Beckham nổi tiếng như thế nào, có một mùa anh ta từng là tội nhân lịch sử của đội tuyển Anh, đương nhiên điều kiện bản thân cũng rất được, nhưng cô vợ ngôi sao của anh ta mới là cao thủ đứng sau giúp anh ta nâng cao tiếng tăm. Còn nữa, cô vợ đầu tiên của “người ngoài hành tinh”, sau khi vẽ mặt tươi cười ngọt ngào như thiên sứ thi thoảng được các nhiếp ảnh gia bắt được trên sân thi đấu, từ đó cuộc sống riêng tư giữa hai người này không biết hao tổn bao nhiêu bút mực của cánh nhà báo. Cho nên, anh hùng cùng với mỹ nhân vĩnh viễn là sự kết hợp hoàn hảo nhất.

(Người ngoài hành tinh: biệt danh của ngôi sao bóng đá Ronaldo đội Brazil)

Trong đám đông người, hai người đó vô cùng nổi bật.

Chàng trai lịch sự nho nhã, cô gái xinh đẹp động lòng người, hai người đang nói cười một mình.

Lâm Hiên vẫn cứ xấu hổ như thế, lúc nói chuyện mặt hơi ửng đỏ, ánh mắt lấp lánh. Ngược lại, Ngôn Hề La lại cho thấy vẻ phóng khoáng khéo léo.

Âm nhạc sôi nổi vui tươi vang lên, các cô gái đáng yêu chạy vào sân bóng.

Cậu dưới sân bóng, đứng im lặng hồi lâu, mặt tỏ vẻ kinh ngạc không thể tin được. Lúc này Khương Doãn Nặc mới biết, ánh mắt của người đó có thể si mê đến mức này. Thế giới bên cạnh ồn ào huyên náo, nhưng trong đôi mắt cậu lại có một chốn thiên đường không bắn bụi, tuy nhiệt tình như lửa, nhưng thuần khiết chỉ có thể chứa đựng một bóng hình xinh đẹp, một nụ cười ngọt ngào. Ánh mắt cậu, cuồng nhiệt khiến người khác phải nghẹt thở. Cậu thể hiện sự đắm chìm không cách nào thoát khỏi như xung quanh không có ai. Cậu lúc này, không hề có vẻ khó xử trước đây.

Đây chính là đàn ông, đây chính là tình yêu, đây chính là cuộc sống.

Tuy sớm đã phát hiện nhưng vẫn cảm thấy đau lòng.

Vẻ không hề quan tâm đó, hóa ra cũng là dày công ngụy trang mà có.

Bất giác, đã thích nhau từ sớm rồi.

Khương Doãn Nặc khẽ mỉm cười, bước ra khỏi đám người kích động.

Từ nay, cảnh tượng phấn khích này sẽ không liên quan đến mình nữa.

Từ nay, xin cậu đừng can dự vào cuộc sống của tôi nữa.

Từ nay, tất cả đều sẽ trở thành quá khứ.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Về Yếu Đuối Của Khương Doãn Nặc

Chiều mùa đông, ánh mặt trời u ám xuyên qua cửa sổ trên mái nhà rộng lớn, chiếu vào sân bóng trong nhà trống trải, mang theo hơi ẩm như có như không.

Trong sân, vài bóng dáng thanh niên sôi nổi mồ hôi như tắm. Các thành viên trong đội bóng của trường đang luyện tập mỗi ngày như thường lệ ở đây.

“Nghỉ chút đi”, Trần Khải cảm thấy hơi mệt, đi đến bên cạnh cầm lấy khăn lau mặt.

“Không có tinh thần, chính là không có hứng thi đấu”, Lý Bân vừa uống nước vừa kêu gào.

“Bởi vì thiếu người đẹp cỡ vũ đây”, đội trưởng thở hốt hễn đi tới, “Không tiến bộ, mẹ nó đừng có thiếu con gái là không được việc gì nữa đi”.

“Lão Lưu, cậu thất nghiệp rồi, ngay cả hoa khôi của trường cũng chạy đến đội bóng đá rồi, đội trưởng như cậu làm ăn kiểu gì vậy hả?” Người được gọi là lão Lưu cũng chỉ mới có hai mươi tuổi đầu, có điều tóc bạc sớm hơi mà thôi.

“Liên quan gì đến tôi, vả lại cậu vội cái gì chứ, bạn trai tin đồn người ta cũng không nói gì”, lão Lưu vỗ vỗ vai Hứa Khả nói, “Hứa Khả không vội thái giám vội”.

Người bị hại đó ném một chai nước suối qua, sau đó nhiều chuyện nói, “Sao dạo này Ngôn Hề La với đám người của đội bóng đá đó thân nhau thế, Hứa Khả cậu cũng thể hiện một chút”.

“Không liên quan đến tôi”, Hứa Khả dùng ngón tay chuyền bóng, thờ ơ đáp.

“Nghe nói thằng nhóc Lâm Hiên đó vì cô ta mà đá bạn gái rồi”, có người tiếp tục tám.

“Phải không, bạn gái cậu ta không phải là cô em gái nóng bỏng đó sao”, lão Lưu làm động tác nắm đấm với Hứa Khả, hỏi, “Nói thật đi, rốt cuộc cậu với cô ấy có khúc mắc gì?”

“Thật sao?” Hứa Khả dùng quả bóng trong tay lại, đẩy nắm đấm của lão Lưu ra, nhìn chăm chăm cậu nam sinh nhiều chuyện đó hỏi.

“Chắc là không sai đâu”, cậu nam sinh nhiều chuyện rất chắc chắn nói, “Một người quen của tôi học cùng lớp với họ, đại học công nghệ thông tin sớm đã đồn ầm lên rồi”.

“Cũng đúng”, Trần Khải chột như thức tỉnh gật đầu, “Nói về khuôn mặt hay vóc dáng, cô em đó không sánh được với Ngôn Hề La đâu”.

Lý Bân cười hi hi, “Vòng một cỡ A không muốn, đừng thấy thằng nhóc Lâm Hiên đó bình thường thật thà...”, còn chưa nói xong, một quả bóng rổ bay đến trước mặt.

“Mẹ nó, cậu bị bệnh à, không phải nói không liên quan đến cậu sao?” Lý Bân bịt mũi muốn xông lên nhưng bị lão Lưu tóm chặt.

Bàn tay Hứa Khả vo thành nắm đấm rồi cho vào lại túi quần, gật đầu với cậu ta, “Không muốn chết thì đánh răng cho sạch trước đã”, nói xong,

dùng ngón tay cầm lấy áo khoác trên ghế lên, không hề ngoái đầu mà đi thẳng ra cửa chính.

*** *** ***

Đối với những chuyện bản thân đã nhận định, Khương Doãn Nặc sẽ không bỏ ra quá nhiều năng lượng để làm gì đó, ngay cả hai chữ “chia tay” cũng không muốn nói. Nếu như lòng đã hiểu lòng, hà tất phải làm điều thừa thãi.

Song, Lâm Hiên là một người mâu thuẫn. Lúc lên lớp, cậu ta vẫn ngồi ở vị trí bên cạnh cô, cậu ta vẫn cứ cùng cô ăn cơm, cùng nhau tự học, giống như trước đây. Chỉ là, đầu óc cậu ta cứ để đâu đâu.

Có lẽ nhân tính chính là như vậy. Giống như con gái thích mua sắm, luôn không biết chiếc áo nào hợp với mình hơn, nhưng lại tham lam muốn có tất cả.

Tiếc là, trong việc qua lại với người khác, Khương Doãn Nặc ghét nhất là không rõ ràng. Đối với những chuyện đã xảy ra, cô không muốn làm nhất chính là trốn tránh và lừa mình dối người.

Do vậy, cô quyết định phá vỡ cục diện giống như hòa bình này.

Cảnh tượng chia tay, cô đã diễn tập trong lòng trước rất nhiều lần. Bởi có một nhà tâm lý học nói, khi đau khổ kéo đến, hành động này có thể cứu vãn được một chút tâm trạng sa sút. Hi vọng những chuyên gia này không phải ăn không ngồi rồi.

“...”, biểu cảm của Lâm Hiên mâu thuẫn giống như con người cậu ta.

“Ngoài ra”, không đợi cậu ta mở miệng, cô lại nói tiếp, “Hình như Ngôn Hề La là bạn gái của Hứa Khả, em không muốn em trai mình vì anh mà bị bất cứ tổn thương nào”, cô nghiêm túc nói xong, liền cảm thấy bản

thân đang làm chuyện ngu ngốc. Đối với Hứa Khả của bây giờ, khó mà tưởng tượng, cậu ta sẽ chịu bất cứ tổn thương gì. So với cậu ta, Lâm Hiên mới là “thỏ bạch thuần khiết”.

“Anh cảm thấy”, Lâm Hiên khẽ thở ra, “Thật ra em điều em muốn nói với anh là câu sau đúng không.” Cậu ta hơi thất vọng, lại có phần quẫn bách, cô gái ở trước mặt vẫn luôn sắc bén và quyết đoán như trước. Từ trong ánh mắt trong veo nhưng dừng dừng của cô, cậu ta không bắt được một tia lưu luyến nào, cuối cùng người không từ bỏ được, là cô hay cậu ta?

Bỗng nhiên, cậu ta bắt đầu căm ghét sự nhu nhược thiếu quyết đoán của mình, kẻ mạnh đều không thích rơi vào thế bị động.

“Hi vọng chúng ta có thể trở thành bạn tốt”, cô mỉm cười nói.

“Nhất định có thể”, cậu ta thở dài, cố gắng thể hiện vẻ quả quyết giống cô.

Thế là, hai người ở trên đường, người đi về bên trái, kẻ đi về bên phải, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau.

Tại sao lại không muốn khóc nhỉ? Khương Doãn Nặc tự hỏi bản thân, tuy nhiên, trái tim, quả thật có đau. Rất nhiều khi cô thấy bản thân mình thật tệ. Đúng vậy, vô cùng chán nản, nhưng dù sao cô cũng là một người rất kiêu ngạo. Vừa chua vừa đắng, dường như là vị của nước mắt, nếu đây chính là cảm giác thất tình, tại sao lại có vị nhạt nhẽo đến thế.

Sau đó, cô đến phòng tranh.

Cô phác họa vài nét lên tờ giấy trắng tinh, đó là chân dung của một người đàn ông, đẹp trai mà lạnh lùng.

Cô lại bắt đầu phác họa một khuôn mặt khác, hết người này đến người khác, mặt bên, chính diện, lạnh lùng, mỉm cười, đều là cùng một người.

Những lúc tinh thần suy sụp, người hiện ra trong đầu cô, chỉ có cậu.

Ngay lúc này, người cô không muốn nhìn thấy nhất, cũng là cậu.

Cụ Lão Tấn nói, dùng sĩ thật sự sẽ dám đối mặt với cuộc đời tăm tối. Có lẽ bây giờ không tham là bao, cô cũng không phải dùng sĩ, chỉ là một cô gái nhỏ đang thất tình, mối tình này còn chưa kéo dài được một học kỳ, thì có thể tham đến đâu chứ? Nhưng mà, cô là một người kiêu ngạo, đặc biệt là ở trước mặt người đó... Khương Doãn Nặc đau khổ nhắm mắt lại, tựa như người nào đó đang ở trước mặt, trên mặt mang nụ cười chế giễu đùa cợt.

Vì thế, vẫn nên làm đà điểu vậy!

Từ đó, Khương Doãn Nặc bắt đầu sống một cách rất dè dặt.

Quyết không đến căn tin gần đại học luật ăn cơm. Cố gắng ở lì trong phòng ký túc đọc sách. Tuyệt đối không đi vòng qua nhà thi đấu bóng rổ. Như vậy, cô càng ngày càng khinh thường bản thân mình.

Các bạn nữ ký túc xá đều rất thông cảm, người đang thất tình làm như vậy cũng rất là bình thường. Huống chi còn là bên bị đá, không chơi trò tự khép mình gì đó thật quá có lỗi với khán giả.

Kịch bản như vậy, trong khuôn viên trường đại học buồn chán, dường như mỗi ngày đều tái diễn. Mấy tin đồn lá cải này cũng thật sự thú vị hơn sách vở chuyên ngành nhiều.

Tóm lại, Khương Doãn Nặc chuyện ta ta làm, Khương Doãn Nặc không tự lượng sức mình, Khương Doãn Nặc trông có vẻ thanh cao lạnh lùng lại có đôi chút lợi hại, lần này gặp khó khăn rồi đây.

Cùng một thời gian, những ánh mắt thông cảm và những lời mỉa mai châm chọc cùng lúc bổ đến, cô chỉ cười cười coi như không có gì.

Những điều này không phải là tử huyệt của cô.

Tiết học này là tiết tiếng Anh máy tính.

Khương Doãn Nặc vừa nhàn nhã lật xem giáo trình tiếng Anh vừa suy nghĩ, phải chăm chỉ học tiếng Anh thôi, nếu không đến lúc thi trong đầu toàn là từ ngữ tiếng Pháp mất. Vị trí hai bên trái phải của cô vẫn trống, hiệu ứng hậu kỳ của sự kiện Lâm Hiên vẫn rất lớn.

Giáo viên tiếng Anh bước vào phòng học, là một người phụ nữ trung niên, trông có vẻ nghiêm cẩn mà tao nhã. Cô ta thích điểm danh đột xuất trong giờ học, cực ghét đi học trễ và nghỉ học.

“Em, đứng lại đó”, cô giáo gọi cậu nam sinh cao to đang điềm nhiên bước vào lớp phía sau cô ta.

Tiếng thì thầm nói chuyện riêng trong lớp bỗng im bật, tất cả đều hướng mắt về cậu ta.

“Cho hỏi có chuyện gì sao ạ”, hai tay cậu nam sinh thọc vào túi quần jean, thong thả xoay người, mỉm cười.

Dường như ánh mặt trời rục rỡ chiếu vào trong mắt cậu, cô giáo thất thần mất ba giây mới chớp mắt ngật ngừng nói, “Bạn học, tên em là gì”, giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Hứa Khả”, cậu nam sinh đáp.

Cô giáo tiếng Anh vội lật danh sách lớp.

“Không cần tìm đâu, em học khoa luật”.

“Ồ, mời ngồi...”, ánh mặt trời vẫn rất chói mắt, cô giáo tiếp tục ngây ngốc, các bạn nữ thì giống như bắt được vàng, còn các nam sinh lại bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thật thô tục.

Sinh viên ngoan Hứa Khả của chúng ta, mang theo nụ cười ngây thơ vô hại, đi thẳng đến bên cạnh Khương Doãn Nặc, ngồi xuống.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nụ Hôn Tinh Nghịch

Điều gì nên đến vẫn sẽ đến.

Khương Doãn Nặc buồn bực thở dài, nhỏ giọng hỏi, “Cậu đến làm gì”, tuy biết bản thân mình biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Đến an ủi chị, bị người ta đá rất thảm còn gì”. A, thằng nhóc đáng ghét, giọng điệu đáng ghét. Mọi chuyện đều không nằm ngoài dự tính, một cơ hội tốt như vậy, sao cậu ta có thể bỏ lỡ cơ chứ. Khương Doãn Nặc tức giận đưa tay đánh lên Hứa Khả, nhưng lại bị cậu nắm chặt, người nào đó còn đặc ý cười tươi.

“Khụ”, cuối cùng cô giáo không nhịn được, con gái bây giờ đúng là, lên lớp cũng không ngừng nghỉ, “Lên đại học hẹn hò yêu đương, giáo viên chúng tôi không quản nổi, nhưng đừng có yêu đương trong giờ học, các em đến để học, lên lớp ngồi gần nhau vốn đã ảnh hưởng đến việc học rồi, bây giờ còn...”, cô giáo nghiêm khắc trừng Khương Doãn Nặc nói từng câu từng chữ, mấy đôi tình nhân đang ngồi cạnh nhau trong lớp đều ngượng ngùng cúi đầu.

Đây là tình huống gì vậy, Khương Doãn Nặc hơi nản lòng, vừa gặp đồ đáng ghét này bản thân liền gặp rắc rối, giống hết một đĩa ngọc làm chuyện gì cũng không có đầu óc. Cô không còn cách nào bèn lắc đầu, dùng tay đỡ lấy đầu nhìn miệng cô giáo vẫn còn đang khép khép mở mở.

Đúng là khó dạy bảo, nhìn vẻ mặt như không có gì của cô, cô giáo tiếng Anh phải đưa ra kết luận, “Khương Doãn Nặc đúng không”, cô ta giờ

danh sách lớp nói, “Để tôi xem đợt kiểm tra cuối kỳ này em được bao nhiêu điểm”, ừm ừm, cứ đợi mà xem.

Cả lớp cùng hướng nhìn Khương Doãn Nặc với ánh mắt thông cảm.

“Thưa cô”, cô khẽ thở dài, “Đừng chậm trễ thời gian của mọi người nữa, cậu ấy là em trai em”, nói xong, cô trừng mắt với kẻ gây họa bên cạnh.

“Hả”, cô giáo kinh ngạc. Cả lớp vờn cổ đợi xem kịch hay.

“Không phải”, kẻ gây họa điềm nhiên nói, “Em không có chị gái”, sau đó cũng nghiêng mặt qua đợi xem kịch hay.

Khương Doãn Nặc không kịp trở tay.

Mọi người cười ồ lên, “Em trai người yêu chứ gì”.

Cô hoàn toàn bị nội thương.

Hơn hai mươi năm nay chưa từng xấu mặt bao giờ, cô đơn thất thế.

*** **

Hoàng hôn ngày đông, lúc tan học đèn đã lên cao.

Khương Doãn Nặc nhìn đứa trẻ khiến bản thân phải đau đầu, cô nghĩ, nên nói chuyện với cậu ta, tại sao tuổi nổi loạn của cậu ta lại dài như vậy chứ.

“Đi ăn đồ nướng đi, tôi mời”, nói xong cô nhét sách vở và bút viết vào tay Hứa Khả, hôm nay lại quên mang găng tay rồi.

Hứa Khả cúi đầu, nghiêng mặt nhìn cô, ánh mắt sáng lấp lánh, “Vẫn sợ lạnh giống như trước, hả”, nói xong nắm chặt tay cô.

Tay cậu rất to, rất ấm.

Chần chừ một lúc, cô khẽ rút tay về, cho vào trong túi áo khoác của mình, mặc dù cô rất ghét cái cảm giác lạnh lẽo này. Hứa Khả cũng không nói gì nữa, hai người im lặng bước đi.

Đây là thói quen của cậu chứ gì, đi cùng con gái liền nắm tay người ta, đúng là một thằng nhóc tùy tiện. Bỗng nổi cơn tức giận, Khương Doãn Nặc gấp gáp bước về trước mấy bước.

“Coi chừng xe”, cánh tay bị Hứa Khả nắm chặt, một chiếc xe mô tô bên đường chạy lướt qua, “Chị đang nghĩ gì vậy hả”.

“Tới rồi”, bỗng nhiên cô cảm thấy mặt hơi nóng, vội vàng chui vào một quán nhỏ ven đường.

Quán không lớn lắm nhưng khiến người khác cảm thấy rất dễ chịu. Sạch sẽ, tùy ý, âm nhạc êm dịu, cũng rất thoáng gió, quan trọng là rất ấm áp.

“Chân gà, mực, dê, heo, sườn non, rau hẹ, cà tím, khoai tây... mỗi thứ mười viên, càng cay càng tốt”, Khương Doãn Nặc nói một hơi rồi bưng ly nước phục vụ mang tới định uống.

“Khoan đã”, Hứa Khả lấy ly nước về, rửa sạch cả ngoài lẫn trong bát đĩa hai lần, lại dùng nước nóng trong bình nhỏ tráng sơ ly nước ba lần, mới rót nước nóng lại đầy ly nhét vào tay Khương Doãn Nặc, “Uống đi”, sau đó gọi phục vụ mang đến hai chai bia.

“Rườm rà quá đi”, Khương Doãn Nặc làu bàu, thói quen của thằng nhóc này không thay đổi một chút nào, lần nào ăn cơm ở bên ngoài cậu đều giúp người ta rửa bát những mấy lần.

“Trước đây chị cũng nói như vậy với em”, Hứa Khả cười nói, “Lúc đó em nghĩ, rốt cuộc ai mới là đứa trẻ lớn hơn đây, liệu có khi nào Khương Mẫn và Hứa Thụy Hoài ghi nhầm ngày sinh của chúng ta không”.

“Không quan trọng, hôm nay đã có người không nhận người chị gái là tôi đây nữa rồi”.

Hứa Khả uống bia, nhàn nhạt nói, “Em không nói dối, tám năm trước, chị đã rời xa em”, lúc nói, cậu không hề nhìn cô, chỉ cúi đầu nhìn bia trong chai. Năm tháng trong quá khứ giống như bọt bia vậy, tan biến một cách yếu ớt trong chớp mắt. Khi gặp lại, mơ hồ giống như thời niên thiếu...

Lông mày cậu vừa rậm vừa đen, hơn nữa còn rất đẹp, giữa hai lông mày tỏa ra vẻ sâu muện như có như không, Khương Doãn Nặc không nhìn được nhất thời ngẩn ngơ, rất muốn dùng tay gạt đi vẻ đau thương mơ hồ ấy, níu kéo lại khuôn mặt tươi cười tuấn tú của cậu thiếu niên vô lo vô nghĩ.

“Khả Khả”, cô buột miệng nói, “Không phải bây giờ chúng ta lại ở bên nhau rồi hay sao”, không đúng không đúng, câu nói này sao nghe giống như lời tỏ tình giữa những người yêu nhau vậy nhỉ, có một chút... mờ ám. “Cho dù cậu không nhận chị, chị vẫn là chị gái cậu, chị sẽ chăm sóc cậu, ha ha... Cậu yên tâm, chị không thù dai như thế đâu”, Khương Doãn Nặc cười khan vài tiếng, bắt đầu đối phó với món chân gà vừa được bưng lên.

Ánh mắt Hứa Khả hơi lấp lánh, cậu khẽ cười, “Con gái lúc trút bỏ nỗi lòng đều ăn rất giỏi, xem ra lần này chị bị đả kích thật sự không nhỏ”.

“Đúng đó, đúng đó”, cô vừa ăn vừa mập mờ nói, “Chị rất thích anh ấy, lần này thật sự đau lòng chết được”, hừ hừ, lại muốn chọc tức mình, không cho cậu đạt được ý đồ đâu.

“Phải không?”, Hứa Khả ngẩng đầu uống một ngụm bia lớn.

“Đúng rồi, lo mà giữ chặt Ngôn Hề La của cậu đi”.

“Phải giữ chặt một chút”.

Chắc, đồ nướng hôm nay thật chẳng ra làm sao cả. Món nào cũng không cay, ăn không đã, Khương Doãn Nặc ném chân gà đi, bắt đầu gặm khoai tây.

“Cậu rảnh lắm à, sao lại chạy đến khoa bọn chị nghe giảng?” Thăng nhóc xấu xa, không biết có ý đồ gì đây.

“Muốn chọn chuyên ngành thứ hai để học, nhân tiện...”, nói đến đây, cả gương mặt soái ca đều cười rạng rỡ, “Nhân tiện xem chuyện cười của cô ngốc nào đó, không phải chị tưởng em đến để an ủi chị đấy chứ”.

“Không hề, vĩnh viễn không bao giờ hi vọng cậu sẽ trở thành đứa trẻ ngoan hiếu thuận”.

“Thật ra con người em rất tốt”, Hứa Khả lười nhác nhàn nhã tựa vào ghế, trong tay lắc nhẹ chai bia còn một nửa, có ý chỉ chính mình.

Tốt? Kỹ thuật tán gái tốt thì có.

Khương Doãn Nặc cảm thấy bản thân nên ra dáng chị gái một chút, “Chuyện là, chị nghĩ chúng ta phải nói về một số chuyện”, cô nói một cách nghiêm túc.

“Thứ nhất, chị không can dự vào chuyện tình cảm của cậu, lớn rồi, bản thân cậu hãy nắm bắt cho tốt. Thứ hai, về phần quan hệ giữa hai chị em ta, cho dù cậu không coi ra gì, cũng không muốn thừa nhận, nhưng chị là chị gái cậu, đây là sự thật không thể thay đổi. Vì vậy, hi vọng cậu có thể tôn trọng chị, ít nhất vào lúc chị thất tình, đừng giống như người khác đợi xem trò cười của chị”, nói đến đây, Khương Doãn Nặc không khỏi tức giận, không biết cách làm em trai người ta đúng không, được, chị đây sẽ thật nhẫn nại dạy cậu.

“Thật ra, chuyện chị thất tình chẳng buồn cười chút nào”, Hứa Khả vừa uống bia vừa chậm rãi mở miệng, “Nhưng mà, chị để ý đến cách nhìn

của người khác thì rất buồn cười”.

“Chị đâu có để ý đến cách nhìn của người khác”, cô lớn tiếng thanh minh.

“Nhìn xem, bị nói trúng tim đen rồi đúng không”, cậu cười ha ha nhìn cô, “Đừng kích động, xiên thịt dê không phải gây chỉ huy”.

“Cậu cũng đâu phải người khác”, cô nhỏ tiếng lầm bầm, cả thế giới đều có thể cười nhạo chị, nhưng cậu thì không.

“Gì cơ”, cậu không nghe rõ, nhìn bộ dạng hơi tức giận của cô, chợt hiểu ra, “Hay là chị thích Lâm Hiên quá nhưng lại bị cậu ta đá nên...”

“Không sai, còn thích hay không thích gì nữa, thật sự yêu chết đi được, không lấy ai ngoài anh ấy”, đúng là đàn gảy tai trâu, gì mà đối xử chân thành, chị em tình thâm chứ, đều không có gì đáng nói cả, Khương Doãn Nặc giơ tay gọi thanh toán. Đồ nướng của quán này ngày càng dở, cô sẽ không đến đây nữa đâu.

Hứa Khả đâm chiêu nhìn cô, sau đó cầm chai bia uống cạn.

“Đưa chị về ký túc xá trước”, cậu nói, “Em không sống ở trường, thuê nhà ở bên ngoài”.

“Ừ”, nói nhiều vô ích, dứt khoát không nói gì thì hơn.

Hai người sánh vai nhau bước đi, mùi bia từ người cậu tỏa ra, như có như không.

“Mặc nhiều áo vào, nhớ đeo găng tay”.

“Ừ”.

“Không muốn biết em ở đâu à?” Cậu nhàn nhạt hỏi.

“Không muốn, sẽ không đến, sẽ không làm phiền cậu, sẽ khó xử”.

“Hử?” Cậu dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô.

“Người đến chắc chắn không ít, hơn nữa đều là con gái”, cô cũng nhàn nhạt nói, ngẩng đầu nhìn tòa nhà ký túc xá nữ đèn đóm sáng trưng, càng ngày càng gần.

Cậu cười, nhưng không thanh minh.

“Tối rồi, tạm biệt”, Khương Doãn Nặc nhận lấy sách vở, vẫy tay với cậu, bước vào cổng chính tòa nhà ký túc.

Chạy nhanh như vậy làm gì chứ, Hứa Khả khẽ nhú mày, “Khương Doãn Nặc”, cậu hét.

“Chuyện gì?”, cô xoay người, rất nhiều những cặp tình nhân thì thầm to nhỏ lưu luyến không rời trước cổng chính, trước giờ cậu ấy chưa từng gọi cô một tiếng chị trước mặt người khác, từ nhỏ đã vậy.

Hứa Khả bước đến gần cô, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của cậu, mùi bia nhàn nhạt bốn phía, không biết tại sao cô cảm thấy hơi chóng mặt.

“Chị thật sự rất thích cậu ta?”

“Phải”, cô không hề do dự gật đầu.

Cậu khẽ than, cúi người xuống, kề sát bên tai cô, “Quên cậu ta đi, cậu ta không đáng”, giọng cậu trầm thấp, đang lúc cô ngây người, cậu nhanh chóng hôn lên trán cô, “Em sẽ ở bên chị”, cậu nói bằng âm giọng không thể nghe thấy.

Cái con người này đúng là chuyện gì cũng làm được, Khương Doãn Nặc hoảng hốt lùi về sau, vội vàng nhìn chung quanh, chỉ nhìn thấy Ngôn

Hề La đang đứng ngăn người trên bậc thềm.

Ha, Khương Doãn Nặc thầm cười lạnh, thẳng nhóc xấu xa, ra là vậy, lợi dụng tôi để kích thích cô ta, cho cậu chịu không nổi luôn, xem ai sợ ai?

Sau đó, cô mỉm cười bước tới trước, kiễng chân, nhẹ nhàng hôn lên môi Hứa Khả.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngãng Đầu Lại Thấy Cậu

Một nụ hôn nhẹ dẫn đến một đêm mất ngủ.

Bên môi, hơi thở ấm áp của cô vẫn còn chưa tan, mà len lỏi vào tận sâu nơi đáy lòng mềm mại nhất, lung lay xúc động.

Nụ hôn trò đùa sao? Hôn, chính là hôn thôi, cũng đâu quan tâm nó là thật hay giả.

Nghĩ đến đây, cậu không nhịn được mỉm cười. Chuyện như vậy, cũng chỉ có cô mới làm được. Cô luôn có cách khiến bản thân cậu trở tay không kịp, khoảnh khắc có ý nghĩa như thế nhưng cậu lại quên mất phản ứng lại. Vào thời khắc đó, cậu đã đánh mất phương hướng, đánh mất ý chí mạnh mẽ, đánh mất đi hi vọng tránh xa nguy hiểm.

Nhưng, cô nói cô đã yêu người khác.

Mình, rốt cuộc phải làm thế nào... Cậu nặng nề thở dài, từ trên giường nhảy vọt dậy.

Không ngủ được thì chống đẩy vậy.

Trong phòng ký túc nữ 207, Ngôn Hề La đang lặng lẽ học từ vựng tiếng Anh. Bạn cùng phòng đa số đã bước vào giấc mơ, chỉ có đầu giường cô vẫn còn để một ngọn đèn nhỏ. Một lúc làm hai việc không phải là sở trường của cô, giống như sự khăng khăng cố chấp của cô đối với chuyện tình cảm.

Khi tin đồn và suy đoán trở thành hiện thực, có người buông tay nhưng cũng có người cố chấp.

Đồng thời, kẻ đầu tên cũng không lòng dạ nào ngủ được, bởi vì cô và bạn cùng phòng đang chiến đấu thâu đêm, bốn người, hai bộ bài, song thắng.

(Song thắng: tên một dạng trong trò chơi đánh bài)

“Khương Doãn Nặc, hôm nay tâm trạng cậu rất tốt nhỉ”, Hoàng Tử Hi quăng ra một đồng bài, “Không giống trước đây, lúc nên ra lá rô thì cậu lại ra cơ, khiến người ta sốt ruột chết mất”.

“Hôm nay cậu ấy báo được thù, tâm trạng đương nhiên tốt rồi”, Quan Dĩnh cười nhàn nhạt.

Khương Doãn Nặc không hề bắt chuyện, chuyên tâm chơi bài. Hi hi, nhớ lại bộ dạng lúng ta lúng túng của người nào đó hôm nay, liền muốn cười một cách thật đặc ý.

“Hôn lười trên đường, không đơn giản nha, tớ sùng bái cậu quá, Doãn Nặc à. Tớ đoán Diêm Bà Tích gì đó đêm nay chắc chắn không ngủ được, đáng đời, ai bảo cậu ta quyến rũ Tiểu Hiên Hiên của chúng ta chứ”, lúc xáo bài Hoàng Tử Hi cũng không rảnh miệng, chột không cầm chắc, những lá bài rơi đầy xuống nền nhà.

(Diêm Bà Tích: nhân vật trong Thủy Hử Truyện, một trong tứ đại tiểu thuyết của Trung Quốc)

“Ôi, chút chuyện vặt vãnh này cũng làm không xong, bản thân không có bản lĩnh đó thì đừng oán trách người khác”, Châu Vũ vừa sắp bài vừa nói, “Người ta tên là Ngôn Hề La, được chưa”.

“Ngôn Hề La, tên gì lạ vậy, khó đọc quá”, Hoàng Tử Hi lẩm bẩm.

“Tớ nghiêm túc thanh minh một lần nữa, tuyệt đối không có hôn lười”, chỉ là một trò đùa, sao có thể đồn đại xôn xao lên như vậy chứ, nếu trách thì chỉ trách tên nhóc đó ở bên ngoài quá nổi tiếng.

“Cậu đúng là tin đồn quán lấy không ngơi”, Quan Dĩnh liên tục lắc đầu, sau đó hiếu kỳ hỏi, “Đúng rồi, làm sao các cậu đều biết chuyện này hay vậy?”

“Hừ hừ, một khi Hứa thiếu của khoa luật xuất hiện, nữ sinh toàn ký túc xá đều sẽ trốn sau rèm cửa sổ ngăm nhìn”, Hoàng Tử Hi cười hi hi nói, “Vì tự hổ thẹn với ngoại hình của chính mình mà không dám hiện thân”.

“Xí, khủng bố đến thế sao”, Châu Vũ bĩu môi, “Thật không hiểu một số người, lúc thì theo người này, lúc lại theo người kia, không biết có ý gì nữa”.

“Khụ khụ”, Hoàng Tử Hi bị sặc nước bọt.

“Người đẹp à, nhiều chuyện quá không dễ thương nữa đâu”, Khương Doãn Nặc cười nhìn cô, “Con người tớ thù rất dai, có thù không báo không phải quân tử, chỉ là chưa đến lúc tức giận”, nói xong, đánh đôi xì, đè đôi già trong tay Châu Vũ.

Sau đó...

Cuộc sống của Khương Doãn Nặc không được yên ổn cho lắm.

Đồ phơi trong phòng giặt tự nhiên chạy vào đồng rác một cách khó hiểu.

Đồ dùng để trong phòng rửa mặt bị người ta ném vào hồ nước.

Đang đi trên đường thì bị người khác đâm phải, cô gái lạ mặt gây chuyện quay đầu lại cười với cô một cái, rõ ràng là khiêu khích mà.

Có một lần càng thâm hơn, cô bị người ta nhốt vào trong phòng rửa mặt của phòng học cả một buổi chiều, đó là hôm thứ sáu không có tiết, điện thoại để ở phòng ký túc, may mà cô dọn vệ sinh ra tay cứu giúp... Những người này đều là fans cuồng phim Nhật sao? Có gì học đó, ấu trĩ. (Tác giả: Cô nên cảm thấy may mắn vì họ không có tưới nước vào người cô đi.)

“Vạch rõ giới hạn, nhất định phải vạch rõ giới hạn”, Hoàng Tử Hùng hăng nói, công tắc điện của phòng họ đã là lần thứ ba bị người khác cắt đứt, lúc đó cô đang ở trong quán net liếc mắt đưa tình, tình chàng ý thiếp với soái ca yêu tinh có nickname là “Đẹp trai đến mức không thể ra khỏi nhà”.

“Đúng thế, fans hâm mộ của Hứa Khả cũng thật quá hống hách”, Quan Dĩnh nói đùa.

“Vẫn là fans Lâm Hiên tố chất cao hơn”, Châu Vũ liếc Quan Dĩnh, không mặn không nhạt nói.

Quan Dĩnh không thèm bắt chuyện với cô, mà chỉ nhìn Khương Doãn Nặc, “Đòn trước mặt dễ chặn, đòn sau lưng khó phòng, chuyện của hai người các cậu chi bằng dứt khoát công khai cho rồi”.

Chuyện tình yêu phong hoa tuyết nguyệt, có người có thể kín miệng, có người có thể xông xáo cùng làng cuối xóm, nhưng họ thì không được lựa chọn. Bởi vì, cậu là đứa em trai ruột hồn nhiên vô tư của cô! Cho dù tất cả những người yêu nhau, cãi nhau, người có tình hay vô tình trên thế giới này cuối cùng đều trở thành vợ chồng thì hai người họ cũng không thể ở bên nhau.

Khương Doãn Nặc nằm nhoài lên bàn, buồn bực thở ra, nhìn chiếc gương đặt trên bàn, trừng mắt nhìn gương mặt trắng nõn dửng dưng phản chiếu trong đó, nét ưu sầu như có như không len lỏi vào đôi lông mày thanh

tú hơi nhú lại, vẫn chưa hết tính trẻ con? Hay là cố tỏ vẻ trưởng thành? Khương Doãn Nặc ơi Khương Doãn Nặc, đã hai mươi tuổi rồi, cái tính hay kích động này, tại sao mỗi lần gặp Hứa Khả liền hiện nguyên hình không chút nghi ngờ vậy chứ? Hứa Khả, cái tên Khả Khả luôn có thể mang đến phiền phức cho cô mà vẫn có thể tươi cười như vô tội đó... Sớm biết như vậy thì lúc đầu việc gì phải thế. Chẳng qua chỉ là một trò đùa bình thường nhạt nhẽo, những người này hà tất phải làm to chuyện thế chứ.

Đến mức bây giờ, ăn cơm cũng trở thành vấn đề.

Hôm qua đến nhà ăn số một, cô gái dọn bàn “bất cần” đổ nước mì lên người Khương Doãn Nặc, sau đó vô cùng “thành khẩn” cười trộm xin lỗi.

Hôm kia đến nhà ăn số hai, cô phát hung dữ ném vào bát của cô hai con sên mềm mềm giống như con tằm, còn dùng vá đè bẹp xuống nữa.

Hôm kia nữa đến nhà ăn Học Tử Uyển bên cạnh căn tin, ông chủ bình thường rất thân thiện lại trừng mắt nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng không nhìn được bước đến nói một cách ẩn ý, “Cô gái à, nếu cô muốn yêu đương thì hãy đi tìm người khác, đừng ảnh hưởng đến Hứa Khả nữa, một đứa bé tốt như vậy, nếu không phải cô thì trận đấu hôm qua nó cũng sẽ không có tâm sự, đội chúng tôi cũng sẽ không thua, một đứa bé tốt biết bao, thật là đáng tiếc, người một trận đấu bình thường ít nhất ghi được ba mươi điểm mà hôm qua chỉ ghi được có ba điểm, cô nói xem, chúng nó thua bóng thì không sao nhưng lại liên lụy làm tôi thua cá độ ba trăm tệ, về nhà bị bà xã mắng suốt ba tiếng đồng hồ...”

Thiên hạ rộng lớn, không tin là sẽ bị đói chết. Đến nhà ăn dành cho giáo viên, ít nhất trong cơm không có sên, cũng không có cô gái thu dọn khay. Cứ như vậy, Khương Doãn Nặc đi vòng qua khu rừng nhỏ, ngang qua sân vận động, đi về hướng ánh sáng mặt trời.

Đông người quá vậy, lại có thi đấu gì sao? Cô không nhịn được dần chậm bước.

“Lần trước thua thảm quá, hình như Hứa Khả cũng hết linh rồi”.

“Hôm nay cậu ấy không ra sân à, lúc này tôi vào không thấy cậu ấy đâu”.

“Nghe nói là chân bị thương...”

“Lần trước một người nghỉ ngơi ba tháng vẫn chưa khỏi, lần này lại người nữa bị thương, đội chúng ta hết người rồi, hi vọng được vào vòng bảng mờ mịt quá”.

“Hôm nay mới trận thứ hai, không phải vẫn còn hai trận nữa sao, vội gì chứ”.

Trái tim Khương Doãn Nặc đột nhiên thắt lại. Cậu ấy, bị thương rồi sao? Nghiêm trọng không...

“Xin chào, đang nghĩ gì vậy”, một bàn tay hươ hươ trước mắt cô.

Cô ngẩng đầu, không kìm được vui mừng kêu lớn, “Khả Khả, là cậu à”, nhìn cậu khỏe mạnh đứng trước mặt mình, cô tựa như trút được gánh nặng.

“Còn tôi nữa”, bên tai vang lên một giọng nam trung tính trong trẻo ấm áp, “Doãn Nặc, đã lâu không gặp”.

Bây giờ cô mới nhìn thấy bên cạnh Hứa Khả còn có một người nữa, không, là một người đứng bằng một chân. Người đó một tay chống gậy, một tay quấn vải băng, một chân bó bột.

Người thương binh này mỉm cười nhìn cô, “Tốt quá, lớn lên giống mẫu người tôi thích”, giống như đang nói với cô, lại giống như đang tự độc

thoại.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bạn Học Soái Ca Lôi Viễn

Khương Doãn Nặc ngơ ngác nhìn cậu ta, cố gắng tìm kiếm trong đầu nhân vật giống như vậy. Nhưng cô buồn rầu phát hiện, ký ức tám năm trước hay hồi ức tám năm nay đều chỉ tồn tại vì một người.

Cuối cùng, Hứa Khả nhìn người bên cạnh, cười rất đặc ý, “Thế nào, cô ấy không nhớ ra, cậu nợ tôi một bữa cơm nhé. Đồ nướng, mì gói hay lẩu tất cả miễn bàn, súp vây cá còn có thể suy nghĩ.”

Thương binh hung dữ trợn cậu một cái, nhưng lúc nhìn Khương Doãn Nặc lại cười tươi rói, “Lôi Viễn, mình là Lôi Viễn đây, người mà trước đây luôn nhìn bài cậu đó”, cậu ta chìa bàn tay trái bị quấn băng với Khương Doãn Nặc, “Hơi thất vọng nhưng mình sẽ không để bụng đâu”.

“A”, Khương Doãn Nặc liền vội nắm lấy vải băng của cậu ta, “Xin lỗi, vì bây giờ trông cậu đẹp trai quá”. Lôi Viễn là một đầu gấu, cùng lắm cũng chỉ là một tên đầu sỏ nhỏ trong đám côn đồ, sao chớp mắt một cái lại trở thành một “bạch diện thư sinh” lịch sự nho nhã thế kia?

(Bạch diện thư sinh: chỉ người học trò chưa có kinh nghiệm. Khi xưa thanh niên học sinh thường khiêm tốn nói về mình như thế)

“Lôi Viễn học cùng chuyên ngành với tôi, kỹ thuật trượt tuyết và thành tích học tập khác xa nhau, lại không tự biết thân biết phận, té một cái cắm mặt đáng đời, bị liệt nửa người tiểu tiện đại tiện đều không thể tự xử lý, năm nhà ba tháng, hôm nay là lần đầu tiên của học kỳ này cậu ta đến trường, mà còn là để xem thi đấu bóng”, Hứa Khả nói không ngừng nghỉ,

giọng nói có chút lạnh lùng. Khương Doãn Nặc, sao vừa gặp soái ca là chị liền ngăn người vậy chứ, còn chưa nhìn đủ sao?

“Doãn Nặc vẫn xinh đẹp như thế. Khí chất mỹ nữ nha”, cái người không biết thức thời đó tiếp tục hết lời khen ngợi, “Có bạn trai chưa?”

Khụ khụ, khí chất mỹ nữ! Khương Doãn Nặc nhin cười nói, “Cảm ơn cậu, vừa mới chia tay”.

“Không cần cảm ơn mình, không phải mình đuổi bạn trai cậu đi, tuy mình rất muốn trở thành bạn trai mới của cậu”.

Người này, có thôi đi chưa vậy. “Cậu còn ăn cơm nữa sao, trận đấu sắp bắt đầu rồi”, Hứa Khả vừa nói vừa đá cây gậy của Lôi Viễn một cái rồi xoay người đi về phía nhà ăn dành cho giáo viên.

Lôi Viễn lão đảo, may được Khương Doãn Nặc đỡ lấy.

Nhưng cậu ta lại cười, lớn tiếng nói, “Thằng nhóc cậu đừng có điêu, trước đây lúc cậu bị đám con trai con gái đuổi chạy, không phải đều do tôi và chị gái cậu che chở cho hay sao”.

“Làm sao cậu biết?” Khương Doãn Nặc lấy làm lạ.

“Biết chuyện gì?”

“Biết cậu ấy... là em trai tôi, là Hứa Khả nói à?” Tám năm trước, cô và Hứa Khả chưa bao giờ nhắc đến ở trường học, bây giờ cô nói ra lại không ai tin. Nhưng mà tại sao cậu ta lại chắc chắn như vậy.

Lôi Viễn nghiêng mặt nhìn cô, ánh mắt đó khiến cô hoảng sợ, song cô đang lo sợ điều gì chứ?

Cậu ta cười chớp mắt với cô, nói, “Tôi chỉ biết vậy thôi”.

Khương Doãn Nặc ngậy người, một câu trả lời ngoài dự đoán. Lôi Viễn... làm sao biết được nhỉ? Tại sao... mình không muốn để người khác biết...

“Hứa Khả”, cô bước nhanh đến phía trước, nắm lấy cánh tay cậu hỏi, “Tại sao Lôi Viễn lại biết chúng ta là chị em?”

“Lẽ nào chị muốn cậu ta nghĩ chúng ta là anh em?” Hứa Khả bình tĩnh nhìn cô, khẽ nhú mày, hỏi, “Hay là... người yêu?”

“Ơ... Không biết lớn nhỏ, đừng nói lung tung...”, cô sờ mũi, nhìn đi chỗ khác, “Họ nói cậu bị thương?”

“Không sao, trận đấu lần trước không cẩn thận bị trẹo chân, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi”.

Cô dừng bước, nhìn xuống chân cậu, “Cởi giày ra, để tôi coi thử”.

“Đã không sao rồi”, Hứa Khả bật cười cúi đầu nhìn cô. Vẻ nghiêm túc của Khương Doãn Nặc khiến cho gương mặt mềm mại của cô càng lộ rõ tính trẻ con.

“Thật sự không việc gì nữa rồi, mấy hôm nữa là có thể ra sân”, đón lấy ánh mắt quan tâm của cô, cậu khẽ nói.

“Thật không?”, thu lại ánh mắt lo lắng, cô cũng không hỏi thêm gì nữa. Trẻ con lớn rồi, nói nhiều quá cậu ta sẽ kêu phiền, “Sau này cẩn thận một chút”.

Trai đẹp là động vật quần cư, mấy ngày sau Khương Doãn Nặc đã phải đưa ra kết luận như vậy khi cô gặp lại Lôi Viễn.

Lúc ấy đang là tiết thể dục ngoài trời.

Môn thể dục của sinh viên năm hai được chia thành các lớp nhỏ như tennis, cầu lông, thể dục nhịp điệu, wushu, taekwondo... Trong đó, đội ngũ tham gia lớp thể dục nhịp điệu là nổi bật nhất. Đồng phục được phát thống nhất rất đẹp, sự phối hợp giữa màu sắc và kiểu dáng rất trẻ trung thời thượng, năng động xinh xắn, thu hút nhiều bạn nữ trong trường.

Trong lớp thể dục nhịp điệu phải nói là mỹ nữ như mây, hội tụ rất nhiều người đẹp của khoa ngữ văn Trung và khoa ngoại ngữ, nào là hoa khôi của lớp, nào là hoa khôi của khoa, trong đó đương nhiên không thể thiếu Ngôn Hề La của khoa ngữ văn Nhật. Lòng yêu cái đẹp là vô bờ bến, giống như cao thủ võ lâm, cảnh giới càng cao thì yêu cầu đối với bản thân cũng càng cao, họ sẽ không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào có thể giảm cân để đạt xu hướng hoàn hảo.

Hơn nữa, yêu cầu đối với vóc dáng của bộ trang phục không hề hờ hang này lại rất gay gắt, cũng khiến cho rất nhiều bạn nữ không đủ tự tin phải ngần ngại. Do vậy, tiết thể dục nhịp điệu không có đăng ký kiểm tra giống các tiết học khác, chỉ mỗi yếu tố trang phục thôi đã loại đi rất nhiều người. Khương Doãn Nặc và bạn cùng phòng đều chọn môn học này. Điều kiện ngoại hình của Quan Dĩnh rất khá, hơn nữa từ nhỏ đã học múa, Hoàng Tử Hi và Châu Vũ nhìn Khương Doãn Nặc, còn Khương Doãn Nặc không có tế bào múa trước giờ càng không có hứng thú đối với những sự vật mà cô không quan tâm, nói theo lời của Châu Vũ, chính là thích tự để lộ sở đoản của bản thân.

Cái người không biết giấu dốt đó cẩn thận tỉ mỉ học theo từng động tác của giáo viên, đột nhiên phát hiện trong đám đông người xuất hiện rối loạn, các bạn nữ không hẹn mà gặp động tác đều dần chậm lại, nhất thời khê kêu lên, ngạc nhiên thú vị, thì thầm to nhỏ không ngớt.

Khương Doãn Nặc nhìn về hướng ánh mắt của mọi người, sáu cậu nam sinh đẹp trai phong độ đang đi ra từ văn phòng cách đó không xa, bước vào trong ánh nắng ấm áp của buổi chiều mùa đông. Bước đi hiên

ngang, mang theo hơi thở của tuổi trẻ, khiến họ càng rực rỡ hơn cả ánh mặt trời ở sau lưng.

“Hứa Khả, Lôi Viễn, Lâm Hiên, bác sĩ Lục Trình Vũ của đội bóng...”, Hoàng Tử Hi ở bên cạnh đọc vanh vách, “Trời ơi, hôm nay là ngày gì thế này, các soái ca của trường đều tề tựu đông đủ”.

“Họ là thành viên câu lạc bộ thể thao của trường. Tất cả đều là những tinh anh của đội bóng rổ, bóng đá và điền kinh.

“Trường câu lạc bộ thể thao Lôi Viễn đã quay lại trường học, có lẽ là vừa mới họp xong”, có người nói.

Lôi Viễn lúc này đã rời khỏi đội ngũ thương binh, mặc đồ thể thao nam tính nhưng vẫn không che đậy được vẻ tri thức tỏa ra từ khắp người cậu ta, nhắc tay giơ chân, tự nhiên phóng khoáng. Đúng là thành tinh rồi, Khương Doãn Nặc cảm thán, khí chất như vậy cũng không biết từ một tên đầu gấu tu luyện như thế nào mà thành.

Lôi Viễn bước đến, nhỏ tiếng thảo luận gì đó với giáo viên thể dục.

Hứa Khả hai tay tựa vào lan can bên cạnh, nhàn nhã nhìn người nào đó múa. Chậc, động tác cứng nhắc, thật sự tệ đến mức không thể xem tiếp. Từ nhỏ cô đã thuộc tuýp người ngôn ngữ cơ thể không đủ nhịp nhàng, nhưng lại cứ thích nhảy tới nhảy lui. Cậu đứng xem một cách lý thú, trên mặt đầy ý cười bồn chồn.

Khương Doãn Nặc hung dữ trừng cậu một cái rồi quay đầu không thèm nhìn cậu nữa. Không ngờ lại nhìn thấy Lâm Hiên đang đứng bên cạnh, vẫn là dáng vẻ hơi ngượng ngùng, vẫn là ánh mắt say đắm sâu thẳm. Cậu ta nhìn Ngôn Hề La, nhưng trong ánh mắt lại có vẻ ưu sầu.

Vẻ buồn thương mất mát đó lại khiến cô nhớ lại lần ly biệt bảy năm trước, cậu thiếu niên yếu đuối bất lực đó. Bây giờ, cậu đã trở thành một

người đàn ông dũng cảm, tự tin mạnh mẽ, bền cọt với đời. Dường như không còn bất cứ chuyện gì hoặc bất cứ ai có thể tổn thương đến cậu nữa, gồm cả chuyện biệt ly và cả cô. Về phần Ngôn Hề La... Cô ngược mắt tìm kiếm người ở một bên sân đó, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng cậu đã đi xa.

Hứa Khả đi về phía trước mà không có điểm đích, cảnh tượng lúc này vẫn còn vương vấn trong đầu cậu. Bầu trời có vài đám mây thoáng chốc che khuất ánh nắng ấm áp.

Khương Doãn Nặc, chị là đồ ngốc, lẽ nào thật sự không quên được cậu ta...

Cô giáo thể dục lập danh sách xong, đưa cho Lôi Viễn.

“Các người đẹp ơi”, Lôi Viễn vỗ tay, ra hiệu cho mọi người dừng lại, “Tháng sau trường chúng ta sẽ tổ chức một cuộc thi thể dục nhịp điệu giữa các trường đại học toàn thành phố, cô giáo đã chọn ra hai mươi tinh anh trong số các bạn để tham gia thi đấu, hi vọng mọi người tích cực phối hợp”, cậu ta giơ danh sách trong tay lên, “Bạn nào được gọi tên bảy giờ tối nay tập hợp tại sân vận động, Ngôn Hề La, Lý Thanh, Giang Lôi... Quan Dĩnh, người cuối cùng”, khước miệng cậu ta khẽ nhếch lên, hô to, “Khương Doãn Nặc”.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Có Lẽ Là Người Yêu

Giáo viên thể dục khó hiểu nhìn Lôi Viễn, bởi vì trong danh sách không hề có tên Khương Doãn Nặc.

Lôi Viễn tiếp tục nói, “Hoạt động lần này sẽ do thành viên câu lạc bộ thể thao của trường là bạn Khương Doãn Nặc và mình cùng phụ trách. Tối nay sẽ bắt đầu huấn luyện, hi vọng các bạn đến đúng giờ”.

“Doãn Nặc, cậu gia nhập câu lạc bộ thể thao khi nào vậy?” Hoàng Tử Hi nhỏ tiếng hỏi cô.

Khương Doãn Nặc xòe hai tay nói, “Tớ cũng rất muốn biết”. Cái tên Lôi Viễn này giờ trò gì vậy không biết.

Cái gọi là phụ trách, đó chính là chịu trách nhiệm mở nhạc, điểm danh, rót nước bưng trà cho cô giáo thể dục nhịp điệu, thời gian còn lại thì đứng một bên làm khán giả.

“Có thể nói cho tôi biết”, Khương Doãn Nặc vừa nhìn người khác tập luyện vừa tán gẫu với Lôi Viễn, “Tôi nói tôi gia nhập câu lạc bộ thể dục của các cậu khi nào vậy, hay là tôi bị chứng mất trí nhớ có chọn lọc?”

“Giữ thể diện chút đi người đẹp, buổi họp lúc chiều quyết định, câu lạc bộ chúng tôi đều là hòa thượng, chỉ thiếu một nữ sinh”, cậu ta cười chớp mắt với cô, “Taekwondo đai đen tam đẳng, không gọi cậu thì gọi ai?”

“Đủ rồi đấy, các người thiếu là một chân chạy vật, một tiểu nhị thì có”.

“Chính tiêu nhị này, mấy con sói trong câu lạc bộ chúng tôi đều đang cạnh tranh để giành lấy đấy, tất cả đều bị mình ngăn cản hết rồi”, Lôi Viễn vỗ đầu Khương Doãn Nặc, khó hiểu hỏi, “Cậu là con gái thì học nhảy học múa tốt biết mấy, sao lại chạy đi học cái trò đánh đánh giết giết đó chi vậy?”

Cô tự cười chế giễu: “Người không có tế bào nghệ thuật như tôi chỉ có thể học cái thứ thô lỗ đó thôi”.

“Cũng đúng”, Lôi Viễn gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu, “Có điều mình thích cậu như vậy”, cậu ta như cười như không nhìn cô nói.

“Ha, cậu có mắt nhìn đấy”, cô tùy tiện tiếp lời.

Lôi Viễn sờ sờ mũi, không nhìn thấy vẻ khó xử như dự tính, không tránh khỏi có chút thất vọng. Xem ra, người nào đó hoàn toàn miễn dịch đối với ánh mắt như cười như không này của cậu, từ trước đến giờ, đây là bí kíp độc môn bách chiến bách thắng, giết người vô số của cậu ta. Lần này đúng là có chút... đả kích.

Âm nhạc từ từ dừng lại, mọi người giải tán nghỉ ngơi một lúc.

Khương Doãn Nặc mau chóng tận tụy mang khăn mặt và trà lại cho cô giáo, chỉ thiếu không nói, “Khách quan, mời dùng”. Cô giáo thể dục nhịp điệu là quý cô tuổi trung niên xinh đẹp, cử chỉ thanh cao, thái độ ngạo mạn, tính khí nóng nảy thay đổi nhanh chóng. Trong số những bạn nữ tham gia tập luyện, ngoại trừ Ngôn Hề La ra không ai là không bị cô ta đay nghiến, cho dù tiết tấu chỉ nhanh có nửa nhịp, thì nhà thi đấu sẽ trình diễn màn sử tử Hà Đông gầm rống. Do vậy, Khương Doãn Nặc cố hết sức làm tròn bổn phận của mình, không muốn vì sai sót của bản thân mà ảnh hưởng đến tiến độ huấn luyện.

“Đưa tôi nước”, một bàn tay tùy tiện giơ đến trước mặt cô. Khương Doãn Nặc ngược mắt, một cô gái mảnh khảnh thướt tha đang không kiên

nhân nhìn cô.

“Nghe thấy không?” Giọng điệu cô gái rất ngang tàng. Khương Doãn Nặc nhớ cô ta tên Lý Thanh, là thành viên của đội cổ vũ.

“Đằng kia có đấy, tự đi lấy đi”, Lôi Viễn chỉ về hướng thùng nước suối ở góc tường cách đó không xa, “Không phải người khác đều tự lấy sao?”

“Tôi bảo cậu ta lấy cho tôi”, Lý Thanh trừng mắt với Khương Doãn Nặc, vẻ mặt vô cùng coi thường.

“Lý Thanh, cậu...”

“Bỏ đi”, Khương Doãn Nặc cười như không có gì, ngắt lời Lôi Viễn, bước đến lấy nước cho cô ta.

Lý Thanh nhận lấy nước, lạnh lùng nhìn cô một cái rồi quay người bỏ đi.

“Hai người có khúc mắc gì à?” Lôi Viễn hiếu kỳ hỏi.

“Không biết, chưa nói chuyện bao giờ”, Khương Doãn Nặc lại đưa cho Lôi Viễn một chai nước suối.

“Kệ cô ta đi, ý nhà mình có tiền, ngoại hình cũng khá nên không coi ai ra gì”, nhìn biểu cảm của Lôi Viễn, không biết còn tưởng cậu ta đang phong hoa tuyết nguyệt, ngâm thơ làm câu đối, “Cô ta là fan trung thành của em trai cậu đấy, gốc quá đúng không, ngay cả chị chồng cũng dám đắc tội”.

“Cậu nhiều chuyện thật đó”, hơn nữa rất ít người lúc tám chuyện mà vẫn phong độ như vậy. Nhưng cái gì cơ, “chị chồng” nghe thật là chói tai.

Khương Doãn Nặc ngẫm nghĩ rồi lại hỏi, “Rốt cuộc làm sao cậu biết hai chúng tôi là chị em?”

“Muốn biết à”, Lôi Viễn mỉm cười nhìn cô, “Làm bạn gái mình đi, mình sẽ nói cho cậu biết”.

“Được”, cô không suy nghĩ liền trả lời ngay.

Lôi Viễn hơi ngậy người, nản lòng nói, “Con người cậu thật vô vị, sao nói chuyện không theo lẽ thường gì hết vậy?”

Hoạt động tập luyện có lúc được bố trí vào giữa trưa, có lúc vào buổi tối. Lúc trưa, các thành viên đội bóng rổ cũng đang tập ở nhà thi đấu, hai bên đều nói nhiệm vụ thi đấu của mình sắp cận kề, không ai nhường ai, cuối cùng dưới sự hòa giải của Lôi Viễn, phân chia ranh giới, mỗi bên chiếm nửa giang sơn. Thật ra người ngoài cuộc đều biết rõ, người của đội bóng rổ chỉ muốn mượn cơ luyện tập để ngắm gái đẹp, đội thể dục nhịp điệu bắt đầu tập lúc nào thì bọn họ sẽ đến vào lúc đó, gái đẹp đi rồi, họ cũng liền giải tán.

Khương Doãn Nặc còn phát hiện, cậu em trai tốt của cô dường như trưa nào cũng không cần phải đến căn tin ăn cơm, tự nhiên sẽ có người mang đến. Có điểm tâm, có món xào, có bạn nữ tự mình làm ở nhà, cũng có người mua từ quán ăn ở ngoài trường. Bạn học Hứa Khả nhận hết tất cả, đối xử bình đẳng, mỗi lần nhận đều luôn nghiêm túc nói: “Mình thay mặt tất cả thành viên đội bóng rổ cảm ơn cậu.” Đợi người ta đi rồi liền nhanh chóng ăn vài miếng trước, chỗ còn lại dành cho đám sói đói đang nhào từ phía sau đến. Mỗi lần Khương Doãn Nặc nhìn thấy tình cảnh này cũng đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Cơm hộp các nữ sinh mang đến đối với đám sói tinh lực dồi dào đó mà nói, càng có sức hấp dẫn hơn môn bóng rổ mà họ yêu tha thiết.

Còn đối với cô giáo thể dục nhịp điệu đùng đa đùng đình mà nói, giấc ngủ trưa hiển nhiên quan trọng hơn công việc.

“Em, xoay người chậm rồi, làm lại”, cô giáo mang bộ mặt vẫn chưa tỉnh ngủ bắt đầu khua chân múa tay, các bạn nữ im như thóc, vô cùng dè dặt.

“Bị sao vậy hả, lại là em”, cô giáo tắt máy CD một cái tách, “Tất cả dừng múa. Em thứ tư hàng thứ hai bước ra, tập động tác này cho nhuần nhuyễn.”

Bạn nữ bị gọi tên mặt đỏ bừng, cúi đầu bước đến trước mặt đội hình. Cô giáo huơ tay, ra hiệu cho Khương Doãn Nặc bật nhạc.

Dưới ánh mắt thông cảm của các bạn, bạn nữ càng thêm hoảng loạn, liên tiếp làm sai. “Khục”, cô giáo cười khinh bỉ, “Dáng người cao ráo trắng trẻo thế này mà không có não”.

Bạn nữ dừng lại, cố kìm nén nước mắt, ngậy người đứng ở đó.

“Này, em múa đi chứ, đừng lãng phí thời gian của mọi người”, cô giáo hiển nhiên bị sự phản kháng trong im lặng đó làm cho nổi điên, trợn mắt lớn tiếng la hét, “Đừng có ngậy người ở đó, giống như mình người đầu heo vậy”.

Cả nhà thi đấu bỗng chốc im lặng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”, Lôi Viễn đang chơi bóng ở một bên vội chạy đến.

“Bắt lỗi sinh viên không tha, tiến hành công kích cuộc đời, không phải là cách làm của giáo viên”, Khương Doãn Nặc ôm tay lạnh lùng nói.

“Em đang nói gì vậy hả?” Cô giáo thể dục nhịp điệu đang nổi giận đùng đùng bỗng nhiên xoay người lại, nhìn cô bạn “tiểu nhị” bình thường không hay lên tiếng này.

“Nói thật”, Khương Doãn Nặc bình tĩnh nhìn cô giáo.

“Em cũng học người ta bênh vực kẻ yếu?”, cô giáo quan sát đánh giá cô từ trên xuống dưới.

“Thể dục nhịp điệu vốn dĩ là môn thể thao thể hiện niềm vui và sức sống, nhưng bây giờ họ...”, Khương Doãn Nặc nhìn các nữ sinh đang nhốn nháo, “Chính vì cô giáo mà trở nên không chút nhiệt tình, sợ đông sợ tây. Huấn luyện như vậy, căn bản không có ý nghĩa.”

“Cái miệng này cũng thật lợi hại”, cô giáo không giận ngược lại còn cười, “Được, ai có cách người đó dạy đi, tôi không quản nữa”, nói xong quay lưng bước đi.

Mọi người ở lại đưa mắt nhìn nhau.

“Khương Doãn Nặc, cậu đúng là...”, Lô Viễn bực bội thở dài, “Quá dũng cảm rồi”, đều tại bản thân dẫn sói vào nhà, lát nữa còn phải đi nhận lỗi nữa, vị đó là sư tử Hà Đông nổi tiếng trong số giáo viên tổ thể dục, nghĩ đến là đau đầu.

“Giờ thì hay rồi, bắt đầu từ ngày mai không cần phải tập luyện nữa, chúng ta ai cũng đừng nghĩ đến việc tham gia thi đấu”, Lý Thanh bước đến trước mặt Khương Doãn Nặc nói, “Đây đều là tại cậu đấy”.

“Trường tổ chức cuộc thi nhưng lại không tham gia thi đấu, đó chẳng phải là làm trò cười sao”, có người than thở theo.

“...”

“Không ngờ lại có người vì để tham gia thi đấu mà tình nguyện bị chửi là mình người đầu heo”, Quan Dĩnh bước lên phía trước nhàn nhạt nói.

“Mọi người bình tĩnh, bình tĩnh”, Lôi Viễn nhìn đám nữ sinh năng lượng tương đương với hàng nghìn con vịt mà thấy đau đầu, không biết làm thế nào mới tốt.

“Xin hãy yên lặng, có được không?” Giọng nữ dịu dàng nhỏ nhẹ có hiệu lực tập trung hơn chất giọng ồm ồm của bạn học Lôi Viễn, hàng nghìn con vịt lập tức im lặng. Việc này... cũng quá đả kích người khác mà, Lôi Viễn sờ mũi, biết điều lùi sang một bên.

“Thật ra, không có giáo viên chúng ta cũng có thể tham gia thi đấu”, ở giữa đám đông, giọng nói của Ngôn Hề La dịu dàng mà rõ ràng, “Những động tác vũ đạo còn lại mình có thể sắp xếp được, nếu các bạn bỏ thêm thời gian luyện tập, tin rằng chúng ta sẽ không thua người khác. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, buổi trưa và buổi tối đều phải tập luyện, các bạn thấy thế nào?” Cô ta tự tin cười tươi tỏa ra ánh sáng khiến người khác rung động.

Các bạn nữ lần lượt phụ họa, tỏ ý tán thành.

“Cậu nghĩ sao, Khương Doãn Nặc?”, Ngôn Hề La mỉm cười nhìn cô.

Khương Doãn Nặc mỉm cười giơ tay lên cao, làm động tác OK thật ngẫu, lớn tiếng hét: “Các người đẹp, cùng nhau cố gắng nhé”.

“Được!” Các bạn nữ đều lớn tiếng đáp lời.

Hứa Khả nhìn đồng hồ, hai giờ còn có tiết, thế là chào hỏi người khác, cầm cặp sách đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua người Khương Doãn Nặc, cậu không nhịn được đưa tay xoa đầu cô, cô bé này, đôi lúc thật giống như một đứa trẻ.

Cái thằng không biết lớn nhỏ, Khương Doãn Nặc nhìn bóng lưng cậu không biết làm thế nào nghĩ bụng.

“Có thể hỏi cậu một câu không?” Không biết từ lúc nào Ngôn Hề La đã đứng trước mặt cô.

“Hả?”

Ngôn Hề La nhìn vào mắt cô, hỏi từng câu từng chữ, “Hai người, thật sự là người yêu của nhau sao?”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sương Mù Trước Mắt

Ngôn Hề La là một mỹ nữ không hơn không kém. Dáng người cân đối, khuôn mặt trái xoan, tóc xõa ngang vai hơi xoăn màu hạt dẻ, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp, sống mũi tinh tế, môi đỏ xinh xắn gợi cảm, nụ cười ngọt ngào.

Cô mang lại cảm giác khác với Quan Dĩnh, cùng là vóc dáng cao gầy, làn da trắng nõn. Chỉ là, ngũ quan của Quan Dĩnh trông khá phóng khoáng, không bằng nét tinh tế nhu mì của cô, còn một mặt khác nữa đó là khí chất.

Khí chất của Ngôn Hề La ôn hòa mà vẫn có chừng mực, trong nét dịu dàng mang theo vẻ quyến rũ, tự tin nhưng không kiêu ngạo. So sánh hai người với nhau, Quan Dĩnh cũng tao nhã phóng khoáng, cử chỉ có vẻ lạnh lùng hơn một chút, khá cởi mở. Thêm vào đó là dung nhan nổi bật, mức độ nổi tiếng của Ngôn Hề La ở trong trường cao hơn không chỉ là một bậc.

“Hai người, thật sự là người yêu của nhau sao?” Đưa ra câu hỏi như vậy, đôi lại là người đẹp phong thái cao ngạo khác khi đứng trước mặt tình địch tin đồn có lẽ sẽ hùng hổ dọa người. Nhưng Ngôn Hề La lại có biểu cảm vô cùng dè dặt, liễu yếu đào tơ.

Còn Khương Doãn Nặc thì lại luôn không nở nhìn người khác đau buồn, đặc biệt là một cô gái dịu dàng như vậy, sợ rằng bản thân không cẩn thận nói sai điều gì khiến cô ta đứt từng đoạn ruột, dẫn đến phản nộ.

“Không phải... Chúng tôi sao có thể chứ”, cô làm bộ trả lời một cách không hề quan tâm.

“Nhưng mà, hôm đó ở dưới lầu ký túc xá, hai người...”, Ngôn Hề La tỏ vẻ khó xử, muốn nói nhưng lại thôi, tựa như chính cô ta là người hôn trộm soái ca lúc đó vậy.

“Chuyện đó, thật ra tôi chỉ trêu thẳng nhóc đó mà thôi”, nhìn thấy biểu cảm nghi hoặc của người đẹp, Khương Doãn Nặc nói tiếp, “Tôi và cậu ấy...”, chắc, nói sao mới được đây, không muốn nói cho người khác biết quan hệ giữa chúng tôi, thật sự không muốn nói đâu... “Là kiểu quan hệ rất tốt, giống như... anh em trai vậy. Nếu giữa chúng tôi có chuyện đó, cảm giác giống như đang... loạn luân vậy”, chính miệng mình nói ra từ ngữ xa lạ đó nhưng trong lòng lại nổi lên một tia hoảng loạn. Cảm giác đột nhiên đến này, trong lúc mơ hồ, vẫn chưa kịp cảm nhận được đã biến mất hoàn toàn.

“À, ra là vậy”, Ngôn Hề La nở nụ cười thoải mái, “Xin lỗi đã hiểu lầm hai người”.

Cười một cái nghiêng thành, cười cái nữa đổ nước. Họ thật sự rất xứng, cặp đôi đẹp như hoa. Trái tim Khương Doãn Nặc bỗng nhói đau, lần đầu tiên trong đời cô lại nảy sinh lòng ghen tị với ngoại hình của một cô gái khác.

Ngày tháng không mặn không nhạt, giảng đường buồn chán vô vị, năng lượng dồi dào, thanh xuân nảy mầm, ầm ĩ trong cơ thể tuổi trẻ.

Đối với đa số mọi người mà nói, học hành chỉ là chuyện của mấy ngày trước kỳ thi mà thôi. Họ bận rộn rượt chèo mua sắm, bận rộn chinh chiến trong thế giới ảo, bận rộn yêu online lên giường, bận rộn suy đoán có phải gái còn trinh hay không, bận rộn do dự giữa việc nói chuyện tiền bạc hay nói chuyện tình cảm. Mà những người đi đi về về giữa phòng ký túc và thư viện đó luôn vừa khiến người ta chán ghét nhưng cũng vừa khiến người ta khâm phục. Người không có mục tiêu luôn sợ người sống đầy đủ phong phú, sợ sự cần cù và cố chấp của họ.

Những lúc không có tiết cũng không tập luyện, Ngôn Hề La luôn có thể tìm thấy Hứa Khả trong thư viện. Nhưng cô không hề cho rằng Hứa Khả là một người siêng năng học hành, cậu làm việc rất có hiệu suất, giỏi đạt được hiệu quả hoàn hảo nhất trong thời gian ngắn nhất. Ngoài ra, cậu không muốn ở lại một nơi chất đầy sách dù chỉ một giây. Nhưng mấy tháng gần đây, dường như cậu đã bao cả thư viện, cậu nói, vì cậu đã chọn chuyên ngành thứ hai. Trong ngôi trường này, chỉ có người nào giành được học bổng đặc biệt hai lần liên tiếp mới có thể học hai chuyên ngành.

Cậu thật sự rất xuất sắc, bất luận là năng lực hay là nghiệp dư. Cô thích nhìn bờ vai rộng thẳng tắp, ngón tay cầm bút mạnh mẽ thon dài, ánh mắt nghiêm túc tập trung đọc sách của cậu, cô hi vọng sớm có một ngày cậu có thể nhìn cô bằng ánh mắt chăm chú đó. Song, có một số chuyện không thể vội vàng được.

“Hứa, cùng đi hát karaoke đi”, Ngôn Hề La ghé tai cậu nói khẽ, “Đội bóng rổ các cậu đều đi cả”.

Lần này đội bóng rổ được vào vòng trong, Lôi Viễn nhất thời cao hứng rút tiền quỹ mời mọi người đi hát hò.

“Mình không đi đâu, cậu đi với bọn họ đi”.

“Thật không nể mặt gì cả, môn thể dục nhịp điệu của bọn mình giành được hạng hai, các bạn tham gia thi đấu cũng sẽ đến chúc mừng”, Ngôn Hề La chu miệng hờn dỗi, “Nhưng nếu cậu không đi thì mình cũng không muốn đi nữa”.

Hứa Khả ngẫm nghĩ rồi đóng sách lại nói, “Đi thôi”.

Trong phòng KTV hạng trung, ánh đèn chớp nháy, bầu không khí ấm áp mờ ám, trong không khí như vậy, những thứ tình cảm kỳ lạ luôn có thể nhanh chóng nảy sinh.

Rất nhiều cặp đôi trốn trong một góc thì thầm nói cười, một tiếng trước chỉ là quen biết sơ sơ mà thôi, có lẽ mấy tiếng sau, khi họ quay trở lại thế giới ánh sáng, lại quay trở về sự xa lạ ban đầu, sau đó lịch sự lướt qua vai nhau. Trong tia sáng mờ mờ, tàn nhang, mụn, tóc đen... đều được che đi, chỉ còn lại bờ môi đỏ và ánh mắt lấp lánh, đường nét mơ hồ lại góc cạnh khiến người khác tưởng tượng.

Khương Doãn Nặc lười biếng giở album bài hát, cậu ấy, sao không đến?

“Hôm nay cậu không tập trung gì hết”, Quan Dĩnh ngồi bên cạnh khẽ nhấp ngụm trà. Khương Doãn Nặc nhìn Quan Dĩnh, cảm thấy cô ấy không thích hợp với nơi âm ỉ kỳ dị này, cô ấy nên ngồi trong đại sảnh thưởng thức nhạc giao hưởng hoặc trong nhà hát sang trọng cổ điển.

“Doãn Nặc, cậu muốn hát bài gì?”, Lôi Viễn chạy đến hỏi.

Khương Doãn Nặc chọn đại bài “Tiên kiếm vấn tình”. Cô rất thích lời của bài hát này, ý cảnh huyền ảo, trời xanh, hoàng hôn, trường kiếm, hồng trần. Tình yêu đẹp đẽ, cho dù người ta không tin nó tồn tại nhưng vẫn luôn cố chấp mong đợi với tâm lý gặp may.

(Tiên kiếm vấn tình: bài hát trong phim Tiên Kiếm Kỳ Hiệp)

Lúc Hứa Khả đẩy cửa bước vào, vừa nhìn liền thấy bóng dáng thanh tú trên bục hát. Cô nhẹ nhàng cất tiếng hát, ánh mắt như hồ nước lấp lánh ánh sao, ánh sáng rực rỡ rung động lòng người, thần sắc dịu dàng mà thương cảm, đó là thần thái chỉ những người đang yêu mới có. Bất chợt, cậu cảm thấy trái tim mình bị va đập dữ dội, một cơn đau khiến người ta nghệt thở dần dần lan tỏa.

Hứa Khả bước đến trước quầy rượu, rót cho mình nửa ly rượu vang.

“Được đó, chị gái cậu ấy”, Lôi Viễn bước đến sánh vai cùng cậu, “Đúng là càng nhìn càng thấy được”.

Hứa Khả trầm mặc, chăm chú dõi theo người đang hát trên bục.

“Dáng vẻ hiện giờ của cô ấy khiến người khác đau lòng”, Lôi Viễn như có tâm sự, tiếp tục nhẹ giọng nói, “Tôi muốn theo đuổi cô ấy”.

Hứa Khả bưng ly rượu lên, lắc nhẹ, sau đó một hơi uống cạn.

Vị đắng chất lan tỏa nơi đầu lưỡi.

Khương Doãn Nặc cúi đầu nhìn màn hình, nhưng cô biết cậu bước vào lúc nào, biết lúc cậu vào bên cạnh còn có Ngôn Hề La, còn biết... cậu đang nhìn cô. Cách nhau bóng người thấp thoáng, xuyên qua ánh đèn lúc ẩn lúc hiện, cô biết, cậu đang nhìn cô. Mặt cô hơi nóng, tim đập loạn xạ, trước mắt cô là một màn sương mù, mà đầu kia màn sương là cậu đang nổi bật đứng đó...

Mỗi phút mỗi giây, nhìn thấy trong mắt cậu, dịu dàng như nước.

Mỗi phút mỗi giây, nhìn thấy trong mắt cậu, lưu luyến không nguôi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bông Lúa Mì Hoàn Hảo Nhất

Hứa Khả chậm rãi rót rượu vang vào trong ly thủy tinh, nhìn dòng chất lỏng màu đỏ thẫm đang sóng sánh trong ly, cậu nhàn nhạt nói: “Được, tôi phê chuẩn.”

Lôi Viễn bất giác bật cười: “Xí! Làm em vợ cũng không cần phải điều như vậy chứ”.

Hứa Khả bưng ly rượu lên, bước vào đám đông, lúc còn có thể khống chế tình cảm của bản thân, muốn dùng sự huyền não chung quanh để che đậy chính mình. Luôn muốn nỗ lực tránh né, trốn tránh thế giới người qua kẻ lại không ngớt, bởi vì ở đó có cô, trốn tránh tâm trạng rối bời, bởi vì ở đó có cô, tưởng rằng sách vở có thể khiến bản thân bình tĩnh lý trí, nhưng lại không kiềm chế được muốn nhìn thấy cô, cậu muốn tham gia vào thế giới có cô, cuối cùng, bản thân là một người ý chí bạc nhược. Nhưng, tất cả chỉ mang lại một lý trí ngày càng yếu ớt.

“Hát dở quá”, Lý Thanh đặt tay lên vai Hứa Khả, mặt thờ ơ như không.

“Ngũ âm không được chuẩn cho lắm”, Hứa Khả thoát khỏi vòng vây của cô ta, cười nói, âm giọng không lớn, nhưng đủ để mọi người chung quanh đều có thể nghe thấy, trong đám đông phát ra tiếng cười có vẻ kiềm nén.

“Đúng là một lũ ong bướm”, Quan Dĩnh nói nhỏ.

Khương Doãn Nặc uống một ngụm trà, cười như không có gì, nhưng trong lòng lại rất buồn bực. Tại sao, bản thân cô cứ bị cậu chế giễu như vậy? Cảnh tượng lúc hát, dường như là mơ. Trong bóng tối cậu nhìn cô chăm chú, chắc chắn giống như trước đây, ánh mắt để lộ sự giễu cợt. Dường như cậu đang cố gắng bài xích, kháng cự, khoảng cách không xa không gần cản trở bước chân cô, khiến cô không thể đến gần dù chỉ nửa phân.

Cô im lặng nhìn, cậu lúc thì ồn ào uống rượu cùng các nam sinh khác, lúc thì thảo luận gì đó với các bạn nữ xung quanh, cậu đón nhận những động tác mờ ám của họ, lắng nghe những chủ đề tẻ nhạt của họ, cậu đáp lại họ bằng nụ cười dịu dàng, cậu vui mừng đặc ý, giao tiếp với họ một cách điêu luyện. Khoảng thời gian bảy năm, nhưng đủ để vạch ra khe rãnh khiến hai người vốn dĩ thân thiết không thể cân nhắc.

Cô bước đến bên cạnh Lôi Viễn, nói, “Bảo Hứa Khả uống ít thôi”.

Lôi Viễn nhìn cô một lúc lâu mới cười hỏi, “Hai người các cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

Cô lắc đầu, nghe thấy một tiếng thở dài bất lực khẽ phát ra từ tận đáy lòng.

“Giải tán đi, đã hơn mười giờ rồi”, Lôi Viễn nhìn đồng hồ trên tay, lớn tiếng nói, “Một lát nữa là ký túc xá đóng cửa rồi, ai muốn chơi tiếp thì tự móc túi, tôi đã bị các bạn ép khô rồi”.

Rất nhiều người đều cảm thấy chơi chưa đã, vừa nghe nói phải giải tán liền oán giận không thôi.

“Tôi mặc kệ các bạn đấy, thanh toán xong là tôi chuồn đây”, Lôi Viễn cúi đầu giở ví tiền, hình như không đủ lắm, “Ai đó”, cậu ta chỉ Hứa Khả, “Hôm nay cậu uống rượu vang nhiều nhất. Trời, mẹ nó cậu còn uống nữa, mau thanh toán cùng tôi đi”.

Hứa Khả cười cười, vỗ gáy Lôi Viễn, “Mẹ nó, lúc hết tiền cậu mới nhớ đến tôi”.

“Hứa Khả”, hai má Ngôn Hề La đỏ ửng, lười biếng nói, “Hôm nay mình cũng uống nhiều, hơi chóng mặt, lát nữa cậu đưa mình về ký túc xá nhé?”

Hứa Khả “ừ” một tiếng, choàng vai Lôi Viễn đi ra ngoài.

“Hay là để mình đưa cậu về cho”. “Để mình đưa cậu về”... Đám con trai chen lấn tranh nhau.

Ngôn Hề La cũng không nói gì, chỉ mỉm cười cúi nhìn đám thần tử dưới váy.

“Cô gái này, cao thủ trong số những cao thủ”, Quan Dĩnh nói khẽ bên tai Khương Doãn Nặc.

Một hàng người đi đến dưới lầu ký túc xá, đã gần mười một giờ khuya. Trước cổng chính xuất hiện bóng dáng cao gầy của Lâm Hiên, trong tay cậu ta cầm điếu thuốc, vẻ mặt có chút chán chường, hình như đang đợi người. Khương Doãn Nặc nhìn Hứa Khả và Ngôn Hề La đang sánh vai nhau, lại nhìn Lâm Hiên, lần này có kịch hay để xem rồi. Lâm Hiên gật đầu với mấy người cậu ta quen, chào hỏi xong liền bước đến trước mặt Khương Doãn Nặc nói, “Doãn Nặc, anh muốn nói chuyện với em”. Khương Doãn Nặc nhất thời ngây người, giữa bọn họ còn có gì để nói nữa?

“Nói chuyện đi, nói xong thì về sớm chút, sắp tắt đèn rồi đấy”, Lôi Viễn cười, tháo khăn choàng của mình quàng cho Khương Doãn Nặc, “Ban đêm lạnh lắm”.

Khương Doãn Nặc và Lâm Hiên trầm mặc bước đi, cô đoán không ra cậu ta muốn nói gì với mình, “Chuyện là, muộn chút nữa sẽ không về được đâu”, cô nhìn thời gian trên điện thoại nhắc nhở.

“Ừ...”, Lâm Hiên thở dài, giống như đã hạ quyết tâm, cuối cùng lên tiếng, “Anh, không quên được em”.

Khương Doãn Nặc ngẩng đầu nhìn đôi mắt lúng túng của cậu ta, cười hỏi, “Người anh thích là Ngôn Hề La đúng không?”

Lâm Hiên không lên tiếng, đối với vấn đề này, cậu ta thật sự không muốn nói nhiều.

“Em nói đúng rồi phải không?”

Lâm Hiên không biết làm thế nào vỗ vào sau gáy, “Anh và cô ấy là không thể”.

Là vì đã bị từ chối, mới không dám thừa nhận. Khương Doãn Nặc thầm thở dài, may mà cô đã không lún sâu vào, nếu không có lẽ cô phải chịu đựng rồi.

Lâm Hiên không đợi cô mở miệng, dốc hết dũng khí nói, “Hãy cho anh thêm một cơ hội nữa, cùng em bắt đầu lại.”

Khương Doãn Nặc suy nghĩ một lúc rồi hỏi cậu ta, “Anh nghe nói đến cánh đồng lúa mì của Plato bao giờ chưa?”

Lâm Hiên mù mờ lắc đầu.

“Có một hôm, Plato hỏi thầy giáo của mình, thế nào là tình yêu. Socrates liền bảo cậu đi vào một cánh đồng lúa mì trước, hái một cọng lúa mì lớn nhất vàng nhất. Nhưng chỉ được hái một lần, đồng thời chỉ có thể đi về phía trước, không được quay trở lại.

Thế là Plato nghe theo lời thầy. Kết quả, cậu tay không bước ra khỏi cánh đồng lúa mì. Thầy giáo hỏi tại sao cậu không hái được, cậu nói, bởi vì con chỉ được chọn một và không được quay trở lại, con không thể tìm được

cọng lúa mì đẹp nhất vì không biết ở phía xa kia có cọng nào đẹp hơn không; và con cứ đi, nhưng càng đi thì con càng thấy những cọng lúa mì ở phía xa không đẹp bằng cái con đã thấy. Đi đến cuối cùng cũng thế, thế là con chẳng hái một cọng nào.

Socrates đáp rằng, đó chính là tình yêu.”

Cô vừa nói, khoe miệng khẽ mỉm cười bất lực, “... chính là như vậy đó”, sau đó, buồn bã bước đi, để lại người đó, hãy còn đờ đẫn đứng trong gió. Người chưa từng trải qua sóng gió khó tránh khỏi có phần tự phụ, huống hồ cậu ta lại có điều kiện bên ngoài rất tốt. Cậu ta còn cần khoảng thời gian rất dài để trưởng thành.

Một cậu con trai hai mươi tuổi, vĩnh viễn không biết được, thứ mà bản thân thật sự muốn có được rốt cuộc là cái gì. Tình yêu, đối với họ mà nói, chẳng qua chỉ là một loại cảm giác, rung động hỗn tạp, không cam tâm, dục vọng và trò chơi mà thôi. Về phương diện này, Lâm Hiên vẫn chỉ là một đứa trẻ đơn thuần, đơn thuần đến mức không biết che đậy sự kém cỏi của bản thân, dường như tất cả mọi chuyện đều đơn giản giống như đầu óc của cậu ta. Người như vậy trong ngôi trường này có ở khắp nơi. Cũng vì vậy, không biết có bao nhiêu cô gái nghiêm túc, vì thứ tình cảm vừa đơn giản lại vừa không thuần túy này mà người trước hi sinh người sau tiếp bước.

Lúc chạy lại về ký túc xá, đã là một màn đêm đen kịt. Cô chán nản đá vào cánh cửa lớn đang đóng cứng ngắt.

“Đừng đá nữa, không vào được đâu”, trong bóng tối lờ mờ, một người đứng dựa vào tường, cậu lạnh lùng nói, “Khương Doãn Nặc, đã mười hai giờ rồi”.

“Có chuyện gì thì nói đi”, Khương Doãn Nặc không vui đá cậu một cái, “Đừng học người khác giả thần giả quỷ”.

Hứa Khả cũng không né tránh mà nắm lấy cổ tay cô, “Khương Doãn Nặc, có phải chị ngốc rồi không, đêm hôm khuya khoắt mà đi ra ngoài cùng đàn ông”.

“Tôi bằng lòng, liên quan gì đến cậu”, Khương Doãn Nặc hếch cằm thật cao.

“Bố mẹ không quản chị thì tôi phải trông chừng chị”, trong giọng nói của Hứa Khả để lộ vẻ tức giận, tay bất giác cũng tăng thêm lực, “Chị xem chị đó, ngây ngô ngu dại, bị người khác bán đi còn giúp họ đếm tiền”.

“Thế cũng còn tốt hơn đạo tặc hái hoa là cậu”, Khương Doãn Nặc vung cánh tay nhưng không thoát được.

“Chỉ biết nói những lời ngốc nghếch thôi”, cậu dừng lại một lúc rồi hỏi, “Thằng đó tìm chị làm gì?”

“Không nói cho cậu biết”, cô liếc mắt nhìn cậu, ra sức muốn tách ngón tay cậu ra, “Nói chuyện tình yêu cũng phải nói với cậu sao?”

“Không phải... hai người đã chia tay rồi sao?”, cậu hơi ngây người, cô liền thoát ra khỏi.

“Ha, thật nực cười, cậu chưa nghe còn có từ tái hợp hay sao?”, cô hoạt động cổ tay, xoay người muốn bỏ đi.

“Chị đi đâu?”

“Đi nhà nghỉ, không lẽ ngủ ở đây?”

Cậu nắm lấy tay phải của cô, cùng nhét vào trong túi áo khoác của mình, nhẹ giọng nói, “Ở bên ngoài làm gì? Đến chỗ tôi”.

Mấy tiếng trước còn đau khổ vì vẻ u tối của cậu, nhưng lúc này lại đang nắm tay cậu. Cuộc sống, luôn quanh co khúc khuỷu như vậy.

Trái tim cô bắt đầu loạn nhịp, cô âm thầm phiền não, nhưng lại không muốn từ bỏ sự ấm áp này.

Khuôn viên trường sáng sớm, yên tĩnh không tiếng động. Không biết bắt đầu từ lúc nào, những bông tuyết nhỏ bé bay giữa không trung, phát sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Có Một Tên Ngốc

Bao nhiêu là đồ ăn ngon, mỳ thịt bò, xiên thịt dê, bánh rán, bún qua cầu... Làm gì thế chứ, tại sao không cho tôi ăn... Khương Doãn Nặc bưng mặt bị vỡ đau điếng, một bàn đầy thức ăn ngon bỗng chốc tan thành mây khói.

*Bún qua cầu: đặc sản của vùng Vân Nam

“Khương Doãn Nặc, nước miếng chị thấm ướt gối rồi kìa”, Hứa Khả đứng cạnh giường nhìn cô chế giễu, “Còn nữa, chị vẫn giống như trước đây, ngủ là thích nghiêng răng”, nói xong quay người bước vào nhà tắm.

Xí, chẳng qua là ngủ nhờ một đêm trên sofa thôi, có gì mà vênh váo như vậy chứ, đồ nhỏ nhen.

Khương Doãn Nặc vô cùng không hài lòng lau nước miếng, lưỡi biếng nằm trên giường không muốn dậy. Điều hòa trong phòng mở rất đủ, ánh sáng mờ mờ, xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng. Cô nhất thời hứng khởi, vén chăn lên, chân trần chạy đến kéo rèm cửa sổ, trước mắt quả nhiên là một màn trắng xóa. Hôm nay đã là ngày hai mươi một rồi, nói không chừng sẽ là một Giáng Sinh trắng.

Khương Doãn Nặc nhớ lại kỳ nghỉ Giáng Sinh năm ngoái, dưới yêu cầu gay gắt của Khương Mẫn, hai người lái xe đến công viên Disney. Khương Mẫn cố chấp cho rằng, dựa vào tình hình số lần bản thân bà nhìn thấy các cặp tình nhân còn nhiều hơn số lần gặp con gái, bà phải làm chút gì đó để bù đắp. Tuy nhiên, Khương Doãn Nặc hết lần này đến lần khác nhấn mạnh, cô đã không còn là đứa trẻ mười tuổi nữa, sự bù đắp như vậy

cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng với tính cách quả quyết của Khương Mẫn, bà chưa bao giờ dễ dàng thay đổi quyết định của mình, giống như năm đó, bà đã không chút chùn bước mà rời xa con trai...

“Lát nữa tôi đi mua đồ ăn sáng, chị muốn ăn gì”, Hứa Khả đứng đằng sau cô hỏi.

“Mau đi đi, đói sắp chết rồi”, cô nói rồi xoay người, “Tôi muốn ăn thịt... bò...”.

Hứa Khả chỉ mặc mỗi một chiếc quần dài ở nhà, nửa trên không mặc áo, đang cầm khăn tắm lau tóc.

“Cái gì”, cậu nghe không rõ nên bước đến gần sát cô.

Khương Doãn Nặc cúi đầu nhìn, bản thân mình cũng không tốt hơn bao nhiêu. Tối hôm qua tắm xong, cô vợ đại chiếc áo sơ mi của Hứa Khả mặc ngủ. Chiếc áo màu trắng... thoáng ẩn thoáng hiện... may mà áo đủ dài. “Cậu, còn không quay người đi”, cô dùng hai tay che trước ngực, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Có sao đâu”, Hứa Khả tỉnh bơ nhìn cô, “Trước đây khi tắm chung, đã nhìn thấy hết rồi, chỗ tôi còn có hình đấy”, cậu cười chế giễu, “Thực ra cũng không có gì đáng nhìn”.

Đúng là... vẻ mặt đáng ghét, Khương Doãn Nặc vung nắm đấm vào khuôn mặt đó, “Cậu làm ơn nói cho rõ ràng, đó đã là chuyện khi mới ba tuổi rồi”.

Đồ con gái hung dữ. Hứa Khả cảm thấy má trái đau rát, cậu ném khăn tắm trong tay đi, hai tay chống vào bệ cửa sổ bên cạnh cô, tức giận nói, “Đừng cứ nghĩ đến việc dùng bạo lực giải quyết vấn đề”.

Khương Doãn Nặc tựa sát vào bệ cửa sổ, tiến thoái lưỡng nan, chỉ biết trừng mắt nhìn cậu. Bốn phía tràn ngập mùi sữa tắm thoang thoang cùng với hơi thở nóng hổi trên người cậu.

Cậu cúi người xuống, nước trên ngọn tóc từng giọt rơi xuống người cô. Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt giống như muốn xuyên thấu tận nơi sâu thẳm trái tim cô. Khương Doãn Nặc cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài, cô quay đầu không nhìn cậu nữa, hai bên gò má dần đỏ lên. Một lúc lâu sau, cậu mới đứng thẳng người, bẽn lẽn nói, “Chị cũng biết sợ à?” Sau đó, quay người bước đến tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo thun nhanh nhẹn mặc vào, khoác áo len lên rồi đi ra ngoài.

“Cũng không phải năm tuổi, mặc màu đỏ gì chứ...”, cậu vừa nói vừa đóng cửa lại. Không lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng đồ vật nện vào cửa.

Lạnh quá, Hứa Khả bước đi trong màn tuyết rơi, thoáng chốc cả người tỉnh táo lại không ít, lấy tay sờ thử mới phát hiện tóc vẫn còn ướt nhẹp. Sau khi đến quán ăn bảo gói hai bát mì thịt bò, nghỉ ngơi một lúc, lại gọi thêm hai lạng bánh chèo rán nữa, mới quay trở về. Vẫn chưa đến dưới lầu đã nhìn thấy bóng dáng người nào đó. Chuồn là thượng sách, nhìn mà không thấy, là tác phong tránh né xưa giờ của cô.

“Ăn xong rồi tôi đưa chị về”, cậu chặn đường đi của cô.

“Không cần, tôi còn có việc”, cô cúi đầu nhìn giày, phát hiện cậu đang mang dép lê dùng khi đi tắm.

Cậu không biết làm thế nào đành nhìn đồ ăn sáng trong tay, “Nhớ phải ăn sáng đấy. Còn nữa, trời lạnh lắm, mặc nhiều áo vào”.

Khương Doãn Nặc không tìm được liếc cậu một cái, nhấc chân liền đi, phiền phức quá, đàn ông đàn ông mà cứ lải nhải.

“Đợi một chút, tôi còn chưa nói xong”, cậu gọi cô nhưng mắt lại nhìn đi nơi khác, “Lâm Hiên không thích hợp với chị, chia tay đi”.

“...”

Cậu nhìn chiếc khăn cô đang quàng, “Thật ra, con người Lôi Viễn rất được...”

Trái tim Khương Doãn Nặc trong giây phút này bất giác đau quặn, cô ngẩng đầu lên, cười lạnh nói, “Cậu dựa vào cái gì mà sắp xếp chuyện tình cảm của tôi chứ hả cậu em trai đáng yêu của tôi”.

Hứa Khả nhất thời nghẹn giọng, cứ đứng yên ở đó, nhìn bóng dáng cô đi xa dần. Sớm đã biết sẽ là kết quả như vậy nhưng vẫn không nhịn được nói với cô. Tính khí của Khương Doãn Nặc cậu hiểu rõ hơn ai hết, hơi ngốc nghếch lại tự cho mình là đúng, trời sinh đã thích chống đối với cậu. Từ bé, cả hai đã rất ít khi có cùng ý kiến. Cho dù biết rõ cậu đúng, cô cũng sẽ dốc hết sức dùng hành động thực tế để bác bỏ kiến nghị của cậu, lâu dần lấy đó làm niềm vui.

Giây phút này, Hứa Khả đột nhiên phát hiện, trước mặt cô, bản thân cậu lại trở thành một kẻ vô cùng ngốc nghếch. Nói với cô những lời không đâu vào đâu, lo lắng cô gặp người xấu, bây giờ đây còn đang mang dép lê ngây ngốc đứng trong tuyết, mặc dù dáng vẻ cậu rất ngầu, thu hút rất nhiều ánh mắt người đi đường. Cậu ném đồ trong tay vào thùng rác bên đường, sau đó đưa ra một quyết định mà cậu cho rằng là nực cười nhất trong đời mình.

Bối mớ chuyện riêng tư của người khác là sở thích chung của con người, cho dù là người Trung Quốc hay người châu Âu, nữ sinh đại học hay nội trợ gia đình. Trong trường đại học, điều khiến mọi người hiếu kỳ chẳng qua là, ai đang yêu thầm ai, nhà ai có ông bố biết kiếm tiền, cùng với, ai với ai đã từng lên giường. Và lúc này, Khương Doãn Nặc có cảm

giác sau lưng như có kim chích, là vì hôm qua cô cả đêm không về. Cô vốn là một người làm theo ý mình, nhưng một khi việc liên quan đến cái người tên Hứa Khả ngày càng khiến người ta tâm phiền ý loạn kia, cô liền bắt đầu trở nên lo sợ bất an, giống như mối quan hệ giữa hai người đã trở thành bí mật không thể nói với người khác vậy. Tại sao lại như thế, ngay cả bản thân cô cũng không thể nói rõ.

Trong phòng ký túc yên tĩnh lạ thường, bốn người im lặng làm việc của mình. Nhưng nhất cử nhất động dù là nhỏ nhất của Khương Doãn Nặc đều có thể thu hút ánh mắt thăm dò của ba người còn lại. Bầu không khí kỳ quái này khiến cô cảm thấy buồn cười, cũng dần mất đi tâm trạng bất an ban đầu, không ai có thể ngăn lại lòng hiếu kỳ mà bản thân mình cật lực che giấu.

Trong cuộc sống của chúng ta, luôn sẽ xuất hiện người hảo tâm, muốn phá vỡ sự yên tĩnh ngưng đọng.

“Khương Doãn Nặc, tối qua đi xem phim đầu đêm hả?” Hoàng Tử Hi cười hi hi hỏi.

“Không phải”, cô trả lời theo trực giác.

Ba người cùng hướng ánh nhìn về cô.

“Đi thuê phòng”, cô nhàn nhạt nói.

Châu Vũ đang uống nước liền “phụt” một cái phun nước lên màn hình máy tính.

Ba người tiếp tục nhìn cô, ai cũng không chịu lên tiếng nói ra câu hỏi mà mình rất rất muốn biết đó.

“Tiếc là chỉ có một mình”, nói dối không hề là chuyện dễ dàng, cô thầm kêu khổ, đột nhiên cảm thấy bản thân mình rất quái lạ, nói thẳng ra ở

chỗ em trai là được rồi. Tại sao phải nói dối... Cảnh tượng sáng nay lại hiện lên trong đầu cô, vẫn mang lại cảm giác khiến tim đập liên hồi. Chết tiệt, cô hơi giận dữ cắt ngang suy nghĩ của mình. Cậu là một tên lưu manh, cậu chỉ thích nhìn cô xấu mặt, cậu còn vội vàng muốn bán cô đi nữa. Cậu tưởng mình là ai chứ? Một thằng nhóc chưa lớn kiêu căng...

Đêm hôm nay thật bình yên, dưới bầu trời âm u, những ụ tuyết trắng tan chảy, hiện ra khuôn viên trường màu xám, u ám, lạnh lẽo.

Buổi trưa là trận chung kết thi đấu bóng đá “cúp đại học” mỗi năm một lần, Khương Doãn Nặc như thường lệ bị Lôi Viễn gọi đến rót nước bưng trà. May mà fan club hai bên đều rất nhiệt tình, dường như đảm nhận luôn tất cả công tác phục vụ, cô liền có thể tùy ý ngồi ở một bên ngây người.

“Cực một lần đi, cậu nói trước bên nào có thể thắng?”, Lôi Viễn nói với cô, “Ai thua người đó mời cơm tối?”

Khương Doãn Nặc ngẩng đầu lên, mù mờ hỏi, “Trường bọn mình đang đá với ai vậy?”

“Bạn à, nửa trận sau sắp kết thúc rồi, rốt cuộc cậu có đang xem không vậy”, Lôi Viễn chỉ biết lắc đầu với cô, “Đương nhiên là với học viện luật bọn mình rồi, cậu không thấy Hứa Khả cũng đang ở trên sân sao?”

“Hả!?” Bây giờ cô mới tìm kỹ, do vì tuyết mới rơi, mặt đất trơn ướt nên dường như trên người tất cả các cầu thủ đều để lại vết bùn đất, nhất thời thật sự không phân biệt được ai là ai.

“Này, mình bảo”, Lôi Viễn dùng cánh tay khẽ đụng người cô, “Cậu có tâm sự à, buồn vì chuyện gì thế?”

“Không có.”

“Tôi hôm đó Tiểu Hiên Hiên tìm cậu làm gì?” Lôi Viễn vẫn không buông tha.

Khương Doãn Nặc dùng tay chống cằm, ghé mắt nhìn cậu ta, “Cậu bớt bà tám đi có được không?” Nhưng người có hứng thú với vấn đề này không chỉ có một, Quan Dĩnh ngồi bên cạnh cũng tò mò nhìn cô.

“Ôn lại chuyện cũ thôi”, cô đành phải lấp liếm cho qua chuyện.

Tiếng vỗ tay từng trận trên khán đài gây cho họ sự chú ý. Một cầu thủ mặc áo số bảy của học viện luật, dẫn bóng lách qua ba người, nhanh chóng tiến vào vùng cấm của đối phương, ở đó, trừ thủ môn ra không còn người nào khác. Tất cả các động tác đều liền mạch, giống như nước chảy mây trôi. Khương Doãn Nặc nhìn kỹ mới phát hiện là Hứa Khả. Áo cầu thủ màu trắng khiến cho khuôn mặt trẻ trung của cậu càng thêm đẹp trai, vẻ mặt cậu kiên định, hai mắt sáng ngời, khóe miệng khẽ cong lên, một dáng vẻ có chí ắt làm nên.

“Thằng nhóc này chạy nhanh thật”, Lôi Viễn tự mình lẩm bẫm, “Sao đột nhiên lại chạy đi đá bóng vậy nhỉ? Kỳ lạ...”

“Tỉ số bao nhiêu?” Khương Doãn Nặc bỗng có chút hồi hộp.

“Một đều”, Quan Dĩnh đáp.

Hứa Khả nhắc chân chuẩn bị sút, khán giả không chớp mắt nhìn, vị trí tuyệt vời, góc độ hoàn hảo, lực đạo mạnh mẽ, đây sẽ là một cú ghi bàn cực kỳ đẹp mắt.

Sự thật chứng minh, thượng đế thỉnh thoảng thích chơi trò nguy hiểm với con người. Không biết là do đất trơn hay là yếu tố tâm lý, thủ môn vốn định bay người bắt bóng đột nhiên nằm xuống trước mặt Hứa Khả, đầu và bóng kề trong gang tấc. Bóng chốc, bốn phía reo hò vang dội, người trên khán đài lần lượt đứng dậy.

Biến cố bất ngờ, chỉ trong chớp mắt, Hứa Khả đột ngột thu lại sức lực, trượt chân ngã về phía sau, lúc ngã, tay trái nắm chặt theo bản năng. Sau đó, cậu nghe thấy cổ tay phát ra tiếng kêu nhẹ, cơn đau kịch liệt nhanh chóng lan tỏa.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cú Điện Thoại Của Lâm Hiên

“Phản ứng thật là con mẹ nó nhanh, cái chân đó mà đá xuống thì người kia không ngốc cũng tàn phế”, Lôi Viễn nghĩ lại mà rùng mình.

Hứa Khả ở phía xa, khẽ chau mày, sắc mặt hơi tái, tay trái đã không thể cử động.

“Lôi Viễn, hình như Khả Khả bị thương rồi”, Khương Doãn Nặc đứng dậy, lo lắng nhìn xung quanh, hai tay bất giác nắm chặt cây cột ở bên cạnh, đầu ngón tay dần dần trắng bệch.

Đang trong lúc suy đoán, bác sĩ Lục Trình Vũ chạy đến, sau khi kiểm tra sơ qua, ra hiệu thay người. Sau đó, hai người cùng ra khỏi sân.

“Thế nào”, Lôi Viễn hỏi Lục Trình Vũ đang mặc áo khoác giúp Hứa Khả.

“Tay trái bị gãy, đi bệnh viện”, Lục Trình Vũ nói chuyện trước giờ ngắn gọn súc tích, nổi tiếng lạnh lùng.

Lôi Viễn cũng đã quen nên không hỏi thêm nhiều, chỉ nói, “Có lẽ lát nữa còn phải đá hiệp phụ, cậu ở đây xem, bọn mình cùng đi với Hứa Khả.”

Trọng tài chính thổi còi, chín mươi phút thi đấu kết thúc, tỉ số vẫn là một đều. Hai đội sẽ đá hiệp phụ sau vài phút nữa.

Lâm Hiên bước xuống sân bóng, tiện tay đón lấy nước tinh khiết người bên cạnh đưa cho, mắt liếc sang ghế dự bị bên cạnh, nhìn thấy một

bóng dáng vừa vội vàng lại vừa không biết làm thế nào.

Khương Doãn Nặc đang đứng bên cạnh giúp Hứa Khả thu dọn cặp sách và đồ đạc, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình. Ngẩng đầu nhìn, Lâm Hiên đang đứng bên ngoài đám đông vẫy tay với cô, đành phải bỏ đồ trong tay xuống đi về phía cậu ta, “Có chuyện gì”, cô hỏi.

Lâm Hiên muốn nói nhưng lại thôi, nhìn về phía Hứa Khả, mới nói, “Bỏ đi, mọi người đi bệnh viện trước đi, lát nữa thi đấu xong, anh sẽ gọi cho em.”

Cạnh phòng khám chỉnh hình, Hứa Khả ngồi trên chiếc ghế dài nhắm mắt nghỉ ngơi, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi trong suốt, sắc mặt hơi tái khiến cho khuôn mặt cậu càng thêm điển trai. Trận bóng này đối với cậu mà nói, cuối cùng vẫn thua.

“Này, đừng ngủ nữa, cẩn thận bị cảm lạnh đó”, Khương Doãn Nặc bước đến không hề khách khí vỗ vào má cậu. Đúng thật là, chỉ đá một trận bóng thôi mà, có cần phải liều mạng như vậy không?

“Doãn Nặc, cậu không thể dịu dàng một chút sao”, Lôi Viễn ngồi bên cạnh không thể nhìn tiếp được, “Làm chị người ta kiểu gì vậy chứ”.

“Tôi đã quen rồi”, Hứa Khả mở mắt, vươn tay phải ra kéo lấy tay cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay nhỏ bé ấm nóng của cô.

Lần đầu tiên, phát hiện tay cậu có thể lạnh như vậy.

Không nghĩ ngợi gì, cô liền giơ tay còn lại phủ lên mu bàn tay cậu, “Lạnh không?”, cô nhẹ nhàng hỏi.

“Giờ thì không lạnh nữa”, cậu nhìn cô, trong mắt ẩn chứa ý cười nhạt nhợt.

Cô di chuyển tay đến cánh tay bị thương của cậu, càng buốt lạnh thấu xương, hơi lạnh đột nhiên ập đến khiến trái tim cô khẽ run lên, “Đau lắm à”, giọng cô khe khẽ.

“Không đau lắm”, cậu vẫn nhìn vào mắt cô như thế, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong đôi mắt tràn đầy tia sáng ấm áp.

Cô nhất thời thất thần, dường như sắp đắm chìm vào trong đó.

“Được rồi”, Lôi Viễn ở bên cạnh liên tục lắc đầu, “Hai chị em có cần phải dây dưa như vậy không.” Người nói vô tâm, nhưng người nghe lại mau chóng thu tay về, mặt hơi ửng đỏ, đến tận mang tai.

Ánh mắt Hứa Khả dần khôi phục lại vẻ lạnh lùng trước đây, tình bơ nhìn sắc mặt Khương Doãn Nặc thay đổi liên tục. Trái tim, bị một cảm xúc kỳ lạ nhẹ nhàng kích thích, dường như đã rõ một chút gì đó.

Lôi Viễn không hề chú ý đến sự thay đổi giữa hai người này, càng không nhìn ra cơn sóng nhỏ trong lòng họ. Cậu ta cúi đầu nhìn về phía cầu thang cuối hàng lang, huýt sáo một cái, nói đùa, “Doãn Nặc, cậu hãy dùng chiêu này cho chồng tương lai của mình sẽ sáng suốt hơn. Thứ mà Hứa Khả của chúng ta không thiếu nhất chính là sự dụi dằm và quan tâm.

Thuận theo ánh mắt của cậu ta, Khương Doãn Nặc nhìn thấy Lục Trình Vũ và Ngôn Hề La rực rỡ ở bên cạnh đang đi về phía họ.

Điện thoại trong túi áo Khương Doãn Nặc rung lên, cô nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến giọng nói ôn hòa của Lâm Hiên, “Doãn Nặc, Hứa Khả thế nào rồi?”

“Vừa chụp X-quang xong, bị gãy xương, bây giờ đang đợi nẹp gỗ.”

“Ừ, có một chuyện anh luôn muốn hỏi cho rõ ràng, liên quan đến Hứa Khả... Em từ chối anh có phải là vì Hứa Khả không?”

“Anh khoan đã”, có chút hoảng loạn, cô bước đến quầy bán quà vặt ở một góc không xa, mới nói tiếp, “Anh đang nói đùa cái gì thế? Không buồn cười chút nào.”

“Người đang đùa là em”, trong giọng nói của Lâm Hiên mang theo tia giận dữ hiểm thấy, “Hai người vốn dĩ không phải chị em... Không có ai lại đưa ra lời cá cược như vậy đối với chị gái mình, lời cá cược ấu trĩ bốc đồng.”

Tim Khương Doãn Nặc đột nhiên đập dữ dội, “Lâm Hiên, rốt cuộc là anh muốn nói gì?”

“Trước trận đấu, Hứa Khả tìm anh và nói với anh rằng nếu anh ghi bàn ít hơn cậu ta thì anh buộc phải rời xa em, chia tay với em”, Lâm Hiên khẽ thở dài, “Không ngờ cậu ta lại làm chuyện ấu trĩ như vậy.”

“Nếu như...” Cô ngây ngốc trả lời.

“Kết quả không hề quan trọng. Với em, anh đã quyết định từ bỏ rồi”, giọng cậu có chút thương cảm, “Anh thích em, nhưng so với cậu ta, những gì anh làm vẫn chưa đủ... Vậy nên, em từ chối anh nếu là vì cậu ta thì anh có thể chấp nhận. Anh nghĩ, cậu ta thật sự rất thích em...”

“Đừng nói nữa”, một tay cô giữ lấy huyết thái dương, cổ chịu đựng cơn choáng váng, nhỏ giọng kêu lên.

“Câu cuối cùng, mong em nói thật cho anh biết”, Lâm Hiên dường như mở miệng một cách khó khăn, “Em rốt cuộc có từng thích anh?”

Cô khẽ thở phào, nhẹ nhàng đáp, “Có”.

“Anh biết rồi”, nói xong cậu ta cúp điện thoại.

Khương Doãn Nặc mệt mỏi dựa vào tường, trong đầu giống như nhét một mớ hỗn độn, cuộc sống của cô rối cuộc bắt đầu từ khi nào lại trở nên khiến người khác khó hiểu như vậy. Là khi bản thân cô một lần nữa xuất hiện trước mặt cậu hay là từ bảy năm về trước? Cô khẽ khép mắt lại, ép bản thân nghĩ về hướng không quá tồi tệ, có lẽ, có lẽ chỉ là Lâm Hiên hiểu lầm thôi, có lẽ chỉ là Hứa Khả nhất thời ham chơi, đúng vậy, cậu ta thích nhất là giở trò mà, rất thích trêu chọc cô...

“Điện thoại rơi rồi kìa”, Lục Trình Vũ khom lưng vừa hay đón lấy chiếc điện thoại sắp rơi xuống đất của Khương Doãn Nặc. Cô gái bình thường nhìn có vẻ dửng dưng, trong đôi mắt vốn trong sáng có thần, lúc này lại bị che lấp bởi một màn nước mỏng, khiến cho con người đen láy càng thêm... càng thêm... giống như hai quả nho đen vừa tròn vừa sáng... Trong đầu đột nhiên nảy ra một câu như vậy, cậu khẽ nhếch mép, khâm phục bản thân hình dung thật đúng.

“Cảm ơn”, cô hoàn hồn trở lại, nhận lấy điện thoại, nhìn Lục Trình Vũ bước đến trước quầy bán quà vật mua một hộp thuốc, sau đó không nói tiếng nào mà rời đi.

Cô xoa bóp ấn đường, chần chừ đi đến phòng khám chỉnh hình. Đoạn đường chỉ có mười mấy bước chân nhưng cô lại hi vọng có thể bước đi không ngừng, đi mãi không có điểm cuối.

Trên cổ Hứa Khả treo một vải băng trắng, cổ tay bị gãy đã được cố định xong. Bốn người đang ngồi ở đó đợi cô.

“Điện thoại của ai mà thần bí thế”, Lôi Viễn cười hỏi cô.

Cô khẽ nhếch miệng cười, cô biết mình cười rất khó coi.

Cô bé này, vẫn giống như trước đây không biết điều khiến cảm xúc của bản thân gì hết, vui hay buồn tất cả đều hiện ra ở trên mặt. Hứa Khả

khẽ chau mày, là ai, là chuyện gì, có thể dễ dàng chi phối tâm trạng cô như vậy, cô không phải là người yếu đuối.

“Tôi muốn uống cà phê, nóng, không thêm đường”, cậu nhàn hạ tựa người vào ghế, nhìn mặt cô nói.

“Được thôi, cậu bị thương, cậu là lớn nhất”, Lôi Viễn nói xong đứng dậy.

Hứa Khả lười biếng giơ chân chặn trước mặt Lôi Viễn, “Tôi muốn uống cà phê”, cậu vẫn nhìn cô như cũ.

“Hay để mình đi cho, không thêm đường, không thêm sữa, mình biết”, Ngôn Hề La nói.

Lục Trình Vũ ở bên cạnh nghịch chiếc bật lửa trong tay, có vẻ như đang suy ngẫm hết ngó cái này lại nhìn cái kia.

Hứa Khả khẽ nắm tay Ngôn Hề La, “Này, tôi muốn uống cà phê”, cậu vẫn cứ nhìn cô chăm chăm, “Khương Doãn Nặc”.

Cô hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu đối mặt với đôi mắt ấy nhưng lại né tránh theo trực giác, giống như bị thứ gì đó thiêu đốt vậy. Cô đành phải cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên bàn tay đang nắm chặt của hai người đó, nhẹ nhàng nói, “Được thôi”. Sau đó đi đến quầy bán quà vặt, gọi một ly sữa bò.

Cô nhanh chóng đưa cái ly giấy còn bốc khói đến trước mặt Hứa Khả, giả vờ vẫn như trước đây, chưa từng xảy ra chuyện gì, nói, “Sữa bò vẫn tốt hơn”.

Nhưng mà cậu lại không chú ý đến ly giấy ở trước mặt, cùng với kiến nghị hảo tâm của cô.

Hứa Khả đứng dậy, làm như không có người mà đưa tay ra nâng cằm cô lên, “Giở tính gì vậy”, cậu nhú mày nhìn cô, ghé sát tai cô hỏi, “Lại là vì thằng nhãi Lâm Hiên đó, hả?”

Hơi thở ấm áp, giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng vẫn vút bên tai cô. Nhưng ngay lúc này đây, sự dịu dàng như vậy lại là thứ cô không muốn nhìn thấy nhất. Cô khẽ cắn môi dưới, nỗ lực kiềm nén sự hoảng loạn trong lòng. Giây tiếp theo, lúc ngược mắt lên đã nở nụ cười tươi như ánh mặt trời, cô chiếm lấy tầm nhìn của cậu, dùng tay véo nhẹ lên má cậu, “Không phải đâu em trai à, chị chỉ là lo lắng cho em thôi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Anh Đã Từng Ở Trong Trái Tim Em

Ngày cuối cùng của năm, vẫn là bầu trời âm u.

Mưa bụi xen lẫn những hạt nước đá li ti như có như không rơi rải rác, mặt trời giống như con mắt nửa nhắm nửa mở, cách một làn hơi mờ tỏa ra khí lạnh, không một tiếng động trượt xuống tận chân trời, bên đường, trên thân cây trơ trụi treo những vệt nhũ băng lấp lánh, khiến cho con đường ẩm ướt càng thêm mờ mịt.

Ngôn Hề La nhón chân, chầm chậm lê bước, cẩn thận tránh khỏi vũng bùn bẩn thỉu, và sạp rau dơ dáy bên cạnh. Bên trái là những chiếc lồng gà lồng vịt, mùi hôi xộc vào mũi, bên phải là những con cá còn sống đang vùng vẫy trong chậu, thỉnh thoảng làm nước bắn lên, đối diện là quầy xương còn đỏ hồng. Cô ra sức ngừng thở, thi thoảng cúi đầu nhìn đôi giày da màu trắng bị dính bùn và nước bẩn. Cô không hiểu tại sao lại bị Khương Doãn Nặc lôi đến đây... Hai mươi năm nay chưa từng bước chân đến chợ.

“Tại sao lại muốn đến đây”, đôi giày đáng yêu của cô.

Khương Doãn Nặc vẫn vô cùng hào hứng nghiên cứu chỗ xương kia, “Không phải cậu nói muốn nấu cơm cho Hứa Khả ăn sao?” Ừm, miếng này to quá, miếng này thì không có chút mỡ nào... Trước đây khi còn ở Pháp, cô thích hầm canh ăn, nghiên cứu rất kỹ những siêu thị quanh nơi cô sống, xương chỗ nào bán dùng để hầm canh ngon hơn, chỗ nào có bán vịt, canh gà chỗ nào ngon..., khi nào thèm ăn thì chỉ có lăn vào bếp.

“Có thể mua ở siêu thị mà”, Ngôn Hề La giơ cao chiếc túi nhựa trong tay lên, bên trong là một vài món kho, thức ăn chín và bánh ngọt, “Chỗ này

đã đủ ăn rồi”.

“Siêu thị cạnh trường học không có bán xương tươi”, Khương Doãn Nặc chọn xong vài miếng xương bò, bảo ông chủ chặt thành những miếng nhỏ rồi cho vào trong túi nhựa, “Người bị bong gân, uống chút canh có lẽ vẫn tốt hơn”, còn nhớ lúc nhỏ, cậu cũng thích uống canh.

Cô đưa tay nhìn đồng hồ, hơn ba giờ, chắc cậu vẫn còn đang trên lớp.

Hai người mang túi lớn túi bé đến trước cổng nhà trọ của Hứa Khả, Ngôn Hề La thuận thực móc chìa khóa trong chậu hoa ra, mở cửa phòng, mùi không khí vẫn đục bay đến, Ngôn Hề La bước vào kéo tấm rèm dày ra, vừa lau bầu, “Hứa Khả cũng thật là, mới có mấy ngày không dọn dẹp cho cậu ấy, trong nhà lại loạn cào cào lên rồi”, cô quay sang Khương Doãn Nặc, “Con trai ở tuổi này có phải đều như vậy không?”

Ở chỗ cửa vào phòng là một căn bếp kiểu mở đơn giản.

Khương Doãn Nặc đặt thức ăn lên thớt, buột miệng đáp, “Con trai đều như thế cả”.

Ngôn Hề La vừa dọn dẹp đồng sách vở lộn xộn trên bàn vừa cười nói, “Xem ra cậu hiểu rất rõ nhỉ”.

Khương Doãn Nặc hơi ngớ người, cô cười cười, không đáp lời, cho xương bò đã rửa sạch vào trong nồi hầm, bắt đầu thái hành, gừng và củ cải. Sau đó cầm muống vớt bọt không ngừng nổi trên mặt nước.

“Cậu biết không, Doãn Nặc”, Ngôn Hề La nhìn cô, khẽ nói, “Lần đầu tiên gặp Hứa Khả, tớ đang ở bên cạnh nhìn cậu ấy, ngây ngốc không biết nói gì, cứ trơ mắt nhìn thôi”, cô ngại ngùng cúi đầu khẽ cười, “Thở mạnh cũng không dám nữa. Tớ thật sự không tìm ra được từ nào để hình dung tình hình lúc đó, cảm giác ấy trước đó tớ chưa bao giờ trải qua. Không nói được gì dù chỉ một câu, cũng không dám cử động, chỉ đứng bên cạnh cậu

ấy đã cảm thấy vô cùng... xúc động rồi. Cậu biết tớ mất bao nhiêu thời gian mới khiến bản thân trở nên bình thường một chút trước mặt cậu ấy không?”

“Cậu ta tốt đến thế sao”, Khương Doãn Nặc nhẹ nhàng nói, giống như tự nói với chính mình, bọt nổi lên ngày càng nhiều, hơi nước ẩm nóng phả vào mặt cô, dính lấy tóc cô, rối bời, không hất đi được, khiến cô hơi bối rối. Đứa trẻ từng dính lấy và thích làm nũng với cô trong ký ức với người con trai theo lời Ngôn Hề La nói dần dần trở thành hai hình bóng hoàn toàn khác nhau, khiến người khác mờ mịt, là cậu ấy, hay là tâm tư kỳ lạ của chính cô?

“Người như vậy cậu có thể xem cậu ấy như anh em thật sao?” Ngôn Hề La nhìn thẳng vào cô, giọng nói đột nhiên trở nên sắc bén.

Không được sao? Khương Doãn Nặc cắn chặt môi dưới, một lúc lâu sau mới từ từ mở miệng, “Làm anh em thì phải xem duyên phận, Hứa Khả không phải là em ruột của tôi sao?” Bỗng nhiên, bờ môi đau nhói, mờ nhạt, khó chịu, truyền thẳng vào trái tim. Đột nhiên cảm thấy giận dữ, đáy lòng dấy lên ngọn lửa không tên, cô khẽ cười, “Cho dù không phải chị em, cậu ta cũng không phải là mẫu người tôi thích.”

Khương Doãn Nặc cẩn thận vớt hết bọt ra rồi cho gia vị vừa đủ vào nồi, đập nắp lại, vặn nhỏ lửa, cười nói, “Được rồi, ba tiếng sau cho củ cải vào, tiếp tục hầm hai mươi phút là có thể ăn rồi. Tôi đi đây, có hẹn với bạn cùng phòng ăn lẩu.”

Cửa phòng đóng hờ, lúc đi ra, trong lòng cũng trở nên trống trải, giống như bầu trời ngoài cửa sổ, một mảng mờ mịt, không phân biệt được phương hướng. Bàn chất đầy sách, xô pha bữa bột, bếp lửa lập lòe... Cô nhẹ nhàng đóng cửa, nhốt mình bên ngoài thế giới của cậu.

Trên hành lang nhà trọ, Hứa Khả tựa người vào cạnh bức tường ngoài cửa, dưới ánh sáng lờ mờ, nhìn không rõ biểu cảm trên khuôn mặt cậu, vài băng quần trên cánh tay tỏa ánh sáng lấp lánh, cậu khẽ cup mắt, không biết nhìn về một góc nào.

Khương Doãn Nặc nhìn thấy cậu, bước chân khẽ dừng lại, bốn bề yên tĩnh, dường như cả thời gian cũng ngưng trệ.

Cuối cùng, Hứa Khả bỏ cặp sách trong tay xuống, khẽ nhếch khóe miệng, giống như đang cười, lại giống như than thở. Cậu cời chiếc mũ bóng chày màu đen trên đầu xuống đội lên cho cô, nhẹ giọng nói, “Bên ngoài tuyết rơi rồi”.

Cô xoay người rời đi, phảng phất, hơi ấm ấm nóng nhẹ nhàng trượt xuống từ trong mắt.

Bốn người trong phòng ký túc đang cùng nhau ăn lẩu.

“Khương Doãn Nặc, sao cậu vẫn chưa nhớ lời bài hát vậy?” Châu Vũ vừa nhai thức ăn vừa âm ừ nói.

“Chi bằng... các cậu đổi sang bài mà cậu ấy thuộc đi, hay là bài hát lúc thi đấu vòng loại đó”, Hoàng Tử Hi nói với Quan Dĩnh.

“CD nhạc đệm đã nộp lên rồi, còn có nửa tiếng nữa là cuộc thi bắt đầu”, Quan Dĩnh bất đắc dĩ lắc đầu, “Tiểu Khương ơi Tiểu Khương, cả buổi chiều cậu làm gì thế hả? Còn nữa, bình thường lúc cậu tập hát sao không nhớ lời đi, thi chứ không phải ở KTV, trước mặt không có màn hình cho cậu nhìn đâu.”

Khương Doãn Nặc gắp một miếng đậu phụ cho vào miệng, chậm rãi ăn xong, mới nói, “Không biết sao nữa, chỉ là không nhớ được thôi”.

Không màng đến hình tượng, Quan Dĩnh bồng bò lên bàn, vô cùng bực mình, “Chép phần cậu hát vào lòng bàn tay, quên lời thì nhìn trộm”.

Hoa tuyết bay trong gió, lặng lẽ rơi xuống. Nhưng trong hội trường lớn của trường học lại vô cùng náo nhiệt.

Trên sân khấu kheo một bức hoành phi màu đỏ rất lớn, bên trên viết, “Cuộc thi hát trường đại học XX niên khóa 20XX”. Ở giữa sân khấu, một nam sinh mặc âu phục, đầu tóc gọn gàng, đang dang rộng hai tay, hát rất tập trung, tiếng ca lúc bổng lúc trầm, rất tự nhiên.

Khương Doãn Nặc và Quan Dĩnh không hẹn mà gặp đều thở dài rồi nhìn nhau. Lúc này có người hát bài “Cao nguyên Thanh Tạng”, bây giờ lại là “Mặt trời của tôi”, hết người này đến người khác với đủ thể loại nhạc tiếng Anh, tiếng Hàn, giọng cá heo.

*Giọng cá heo: giọng hát có âm vực cao của loài cá heo

Thấy sắp đến lượt hai người họ, trong lòng Quan Dĩnh có chút chột dạ, ra sức hít thở sâu.

Khương Doãn Nặc khẽ nắm lấy tay cô, cười nói, “Bụng vẫn đang đói, lát nữa ăn thịt dê xiên, tớ khao.”

.....

Quan Dĩnh cầm micro ngây ngốc đứng trên sân khấu, cô không biết tại sao bình thường chiếc đĩa CD chạy rất ổn mà lúc này lại đối đầu với mình. Hai người mới hát được vài câu thì nhạc đệm phát ra tiếng “rít rít”, cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, dưới sân khấu ồn ào hẳn lên.

Chưa từng bối rối như thế này, mặt cô nóng bừng lên, liếc nhìn Khương Doãn Nặc cũng đang cầm micro đứng bên cạnh, lại, còn, đang, cười! Cô nhìn thấy Khương Doãn Nặc cố nhịn mỉm cười, một tay cho vào

túi quần jean, dường như đang thưởng thức trò cười này. Không biết tại sao, nhìn nụ cười nhàn nhạt của cô ấy, tâm trạng cô cũng dần bình tĩnh hơn rất nhiều.

Người dẫn chương trình hốt hoảng chạy đến, “Các bạn còn có CD dự phòng không?”

Quan Dĩnh lắc đầu.

Khương Doãn Nặc nhìn thấy một góc trên sân khấu có đặt một chiếc đàn piano, thế là cô bước đến đó.

Cô đặt micro lên trên, dùng tay bấm vài phím đàn đã hơi ố vàng, lắng tai nghe, phân biệt rõ ràng hai âm tiết cần phải điều chỉnh, coi như không mấy trở ngại. Cô giơ cổ tay lên, dựa vào giọng hát của Quan Dĩnh, thử lướt qua vài âm, sau đó giơ tay hình chữ “V” với Quan Dĩnh.

Tiếng đàn êm tai nhẹ nhàng vang lên dưới những đầu ngón tay nhỏ nhắn, dần dần lấp đầy cả không gian, Quan Dĩnh lấy lại tinh thần, hát theo nhịp. Giọng hát của cô mềm mại uyển chuyển, cùng với tiếng đàn nhẹ nhàng, nhưng lại mang một sự kỳ ảo, quyến rũ, triền miên không dứt, vương vấn không thôi.

...

Tưởng rằng sẽ quen nhưng có anh bên cạnh thì mới quen

Anh đã từng ở trong tim em nhưng giờ thì không còn nữa

Thì ra tình yêu lại đau khổ như vậy, còn khó hơn cả em nghĩ

Nước mắt cứ không nghe lời, hạnh phúc trốn mất không lên tiếng

Quá nhiều đạo lý quá khiên cưỡng, tất cả đạo lý đều giống nhau

Nói thì rất đơn giản, nhưng yêu rồi thì lại rối bời

Chỉ muốn mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ để có thể quên đi

Không có gì là đau khổ, chỉ cần học cách chống cự

...

Ca từ từng đọc rất nhiều lần cũng không thuộc, nhưng lần đầu tiên cô đàn lại khắc sâu vào trong đầu.

Đây là một bài hát thích hợp hát vào mùa đông, cô nghĩ.

Anh đã từng ở trong trái tim em nhưng giờ thì không còn nữa...

*Bài hát Thì ra tình yêu lại đau khổ như vậy của Lương Vịnh Kỳ
(<https://www.youtube.com/watch?v=p11P5pBUbs4>)

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thượng Đế Cũng Chơi Khăm

Hứa Khả cầm điện thoại, trượt mở màn hình, sau đó đóng lại, rồi trượt mở lần nữa, rồi lại đóng, sau khi lặp lại N lần động tác một cách máy móc như vậy, cuối cùng cậu bấm dây số luôn nhớ trong lòng nhưng chưa một lần bấm gọi, thật thú vị, số điện thoại của chị mình lại biết được từ chỗ người khác.

“Đang ở đâu?”

“Phòng ký túc xá.”

“Ra đi, tôi đang ở dưới lầu.”

“Lôi Viễn đâu?”

“Cậu ta nói có việc, không đến được.”

“Ừ.”

Dưới lầu ký túc xá, người qua kẻ lại, trên con đường bên cạnh đậu những chiếc xe hơi với các thương hiệu khác nhau. Trong số những người lái xe, có bố mẹ, cũng có tình nhân. Ánh mặt trời có chút chói mắt, Khương Doãn Nặc không thích ứng được nheo mắt lại, Hứa Khả đứng cách đó không xa, bóng lưng cao lớn thẳng tắp, trong đám người huyên náo, lại thể hiện vẻ lạnh lùng hoàn toàn không ăn khớp.

Hứa Khả nhìn chiếc vali cỡ lớn trong tay Khương Doãn Nặc, nhíu mày, “Nhiều đồ quá vậy, không phải chỉ ở có hai mươi ngày thôi sao?”

Khương Doãn Nặc liếc cậu một cái, “Cũng đâu có bảo cậu xách”.

Quả nhiên Hứa Khả không chút do dự bỏ xuống, khoanh tay đứng nhìn.

Khương Doãn Nặc trừng mắt nhìn cậu, kéo thanh nôi bước thẳng về trước. Trường học được xây trên núi, có không ít những con dốc cao có thấp có ngắn có dài có. Một tay cô kéo hành lý tay còn lại xách túi, đi theo sau người nào đó đang nhàn nhã dạo bước, nhắm mắt theo đuôi, mồ hôi như mưa. Cái tên Lôi Viễn này, bản thân không đến thì thôi đi, còn bảo cái tên thương tật không có lòng cảm thông này chạy đến xem trò cười.

Cuối cùng đứng trước một con dốc cực dài, cô mệt đến nỗi ngồi luôn lên vali đồ.

Hứa Khả xoay người, mỉm cười, “Có cần tôi giúp không?”

Cô tiếp tục trừng cậu.

Hứa Khả không chút để ý vỗ vai cô, chỉ con dốc trước mặt, “Chị xem, nếu kéo vali đi lên theo hình chữ S, như vậy sẽ khá tiết kiệm sức, cố lên.”

Khương Doãn Nặc đã không còn sức trừng cậu nữa rồi.

Hứa Khả khẽ cười, xách chiếc vali lên, “Cô gái ngốc, mỗi tình đó của chị coi như vô ích rồi. Con gái phải học cách thể hiện sự yếu đuối vào những lúc thích hợp. Con trai dùng để làm gì, chính là dùng để sai bảo đấy.”

“Cậu mong được người khác sai bảo như vậy sao?”

“Nếu người đó là chị, tôi sẽ không để ý...”, Hứa Khả buột miệng nói ra, ngẩn người một lúc, cậu nhìn thấy nụ cười của cô đột nhiên ngưng trệ,

ánh mắt không biết làm thế nào nhìn về nơi khác, mang tai ửng đỏ. Khẽ thở dài, cậu nói tiếp, “Chị là chị gái tôi”.

Chết tiệt, cậu nắm chặt thanh nôi, ngón tay thoáng nôi gân xanh, khả năng tự chủ của cậu ngày càng tệ đi. Nếu cô tỉ mỉ một chút, e là đã sớm phát hiện ra.

Cảm giác xấu hổ nặng nề, giống như cái bóng đen tối dơ bẩn, lúc nào cũng bao phủ trong lòng.

Nếu nói, chỗ dựa và sự thân thiết lúc nhỏ chỉ là việc an ủi lẫn nhau ở trong cái gia đình lạnh lẽo đó, vậy thì bây giờ lại gọi là gì?

Năm tuổi, cô là chị gái cậu, cô là chỗ dựa của cậu, cô luôn mạnh mẽ như thế, khiến cậu sùng bái nhưng cũng khiến cậu chán ghét.

Mười tuổi, cô là người thân và là người bạn thân thiết nhất của cậu, đột nhiên phát hiện, cô cũng chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, thế là thích trêu chọc cô, nhìn cô vô cùng tức giận cậu sẽ đặc ý trong lòng.

Mười lăm tuổi, cô là sự ấm áp của cậu, cô là nỗi mong nhớ của cậu. Luân lý đạo đức sớm đã cắm rễ đâm chồi trong đầu, nụ hôn lúc đầu, là trò đùa của con nít, là tâm tư thiếu niên còn mơ hồ. Nhưng, khi nỗi nhớ lan tràn, nụ cười ấm áp của cô luôn hiện hữu trước mắt, giống như ánh mặt trời hớp hồn người khác, cô liền biến thành khát vọng của cậu.

Trái tim cậu, yếu đuối mà lại dơ bẩn, cậu dùng việc trốn tránh và lưu đày để trừng phạt chính mình, nhưng mãi mãi vẫn không đủ.

Hai mươi tuổi, khi gặp lại, họ đang quanh quẩn giữa gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt. Đến gần hay xa cách, đều là một sự giày vò.

Trong biển người mênh mông, thế giới bao la rộng lớn, nhưng chỉ có cảm giác với chị gái mình, lẽ nào thượng đế cũng thích chơi khăm?

Tại sao, cô lại quay trở về, tại sao, cậu lại ngốc nghếch ở đây chờ đợi.

Khương Doãn Nặc lén nhìn Hứa Khả một cái, bây giờ, bầu không khí giữa hai người có chút kỳ quái, bắt đầu từ cuộc gọi đó của Lâm Hiên, cô không biết bản thân mình xấu hổ hay là khó xử, cô không thuyết phục được mình nhìn cậu một cách quang minh chính đại. Nếu không phải cú điện thoại đó, họ còn có thể ở bên nhau giống như trước đây, nhưng mà bây giờ, dường như mọi thứ đều đã khác. Cô không biết những lời Lâm Hiên nói có đúng không, nhưng, trong lòng cô quả thật có hơi khác thường.

Khương Doãn Nặc muốn nói gì đó nhưng lại không tìm được đề tài, Hứa Khả mặt không biểu cảm nhìn về phía trước, hai môi mím chặt, không nhìn ra đang nghĩ gì. Cô lại liếc nhìn cánh tay trái vẫn còn băng vải của cậu, mở miệng nói, “Vẫn nên để tôi xách cho”.

“Tôi xách được rồi”, Hứa Khả nhả ra bốn chữ xong thì không lên tiếng nữa.

Kỳ nghỉ hè đã đến, ký túc xá phải đóng cửa, Khương Doãn Nặc thuê phòng ở gần trường, còn định đi làm gia sư tiếng Pháp. Từ sau khi cô lén chạy ra ngoài, Khương Mẫn không còn gửi tiền vào tài khoản của cô nữa, số tiền cô mang theo đã tiêu hết bảy tám phần, may mà tìm được hai mối gia sư tiếng Pháp, thậm chí có thể giải quyết được vấn đề no ấm.

Hứa Khả vẫy tay bắt taxi, nói, “Về nhà ở, cũng đâu phải không có chỗ ở”.

“Nhà nào? Chỗ cậu? Không được”, tuyệt đối không được, ngàn lần không được.

Hứa Khả nhìn cô, “Là ngôi nhà chị từng sống trước mười bốn tuổi”.

“Không thích”, cô lập tức từ chối, người ta đã không cần đưa con gái là cô nữa, còn chạy đến đó làm gì.

“Hứa Thụy Hoài không thường xuyên về nhà”, Hứa Khả ngừng một lúc, “Hơn nữa, bây giờ căn nhà đó đứng tên hai chúng ta”, đó là yêu cầu duy nhất cậu đưa ra với Hứa Thụy Hoài, bởi vì ở đó có hồi ức liên quan đến cô.

“Của hai chúng ta”, Khương Doãn Nặc hơi bất ngờ, “Lương tâm của Hứa Thụy Hoài được phát hiện rồi? Tôi vẫn cứ nghĩ rằng, rốt cuộc tôi có phải con gái của ông ấy không cơ”.

“Vậy, rốt cuộc tôi có phải con trai của Khương Mẫn không”, vẻ mặt Hứa Khả lạnh lùng, “Ai bảo chúng ta gặp phải bố mẹ như vậy chứ”.

“Người ta nói tính cách con cái trong gia đình có vấn đề sẽ kỳ lạ, nhưng hai chúng ta vẫn chịu đựng được, đều là cách giáo dục của người làm chị là tôi đây có phương pháp, có phải không Khả Khả”, Khương Doãn Nặc vừa nói vừa véo mặt cậu, nghĩ đến việc về nhà, cô có chút hưng phấn kỳ lạ, dường như sương mù trong lòng đã bị quét sạch. Nhà à, ở bên ngoài bảy năm, một mình ở ký túc xá của trường, không thì ở chỗ Khương Mẫn, đều không có cảm giác có nhà.

“Chị đã dạy gì cho tôi, bảy năm trước chị đã vứt bỏ tôi”, Hứa Khả quay đầu nhìn cảnh phố xá ngoài cửa sổ, “May mà tôi bẩm sinh lương thiện, tư chất không tệ, mới có thể lớn lên khỏe mạnh trong xã hội lòng người hiểm ác.”

“Cậu cứ nỗ lực đi, là ai không trả lời mail, không gọi điện thoại hả”, không biết là ai bỏ ai, Khương Doãn Nặc không nhịn được véo mặt cậu, hung dữ hỏi, “Cậu nói đi, nếu tôi không trở về, có phải cậu cũng sẽ không đi tìm tôi?”

“Không”, trả lời không chút do dự.

Khương Doãn Nặc thở dài, quả nhiên Lâm Hiên nói bậy, cái tên này ngay cả chút tình chị em cũng không nhớ, sao có thể còn, còn... Trong lòng cô bỗng nhiên đặng chát, sao lại cảm thấy bản thân mình đang lo chuyện không đâu, người ta muốn làm gì thì làm nấy, giống như người không có việc gì vậy. Tên Lâm Hiên đó điên rồi, bản thân cô cũng điên theo.

Hứa Khả chuyển hành lý vào phòng Khương Doãn Nặc, bày trí trong phòng giống như bảy năm trước, trên giường vẫn đặt con búp bê Doraemon mà cô thích nhất.

“Dì Lâm vẫn còn ở đây chứ?” Cô ôm con búp bê vào lòng.

“Sau khi tôi dọn ra ngoài, dì ấy cũng đi, nhân viên làm theo giờ thỉnh thoảng sẽ đến quét dọn.”

Khương Doãn Nặc nhìn xung quanh, chuyện cũ hiện rõ mồn một.

“Này, trả tôi cái đĩa Doraemon”, cô nghịch ngợm chìa tay ra, “Cậu đã mượn... mượn mười ba năm rồi, thêm tiền lãi nữa.”

“Ai mà nhớ đã vứt đi đâu rồi”, cậu nhìn cô, thong thả ngồi ở đó, ngôi nhà trống trải vì cô mà trở nên ấm áp, trái tim cậu, được cảm giác ấm áp đó lấp đầy.

Khi Khương Doãn Nặc đang tự lẩm bẫm gì đó, ngược mắt lên, bất ngờ đối mặt với ánh mắt sáng như sao của cậu, Hứa Khả đang nhìn cô mà như không nhìn. Trái tim cô đập lỗi một nhịp, có chút hoang mang cúi đầu xuống.

Hứa Khả di chuyển ánh mắt, khuôn mặt lạnh nhạt, “Tôi đi tắm, lát nữa ra ngoài ăn cơm, trong nhà không có thức ăn gì cả, chuyển vali mồ hôi đầy mình rồi, chị làm ơn sau này đừng có đựng nhiều đồ như thế...”

Khương Doãn Nặc nhìn tay trái cậu, hỏi, “Cậu tắm bằng cách nào?”

Hứa Khả kỳ lạ nhìn cô, giơ tay phải lên.

Mắt cô hơi cay, một đứa trẻ hai mươi tuổi trong nhiều gia đình vẫn còn là bảo bối được cưng chiều, nhưng cậu lại sớm mất đi nơi trú ẩn này.

“Để tôi giúp cậu”, cô nói.

“Tắm?” Cậu buồn cười nhướn mày.

“Ờ... Gọi đầu”.

Cô bôi dầu gội đầu lên tóc cậu, tóc cậu đen nhánh mà lấp lánh, hơi thô cứng, không giống lắm với làn tóc mềm mại của cô.

“Dầu gội chảy vào mắt rồi, khó chịu”, cậu nũng nịu, giống như một đứa trẻ.

Cô khẽ cười, chỉ nghe cậu nói tiếp, “Khương Doãn Nặc, chị đúng là tay chân vụng về, không giống con gái chút nào”. Cô dứt khoát bôi bọt xà bông đầy mặt cậu, một lát lại cầm khăn tắm lau sạch cho cậu.

Cậu ngồi lên thành bồn tắm, đối diện với cô, mắt nhắm chặt, sống mũi cậu thẳng tắp, lông mày rậm đen, vầng trán đẹp khiến cho đường nét khuôn mặt cậu càng thêm sắc sảo, làm mờ nhạt đi vẻ nhu mì được trung tính hóa của ngũ quan, vầng trán cậu sáng bóng nhưng lại thể hiện sự kiên nghị của đàn ông, thật sự không giống với lúc nhỏ, cô nghĩ ngợi, thế là ma xui quỷ khiến thế nào, môi cô in dấu lên trán cậu, sau đó là lông mi, tiếp đến là... Tuyệt đối là ma đưa lối quỷ dẫn đường, sau việc ấy, người nào đó từng giơ ba ngón tay lên thề với trời.

Xúc giác ấm nhuận dịu dàng, khiến cậu khẽ rung động, giơ tay ra theo bản năng, ôm chặt eo cô.

Khi ánh mắt cô đối diện với đôi mắt thâm trầm u tối ấy bằng khoảng cách cực kỳ mờ ám, cô bỗng đẩy cậu ra, nhưng không thể thoát khỏi vòng ôm của cậu.

“Tôi phải đi rồi”, cô nói một câu không đầu không đuôi.

“Đi đâu”, cậu nhướng mày, dáng vẻ vô cùng hứng thú.

“Về phòng ký túc”, trả lời một cách ngốc nghếch.

“Bây giờ đang nghỉ hè, chị phải ở nhà”, cậu vẫn ôm cô.

“Ồ, bây giờ tôi muốn ra ngoài”, vẻ mặt như bị mộng du.

“Ít nhất cũng phải giúp tôi xả sạch bột trên đầu đã chứ”.

“Được.”

Cô nghĩ không ra, sao lại còn cùng cậu ra ngoài ăn cơm nữa chứ, cô phải tránh xa cậu ra mới đúng. Cậu sẽ nghĩ cô như thế nào, chị gái là sắc nữ? Chị gái xâm phạm em trai? Trời ơi, cứu tôi với...

“Chị”, nhìn bộ dạng hồn vía lên mây của cô, Hứa Khả đành phải nắm tay cô đi qua đường, “Đó chỉ là sự cố thôi”.

Đúng đúng, cô ra sức gật đầu, chỉ là sự cố mà thôi.

Có lẽ, là cô đã bị ma nhập rồi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Không Phải Làm Bằng Sắt

Nhìn Khương Doãn Nặc thái rau, là việc khiến người ta bực mình. Thái một đĩa khoai tây có thể mất những mười lăm phút. Cô thích xếp chồng những miếng khoai tây đã thái lát lên, sau đó lại thái từng nhát cho đến khi thành những sợi khoai tây.

“Chị đang bổ củi à?” Hứa Khả đứng bên cạnh thật sự không nhịn được nữa, “Trước đây một mình chị đều nấu ăn như vậy sao?”

“Đã tốt lắm rồi đấy”, cô làm như không có chuyện gì nói, “Lúc ở một mình, tôi chưa bao giờ nấu những món phiền phức như thế này.”

“Cho chị xem thế nào mới là khoai tây sợi”, tay phải cậu cầm lấy con dao, tay trái vòng qua sau lưng cô, ấn xuống những lát khoai tây trên thớt.

Khương Doãn Nặc cứng đờ đứng thẳng lưng lên. Không có tiếp xúc thân thể nhưng lại rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ trên người cậu truyền đến, tiếng thở nhẹ nhàng, cùng với mùi hương tươi mát nhàn nhạt. Hơi thở ấm áp phả lên những sợi tóc trên đỉnh đầu cô, lướt qua lọn tóc mái cạnh mắt cô, nhờn nhờn, nhưng cô không dám cử động dù chỉ một chút.

Cái người này, lại làm gì nữa đây? Muốn khiến cô kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao? Mấy ngày nay, ngày nào cô cũng nhìn tường suy ngẫm, đêm nào cũng trằn trọc, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nói, hao tâm tổn sức, mới dần quên được sự cố bất ngờ đó. Tại sao bây giờ cậu lại đụng đến cô. Cô không phải một người điềm tĩnh, thậm chí hơi bị cảm tính, nhưng khi cô hạ quyết tâm, luôn có thể tìm lại chiếc mặt nạ bình tĩnh như không. Cô định trước khi trái tim cô đập đến sắp ngắt xiu, nhất định phải nói gì đó.

“Hứa Khả, cậu dựa sát quá rồi đấy”.

Nghe thấy giọng nói dường như có chút khô khốc của cô, nhưng Hứa Khả lại chỉ nghiêm túc nhìn con dao trong tay, động tác của cậu tỉ mỉ mà nhanh nhẹn, những sợi khoai tây vừa nhỏ vừa mỏng ngày càng nhiều lên giữa lưỡi dao và chiếc thớt, ngoài cửa sổ, ánh chiều tà nghiêng chiếu vào trong, ánh mặt trời tựa như sự mong mỏi từ tận đáy lòng, dịu dàng thâm trầm, nhưng khi nó chiếu xuống lưỡi dao sạch sẽ lại sáng chói mắt.

“Chị nhìn đi”, cậu nhanh nhẹn thái xong một đĩa khoai tây, “Cho dù ở giữa cách một khúc gỗ lớn, tôi cũng có thể thái vừa nhanh vừa đẹp hơn chị.”

“Được, tôi là khúc gỗ”, cô giận dữ giơ chân đạp ra đằng sau, “Nếu tay cậu cũng đã khỏe hơn nhiều rồi thì đừng có ăn cơm khúc gỗ này nữa”, lời nói nhạt nhẽo của cậu luôn có thể dễ dàng khiến cô nổi nóng, nhưng cũng vô tình hóa giải sự mê hoặc trong lòng cô. Có lẽ kiểu chung sống như vậy, mới là tốt nhất đối với cô, không thể gần hơn nhưng cũng không cần phải lùi bước.

“Đau quá”, cậu nói rồi bỏ dao xuống, hai tay chống lên kệ bếp, cụp mắt tựa đầu lên vai cô.

“Cậu cứ giả vờ đi, tôi cũng không dùng bao nhiêu sức mà”, cô liếc mắt về phía sau, “Tay cậu vẫn còn đau à?”

Cậu khẽ nhắm mắt lại, là đau lòng, vật lộn nhẫn nhịn đến đau lòng. Chị đã từng ném trái dư vị này chưa? Biết rõ trước mắt là nỗi sợ hãi bởi vực sâu nhưng vẫn muốn một chân bước vào, biết rõ phía sau là sự hoang vắng không thể thối lui nhưng vẫn muốn tự an ủi mình. Chị, chưa bao giờ có cảm giác này, nhưng lại cứ thích trưng ra bộ dạng không tim không phổi, dẫn dụ tôi, sau đó thì ra vẻ vô tội giống như bản thân mình là người bị

hại vậy. Tàn nhẫn lắm, bắt một mình tôi gánh chịu tất cả... Hừ, chị tưởng tôi được làm bằng sắt sao?

Cậu đập vào kệ bếp, đứng thẳng người, “Làm ơn đi, chị à, động tác nhanh lên một chút, người ta sắp đến rồi.” Nói xong, cậu bước ra khỏi nhà, định đến trạm xe đón mấy tên ma men đó, nhân tiện vòng qua siêu thị mua ít thức ăn chín. Nhìn hiệu suất làm việc của Khương Doãn Nặc, trong lòng thật hết nói nổi.

Ngước mắt nhìn đồng hồ trên tường, sáu giờ rồi, bày xong một bàn thức ăn, Khương Doãn Nặc cảm thấy hơi mệt bèn lắc lắc cánh tay. Tại sao chứ, cậu đón sinh nhật nhưng lại bắt cô xuống bếp. Mệt chết được, cô vừa muốn ngồi xuống nghỉ ngơi thì chuông cửa vang lên.

Ngoài cửa, một đám nam sinh, khuôn theo mấy thùng bia xông vào.

Lôi Viễn vỗ tay với cô, “Hi, Doãn Nặc, cuộc sống chung nhà của cậu thế nào?”

“Nấu cơm, giặt đồ, hầu hạ đại thiếu gia”, Khương Doãn Nặc chia đồ ăn chín Hứa Khả mua về vào trong đĩa.

Lôi Viễn đi dạo trong nhà, thu thập được một đống khung ảnh, ôm đến trước mặt Lục Trình Vũ, “Tôi đoán đúng rồi phải không, sự thật rành rành đang ở đây, chính là chị em”.

Lục Trình Vũ quét mắt nhìn những bức ảnh đó, gật đầu, “Ừ, giỏi”. Cậu là sinh viên đại học y sát vách, không biết sao lại chơi chung với đám Hứa Khả, còn trở thành bác sĩ của đội bóng rổ, nghe nói từng là bạn học thời cấp ba.

“Giỏi gì mà giỏi, cậu có thể một lần nói vài từ được không?” Lôi Viễn lắc đầu, nói với Khương Doãn Nặc, “Mình gọi cho Châu Vũ rồi, bạn cùng phòng ký túc các cậu đều đến cả, nếu không chỉ có vài thằng con trai,

không vui gì hết.” Châu Vũ là ban cán sự trong hội sinh viên của trường, khá thân với Lôi Viễn.

“Đơn giản vậy thôi sao?”, Khương Doãn Nặc cười cười nhìn cậu ta.

Lôi Viễn cười hihi hai tiếng, rồi nhìn điện thoại, “Họ đến rồi, tôi xuống dưới đón.”

Tiếng nhạc đình tai nhức óc, chai bia đã uống hết rải đầy dưới đất. Đối với đa số người mà nói, sự buông thả của tuổi trẻ, sự lông bông thời niên thiếu, chẳng qua cũng chỉ như vậy mà thôi.

Khương Doãn Nặc nhìn Hứa Khả chăm chăm. Thằng nhóc xấu xa, sao lại uống giỏi như vậy chứ, bất kể là ai mời, cậu đều nhận cả không từ chối. Người khác mới nói một câu, “Là anh em, làm một cái đi”, cậu liền đón lấy chai bia, ngửa cổ bắt đầu uống. Nếu so với lời thoại “Tiểu nhị”, cho thêm tám chén rượu lâu năm với mười cân thịt bò”, có khi còn khí thế ngút trời hơn nữa.

Nam sinh hai mươi tuổi, uống chút rượu liền bắt đầu ầm ĩ, bỏ qua tám chuyện không nói, tần suất xuất hiện của Tam Tự Kinh và Huân Đoạn Tử liền cao lên, cũng không quan tâm xem có con gái ở đó hay không. Nói tóm lại, chẳng qua là kinh điển được lưu truyền rộng rãi trên mạng, cho dù có lặp đi lặp lại vài trăm lần cũng vẫn là, người nói thì cực kỳ hào hứng, người nghe thì say mê thích thú. Trong tình huống này, Hứa Khả vẫn là ánh sáng trong đám đông, cậu bình tĩnh chuyển động chai bia trong tay, kể một câu chuyện cười mà người bên cạnh chưa nghe bao giờ, trong mắt cậu lấp lánh tia đùa giỡn, ngữ điệu từ tốn nhàn nhã, phát âm rõ ràng, tóm tắt ngắn gọn, khiến cho mọi người cười không ngớt.

(Tam Tự Kinh: là một cuốn sách của Trung Quốc được soạn từ đời Tống, đến đời Minh, Thanh được bổ sung, dùng để dạy cho học sinh mới đi học.

Huân Đoạn Tử: một câu chuyện tiểu lâm kinh điển của Trung Quốc.)

Nông cạn! Khương Doãn Nặc hung dữ trừng cậu. Nhưng cậu lại nhếch khóe miệng, không hề để ý giờ chai bia rỗng về phía cô.

Hoàng Tử Hi dùng tay nâng cằm, ánh mắt mơ màng, âm ừ than thở, “Sao lại có người như vậy chứ, ngay cả kể chuyện bựa cũng có khí chất như thế, Doãn Nặc, cậu em trai này của cậu là cực phẩm nhân gian đấy. Ngưỡng mộ chết được...”

Quan Dĩnh cười nhạt, “Sao cậu phải ngưỡng mộ chứ, cậu ấy đối với Tiểu Khương mà nói là thứ chỉ được nhìn không được sờ, Tiểu Khương đáng thương...”

Khương Doãn Nặc phun một ngụm bia. Lời này... Nhưng cô lại không kiềm được mà lén nhìn qua... Quả thật là rất mê người, nhất thời ánh mắt không rời đi. Chỉ đáng tiếc, cậu là em trai cô. Cảm giác thất vọng quanh quẩn trong đầu, không xua đi được, cho đến khi con tim không còn bình tĩnh nữa mà gợn lên tầng tầng lớp lớp sóng, sau đó, tựa như dần dần xô vào bờ, tạo thành bọt sóng, nhẹ nhàng tan biến.

Bất giác, Khương Doãn Nặc uống liền một hơi hết hai chai bia, cô khẽ xoa huyết thái dương rồi bước đến trước tủ rót cho mình một ly Sprite.

“Uống nước mật ong sẽ đỡ hơn”, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Trình Vũ đang tựa vào cạnh tủ, trong tay cầm ly nước.

“Được, để thử xem”, cô lấy mật ong ra, “Cậu cũng uống một ly nhé?”

“Không cần.”

“Hình như cậu không thích uống rượu lắm”, cô vừa uống một hớp nước mật ong vừa trò chuyện với cậu ta.

“Đúng vậy.”

“...”, quả nhiên là kiệ m lời, Khương Doãn Nặc gãi gãi đầu, dự tính nên nói những gì.

“Tam đẳng đai đen?” Lục Trình Vũ đột nhiên hỏi cô.

“Ừ”, cô hơi ngại ngần mỉm cười, “Lâu rồi không có tập”.

“Khi nào rảnh so tài một chút chứ”, cậu mỉm cười, đưa tay giúp cô vén mấy sợi tóc rối rũ xuống trước mắt, đường nét khuôn mặt vốn lạnh lùng bỗng chốc trở nên ôn hòa.

Gần đến đêm đen tĩnh mịch, trong không khí lạnh lẽo phảng phất mùi bia.

Khương Doãn Nặc bước từ nhà tắm ra, đi qua phòng khách tối đen, cô vừa lau tóc vừa né tránh những chai bia nằm tứ tung dưới đất.

Trên sô pha, có người đang cầm chai bia, thỉnh thoảng uống một hớp.

Cô nhú mào, bước đến, giành lấy chai bia trong tay cậu, “Có người uống rượu mà chết đấy”, vốn có ý trách mắng nhưng lúc này lại nghe có vẻ rất dịu dàng.

“Ngồi”, Hứa Khả vỗ vỗ sô pha bên cạnh.

Khương Doãn Nặc ngồi xuống cạnh cậu, ngược mắt nhìn đồng hồ trên tường, khẽ cười, “Còn hai mươi phút nữa là hai mươi tuổi rồi”.

Cậu đặt tay lên vai cô, giọng nói có vẻ biếng nhác, “Quà đâu, chị”.

“Tự mình tìm đi”, cô véo mặt cậu, “Đã là người lớn rồi, sau này phải ngoan nghe chưa”, quan trọng nhất là, không được chọc cô nữa.

“Tôi muốn bây giờ cơ”, cậu hơi bất mãn nũng nịu, chệnh choáng mở nửa mắt, biểu cảm giống như một đứa trẻ.

“Đã cho cậu rồi”, đáng ghét, cảm giác trúng tà lại đến nữa rồi, cô gỡ cánh tay cậu ra, muốn mau chóng trốn đi thật nhanh.

Cậu khẽ xoa mái tóc ướt của cô, “Không có, thứ tôi muốn chị chưa có cho”. Làn tóc thơm dịu mềm mại như vậy, sao chị có thể, không chút đề phòng mà để bọn họ tùy ý đụng vào. Sao chị có thể, cười nói không ngớt với đứa con trai khác. Sao chị có thể, cam tâm tình nguyện để bọn họ nắm tay chị, hôn môi chị, sau đó trở thành bạn gái của họ...

Cô nghiêng đầu nhìn cậu, “Vậy cậu muốn quà gì?”

Trong lòng khẽ nhói đau. Bộ dạng không tim không phổi này, vẻ đơn thuần không hề để ý, thoáng chốc nhen nhóm sự căm phẫn trong đáy lòng cậu. Quà gì đây... Khi người ta có được sự báo đáp tương đối, sau bất ngờ, thứ muốn có, tự nhiên sẽ càng nhiều hơn.

Cậu tiến đến gần cô, cánh tay di chuyển đến sau lưng cô, bàn tay dính sát vào eo cô, “Giống như sự cố lần trước”. Lòng đổ ky, không nhịn được mà khiêu khích, luôn dễ dàng xông vào cánh cửa lý trí, ùn ùn kéo đến. Thứ cậu muốn, là thứ họ có được, hoặc là, thứ chưa từng sở hữu.

Âm giọng của cậu, trầm khàn, tựa như nước đầm sâu thẳm. Trong sự kinh ngạc, cô dường như quên mất phải hít thở.

“Cậu uống say rồi”, bàn tay cô chống lên ngực cậu, muốn nới rộng khoảng cách một cánh tay giữa hai người. Cách một lớp áo, vẫn có thể cảm nhận được sự rần rỏ của cậu, cùng với nhịp tim kịch liệt. Cảm giác nóng ran khiến cô nhụt chí cuộn tay thành nắm đấm. Đây không phải là Hứa Khả, không phải em trai cô, mà là một người đàn ông vừa xa lạ vừa nguy hiểm.

Không trả lời, cậu nhìn thẳng vào mắt cô, đôi con ngươi đen láy lấp lánh tia sợ sệt từ chối nhưng lại mê hoặc. Cậu bắt đắ dĩ thở ra, đưa tay che hai mắt cô, dường như như vậy, có thể che đi tội ác và sự tự trách thẳm sâu trong cậu. Đầu lưỡi nhẹ nhàng trượt qua môi cô, mùi bia nồng nặc trộn lẫn với hơi thở của đàn ông, bá đạo dính sát vào giữa môi và mũi cô, đại não của cô trong phút chốc đình công, rồi lại chợt tỉnh táo ở giây tiếp theo.

“Không được”, cô nghiêng mặt đi, hoảng loạn né tránh, “Thẳng nhóc xấu xa, cậu say rồi. Cậu coi tôi là Ngôn Hề La”.

Động tác của Hứa Khả đột nhiên ngừng lại, cô lại đang nói bậy bạ gì nữa vậy?

Khương Doãn Nặc thở phào nhẹ nhõm, đưa bốn ngón tay lắc lắc trước mắt cậu, “Đây là bao nhiêu”.

Cậu không đáp.

“Tôi biết, cậu không nhận ra tôi nữa rồi, cậu coi tôi là bạn gái mình”, cô gắng nở một nụ cười.

“Như vậy vui lắm sao?” Hứa Khả chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng không mang chút cảm xúc, “Khương Doãn Nặc, chị đang chơi trò mèo vờn chuột trước mặt tôi, cảm thấy rất thú vị đúng không?”

Cô ngẩng đầu, khó hiểu nhìn cậu. Cậu như vậy, cô chưa thấy bao giờ.

“Dụ dỗ tôi, sau đó lại làm như không có chuyện gì”, cậu vừa nói vừa khẽ nhếch khóe miệng, “Làm chị gái đi quyến rũ em trai, thật sự rất vui, hửm?”

“Tôi không có... quyến rũ cậu”, cô nuốt nước bọt. Lần đầu tiên trong đời, đột nhiên có cảm giác không phân biệt rõ tình huống trước mắt. Sự hiểu biết về cậu hai mươi năm nay, đều tan biến cả chỉ trong giây phút này.

“Chị không có?”, cậu đột nhiên cười, nụ cười điển trai mà hơi hợt, “Chị thật sự cho rằng, việc hôm đó chỉ là sự cố? Không có ai lại đi hôn em trai mình giống như chị. Trò chơi mờ ám này, rất hợp khẩu vị của chị, đúng không?”

“Cậu... tránh ra”, cô nghe thấy giọng nói của mình vô cùng xa lạ, yếu ớt mà cứng nhắc, khẽ run rẩy. Trái tim cô đập rất dữ dội, lão đảo rơi xuống vực sâu tối tăm. Cảm giác nhục nhã chưa từng có, giống như bóng ma, ập vào trong tim.

Cậu cúi người xuống, ngả ngón vạch cổ áo tắm của cô, “Bộ dạng này còn dám nói không quyến rũ tôi?”

Cô cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện một bên cổ áo đã trượt xuống vai, làn da trần trụi tỏa ra hơi lạnh trong đêm đông. Cô gắt gao nắm chặt cổ áo, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra.

Sự im lặng khiến người ta nghẹt thở.

Trên bàn, điện thoại bỗng chớp sáng, rung dữ dội.

Hứa Khả nghe điện thoại, cúi đầu cười nhạt, “Ừ, tôi ra ngay”, nói xong, mặc áo khoác vào, ngông nghênh bỏ đi.

Trong đêm yên tĩnh, không khí lạnh lẽo dần dần lưu động.

Khương Doãn Nặc bước đến bên giường trong phòng Hứa Khả, cô lấy từ dưới gối ra một sợi dây đeo tay của nam được đan bằng tay, bên trên có thêu mấy con số, “20.01”, ngày sinh nhật của cậu.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Không Thể Yêu Cậu

Cô bước ra từ một chi nhánh du lịch, tay cầm vé máy bay, hơi tê dại trong gió lạnh.

Màn đêm ngày đông, những thứ tình cảm khó hiểu ào ào kéo đến. Trên đường, khách sạn cao ốc, đèn đóm sáng trưng, tiếng nhạc vang dội. Người đi đường, bước chân vội vàng, vui mừng hơn hờ. Đêm giao thừa, thế giới phồn hoa, nhưng lại không có nơi để cô dừng chân.

Bước vào một nhà hàng trang hoàng tinh tế, gọi món bình thường thích ăn, nhưng lại không muốn ăn. Tiếng người ồn ào xung quanh, càng thể hiện sự quạnh vắng của một người.

Cùng lúc đó, nhận được vài cú điện thoại và tin nhắn chúc mừng của bạn học, cô trả lời từng người, bộ dạng vui vẻ. Sau đó, chợt nảy ra một ý nghĩ, cô bấm một dãy số điện thoại thật dài. Đầu ống nghe bên kia vang lên giọng nói lười nhác êm tai của người phụ nữ. Cô do dự một hồi lâu, mới thấp giọng lí nhí, “Là con... chúc mừng năm mới”. Khương Mẫn ở bên kia dừng lại một lúc, mới nhẹ giọng hỏi, “Khi nào về”. Mắt cô bỗng ươn ướt, “Sắp rồi”, cô đáp, trong lòng tỏa ra một tia ấm áp.

“Họ, vẫn khỏe chứ?” Giọng của Khương Mẫn có chút không tự nhiên.

“Rất tốt”, cô ngước mắt, nhìn dòng người qua lại trên đường.

“Còn con, thế nào?”

Bỗng nhiên, cô muốn tìm một bờ vai để tựa vào và khóc một trận thật đã. Thế nhưng, trong biển người ấy, vẫn chỉ còn lại mình cô, đơn độc hiu quạnh. Cuối cùng, chỉ là vài câu hỏi han rồi vội vàng cúp máy.

Lấy chìa khóa trong bóng tối, lần mò mở cửa ra, bước vào trong ngôi nhà âm u, không hề mở đèn, thế giới như vậy, trầm mặc ảm đạm, mới thuộc về cô.

Đột nhiên phát hiện, trên sân thượng có đốm lửa lập lòe, cô đẩy cửa ra ngoài, nhìn thấy một bóng dáng cũng hiu quạnh đang đứng im trong gió. Người ấy, đã nhiều ngày không xuất hiện ở đây.

Hứa Khả dập tắt điều thuốc trong tay, quay đầu nhìn cô.

Cô xoay người, bước vào trong nhà, nhưng lại nghe thấy giọng nói trầm khàn có chút bối rối của cậu từ sau lưng truyền đến, “Xin lỗi”.

“Tránh ra, tôi không muốn nhìn thấy cậu”, ánh đèn từ phương xa chiếu đến, khuôn mặt cô trắng bệch mà lạnh lùng. Cô nhanh chóng trở về phòng mình, muốn đóng cửa nhưng bị người ở ngoài đưa tay chặn lại, “Cút đi”, cô lạnh lùng hét lên, cánh cửa kẹt lấy cổ tay trái của cậu, cô nghe thấy tiếng kêu khẽ của cậu, thế là buông lỏng tay... Dù sao, ngày mai cô cũng đi rồi.

Hứa Khả bật đèn trong nhà lên, cúi đầu đứng ở đó, “Tôi...”, nhất thời không biết làm thế nào để mở miệng, cậu giơ tay bực bội đập lên vách tường, “Tôi ngốc mẹ nó rồi nên mới nói những lời đó với chị”.

Cô đặt túi xách lên bàn, không nói lời nào nhìn cậu. Sau ngày mai, cô sẽ quên hết những việc này, quên đi cậu, sau đó bắt đầu cuộc sống của riêng mình, từ đây, trong thế giới của cô sẽ không còn xuất hiện bóng dáng cậu nữa.

Một góc vé máy bay ló ra từ một chiếc túi da xinh xắn. Trên giường bừa bộn đồ đạc mà cô chưa kịp thu dọn.

Hứa Khả tựa như đang suy nghĩ điều gì bước đến, móc tấm vé máy bay từ trong túi xách ra, “Một chiều, ngày mai?” Cậu nhìn cô một cái, cầm chiếc túi da lên, cho tay vào trong lục tìm.

“Cậu làm gì vậy”, cô muốn giằng lại chiếc túi nhưng không lại sức của cậu, “Tôi thật sự càng ngày càng ghét cậu”.

“Tôi cũng vậy”, giọng cậu lạnh lùng, tôi cũng vậy, càng ngày càng ghét bản thân mình như thế. Cậu giơ cao tấm vé máy bay trong tay, sau đó nhét nó vào trong chiếc ví da, “Cái này tạm thời để ở chỗ tôi đã”.

“Hứa Khả, cậu nổi điên gì vậy”, hai tay cô nắm chặt thành nắm đấm, thẳng nhóc này, đúng là muốn bị đánh lăm rồi mà.

“Chỉ vì chút chuyện con con đó mà chị muốn đi”, cậu mĩa mai nhìn cô, “Chị cũng quá yếu đuối rồi đấy”.

“Cậu nói đúng”, cô quả thật là một người yếu đuối, cơn giận bỗng nhiên bị áp chế, cô chỉ bất lực đưa tay ra, “Trả lại tôi”. Trò chơi như vậy, không chơi nổi, lẽ nào còn không tránh nổi? Huống hồ, cô vốn không đủ can đảm đối mặt. Có vài việc phát sinh luôn khiến con người ta trở tay không kịp, e rằng kẻ đầu tiêu lại là chính mình.

Sự chán nản đột nhiên kéo đến, leo lên lông mày cô, đôi con ngươi đen láy linh động cũng u tối theo, đôi môi mỏng mím chặt, khuôn mặt thanh tú, không thể che đi vẻ tiều tụy và đau thương.

Trái tim cậu đau đớn một hồi, giống như bị một vật cùn nào đó đâm phải, âm ỉ nhưng càng ngày càng lan truyền dữ dội. Cậu yên lặng đứng đó, e là chỉ bước về trước nửa bước thôi cậu sẽ ôm cô vào trong lòng mất, để xoa dịu sự tự trách và nỗi đau sâu thẳm của cậu. Nhưng, cậu chỉ có thể lặng lẽ đứng ở đó, ngay cả thở cũng rất khẽ.

“Đừng đi”, cậu nghe thấy tiếng nói của mình trầm khàn mà uể oải, cậu nuốt nước bọt, “Tôi sẽ không uống nhiều rượu như thế nữa”. Không cầu mong điều gì, chỉ muốn giữ chị lại bên cạnh, cho dù ở xa nhìn một cái cũng được. Đối mặt với thứ tình cảm cấm kỵ này, cuối cùng tôi chỉ là một người bình thường ích kỷ và nhu nhược.

Khai giảng được một tuần, lễ tình nhân.

Thành viên đội duy trì trật tự văn minh trong trường giống như hoa hồng ở tiệm hoa bên đường vậy, nhiều đến mức khiến người ta chán ghét. Đội duy trì trật tự văn minh là do đảng viên và cán bộ hội sinh viên của trường thành lập nên, nhiệm vụ của họ là sau khi vào đêm sẽ đi loanh quanh các góc ngách khuôn viên trường, đốc sức tiêu diệt hiện tượng nam nữ sinh quàng vai bá cổ và lấy tiền phạt đút túi riêng cho sự nghiệp ăn uống vui chơi, hơn nữa việc làm ăn này rất khá khấm.

“Chị, người anh em, xin cậu đấy”, hai tay Lôi Viễn đặt lên vai Khương Doãn Nặc.

Khương Doãn Nặc nhìn những gián điệp ẩn núp trong đám đông xung quanh, vội vàng gỡ tay cậu ta ra, “Đừng, tôi không có nhiều tiền để cho họ phạt như thế”.

“Nếu họ dám lấy một đồng nào từ chỗ cậu, mình sẽ xử bọn họ”, Lôi Viễn móc phù hiệu màu đỏ trong túi áo ra, “Là anh em, nhất định phải giúp việc này, mình quỳ dưới tuyết cầu xin còn không được sao?”

“Có khóa thân quỳ cũng vô dụng, tôi đã bó tay rồi, chỉ xem bản thân cậu thôi”, cô cười ha ha nói xong, xoay người đi về ký túc xá.

Trong phòng ký túc, vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại Khương Doãn Nặc và Quan Dĩnh, hai người còn lại đều kéo bạn trai đi chen chúc ngoài đường rồi.

“406, Quan Dĩnh”, đột nhiên ở dưới lầu vang lên âm thanh khiến người khác giật mình, vang vọng trong hàng lang trống trải, màng nhĩ của Khương Doãn Nặc bị âm thanh đó làm cho ong ong, cô ngược mắt nhìn, Quan Dĩnh như người không việc gì nằm bò trên bàn đọc tiểu thuyết. Bên phía ký túc xá của nam, cách một cánh cửa sắt, vẫn truyền đến tiếng gọi kiên trì của người nào đó. Cửa phòng ký túc bên cạnh mở ra từng cánh một, đám con gái lần lượt lộ đầu ra, muốn nhìn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào, âm giọng này, to thật.

“Gọi điện cho cậu cũng không nghe, nếu cậu còn không ra thì sẽ gây ra nỗi căm giận chung đó”, Khương Doãn Nặc dùng một đầu ngón tay bịt chặt lỗ tai, “Cho dù từ chối, cũng phải nói rõ ràng với người ta chứ”.

Quan Dĩnh trợn cô một cái, đứng dậy ra ngoài, chưa bao lâu đã đỏ bừng mặt đi vào, trong tay có thêm một nhánh hoa hồng. “Quê mùa”, cô ném hoa hồng lên bàn.

“Hơi ít một chút, may mà ý nghĩa không tệ”, Khương Doãn Nặc chống má nhìn cô.

Mặt Quan Dĩnh lại ửng đỏ, nói, “Cậu ấy gọi chúng ta đến vũ hội, đám Tiểu Lục cũng đi”.

Lòng cô chột khựng lại, nói, “Không muốn đi”.

Quan Dĩnh vỗ vỗ trán Khương Doãn Nặc, “Hôm nay Hứa Khả có việc, không đến được, hai chị em cậu sao vẫn còn chiến tranh lạnh vậy, rốt cuộc là có làm sao?”

Cô tùy tiện nhét miếng khoai Lôi Viễn cống nạp vào miệng, âm ừ nói, “Đi thôi, đi thôi”.

Trong đại sảnh căn tin dành cho nhân viên nhà trường, ánh đèn nhấp nháy. Quan Dĩnh ngượng ngùng bị Lôi Viễn kéo vào sàn nhảy.

Trong đám đông toàn là những nam sinh đầu tóc chải chuốt bóng loáng như gương, Khương Doãn Nặc nhìn có chút vô vị, lơ đãng thu lại ánh mắt.

Lục Trình Vũ đưa tay về phía cô, “Nhảy đi, rảnh thì cũng rảnh rồi”. Cậu đặt tay lên eo cô, cô nhìn không được cười khanh khách, “Xin lỗi, giống như đang chọc lét vậy”, lúc nói chuyện, cô đã để lại trên giày cậu mấy dấu vết, cô càng rối loạn tay chân, chỉ biết không ngừng xin lỗi. Nụ cười của cô sinh động đáng yêu, ánh mắt trong sáng tự nhiên, cậu cũng không nhìn được cười, càng nắm chặt tay cô hơn. Hai người điều chỉnh lại bước nhảy, nhưng ánh mắt cô lại tự do tại ngoại.

Hứa Khả đứng bên cạnh cửa, đưa vào miệng điều thuốc cuối cùng, hộp thuốc trống không vẽ nên một đường parabol màu trắng trong bóng tối rồi rơi vào giữa thùng rác. Cậu móc chiếc bật lửa ra, đốt thuốc. Ánh sáng màu vàng nhạt chiếu lên mặt cậu, dường như có thể nhìn thấy hàng lông mi hơi rũ xuống đang khẽ run lên của cậu. Cậu hơi ngẩng đầu, nhẹ nhàng nhả ra một làn khói trắng, khói thuốc lượn lờ, ánh sáng giao thoa, đường nét khuôn mặt cậu giống như được tạc, nhưng thần sắc lại không chân thực.

Ánh đèn rơi xuống bên ngoài bóng dáng cậu, khiến cho thân ảnh cậu càng thêm cao lớn lạnh lùng, tựa như cách biệt với thế giới, thế giới bốn bề âm ỉ xung quanh, làm nền cho cậu.

Trái tim cô cũng trống trải từng chút một, cuối cùng, chỉ còn lại nỗi đau âm ỉ.

Dường như nhìn thấy ánh mắt cậu đang quét về bên này, cô hoảng hốt thu lại tầm mắt, cố định lên chiếc cúc áo thứ hai trên áo sơ mi của Lục Trình Vũ.

“Cậu ấy hút thuốc ghê quá”, cô lí nhí nói.

Lục Trình Vũ nhìn Hứa Khả, “Trước đây cậu ấy dường như không có hút”.

Trong lúc ngần người, Khương Doãn Nặc nghe bạn nhảy nói với mình, “Chuyên tâm một chút, được không?”

Xong một bài nhạc, Lôi Viễn và Lục Trình Vũ đi đến quầy mua bia. Quan Dĩnh mặt mày hớn hở quay về chỗ ngồi, khẽ cười, “Trước đây không cảm thấy, hóa ra cảm giác khiêu vũ thật không tệ”.

Khương Doãn Nặc ở bên cạnh nhưng lại để ngoài tai, hãy còn sững sờ.

“Tiểu Khương, nghĩ gì vậy?” Quan Dĩnh đến gần cô, nhìn vào mắt cô.

“Ơ...”

“Hình như có người mắc chứng hoang tưởng khi yêu rồi”, nụ cười thăm dò của Quan Dĩnh đang không ngừng phóng đại trước mắt cô, “Có phải cậu đã yêu ai rồi không?”

Cậu đã yêu ai rồi?

Yêu rồi, một người tôi không nên yêu.

Có một số chuyện, tuy chúng ta cố tình tránh né nhưng nó lại vẫn cứ xảy ra.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chìm Đắm Mất Rồi

Đối diện với ánh mắt tìm tòi của Quan Dĩnh, Khương Doãn Nặc chỉ mím môi, nhấp một ngụm nước cam, miệng đầy vị chua chát. Quan Dĩnh cũng không hỏi nhiều, lười biếng rúc người vào chiếc ghế sofa dài, hớp một ngụm nhỏ nước trái cây, khói sóng truyền đi, ánh mắt quét qua cả sân khấu, tựa như nhìn thấy gì đó, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ. Thật sự rất kỳ lạ, đến mức cô dường như cười thành tiếng.

Tiếng nhạc êm dịu dần dừng lại, ánh đèn lúc sáng lúc mờ, chớp nháy biến ảo, một điệu nhảy kích tình đột nhiên vang lên, đình tai nhức óc. Người trong sàn nhảy dần dần đông hẳn lên, họ mặc sức nhảy múa, mồ hôi như tắm. Sofa bên cạnh Khương Doãn Nặc bỗng lún xuống, trên chiếc ghế dài chen chúc thêm ba bốn người con trai lạ.

“Em gái, ngồi ở đây không có vui, hay là cùng bọn anh ra ngoài chơi đi”, một người trong số đó đặt tay lên vai Quan Dĩnh. Quan Dĩnh đứng dậy, kéo Khương Doãn Nặc muốn rút, nhưng bị họ vây quanh.

“Đừng đi chứ, uống cùng bọn anh đi”, mấy người đó cầm ly rượu lên đưa đến bên miệng họ. Quan Dĩnh chống đỡ không nổi, không chú ý lại ngã trở lại sofa. Khương Doãn Nặc tức giận, giành lấy ly rượu trước mặt, nhẹ nhàng lắc, “Vội gì chứ, không phải vẫn chưa cần thuốc sao”, nói rồi đổ ào lên mặt người đó.

Mấy tên đó nhất thời ngớ người, văng lời tục tĩu khó nghe. Khương Doãn Nặc nhìn Quan Dĩnh mặt mày thất sắc, lại ngó mấy tên lưu manh đang động tay động chân chửi rủa trước mặt, đánh không lại chạy cũng

không thoát. Chết tiệt, tên Lôi Viễn này chạy đi đâu mất rồi, thời khắc then chốt còn không xuất hiện cứu người đẹp.

“Làm gì vậy, từ trường chạy ra đây giờ trò lưu manh à?”

Khương Doãn Nặc nghe giọng nói này, bỗng chốc ngẩn người, lại cảm thấy tâm trạng lúc này còn căng thẳng hơn cả lúc đánh nhau với đám người kia, cảm xúc phức tạp đang lặng lẽ đập dồn từ trong đáy lòng.

Hứa Khả nhả một vòng khói thuốc, mặt không biểu cảm đứng đằng sau bọn họ.

Mấy người đó quay đầu, nhìn thấy “anh hùng” chỉ có một người, đều cười một cách thô tục, “Ồ, kiểm chuyện hả”.

Hứa Khả gật đầu với họ, “Muốn chơi đúng không, tôi sẽ chơi với các cậu”, nói xong, đột nhiên vơ lấy chai bia trên bàn đập mạnh vào vách tường bên cạnh, mảnh chai vỡ văng khắp nơi, cậu ngậm điếu thuốc, nhếch miệng cười, cầm nửa chai bia còn lại chỉ về bọn họ, “Mẹ nó đừng có ngây ra đó chứ, lên cả đi”. Chưa dứt lời, cậu liền bị bao vây.

Khương Doãn Nặc hoàn hồn trở lại, vội la lên, “Khả Khả, đừng...”, lúc này lại nghe thấy hai tiếng rơi vỡ của chai bia, Lôi Viễn và Lục Trình Vũ mỗi người cầm một chai bia vỡ bước đến. “Chết tiệt, lâu rồi bọn mình không náo nhiệt thế này”, Lôi Viễn cười lớn tiếng nói.

Mấy tên đó ngẩng đầu nhìn, ba người trước mặt đều cao một mét tám mươi mấy, thế là không hề thiện cảm chỉ vào Hứa Khả đứng ở giữa, “Mày nhớ kỹ cho tao”, sau đó xô xô đẩy đẩy rồi chuồn mất.

Lôi Viễn kéo Quan Dĩnh đứng dậy, quan sát thật kỹ, “Xin lỗi, anh đến trễ”.

Hứa Khả nhíu mày, “Hai cậu làm sao vậy, ngay cả hai đứa con gái cũng không bảo vệ được”.

Tâm trạng của Quan Dĩnh dần bình phục, cô khẽ đùng Khương Doãn Nặc, “Em trai cậu nói chuyện kiểu gì thế, không biết lớn nhỏ gì hết”.

Khương Doãn Nặc sờ sờ mũi, “Ôi dào, cậu ta như vậy đấy, đừng có so đo với trẻ nhỏ”.

Lục Trình Vũ nắm lấy tay cô, “Cậu không sao chứ?” Cô khi không lại giật mình, mơ hồ cảm thấy hơi không ổn, thế là rút tay về không chút dấu vết.

“Sau này đừng kích động như thế nữa, bên cạnh lại không có ai”, Hứa Khả ném đầu thuốc lá, mắt nhìn về nơi khác, “Chạy là thượng sách có biết không?”

“Không biết là ai kích động đấy”, cô làu bàu, cúi đầu nhìn đầu ngón chân, “Có thể chạy thì đã chạy từ sớm rồi”.

Quan Dĩnh ghé tai cô nói, “Tiểu Khương, sao trước mặt em trai trông cậu giống như một cô vợ nhỏ vậy”.

Cô đột nhiên cảm thấy máu huyết toàn thân đều dâng lên, trên mặt nóng ran, may mà trong tình huống này, người khác cũng không nhận ra. Cô cào cào tóc, giả vờ như không có chuyện gì, “Cậu nói bậy bạ gì vậy hả”.

“Bỏ đi, bỏ đi. Đều tại tôi, là tôi kéo Lục Trình Vũ đi mua bia, tôi xin lỗi”, Lôi Viễn cười hihi nói, đưa cho Hứa Khả một chai bia.

Hứa Khả khoác tay, “Cai rồi”, ánh mắt dường như vô ý lướt qua, Khương Doãn Nặc khẽ nghiêng mặt đi, nhìn về chỗ khác, không biết đang nghĩ gì. Cậu móc bật lửa ra, sờ sờ túi áo, “Chết tiệt, hết rồi, tôi đi mua bao thuốc”.

“Cậu không hút thuốc thì sẽ chết à”, cô vẫn không nhin được buột miệng nói.

Bóng dáng Hứa Khả bỗng dừng lại, không nói gì mà chỉ từ từ ngồi trở về sô pha.

Lôi Viễn nhìn hai người họ, bất giác cười phá lên, “Hai chị em không có thù qua đêm, đầu giường cãi nhau, cuối giường...”

“Im miệng”, Quan Dĩnh và Lục Trình Vũ đồng thanh hét lên. Hai đương sự ngược lại đều không lên tiếng.

Quan Dĩnh suýt chút nữa thì bật cười nhưng đã vội kiềm chế. Lôi Viễn cũng phát hiện mình nhất thời cao hứng, dùng từ không đúng, lời chưa nói xong, đành phải ngượng ngùng khép miệng lại.

Khương Doãn Nặc lòng dạ rối bời một hồi lâu, chỉ cảm thấy ánh đèn trên đầu chớp nháy đến mức khiến cô hoa mắt chóng mặt, đứng ngồi không yên. Cô nín thở, kìm lòng không đậu lén nhìn người đang ngồi đối diện. Hứa Khả tùy ý dựa vào sô pha, môi mỏng mím chặt, mặt không biểu cảm chăm chú nhìn đám người đang nhảy múa. Cô cúi đầu, bực bội uống nước cam, nhưng bàn tay phải đang cầm ly lại khẽ run lên. Gặp ma rồi, cô lẩm bẩm, sau đó đưa tay trái ôm chặt chiếc ly thủy tinh vào lòng.

“Tiểu Khương, chúng ta cũng ra nhảy đi”, Quan Dĩnh đột nhiên vỗ vỗ vai cô. Âm nhạc ở đây, tuy bố trí không bằng hộp đêm, may mà vẫn rất có không khí.

Khương Doãn Nặc bị cô làm giật mình, mặt mũi buồn thiu, “Thôi đi, tớ muốn về ký túc xá”.

“Cũng đúng”, cuối cùng Lôi Viễn cũng tìm được cơ hội mở miệng lần nữa, “Bây giờ ngay cả trường học cũng không được an ninh, hay là về sớm một chút thì hơn”.

Gió đêm lành lạnh, ánh trăng lành lạnh, trong khu rừng dường như có hoa mai nở, hương hoa thoang thoảng, trong không khí lan tỏa mùi hương ngọt ngào se lạnh.

Khương Doãn Nặc bỗng cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn nhiều, trong lòng cũng không còn khó chịu như lúc này.

Trên sân bóng hình bầu dục tối đen có cậu nam sinh đang si mê điên cuồng cùng các bạn đang dùng những cây nến màu trắng xếp thành hình trái tim thật lớn. Lúc gió nổi lên, ánh nến chớp tắt, có vài ngọn nến tối dần, cậu thiếu niên đáng thương vội vàng chạy đến giữa những ngọn nến bị tắt. Bên cạnh sân bóng, cô gái hạnh phúc lúc đầu còn e thẹn cười mỉm đứng yên, sau đó không nhận được đưa tay lau nước nơi khóe mắt. Trong đám người đang đứng xem xung quanh, tiếng huýt sáo liên tục không ngừng, khiến cho đêm tối yên tĩnh nhuộm màu thanh xuân.

Trong tình cảnh này, Lục Trình Vũ nói, “Lạnh”.

Lôi Viễn cũng không nhận được mà run lên, lặng lẽ nhìn Quan Dĩnh, lòng nghĩ, may mà đây không phải là một chủ nhân bắt bẻ không hiểu chuyện, nếu không bảo cậu ta làm chuyện cứng nhắc như vậy thì cái mặt già của cậu ta không biết để ở đâu.

Quan Dĩnh nhìn ánh nến bên cạnh, ấm áp mà tự nhiên, có lẽ chỉ có yêu điên cuồng mới làm ra chuyện như vậy, nhưng mà cậu ấy thích mình được bao nhiêu nhỉ?

Khương Doãn Nặc chăm chú nhìn bóng dáng bận rộn của cậu con trai trên sân, lúc đầu cảm thấy hết nói nổi, quen rồi thì cũng tạm chấp nhận được, nhưng khi nhìn lần nữa lại có chút cảm động không nói nên lời. Không biết, liệu cô có gặp được một người cố chấp mà ngốc nghếch làm một số việc như thế không, chỉ vì để giành được một nụ cười thật nhẹ của mình, hoặc là che đi sự ngọt ngào trong lòng, cho dù cậu ấy chỉ đang giả vờ

mà thôi. Trong cuộc sống, không nơi nào là không bị sự giả tạo lấp đầy, song, khi những người dùng cảm vì tình yêu mà giả vờ này xuất hiện, sự hoang đường cũng sẽ biến thành cảm động. Con gái dường như đều sẽ bị những hành động này làm cho cảm động, cho dù họ tỏ vẻ không thềm quan tâm, cô cũng không ngoại lệ.

Khi Hứa Khả đi qua tấm hồng tâm thật lớn kia, bên chân có vài ngọn nến bị gió thổi tắt.

Giờ là không còn hoàn hảo nữa rồi, cậu vừa nghĩ như vậy vừa móc bật lửa ra.

Khương Doãn Nặc nhìn thấy bóng dáng cao gầy ấy khom lưng cúi xuống, màu vàng quýt ấm áp nhảy múa giữa chiếc bật lửa và ánh nến, gió lạnh thổi qua, ngay cả ánh lửa trong tay cậu cũng tắt đi. Cậu khẽ nhíu mày, dứt khoát quỳ một chân xuống thảm cỏ, một lần nữa bật lửa, dùng tay bao lấy chùm lửa rực rỡ đó, tựa như đang nâng một vật rất dễ vỡ, cẩn thận đốt nến. Ngón tay chậm rãi trượt qua, một ngón rồi lại một ngón, ánh nến lại lấp lánh trong bàn tay cậu.

Cậu lặng lẽ nhìn một lúc mới đứng dậy, giơ tay phải ném bật lửa lên trên, vỏ bật lửa màu bạc vẽ thành một vệt sáng nguệch ngoạc trong bóng tối, cậu khẽ nhếch khóe miệng, đưa tay đón lấy, cho vào trong túi quần bò.

Mọi thứ đều không hề toát lên sự hờ hững và tùy ý, nhưng rơi vào trong mắt Khương Doãn Nặc lại giống như tất cả phản hạt điện tử trong khí quyển đều tụ tập lại va chạm vào nhau, cuộn cuộn trong chớp mắt, rung động lòng người.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Câu Chuyện Bao Cao Su

“Được rồi”, Khương Doãn Nặc nhìn bốn phía xung quanh, sau đó vẫy vẫy tay, “Cô có thể đi rồi”.

Nhân viên làm theo giờ nhận tiền rồi đi ra.

Người đẹp nằm nhoài lên chiếc bàn học lớn nước sơn màu đen bóng loáng có thể dùng làm gương soi mà suy tư.

Trên hành lang ở ngoài cửa vang lên tiếng bước chân quen thuộc, trầm ổn mà có lực, trên mặt cô giương lên một nụ cười tươi sáng ngọt ngào.

Hứa Khả đẩy cửa ra, ánh nắng từ cửa sổ pha lê không dính một hạt bụi xuyên qua, đâm vào mắt cậu, cậu khẽ khép mắt, cho dù có trải qua N lần như vậy nhưng cậu vẫn nghi ngờ bản thân vào nhầm nhà, sau đó trong lòng cậu lại nói một câu lần thứ $N + 1$, con bà nó.

“Hề La”, cậu gật đầu với người đẹp, “Cậu đến rồi à”.

“Ừ, mấy cuốn sách đó đọc xong rồi, mình đến trả lại cậu”, Ngôn Hề La xoay người, lưng tựa vào bàn học, hai tay chống ở đằng sau.

Dáng đứng như vậy có thể thể hiện vóc dáng không thể bắt bẻ của cô một cách hoàn hảo, trong lòng Hứa Khả đưa ra nhận xét. Người đẹp chính là người đẹp, nhất cử nhất động đều là người đẹp, không giống người nào đó.

Cậu nhớ lại khi chạy bộ cùng Lục Trình Vũ lúc sáng hôm qua, người ấy từ trong màn sương mỏng chạy đến, khi chạy ngang qua bên cạnh họ, liền tùy tiện vỗ vai Lục Trình Vũ, thở hổn hển hét lên một câu, “Chào, soái ca”, lúc cậu quay đầu nhìn thì chỉ nhìn thấy lọn tóc đuôi ngựa rối tung được buộc cao đang ngoe nguẩy sau lưng cô.

“Cậu chăm thật đấy”, lúc đó Lục Trình Vũ nói như vậy.

Cô xoay người hướng về phía họ, nhưng chân lại dường như không dừng bước, “Giảm cân đấy, tháng này mình béo lên một ký rưỡi rồi”, nói xong liền chạy biến mất như một làn khói.

Nghĩ đến đây, cậu âm thầm lắc đầu, người đẹp như Ngôn Hề La chắc chắn sẽ không vừa giờ cao chân chạy bộ vừa làm nhảm bản thân béo lên bao nhiêu trước mặt nam sinh.

Đột nhiên nhìn thấy Hứa Khả đang như suy nghĩ điều gì mà mỉm cười với mình, trên mặt Ngôn Hề La thoáng chốc ửng đỏ, cô trước giờ luôn biết tự kiềm chế bình tĩnh trước mọi việc bỗng nhiên không biết là nên nhìn vào mắt hay mũi cậu, hoặc là dứt khoát không nhìn cậu.

“Cậu không cần phải lần nào cũng đến dọn phòng giúp mình đâu”, Hứa Khả đặt cặp sách lên bàn.

“Chuyện nhỏ thôi mà”, cô phóng khoáng trả lời, “Bạn bè với nhau không cần phải tính toán nhiều như vậy đâu”.

“Ừm ừm”, cậu gật đầu, “Bạn bè không phải dùng để sai khiến như Nàng tiên ốc bươm”.

(Nàng tiên ốc bươm: Là nhân vật trong câu chuyện truyền thuyết dân gian của dân tộc Hán ở thành phố Phúc Châu tỉnh Phúc Kiến)

Cô cười không nói gì. Nàng tiên ốc bươm à? Rốt cuộc ý là bạn gái, hay là ô sin đây?

“Có điều”, dường như cậu vô ý nhắc đến, “Mấy hôm nữa là mình dọn về ký túc rồi”.

“Tại sao”, cô ngây người.

Cậu cười cười, “Hết tiền thuê nhà rồi”.

Lúc chập tối, Khương Doãn Nặc ôm sách chuẩn bị đi nghe giảng môn tự chọn.

Lôi Viễn từ phía sau bước đến, tay khoác lên vai cô, “Đi, giúp em trai cậu dọn nhà”. Sau đó, cho dù cô có tìm mọi cách trì hoãn, vẫn bất đắc dĩ bị lôi đi.

“Đừng như vậy, đó là em trai cậu mà”, người ta lòng đầy căm hận nói.

Hứa Khả không ngờ lại một lần nữa nhìn thấy Khương Doãn Nặc ở đây.

Cậu nhìn thấy cô ngượng ngùng đứng ở đó, dường như trong nhà chất đầy đồ linh tinh, khiến cô không thể đặt chân, không biết nên đi đâu, cũng không biết nên làm gì.

Cô cứ như vậy mà toàn thân không thoải mái đứng đó, dáng vẻ có chút rụt rè.

Có lẽ từ này hoàn toàn không liên quan tới cô. Nhưng cậu lại cố chấp cho rằng, người đang đứng đó lúc này là một cô nữ sinh yếu đuối. Lúc nghĩ như vậy, trong lòng cậu được một sự dịu dàng khó hiểu lấp đầy.

“Hey, hey, mấy thứ này có còn cần nữa không, mẹ nó cậu lên tiếng đi chứ”, Lôi Viễn cầm một chõng tạt chí củ huơ huơ trước mặt cậu.

Cậu bực bội liếc mắt, “Có”, tuy không hề nhìn rõ đồng đó là thứ gì.

Khương Doãn Nặc cảm thấy bản thân không có việc gì để làm thì bị một cuốn album đặt trên giá sách thu hút mà bước đến. Cô tiện tay mở ra, những bức ảnh đã hơi ố vàng, hiện ra những khoảnh khắc ấm áp đã qua, nhưng bây giờ nhìn thấy lại là một đồng hỗn độn chói mắt. Nếu như, nếu như không có những quá khứ này, không có những kỉ niệm này, thì giữa họ, lại sẽ xảy ra chuyện gì, có thể là người xa lạ, cũng có thể là...

“Chị”, giọng nói đó vang lên bên tai, trầm thấp êm tai, ảo giác dịu dàng tựa như mê hoặc, thấm vào ruột gan. Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Cậu dường như đã lâu không xưng hô với cô như vậy, mà bây giờ cậu lại gọi cô như thế, khiến cô vô cùng không thoải mái!

Cô nhanh chóng nhìn cậu, trên mặt Hứa Khả thoáng vẻ không tự nhiên, cậu nhẹ nhàng rút quyển album trong tay cô, “Nếu chị không có việc gì làm thì giúp tôi đóng gói chăn nệm trên giường đi”.

“Ừ”, cô bước qua đó, bắt đầu thu dọn chiếc giường đơn của cậu.

Trong khe hở giữa chiếc giường và vách tường, cô nhặt được một chiếc túi nhựa nhỏ hình vuông.

Nền màu đỏ, bên trên vẽ một quả chuối với khuôn mặt cười, hình người đeo kính râm, cái túi đó đã bị bóc, thấp thoáng tỏa ra mùi hương ngọt ngào của dâu tây.

Cô cầm nó lên, ngẩn người một lúc, bỗng nhớ ra đã từng nhìn thấy trên quảng cáo gì đó, nhãn hiệu này tên là “Jissbon”, cô nói một cách rất khẳng định.

Ba người còn lại trong phòng, gồm cả Lục Trình Vũ cùng quay đầu nhìn cô.

“Con bà nó, đây là cái gì”, Lôi Viễn cười nói, “Thằng ranh cậu lần này bị tóm rồi nhé”.

Ánh mắt Hứa Khả có chút thần thờ.

“Của ai vậy?” Lục Trình Vũ cũng rất hiếu kỳ.

“Làm sao tôi biết được?” Mặt Hứa Khả hơi đỏ, cậu nhìn Khương Doãn Nặc, nhưng không nhìn ra tâm trạng của cô.

Lôi Viễn trêu, “Đúng đó, tắt đèn rồi phụ nữ đều như nhau, còn nhớ ai là ai cơ chứ”.

“Mẹ nó cậu im miệng đi”, cậu nhin cười, đỏ mặt nhìn về phía Khương Doãn Nặc, có chút khó xử, “Cái này thật sự không phải của tôi”.

Khương Doãn Nặc cảm thấy mang tai nóng hổi, cô tiện tay ném cái túi đó xuống nền nhà, nhỏ giọng nói, “Hành vi này, chúng ta nên biểu dương, ít nhất còn biết đeo bao”.

“Đúng vậy”, Lục Trình Vũ gật đầu.

“Được rồi”, Lôi Viễn nhin cười, vỗ vỗ vai Hứa Khả, “Tinh lực dồi dào, mọi người đều có thể hiểu. Đừng giả vờ nữa, gốc lăm”.

“”

Khương Doãn Nặc giúp Hứa Khả dọn xong quần áo, cảm thấy hơi mệt, thế là nói với mấy người họ, “Các cậu cố gắng tiếp nhé, tôi về phòng ký túc trước đây”.

“Này, đợi đã”, thật sự không thể nhin được, không màng đến ánh mắt kỳ lạ của những người còn lại, Hứa Khả nắm tay cô đi sang một bên, xấu hổ nói “Cái đó, thật sự không phải của tôi, tôi chưa bao giờ dùng mấy thứ đó”, lời vừa nói ra, liền cảm thấy bản thân đã nói sai.

Quả nhiên.

Vẻ mặt Khương Doãn Nặc mệt mỏi, nhưng lại rất cho là thật nhìn cậu, “Vẫn nên dùng thì tốt hơn, trừ phi cậu định cho tôi làm bà cô sớm. Ủm, con cậu thì phải gọi tôi là cô đúng không?”

Cậu ngây người, bỏ tay cô ra, “Chị nói cái gì thì là cái đó”.

Giọng cậu lạnh lùng không chút dao động, quầng sáng trong con ngươi giống như ngôi sao lạnh phía chân trời lúc ẩn lúc hiện.

Thằng nhóc xấu xa, thằng con trai thích sex.

Cô đá bay giày, mệt mỏi ngã xuống giường, sau đó vùi mặt vào trong chiếc gối mềm mại, cho đến khi không thở nổi.

Hôm nay là sinh nhật của ai nhỉ, cô nghĩ.

Đang mơ hồ thì nghe thấy bên phía cánh cửa sắt có người hét, “406”, tiếp theo lại nghe thấy tiếng đóng mở cửa, tiếng bước chân ra ra vào vào, cô bực bội trở mình.

Quan Dĩnh cầm một chiếc hộp gì đó nhẹ nhàng đặt bên gối cô, “Tiểu Lục bảo tớ đưa cho cậu”.

Cô nhìn chiếc hộp ngũ sắc lấp lánh đó nhưng không hề có hứng mở ra xem thử.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chi Ước Mọi Thứ Như Lúc Đầu

Lúc Khương Doãn Nặc nói với cậu, hoàn toàn giống như đang nhìn một con ngựa giống.

Hứa Khả nhắm mắt liền nhớ đến ánh mắt đó của cô, ba phần thất vọng bảy phần khinh thường. Đúng là cậu bị trúng tà rồi, tại sao cứ phải bảo cô đi dọn giường cho mình chứ, lẽ nào nói bất chợt đó là ý trời sao? Nghĩ đến đây, trong lòng vốn dĩ rối bời lại càng bức bối thêm. Rõ ràng cuộc sống đã rất chẳng ra làm sao rồi, mình còn ở đây tự ngược, trong lòng cậu vừa nghĩ vừa ném ba lô thể thao xuống sân bóng, sau đó đứng dậy ném bóng vào rổ, dự định làm một cú block.

(Block: thuật ngữ trong môn bóng rổ, cú cản bóng bằng tay ngăn ko cho đối thủ ghi điểm (tất nhiên là ko phải phạm lỗi))

Kết quả, đã thất bại.

“Cậu đang chơi bóng hay là làm cái cột vậy”, lão Lưu đội trưởng giành lấy blackboard trong tay cậu, dễ như trở bàn tay.

(Blackboard: thuật ngữ bóng rổ, phần bảng sau của rổ)

“Mẹ nó cậu còn nói nữa”, Hứa Khả trực tiếp giăng lại bóng trong lòng cậu ta, không đưa nữa, “Có phải cậu lại nhân lúc tôi không có nhà mang bạn gái đến chỗ nhà trọ không?”

Lão Lưu sờ sờ gáy, ấp úng, “Đó không phải là mấy ngày trước...”

Dường như Hứa Khả muốn ngửa mặt thở dài, cậu kéo lão Lưu sang một bên, “Lão đại, cậu muốn giải quyết vấn đề thì không sao, nhưng xong chuyện rồi, cái gì nên vứt thì vứt đi chứ”.

“Bao dùng rồi không vứt à”, sớm đã có những ánh mắt nhiều chuyện của mấy cậu nam sinh bên cạnh quét qua.

“Mẹ nó, tôi nhớ là đã vứt rồi mà”, lão Lưu lớn tiếng nói.

“Cái vỏ nhãn hiệu Jissbon chưa vứt”, Lôi Viễn cười nói.

Lão Lưu trừng mắt nhìn Hứa Khả, “Tôi còn tưởng là gì cơ... Không phải là bị “ghe” cậu nhìn thấy đấy chứ, hiểu lầm rồi? Ai vậy? Ngôn Hề La? Không sao, tôi đi giải thích”.

“Bị chị gái cậu ấy nhìn thấy”, Lôi Viễn đính chính.

Lão Lưu cười, “Vậy thì càng không vấn đề gì, người ta trở về từ Pháp, còn để ý chuyện này hay sao. Hơn nữa, cô ấy là chị gái cậu chứ đâu phải vợ cậu, cậu đã lớn thế này rồi, còn sợ cô ấy... Tôi nói này, có phải cô ấy luôn quản cậu không, như thế không vui chút nào. Cậu thấy chị gái tôi đấy, còn giới thiệu bạn gái cho tôi nữa, chị ấy chê bạn gái hiện tại của tôi không đủ xinh...”.

“Được, cậu có thể im miệng rồi”, Hứa Khả muốn nhét quả bóng vào trong miệng cậu ta.

Lôi Viễn vỗ đầu Hứa Khả, “Doãn Nặc quả thật không tốt chút nào, sao lại không nghĩ đến việc giới thiệu cho cậu một em gái Pháp tóc vàng mắt xanh chứ? Hôm khác tôi nói cậu ấy, xem thử có ai thích hợp với tôi không”.

“Cậu bớt nói một câu đi có được không?” Hứa Khả lầm bầm nói rồi ném bóng xuống đất.

“Tôi bảo này”, lão Lưu như đang suy nghĩ điều gì nhìn cậu, “Không phải cậu vẫn còn là trai tân đấy chứ”, lời chưa nói xong, đám nam sinh đều cười rộ lên.

“Cút”, người nào đó gầm lên một tiếng.

Mùa xuân ở thành phố này, luôn đến rất sớm.

Tháng ba tháng tư, mưa rả rích, ngoài cửa sổ tràn ngập sắc xanh.

Mùa phát tình, dường như không khí mà người ta hít thở cũng ẩm ướt.

Từ sau khi Hứa Khả dọn về ký túc xá, số lần Khương Doãn Nặc và cậu tình cờ gặp nhau trong khuôn viên trường liền nhiều hơn. Đều sống cùng một lầu ký túc, muốn không gặp cũng khó.

Trời đang mưa lất rắt, nhìn thấy cậu và một đám nam sinh bước ra từ sân vận động, áo thun trắng, quần bò ống rộng, đôi giày trắng giản dị. Cũng không bật ô, mái tóc ngắn đen nhánh sáng lấp lánh, vài sợi tóc ướt rũ trên trán, nước mưa óng ánh chảy, rơi xuống giữa đôi chân mày, đôi mắt sau màn mưa dày đặc lạnh lẽo như hồ nước trong làn sương mờ, mưa rơi tứ tung.

Bên cạnh thi thoảng có nữ sinh đi ngang qua, nhỏ tiếng nói: Mau nhìn xem, Hứa Khả của học viện chính trị đó, Ánh mắt thật sâu thương... Rõ ràng cậu đang nói cười với người bên cạnh được chưa, Khương Doãn Nặc không nhin được chớp chớp mắt, hi vọng có thể tìm được bóng dáng sâu muện từ gương mặt đó.

Nếu các người biết, cậu ta sống giống như một con ngựa giống, liệu còn có cảm giác như vậy nữa không? Cô từng có ý nghĩ độc ác như vậy.

Dù rằng như vậy, khi ánh mắt đó tựa như vô ý quét qua khuôn mặt cô, cô vẫn có thể cảm nhận được tim mình trở nên đập không theo một quy luật

nào.

Lờ đi, đã trở thành việc làm thường xuyên nhất của cô. Đối với cậu, luôn coi như không thấy, sau đó chào hỏi người mình quen thân, ví dụ như Lôi Viễn, Lục Trình Vũ, hoặc là những nhân viên tạp vụ.

Cậu ăn mặc không hề nổi bật, dường như có thể nói là cầu thả, là phong cách phổ biến nhất trong số những nam sinh, muốn thoải mái thế nào thì mặc thế ấy, mọi thứ trông có vẻ như không thể bắt bẻ. Nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó khác lạ. Chỗ nào nhỉ? Liếc mắt nhìn thấy vai cậu bị nắng chiếu đen sạm... Cũng đâu phải mùa hè, mặc áo ngắn tay gì chứ. Đom dáng!

Cho dù sẽ tình cờ gặp nhau, nhưng từ sau chuyện đó, họ dường như lại trở thành hai đường thẳng song song, giao điểm nằm ở một nơi xa vô hạn.

Rất nhiều chuyện, không ngừng xảy ra, đã trở thành thói quen.

Nếu có một ngày, cô không gặp được cậu thì trong lòng sẽ trống vắng, buồn rầu không vui.

Thế là, trên con đường rợp bóng cây, trong căn tin, trong thư viện, gần sân bóng, mờ mờ ảo ảo, dường như khắp nơi đều có bóng dáng của cậu.

Sau N lần như vậy, Khương Doãn Nặc cảm thấy bản thân mình như sắp điên.

Cô muốn đi tìm cậu, muốn gọi điện cho cậu, thậm chí muốn tạo ra một tình huống giả vờ gặp nhau. Nhưng đến cuối cùng, cô cũng không làm gì, bất cứ chuyện gì cũng không thể làm.

Cuối cùng có một lần, Lục Trình Vũ nhìn thấy, gần sân bóng trống trải, một mình Khương Doãn Nặc ngồi trên khán đài cao cao.

Trên trời có đám mây nhàn nhạt bay qua, giữa sân bóng là một khoảng xanh nhạt rung động lòng người. Trên gò má cô có một vết mờ mờ, không phân biệt rõ là nước mưa, hay là nước mắt.

Một thời gian rất lâu, cô nhìn chăm chú vào khoảng xanh đó, chỉ đến khi hai mắt không thể mở ra được nữa, mới nhìn về phía bầu trời ở xa. Chỉ có như vậy, cô mới có thể không cần phải nghĩ ngợi điều gì, trong đầu chỉ toàn là một sắc thái đơn điệu.

Cậu ta cầm dù, đứng bên cạnh cô, lắng nghe tiếng mưa rơi xuống trên tán dù, chậm rãi, nặng nề, cứ vang dội mãi trong lòng cậu.

Sắc trời tối dần, cậu đưa tay nhẹ nhàng phủ lên bàn tay lạnh cóng của cô, cô khẽ giật mình, dùng tay xoa xoa mắt, mới ngẩng đầu nhìn cậu. Sau đó cậu nhìn thấy, một tia thất vọng trong con người trong suốt của cô, khẽ đọng lại, rồi dần mất đi.

Nắm lấy tay cô, cậu nói, “Đi thôi, trời tối rồi”.

Về đến phòng ký túc, Quan Dĩnh khó hiểu nhìn cô, “Mũi cậu sao đỏ đỏ vậy”.

“Vậy à, chắc là hơi lạnh đó”.

“Thời tiết này, sao lại thấy lạnh chứ. Cậu đừng để bị cảm đó”.

Khương Doãn Nặc không hề để ý cười cười, nhớ lại biểu cảm lúc nãy của Lục Trình Vũ, vô cùng bình tĩnh, mới hơi yên tâm.

Cô lấy chiếc hộp lấp lánh trong tủ, mở ra, bên trong là một con búp bê Doraemon đeo vòng. Kéo cái vòng đó, những nốt nhạc quen thuộc vang lên, hồi tưởng thật kỹ, là bài hát cô từng đàn, “Thì ra tình yêu lại đau khổ như vậy”.

Quan Dĩnh cầm con búp bê lên ngắm, “Ừa, là đặt làm à, ở ngoài không mua được. Tiểu Lục rất có lòng đấy”.

Khương Doãn Nặc bỗng cảm thấy đau đầu, cô nhét cả con búp bê và chiếc hộp vào lại trong tủ.

Nửa đêm, cô đột nhiên cảm thấy lạnh toàn thân, đầu óc choáng váng, nhưng không thể ngủ được nữa. Cô đưa tay sờ trán, hơi nóng. Chết tiệt, đúng là bị cái miệng quạ của Quan Dĩnh nói trúng rồi.

Sáng thức dậy uống ít thuốc, bảo bọn Quan Dĩnh xin nghỉ giúp, cô làm tổ trên giường, mơ màng nằm xuống. Loáng thoáng nghe thấy có người đẩy cửa bước vào.

“Ai đó, cúp tiết à, về sớm vậy”, cô lau bàu, người đó dường như bước đến cạnh giường cô, “Phiền cậu rót cho tớ chút nước, cảm ơn”.

Nghe thấy có người đặt cốc nước lên bàn bên cạnh mình, cô nhắm mắt nhưng không muốn nhúc nhích, người đó lại nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Đó là hai cánh tay của con trai, cứng rắn, ấn chức sức mạnh.

Sắc lang vào phòng, hay là... có ma. Toàn thân cô giật bắn, da gà nổi lên, tỉnh táo hơn rất nhiều.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chữ “Tình” Bỗng Đến

Cô cố gắng mở mắt ra, ly nước để trên bàn bên cạnh, nhưng lại trống không.

Trong phòng im ắng, ngoài cô ra không còn ai khác.

Vòng ôm ấm áp, hơi thở nồng nàn, cảm giác rõ ràng như vậy, nhưng lại chỉ là một giấc mơ.

Cô bất đắc dĩ tự cười mình, ở đây là ký túc xá nữ, sao cậu ấy có thể vào được chứ.

Sau đó, cô không ngủ nữa, chỉ nằm trên giường, ngắm nhìn trần nhà trắng xanh, im lặng ngẩn ngơ.

Hơn năm giờ chiều, cô cầm bình thủy đến phòng nước lấy nước. Đang giờ cao điểm, trong phòng nước rất ồn ào.

“Quan Dĩnh nói chị bệnh, đã khỏe hơn chưa”, giọng cậu vang lên bên tai, giống như trong giấc mơ sáng nay, có chút không chân thực.

Cô ngược mắt, Hứa Khả đeo cặp chéo, đang đứng trước mặt.

“Đã uống thuốc, đỡ nhiều rồi”.

“Vậy sao”, cậu đưa tay sờ trán cô, cô khẽ cúi đầu, né tránh.

Tay cậu, khẽ dừng lại trong không trung, sau đó thả xuống, cầm lấy chiếc bình thủy của cô, bước vào phòng nước.

Trên đường về, ngoài trời mịt mịt ra vẫn chỉ là im lặng, họ thật sự đã đến bước không có gì để nói, cô cảm thấy hơi buồn cười.

Đi đến trước hành lang ký túc xá nữ, cậu mới đặt bình thủy vào tay cô.

“Ăn tối chưa”, cậu hỏi.

“Chưa”, thật sự không muốn ăn.

“Muốn ăn gì?”

“Không biết”, cô chỉ muốn mau vào trong.

Cậu không nói thêm gì nữa, xoay người bước đi.

Buổi tối, Quan Dĩnh ôm cặp lồng giữ nhiệt chạy vào, “Mau ăn đi, vẫn còn nóng đó”, mở ra xem, cháo thịt nạc trứng muối, cải xanh xào nấm đông cô, khoai tây sợi xào dấm, trong suốt, hương thơm nức mũi. Khương Doãn Nặc bồng chốc thềm ăn, kéo Quan Dĩnh kêu lên, “Nào, người đẹp, thơm một cái”.

“Không có công không hưởng lộc”, Quan Dĩnh vội đẩy cô ra.

“Ngon quá, cậu mua ở đâu vậy”.

“Cái này, bỏ tiền ra cũng không mua được”, cô cười chớp chớp mắt, “Em trai cậu tự nấu ở nhà đấy”.

Hóa ra ăn cháo cũng có thể ghen.

Hoàng Tử Hi kéo tay Khương Doãn Nặc, không ngừng nói, “Cậu em đẹp trai biết nấu ăn, cho tớ đi cho tớ đi, bao nhiêu tiền tớ cũng chịu”.

“Còn rất chu đáo nữa”, Quan Dĩnh cười cười nhìn cô.

Tháng Tư gió xuân lướt nhẹ.

Trưa, Lục Trình Vũ đạp xe đến chỗ Hứa Khả ăn chùa. Ở trong phòng thí nghiệm lâu, cảm giác căn tin đại học Y đều có mùi formalin.

(Formalin: là một sản phẩm được sử dụng trong rất nhiều các chất tẩy rửa kháng khuẩn và khử)

Mặt trời đúng lúc chiếu lên cả người rất dễ chịu. Mỗi lần đi ngang qua sân bóng, cậu ta sẽ không nhìn được mà ngó lên khán đài phía xa, tuy cô đã không còn xuất hiện ở đó nữa.

Nghĩ đến Khương Doãn Nặc, cậu ta thừa nhận bản thân có chút hứng thú đối với cô, tuy lần đầu tiên gặp ấn tượng cô để lại cho cậu ta chỉ là một người bình thường.

Nhưng, khi nhìn thấy cô gái trên sân khấu, đội mũ bóng chày đen mặc áo thu với quần bò, điem nhiên đàn một ca khúc không nhớ tên, chiếc mũ dài gần như che đi đôi mắt cô, cô gái tùy tiện kéo mũ sang một bên, để lộ đôi con người đen sáng, đôi môi nhợt nhạt khẽ mím lại, nụ cười điem tĩnh hiện bên khóe miệng. Cảnh tượng bình thường, ăn mặc bình thường, động tác bình thường, nhưng trong lòng cậu ta lại khẽ rung động, cô gái này, có chút thú vị.

Có điều, chỉ vậy mà thôi.

Cậu ta là một người khá trầm tĩnh, nói về khí chất thì đó là vẻ lãnh đạm không phù hợp với độ tuổi. Đối với con gái mà nói, cậu ta dường như khá xa vời. Rất ít người quá nhiệt tình với một chàng đẹp trai nhưng nghiêm túc, cũng vì vậy mà tránh được rất nhiều phiền phức và quấy nhiễu. Chuyện yêu thầm, trước giờ đều là hai hướng, ví dụ như người như Hứa Khả, luôn vì không từ chối một cách triệt để mà gặp cả đống phiền phức. Hơn nữa, trước giờ cậu ta luôn cho rằng, say đắm ai đó trong ngôi trường đại học chưa rõ tương lai là một việc ngốc nghếch và lãng phí thời gian, nhưng loại chuyện này lại tồn tại ở khắp nơi.

Cho nên, làm người phải trầm tĩnh, cậu ta thường nói.

Lôi Viễn thường sẽ phản bác, cậu đây không phải trầm tĩnh mà là “tâm ngấm tầm ngấm đấm chết voi”.

Một số người nhìn biểu cảm lãnh đạm của cậu ta, lời ra đến miệng lại nuốt trở vào, nhưng Khương Doãn Nặc là ngoại lệ. Cô vỗ vai cậu ta, đùa với cậu ta, thỉnh thoảng sẽ dùng sách gõ nhẹ lên đầu cậu ta, trêu đùa, đừng tưởng rằng mình trông được trai mà “ngon”, ăn uống tiêu tiện khác người. Trừ phi kể từ hôm nay cậu không ăn không uống không đi vệ sinh, thì tôi mới phục.

Có điều, quan hệ giữa họ, cũng chỉ vậy mà thôi.

Lục Trình Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy khán đài băng rôn bay bay, mới nhớ ra Lôi Viễn từng nói, hôm nay có đại hội thể thao.

Buổi sáng hạng mục nữ là nhiều, lúc này đang là giai đoạn chung kết.

Cuộc thi chạy vượt rào một trăm mét bị các cô gái mạnh mẽ biến thành chạy trăm mét đẩy rào, em gái bị tụt lại sau cùng lần nào cũng rất dụi dàng cẩn thận vượt qua hàng rào khiến rào đứng yên không đổ, cuối cùng vợ được giải nhất với vẻ mặt đầy mơ hồ. Cảnh tượng chạy nghìn mét rất hoành tráng, số người đang chạy bộ trong đường chạy đa số là nữ sinh tham gia thi đấu. Các sư huynh cầm nước và y phục chạy trước dẫn đường, các sư muội lắc lư chạy theo sau. Nữ sinh ném bi sắt đều khá cao to, nam sinh đo số liệu vô cùng cảm động chạy ra xa. Các em gái tạo tư thế rất dũng mãnh, xoay tròn cực nhanh, giơ tay ném, sau đó rơi thẳng xuống, suýt nữa đập trúng ngay chân mình.

Lục Trình Vũ ngồi dựa vào xe đạp, nhìn cảnh tượng huyền ảo trước mắt, lưỡi biếng tằm nằng. Tâm trạng của cậu ta rất ít khi bị thế giới bên ngoài quấy nhiễu, vẫn luôn bình tĩnh.

“Khương Doãn Nặc cố lên”, trên khán đài, có người đang hét.

Tiếng hét này, bất ngờ lọt vào tai cậu ta.

Bất chợt, cậu ta quay mặt, lại bất chợt nhìn một cái.

Song, rất nhiều chuyện thay đổi trong khoảnh khắc bất chợt đó. Đợi khi cậu ta phát giác, chỉ có thể trừng mắt nhìn.

Điểm cuối của trận chung kết bốn trăm mét, đang ở ngay trước mắt, Khương Doãn Nặc cảm thấy bản thân rất có hi vọng.

Sự việc cũng quả thật đã xảy ra thay đổi kịch tính, vì một chai nước suối bỗng bay đến.

Lúc đó cô đã gia tăng tốc độ, chuẩn bị chạy nước rút. Không tránh kịp, đúng lúc một chân đạp lên.

Sau đó, ngã xuống một cách rất không có khí chất.

Như vậy, lại còn đứng thứ ba.

Chân cô hình như bị tẹo rồi, đi cà nhắc, trên cánh tay trắng nõn, bùn đất đen sì trộn lẫn với vết trầy, trông có chút nhếch nhác.

Có giáo viên và bạn học chạy về phía cô, cô cười vẫy tay với họ.

Ánh nắng chiếu qua khe hở lá cây, rơi trên mặt cô, ý cười ấm áp, lông mày cong cong. Con người đen sáng, giống như hai quả nho tròn xoe mềm mại đáng yêu, trên sống mũi thẳng tắp đọng vài giọt mồ hôi, trong suốt lấp lánh. Khi cô cười, để lộ hàm răng xinh đẹp trắng muốt, lúm đồng tiền bằng hạt gạo điểm bên khóe môi. Sau khi vận động, trên má hiện lên sắc hồng khỏe mạnh, trên trán, vài sợi tóc nghịch ngợm rơi xuống, khẽ bay trong làn gió nhẹ...

Nụ nười trong trẻo, giống như nội tâm trong suốt của cô...

“Kawaii quá”, bên tai phảng phất truyền đến giọng nói tiếng Nhật nhõ nhoẹt, Lục Trình Vũ thoáng chốc thất thần, ngẫm nghĩ, “Lần này tiêu mẹ nó rồi”.

(Kawaii: từ tiếng Nhật, có nghĩa dễ thương, đáng yêu)

Ánh nắng rực rỡ, lá cây xanh biếc, chuyển biến đột ngột, cứ khiến người ta không kịp đề phòng.

Hứa Khả cầm bút, chăm chú nhìn đầu sân tập còn lại.

Dưới cây ngô đồng, bóng dáng ấy vỗ vai Lục Trình Vũ, sau đó nhảy lên yên sau xe đạp, dường như cười rất vui.

Rất lâu rồi, không nhìn thấy nụ cười của cô.

Khi ở bên cậu, cô ngày càng trầm mặc. Hai người che giấu bản thân thật sự của nhau, tuy nhiên, trong lòng mỗi người đều không thể dễ dàng nhìn thấu, nhưng ngày tháng có cậu, cô không hề vui vẻ. Vậy thì, lúc đầu giữ cô lại bên cạnh có ý nghĩa gì? Bây giờ, cậu chỉ có duy nhất một lựa chọn là đứng ở nơi xa, lặng lẽ nhìn cô.

“Một mét tám lăm”, nam sinh đo số liệu nhảy xa thấy cậu mất hồn, thế là nói lại lần nữa.

Cậu hoàn hồn lại, đang viết thì “tách” một cái, ngòi bút chì gãy làm hai, vạch một đường thật đậm và dài trên nền giấy trắng vô cùng chói mắt.

Quan Dĩnh chậm rãi dùng đũa nhặt hết thịt dê trên que tre xuống, rồi gấp một miếng cho vào miệng, chậm rãi nhai.

“Cách ăn thịt dê xiên là như thế này nè”, Khương Doãn Nặc cầm một xiên đưa lên miệng cắn, khí phách làm mẫu.

Quan Dĩnh trừng cô một cái, “Miệng cậu toàn là dầu mỡ”. Nói xong, cầm khăn giấy nhẹ nhàng ấn lên khóe miệng, móc điện thoại trong túi ra, “Tớ gọi điện cho Lôi Viễn, bảo cậu ấy cũng gọi Hứa Khả ra đây”.

“Gọi cậu ấy làm gì, chúng ta sắp ăn xong rồi”.

“Lát nữa chúng ta chen chúc trên đường, cậu đi cà nhắc như vậy, cũng không thể để cậu về một mình. Hay là tớ gọi cho Tiểu Lục”.

“Không được”.

Quan Dĩnh lại trừng cô, “Con người cậu thật phiền phức, vậy thì gọi Hứa Khả đến đón cậu. Sao các cậu vẫn còn hục hặc với nhau vậy? Đã lâu lắm rồi mà”.

“Không được”.

Điện thoại đã kết nối, Quan Dĩnh nói ngắn gọn, “Đến trong vòng mười phút, đến trễ không đợi”.

“...”

“Muộn một phút cũng không được, Tiểu Khương bị mấy tên lưu manh đó bao vây... Đúng, chính là mấy tên ở vũ hội lần trước...”, sau đó, người đẹp cười ngọt ngào cúp điện thoại.

“Ê, trò đùa này hơi quá đáng rồi đấy”, Khương Doãn Nặc thật sự bức mình, con gái đang yêu, quả nhiên bất chấp lý lẽ.

Quan Dĩnh nhìn đồng hồ, tiếp tục tao nhã ăn thịt dê xiên.

Hứa Khả mặc qua loa chiếc áo khoác, liền chạy ra ngoài.

“Này, mẹ nó cậu chậm chút đi, hai nhỏ đó đang lừa chúng ta...”, Lôi Viễn vừa đuổi theo ở phía sau, vừa lớn tiếng hét.

Mấy phút sau.

Hứa Khả đứng ở cửa quán ăn, tay chống nạnh, thờ dõc.

Cỗ tay cậu đeo băng lúc huấn luyện, người mặc áo cầu thủ, bên ngoài khoác chiếc áo khoác thể thao, hình như còn mặc ngược.

Khương Doãn Nặc gần như chôn mặt vào trong chiếc đĩa, “Lão đại, đến rồi à”.

Quan Dĩnh nhìn đồng hồ, cười khá gian xảo, “Rất tốt, còn nhanh hơn thời gian dự tính”.

Hơi thở hỗn loạn dần bình phục, Hứa Khả bước đến trước bàn, đưa tay vỗ nhẹ đầu Khương Doãn Nặc, làm cho mũi cô tiếp xúc thân mật với xiên thịt dê. Cô ngược mắt nhìn cậu, nhưng lại bắt gặp hai tia nhìn phức tạp, bất chợt, trong đầu bỗng nhiên lóe lên bốn chữ: dịu dàng như nước.

Cậu nhìn cô, bưng ly nước trái cây trước mặt cô uống cạn.

Cô choáng váng cúi đầu, cầm một xiên thịt dê lên nhét vào miệng.

Hai người ở đối diện đang chàng chàng thiệp thiệp.

Quan Dĩnh dứt cho Lôi Viễn ăn thịt dê xiên.

Lôi Viễn ôm vai, khẽ cười véo mũi cô ấy, “Không được nghịch ngợm như vậy nữa”.

Khương Doãn Nặc lập tức cảm thấy răng rơi xuống một mảng, dứt khoát nằm xuống bàn, buồn cười nhìn hai người họ.

Hứa Khả ngồi xuống bên cạnh cô, cũng học theo bộ dạng của cô, nghiêm túc xem kịch.

Biểu diễn đủ rồi, hai con người ngọt ngào rất hiểu ý nhau nhìn về Hứa Khả, “Hôm nay cậu trả tiền”, nói xong tay nắm tay cùng rời đi.

Sau đó, không khí chung quanh đột nhiên trở nên kỳ lạ.

“Tôi cũng ăn xong rồi”, Khương Doãn Nặc nói với chiếc đĩa trên bàn. Tim đập lúc nhanh lúc chậm, đành phải mượn việc này dời sự chú ý.

Hứa Khả nhìn cô một cái, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, lại gọi thêm một đĩa đồ nướng, một mình ngồi ăn.

Cô đành phải tiếp tục vùi đầu, cho đến khi vụn thịt cuối cùng trong chiếc đĩa trước mặt bay sạch.

Sau đó không có việc gì làm, ngây ngốc ngồi ở đó. Biết sớm thì đã ăn chậm nhai kỹ rồi.

Còn ở lại thêm một giây như thế này cũng không chịu nổi, cô lập tức đứng dậy.

“Đợi tôi”, nhẹ nhàng nắm tay cô, giọng cậu dịu dàng đến chết tiệt.

Thế này, thế này có còn cho người ta sống hay không... Lại bắt đầu choáng rồi, tuyệt đối đừng suy nghĩ vẩn vơ, bị người ta mê hoặc, bị người ta dụ dỗ...

Chỉ tiếc là sức người có hạn, giống như bị thôi miên, cô ngoan ngoãn ngồi trở lại.

Gió đêm chậm chậm, nhẹ nhàng lướt qua mặt. Hai người đi trên đường, nhất thời đều không nói gì.

Cô nhìn tiệm kem bên đường, cảm thấy cổ họng hơi khô.

“Muốn ăn?”

“Ừ”, cô khẽ nuốt nước miếng.

Cậu khẽ cười, bước vào trong tiệm.

Cô đứng bên đường, lặng lẽ nhớ về trước đây.

Lúc đó, cậu vẫn còn là đồ đáng ghét thích ăn bột tiền tiêu vặt chỗ cô mua bánh kem...

Bên cạnh, mấy cậu choai choai đùa giỡn chạy đến, không để ý, đâm vào người cô.

Cái chân vốn bị thương không đủ sức, người cô nghiêng lại rồi ngã ra ngoài.

Đèn xe chói mắt, đang chạy đến.

Trong mơ hồ, bên tai truyền đến tiếng kêu của cô gái, tiếng bíp còi đình tai của ô tô, mọi thứ vô cùng hỗn loạn.

Không ngờ lại là cái chết như thế này...

Cứ như vậy, chết trước mặt cậu ấy...

Cậu sẽ gọi cô “Chị ơi”...

Cậu sẽ đau lòng...

Sau đó sẽ quên cô...

Từ nay không còn gặp nhau nữa...

Như vậy, cũng tốt...

Kinh hồn bạt vía, hóa ra là mùi vị như vậy...

Tay cậu khẽ run rẩy, nói không ra từ nào, chỉ có thở gấp thật sâu, đầu óc mờ mịt.

Sự đau đớn trên cánh tay, tựa như lại đưa cô vào nỗi sợ hãi khi đó.

Khoảnh khắc kem rơi xuống đất, kem tươi trắng bắn khắp nơi... Cậu bay đến, sắc mặt trắng bệch.

Cô nghe thấy cậu hét “Nặc Nặc”... Sau đó, nhanh chóng bị người ta kéo dậy.

Xe tải gào thét chạy qua, nhưng nỗi sợ hãi trong mắt cậu vẫn chưa hết, tay cậu vẫn nắm chặt cánh tay cô, nóng tựa que hàn.

Cậu thả cánh tay cô ra, nhưng lại ôm cô vào lòng.

Xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng, cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của cậu, xa xôi phủ lên tiếng lòng mình.

Không nhìn thấy biểu cảm trên mặt, giọng nói mệt mỏi của cậu tựa như hơi thở truyền đến bên tai, “Tôi sắp bị chị dọa chết rồi”.

Mắt cô bỗng nhiên cay xè, để mặc cho vài giọt nước mắt rơi xuống, im lặng vùi vào trong áo sơ mi của cậu.

“Giờ thì không sao rồi”, cô nói khẽ, đưa tay vỗ nhẹ vai cậu, tay kia vòng lấy eo cậu.

Dường như cậu khẽ run rẩy, ngừng thở, siết nhẹ hai tay, không ngờ, cử động nhỏ này lại khiến cô bừng tỉnh.

“Thả tôi ra”, cô hoàn hồn, đồng thời cũng hoảng loạn thu tay về.

Cậu coi như không nghe thấy.

“Sẽ gặp người quen đấy”, cô sốt ruột muốn đẩy cậu ra, nhưng hai tay lại bị giữ chặt.

“Chị thế này, gặp người quen thì làm sao”, cậu nhắm mắt, giọng nói trầm thấp không vui.

Quả nhiên cô không dám động đậy nữa.

Đường phố đêm khuya, bóng người thấp thoáng. Dưới ánh đèn khuôn mặt con người trở nên hư ảo, nhìn không rõ là họ đang vui hay đang buồn phiền.

Khuơng Doãn Nặc quan sát kỹ từng người đi qua bên cạnh họ, sợ gặp phải khuôn mặt quen thuộc, sợ nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc. Song những người đó, hoặc là bước đi vội vàng, hoặc là dùng ánh mắt thờ ơ lạnh lùng quét qua, tựa như, họ chỉ là một... cặp đôi bình thường đang yêu nhau.

Tận những mấy phút, bạn học Hứa Khả dường như đang ở trong mơ.

Người mùi hương nhàn nhạt từ tóc cô, nghe tiếng thở của cô nhẹ nhàng chạm vào lồng ngực cậu, xúc giác dưới tay cậu vừa ấm nóng lại vừa hơi cứng nhắc, thế là cậu tự nói với mình, mọi chuyện đều tồn tại một cách chân thực.

Loại khẳng định này gây ra vài sự kích động, dẫn đến dự vọng giao lưu chuyện gì đó với cô.

“Tôi... chị...”, lời nói không còn rành mạch nữa, rất hiếm thấy.

Cô gắng đầu nhìn cậu, ánh mắt sáng rực.

Trong lòng cậu thở dài, mẹ nó thật là dẫn vật, sau đó nhắm mắt nói, “Sau này không được ăn kem nữa”.

Khương Doãn Nặc bị chọc cười, bất giác cười “ha ha”. Trong lúc không hề phòng bị, giọng cậu lại vang lên bên tai, trầm thấp êm tai, nhưng lại giống như đòn cảnh tỉnh, đánh cho cô hoa mắt chóng mặt, trở tay không kịp.

“Hãy ở bên tôi”, giống như hỏi lại giống như trần thuật, cậu nhìn cô.

Trầm mặc thật lâu... Cùng với lời nói của cậu, xé nát mọi lớp nguy trang.

Tim cậu đập như sấm, bàn tay ôm lấy người cô nắm thành đấm, lòng bàn tay đã ướt một mảng.

Quả nhiên, kích động là ma quỷ.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Kích Động Là Ma Quỷ

Quan Dĩnh chậm rãi dùng đũa nhặt hết thịt dê trên que tre xuống, rồi gắp một miếng cho vào miệng, chậm rãi nhai.

“Cách ăn thịt dê xiên là như thế này nè”, Khương Doãn Nặc cầm một xiên đưa lên miệng cắn, khí phách làm mẫu.

Quan Dĩnh trừng cô một cái, “Miệng cậu toàn là dầu mỡ”. Nói xong, cầm khăn giấy nhẹ nhàng ấn lên khóe miệng, móc điện thoại trong túi ra, “Tớ gọi điện cho Lôi Viễn, bảo cậu ấy cũng gọi Hứa Khả ra đây”.

“Gọi cậu ấy làm gì, chúng ta sắp ăn xong rồi”.

“Lát nữa chúng ta chen chúc trên đường, cậu đi cà nhắc như vậy, cũng không thể để cậu về một mình. Hay là tớ gọi cho Tiểu Lục”.

“Không được”.

Quan Dĩnh lại trừng cô, “Con người cậu thật phiền phức, vậy thì gọi Hứa Khả đến đón cậu. Sao các cậu vẫn còn hục hặc với nhau vậy? Đã lâu lắm rồi mà”.

“Không được”.

Điện thoại đã kết nối, Quan Dĩnh nói ngắn gọn, “Đến trong vòng mười phút, đến trễ không đợi”.

“...”

“Muộn một phút cũng không được, Tiểu Khương bị mấy tên lưu manh đó bao vây... Đúng, chính là mấy tên ở vũ hội lần trước...”, sau đó, người đẹp cười ngọt ngào cúp điện thoại.

“Ê, trò đùa này hơi quá đáng rồi đấy”, Khương Doãn Nặc thật sự bức mình, con gái đang yêu, quả nhiên bất chấp lý lẽ.

Quan Dĩnh nhìn đồng hồ, tiếp tục tao nhã ăn thịt dê xiên.

Hứa Khả mặc qua loa chiếc áo khoác, liền chạy ra ngoài.

“Này, mẹ nó cậu chậm chút đi, hai nhỏ đó đang lừa chúng ta...”, Lôi Viễn vừa đuổi theo ở phía sau, vừa lớn tiếng hét.

Mấy phút sau.

Hứa Khả đứng ở cửa quán ăn, tay chống nạnh, thờ dõc.

Cổ tay cậu đeo băng lúc huấn luyện, người mặc áo cầu thủ, bên ngoài khoác chiếc áo khoác thể thao, hình như còn mặc ngược.

Khương Doãn Nặc gần như chôn mặt vào trong chiếc đĩa, “Lão đại, đến rồi à”.

Quan Dĩnh nhìn đồng hồ, cười khá gian xảo, “Rất tốt, còn nhanh hơn thời gian dự tính”.

Hơi thờ hỗn loạn dần bình phục, Hứa Khả bước đến trước bàn, đưa tay vỗ nhẹ đầu Khương Doãn Nặc, làm cho mũi cô tiếp xúc thân mật với xiên thịt dê. Cô ngược mắt nhìn cậu, nhưng lại bắt gặp hai tia nhìn phức tạp, bất chợt, trong đầu bỗng nhiên lóe lên bốn chữ: dịu dàng như nước.

Cậu nhìn cô, bưng ly nước trái cây trước mặt cô uống cạn.

Cô choáng váng cúi đầu, cầm một xiên thịt dê lên nhét vào miệng.

Hai người ở đối diện đang chàng chàng tiếp tiếp.

Quan Dĩnh dứt cho Lôi Viễn ăn thịt dê xiên.

Lôi Viễn ôm vai, khẽ cười véo mũi cô ấy, “Không được nghịch ngợm như vậy nữa”.

Khương Doãn Nặc lập tức cảm thấy răng rơi xuống một mảng, dứt khoát nằm xuống bàn, buồn cười nhìn hai người họ.

Hứa Khả ngồi xuống bên cạnh cô, cũng học theo bộ dạng của cô, nghiêm túc xem kịch.

Biểu diễn đủ rồi, hai con người ngọt ngào rất hiểu ý nhau nhìn về Hứa Khả, “Hôm nay cậu trả tiền”, nói xong tay nắm tay cùng rời đi.

Sau đó, không khí chung quanh đột nhiên trở nên kỳ lạ.

“Tôi cũng ăn xong rồi”, Khương Doãn Nặc nói với chiếc đĩa trên bàn. Tim đập lúc nhanh lúc chậm, đành phải mượn việc này dời sự chú ý.

Hứa Khả nhìn cô một cái, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến, lại gọi thêm một đĩa đồ nướng, một mình ngồi ăn.

Cô đành phải tiếp tục vùi đầu, cho đến khi vụn thịt cuối cùng trong chiếc đĩa trước mặt bay sạch.

Sau đó không có việc gì làm, ngây ngốc ngồi ở đó. Biết sớm thì đã ăn chậm nhai kỹ rồi.

Còn ở lại thêm một giây như thế này cũng không chịu nổi, cô lập tức đứng dậy.

“Đợi tôi”, nhẹ nhàng nắm tay cô, giọng cậu dịu dàng đến chết tiệt.

Thế này, thế này có còn cho người ta sống hay không... Lại bắt đầu choáng rôi, tuyệt đối đừng suy nghĩ vẩn vơ, bị người ta mê hoặc, bị người ta dụ dỗ...

Chỉ tiếc là sức người có hạn, giống như bị thôi miên, cô ngoan ngoãn ngồi trở lại.

Gió đêm chậm chậm, nhẹ nhàng lướt qua mặt. Hai người đi trên đường, nhất thời đều không nói gì.

Cô nhìn tiệm kem bên đường, cảm thấy cổ họng hơi khô.

“Muốn ăn?”

“Ừ”, cô khẽ nuốt nước miếng.

Cậu khẽ cười, bước vào trong tiệm.

Cô đứng bên đường, lặng lẽ nhớ về trước đây.

Lúc đó, cậu vẫn còn là đồ đáng ghét thích ăn bột tiền tiêu vặt chỗ cô mua bánh kem...

Bên cạnh, mấy cậu choai choai đùa giỡn chạy đến, không để ý, đâm vào người cô.

Cái chân vốn bị thương không đủ sức, người cô nghiêng lại rồi ngã ra ngoài.

Đèn xe chói mắt, đang chạy đến.

Trong mơ hồ, bên tai truyền đến tiếng kêu của cô gái, tiếng bíp còi đình tai của ô tô, mọi thứ vô cùng hỗn loạn.

Không ngờ lại là cái chết như thế này...

Cứ như vậy, chết trước mặt cậu ấy...

Cậu sẽ gọi cô “Chị ơi”...

Cậu sẽ đau lòng...

Sau đó sẽ quên cô...

Từ nay không còn gặp nhau nữa...

Như vậy, cũng tốt...

Kinh hồn bạt vía, hóa ra là mùi vị như vậy...

Tay cậu khẽ run rẩy, nói không ra từ nào, chỉ có thở gấp thật sâu, đầu óc mờ mịt.

Sự đau đớn trên cánh tay, tựa như lại đưa cô vào nỗi sợ hãi khi đó.

Khoảnh khắc kem rơi xuống đất, kem tươi trắng bắn khắp nơi... Cậu bay đến, sắc mặt trắng bệch.

Cô nghe thấy cậu hét “Nặc Nặc”... Sau đó, nhanh chóng bị người ta kéo dậy.

Xe tải gào thét chạy qua, nhưng nỗi sợ hãi trong mắt cậu vẫn chưa hết, tay cậu vẫn nắm chặt cánh tay cô, nóng tựa que hàn.

Cậu thả cánh tay cô ra, nhưng lại ôm cô vào lòng.

Xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng, cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của cậu, xa xôi phủ lên tiếng lòng mình.

Không nhìn thấy biểu cảm trên mặt, giọng nói mệt mỏi của cậu tựa như hơi thở truyền đến bên tai, “Tôi sắp bị chị dọa chết rồi”.

Mắt cô bỗng nhiên cay xè, để mặc cho vài giọt nước mắt rơi xuống, im lặng vùi vào trong áo sơ mi của cậu.

“Giờ thì không sao rồi”, cô nói khẽ, đưa tay vỗ nhẹ vai cậu, tay kia vòng lấy eo cậu.

Dường như cậu khẽ run rẩy, ngừng thở, siết nhẹ hai tay, không ngờ, cử động nhỏ này lại khiến cô bừng tỉnh.

“Thả tôi ra”, cô hoàn hồn, đồng thời cũng hoảng loạn thu tay về.

Cậu coi như không nghe thấy.

“Sẽ gặp người quen đấy”, cô sốt ruột muốn đẩy cậu ra, nhưng hai tay lại bị giữ chặt.

“Chị thế này, gặp người quen thì làm sao”, cậu nhắm mắt, giọng nói trầm thấp không vui.

Quả nhiên cô không dám động đậy nữa.

Đường phố đêm khuya, bóng người thấp thoáng. Dưới ánh đèn khuôn mặt con người trở nên hư ảo, nhìn không rõ là họ đang vui hay đang buồn phiền.

Khương Doãn Nặc quan sát kỹ từng người đi qua bên cạnh họ, sợ gặp phải khuôn mặt quen thuộc, sợ nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc. Song những người đó, hoặc là bước đi vội vàng, hoặc là dùng ánh mắt thờ ơ lạnh lùng quét qua, tựa như, họ chỉ là một... cặp đôi bình thường đang yêu nhau.

Tận những mấy phút, bạn học Hứa Khả dường như đang ở trong mơ.

Ngửi mùi hương nhàn nhạt từ tóc cô, nghe tiếng thở của cô nhẹ nhàng chạm vào lồng ngực cậu, xúc giác dưới tay cậu vừa ấm nóng lại vừa hơi

cứng nhắc, thế là cậu tự nói với mình, mọi chuyện đều tồn tại một cách chân thực.

Loại khẳng định này gây ra vài sự kích động, dẫn đến dự vọng giao lưu chuyện gì đó với cô.

“Tôi... chị...”, lời nói không còn rành mạch nữa, rất hiếm thấy.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt sáng rực.

Trong lòng cậu thở dài, mẹ nó thật là đần vặt, sau đó nhắm mắt nói, “Sau này không được ăn kem nữa”.

Khương Doãn Nặc bị chọc cười, bất giác cười “ha ha”. Trong lúc không hề phòng bị, giọng cậu lại vang lên bên tai, trầm thấp êm tai, nhưng lại giống như đòn cảnh tỉnh, đánh cho cô hoa mắt chóng mặt, trở tay không kịp.

“Hãy ở bên tôi”, giống như hỏi lại giống như trần thuật, cậu nhìn cô.

Trầm mặc thật lâu... Cùng với lời nói của cậu, xé nát mọi lớp nguy trang.

Tim cậu đập như sấm, bàn tay ôm lấy người cô nắm thành đấm, lòng bàn tay đã ướt một mảng.

Quả nhiên, kích động là ma quỷ.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Người Vô Tâm Vô Tính

Dường như nghe thấy tiếng nhạc quen thuộc vang lên, Khương Doãn Nặc móc điện thoại trong túi áo ra, trên màn hình chớp nháy ba chữ “Lục Trình Vũ”, cô thầm thở phào nhẹ nhõm. Tiếng chuông điện thoại của cô không lớn, rất dễ bị át đi bởi môi trường huyên náo, nhưng lúc này cô lại có thể nghe thấy, hoặc giả, có thể cảm nhận được.

“Tôi có điện thoại”, cô dùng tay chống lên cằm, muốn ra tạo khoảng cách giữa hai người.

“Ừ”, cậu nhìn màn hình, không hề có ý buông ra, ngược lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tóc mai của cô.

“ Alo, Tiểu Lục”, cô hít thở sâu, cố gắng khiến cho giọng mình nghe giống như thường ngày, nhưng ở bên cạnh, nhịp tim cậu giống như ù tai, “Mình đang đi dạo ở ngoài...”, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Khả, “Đúng... cùng với vài bạn học... Chiều mai à, ừ, được...”

Cô gạt điện thoại, xoay người muốn đi, “Tôi muốn về rồi”.

“Chị...”, nắm chặt cổ tay cô, Hứa Khả cảm thấy xấu hổ mà chán nản, do dự phút chốc, vẫn không nhận được hỏi, “Sau đó thì sao?”

Khương Doãn Nặc bỗng cười, “Đồ ngốc”, cô nói, đưa tay vỗ mặt cậu, “Sao vẫn bám người giống hồi nhỏ vậy chứ, tôi là chị cậu, đương nhiên chúng ta phải ở cùng nhau rồi. Thật là, bao lớn rồi mà còn giống như trẻ nhỏ”, trong lời nói tràn ngập sự cương chiều, cô ngừng lại, đột nhiên thở dài, “Nói thật, đôi lúc tôi thật sự không muốn quản cậu đâu, nhưng cho dù giữa

chúng ta có hiểu lầm lớn thế nào, suy cho cùng vẫn là máu mủ tình thâm, cậu nói có phải không?”

Cô nghiêm túc nhìn cậu, lời nói dịu dàng, rõ ràng từng chữ.

Cô nói, giữa chúng ta, cuối cùng vẫn là máu mủ tình thâm.

Thì ra, tất cả mọi chuyện, chẳng qua chỉ là hiểu lầm của một mình cậu.

Hứa Khả lùi lại một bước, cuối cùng buông cô ra, “Chị về làm gì, không bằng đừng về”.

“Chi bằng cậu để tôi đi”, Khương Doãn Nặc phản bác, không chút cân nhắc.

Trên mặt cậu, lộ ra biểu cảm hoang mang, ngay cả màn đêm âm u cũng không thể che lấp.

Cô khẽ cắn môi dưới, không nhìn cậu nữa, xoay người rời đi. Dưới ngọn đèn đường, chiếc bóng dài từ chồng lên nhau, rồi tách rời, cuối cùng chỉ còn một chiếc bóng cô đơn. Cho đến khi chắc chắn cậu không đi theo, cô mới khẽ nói, “Xin lỗi”.

Xuyên qua cửa kính, nhìn ra đường phố ở bên ngoài, dòng người qua lại, nhưng lại vô cùng yên lặng. Một tay Lục Trình Vũ cầm đĩa tay kia cầm điện thoại, lại không biết mình đang nghĩ gì, trong đầu cực kỳ yên tĩnh, giống như nhà ăn này đã bị người ta lãng quên. Ở đây không có thực khách, giá lại đắt, thức ăn bình thường, ưu điểm duy nhất là tầm nhìn hạng nhất. Cậu ta ngó giờ trên điện thoại, lại chậm rãi ăn vài đĩa đồ ăn, rồi mới đứng dậy thanh toán. Về đến trường đã bảy giờ, vừa kịp giờ lên lớp.

Đứng trong làn gió đêm xuân ấm áp, nhưng Hứa Khả lại cảm thấy tay chân lạnh cóng, rõ ràng là đáp án như trong dự liệu, nhưng lại vô cùng suy sụp. Bóng dáng phía trước sắp hòa vào màn đêm, thậm chí cậu không dám

nhìn nhiều, dường như mỗi lần nhìn là cơn đau nơi lồng ngực lại tăng thêm một phần, nhưng lại không nở dờn mắt, sợ cô sẽ biến mất bất cứ lúc nào... Cậu đoán được kết cục câu chuyện nhưng lại không đoán được quá trình của nó, có thể khiến người ta đau khổ như vậy.

Song, cuối cùng vẫn không buông được.

Cậu đi nhanh đến trước vài bước, đuổi kịp cô, nhưng lại dè dặt giữ khoảng cách, cho đến khi dùng mắt tiễn cô đi vào tầng lầu ký túc xá, mới quay lại cửa tiệm vừa đi qua, mua hai hộp thuốc.

Cô nói, không hút thuốc thì cậu sẽ chết à.

Khi Hứa Khả nhớ lại câu này, bỗng nhiên mỉm cười. Cậu châm một điếu thuốc, mạnh mẽ hít một hơi, chậm rãi nhả khói, nhìn chúng biến dạng trong gió, đủ mọi hình thù, hình gì cũng có. Có một số thứ, đến chết cũng không cai được.

Đây là một thế giới kỳ lạ, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra. Tuy Khương Doãn Nặc chưa từng trải qua sóng to gió lớn nhưng lại cảm thấy thế giới của mình rất truyền kỳ. Khi cô còn nhỏ, bố mẹ với cô mà nói là một khái niệm kỳ lạ lại vừa mơ hồ, tuy sống cùng nhau nhưng họ vĩnh viễn trông thì rất gần nhưng lại cách rất xa, họ rất bận rộn, luôn luôn rất bận. Lúc đầu, cô cho rằng bố mẹ trên đời đều giống như vậy, vì người lớn và trẻ nhỏ vĩnh viễn sống trong thế giới khác nhau, họ không thể hiểu lẫn nhau. Cho đến khi cô học được cách quan sát, học được cách suy nghĩ, mới phát hiện, gia đình họ đặc biệt biết bao nhiêu.

Chỉ là, khả năng thích ứng của con người là cực mạnh, khi họ thiếu đi tình thương nào đó, đều có thể tìm được vật thay thế dùng để lấp đầy chỗ trống trong lòng. May mắn, có một người như thế, luôn ở bên cô, có thể luôn bị cô dựa dẫm, lại luôn bị cô bám dính, cho dù năm tháng họ ở bên nhau phần lớn đều đầy những âm ỉ và mâu thuẫn, cho dù họ không hỏi han

về nhau chia cách nhiều năm. Sự ỷ lại của tình cảm giống như tiếng mẹ đẻ của con người vậy, đã cắm rễ thật sâu vào những năm đầu tiên trong đời, có lẽ sẽ xa lạ, có lẽ sẽ lơ là, nhưng chưa từng dễ dàng bị quên lãng.

Cô và cậu, có lẽ chỉ là sự ỷ lại lẫn nhau theo thói quen. Song, khi cô thử vứt bỏ sự ỷ lại đó, lại phát hiện một thứ tình cảm mơ hồ, khiến con tim đập nhanh, tương tư thành họa, không thể thoát ra, giống như một loại thuốc khống chế trung khu của con người, dường như, đó gọi là tình yêu.

Nhưng, tình yêu và huyết thống, vĩnh viễn là tập hợp không thể giao nhau. Thế giới này tuy kỳ lạ nhưng có luân lý vô cùng sâu sắc.

Ngồi trên bậc đá cạnh sân tập, Khương Doãn Nặc trông về phía chân trời xanh biếc, trong đầu lúc thì hỗn loạn lúc lại rõ ràng.

Những ngày này, thời tiết luôn rất đẹp.

Ánh nắng tươi đẹp, trên bãi cỏ xanh mướt, trên lầu cao phía xa tỏa ra một tầng sắc vàng mỏng, tươi mát động lòng người.

Song, có một số người, có một vài chuyện, không thể tồn tại dưới ánh mặt trời.

Cô nhớ lại trong phim “Phỏng vấn ma cà rồng”, đứa bé Claudia lớn lên nhờ tình yêu và khát vọng, dưới ánh mặt trời hóa thành tro tàn bé nhỏ, mặc gió cuốn đi. Mỗi lần nhìn thấy cảnh này, tâm trạng cô chỉ có thể dùng hai chữ “thê thảm” để hình dung.

“Nghĩ gì thế”, Lục Trình Vũ cầm một xấp tài liệu gõ nhẹ lên đầu cô.

“Nghĩ sao cậu vẫn chưa đến”, cô cười đáp.

Lục Trình Vũ ngồi xuống bên cạnh cô, bất giác nhìn cậu một cái, “Cậu có thể chỉ trả lời hai từ trước”.

Khương Doãn Nặc cười “he he” hai tiếng, trong lòng nảy sinh dự cảm chẳng lành, gỡ một sợi tóc trên vai xuống rồi quẩn vòng quanh ngón tay, hai má hơi ửng đỏ.

Lục Trình Vũ khẽ cười, “Sao lại giống trẻ con thế, chẳng trách Hứa Khả không coi cậu là chị”.

Khương Doãn Nặc vừa nghe thấy câu này, trong lòng tim đập thành thịch, quay đầu nhìn Lục Trình Vũ, nhưng lại nghe cậu ta nói tiếp, “Có điều chỉ cách nhau có một tháng, quả thật cũng không nhận ra tuổi. Sự cách biệt tuổi tác này rất hiếm gặp”.

Cô thở phào nhẹ nhõm, không đồng tình giải thích, “Việc này có gì lạ đâu, mình sinh non, trước bảy tuần so với thời gian dự sinh, bố mẹ mình cũng không chịu ngừng nghỉ, tiếp tục cố gắng, thế là liền có... Không phải cậu nói có công việc giới thiệu cho mình sao?”

“Ừm”, Lục Trình Vũ trao xấp tài liệu cho cô, “Công ty của bạn muốn tìm người phiên dịch sách giới thiệu sản phẩm, làm xong sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cậu”.

“Mưa đúng lúc lắm, mưa đúng lúc lắm”, Khương Doãn Nặc tiện tay lật giờ, ra sức vỗ lên vai Lục Trình Vũ, “Đúng lúc đang thiếu tiền, xong sẽ mời cậu ăn cơm nhé soái ca”.

“Quốc tế Lao Động có dự định gì”, Lục Trình Vũ hỏi.

“Không biết, có thể sẽ đi dạy kèm”.

“Quốc tế Lao Động được nghỉ bảy ngày”, cậu ta bổ sung.

“Ừ, bảy ngày đều có thể kiếm tiền đương nhiên càng tốt”, Khương Doãn Nặc nhìn về chỗ khác.

“Cậu nghèo khổ như thế này, ở nước ngoài làm sao mà sống được?”

“Hỗ thẹn quá, tiền nước ngoài cũng không dễ kiếm, người ta càng học càng gian”, Khương Doãn Nặc cười, mặt mày xán lạn.

Lục Trình Vũ nhìn cô một lúc, nét mặt đăm chiêu lên tiếng, “Sao cậu còn cười được vậy?”

Khương Doãn Nặc không hề để ý phát tay, “Có tiền ăn cơm là được, nghèo có cách sống của người.”

Lục Trình Vũ khẽ lắc đầu, tự mình lẩm bẫm, “Có người đúng là vô tâm vô tính”.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thật Muốn Giết Anh Ta

Thứ bảy, ký túc xá yên tĩnh, Khương Doãn Nặc nằm trên giường ngủ đến trưa, thật sự đói lả ra rồi mới dậy đánh răng rửa mặt, buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo thun trắng và quần bò ống thụng, cùng với dép lê, xách hộp cơm rữ rượi lặc lư đi đến căn tin “hai phẩy năm” duy nhất mở cửa.

Nhà ăn Học Tử Uyên, nằm giữa căn tin số một và căn tin số hai, được sinh viên gọi là hai phẩy năm. Ngoài việc chuyên cung cấp các món xào tiểu táo với giá đắt gấp đôi, thì thức ăn trong những chiếc khay lớn đó thật sự không thể cho vào miệng, ba chữ “Học Tử Uyên” này danh xưng với thực.

(Tiểu táo: tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo)

Nhà ăn cuối tuần không hề đông đúc, đầu bếp xào rau rảnh đến sợ, phần khoai tây sơi chua cay Khương Doãn Nặc gọi được làm rất tỉ mỉ, đầy đủ hương thơm, cuối cùng còn được điểm xuyết bằng hành băm xanh ngắt và bột ớt đỏ tươi. Ban đầu chỉ có yêu cầu cơ bản là ăn no, nhưng giờ lại cảm thấy khẩu vị rất tốt, cô bưng hộp cơm muốn tìm một chỗ trống ngồi xuống.

“Tiểu Khương, ở đây”, Quan Dĩnh vẫy tay với cô.

Lôi Viễn vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh, “Mắt cậu sao cứ ngây ra vậy”.

“Đâu có”, cô phản ứng chậm nửa nhịp, dạo này thức đêm nhiều quá, đại não dễ bị tắc.

Đối diện họ là Lục Trình Vũ và người đó, người mà cô muốn gặp nhưng không dám gặp, lúc này lại đang ở cạnh một chiếc bàn nhỏ, oan gia ngõ hẹp. Cô nhìn không được nhìn về hướng người đó, đúng lúc cậu cũng ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt cậu chuyên chú mà sâu xa, sáng như sao. Chỉ là thoáng chốc, tựa như không để ý liếc một cái, cô đã thất bại thảm hại. Khương Doãn Nặc nhanh chóng đan xen ánh mắt, bất giác thêm phần chán nản, nản lòng dùng muỗng nghiền nát cục cơm cứng ngắc trong chén.

Lục Trình Vũ nhìn thấy hai vệt xanh nhạt nơi đáy mắt cô, hỏi, “Xong rồi à?”

“Ừ, xong rồi”.

Lục Trình Vũ lại nói, “Thực ra không cần vội”.

Khương Doãn Nặc lười biếng khảy sợi khoai tay trong chén, “Dù sao cũng không có việc gì”.

Lục Trình Vũ dường như nghĩ ra điều gì đó, hỏi, “Khi nào cùng nhau ăn cơm?”

“Tháp tùng bất cứ lúc nào”, Khương Doãn Nặc buột miệng đáp.

Lôi Viễn nhìn Lục Trình Vũ rồi lại nhìn Khương Doãn Nặc, “Hai cậu đang nói gì vậy? Hai cậu giấu tôi làm gì à? Có vấn đề...”, cậu ta sờ cằm nhìn Hứa Khả, “Tôi bảo này, tiết lộ chút nội tình trước đi”.

Hứa Khả cúi đầu và cơm, một lúc sau mới nhả ra hai chữ, “Không có”.

Lôi Viễn khó hiểu nhìn cậu một cái, “Dạo này cậu khá trầm mặc, ai lại đụng vào cậu à? Học cái gì không học, học theo Lục Trình Vũ giả vờ ngẫu. Du xuân mồng một tháng năm, rốt cuộc cậu có đi hay không? Cho câu trả lời chính xác để tôi còn thống kê số người.”

“Không đi”.

“Lục Trình Vũ, còn cậu”, Lôi Viễn hỏi tiếp, “Cậu vẫn nên đi cùng chúng tôi đi, ngôi trường rách nát đó của cậu ngoài tiếp xúc với thi thể hoạt động gì cũng không có. Người của đội bóng rổ đều âm ỉ đòi đưa người nhà theo, cậu dẫn theo Doãn Nặc, cũng tiện để đưa Quan Dĩnh nhà tôi theo”.

“Được”, Lục Trình Vũ liền đồng ý.

Một mình Lôi Viễn ở đó nghĩ ngợi đệp đẽ, Khương Doãn Nặc bất mãn nói, “Cậu coi tôi không tồn tại à, hỏi cũng không hỏi tôi”.

“Con trai nói chuyện, con gái chen vô làm gì”, Lôi Viễn cười ha ha nói, “Học hỏi vị này nhà tôi nhiều vào”.

Quan Dĩnh quả nhiên đang ra vẻ chú chim nhỏ ngọt ngào quần quýt bên cạnh, lắc tay Khương Doãn Nặc, “Tiểu Khương, cậu cũng không đi à, đi đi, đi đi mà”, giọng nũng nịu, có thể vắt ra mật.

Cả người Khương Doãn Nặc lạnh cóng, cô lén liếc Hứa Khả một cái, lăm lăm, “Tớ đâu nói là không đi”. Cô hạ quyết tâm một lòng muốn né Hứa Khả, nếu đã không chú ý không được, thì chỉ có ra sức tránh né, tốt nhất đừng xuất hiện cùng nhau nữa, nên dự định của cô sẽ chỉ trái ngược với cậu. Cô tự cho rằng không phải là người ý chí bạc nhược, tuy sức lực không đủ, nhưng cũng không thể yếu đuối đến mức tùy tiện từ bỏ, cô tin rằng thời gian có thể xóa đi mọi dấu vết, che đậy một đoạn hồi ức, hủy hoại một đoạn tình cảm, thậm chí là thay đổi một con người.

Ăn cơm xong, Khương Doãn Nặc và Quan Dĩnh cùng quay về ký túc xá.

Khương Doãn Nặc tiếp tục ngủ bù, Quan Dĩnh nằm trên giường một lúc, bất luận thế nào cũng không ngủ được, thế là bắt đầu dọn dẹp, lau xong bàn lại lau sàn nhà, vô cùng bận rộn.

“Vợ ngoan à, có thể nghỉ ngơi một lúc không, bệnh rồi có người phải đau lòng đấy”, Khương Doãn Nặc ngáp một cái, mơ màng buồn ngủ.

Quan Dĩnh cũng không lên tiếng, ra sức vùi đầu lau sàn nhà, một lần rồi lại một lần.

“Quan Dĩnh...”

Nhắm mắt làm ngơ.

Khương Doãn Nặc trở mình nằm trên giường, tuy nói ngăm người đẹp là một loại hưởng thụ, hưởng hồ là người đẹp cần cù, nhưng cứ cảm thấy có gì đó không đúng, “Tớ bảo này, vợ ngoan...”

Cuối cùng Quan Dĩnh cũng dừng lại, đứng ở đó, mày hơi nhíu lại, có chút ngây người, hoàn toàn không hề hào hứng như trước giờ.

“Vừa gặp đã yêu à”, Khương Doãn Nặc bước đến vuốt cằm cô, “Sao thế, lúc này vẫn tốt mà”.

“Tiểu Khương, tớ...”, Quan Dĩnh ấp úng, muốn nói nhưng lại thôi.

Khương Doãn Nặc chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của cô, cũng căng thẳng theo, “Cậu... muốn nói gì?”

“Tớ con mẹ nó...”, cô chưa bao giờ nói tục, nói xong âm cuối mặt đã đỏ như quả cà chua, cô hít vào một hơi nói tiếp, “Mẹ nó tớ mà vợ ngoan cái nỗi gì, sắp biến thành mẹ hiền rồi.”

Khương Doãn Nặc ngây ra một lúc, nghĩ lại lúc trước cô nhiều lần đi xem phim đêm không về ký túc, thế là dè dặt hỏi: “Không phải là... có rồi đấy chứ?”

Quan Dĩnh lại thở ra, “Cái đó vẫn chưa đến, tớ lo sắp chết rồi...”

“Sao các cậu không dùng biện pháp? Thằng nhóc đó biết không? Bao lâu rồi?” Khương Doãn Nặc sốt ruột, hỏi không ngừng nghỉ.

“Anh ấy, anh ấy...”, Quan Dĩnh ập úng nói, vành mắt ửng đỏ.

“Cậu ta nói sao, không phải bảo cậu đi bệnh viện làm đấy chứ”, Khương Doãn Nặc nhớ lại bộ dạng nói cười không hề để ý của Lôi Viễn lúc này, bất giác bùng nổ, “Chết tiệt, cái thằng muốn ăn đòn này”, vừa nói vừa nhấc chân bước ra ngoài.

Quan Dĩnh vội giữ cô lại, “Anh ấy vẫn chưa biết, tớ không muốn để anh ấy nhìn thấy bộ dạng này của mình”.

“Tại sao”, Khương Doãn Nặc ngẫm nghĩ, vỗ vai cô, “Cậu sợ nhìn thấy bộ dạng hoang mang lo sợ của cậu ta đúng không. Yên tâm, tớ nghĩ chắc cậu ta không phải loại người đó đâu, hơn nữa, cậu chắc chắn chứ?”

Quan Dĩnh cúi đầu, “Đã trễ hơn một tuần rồi”.

“Đến bệnh viện khám thử là biết liền, hà tất phải ở đây sốt ruột”, Khương Doãn Nặc kéo cô ấy từ trên ghế dậy.

Quan Dĩnh gỡ tay cô ra, “Đợi thêm vài ngày nữa đi, cậu có thể đưa tớ đến tiệm thuốc không?”

Khương Doãn Nặc gật đầu, hai người cùng đến tiệm thuốc bên ngoài trường mua về giấy thử thai, bắt đầu nghiên cứu sách hướng dẫn sử dụng.

“Bên trên nói tốt nhất là sáng mai hãy dùng”, Khương Doãn Nặc nói.

“Muốn phán tử hình thì phán sớm một chút”, Quan Dĩnh bực bội ném sách hướng dẫn sử dụng sang một bên, “Thật là phiền phức”.

“Chắc sẽ không sao”, Khương Doãn Nặc đành phải an ủi cô như vậy.

“Tại sao người ta nói con gái sau khi lên giường liền trở thành người thô thiển, bây giờ tớ coi như là đã hiểu, chẳng qua chỉ là hơn con trai một cái tử cung mà thôi”, Quan Dĩnh cảm hận nói, “Không cần thận liên sẽ treo cổ trên cây tự tử, còn không biết người ta có muốn để cậu treo hay không”.

Trên bàn, điện thoại của Quan Dĩnh kiên trì reo vang.

Khương Doãn Nặc cầm lên nhìn rồi nói, “Cậu ta tìm cậu đấy”.

“Mặc kệ anh ta”, Quan Dĩnh nhận lấy điện thoại ấn phím tắt máy, “Cậu cũng đừng nói gì với anh ấy”.

“Lúc ăn trưa không phải vẫn còn êm thấm với cậu ấy sao?”

“Thật ra, tớ hận không thể giết anh ta”, Quan Dĩnh nhìn trần nhà, yếu ớt thở ra, trong lòng đột nhiên dấy lên một loại tuyệt vọng, càng ngày càng không dám chắc chắn đối với người tai áp má kề với mình, rốt cuộc anh ta đối với mình là như thế nào? Mà cô còn muốn giả vờ không hề để ý, nói cười tự nhiên trước mặt anh ta. Giả vờ mạnh mẽ, vì không có dũng khí đối mặt, đối mặt với sự phủ định của phần tình cảm mà anh ta dành cho. Quan Dĩnh ơi Quan Dĩnh, mà mà cũng có ngày này, yếu đuối quá chừng, nghĩ đến đây, tâm trạng cô ngày càng u ám khổ sở.

Trò chơi tình yêu này, đau lòng đau thân quá.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chết Cũng Muốn Yêu

Khương Doãn Nặc nằm bò lên lưng ghế xe buýt du lịch, chơi đánh bài cùng ba cậu trai ở hàng ghế sau, khi tình hình chiến đấu căng thẳng, cô vừa kích động liền không ngừng nói “Chết tiệt”. Các nam sinh cười tùm tùm, “Khương Doãn Nặc, cậu có thể ‘chết tiệt’ ai chứ?” Bốn người họ là ồn ào duy nhất trong xe, còn lại đều có đôi có cặp, ngồi tại vị trí của mình nói chuyện tình yêu.

Một trận sợ bóng sợ gió hôm đó, vẫn may Quan Dĩnh chỉ là lo bò trắng răng. Sau khi xóa bỏ cảnh báo, đột nhiên cô phát hiện Lôi Viễn cũng không đáng hận đến thế, dù sao thì người không biết không có tội, có lẽ là suy nghĩ của mình lúc đó có hơi cực đoan. Nhưng hể nghĩ đến nỗi sợ hãi mấy ngày nay cô vẫn còn rùng mình, vì vậy, thái độ đối với Lôi Viễn, ít nhiều vẫn có phần lạnh nhạt.

Lôi Viễn không rõ nội tình, vừa dè dặt đi theo đằng sau, vừa nghĩ xem rốt cuộc bản thân đã làm sai chỗ nào. “Bà xã, mấy hôm nay em làm sao vậy”, cậu ta ôm vai Quan Dĩnh, cúi đầu hôn lên vành tai mềm mại của cô, đây là tuyệt chiêu trăm chiến không bại. Mặt Quan Dĩnh bỗng chốc ửng đỏ, ra sức đẩy cậu ta ra, “Tránh sang một bên. Cái đó, em muốn ăn táo, không được gọt đứt vỏ”.

Lôi Viễn vừa thấy tình hình này, lòng nghĩ có hi vọng rồi, vội vàng lấy táo và dao trong túi ra. Trong lòng vừa thở phào, thu lại vẻ mặt vâng vâng dạ dạ, tính cách có phần huých toẹt lại sống trở lại, ngẩng đầu nhìn thấy người nào đó ngoài cửa sổ xe, tùy tiện làu bàu, “Không phải tên nhóc cậu không đến sao?”

Khương Doãn Nặc đang tập trung tinh thần nhớ bài bị tiếng gào của Lôi Viễn làm run tay, bài suýt nữa bay ra ngoài. Cô ngoái đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy Hứa Khả đeo ba lô du lịch lên xe.

“Tôi lại muốn đến rồi”, Hứa Khả vừa nói, vừa chào hỏi mọi người xung quanh. Cậu từ đầu xe bước đến một mạch, thỉnh thoảng bị người khác xô đẩy, cười đùa hi hi ha ha cùng mấy cậu nam sinh, không khí trong xe bỗng chốc sôi động hẳn lên.

“Của chị?” Hứa Khả nhìn chiếc ba lô ở chỗ ngồi bên cạnh hỏi Khương Doãn Nặc.

“Không phải”, Khương Doãn Nặc lắc đầu, “Chỗ này có người rồi”.

Hứa Khả ném chiếc ba lô không biết của ai đó xuống chỗ trống hàng ghế cuối cùng, tháo ba lô của mình, đặt xuống ghế ngồi bên cạnh cô như lẽ dĩ nhiên.

“Để tôi đánh cho”, Hứa Khả xem một lúc, cuối cùng không nhịn được đưa tay cầm bài của Khương Doãn Nặc, vừa nhanh nhẹn đánh bài vừa dạy cô, “Loại bài này chị giấu kỹ làm gì, còn không mau đánh ra... Bài tốt mà đánh ngu quá...”, nói làm mấy người còn lại cười không ngớt.

Khương Doãn Nặc mặc kệ cậu, ngồi xuống xem tiểu thuyết.

Lục Trình Vũ vội vàng lên xe, phát hiện chỗ ngồi của mình đã bị người khác chiếm mất, cậu ta nhìn xung quanh rồi mới tìm ba lô của mình ở hàng ghế cuối. Lục Trình Vũ khẽ lắc đầu, giơ tay vỗ vào gáy Hứa Khả, sau đó ngồi vào phía sau xem họ đánh bài.

Hứa Khả không tập trung chơi vài ván bài, cảm thấy chẳng vui vẻ gì, thế là nhét bài trong tay cho Lục Trình Vũ, còn mình ngồi xuống nghe MP3. Cậu bật âm lượng tới mức lớn nhất, muốn át đi tiếng ồn của động cơ ô tô, trong tai nghe phát khúc nhạc tiết tấu mạnh, khiến người ta xốc nổi.

Cậu khẽ nghiêng đầu, nhìn Khương Doãn Nặc ở bên cạnh, cô đang rúc vào trong góc vùi đầu đọc sách, hiển nhiên không có ý trò chuyện. Rõ ràng là hai chiếc ghế không mấy rộng rãi, nhưng lúc này lại quá trống trải. Cô lại đang tránh cậu. Trong lòng Hứa Khả rất rõ, đối với lần du xuân này, nếu cậu nói sẽ đến ngay từ đầu thì bây giờ chắc chắn cô sẽ không xuất hiện ở trên xe, cô muốn tránh cậu càng xa càng tốt. Tại sao, cậu cũng không ngừng khiến bản thân rơi vào tình thế bế tắc khiến người ta chán nản này.

Hứa Khả lấy táo và dao từ chỗ Lôi Viễn, nhét chúng vào tay Khương Doãn Nặc.

“Tôi không ăn”, Khương Doãn Nặc nói, vẫn cúi đầu nhìn cuốn sách trong tay, cùng với hai thứ bỗng nhiên xuất hiện, dù là một chữ cũng không đọc vào. Cô trù tính làm thế nào để trải qua hành trình dài ba bốn tiếng này. Xe đã nổ máy, gió từ ngoài cửa sổ mở một nửa ùa vào, khiến trang sách trong tay cô lật giở rào rào, vô cùng hỗn loạn, giống như tâm trạng lúc này của cô.

“Em muốn ăn, chị, chị gọt vỏ giúp em có được không”, Hứa Khả lười biếng dựa lưng vào ghế, lúc nói câu này vẻ mặt cậu dịu dàng vô hại, có hơi nũng nịu.

Nếu đổi lại là trước đây, Khương Doãn Nặc nhất định sẽ nhét táo trở lại, đồng thời bắt cậu cũng gọt cho mình một quả, trước mặt cậu, cô luôn có chút ngang ngược, nhưng lúc này, trong lòng cô lại thấy rung động. Tựa như đứa bé từng thích bám lấy cô, núm áo cô van nài, chị, chị đưa em ra ngoài chơi có được không... Chị, em muốn ăn kem, chị mua cho em đi... Chị, chúng ta cùng xem Doraemon có được không... Thế là, trong lòng cô có một cảm giác ấm áp, giống như cả người đang đứng dưới ánh mặt trời ấm áp ngày đông, dư vị hạnh phúc nhỏ nhoi bồng bềnh bốn phía.

Khương Doãn Nặc cúi đầu gọt táo, gió thổi làm lay động mái tóc dài của cô, từng sợi rơi bên mặt, gương mặt cô xinh xắn mềm mại, vẫn mang

theo nét trẻ con giống như hồi nhỏ, tóc mai cong cong, vành tai nhỏ nhắn, lông mi hơi dài, sống mũi cao thẳng. Cô thích mím môi, môi trên hơi mỏng khẽ nhếch lên... Có vài sợi tóc tinh nghịch nhảy múa che khuất mắt cô, cản trở tầm nhìn của cậu, Hứa Khả dường như muốn đưa tay vén chúng lên. Nhưng, điều cậu có thể làm chỉ là nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Hứa Khả đón lấy quả táo Khương Doãn Nặc đã gọt xong, lại đưa đến bên miệng cô, hỏi, “Chị không ăn sao?”

Hương thơm xộc vào mũi, mùi hương chua chua ngọt ngọt của táo rất mê hoặc, Khương Doãn Nặc không nhịn được cắn một miếng nhỏ, sực, chua quá, cô nghiến răng đẩy nó ra.

Hứa Khả khẽ cười, “Chua đến vậy sao”, nói xong liền cắn xuống chỗ khuyết nho nhỏ trên quả táo.

Má Khương Doãn Nặc bất giác nóng ran, cô quay đầu ngắm phong cảnh thoáng qua ngoài cửa sổ, ra sức xóa đi ý nghĩ khiến người khác hoảng sợ trong đầu, cô khẽ cảm râm, cậu là người vô tâm, là cô đã nghĩ nhiều, cậu là người vô tâm, là cô đã nghĩ nhiều... Khi câu thần chú thanh tâm này đọc được vài lần, cô lại cảm thấy bản thân rất nực cười, thật là, chỉ có chút chuyện, đến mức phải như vậy sao?

Không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy Hứa Khả nói, “Chị, tôi muốn ngủ một lát”, nhân lúc cô còn đang thảng thốt, cậu nhét đầu tai nghe MP3 còn lại vào tai cô, sau đó ngồi thấp xuống một chút, gác đầu lên vai cô, hai chân dài duỗi thẳng, “Sao chị lùn quá vậy”, cậu bất mãn than thở.

Khương Doãn Nặc hơi ngậy người, sau đó cố gắng ngồi thẳng người, để cậu ngủ được thoải mái hơn.

Xe lắc lư, âm nhạc bên tai như khóc như kể, nhẹ nhàng bay bổng...

“Ồn quá, đến rồi sao”, đương lúc mơ màng, hình như cô nghe thấy có tiếng người huyên náo.

“Vẫn chưa, ngủ đi, đến nơi tôi sẽ đánh thức chị”, giọng nam dịu dàng bên cạnh vang lên, có người nhẹ nhàng bịt tai cô lại.

Khi cô tỉnh lại lần nữa mới phát hiện, người rõ ràng nói muốn ngủ tinh thần rất tốt đang ngồi ở đó, còn cô, lại hồ đồ ngủ trong lòng cậu.

“Chị lại chảy nước miếng rồi”, Hứa Khả mặt mày nghiêm túc nhắc nhở cô.

Cô thuận tay lau đi theo trực giác, mới phát hiện bị lừa, thế là nhẹ nhàng cốc vào trán cậu.

Cậu cúi đầu mỉm cười, tiếng cười trầm lắng tựa như cốc cà phê ngon lành, vô cùng mê người, bất giác khiến người ta mở lòng.

Hành trình này, bình yên vô sự.

Khi xe buýt du lịch đến làng nghỉ mát, màn đêm đã buông xuống.

Một hàng người xuống xe, khí thế bước vào nhà trọ. Giờ đang là mùa du lịch, phòng là phòng đặt trước, phòng tiêu chuẩn hai người một gian. Lúc chia phòng, Quan Dĩnh không màng ánh mắt oán hận của người nào đó khăng khăng bám lấy Khương Doãn Nặc không buông, thế là, oán nam nào đó vô cùng bực bội nhìn Khương Doãn Nặc, “Tiểu tam, trả bạn gái lại cho tôi”.

Khương Doãn Nặc lắc đầu, không nhin được tốt bụng chỉ bảo bên tai Lôi Viễn, “Tự mình chuốc lấy, ai bảo cậu lên giường mà không đeo bao”.

Lôi Viễn nhất thời đỏ mặt tía tai, chỉ vào cô nhưng nói không lên lời, “Cậu... cái cô gái này...”

Bỏ hành lý xuống, sau khi giải quyết qua loa bữa tối, một đám người lại chạy đi hát karaoke. Trung tâm vui chơi ở làng nghỉ mát bình thường không có buôn bán gì, phòng KTV cũng chỉ có bốn năm phòng, bây giờ gặp dịp tuần lễ vàng mừng một tháng năm, tất cả đều chật kín. Hơn ba mươi người bọn họ đành phải ở trong một đại sảnh, ban đầu có vài bàn khách, nhìn thấy bỗng chốc ùn đến rất nhiều học sinh, còn âm ỉ huyên náo, cũng lần lượt rút lui. Chỉ có hai ba chiếc mic, người chiếm mic cũng không ít, các nam sinh ồn ào tranh mic hát, cao thủ như mây, ngọ hổ tàng long.

Khương Doãn Nặc vừa nghe hát, vừa chơi đoán xúc xắc với đám Lục Trình Vũ. Hôm nay Hứa Khả rất ngoan, không gây rối không giành mic, ngồi cách xa cô, thậm chí còn không nhìn cô lấy một cái. Trong lòng cô không yên, bồn chồn thấp thỏm, uống vài ly rượu, không tránh khỏi váng đầu.

Bỗng nhiên có người hét lớn, “Hứa Khả, Hứa Khả, Hứa Khả...”

Cô không dám nhìn về hướng đó thêm nữa, nhưng lại cố gắng nắm bắt đôi câu liên quan đến cậu trong bầu không khí hỗn loạn.

Tiếp đó, mọi người cười ồ lên, Hứa Khả bị mấy người đẩy đến trước màn hình lớn.

Lôi Viễn nhét mic vào tay cậu, nói, “Đến chết cũng muốn yêu, hát bài này đi”.

“Mẹ nó cậu chơi tôi hả, bài này không được, độ khó quá cao”, Hứa Khả cười, lại ném mic trở lại.

Lôi Viễn mím môi cười, đến gần cậu thấp giọng nói câu gì đó.

Hứa Khả ngăn người, ngoan ngoãn nắm chặt micro.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tôi Mong Em Hạnh Phúc

Giọng cậu trầm thấp mà từ tính, vẻ mặt dịu dàng ánh mắt như nước.

Xung quanh bỗng chốc trở nên yên tĩnh, có người khẽ huýt sáo.

Khương Doãn Nặc bưng ly thủy tinh dán vào bên môi, nhưng lại quên uống. Cô tập trung lắng nghe, tựa như mỗi một chữ đều khiến tim đập, mang theo nỗi đau bé nhỏ.

Rất nhiều kỳ tích chúng ta tin tưởng thì mới tồn tại. Đến chết cũng muốn yêu, không sâu sắc không vui vẻ...

Cậu cười một cách vô lại, hít sâu một hơi rồi hét lên, giọng trở nên khàn khàn, có gì đó rất thô cứng nhưng mạnh mẽ, khiến tâm trạng người khác càng thêm vang dội phải hát theo. Giọng của mười mấy người, dường như nổ tung cả mái nhà, nhân viên phục vụ và người đi đường lần lượt dừng chân, họ mang theo nụ cười nhìn ngấm, bị sự nồng nhiệt vô lo vô nghĩ của thanh niên thu hút.

Giai điệu càng ngày càng cao, Hứa Khả cười lắc đầu, tay cầm micro xuôi xuống. Cậu nghiêng người dựa vào quầy rượu, ánh mắt quét qua đám đông đang hát, rơi vào sóng mắt dịu dàng như nước của cô, ánh mắt hai người, giao nhau trong bầu không khí sôi động, dường như gỡ bỏ xuống gông xiềng lạnh lẽo, quên đi những cấm kỵ đáng sợ.

Cậu lặng lẽ nhìn cô, nụ cười ấm áp bên khóe miệng, xuyên qua bóng tối, xuyên vào hai mắt cô.

Cậu giơ mic lên, tiếng hát trầm lắng chạm vào cõi lòng cô.

Cùng đường bí lối đều muốn yêu, không vô cùng lãng mạn không vui vẻ. Tóc sẽ trắng tuyết, đất sẽ vùi lấp, nỗi nhớ không phai nhòa...

Khương Doãn Nặc đặt ly rượu xuống, một ít rượu sánh ra bàn, cô đứng dậy, nhưng lại cảm thấy dưới chân mềm nhũn. Có chút hốt hoảng, cô đẩy cửa bước ra, song tiếng huyền não trong phòng vẫn không ngừng bên tai.

Sao sáng lấp lánh trong bầu trời xanh đen, cô vô lực ngồi xuống bậc thềm ngay cửa ra vào, trong đầu có hai đứa bé đang chơi kéo co, không dừng lại dù chỉ một khắc, không ai nhận thua, cho đến khi cô hoa mắt chóng mặt.

Xung quanh tỏa ra mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô ngoắc ngoắc ngón tay với người đứng lặng im bên cạnh, “Cho mình một điếu”.

Lục Trình Vũ đưa thuốc và bật lửa cho cô.

Cô ngậm điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, mùi hắc ín đậm đặc làm sặc mũi, khói thuốc vẩn vít, cổ nén vài tiếng ho, nước mắt vẫn trào ra.

“Thật vô dụng”, cô tự cười nhạo mình, lau nước mắt.

Lục Trình Vũ nhìn cô một cái, búng tàn thuốc nói, “Mệt lắm à?”

“Phải”, cô hơi ngẩn người rồi lập tức trả lời, võ công mè cào, thật sự mệt người, trong lòng cô có tạp niệm, dù có vụng vãi thế nào, cuối cùng chỉ sẽ tay chân lóng ngóng, sức cùng lực kiệt, thậm chí tẩu hỏa nhập ma, “... Mệt sắp chết rồi”, cô ưỡn oải nhắm mắt lại, nói khẽ.

“Hà tất phải như thế”, Lục Trình Vũ ném mẩu thuốc trong tay, dưới ánh đèn tĩnh mịch, khuôn mặt cậu hiện lên vẻ kiên nghị anh tuấn, mày rậm,

mắt sắc, môi mỏng. Song, thần sắc lại ôn hòa.

Khương Doãn Nặc không trả lời, cô nhất thời có chút mơ màng, không kịp tiêu hóa lời cậu ta nói, trong đầu liền bị suy nghĩ tự nhiên kéo đến khác lấp đầy...

Tại sao, không thử cách khác? Cô không thuộc phái hành động, nhưng lại thích kích động làm trò ngớ ngẩn khi không thích hợp, hơn nữa còn không tự biết mình.

Cô đứng dậy bước lên hai bậc thềm, vừa vặn có thể nhìn thẳng vào cậu ta. Thượng đế phù hộ, cô nghĩ, không cần thiên lôi khiến trời long đất lở, chỉ cần có một chút xiu rung động thôi cũng được..., thế là, cô đến sát mặt cậu ta, gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của cậu ta.

Lục Trình Vũ khẽ lùi lại phía sau, nhưng không né tránh, mà hơi kinh ngạc nhìn cô. Còn cô, lại không ngừng nhìn chăm chăm vào môi cậu.

Có mùi thuốc lá dễ chịu, có mùi rượu cay cay, xen lẫn mùi mồ hôi nhàn nhạt đặc biệt từ người một cậu trai trẻ, nhưng không khiến người ta bài xích. Thế nhưng... không có kem... Phải, thiếu mất mùi kem của người nào đó, có chút ngọt ngào, lại có chút ấm áp. Từ sau cái đêm tai nạn xe nguy hiểm ấy, cô luôn liên hệ người nào đó và kem với nhau. Cô rất thích kem, đó luôn là lựa chọn đầu tiên cho món tráng miệng sau bữa ăn của cô.

Cô đột ngột dừng lại, bất đắc dĩ nhăn mũi, “Còn tưởng da cậu đẹp, cậu xem, chỗ này lỗ chân lông hơi thô, chỗ này mụn đầu đen cũng không ít, cậu uống rượu hút thuốc nhiều quá mà”, cho nên mới nói, không phải cô không cố gắng, mà là cô bị kem khống chế.

Lục Trình Vũ lùi lại một bước, “Cũng đâu phải con gái, để ý mấy việc này làm gì”, vừa nói cậu vừa nhếch miệng cười, mặt mũi anh tuấn.

“Mệt rồi, về ngủ thôi”, Khương Doãn Nặc vừa nói vừa bước xuống bậc thềm. Ánh trăng thật đẹp, không khí tươi mát, xa xa là dãy núi mờ lung mà đen sì, trời đất bao la, nhưng cô lại muốn tìm một nơi không ai biết để trốn.

Lục Trình Vũ đi bên cạnh cô, “Muộn rồi, mình tiễn cậu”.

Hứa Khả ngồi trên sofa, híp hai mắt lại, xuyên qua khe hở giữa hai cánh cửa cách mười mấy mét, nhìn bóng dáng mơ hồ dần dần đi xa. Bỗng nhiên cậu cảm thấy cổ họng rất khó chịu, như bị hóc xương, cậu khẽ ho vài tiếng, thuận tay cầm tách trà hoa cúc nóng hổi trên kỷ trà.

“Cẩn thận, nóng lắm đấy”, nhân viên phục vụ châm trà tốt bụng nhắc nhở cậu.

Hứa Khả “ừ” một tiếng, vẫn cầm tách trà xanh nóng hổi, siết thật chặt, cái nóng từng đợt ngược đãi lòng bàn tay, dần dần, nơi nào đó trong cơ thể cũng không còn đau nữa.

“Tưởng đâu, thật sự sẽ có kỳ tích xuất hiện chứ”, cậu nói với chính mình.

Đặt mạnh tách trà xuống, sứ và thủy tinh va vào nhau kịch liệt, phát ra tiếng vang sắc nhọn giòn tan, cậu bước nhanh về hướng cửa đi ra ngoài...

Phòng của Lục Trình Vũ ở tầng một, một mình Khương Doãn Nặc lơ đãng bước vào thang máy, hai cánh cửa từ từ khép lại, giống như mặt kính trơn bóng, cô nhìn thấy khuôn mặt mình từ bên trong, tiêu tụy xanh xao, lạnh lẽo vô thần, tựa như bệnh hết thuốc chữa.

Sau đó, có người từ bên ngoài giơ tay chặn cửa lại.

Khương Doãn Nặc nhìn rõ người đến, bất giác lùi về sau một bước.

Hứa Khả bước vào, đứng cạnh cô, không nói tiếng nào.

Cửa cuối cùng cũng khép lại, Hứa Khả ấn nút số năm.

Chỉ tăng năm thôi, nhưng thời gian lại trôi qua rất chậm, màn hình hiển thị số bên cửa giống như bị hư vậy, rất lâu mà không thay đổi gì.

Trong không gian chật hẹp, im lặng luôn khiến người ta kiềm nén khó chịu.

Một tiếng “ding”, cuối cùng cũng tới, Khương Doãn Nặc thềm thờ phào, lập tức bước ra.

Đằng sau, bước chân nặng nề, hai người ở hai phòng cạnh nhau.

Cô mở cửa, nhưng bị người khác nắm tay đẩy vào trong. Cô bỗng quay đầu, tức giận hỏi, “Cậu làm gì vậy?”

Hứa Khả đóng sập cửa lại, từng bước đến gần cô, đến khi cô lùi sát góc tường, “Khương Doãn Nặc, chị và Lục Trình Vũ rốt cuộc là sao?” Giọng cậu hơi mệt mỏi trầm khàn.

Cô hoàn hồn trở lại, vẻ mặt khó xử, “Không liên quan đến cậu”.

Hứa Khả nhìn chăm chăm cô một lúc, hơi do dự hỏi, “Chị thích cậu ấy?”

Cô cúi đầu, không biết nên trả lời thế nào.

Cậu thềm hít vào, cố gắng khống chế tâm trạng của mình, “Bạn bè tôi không nhiều, chỉ có hai người thôi”, cậu khẽ cúi người nhìn cô, “Nếu chị chỉ muốn dùng cách này để tránh né tôi thì đừng gây với người ta”.

Cậu đang nói gì, né tránh gì chứ, tim Khương Doãn Nặc đập thành thịch, trong lúc hoảng loạn, đành phải nói lảng sang chuyện khác, “Người

cậu gầy còn tính là ít sao? Cậu... chung chạ bừa bãi. Cậu dựa vào đâu mà nói tôi chứ”, hậu quả của việc gặp đầu nói đó là mặt cô đỏ bừng, lời này nghe thế nào cũng có mùi chua.

“Tôi...”, Hứa Khả đột nhiên xê ra vài bước, lưng dựa vào tường giống như cô, thở dài bất lực, “Tôi biết... chị luôn muốn tránh né tôi. Cho tôi chút thời gian, tôi sẽ cố gắng... Chúng ta sẽ giống như trước đây... giống như lúc nhỏ, nhưng tôi cần thời gian. Nếu... chị thật sự, thích ai đó... Tôi hi vọng chị hạnh phúc”, miệng cậu khô khốc, hai câu ngắn ngủi nhưng lại liên tiếp đứt đoạn, khó khăn vô cùng.

Khương Doãn Nặc không nhìn được ngẩng đầu nhìn cậu, mặt cậu gầy đi không ít, giữa hai lông mày vô cùng mệt mỏi, đáy mắt thoáng vẻ đấu tranh và bất đắc dĩ không hề che đậy. Cậu cũng rất mệt, đúng không? Bỗng nhiên, cảm giác đau thấu tâm can kéo đến. Cô bắt đầu chán ghét bản thân mình, ích kỷ và lạnh lùng biết bao, chỉ biết một mực cự tuyệt né tránh, nhưng lại chưa từng dừng lại để nghĩ đến, nỗi khổ của cậu, cũng nặng nề như vậy, đến mức không thể chịu đựng mà tràn đê. Cô chưa từng cảm nhận được, cậu lại dựa dẫm vào cô sâu sắc như vậy. Chỉ là, qua bao nhiêu năm xa cách, bỏ lại một mình cậu lớn lên trong nỗi cô đơn, thế là phần tình cảm đó lệch khỏi quỹ đạo vốn có, càng đi càng xa.

“Khả Khả”, cô khẽ gọi tên cậu, trái tim run rẩy nhưng không biết an ủi thế nào, bao nhiêu lời nói, lúc này sẽ chỉ trở nên yếu ớt vô lực.

Cô đưa tay xoa nhẹ mặt cậu, hi vọng có thể xóa đi nỗi đau thương vô tận.

Tay cô mang theo hơi lạnh nhưng dịu dàng lạ thường, Hứa Khả không nhìn được nắm lấy, nhẹ nhàng dán lên mặt mình.

“Là lỗi của chị”, cô nói, trong mắt mờ đi bởi một tầng nước trong suốt, “Chị không nên bỏ lại một mình cậu... bao nhiêu năm như vậy”, trán cô

tựa vào ngực cậu, nước mắt thấm ướt áo sơ mi của cậu, “Xin lỗi...”.

Hứa Khả cảm nhận được sự ấm ướt ấm nóng trước ngực, nâng mặt cô lên, nước mắt đó, rơi vào trong lòng.

“Không phải lỗi của chị, là tôi... vì tôi...”, giọng cậu hơi run rẩy, mấy chữ đằng sau, do dự vài lần, cuối cùng không nói nên lời.

Cậu dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, nước mắt vẫn lặng lẽ rơi, cậu không biết làm thế nào bèn ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên mắt cô, từng giọt từng giọt, nhẹ nhàng tiếp xúc, muốn hôn sạch nỗi cay đắng chua xót của cô.

Trong nỗi thương xót tràn đầy, dần xen lẫn thứ tình cảm kỳ lạ, hơi thở đàn ông nóng bỏng phả vào mặt, cảm giác kinh ngạc khiến cô quên cả khóc.

Tim đập càng lúc càng nhanh, hai má nóng ran, cô nhất thời ngẩn người ở đó. Hai người đều im lặng không nhúc nhích, bên tai chỉ có tiếng thở kiềm nén của đối phương.

Cậu cúi đầu nhìn cô, cô ngại ngùng né tránh, ánh mắt như nước, chóp mũi ửng đỏ, son môi đỏ rực.

Trong đầu Hứa Khả nổ bùng một tiếng, máu huyết dâng trào, không nghĩ ngợi gì hôn thẳng xuống môi cô.

Lý trí, bình bại như núi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tất Cả Đều Loạn Rồi

Kiên trì và lưu đày, chỉ trong một suy nghĩ vụn vặt.

Đôi môi cậu mỏng mà mềm mại, hơi thở ấm áp phả lên má cô, mang theo vài sự kiềm chế và thăm dò. Sự tiếp xúc nhẹ nhàng ngăn ngui khiến lòng dạ cô rối bời, mâu thuẫn và bao dung dần dần biến mất sạch sẽ.

Là ai gây với ai, là ai dễ dàng vượt qua vùng cấm địa đó, lại là ai khiến cho mọi thứ gương vỡ khó lành.

Không biết là để trừng phạt cậu hay trừng phạt chính mình, cô khẽ mở miệng cắn mạnh xuống, sự mềm mại tại nơi tiếp xúc ở kẽ răng, mang đến sự dễ chịu không thể tả, và khoái cảm trả thù.

Hứa Khả nhất thời đau điếng, khẽ hừ một tiếng, từ từ đẩy cô ra.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh tra chìa vào ổ khóa.

Hai người ôm nhau cuối cùng cũng tách ra.

Lúc Lôi Viễn bước vào, liền nhìn thấy hai người im lặng đứng đối diện cách nhau một mét trong bầu không khí kỳ quặc. Một người mặt đỏ bừng giống táo Phú Sĩ, một người đang oán hận dùng tay che miệng. “Sao vậy, hai cậu lại cãi nhau à”, cậu ta ngang ngược xông vào, lại ngang ngược đứng chen giữa hai người, trái tim bé nhỏ của Khương Doãn Nặc suýt nữa thì nhảy ra ngoài.

“Doãn Nặc, cậu đánh cậu ấy à? Thằng nhóc này lại làm gì cậu sao? Trẻ con lớn rồi chỉ có thể từ từ dạy dỗ, không được dùng vũ lực, hơn nữa đánh đâu cũng được nhưng đừng đánh vào mặt...”, Khương Doãn Nặc cố gắng lờ đi những suy nghĩ vật vãnh của cậu ta, xoay người đi tìm điều khiển tivi. Trong phòng quá yên tĩnh, trừ giọng nói ồn ào của người nào đó.

“Cậu làm gì vậy”, Hứa Khả tiện tay lau miệng, nhìn tay Lôi Viễn đang cầm ba lô của mình khó hiểu hỏi.

Vẻ mặt Lôi Viễn rất vui vẻ, cúi xuống bên tai cậu thì thầm, “Biết điều một chút, đổi phòng với Quan Dĩnh”, nói xong liền nhét ba lô vào tay cậu, sau đó bắt đầu sắp xếp hành lý của Quan Dĩnh, cậu ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý hai người sẽ cùng phản đối, cũng quyết định kiên quyết đến cùng. Khó khăn lắm Quan Dĩnh mới đồng ý, nhưng không thể để người ta chia cắt uyên ương được. Đêm xuân ngán ngủ, không trân trọng thì không phải đàn ông.

Nhưng không ai lên tiếng.

Hứa Khả liếc Khương Doãn Nặc một cái, người ta đang tập trung xem phim tình cảm. Cậu không nhịn được le lưỡi liếm môi dưới, vị tanh ngọt nhàn nhạt kích thích đầu lưỡi, đây là tiếp xúc thân mật nhất giữa hai người họ, chỉ vì cô một lần nữa từ chối cậu.

Lôi Viễn không cho phân bua liền móc chìa khóa phòng trong túi Hứa Khả ra, lại ném chìa khóa của Quan Dĩnh lên bàn. Lúc sắp đi còn không quên nói một câu, “Đừng chọc giận chị gái cậu, hai người chung sống hòa thuận, đàn ông chúng ta không đấu với phụ nữ”.

Khương Doãn Nặc ôm gối ngồi trên giường, nhỏ giọng ném sang một câu, “Đối tốt với Quan Dĩnh một chút, đừng gây ra án mạng”.

Lôi Viễn hơi áy náy, cười hi hi mang theo chìa khóa phòng bước ra ngoài.

Khương Doãn Nặc tựa cằm lên gối tiếp tục xem tivi, Hứa Khả hơi căng thẳng, cô càng yên lặng thì cậu càng hồi hộp, lúc thi đấu ghi bàn ba điểm quyết thắng cũng chưa từng căng thẳng như vậy. Cậu nắm chặt tay rồi lại thả lỏng, thềm hít thở sâu, cuối cùng ngược mắt nhìn cô, giống như vị khách không mời mà đến vô tình xông vào lãnh địa người khác, đầu óc choáng váng, không biết nên làm gì.

Thế nhưng, người căng thẳng lại chỉ có mỗi mình cậu.

Khương Doãn Nặc giả vờ như không có chuyện gì xảy ra theo dõi phim dài tập đang đến lúc cao trào. Lúc này, cô gái ông ẹo cuối cùng cũng một hơi nói xong mười lần câu “Tôi choáng”, Khương Doãn Nặc không nhận được toát mồ hôi lạnh, cho đến khi xác định bản thân không chịu được bầu không khí này nữa mới vội vàng cầm áo ngủ, chạy như trốn vào nhà tắm.

Nước trong vòi hoa sen trút xuống, cô nhất thời quên cời đồ, ngây ngô nhảy vào bồn tắm.

Loạn rồi, tất cả đều loạn rồi.

Hứa Khả ngồi xuống bên giường, bất lực gãi đầu.

Một lúc sau, cậu bước đến cửa nhà tắm, gõ cửa, nghe thấy tiếng nước bên trong nhỏ dần, mới nói, “Tôi ra ngoài đây, chị ngủ sớm nhé”.

Tuy đêm trên núi hơi ẩm ướt lạnh lạnh, song dù sao cũng là tiết trời tháng Năm, Khương Doãn Nặc cuộn tròn trong chăn, không bao lâu liền thấy nóng nực khó chịu. Cô đẩy chăn ra, chỉ đắp một góc lên người, nhưng lại cảm thấy hơi lạnh. Lặp đi lặp lại nhiều lần, không thể nào ngủ được, nhìn điện thoại, đã mười hai giờ khuya.

Chiếc giường đơn cách đó một mét vẫn để trống, chỉ để lại một ngọn đèn vàng nhạt nho nhỏ trên đầu giường.

Hứa Khả không mục đích đi dạo trên phố một lúc, sau đó ghé vào hàng net, đánh CS.

Thoải mái giết chóc trong không gian nóng như thiêu đốt làm cậu tê liệt.

“Chết tiệt, đá mình ra rồi”, người ngồi bên cạnh ra sức gõ bàn phím.

Người đó đứng dậy đi lại khắp nơi trong hàng net, cuối cùng đứng lại bên cạnh Hứa Khả, “Tôi bảo này, không phải là cậu đá tôi ra đấy chứ”.

“Không phải”, Hứa Khả không ngần ngại trả lời cô gái ở đằng sau.

Cô gái thò đầu qua nhìn màn hình máy tính của cậu, mái tóc dài uốn cong màu nâu nhạt rũ xuống vai cậu, “Chơi khá đó”, cô nói, “Thêm tôi vào đi, chúng ta cùng tiêu diệt bọn họ”.

Thế là hai người kết bạn tại hàng net, cùng là phong cách nhanh chóng tàn nhẫn, cuối cùng đại thắng, cô gái ở bên cạnh cười ha hả vui cả nửa ngày trời.

Hứa Khả nhìn thời gian, hai giờ sáng, thật sự không trụ nổi nữa, chuẩn bị quay trở về.

“Về rồi à, cùng đi đi”, cô gái đứng dậy, tràn trề sức sống đi theo sau cậu.

“Tôi tên Chu Tiểu Toàn, còn cậu”, cô gái theo kịp bước chân cậu, đưa tay ra với cậu.

Cậu nhẹ nhàng nắm tay cô, “Hứa Khả”.

Chu Tiểu Toàn cười khanh khách, “Cái tên nữ tính quá, tên ở nhà của cậu có phải là Khả Khả không”, sau đó cô lại khẽ kêu hai tiếng, “Khả Khả, Khả Khả”.

Trong lòng Hứa Khả khựng lại, khẽ nhú mày, “Đừng gọi tôi như vậy”.

Chu Tiểu Toàn chẳng thèm quan tâm bĩu môi, “Lạ lắm sao”.

Hai người trò chuyện câu được câu mất, mãi đi đến cửa phòng Hứa Khả.

Chu Tiểu Toàn nói, “Ê, chúng ta thật là có duyên, cùng nhà trọ, cùng tầng lầu, tôi ở bên kia”, cô chỉ chỉ căn phòng ở cuối hành lang, “Tối mai cậu vẫn ra ngoài chơi chứ?”

“Chắc có”, Hứa Khả ngẫm nghĩ rồi trả lời.

Chu Tiểu Toàn nói, “Vậy được, chín giờ tối, tôi đến đón cậu, đợi tôi nhé”, nói xong, ngậm nga hát nhàn nhã đi mất.

Hứa Khả mệt mỏi vuốt sống mũi, khẽ mở cửa phòng, bước vào trong.

Ban đầu cậu đi về phía giường của mình, nhưng giữa chừng lại đổi hướng.

Người trên giường hít thở đều đều, trông như đã ngủ say, mái tóc dài xõa bên gối.

Hứa Khả đứng bên cạnh một lúc, cuối cùng vẫn cúi người, hai tay cậu chống lên giường, lặng lẽ ngắm cô, cô cách cậu gần như vậy nhưng lại rất xa.

Tối hôm sau, tiếng gõ cửa vang lên, Khương Doãn Nặc nhìn giờ, thầm nghĩ thật là đúng giờ.

Hứa Khả đang tắm. Khương Doãn Nặc ném chiếc điều khiển trong tay lên giường, chậm rãi đi mở cửa.

Khoảnh khắc cửa mở ra, Chu Tiểu Toàn hơi ngây người, cô nhìn thấy một cô gái khoảng chừng tuổi mình, hoặc nhỏ hơn một chút, mặc bộ đồ thể thao ở nhà màu xanh nhạt, mỉm cười đứng dựa vào tường. Dáng vẻ khá lạnh lợi, nhưng lại ẩn chứa khí chất mang theo sự ngang ngạnh.

“Hứa Khả đâu”, Chu Tiểu Toàn nhìn đằng sau cô, miệng nhai kẹo cao su, vẻ mặt mang theo tia ngạo mạn theo thói quen.

Trang điểm mắt khói tối màu, tóc uốn để thả, dáng người tràn đầy sức sống... Khương Doãn Nặc thầm thở dài, thẳng nhóc xấu xa có gì tốt mà bên cạnh luôn là súng vật thể chứ, “Còn đang tắm”, cô trả lời.

Lời chưa nói xong, Hứa Khả đã từ nhà tắm bước ra, tóc còn ướt nước, áo thun trắng, quần vải bông dài màu nâu nhạt. Chu Tiểu Toàn đánh giá cậu từ trên xuống dưới, trong lòng nghĩ rằng, thẳng nhóc này thật đẹp trai.

Hứa Khả chào cô rồi cầm điện thoại và chìa khóa trên bàn cho vào túi áo, lại nói với Khương Doãn Nặc, “Chị khóa cửa kỹ vào, tôi mang theo chìa khóa”.

“Ừ”, Khương Doãn Nặc gật đầu, khép cửa lại.

Chu Tiểu Toàn vui vẻ, “Bạn gái cậu ngoan thật đấy, nửa đêm còn thả cậu một mình ra ngoài chơi, thật cam lòng”.

Trong lòng Hứa Khả nói, vì tôi là em trai chị ấy.

Khương Doãn Nặc không ngừng ấn điều khiển, đổi kênh tivi hết lần này đến lượt khác, đột nhiên cô ném điều khiển xuống sàn nhà.

Trong quán bar của làng du lịch, Lục Trình Vũ đang tán gẫu cùng vài người bạn. Một người bên cạnh khẽ kêu lên, “Có một người đẹp mới vào, bên cạnh không có đàn ông, tôi đi trò chuyện cùng cô ấy”.

Lại có một người cười khì khì, “Gì thế kia, đó không phải Khương Doãn Nặc sao”.

Lục Trình Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy Khương Doãn Nặc đang ngồi xuống trước quầy, gọi một ly rượu. Cô uống một ngụm rượu lớn, không lâu sau lại gọi một ly nữa.

Hai người lúc này lần lượt lớn tiếng nói với cô, “Doãn Nặc, thông thả thôi”.

Bây giờ Khương Doãn Nặc mới phát hiện ra họ, cười vẫy tay với họ.

Lục Trình Vũ bước đến, “Sao lại đến đây một mình”.

“Chán quá”, cô uể oải cười.

“Uống như vậy sẽ say đấy”.

“Yên tâm, tửu lượng của mình rất tốt”, nói xong lại uống hết một ly.

Lục Trình Vũ nhíu mày nhìn cô, cúi xuống bên tai cô hỏi một câu, “Hứa Khả đâu?”

“Ai biết, hoạt động của cậu ấy nhiều lắm”.

Lục Trình Vũ vẫy tay lại gọi thêm hai ly rượu, “Cậu uống đi, say rồi mình công cậu về”, lông mày cậu đen đen, dưới ánh đèn vàng vô cùng xinh đẹp.

Khương Doãn Nặc không nhịn được nhìn thêm lần nữa, cùng là hàng lông mày rậm đen, rất đẹp, nhưng đáng tiếc, cậu không phải là cậu ấy. Một lúc sau, cô mới nói, “Không cần, bỗng nhiên mình... muốn đánh cược với bản thân một lần. Có điều khả năng thắng không lớn, mình rất xúi quẩy.”

“Là gì vậy”, cậu hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha”, cô cười nhưng không trả lời, “Mình muốn ở một mình, được không?”

Không ngờ cô sẽ nói như vậy, Lục Trình Vũ trước giờ không thích miễn cưỡng người khác, cậu từ từ bước ra ngoài, mới đó mà đã hai giờ sáng, mấy bạn học cùng đến đều đã về hết. Cậu quay đầu nhìn cô gái dưới ánh đèn, nhớ đến buổi chiều mưa bay hôm ấy, trên khán đài cạnh sân tập, bóng dáng đau buồn cô đơn chẳng bắn khoản gì, dường như nhìn thấy tận sâu trong tâm hồn yếu đuối, là sự cô đơn vắng lặng vô bờ. Trong đám đông, cô đã quen chôn vùi thật sâu những điều này.

Cậu không biết mình có thể mở được cánh cửa tâm hồn đó không, cậu sớm đã bị nhấn chìm trong đám đông người. Trong lòng bỗng nhiên có một âm thanh đang nói, “Thôi bỏ đi”. Cậu cầm điện thoại bấm số, người trước giờ luôn bình tĩnh đột nhiên cảm thấy hơi nóng giận, gầm lên một câu với ống nghe, “Mẹ kiếp cậu đang ở đâu?”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tiếp Tục Hỗn Loạn

Lục Trình Vũ, Hứa Khả và Lôi Viễn từng trải qua khoảng thời gian ba năm cùng một ngôi trường cấp ba.

Lúc đó, tình bạn giữa các cậu con trai bắt đầu vô cùng đơn giản, có lẽ nguyên do là bởi một trận bóng vô cùng thoải mái, có lẽ là sở thích chung đối với một cô diễn viên AV nào đó, hoặc là vào giờ nghỉ trưa, cùng trốn phía sau phòng học phì phèo điều thuốc và thảo luận vóc dáng cô bạn trong lớp bị ban giám hiệu nhà trường bắt chính đốn lại, sau đó bị chụp mũ là tác phong lớp không nghiêm chỉnh. Lúc đó, giáo viên chủ nhiệm là một soái ca trẻ tuổi dạy môn Vật lý, lòng yêu nghề cực cao và khát vọng phát triển sự nghiệp giáo dục nước nhà, cảm nhận một cách sâu sắc bản thân không còn chút thể diện nào, thế là không màng đến tình nghĩa huynh đệ đã từng cùng nhau đá bóng, bắt bọn họ viết bản kiểm điểm năm nghìn chữ và mời phụ huynh.

Sau này, họ bắt đầu gọi Hứa Khả là “Tiểu Cường”, vì bố cậu trước giờ chưa từng lộ diện. Cậu nói, bố mẹ cậu đã ly hôn, cậu sống một mình. Thế giới của một người, muốn lên mạng thì lên mạng, muốn tán gái thì tán gái, xem phim con heo cũng không cần phải lo lắng sợ hãi, thức khuya, không ăn sáng cũng không ai cản nhắc, sự tự do này, đối với những thằng oắt con đang trong thời kỳ nổi loạn nhưng lại bị bố mẹ quản thúc mà nói, là một điều cực kỳ khiến người khác ngưỡng mộ. Từ đấy, hình tượng của người nào đó phút chốc trở nên cao lớn hơn. Hơn nữa, thành tích môn Vật lý của Hứa Khả tương đối tốt, về chuyện mời phụ huynh cuối cùng cũng bỏ ngõ.

Mấy người họ cũng vì vậy mà có được cứ điểm hoạt động mới, đó chính là cái ổ chó của Hứa Khả.

Lục Trình Vũ còn nhớ, lúc đó, cuốn “Trăm năm cô đơn” đang lặng lẽ nằm trên bàn học của Hứa Khả, số lần giở đọc của nó thậm chí còn nhiều hơn sách Vật lý của Hứa Khả. Lục Trình Vũ tiện tay cầm lên xem, từ trong trang sách rơi ra tấm ảnh một người con gái. Cậu không nhớ rõ hình dáng cô gái đó, nhưng lại nhớ trên trang sách viết là: “Người đầu tiên trong gia tộc sẽ bị cột trên thân cây, người cuối cùng trong gia tộc sẽ bị kiến ăn.”

(“Trăm năm cô đơn”: là cuốn tiểu thuyết nổi tiếng nhất của nhà văn người Colombia Gabriel Garcia Marquez)

Cậu hiểu kỳ hỏi, tại sao người cuối cùng lại sẽ bị kiến ăn.

Hứa Khả nói, đó là đứa bé duy nhất trong gia tộc được sinh ra bởi tình yêu trong vòng một trăm năm nay, song, cậu ta cũng là kết tinh bởi sự loạn luân của bố mẹ...

Lục Trình Vũ không thích bi kịch, không thích kiểu tình cảm phức tạp rối bời này, cậu thích xem phim kinh dị và Đại Thoại Tây Du hơn, trong cuộc sống có rất nhiều việc thú vị có thể làm, cậu không muốn lãng phí thời gian trong những câu chuyện khiến người khác chán nản, thế là cậu ném cuốn sách đó sang một bên. Nhưng tấm hình của cô gái ấy lại được Hứa Khả cẩn thận nhặt lên.

Nhiều năm sau, khi Lục Trình Vũ một lần nữa nhìn thấy Khương Doãn Nặc, một góc nào đó phủ đầy bụi trong trí nhớ dần dần hé lộ.

Hứa Khả nhận được điện thoại của Lục Trình Vũ, không biết cậu ta tìm mình có chuyện gì, thậm chí đánh xong ván này rồi đi gặp cậu ta. Song, cả buổi tối cậu bồn chồn bất an, cứ cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng lại không nói ra được, thế là hi sinh oanh liệt trong CS, khiến cho Chu Tiểu Toàn ở bên cạnh không nhận được oán trách. Tâm trạng phiền

nào, kết quả thảm bại nhưng lại dấy lên dự vọng chiến thắng của cậu, hết lần này đến lần khác tập trung chiến đấu, lại hết lần này đến lần khác chết đi, cho đến khi muốn đập bàn phím để giải hận. Lúc này, điện thoại rung nhiều lần cho đến khi pin cạn, thế là cậu đem sai lầm của mình trong game đổ lỗi cho việc này.

Lục Trình Vũ đứng trước cửa quán bar hút thuốc, thỉnh thoảng nhìn Khương Doãn Nặc ở bên trong, tửu lượng của cô đúng là rất được, uống nhiều như vậy mà không ngã, còn không quên lịch sự từ chối mấy gã xung quanh đến bắt chuyện. Cậu ngẫm nghĩ xem có cần vào trong, trực tiếp đánh ngất cô gái ngang bướng đó rồi đưa về hay không. Trách ai chứ, muốn trách thì trách bản thân cậu không giỏi giang.

Khương Doãn Nặc ngó đồng hồ trên tường, bất giác muốn cười, trong lòng nghĩ đúng là xui xẻo thật.

Cô tính tiền, bước ra khỏi bar, bước chân hơi loạng choạng.

“Sao cậu vẫn còn ở đây”, cô nheo mắt, nhìn rõ người trước mặt là Lục Trình Vũ.

“Cậu uống đã rồi à”, Lục Trình Vũ đưa tay đỡ vai cô, “Để cậu lại một mình ở đây, mình không thể báo cáo với người ta”.

Khương Doãn Nặc hỏi, “Cậu phải báo cáo với ai, bố mẹ sớm đã không quản mình rồi. Còn ai nữa, em trai mình? Thăng nhóc đó?” Cô khẽ cười hai tiếng.

Lục Trình Vũ bất giác nắm chặt vai cô, nói bên tai cô, “Mình không thể đối với bản thân...”, cậu đột nhiên nhìn thấy bóng người đứng lặng dưới ánh đèn đường, hai tay người ấy chọc vào túi quần dài, đang nhìn thẳng hai người họ. Lục Trình Vũ nhếch khóe miệng, “Mình không thể báo cáo với bản thân”.

Hứa Khả đợi họ đến gần, nói với Khương Doãn Nặc, “Đã mấy giờ rồi mà còn lang thang ở bên ngoài?”

“Nói bản thân cậu ấy”, Khương Doãn Nặc quay đầu nhẹ nhàng tựa lên vai Lục Trình Vũ.

Hứa Khả vừa chơi CS thua xong đã một bụng tức, quay lại nhà trọ lại phát hiện Khương Doãn Nặc không có trong phòng, lại bắt đầu sốt ruột, đột nhiên nhớ lại trong điện thoại Lục Trình Vũ có nhắc đến quán bar, bấy giờ mới vội vàng chạy đến. Hứa Khả nhìn bộ dạng say rượu của cô thì lúc này không thèm để ý tới cô nữa, quay lại nhìn về phía Lục Trình Vũ, “Tìm tôi có chuyện gì, điện thoại bị cậu gọi nổ máy luôn rồi”, lòng thầm nghĩ không phải thằng nhóc này gọi cậu đến xem kịch đấy chứ.

Lục Trình Vũ thanh minh, “Tôi mới gọi cho cậu có hai lần thôi nhé, mẹ nó cậu còn tắt máy nữa”.

“Gì mà mới có hai lần, không phải bị cậu gọi cho hết pin luôn hay sao”, lúc đó trong lòng Hứa Khả đang bức dọc, vốn không nhận ra tín hiệu pin.

Đầu óc Lục Trình Vũ xoay chuyển rất nhanh, cậu cúi đầu nhìn Khương Doãn Nặc.

Biểu cảm của cô hơi mất tự nhiên.

“Tôi đi mua hộp thuốc, hai cậu về trước đi”, cậu buông tay ra, thầm nghĩ, muộn thế này rồi ở nơi hoang vu hẻo lánh này đi đâu để mua thuốc chứ.

Khương Doãn Nặc cảm thấy hơi chóng mặt, đứng ngẩn ở đó.

“Đi thôi, còn đứng ngây ra đó làm gì”, Hứa Khả hình như hơi mất kiên nhẫn.

Khương Doãn Nặc thở dài, dường như không lê bước nổi.

Hứa Khả lắc lắc đầu, nắm lấy tay cô, bước về phía trước, cũng mặc kệ cô có theo kịp hay không.

Khương Doãn Nặc đi như chạy ở phía sau, mắt cá chân bị dây giày cao gót siết chặt đau vô cùng. Cô dứt khoát ôm lấy cánh tay cậu, song cậu lại không hề có ý nhân nhượng, cô không nhịn được tức giận, cắn một cái lên cánh tay cậu.

Quả nhiên Hứa Khả bước chậm lại, quay đầu nhìn cô, “Chị tuổi Chó à, thích cắn người thế”.

“Cậu đến muộn”, cô nói khẽ, mặt hơi nóng lên.

Cậu nhìn cô một cái, nhưng không nói gì.

Tâm tư Khương Doãn Nặc hiếm khi mới chuyển ngoặt một lần, nhưng lại bị người ta làm lơ như vậy, khó tránh khỏi cảm thấy hơi nản lòng, thế là dừng lại không đi nữa.

Hứa Khả quay người, “Lại sao nữa vậy?”

“Cậu đi một mình đi, chân tôi đau”, cô loạng choạng ngồi xuống tháo dây giày.

Hứa Khả nhìn chăm chăm đôi giày cao gót nhỏ xíu nhọn hoắt đó, “Chị mua giày kiểu gì thế, tự ngược đãi mình à”.

Cô xách giày chân trần đứng trên đất, thở hổn hển bước về trước. Đôi bàn chân cô nhanh nhẹn nhỏ nhắn, làn da trắng trẻo hơi chói mắt, ngón chân mượt mà, móng chân cắt tỉa nhẵn bóng gọn gàng, bên trên sơn một lớp màu tím nhạt, tỏa sáng lấp lánh trong suốt rực rỡ giống như những hạt nho. Chỉ tiếc là, chỗ mắt cá chân rải rác mấy vết đỏ nho nhỏ.

Hứa Khả khom lưng, bế cô lên.

Đi qua đại sảnh, đi vào thang máy, bước vào phòng.

“Chết tiệt, mệt chết tôi rồi”, cậu hơi thở gấp đặt cô xuống.

Khương Doãn Nặc đỏ mặt tim đập nhanh, đầu nặng chân nhẹ, nhất thời đứng không vững, đưa tay đặt lên vai Hứa Khả, “Thằng nhóc xấu xa”, cô khẽ mắng một câu.

Hứa Khả gỡ tay cô ra, đi vào trong phòng.

Cậu có thái độ gì vậy? Việc này đâu đến lượt cậu tức giận. Khương Doãn Nặc níu góc áo cậu, cơn giận trong lòng lúc này hoàn toàn bộc phát, “Cậu có ý gì thế, không nghe điện thoại của tôi thì thôi, đến tối là chạy ra ngoài đi tán gái, cậu là người sói sao?”

Hứa Khả quay người nhìn cô.

“Cậu, cậu là đồ ngựa giống quan hệ bừa bãi trọng sắc khinh bạn...”, Khương Doãn Nặc đoán rằng người nào đó sắp bùng nổ rồi, dứt khoát nhắm mắt nói một hơi, toàn những lời khó nghe, nói đến khi không còn từ nào để nói, lại không chịu tỏ vẻ yếu đuối, thế là nhỏ giọng làu bàu, “Đều tại cậu, hại tôi uống nhiều rượu như vậy, khó chịu chết được, còn không nghe điện thoại của tôi, cậu dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy, dựa vào cái gì chứ...”

“Tôi bảo chị đi uống rượu?”, Hứa Khả bước tới gần cô, vẻ mặt bình tĩnh.

“Chính là cậu, tôi đánh cược với bản thân, kết quả tôi đã thua”, hình như cô mệt rồi, khép nửa mắt lại, nhẹ nhàng tựa lên vai cậu.

“Đánh cược gì cơ?” Giọng cậu trầm thấp mà dịu dàng, tựa như có mê lực vỗ về lòng người.

“Chính là... trước khi tôi uống say, cậu sẽ tìm đến tôi...”, cô đột nhiên nhắm mắt cúi đầu nấc lên hai tiếng, một tay vẫn níu chặt góc áo cậu, vẻ mặt hơi hoảng sợ bất lực, giống như đứa trẻ chia lìa người thân trên con phố lớn giữa biển người, “Nhưng cậu lại ở bên cạnh người khác... Ừm, có phải cậu không thèm quan tâm đến tôi nữa...”

Trong lòng Hứa Khả trở nên ấm áp, dang tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Có phải chị không thích tôi ở cùng người khác?”

“Ừ.”

“Có phải chị không thích xa tôi?”

“Ừ.”

“Có phải chị không thích... tôi là em trai chị?”

“...”

Không nghe thấy câu trả lời của cô, cậu bất giác hơi sốt ruột, khẽ ôm cô lay lay, “Nói gì đi chứ”.

Cô ngọ nguậy trong lòng cậu, điều chỉnh tư thế thoải mái hơn, tiếng thở dần đều đều im ắng.

“Đứng mà cũng ngủ được sao?”

Cậu bế cô đến giường, nghiêng người nằm xuống bên cạnh cô.

Dưới ánh trăng, gương mặt cô dịu dàng xinh đẹp, giống như côi mộng.

Cứ ở bên nhau thế này, chỉ vài phút thôi cũng được, cậu nghĩ.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chạy Trốn Khỏi Cửa Địa Ngục

Đầu đau như muốn búa bổ, tứ chi mỏi nhừ, hậu quả của một đêm say rượu.

Dường như có hơi thở ấm nóng phả bên tai, từng hơi rất nhẹ, lay động lòng người.

Khuông Doãn Nặc dụi dụi mắt, khuôn mặt nổi bật ấy, từ mơ hồ đến rõ nét dần dần hiện ra. Trời vừa tờ mờ sáng, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng mưa rả rích, không khí mang theo chút ngọt ngào của sớm mai. Bỗng nhiên, cô nhất thời ảo giác, dường như quay trở về thời thơ ấu không phân biệt được phạm vi giới tính, trong vô số đêm cô đơn giá lạnh, lặng lẽ ôm nhau ngủ. Sự an ủi lẫn nhau này, tựa như chưa bao giờ dứt, khoảng thời gian ly biệt đó có lẽ chỉ là sự đứt đoạn không quan trọng thường hay xuất hiện trong ký ức mà thôi.

Vẻ mặt cậu khi ngủ, cũng giống như trước đây, hai hàng chân mày giãn ra, đôi môi mỏng hơi mím chặt, ý cười nơi khóe miệng như có như không, đơn thuần không chút đề phòng. Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt, sống mũi, cuối cùng là đôi môi cậu, tay cô chợt dừng lại, rồi lại nhanh chóng dời đi. Trong lòng đã không thể buông thả như lúc say rượu được nữa.

Cánh tay cậu gối sau gáy cô, quần quýt triền miên với mái tóc dài, mờ ám nhưng khiến người khác yên bình. Người vẫn là người đó, nhưng tâm trạng đã thay đổi rồi. Cô khẽ đứng dậy, muốn rời đi. Dường như cậu phát hiện ra, khẽ động đậy, càng gần sát cô hơn.

Cô bỗng nhiên hơi căng thẳng, thu người về sau một chút, nhưng sau lưng là vách tường lạnh băng, không thể thoái lui. Sợ cậu sẽ đột ngột tỉnh dậy, cô không dám động đậy, chỉ nhắm chặt mắt, cho đến khi nghe thấy tiếng thở của cậu dần dần bình ổn trở lại. Cơ buồn ngủ lại kéo đến, lúc cô lơ là cảnh giác, lại bất ngờ được ôm vào một vòng ôm ấm áp. Cô bất giác khẽ kêu một tiếng, hai tay chống lên vai cậu.

Hứa Khả khẽ mở mắt ra, phát hiện Khương Doãn Nặc đang mặt mũi đỏ bừng ngơ ngác nhìn mình. Cậu ý thức được muốn buông cô ra, nhưng cảm giác mềm mại đó lại khiến cậu không tự làm chủ được. Cậu kim lòng không đậu hôn lên trán cô, “Vẫn còn sớm, ngủ thêm một lúc nữa đi”, giọng cậu trầm khàn, khiến người khác không ngừng rung động.

Khương Doãn Nặc khẽ đẩy cậu ra, “Thôi, lát nữa phải đi leo núi”.

“Không phải trời đang mưa sao”, cậu lại hôn lên mặt cô cái nữa.

“Cậu buông tôi ra trước đã có được không”, giọng cô nghe rất yếu ớt.

Trái tim Hứa Khả đập loạn nhịp, ánh mắt di chuyển đến môi cô, rất giống cánh hoa màu hồng phấn, “Nặc Nặc, tôi...”, cậu không biết nên mở miệng thế nào, “Tôi...”

Sắc mặt cậu ửng đỏ, trong mắt đầy vẻ cầu xin. Khương Doãn Nặc đột nhiên cảm thấy một góc mềm mại nhất trong trái tim được chạm khẽ, đầu bỗng nóng lên, dịu dàng hôn lên môi cậu, “Như vậy được chưa”.

Hạnh phúc đột nhiên kéo đến khiến cho cơ thể càng thêm kích động dữ dội, Hứa Khả đẩy Khương Doãn Nặc ra, “Cả người toàn mùi rượu, mau đi tắm đi”.

Nhà vệ sinh truyền đến tiếng vòi sen, Hứa Khả nằm trên giường, cảm nhận được một nỗi phiền muộn không thể phát tiết. Trăn qua trở lại, cuối cùng tay cậu cũng di chuyển đến bộ phận nóng bỏng nào đó trên người,

chậm rãi di chuyển một cách kiềm nén. Một hồi lâu, mùi hooc-môn lan tỏa khắp căn phòng.

Lúc Khương Doãn Nặc thay một chiếc áo thun và quần bò bước từ nhà tắm ra, Hứa Khả đang ngồi trên đầu giường xem tivi. Sau đó, cậu mặt không biểu cảm đứng dậy, mặt không biểu cảm đi vòng qua người cô, mặt không biểu cảm vào nhà tắm tắm rửa, khác hẳn với cậu vô cùng dịu dàng của nửa tiếng trước.

Khương Doãn Nặc lạng lẽ lau khô tóc, bắt đầu sắp xếp ba lô, mang giày vào. Cuối cùng Hứa Khả cũng mở miệng với cô, “Chị đi đâu đấy?”, lời nói lạnh nhạt mang theo chút xa cách.

“Ăn cơm, sau đó ra ngoài đi dạo”, cô buộc giây dày rồi đứng dậy, “Cậu không đi à?”

Hai người một trước một sau bước vào nhà ăn, im lặng không nói tiếng nào.

“Tại sao lại giận”, Khương Doãn Nặc không nhịn được hỏi, chỉ vì mùi rượu trên người cô sao?

Hứa Khả rõ ràng ngây người một lúc, “Không có, đâu có giận”.

“Cậu nói dối”, cô đứng lại nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Không có thật mà”, Hứa Khả cười với cô, “Chắc là buổi tối ngủ muộn quá nên hơi đau đầu”, cậu lấy bừa một lý do.

Ngoài lý do này ra, cậu còn có thể nói thế nào? Nói rằng cậu rất buồn phiền, vì muốn lên giường cùng chị gái mình? Nói rằng dự vọng của cậu đối với cô ngày càng mãnh liệt, không thể khống chế? Dự vọng bản thủ như thế, từ khi mười bốn tuổi đã bắt đầu, đêm tối ở một mình, trong giấc mơ kỳ lạ, bóng dáng cô hiện lên khắp nơi, lúc tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa.

Sự dẫn dắt bởi luân thường và cảm dỗ, lúc thì cậu rất muốn đến gần cô, lúc thì lại muốn cách xa cô, không muốn nhìn thấy cô nữa, giống như bảy năm chia cách ấy, khi gặp lại cậu đã quen đeo mặt nạ lạnh lùng lừa mình dối người rồi.

Song lúc này, cậu đã nhìn thấy cánh cửa địa ngục đang khép hờ, chỉ một bước nữa là có thể vào trong ấy, ở đó có lẽ vô cùng vui vẻ, nhưng lại khiến cậu vô cùng sợ hãi. Cô kiên quyết né tránh, từng khiến cậu đau lòng chán nản, nhưng bây giờ, cô đã không còn bài xích cậu nữa, mà cậu, lại nghĩ đến việc thoái lui. Mâu thuẫn trong con người vĩnh viễn luôn tồn tại, người đời suy cho cùng vẫn yêu bản thân mình hơn.

Mắt Hứa Khả hơi chớp, nhưng Khương Doãn Nặc không tiếp tục truy hỏi. Càng quan tâm đến một người, trong lòng càng nhạy cảm yếu đuối, lòng tự tôn mạnh mẽ chỉ là tấm bình phong che chắn cuối cùng mà thôi.

Bữa sáng trong nhà ăn theo kiểu buffet, Khương Doãn Nặc hơi do dự giữa sữa bò nóng và nước cam lạnh, không phải là không thể lựa chọn, chỉ là không tập trung mà thôi.

“Chị, chị uống gì”, vẻ mặt cậu hình như đang ra hiệu cho cô, giữa hai người chưa từng vượt quá bất cứ giới hạn nào.

Cô không lên tiếng, chỉ cầm một ly sữa lên, một ly đầy nặng trĩu, thân ly hơi nghiêng, sữa suýt thì văng ra ngoài. Hai tay cô bưng lấy chiếc ly thủy tinh, con người đôi lúc cần một sự tiếp xúc ấm áp, dù là vào mùa nào đi chăng nữa.

Thời tiết trên núi hơi se lạnh, vì vậy bị nước cam lạnh dội ướt toàn thân sẽ rất khó chịu. Lúc này là khoảng mười giờ, người đến ăn cơm không nhiều, nhân viên phục vụ đã bắt đầu lục đục bưng thức ăn vào phòng làm việc. Đầu bên kia nhà ăn, trên chiếc áo khoác nhạt màu của Lôi Viễn đầy những vệt nước trái cây màu vàng, Quan Dĩnh đặt chiếc ly thủy tinh rỗng

trong tay xuống, cầm túi xách lên xông ra ngoài, lúc đi qua người chị em Khương Doãn Nặc, mang theo một cơn gió lốc.

Sự việc đột phát, đợi khi Khương Doãn Nặc hoàn hồn trở lại, đã không thấy người đâu nữa rồi.

“Có chuyện gì vậy”, hai người bưng khay cơm bước tới hỏi Lôi Viễn.

Lôi Viễn vo miếng khăn giấy trong tay thành một cục ném lên bàn, “Mẹ nó, làm sao tôi biết được, con gái đúng là bất chấp lý lẽ”.

Khương Doãn Nặc nói, “Nhất định là cậu bắt nạt người ta rồi”, định lực tu dưỡng của Quan Dĩnh trước giờ luôn rất tốt, tuyệt đối không vô duyên vô cớ làm chuyện quá đáng như vậy, “Quan Dĩnh tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng”.

“Chẳng qua mình chỉ nói với cô ấy có một câu, tốt nghiệp xong mình định ra nước ngoài”, Lôi Viễn rất âm ức mếu máo.

“Cậu học luật thì ra nước ngoài làm gì”, Khương Doãn Nặc trừng cậu ta một cái, “Cậu cũng đâu phải không biết, Quan Dĩnh dự định ở lại trường học nghiên cứu sinh, cậu mà đi thì làm sao ở bên cậu ấy được?”

“Mình đâu có nói là không về, cũng không nói sẽ chia tay với cô ấy”.

“Cậu còn lý sự nữa, cậu cũng đâu nói sẽ ở bên cậu ấy”.

“Cô ấy vốn không cho mình cơ hội nói”, Lôi Viễn kéo kéo chiếc áo ướm sũng, “Mấy đứa con gái các cậu sao cô sau còn đánh đá hơn cô trước vậy”.

“Rồi sao”, Hứa Khả bóc vỏ trứng gà luộc đặt vào khay Khương Doãn Nặc, “Mau ăn đi”.

“Sau đó cô ấy hỏi, vậy cô ấy phải làm sao. Mình liền nói mình không biết. Rồi sau đó, thì như thế này đây”.

“Gì mà nói cậu không biết chứ, mẹ kiếp cậu ăn người ta sạch sẽ rồi, nói đi liền đi, đổi lại là ai mà không tức giận, nếu là tôi thì tôi đã hắt thẳng sữa nóng vào cậu rồi”, Khương Doãn Nặc đẩy chiếc khay trước mặt sang một bên, “Nuốt không vô, tức no rồi... Quan Dĩnh có gì không tốt, cậu đá người ta như vậy, người ta lại không phải là cô gái tùy tiện, gọi thì đến kêu thì đi, cậu có ý gì hả”, Khương Doãn Nặc càng nói càng giận.

“Mình cũng đâu phải người tùy tiện”, Lôi Viễn bị cô nói đến ngẩn người.

“Tùy tiện thì không phải là người, đúng không”, Khương Doãn Nặc bắt giác cao giọng.

Hứa Khả ở bên cạnh nắm lấy tay cô. Khương Doãn Nặc nhìn cậu một cái, “Mấy tên con trai bán thành phẩm các cậu, thật không ra gì, đã không quyết định ở bên nhau thì ngay từ đầu không nên dây với người ta, đến với nhau rồi lại muốn chia tay, không phải bị bệnh sao”, nói xong cô gạt tay cậu, bước ra khỏi nhà ăn.

“Chị gái cậu sao còn kích động hơn cả đương sự là tôi vậy”, Lôi Viễn tức giận dựa vào ghế, “Chịu không nổi mấy đứa con gái này luôn, có chút chuyện chứ mấy”.

“Cậu sai rồi, lần này tôi cũng không giúp cậu”, Hứa Khả cầm quả trứng trong khay cơm của Khương Doãn Nặc lên, bỗng nhiên đau lòng, nhét nguyên quả trứng vào trong miệng, giống như nhai sấp vậy.

Họ đều sai rồi, sai ngay từ đầu.

Khương Doãn Nặc quay về chỗ ở, hình như Quan Dĩnh biết cô sẽ quay về, đang xách hành lý đứng ở ngoài cửa. Khương Doãn Nặc mở cửa bảo cô

vào trong, thu dọn qua loa hành lý của Hứa Khả rồi ném trở lại phòng sát vách.

“Bỏ đi, nói chuyện lại với cậu ấy, suy nghĩ của con trai và con gái đôi lúc thật sự hoàn toàn trái ngược”, Khương Doãn Nặc kéo cô cùng ngồi xuống ghế sofa.

“Các cậu biết cả rồi à”, Quan Dĩnh nhìn cô khẽ cười, “Nhất định cậu ấy còn cảm thấy bản thân vô cùng ảm ức đúng không. Tớ thích cậu ấy nhiều hơn cậu ấy thích tớ một chút, cảm giác này quá mệt mỏi, cứ chia tay như vậy cũng tốt”.

“Quan Dĩnh, không phải cậu ấy không đủ thích cậu, chỉ là tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống của cậu ấy”.

“Không sai, nhưng tớ ngốc nghếch, suýt nữa thì coi cậu ấy là tất cả của mình”, lời nói của cô rõ ràng mà chậm rãi, “Lúc đó, nếu cậu ấy nói với tớ những lời như chúng ta đi cùng nhau, thì tớ sẽ bất chấp tất cả mà đi cùng cậu ấy... Có điều, may mà cậu ấy không nói, cậu ấy dựa vào đâu mà điều khiển tương lai của tớ chứ”.

“Ha, đàn ông thật vô vị”, Quan Dĩnh cười chớp chớp mắt với Khương Doãn Nặc, “Chi bằng làm les đi”.

Khương Doãn Nặc lắc lắc đầu, “Thôi đi, sao cậu lại vì cậu ấy mà thay đổi khuynh hướng giới tính của mình vậy chứ”.

“Cậu nói đúng, tớ là ai chứ, nếu tớ thích con gái, không biết bao nhiêu nam sinh phải tự tử, tớ không thể che giấu lương tâm làm người được”.

“Mặt này cũng dày thật đấy”, Khương Doãn Nặc khẽ véo má cô.

Hai người cười giỡn đủ rồi, Quan Dĩnh đột nhiên như có tâm sự, “Thật ra, trước sau tớ cảm thấy, cho dù là con trai hay con gái, một khi đã yêu ai

rồi thì đều sẽ tập trung hết vào người ấy, sẽ không dễ dàng từ bỏ. Có một số người không màng đến tình yêu, có lẽ là chưa gặp được người mình thích thật sự”, trán cô thoáng một tia lạnh lẽo, “Tiểu Khương, đôi lúc tớ nghĩ, không phải Lôi Viễn không quan tâm, chỉ là trong lòng cậu ấy đang che giấu một người khác”.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đầu Heo Và Bánh Bao

Du xuân trở về, Quan Dĩnh và Lôi Viễn đã chia tay.

Người bị thất tình sẽ như thế nào? Có người sẽ dẫn vật với chính bản thân mình, có người lại kết thù với tiền.

Quan Dĩnh mua một đồng quần áo mới, mỗi ngày một bộ, say mê không biết chán, luôn gọn gàng xinh đẹp, tinh thần phơi phới. Chỉ là, cô gái từng cười tươi như hoa bên cạnh bạn trai đã không còn nữa.

Còn người tự dẫn vật chính mình đang một tay cầm điếu thuốc, một tay bưng coca, không hề có hứng thú đối với thức ăn trên bàn. Căn tin trường không cung cấp đồ uống có cồn, nên Lôi Viễn đành phải uống coca. Coca có gì ngon đâu chứ, toàn mùi thuốc bắc, nhưng Quan Dĩnh lại rất thích. Cậu ta từng thử dùng coca để rửa bát, không chút dầu mỡ, hiệu quả rất tốt, có thể thấy thứ này lợi hại hơn bia nhiều. Thế là, cậu ta thường hay lái nhai bên tai Quan Dĩnh, coca không khác gì thuốc tẩy, đừng coi dạ dày mình như cái máy rửa bát, nhưng cô cứ không nghe, cô gái trông dịu dàng nhã nhặn như thế, nhưng lại rất ngang bướng nói sao làm vậy.

Cầm Lôi Viễn râu ria lờm chờm, đầu tóc rối mù, vừa đổi sang phong cách tao nhã lịch thiệp, giờ lại theo con đường phiến muộn sa sút. Khương Doãn Nặc bưng khay cơm ngồi xuống cạnh Lôi Viễn, thầm nghĩ đây mới là bản sắc của lưu manh chứ. “Chào, trông khí sắc cậu không tệ”, cô nói.

Lôi Viễn nhìn cô, “Mình không muốn nói chuyện với đứa con gái như cậu”.

“Sao thế, cậu cũng đâu phải bị mình đá”, Khương Doãn Nặc không nhìn được cười.

“Mình đã thế này rồi, cậu còn cười được”, cậu ta giận dữ lên tiếng.

“Hối hận rồi? Mất đi mới biết quý trọng à, không mới mẻ gì hết”, Khương Doãn Nặc chống cằm, cười trên nỗi đau của người khác nhìn cậu ta.

“Được rồi, cậu còn càng nói càng hăng”.

“Mình vẫn chưa nói xong, nếu Quan Dĩnh không đá cậu, mình sẽ tuyệt giao với cậu ấy”, cô vốn dĩ là đang nói đùa, nhưng vừa nói ra liền cảm thấy lời này hơi quá đáng, bất kể thế nào, người ta cũng đang trong thời kỳ thất tình đau khổ, tâm hồn bé bỏng, tình cảm yếu đuối.

Quả nhiên, Lôi Viễn lắc lắc đầu, ánh mắt càng thêm âm đạm, “Xem ra con người mình thật sự rất tệ. Tội phạm hình sự còn có thể được hoãn án, còn trường hợp con con của mình rơi vào tay các cậu không cần đến thẩm vấn, đã trực tiếp giết chết rồi”, đột nhiên cậu ta nhìn cô một cách khó hiểu, “Cậu nói xem con gái các cậu, trong đầu cả ngày chứa những thứ gì vậy, tưởng con trai thẳng nào cũng là thánh tình sao? Cả ngày chỉ cần nói chuyện yêu đương, những việc khác cũng không cần suy nghĩ? Không phải mình chỉ muốn ra nước ngoài thôi sao, cũng đâu phải hồng hạnh vượt tường, có đến mức như vậy không?”

(Hồng hạnh vượt tường ý chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn ngoại tình)

“Vấn đề nằm ở”, Khương Doãn Nặc gõ gõ đầu, tính toán làm thế nào mới có thể phiên dịch suy nghĩ trong đầu người trái đất thành ngôn ngữ sao Hỏa, để cho tên con trai đang cầm hận đau khổ trước mặt dễ dàng tiếp nhận một chút, “Trong tiềm thức của Quan Dĩnh đã coi cậu là một phần trong cuộc đời cậu ấy, còn cậu lại đột nhiên đưa ra mục tiêu như vậy khiến kế

hoạch của cậu ấy bị đảo lộn. Cậu ấy sẽ cho rằng cậu không quan tâm đến cậu ấy, hơn nữa tương lai của cậu từ chối sự tham dự của cậu ấy, cậu ấy rất thất vọng, cậu ấy cảm thấy áp lực của bản thân rất lớn, còn cậu lại không hiểu. Cho nên, đau dài chi bằng đau ngắn, vướng víu nhau mà không kết quả không bằng mỗi người một con đường...”

Nói đến đây, trong lòng cô bỗng nhiên “cộp” một cái, sương mù dường như dần dần tan biến, để lộ sự thật tàn khốc. “Vướng víu nhau mà không kết quả không bằng mỗi người một con đường”, lẽ nào cậu cũng nghĩ như vậy? Cho nên, từ sau hôm ấy liền tránh né không gặp? Rồi cuộc bao nhiêu ngày rồi không gặp nhỉ? Bốn ngày, năm ngày, hay là một tuần? Đôi khi, nhìn thấy cậu trong giờ học chuyên ngành ở trong khoa, cô ngồi hàng trước, cậu ngồi ở phía sau phòng học cách rất xa, cho dù là cuộc gặp gỡ hiếm hoi trong khuôn viên trường, cũng sẽ né tránh ánh mắt của cô... Cuối cùng cậu đưa ra quyết định như vậy, giống như cô trước đây.

“Doãn Nặc”, Lôi Viễn đưa tay hươ hươ trước mắt cô, “Này, nghĩ gì vậy”, ngập ngừng giây lát, cậu ta hỏi, “Cậu cảm thấy, mình vẫn còn hi vọng chứ?”

Khương Doãn Nặc cười cười, “Cậu ấy thật sự rất quan tâm cậu”.

Lôi Viễn uống một ngụm coca rồi không lên tiếng nữa.

Khương Doãn Nặc gảy hạt cơm trong bát, buộc miệng hỏi một câu, “Thằng nhóc Hứa Khả gần đây bận gì vậy, không thấy bóng dáng đâu cả”.

Lôi Viễn nói, “Thì giống như trước thôi, đi học ăn cơm đánh bóng ngủ nghỉ, còn có tán gái hay không thì mình không biết”.

Khương Doãn Nặc đẩy hộp cơm lại, “Mình đi trước đây, cậu đừng quá đau lòng, cơm vẫn phải ăn, giữ tính mạng trước rồi hẵng nói”.

“Ở lại nói chuyện với mình chút nữa đi”.

“Không còn thời gian nữa rồi, lát nữa còn có tiết tự chọn”, nói xong cô xoay người rời đi.

Lôi Viễn ở đằng sau gọi cô, “Những lúc quá áp lực, mỗi người đều muốn chạy trốn, điểm này, con trai và con gái giống như nhau”.

Tối đến, Khương Doãn Nặc đi học môn tự chọn phác họa. Giáo viên môn phác họa rất thích cô, nói cô phác họa sinh động trôi chảy, bố cục hài hòa, có nền tảng mỹ thuật nhất định. Khương Doãn Nặc nghe nói vậy mặt mày rạng rỡ, đặc ý rất lâu. Thật ra chỉ là từ nhỏ cô đã thích vẽ lại mấy soái ca tỉ lệ vóc dáng lập dị trong truyện tranh mà thôi, có lẽ chính vì vậy mà khi đặt bút cũng dần dần có chút cảm giác. Những khi rảnh rỗi, thỉnh thoảng cô cũng sẽ ngồi trong phòng vẽ, phác họa vài bức tĩnh vật bày trên bục giảng. Dần dà, đã vẽ rất nhiều táo, chuối, nôi niêu xoong chảo, tượng thạch cao.

Giáo viên phác họa là một ông già tính tình cởi mở, thích dựa vào tiến độ học tập của mỗi người để cho bài tập khác nhau. Lúc này, ông đang không ngớt lời khen ngợi bức họa David Khương Doãn Nặc vừa mới nộp, sau đó vô cùng sốt sắng khích lệ cô, “Em có thể thử phác họa người”.

Khương Doãn Nặc thầm nghĩ thầy ời dục tốc bất đạt đấy, sự khác biệt giữa tượng và người sống đối với em mà nói hơi bị lớn nha. Nhớ lúc đó còn nhỏ, cô vừa đấm vừa xoa cưỡng bức Hứa Khả ngồi lên băng ghế trước mặt làm người mẫu cho mình, lúc đó, Hứa Khả vẫn còn là một cậu bé rất nhỏ, khuôn mặt mũm mĩm. Cô làm ra vẻ vẽ vờ rất lâu, trên giấy bỗng nhiên xuất hiện một cái đầu heo, lần thứ hai hình như đỡ hơn một chút, vì đầu heo đã biến thành bánh bao, cuối cùng cô không nhịn được nữa ném bút kêu lên, “Sao chị lại có đứa em trai xấu như em cơ chứ”, vì vậy, bánh bao bị dằn cho một trận.

Một chuyện nhỏ nhặt như vậy, cũng có thể liên tưởng đến cậu.

Khương Doãn Nặc vẫn còn đang ngây người, thầy giáo phác họa đã nhiệt tình nói xong, “Thử xem sao, để thầy tìm cho em một người mẫu, vẽ chân dung là được rồi”, ông vẫy tay về hướng cuối lớp, “Chàng trai đang đọc sách, mời em lên đây, chỗ của tôi không phải phòng tự học, người đến đây không vẽ tranh thì chính là người mẫu”, những sinh viên khác nghe thấy đều bật cười.

Khương Doãn Nặc quay đầu nhìn, bỗng nhiên ngây người.

Hứa Khả bước đến nói, “Xin lỗi thầy, em đợi người”.

Thầy giáo phác họa cười ha ha, chỉ chỉ chiếc ghế gỗ bên cạnh bục giảng, “Đợi bạn gái tan học không cần phải phạt đứng, ngồi đi”, xung quanh lại vang lên một trận cười.

Hứa Khả không còn cách nào khác, đành phải ngồi xuống, vị trí của cậu đối diện Khương Doãn Nặc, bốn mắt giao nhau, hai người đều hơi mất tự nhiên.

Đại não Khương Doãn Nặc giống như tờ giấy vẽ trước mặt, một khoảng trống không, không biết nên vẽ nét đầu tiên như thế nào, “Thưa thầy, thầy có thể cho em một bức tranh mẫu được không ạ”, cô nói.

Thầy giáo phác họa vừa dùng vài nét cơ bản phác họa những đường nét đại khái lên giấy vẽ, vừa bắt đầu hát mười hai chữ thần chú của ông, “Vạn sự khởi đầu nan, hơn nữa biểu cảm của con người phong phú hơn tượng nhiều... cho nên nhất định phải quan sát, trải nghiệm nhiều, vẽ vật thực nhiều, ít bắt chước... Ủm, chàng trai trông rất lạnh lợi”.

Khương Doãn Nặc nghe thấy câu này, mặt liền ửng đỏ, trong lòng nghĩ, điên rồi, mình làm sao thế này. Cô nhanh chóng liếc Hứa Khả một cái, lăm lăm trong miệng, chẳng qua là một cái đầu heo thôi mà.

Thầy giáo phác họa đưa bút chì cho Khương Doãn Nặc, chỉ Hứa Khả trên bục, “Quan sát vật thực nhiều vào, đặc biệt là mắt, ánh mắt con người rất quan trọng, đại diện cho tư tưởng của họ... Nào, em tự nghiên ngẫm tiếp đi”.

Bất đắc dĩ, Khương Doãn Nặc ép bản thân mình ngẩng đầu lên “quan sát” người trước mặt. Thằng nhóc đó đang nhìn cô, ánh mắt sáng rực, như có tâm sự, dường như còn hơi tiều tụy. Rốt cuộc cậu có ý gì, lúc trước chơi trò mất tích, giờ lại đến chơi trò mờ ám... Thằng nhóc vô vị, đầu heo vô vị, bánh bao vô vị. Nghĩ đến đây, cô cũng hung dữ nhìn lại cậu, nhìn đi nhìn đi, ai sợ ai chứ. Sau đó, cô lại phát hiện, mặt cậu đỏ ròi.

Vẽ tranh chú trọng tinh tâm thanh tịnh, không hiểu sao cô chẳng chú tâm, vẽ vẽ xóa xóa trên giấy vẽ, cho đến khi tan học.

Hứa Khả đeo chéo cặp sách, đứng sau lưng cô, lặng lẽ nhìn cô sắp giấy, bút từng thứ một vào ba lô, cuối cùng cô chậm chậm xoay người đối mặt với cậu. Đèn trong phòng vẽ sáng chói mắt, thế giới của hai người giống như ban ngày, xung quanh là giá vẽ san sát, bên ngoài là hành lang tối om, yên lặng như tờ, dường như cả thời gian và không gian đều dừng lại.

Đôi mắt cậu, giống như cảnh đêm thâm trầm, là phong cảnh lộng lẫy mê người.

“Xin lỗi”, cậu nói, có thể xin chị tha thứ cho sự do dự và nhu nhược của tôi không. Thế nào mới là nhu nhược? Bỏ mặc bản thân trầm luân chìm sâu vào thứ tình cảm không thể kiểm soát, hay là vì không dám đối mặt với chị mà hoang mang chạy trốn. Nếu nhất định phải đưa ra sự chọn, tôi thà phục tùng ý chí bạc nhược, đánh mất chính mình... Bởi vì, khi không có chị ở bên, tôi thậm chí không cảm nhận được sự tồn tại của bản thân mình.

Vào giây phút này, tâm trạng Khương Doãn Nặc giống như đang chờ đợi một lời phán quyết, lo lắng bất an, thậm chí còn sợ hãi.

“Tôi nhớ chị”, cậu lại nói.

Bỗng nhiên cô giơ chân đá cậu một cái, cậu không né tránh, đứng yên trước mặt cô, giống như một thân cây đã cắm rễ vào đất. Sau đó, cô lại đá một cái, rồi lại cái nữa... Lực đá càng ngày càng nhỏ cho đến khi biến mất không còn chút lực nào.

Cậu bước đến gần cô, cầm tay cô lên, “Chị... có nhớ tôi không?”

“Không nhớ”, cô nói, từ từ dán vào lòng cậu, “Tôi ghét cậu, cậu không biết sao?” Môi cô đặt lên cằm cậu.

Cậu mạnh mẽ cúi đầu, hôn lên môi cô, vô cùng gấp rút, tựa như nếu còn chần chừ thì mọi thứ lại sẽ quay về điểm ban đầu.

Đầu lưỡi lướt qua môi cô, sau đó hơi hoảng loạn tiến sâu vào trong môi răng cô, nhẹ nhàng tiếp xúc, dịu dàng liếm mút...

Rất lâu sau, cậu quyến luyến không nỡ buông cô ra, hít sâu một hơi.

“Choáng rồi”, cậu tựa vào trán cô, “Giống như chị đang đi tới đi lui trước mắt tôi vậy”.

Cô khẽ cười véo má cậu, “Sao tôi không cảm thấy, còn tưởng cậu kinh nghiệm đây mình, kỹ thuật hôn giỏi, sao lại ngốc thế kia, cậu với người ta đều trực tiếp lên giường luôn sao?” Vài sợi tóc rơi xuống trước mắt cậu, ánh mắt cậu hơi mê loạn, tỏa ra sức quyến rũ mê người, giống như hương vị ngọt ngào lâu dài của kem tươi, cô kiễng chân, đưa tay ôm lấy cổ cậu, “Thằng nhóc thối tha, cho cậu thấy thế nào là hôn môi...”

Áp lên môi cậu, cô tập trung tinh thần tận hưởng mật ngọt của đầu lưỡi, tận hưởng hương vị của cậu. Cô nhẹ nhàng trêu đùa dụ dỗ, dần dần dính chặt lấy cậu, lưu luyến không rời, triền miên không dứt, hơi thở nóng hổi quấn lấy, mãi cho đến khi hai người thở dốc tách nhau ra.

“Còn muốn nữa”, cậu hơi nhú mày, đỏ mặt lại tiến đến.

“Thôi đi, sắp tắt đèn rồi”, cô khẽ cúi đầu né tránh cậu.

“Chị tưởng chỉ có mình chị giỏi thôi à”, cậu giơ tay giam cô vào trong lòng, đưa tay véo cằm cô, “Không phải chỉ là một mối tình ấu trĩ thôi sao...”, lời nói biến mất giữa đôi môi, cậu mặc kệ hôn lên, từ một học sinh phấn đấu tiến lên đến một binh sĩ càng chiến càng dũng mãnh, lần sau càng nhiệt tình mãnh liệt hơn lần trước, ý chí chiến đấu sôi sục...

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chúng Ta Đi Hẹn Hò

Khương Doãn Nặc cầm điện thoại ngây người, do dự không biết có nên gọi cho cậu hay không.

Ngón tay cô vừa chạm vào phím số, trái tim cũng thấp thỏm theo, phải nói gì với cậu đây? Nhớ lại tối hôm qua, giống như vẫn còn đang mơ, bốn phía đều là ánh đèn sáng rực, chiếu rọi khiến người ta không thể mở mắt, không phân biệt được thật giả. Hai mươi tiếng sau, dường như đã qua đi rất lâu, thời gian càng trôi về phía trước, trong lòng càng thấp thỏm không yên, cô đã không thể xác định, rốt cuộc là mơ, hay thật.

Lúc hai người không ở bên nhau, trái tim, cũng sẽ không do dự mà rời xa sao?

“A”, một viên sô cô la được nhét vào miệng cô một cách thô bạo.

Quan Dĩnh hỏi cô, “Nhớ ai đấy, nói chuyện với cậu mà cậu không nghe thấy”.

Khương Doãn Nặc nhẹ nhàng ném điện thoại lên giường, “Nhớ cậu đấy”.

Tối thứ sáu, chính là cơ hội tốt để hẹn hò, trong phòng ký túc khá yên tĩnh.

Quan Dĩnh khẽ cười một tiếng, “Tối qua cậu về đến giờ có gì đó khác thường”, cô dừng lại một lúc, lại nói tiếp, “Tiểu Khương, cậu có vấn đề, là ai vậy?”

“Đâu có, đừng nói linh tinh”, Khương Doãn Nặc có chút không dám nhìn cô, bước tới tủ sách tiện tay rút một quyển.

Quan Dĩnh mỉm cười nhìn cô, “Cậu xem mặt cậu đỏ lên rồi kìa, rốt cuộc là ai thế?”

“Thật sự không có mà, chị hai à”, cô khẽ kêu lên.

“Cậu đúng là không đáng mặt bạn bè... Bỏ đi, cậu không muốn nói thì thôi, chỉ là đừng lún sâu quá, hãy nhìn tấm gương là tớ đây.”

Trong lòng Khương Doãn Nặc khẽ rung động, thầm nghĩ, nếu có thể, tớ sẽ nói cho cậu biết trước tiên. Cô thử chuyển chủ đề, “Hôm qua lúc ăn cơm gặp Lôi Viễn đấy, thằng cha đó trông buồn lắm”.

“Thế à”, vẻ mặt Quan Dĩnh vẫn như thường, “Đừng lo, mấy hôm nữa là cậu ta ổn thôi”.

“Thật ra, có một số chuyện có phải cậu quá nhạy cảm không, cậu ấy...”

“Việc đã qua rồi, đừng nhắc đến nữa được không?” Quan Dĩnh biết Khương Doãn Nặc nói có một số chuyện là chỉ chuyện gì, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, thế là cắt ngang lời Doãn Nặc, trong lời nói hơi mất kiên nhẫn. Cô ấy rất ít khi như vậy, hoặc là cô ấy sẽ không thềm tranh luận với bạn, hoặc là mỉm cười cho qua, nhưng chưa từng có phản ứng như hôm nay. Có một số người, có một số chuyện, nếu không thể dễ dàng quên đi, nếu vẫn để ý đến, thì sẽ biến thành một cái gai trong lòng, không cần thận sẽ đau đớn, không kịp che giấu.

Khương Doãn Nặc cũng không lên tiếng nữa, hai người mỗi người cầm mỗi quyển sách, cùng những tâm tư riêng.

Đang mơ màng, trên hành lang, đầu kia cánh cửa sắt, đột nhiên có người gọi “406, Khương Doãn Nặc”, là tiếng của Lôi Viễn. Khương Doãn Nặc ngậy người, lập tức bỏ sách xuống chạy ra ngoài. Khi cô kéo cửa ra, Quan Dĩnh nhìn bóng lưng cô, ánh mắt u ám hẳn đi. Cô bất lực nằm bò lên bàn, khoe miệng hiện lên một tia cười khổ. Cô dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt bàn, từ điểm cuối lại quay về điểm đầu, không còn thấy quá trình biến đâu nữa, khoảng cách bằng không. Lịch sử luôn giống nhau đến kinh ngạc, không phải sao?

Khương Doãn Nặc cách một cánh cửa sắt bất mãn nhìn Lôi Viễn, “Im lặng bao nhiêu ngày nay, cuối cùng quyết định đến tìm cậu ấy rồi?”

Lôi Viễn lắc lắc đầu, “Mình không tìm cô ấy, mình tìm cậu. Đó là... Hình như em trai cậu bị bệnh rồi”.

“Cậu ấy làm sao?”

Lôi Viễn bỗng nhiên bật cười, “Cậu ta rảnh rồi liền một mình cười ngốc nghếch, cậu nói xem có phải cậu ta bị bệnh không?” Đang nói, cậu ta bị một người đẩy sang một bên.

Hứa Khả bước vào giữa hai người, đá Lôi Viễn một cái từ phía sau, “Cút! Mẹ, cậu còn không đi đánh bóng, lèo nhèo cái gì nữa?”

“Tôi chỉ muốn trò chuyện với Doãn Nặc thêm một lúc... Mẹ, đừng đá nữa, tôi đi là được chứ gì”, nói xong, bật cười bỏ đi.

Hứa Khả xoay người nhìn Khương Doãn Nặc, mặt hơi ửng đỏ, mắt đầy ý cười.

Khương Doãn Nặc bỗng nhiên xấu hổ, cúi đầu nhỏ tiếng hỏi, “Cậu còn có chuyện gì sao?”

Mặt cô tròn trịa, đỏ bừng, vô cùng đáng yêu.

“Không việc gì”, cậu nói. Giữa vách tường và cánh cửa sắt, từ khe hở chừng mấy centimet, cậu đột nhiên đưa tay qua, nhẹ nhàng vuốt má cô, “Chỉ là nhớ chị thôi”.

Giọng cậu trầm thấp dịu dàng, xuyên qua hành lang yên tĩnh trống trải, vô cùng êm tai.

Cánh cửa sắt, cửa phòng nữ hai bên trái phải không hện mà gặp cùng lúc mở ra, có người bước ra đổ rác, có người dứt khoát đứng ở lối đi chãi đầu. Một lúc sau, người qua kẻ lại, vô cùng náo nhiệt.

Khương Doãn Nặc vội vàng lùi về sau một chút, “Cậu không đi đánh bóng à?”

Hứa Khả lắc lắc đầu.

“Vậy thì đến thư viện đọc sách đi”, cô nói.

Trong phòng tự học ngồi lác đác khoảng mười người, hai người bước vào từ cửa sau, Khương Doãn Nặc đang định bước lên trước, Hứa Khả liền giữ cô lại, ngồi xuống một góc ở hàng ghế cuối cùng.

Khương Doãn Nặc lấy sách vở ra làm bài tập.

Hứa Khả nói, “Chị đừng làm loạn nữa, em không thể đọc sách được”.

Khương Doãn Nặc cảm thấy rất khó hiểu, “Chị cũng đâu có nói chuyện với cậu”.

“Chị sai rồi, chị còn không nhận”, cậu chỉ chỉ vào ngực mình, “Chị cứ không ngừng làm loạn ở đây, sắp lộn tùng phèo lên rồi”.

Mặt Khương Doãn Nặc lại đỏ lên, quay đầu đi không nhìn cậu nữa.

Hứa Khả ghé đến bên tai cô, nói khẽ, “Làm sao bây giờ, lại muốn hôn chị rồi”.

Trong lòng Khương Doãn Nặc bỗng hoảng loạn lại có chút vui mừng, ngẩng đầu ngây ngốc nhìn cậu.

“Còn nhìn em như vậy nữa, em sẽ không nhìn được đâu đấy”, Hứa Khả lại thở dài, “Đừng đọc sách nữa, chúng ta đi xem phim đi”.

“Không muốn”, cô lắc đầu, hai chị em cùng đi xem phim hơi kỳ.

“Hay là ra ngoài đi dạo, có được không?” Cậu lay cánh tay cô.

Khương Doãn Nặc bất đắc dĩ chọc chọc trán cậu, thu sách vở. Vào ngồi nửa tiếng đồng hồ, một dòng cũng đọc không vô.

Xung quanh trường đèn đóm sáng trưng, nhưng trong khuôn viên trường lại yên tĩnh vắng vẻ. Trên bầu trời đen, nửa vầng trăng nhàn nhạt bỗng bẽn, mang theo màu xanh trong suốt, rừng cây xanh đen, cành nhánh loang lổ, lá cây dày đặc, tầng tầng lớp lớp, dường như đang mọc lan tràn trong đêm khuya âm áp này.

Dưới ánh đèn, khoảng cách giữa hai chiếc bóng cách nhau ít nhất hai mươi centimet.

“Trong trường chúng ta có một loại cây tên là cây ngứa, chị có biết không?” Hứa Khả nghiêng mặt nhìn cô, ánh mắt lấp lánh.

“Cây ngứa gì?”

“Chị gãi lên trên cây thì cành lá của nó sẽ không ngừng lay động.”

“Là cỏ mắc cỡ đúng không?” Lòng hiếu kỳ của cô trỗi dậy.

“Không phải cỏ, là cây”, cậu khẳng định nói, “Chị có muốn đi xem thử không?”

“Ừ”, cô ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người bước vào rừng, đi sâu vào bên trong, ở đó chỉ có ánh trăng bàng bạc.

Hứa Khả dừng lại bên cạnh một thân cây nhỏ, “Hình như là cây này”.

Khương Doãn Nặc sờ sờ thân cây, dừng lại, rồi lại sờ, “Vốn dĩ không phải”, ngẩng đầu, nhìn không rõ biểu cảm của người bên cạnh, “Cậu nói dối”, cô nói.

“Em không có”, cậu khẽ trả lời, cúi đầu hôn cô, dịu dàng giống như ánh trăng.

Cậu kéo cô vào lòng từng chút một, sau đó ôm cô thật chặt, xung quanh yên tĩnh khiến tim đập nhanh.

“Ừm, có thích em hôn chị không?” Giọng cậu nghe hơi lười nhác lại có chút không nở, gần như đè lên trái tim cô.

“Cậu có thích không?” Cô hỏi ngược lại, dán tay lên trước ngực cậu, hài lòng cảm nhận nhịp đập mãnh liệt dưới tay mình.

“Hôn đến nghiện rồi”, cậu nhẹ nhàng cắn tai cô, “Nếu có người nói muốn đưa chị đi xem cây gì đó, cứ mặc kệ họ, biết chưa?”

“Ừ”, cô cười, quay người muốn đi, “Chị mặc kệ cậu đấy”.

Cậu ôm chặt cô, “Trừ em ra”, môi cậu lại áp đến, “Ngoan, đứng yên, vẫn chưa đủ...”. Môi cậu nóng hổi mềm mại, từ từ di chuyển xuống từng chút một, không ngừng quấy nhiễu sau tai, cổ, xương quai xanh cô.

“Khả Khả...”, cô muốn đẩy cậu ra, nhưng sức cậu rất lớn, có phần bá đạo khóa chặt cô.

Cùng với tiếng bước chân ồn ào, ánh đèn vàng chói đột ngột chiếu vào mắt, Hứa Khả bỗng nhiên quay người kéo Khương Doãn Nặc ra sau. Sau khi nhìn rõ, cậu bất giác thấp giọng chửi thề một câu.

“Làm gì vậy”, mấy người đeo băng đỏ bước về phía họ, “Hai người làm gì trong trường thế, không biết nội quy trường sao, không được quàng vai bá cổ, không được ôm ôm ấp ấp...”

Khương Doãn Nặc đứng sau lưng Hứa Khả, trán tựa vào lưng cậu, hai vai cậu rộng đủ che khuất cô, cậu vẫn nắm chặt tay cô, tay cậu rất to, vừa ấm vừa khô. Tâm trạng hoang mang của cô dần bình tĩnh trở lại.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhưng lại nghe thấy có người nói, “Mẹ, còn tưởng là ai chứ. Chúng tôi còn nói, trận bóng hôm nay, sao cậu lại không ra sân, thì ra là...”

Hứa Khả khẽ cười, “Không phải tôi đang bận sao?”

Mấy người đó suồng sã lớn tiếng cười, có người thập thà thập thò hướng về sau lưng cậu, thấp giọng hỏi, “Đây là ai vậy, để anh em xem thử được không”, mấy người xung quanh cười ồ lên.

Mặt Khương Doãn Nặc nóng ran, lại kề sát Hứa Khả thêm một chút.

Hứa Khả nắm chặt tay cô, cười mắng, “Tránh sang bên đi, bạn gái tôi thẹn, nếu làm cô ấy sợ, tôi liều mạng với mấy cậu... Thế này đi, hôm khác mời mọi người ăn cơm”.

Khương Doãn Nặc nghe thấy lời nói của cậu truyền từ cơ thể cậu đến, ấm áp, trầm lắng, rung động lòng người, lại khiến người ta yên tâm, cô

không nhìn được dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ trên lưng cậu, “Bạn gái... bạn gái...”

“Được, đến lúc đó nhớ đưa ghe theo đấy. Không quấy rầy nữa, hai người tiếp tục, tiếp tục đi...” Đám người đó nói cười rời đi. Lâm Hiên đứng trong đám người trước sau không nói một tiếng, cậu ta nhìn hai bàn tay nắm chặt đó, tay cô gái nhỏ nhắn trắng trẻo, ngón tay mảnh khảnh, móng tay sơn màu tối, cậu ta bất giác quay đầu mở mắt ra, dường như đã từng quen biết...

Tiếng người xa dần, Hứa Khả quay người ôm chặt cô, thấp giọng hỏi, “Sợ không?”

Khương Doãn Nặc khẽ gật đầu, rồi lập tức lắc đầu, “Cậu có sợ không?”

Hứa Khả thở dài, “Chị không sợ là được”, sau đó lại hỏi, “Lúc này chị viết gì thế?”

“Không viết gì hết”, Khương Doãn Nặc đẩy cậu, đi ra khỏi rừng.

“Thật không?”

“Ừ”.

“Là ba chữ...”

Khương Doãn Nặc chạy ra khỏi rừng, “Đừng đi theo chị, sẽ bị người khác nhìn thấy đấy”.

“Nặc Nặc”, Hứa Khả dừng bước phía sau cô, “Ngày mai chúng ta đi hẹn hò có được không, chỉ hai chúng ta thôi”.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Hạnh Phúc Chết Đi Được

Sáng sớm mùa hè, trong suốt giống như hạt sương trên lá.

Ánh nắng màu cam từ bầu trời khúc xạ thành tia sáng bảy màu, trong hơi thở đầy ngọt ngào bởi sự tươi mát ẩm ướt, thấm vào lòng người.

Sao lại đẹp như vậy nhỉ? Cậu nghĩ, chỉ là kẻ vai đi cùng nhau như thế này, chỉ là ngắm cô khẽ nhếch khóe miệng, nụ cười không hề phòng bị, chỉ là ngắm cô nhìn mình một cách ấm áp.

Chi bằng bắt đầu sớm một chút, đẹp dễ như vậy, bỏ lỡ bao lâu như thế, những tháng ngày trống trải.

Có phải những người tâm trạng vui vẻ ít nhiều đều sẽ có vài hành động tùy hứng?

Cô và cậu, bảy giờ sáng thứ Bảy, cùng ngồi xe buýt hơn một tiếng đồng hồ, chỉ để ăn thỏa mãn cái dạ dày.

Con hẻm này có lịch sử từ đời Minh Thanh, vốn được gọi là Đệ nhất hẻm. Nền bê tông xù xì, mái hiên cũ màu, vách tường loang lổ cùng với những món ăn vặt đủ màu sắc rực rỡ. Rất nhiều đồ ăn lúc bé thèm nhỏ dãi ở đây đều có thể tìm thấy để ăn, hai người hòa vào đám đông xa lạ, tay nắm tay lưu luyến trong vẻ thướt tha cùng từng đợt hương thơm.

Khương Doãn Nặc ngó chỗ này, nhìn chỗ kia, chần chừ do dự. Món ngon trước mặt, nhưng bụng lại chỉ có bấy lớn, tuy buồn bực, vẫn không tránh khỏi một lần nữa kích động.

Hứa Khả bất đắc dĩ nói, “Không được mua nữa, chị chỉ ăn qua loa, mỗi thứ ăn có một chút, chỗ còn thừa toàn ném cho em, em no sắp chết rồi”.

“Lần cuối cùng thôi mà”, Khương Doãn Nặc nhìn thấy bên cạnh có người đang bưng một bát phở chua cay thơm lừng, hồn phách thoáng chốc lại bị dụ dỗ, “Cho hỏi anh mua ở tiệm nào vậy ạ”.

“Tiệm ông Trần đấy, mùi vị rất được”, thực khách nhiệt tình chỉ đường cho họ.

Hai người đi về trước vài chục mét, quả nhiên nhìn thấy biển hiệu bằng giấy “Trần Ký” bay bay trong gió.

Đông như trẩy hội.

Hứa Khả bảo Khương Doãn Nặc tìm chỗ trống ngồi, còn mình chen vào đám đông mua một bát ra đặt trước mặt cô, “Chị ăn một mình đi, đừng bỏ mứa”.

Đủ chua đủ cay, hương thơm nức mũi, quả thật là mùi vị trong ký ức, mới ăn được vài miếng, Khương Doãn Nặc đã mồ hôi nhễ nhại.

Hứa Khả ở bên cạnh cười ha ha nhìn cô, “Cay như vậy mà còn muốn ăn sao?”

“Ừm, ngon lắm”, cô nước mắt giàn giụa gạt đầu, đôi môi đầy đặn đỏ hồng, xinh đẹp giống như quả chín ngọt.

Đáng yêu chết mất!

Hứa Khả kìm lòng không đậu cú đầu, rất nhanh chọt lên môi cô một cái, “Ừm, mùi vị không tồi”, cậu nói.

Người cùng bàn nhìn hai người họ mím miệng cười.

Ăn sáng xong, hai người ra khỏi con hẻm.

Tay nắm tay, mười ngón đan nhau, dường như đã luyện tập hàng trăm lần, ăn ý mà ấm áp, vô cùng tự nhiên.

Tốt đẹp như vậy, không biết khi nào thì sẽ kết thúc, bỗng nhiên, tan vỡ không kịp đề phòng.

Cuộc sống khi căng khi chùng, may mắn và bất hạnh thay nhau xuất hiện, mạch đập của số phận, không ai có thể nắm chắc.

“Sao không nói gì nữa?” Cậu hỏi.

Một lúc sau, cô mới mở miệng, “Sau này, cậu đừng như vậy nữa, cứ luôn, cứ luôn...”

“Cứ luôn cái gì?”

“Cứ luôn...”, cô chậm rãi cắn chữ.

“Cứ luôn hôn chị sao?” Cậu đột nhiên hiểu ra bật cười, tinh nghịch nháy nháy mắt.

Cô cúi đầu không lên tiếng.

“Trong trường không được, ở ngoài cũng không được, chị muốn em khát chết sao?” Hình như cậu đang than thở.

“Hai chúng ta, không thể tốt như vậy”, cô nói.

“Tại sao?” Cậu dừng bước, chau mày nhìn cô.

“Sẽ bị nghiện”, sẽ cai không được, bây giờ, vô cùng hạnh phúc, đợi khi nó biến mất, cô cũng sẽ chết.

“Lát nữa chúng ta đi đâu chơi đi”, cậu không quan tâm ngắt lời cô.

“Đi sở thú đi”, cô ngẫm nghĩ, “Lúc nhỏ cậu toàn muốn xây nhà ở đó”, cô khẽ cười thành tiếng.

Cậu cũng cười, “Chị đi đâu thì em đi đó”.

Tiết mục xiếc cá voi lúc mười một giờ. Vẫn còn sớm, cô bò người trên lan can cạnh bờ sông ngắm thiên nga.

Nước chảy róc rách, phía sau là hai con thiên nga đen, vài chú vịt con xấu xí màu xám đang bơi lội, nhàn nhã tự do, đáng vẻ rất hạnh phúc.

Cô ném từng vụn bánh mì xuống, bọn trẻ rất tham ăn, chầm chậm bơi đến.

Cậu đứng đằng sau cô, khóa chặt cô giữa người mình và lan can, dùng môi cọ lên tóc mai cô, những sợi tóc mềm mượt trơn bóng, hương thơm dịu dàng. Trong hơi thở cậu dần trở nên ám muội, lúc nhẹ lúc nặng, rất mê người. Cô nghiêng mặt qua, đối diện với cậu, lại là một nụ hôn dài mãi liệt.

“Đã nói là đừng hôn nữa mà”, cô từ từ rời khỏi cậu, tiếp tục ném vụn bánh mì.

“Ừ”, cậu chống hai tay lên lan can, “Rõ ràng là rất thích mà cứ nói không thích, con gái chỉ thích nói ngược thôi”.

“Chị không nhịn được”, cô oán trách, “Ai bảo cậu cứ như vậy chứ”.

Cậu cười mãn nguyện, “Đâu có ai bảo chị nhịn, vui là được rồi, đồ ngốc!”

“Vui là được rồi sao”, cô lặp lại lời cậu nói, “Hứa Khả, có phải cậu đùa giỡn chơi hay không?”

Cậu nhất thời ngây người.

“Hứa Khả”, cô lại nói, “Cậu có nghĩ đến sau này không?”

Cậu vẫn không lên tiếng.

“Không có sao?”

“Không có”, cậu trả lời.

Nước mắt, không báo hiệu trước cứ trào ra, chảy xuống hai má, rơi xuống dòng sông, rồi biến mất.

Hứa Khả nghiêng mặt nhìn cô hồi lâu, “Sao vậy, vừa rồi vẫn ổn mà?”

Cô cảm thấy mình rất mất mặt, nhưng không thể khống chế. Cô cắn môi, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Khương Doãn Nặc”, cậu lòng dạ rồi bời khê găm lên, “Chị lại khóc cái gì nữa? Em cũng đâu có làm gì chị? Chị nói gì đi chứ!”

“Tôi khóc kệ tôi, liên quan gì đến cậu, cản trở cậu sao?” Cô bỗng đẩy cậu ra, mặt cũng đỏ lên. Sao lại trở nên thích khóc như vậy chứ, thật là mất mặt chết đi được, cô nghĩ.

“Chị đừng có khi không kiểm chuyện nữa đi, chúng ta mới tốt đẹp có mấy ngày đâu?” Hứa Khả nắm cổ tay cô, “Chị lại muốn cãi nhau đúng không?”

“Cãi nhau với cậu chỉ là đàn gãy tai trâu thôi, cậu không hiểu cái gì hết”, cô lau khô nước mắt, lớn tiếng nói, “Cậu cũng từng do dự, cậu cũng rất sợ hãi, đúng không? Cậu cũng không biết sau này sẽ như thế nào, đúng không?”

“... Không sai, chị nói rất đúng”, cậu ngơ ngẩn nói.

Cậu nhìn cô, đột nhiên kéo cô đi ra khỏi công viên.

“Cậu làm gì vậy? Thả tôi ra”, cô giật mình.

Chân cậu bước rất dài, trông dáng vẻ rất tức giận.

“Xiếc cá voi...”, cô đột nhiên nhớ ra.

“Đừng nhắc đến xiếc cá voi con mẹ gì nữa”, cậu nói.

Hai người cùng lên taxi ở bên đường.

Hứa Khả nói, “Bác tài, đến New World, cảm ơn”.

Hai mươi phút sau, họ đứng trong một trung tâm mua sắm lóng lánh ánh vàng.

Cô nhân viên bán hàng rất nhiệt tình, “Cho hỏi...”.

“Nhẫn”, Hứa Khả hơi mất kiên nhẫn gõ gõ lên tủ kính sáng loáng, sau đó lại bồi thêm một câu, “Tôi lấy nhẫn đôi, cảm ơn”.

Cô nhân viên bán hàng chưa thấy cặp tình nhân nào hung dữ như vậy bao giờ, bất giác nhìn thêm họ vài cái, chàng trai phong độ, cô gái thanh tú, chỉ có điều mắt hơi đỏ. Cô đang dự tính nên giới thiệu kiểu dáng nào để dễ được đón nhận.

“Lấy cái này”, Hứa Khả chỉ đôi nhẫn cặp dưới cửa kính, móc thẻ ngân hàng ra đưa cho cô ta.

Cô nhân viên bán hàng hơi choáng, thầm nghĩ người này thật là gấp gáp, sau đó vui vẻ đi đến quầy thu ngân.

Dường như Hứa Khả hơi mệt, khẽ thở dài, im lặng nhìn Khương Doãn Nặc.

Khương Doãn Nặc khẽ nhíu mày, “Cậu muốn tặng nhẫn cho chị gái mình sao? Em trai.”

Vẻ mặt cậu có chút uể oải, không để ý đến sự cười nhạo của cô, “Tuần trước, cũng chính là mấy hôm chúng ta luôn không gặp nhau, em đang giúp người ta viết code, viết mấy đêm liền. Lúc đó, em không có dũng khí đi gặp chị, thậm chí em còn quyết định, cứ như vậy cho rồi, bắt đầu từ bây giờ sẽ không gặp chị nữa, quên chị đi, vẫn còn kịp. Thế nhưng, khi em đang viết thì trong đầu không ngừng có ý nghĩ thế này, đợi em lấy được số tiền này, em sẽ mua cho chị một món quà gì đó, để chị vui... Chị nói xem, có phải con người ta rất mâu thuẫn không... Lúc đó, em chỉ tưởng tượng ra cảnh chị cười... Sau đó em đi tìm chị, em nói với bản thân rằng, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không xa chị nữa...”, lời bày tỏ này, đối với cậu dường như có hơi khó khăn, hai má cậu ửng đỏ, nhưng đôi mắt lại trở nên sáng ngời, khẩn thiết lại khó xử mong đợi câu trả lời của cô.

Khương Doãn Nặc đưa ngón tay ra chọc vào má cậu, “Này, cậu tưởng mình đang đọc lời thoại đấy à?” Thật ra, cô cũng rất áy náy.

Cô nhân viên bán hàng cũng cảm thấy áy náy không thể không bước tới cắt ngang những lời tâm tình triền miên của hai người, “Cho hỏi, anh chị có muốn khắc chữ lên nhẫn không ạ?”

Khương Doãn Nặc nói, “Tốt nhất là khắc tên, nếu không rơi mất thì làm thế nào.”

Người bên cạnh ngốc như vậy, Hứa Khả cảm thấy rất mất mặt, “Làm mất rồi thì người ta cũng không trả lại cho chị đâu”, cậu viết hai chữ cái lên giấy, “Tên chúng tôi khắc trên nhẫn của người kia”, cậu nói, giống như đang tuyên bố điều gì đó.

Hứa Thụy Hoài vô cùng hài lòng với tình trạng hiện giờ của bản thân.

Người ta nói, khi còn trẻ không có tiền thì có sức khỏe, có tuổi rồi có tiền nhưng lại không còn tinh lực, vì vậy đối với người đẹp chỉ có lực bất tòng tâm mà thôi.

Nhưng ông ta may mắn lại có cả hai, do vậy cuộc sống thoải mái, khó tránh khỏi khí thế hùng hực.

Một người đàn ông trung niên rất có sức hút, ném cho cô gái dáng người uyển chuyển trong lòng một câu thế này, “Cưng à, ngắm được gì rồi, cứ việc nói”, không ngoài dự đoán, được cô nhân viên bán hàng cung kính lại ngưỡng mộ nhìn chăm chú.

Nhưng ánh mắt người đẹp lại rời khỏi đồng hồ trang sức, nhìn về phía xa.

“Ha, trẻ con bây giờ”, đôi môi đỏ thắm của người đẹp khẽ mở, lẩm bẩm một mình, “Thật sự trông rất được”.

Hứa Thụy Hoài nhìn theo hướng của cô ta, vẻ mặt không tốt, có chút hoa mắt, nhưng cảnh vật ở phía xa vẫn có thể nhìn rõ.

Cô gái trẻ trung giơ tay lên nói gì đó với chàng trai bên cạnh, chàng trai cười cười, nắm tay cô gái hôn xuống...

Hứa Thụy Hoài chớp chớp mắt, thầm nghĩ không lẽ mình bị cao huyết áp? Bao nhiêu là nước ép cần tây đó coi như uống công uống, xem ra phải đi kiểm tra sức khỏe rồi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Mộng Tưởng Và Hiện Thực

Lúc nhìn thấy Hứa Khả ở New World, Hứa Thụy Hoài chỉ cảm thấy huyết áp tăng cao.

Ông bước thẳng qua đó, hai đứa trẻ nhìn thấy ông đều ngẩn người, dường như có chút hoang mang.

“Hứa Khả, sao con lại quay về rồi? Trốn học à?” Hứa Thụy Hoài nhớ con trai đang học ở một trường ở Bắc Kinh.

Hứa Khả gần như có chút khó hiểu, “Bố, hôm nay là thứ Bảy, trường không có tiết”.

“Ý bố là, con từ Bắc Kinh trở về khi nào?”

“Bố, con lại quên mất, con chuyển trường rồi, bây giờ đang học ở đại học H”, Hứa Thụy Hoài trước giờ không quan tâm đến chuyện gì ngoài công việc và phụ nữ, nên Hứa Khả quyết định cược một ván, “Trước đây không phải bố từng nói khoa luật ở đại học H rất được sao?”

“Ừ”, Hứa Thụy Hoài không nhớ rõ mình có từng nói như vậy, ông nhìn Khương Doãn Nặc, “Con với Nặc Nặc học cùng trường à?”

Khương Doãn Nặc mãi vẫn không lên tiếng, một là vì căng thẳng, hai là từ nhỏ đến lớn, Hứa Thụy Hoài luôn quan tâm đến Hứa Khả nhiều hơn cô, cho dù thời gian ba cha con sống cùng nhau cực kỳ ngắn ngủi, cô đã quen với việc này rồi. Cô đứng yên lặng một bên, tay phải cho vào túi quần, chiếc nhẫn trên tay trở nên hơi ẩm ướt.

Ánh mắt Hứa Thụy Hoài quét qua túi đồ tinh xảo trong tay Hứa Khả, sau đó di chuyển đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của cậu, “Hai đứa mua gì thế?”

Hứa Khả hơi ngại ngùng sờ sờ gáy, “Định tặng một người, chị giúp con chọn”.

Hứa Thụy Hoài bật cười, ông vỗ vỗ vai Hứa Khả, “Con mới có bao lớn mà đã muốn tặng nhẫn cho người ta rồi”. Bình sinh ông đặc ý nhất hai việc, thứ nhất là kinh nghiệm tay không gãy dựng sự nghiệp của mình, thứ hai chính là đứa con trai này. Hứa Khả từ nhỏ đã rất độc lập, có chủ kiến, tính tình hoạt bát, năng lực học tập đương nhiên không cần phải nói, khiến ông rất yên tâm.

Hứa Thụy Hoài lại nói, “Tuần sau bố đi công tác, cuối tuần mới về, đến lúc đó hai đứa cũng về nhà ở vài ngày, bố làm vài món ngon, cả nhà chúng ta quây quần một bữa, bố đã mua nha ở bờ sông, chắc Nặc Nặc vẫn chưa đến bao giờ đúng không”, nói xong ông nhìn con gái, vẫn là một tảng băng Bắc Cực, “Nặc Nặc, tiền có đủ dùng không?” Ông cười lấy lòng.

“Đủ dùng”, vẻ mặt Khương Doãn Nặc lạnh lùng.

“Bố”, Hứa Khả đặt tay lên vai Hứa Thụy Hoài, “Dạo này tình hình kinh tế của con trai bố hơi eo hẹp”.

Hứa Thụy Hoài định lấy lòng nhưng không được, vội móc ví tiền, lấy hết tiền giấy trong ví ra đưa cho Hứa Khả, “Vẫn phải lo học nữa, đừng chỉ nghĩ đến chuyện yêu đương”.

“Biết rồi, biết rồi”, Hứa Khả cầm tiền bước ra ngoài.

Hứa Thụy Hoài ở phía sau kêu to, “Này, tuần sau bố đến trường đón hai đứa...”

Mới ra khỏi New World, Hứa Khả liền nhét tiền vào túi Khương Doãn Nặc.

“Chị không cần, cậu tự cầm đi”, Khương Doãn Nặc chau mày.

“Lại bướng rồi đúng không, sao lại không cần”, Hứa Khả véo cằm cô, “Nói mình không thiếu tiền, còn cùng lúc đi làm gia sư ở ba nơi”.

Khương Doãn Nặc lắc đầu, thấp giọng nói, “Khả Khả, chị lo lắm”, thế giới này thật sự quá nhỏ bé.

Hứa Khả nắm chặt tay cô, “Không sao, có em đây”, vuốt ve ngón tay cô phát hiện thấy thiếu gì đó, “Nhấn đâu?”

Cô nhẹ nhàng thu tay về, lấy nhẫn trong túi ra, nắm trong lòng bàn tay, “Rộng quá, kiểu dáng chị cũng không thích”.

Cậu tách ngón tay cô ra, đeo nhẫn lên ngón áp út bàn tay phải của cô, quả nhiên hơi rộng. Tháo ra rồi lại đeo vào ngón giữa, vừa hơn một chút. “Đeo thế này trước đi, sau này mua cho chị cái tốt hơn”, cậu nói.

Tay cô khẽ cử động, không lỏng nữa, dịu dàng cuộn tròn trong bàn tay cậu, chìm đắm vào khoảnh khắc ấm áp.

Hứa Khả đưa tay vẫy một chiếc taxi, “Chúng ta đến Đông Lai Thuận ăn thịt nướng đi”.

Khương Doãn Nặc cười nói, “Sao lại ăn nữa, cậu đói rồi à?”

Hứa Khả nói, “Đã mười hai giờ rồi, không phải chị thích ăn thịt dê xiên sao?”

Cô thầm thở dài, “Chị không muốn đi đâu hết. Nếu có một nơi, chỉ có hai chúng ta thì tốt quá”, ánh mắt cô có chút mơ màng có chút uể oải, gương mặt xinh xắn nhưng lại bị bao phủ bởi một vẻ buồn rầu mơ hồ.

Đáy lòng Hứa Khả, vô cùng thương xót, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, “Chúng ta về nhà có được không, nhà trước đây”.

Trên thế giới này, sẽ có ngôi nhà của chúng ta sao?

Đèn hoa sáng lên.

Lâm Hiên bước vào Lục Hợp Yến, hương vị cao lương mỹ vị cùng với tiếng huyền não ập đến.

Nhân viên phục vụ đưa cậu ta vào một phòng bao, bảy tám người đang ngồi xung quanh một cái bàn tròn.

Không biết là vì không khí hơi ngọt ngào, hay là tại khó xử, khuôn mặt trắng trẻo hơi ửng đỏ.

Mẹ của Lâm Hiên, bà Tần Nhược Mai không nhịn được thâm lắc đầu, đừng thấy đứa bé này đã hai mươi tuổi đầu, ngoại hình trông cũng điển trai lịch sự, nhưng những trường hợp như thế này lại cứ lúng ta lúng túng, xấu hổ kiếm lời. Thế nên người ta mới nói, thời đại bây giờ sinh con trai không bằng sinh con gái, con gái thời nay đứa này còn giỏi giang hơn đứa kia.

Một mặt bà bảo con trai lại ngồi xuống, mặt khác nhìn cô gái nhà quản đốc Ngôn phía đối diện.

Cô bé ấy xinh đẹp không cần nói, nói năng cử chỉ tự nhiên thoải mái, cách xử sự thấu tình đạt lý, rất có phong cách tiểu thư khuê các lại không tỏ ra quá mức dè dặt, so ra thì, đứa con trai hiền lành ít nói của mình có vẻ trẻ con khó dạy hơn. Người ta thường nói con mình vẫn tốt nhất, nhưng so sánh như thế này thì, tuy nói rằng người ngoài không dám bình luận gì, nhưng trong lòng mình lại có chút khó chịu. Song, đối phương dù sao cũng là con gái, trên đời này được mấy cô con gái giỏi giang đến cuối cùng mà không sinh con, giúp chồng nuôi dạy con cái? Cho dù với cá tính đanh đá, dốc hết sức mình, cũng chẳng qua chỉ đang làm phó giám đốc chi nhánh

Ngân hàng xây dựng mà thôi, phần lớn tâm tư vẫn tập trung vào chồng con. Nghĩ đến đây, trong lòng dễ chịu hơn vài phần, nhưng trong đầu lại có tính toán khác.

Ngôn Hồ La nhìn thấy Lâm Hiên đẩy cửa bước vào cũng bất giác ngần người, cô không ngờ đưa con trai mà giám đốc ngân hàng Tần nói học cùng trường với mình chính là cậu ta.

Vẫn chưa mở miệng nói chuyện mà khuôn mặt điển trai của Lâm Hiên đã ửng đỏ. Ngược lại Ngôn Hồ La chủ động chào hỏi cậu ta.

Tần Nhược Mai vừa chỉ vừa giới thiệu những người đang có mặt với cậu, toàn làm bên thuế vụ ngân hàng. Cậu vẫn chưa hoàn hồn trở lại, sao có thể gặp Ngôn Hồ La ở đây cơ chứ? Trong lúc mơ hồ, chỉ nghe thấy Tần Nhược Mai nói với mình, bố của Ngôn Hồ La, quản đốc của nhà máy gì đó, là bạn học cũ của bố.

Ngôn Hồ La không có cảm giác gì đối với Lâm Hiên, trong lòng cô cậu ta cũng chỉ là bạn học bình thường, lúc đó chẳng qua là nhất thời ham chơi, vì để thăm dò người nào đó, mới ngoắc tay với cậu ta, không ngờ thằng nhóc này liền cầm đầu vào, vội chia tay cô bạn gái vẫn chưa bước vào giai đồng yêu đương nồng đậm. Như vậy, trò chơi liền trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Lúc này, cô nhìn thấy dáng vẻ mơ màng không thể đối mặt với hiện thực của Lâm Hiên bất giác cảm thấy nực cười, lại có phần chán ghét. Từ nhỏ cô đã theo bố mẹ tham gia những trường hợp giao tiếp như thế này, rất nhiều việc, bất luận là mỉm cười hay hàn huyên đều đã thành thói quen rất tự nhiên, thông thạo lắm rồi.

Thức ăn trên bàn dường như không thấy vơi đi, toàn là vây cá tổ yến, Ngôn Hồ La thầm nghĩ e là những người này sớm đã ăn ngán rồi, chỉ lại khiến bố tốn kém thôi. Bố cô, giám đốc điều hành một doanh nghiệp nhà

nước cỡ lớn của một thành phố. Có vài năm, doanh nghiệp này được coi là đầu tàu trong lĩnh vực công nghiệp nhẹ của thành phố, nhà họ cũng nhờ vậy mà vẻ vang một thời, nhưng mấy năm gần đây đã dần dần tuột dốc. Nếu không, cũng sẽ không vì vài khoản vay mà nhiều lần mời những người này ăn cơm.

Bữa cơm này, vui vẻ thoải mái. Trong đó, Tần Nhược Mai và bà Ngôn nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Trên đường về nhà, bà Ngôn mặt mày rạng rỡ, vỗ tay Ngôn Hề La nói, “Ngôn Ngôn nhà ta đúng là có duyên với trường bồi, giám đốc Tần luôn miệng khen con bên cạnh mẹ, mẹ thấy bà ấy cũng có suy nghĩ rồi đó.

Ngôn Hề La hỏi, “Suy nghĩ gì ạ?”

Bà Ngôn nhìn con gái, không trả lời ngay, “Thằng bé Lâm Hiên đó rất được, đẹp trai, lịch sự nhã nhặn, hơn nữa...”, bà Ngôn ghé sát Ngôn Hề La cười hỏi, “Ngôn Ngôn, con nói thật với mẹ, có phải nó đang theo đuổi con không?”

Ngôn Hề La yêu kiều chu miệng, “Người theo đuổi con gái mẹ nhiều như vậy, con làm sao nhớ hết”.

Vẻ mặt bà Ngôn trở nên vô cùng nghiêm túc, “Thằng bé Lâm Hiên này rất tốt, nắm bắt cơ hội đi, Ngôn Ngôn”.

“Mẹ, mẹ nói linh tinh gì vậy, con mới có bao lớn đâu”.

“Con vẫn tưởng con còn nhỏ à, năm sau đã tốt nghiệp đại học rồi đấy, lại còn phải tranh thủ kiếm việc nữa”.

“Tìm việc và chuyện này có liên quan gì chứ, hơn nữa, con không tìm được công ty nước ngoài thì cũng có thể tìm một công ty đầu tư, còn nếu

thật sự không được nữa thì không phải vẫn còn có bố sao, mẹ lo cái gì chứ”.

Bà Ngôn thở dài, “Con coi con nói đó, vẫn giống như một đứa trẻ vậy, bất kể là công ty gì cũng đều là làm công cho người ta, giống như bố con làm công cả đời, làm chút chuyện cho nhà máy cũng phải xin ý kiến ông bà con, cũng không phải con không thấy, con còn mong chờ ở ông ấy sao?”

Ông Ngôn lái xe, vẫn luôn im lặng, lúc này đột nhiên bật ra một câu, “Tiểu Ngôn, lời mẹ con nói, đúng thì nghe, còn sai thì coi như gió thoảng bên tai, bố tin tưởng năng lực của con gái bố, không cần phải dựa vào người khác”.

Bà Ngôn trừng ông một cái, “Gì mà dựa vào bản thân chứ, xã hội bây giờ ai còn nói những lời này nữa, dựa vào bản thân dốc hết sức mình là đồ ngu, cha con ông không có hiện thực chút nào, hơn nữa, thằng bé Lâm Hiên đó có gì không tốt...”

Ngôn Hề La nói, “Mẹ, đừng cứ nhắc đến cậu ta nữa có được không, con không thích cậu ta. Hơn nữa cũng đâu phải con học kế toán tài vụ, lẽ nào còn mong chờ mẹ cậu ta cho con vào làm ngân hàng”.

Bà Ngôn nói, “Phải, con cũng cùng chuyên ngành đấy, bố người ta là sở trưởng Sở ngoại thương của tỉnh, ông nội người ta là nhà ngoại giao đã về hưu.

Ngôn Hề La có hơi ngạc nhiên, không ngờ Lâm Hiên còn có gia cơ như vậy.

Bỗng nhiên bà Ngôn hỏi cô, “Ngôn Ngôn, không phải là con đang yêu đấy chứ? Mẹ nói cho con biết, đừng có cặp bạn trai lung tung, cũng không biết tình cảnh người ta như thế nào...”

Ngôn Hề La cảm thấy vô cùng buồn bực, “Được rồi, con biết rồi, mẹ bớt nói vài câu đi”.

Ánh trăng như nước, đường phố, xe cộ, dòng người, cây cối... giới hạn của mọi vật đều trở nên mờ ảo không rõ ràng. Trái tim cô bỗng nhiên đau nhói, mang theo một vài cảm xúc nào đó, dường như cũng dần trở nên mơ hồ.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ăn Hay Không Ăn

Đêm tối là một giấc mộng đẹp không bến bờ.

Tư duy của cậu dừng lại trên một đường thẳng mờ nhạt, mơ hồ và rõ ràng giống như hai loại chất lỏng khác màu sắc nhưng cùng mật độ, từ từ thấm thấu hòa tan vào nhau.

Trong rất nhiều ký ức lúc nhỏ, họ cùng nhau về nhà, mua đồ nấu cơm, đùa giỡn âm ỉ, sau đó mở đĩa phim tuổi thơ lên xem, xem Doraemon khoe cái túi thần kỳ trước ngực, rồi sau đó trời tối dần, càng ngày càng tối, cậu buồn ngủ không chịu nổi nhưng vẫn cố gắng tỉnh táo để ở bên cạnh cô. Cả người cô cuộn tròn trên sofa, nghiêng đầu dựa vào vai cậu, thỉnh thoảng khẽ cười hai tiếng. Rất thích cô như vậy, hiền dịu hơn rất nhiều, cũng không có tâm sự gì, khiến cậu cảm thấy yên tâm, không nỡ để cô ngủ một mình...

Không biết từ lúc nào, trong lòng đột nhiên có thêm một cơ thể ấm nóng, không nhìn rõ hình dáng cô, cậu hôn cô, cô không hề kháng cự, cậu đưa tay lần vào trong áo cô, mịn màng trơn bóng, mềm mại quyến rũ, cậu không kìm được khẽ rên rỉ, ôm cô dán sát vào người mình, miên man trên cơ thể cô từng chút một. Lại mơ giấc mơ đó nữa sao? Người con gái dưới thân mình không chút nghe lời, trước thì nhẹ nhàng né tránh, nhưng sau đó lại ra sức kháng cự, cậu hơi cáu, càng dùng sức vuốt ve cô.

“Bịch” một tiếng, cậu bị người ta đẩy rớt xuống khỏi sofa, gáy đập phải sàn gỗ, bỗng chốc đau nhói. Tay cậu vội kéo theo bản năng, người đó

cũng rơi xuống theo, đè lên người cậu. Cậu mở mắt, chợt bừng tỉnh khỏi cơn mơ, nhưng lại chìm vào một sự mê hoặc khác.

Khương Doãn Nặc cúi đầu nhìn người dưới thân, vài chiếc cúc trên áo cậu đã bị rơi ra, để lộ vòm ngực rắn chắc trẻ trung, trong mắt cậu vẫn còn sót lại cơn buồn ngủ mơ màng, hơn nữa cô lại còn đang bò lên người cậu, có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của cậu. Chưa từng tiếp xúc với con trai ở khoảng cách gần như vậy, cảm nhận rõ ràng sự cương cứng khác thường ở thân dưới, khi cô ý thức được khả năng nào đó, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hiện trường.

Trên màn hình là màu xanh đơn điệu bất động, hiển nhiên là có người ngủ rồi mà không tắt tivi, ánh sáng lấp lánh tỏa ra trong bóng tối, chiếu lên mái tóc dài rũ xuống của cô rục rĩ như tơ lụa.

Mặt cô hoang mang khó xử, hai mắt mở to, đôi môi vì nụ hôn mãnh liệt trong mơ mà đầy đặn xinh đẹp. Áo tuột xuống hết một nửa, đường cong trước ngực cùng với nhịp tim đập dữ dội khiến cho hơi thở nhấp nhô liên tục, dồi dào sức sống. Sao có thể chỉ là A chứ, cậu ngần ngại đưa tay qua, nhẹ nhàng nắm lấy, chính là kích cỡ mà cậu thích. Mặc kệ cô vùng vẫy, cậu từ từ dùng sức, xoay người dễ dàng áp chế cô, dịu dàng ôn hòa ôm cô vào lòng.

Cô càng vùng vẫy, hơi thở của cậu càng nóng bỏng nặng nề. Cuối cùng cậu vẫn không nhịn được, một tay nắm chặt hai cổ tay cô, giơ hai tay cô qua đỉnh đầu ấn chặt cô xuống sàn nhà, “Nặc Nặc, nằm yên, đừng động đậy nữa”, trong giọng nói khàn khàn nhuộm đầy mùi tình dục, lại dường như mang theo sự ấm ức vô tận.

Nằm trên nền nhà lạnh lẽo, trên người bao phủ bởi cơ thể nóng hổi của cậu, không khí trong ngực dường như bị ép hết ra ngoài, xung quanh đều là hơi thở của cậu, cả người cũng khẽ chấn động theo nhịp tim của cậu, cô đột nhiên không còn chút sức lực nào.

Hai người cứ như vậy yên lặng nhìn nhau, yên lặng hít thở, yên lặng cảm nhận nhịp tim của người kia.

“Lúc cần người có phải cảm thấy rất đã không?” Bồng nhiên cậu hỏi một câu, sau đó hôn lên bờ vai trần nhẵn bóng của cô, nhẹ nhàng mút lấy, nhẹ nhàng cắn gặm, cuối cùng bồng cắn xuống. Vai trái tê tê, sau đó là đau đớn khó chịu, cô kiềm nén hừ một tiếng.

Nhưng cậu vẫn không nhả ra, ngược lại còn cắn mạnh thêm.

“Cậu điên rồi”, cảm nhận được rằng lợi cứng ngắc như đâm vào trong xương cốt, cô lớn tiếng kêu lên.

“Nếu như em điên rồi...” cậu ngẩng đầu nhìn cô, nhưng không nói tiếp.

Buông tay cô ra, cậu đột ngột xoay người lại, nằm thẳng xuống nền nhà bên cạnh.

Quần áo thấm đẫm mồ hôi dính xuống nền nhà, hơi lạnh từ từ dâng cao. Cô trở mình quay lưng lại với cậu, cuộn tròn người lại.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, hình như Hứa Khả đã ngủ rồi.

Khương Doãn Nặc đứng dậy, chân tay hơi tê nhức, vai trái đau rát. Lấy tấm thảm mỏng trên sofa đắp lên người cậu, cô xoay người bước vào phòng tắm.

Dưới ánh đèn, cô nhìn thấy một dấu răng bầm tím trên vai, vết thương hơi sưng lên, tia máu dần dần lộ ra qua làn da trắng nõn. Cô dùng nước làm ướt tay, nhẹ nhàng phủ lên vết thương, lạnh lạnh, dường như dễ chịu hơn một chút.

Cô nhìn mình trong gương, sắc mặt trắng bệch, nhưng hai gò má ửng đỏ, ánh mắt uể oải trống rỗng, giống như người bệnh sốt sao không hạ.

Cô chấm ngón tay vào nước, viết lên gương hai chữ.

“Làm tình”.

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, lại tiếp tục viết một hàng chữ, giống như lúc học tiểu học tập đặt câu vậy.

“Mình muốn làm tình”.

“Mình muốn làm tình với cậu ấy”.

Cô nhìn những chữ viết đó, mặt nóng như thiêu đốt, tim đập thình thịch. Cô tiếp tục viết,

“Nhưng mà..., cho nên...”.

“Cho nên, mình chính là con ma đó”.

Yên tĩnh không tiếng động, nét chữ như ẩn như hiện dưới ánh đèn, giống như lời nguyện cổ xưa, báo hiệu số phận kỳ lạ. Cô ở trong phòng tắm, đứng ngây người rất lâu.

Tối hôm sau, lúc Hứa Khả quay về phòng ký túc, Lôi Viễn đang cầm ống nhòm nằm bò lên bệ cửa sổ vô cùng bận rộn.

Cậu bước đến đá Lôi Viễn một cái, “Nhìn ai đấy, mới đó đã có mục tiêu mới rồi à”.

“... Mùa hè đúng là tốt thật... Cô này mặc còn ít hơn cô kia... Cô em à, cái váy này cũng ngắn quá rồi đấy...”, cậu ta vừa lăm bắm vừa điều chỉnh tiêu cự ống nhòm.

“Này, em này ngon đấy”, Lôi Viễn nhét ống nhòm vào tay Hứa Khả, “Sóng nước cuộn trào, phong cảnh hoành tráng”.

Hứa Khả liếc cậu ta, “Cũng tạm, có điều... Cái này cũng hơi lớn quá đấy”.

“Lớn thì tốt chứ sao”.

“Cậu vẫn nên thích kiểu vừa tầm một chút”, Hứa Khả đặt ống nhòm xuống lắc lắc đầu. Cảnh tượng tay áp má kề tối qua nhảy ra trong đầu, tim cậu đập nhanh hơn, cả người cảm thấy hơi choáng.

Lôi Viễn không rảnh bắt chuyện với cậu, tiếp tục nhìn ngắm, đột nhiên đặt ống nhòm lên bệ cửa sổ, “Mẹ, sao lại ăn mặc như thế này chứ”.

Hứa Khả bước đến nhìn thử, “Không có gì, rất bình thường mà”.

Lôi Viễn tức tối đẩy cậu một cái, “Nhìn gì mà nhìn, cậu tránh sang một bên”.

Bóng dáng yếu điệu từ dưới cửa sổ bước đến, váy ngắn đến đầu gối, áo thun cộc tay, mái tóc dài đen nhánh buộc thả sau gáy, để lộ cần cổ thanh mảnh. Bình thường, thật sự rất bình thường, chỉ là váy hơi ngắn một chút, áo hơi bó một chút, còn nữa, làm ơn lúc bước đi đừng có uốn éo eo như vậy có được không, độ cong hơi lớn đấy. Ánh mắt Lôi Viễn rất soi mói, có điều bản thân cậu ta không nhận thấy mà thôi. Bước đi của cô gái ung dung tao nhã, nhìn xa xăm, dường như có thể nghe thấy âm thanh giòn tan êm tai phát ra từ giày cao gót nện xuống nền bê tông, loại ảo giác này mỗi lần xuất hiện, trái tim Lôi Viễn liền đập dữ dội theo. Mãi đến khi không nhìn thấy nữa, cậu ta mới bình tĩnh trở lại.

Hứa Khả nhìn thấy cậu ta rút một tờ giấy khổ A4 từ dưới gối ra, bên trên chia thành từng khoảng thời gian nhỏ, giống như chương trình giảng dạy, ngay cả hai ngày cuối tuần cũng không bỏ qua. Trong bảng ghi chi chút

những chữ, Lôi Viễn nắn nót viết lên dòng cuối cùng của ngày chủ nhật, “Cuối cùng cô ấy đã trở về trường”.

Hứa Khả cười lớn, “Có phải cậu có bệnh không”.

“Cậu mới bị bệnh hết thuốc chữa đấy”, Lôi Viễn rất bi phẫn, “Cả một tuần rồi, tôi khổ sở trốn tiết nghiên cứu địa hình, tôi dễ dàng lắm sao hả. Gặp nhau trên đường, ngay cả một vế mặt thân thiện cũng không có, luôn là biểu cảm trong mắt không có ai, QQ cũng bị cho vào danh sách đen, số điện thoại cũng đổi, sao con gái lại tuyệt tình như vậy chứ, đũa nào cũng đều là Diệt Tuyệt sư thái”.

“Nếu một ngày nào đó cô ấy nhìn cậu cười thì cậu thật sự đã hết hi vọng”, Hứa Khả nói, cầm điện thoại nhắn tin.

Khương Doãn Nặc nhìn điện thoại, cười hì hì vui vẻ.

Quan Dĩnh vừa bước vào cửa, trong tay đang cầm túi lớn túi nhỏ, vẫn chưa ngồi xuống.

Khương Doãn Nặc nói, “Diệt Tuyệt sư thái, có người đặt biệt danh mới cho cậu đấy”.

Quan Dĩnh nổi giận, móc một quả cam trong túi ra ném qua.

Bên phía ký túc xá nam, Lôi Viễn đang lười biếng bò trên bệ cửa sổ, ném ống nhòm sang một bên, cậu ta chậm rãi hút thuốc. Đại học, nam sinh thất tình dường như đều sẽ hút thuốc, chứng tỏ bản thân mình không thoải mái, hoặc là đi uống cho say mềm, chứng tỏ bản thân vô cùng khó chịu, giống như người hướng về đời sống tiểu tư sản thích dùng âm nhạc đối lấy rượu vang vậy. Rất nhiều người bắt đầu nghiện thuốc lá từ lúc đó, không nói được khó chịu thế nào, chỉ là cảm thấy thiếu đi thứ gì đó. Dưới cửa sổ từng cặp tình nhân bước đến, cậu ta xấu xa gậy tàn thuốc xuống, thầm nghĩ,

vui đi, các người cứ vui đi, mấy ngày nữa là Game over, giống như tôi mà thôi.

Tình yêu là gì? Cậu ta tự hỏi mình. Tình yêu có phải có nghĩa là, tôi bắt buộc phải từ bỏ một vài thứ đã từng cho rằng rất quan trọng?

Đương nhiên, câu hỏi này sẽ khác tùy vào mỗi người.

Đối với một số người mà nói, tình yêu, có lẽ chính là một loại dự vọng chinh phục.

Từ lần gặp lại Ngôn Hề La ở Lục Hợp Yến, Lâm Hiên dường như lại nhìn thấy một tia ánh sáng.

Cậu ta là một người tính tình khá cố chấp lại hơi tự phụ, thứ càng không có được thì càng muốn nắm lấy, ví dụ như lúc đầu theo đuổi Khương Doãn Nặc. Khi nhớ lại, cậu ta cũng cảm thấy bản thân mình quá kích động, một loại kích động kỳ lạ không thể nói rõ. Do vậy, khi đối xử với Ngôn Hề La, ngược lại cậu ta trở nên dè dặt hơn. Cô gái này quá giỏi giang, quá kiêu ngạo, có hào quang điều khiển người khác. Lần đầu tiên trong đời, trong lòng cậu ta sinh ra cảm giác tự ti mờ nhạt không dễ phát hiện. Cậu ta học cách quan sát lời nói sắc mặt, vắt óc tìm kiếm chủ đề, cố gắng che đậy vẻ khó xử của mình.

Cuối cùng, giữa họ dường như đã gần nhau hơn một bước, ít nhất, cô ấy cũng không làm lơ cậu giống như trước đây nữa.

Thình thoảng, họ cũng sẽ cùng nhau đi dạo tán gẫu trong khuôn viên trường.

Một lần, không biết nói đến chuyện gì, Ngôn Hề La bật cười, trông vô cùng vui vẻ, dường như nói thêm về những điểm chung và câu chuyện họ đang tán.

Cậu ta tìm kiếm một vài thông tin mới thú vị, “Cách đây vài hôm, cùng với mấy người trong đội duy trì trật tự văn minh làm nhiệm vụ, bắt gặp hai người trong rừng cây bên cạnh sân vận động, suýt nữa thì đến phạt tiền, sau đó phát hiện là người quen. Lúc đó mà cũng gặp người quen, thật buồn cười, cũng rất khó xử.

“Ai vậy, người trong đội bóng đá à?”

“Hứa Khả”, Lôi Viễn đáp. Cậu ta đương nhiên biết tin đồn giữa Ngôn Hề La và Hứa Khả, cậu ta cũng biết, hôm đó vì có trận đấu bóng rổ, Ngôn Hề La là đội trưởng đội cổ vũ, nên cô ấy luôn ở trong sân vận động, còn khi cậu ta nhìn thấy Hứa Khả trong rừng, trận đấu vẫn chưa kết thúc.

Ngôn Hề La hơi ngậy người, “Hứa Khả? Người còn lại là ai?”

Lâm Hiên cười nói, “Đương nhiên là bạn gái cậu ấy rồi, cậu ấy nói vậy”.

“Bạn gái cậu ấy, là ai thế”, Ngôn Hề La cười hơi miễn cưỡng, “Cậu ấy có bạn gái? Hình như mình chưa nghe nói bao giờ”.

“Đúng vậy, bọn mình cũng không rõ là ai”, cậu ta đột nhiên nhớ lại đôi tay mảnh mai, móng sơn màu tối, bỗng trực tiếp nói một câu, “Hình như là Khương Doãn Nặc”.

Ngôn Hề La nhìn cậu ta một hồi, bỗng nhiên cười ha ha, giống như cậu là một thằng ngốc vậy, “Cậu nói Hứa Khả và chị gái cậu ấy hẹn hò ở trong rừng, còn nói với người khác là bạn gái cậu ấy”.

“Họ là chị em thật sao?” Lâm Hiên cũng hơi ngạc nhiên, “Không thể nào”. Ký ức của trận bóng đá học kỳ trước vẫn còn như mới, Hứa Khả từng nói với cậu ta, nếu cậu thua thì đừng đến tìm cô ấy nữa. Ánh mắt cố chấp như thế, dục vọng chiếm hữu mãnh liệt như thế, lời cá cược ấu trĩ như thế... không thể nào.

“Sự thật mà tất cả mọi người đều biết, hơn nữa chính miệng bạn gái cũ của cậu nói với mình”, Ngôn Hề La cảm thấy người này thật quá ngây thơ.

“Doãn Nặc cũng từng nói với mình, có lẽ là nói chơi”.

Ngôn Hề La hơi mất kiên nhẫn, “Cậu không cảm thấy họ trông khá giống nhau sao, đặc biệt là khi cười”, cùng là đôi môi mỏng, khi mỉm cười, môi trên sẽ khê chu lên, mang đến cho người khác một cảm giác bất cần, lại có chút tinh nghịch.

“Đây là việc mà ai cũng biết”, cô lại lặp lại một lần nữa, “Hay là cậu vẫn luôn sống trên sao Hỏa?”

Lâm Hiên nhất thời không nói nên lời, hai loại nhận thức xen lẫn không rõ ràng, đột nhiên cảm thấy hơi hỗn loạn.

Là cậu ta sai, hay là bọn họ sai?

Còn Ngôn Hề La đang vướng bận với một câu hỏi, cô gái đó, là ai nhỉ?

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Vẫn Không Ra Tay Được

Thứ Bảy, Khương Doãn Nặc đi dạy thêm cả ngày, dạy bù cho những buổi hoãn tuần trước. Bước ra khỏi nhà học trò, cô nhìn thấy Hứa Khả đang đứng trên bãi cỏ dưới lầu, bên cạnh dựng một chiếc xe đạp.

“Sao cậu lại ở đây?” Trong lòng cô vui mừng, gần như chạy vội qua đó.

“Đến đón chị”, Hứa Khả vỗ vỗ thanh ngang phía trước xe đạp, “Lên đi, em đèo chị”.

Khương Doãn Nặc ngó chiếc xe đạp, trông giống chiếc của Lục Trình Vũ, chuông chỉ còn một nửa, yên xe đã không còn, “Hay là chị đạp xe, cậu đi bộ về”, cô nói.

“Lên đi”, Hứa Khả kéo cô đến phía trước, làm tư thế muốn hôn cô.

Khương Doãn Nặc vội né tránh, ngồi lên trên, “Đến trước trường cho chị xuống”.

Phía trước là một khoảnh đất trống, Hứa Khả đạp xe nhanh như bay rồi quẹo một góc thật lớn, gió thổi bên tai, Khương Doãn Nặc níu chặt một cánh tay cậu, dựa sát vào lòng cậu, “Cậu chậm chút”, cô thấp giọng kêu, nếu té xuống thì cô sẽ là đệm lưng đó.

Hứa Khả khẽ cười, vươn một tay ôm cô, “Có vui không?”

“Không vui, cũng đâu phải ngồi tàu lượn siêu tốc”, gió thổi làm cô không thể mở mắt.

“Thế thì chẳng vui gì, cũng không thể ôm chị”, cậu nói.

Mặt Khương Doãn Nặc lại đỏ nữa rồi.

Đột nhiên Hứa Khả hỏi cô, “Nặc Nặc, chị... có muốn về nhà không?”

Cô cúi đầu, ra sức kéo tay áo cậu, nhất thời không biết phải trả lời thế nào, trong lòng có chút băn khoăn.

Hứa Khả khẽ thờ dài nói, “Hay là bỏ đi”.

Đến con đường chính hướng về trường học, người xe dần dần đông đúc, hai người vẫn quyết định cùng đi bộ về. Khương Doãn Nặc vừa nhảy xuống xe, một chiếc Audi “kít” một tiếng dừng trước mặt cách họ nửa mét.

“Là hai đứa thật à”, Hứa Thụy Hoài kéo cửa sổ xe xuống nhìn họ.

Tim Khương Doãn Nặc đột nhiên đập mạnh, không biết Hứa Thụy Hoài nhìn thấy họ từ lúc nào, kiểu đạp xe chở người này đối với chị em mà nói, thật sự có chút mờ ám.

Hứa Thụy Hoài vẫy vẫy tay với họ, “Hai đứa lên xe đi, đến chỗ bố ăn cơm”.

“Bố, lát nữa con còn phải tập luyện, hôm nay không qua được rồi”, Hứa Khả nói.

Hứa Thụy Hoài cười cười, “Cuối tuần mà vẫn bận à, hôm nay hiếm khi bố rảnh rồi, chị con lâu lắm mới về một chuyến, cả nhà tụ tập cùng nhau thì tốt biết mấy”.

Hứa Khả lo Hứa Thụy Hoài có suy nghĩ khác, cũng không tiện từ chối nữa, “Xe đạp là của bạn con, con phải trả lại trước đã”.

Hứa Thụy Hoài gật gật đầu, “Nặc Nặc, con lên trước đi, chúng ta đến công trường đợi nó”.

Khương Doãn Nặc lên xe, Hứa Thụy Hoài hỏi cô, “Hai đứa vừa mới đi đâu chơi thế?”

Khương Doãn Nặc nói, “Con đi dạy thêm, lúc về thì gặp Hứa Khả”.

“Ừ”, Hứa Thụy Hoài lái xe, “Hai đứa đã xa nhau từ nhỏ, bố còn lo khi gặp lại sẽ xa lạ, giờ xem ra rất hòa hợp nhỉ”.

Khương Doãn Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cũng tạm ạ”.

Hứa Thụy Hoài lại nói, “Khả Khả vẫn còn nhỏ, có chuyện gì con nhường nhịn em một chút, con trai ở tuổi này vẫn còn hồ đồ lắm”.

“Ừm”.

Hứa Thụy Hoài nói rất nhiều, cho dù Khương Doãn Nặc chỉ ngồi đằng sau thỉnh thoảng trả lời vài tiếng, ông cũng có thể thông thả an nhàn nói từ chuyện này sang chuyện kia, không chút ngại ngùng. Lúc Hứa Khả lên xe, trông hai người có vẻ nói chuyện rất sôi nổi. “Con trai, ngồi đằng trước đi”, Hứa Thụy Hoài vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, “Hai đứa đúng là coi bố như tài xế mà sai khiến rồi, đứa nào cũng chỉ biết ngồi đằng sau hưởng phúc thôi”.

Hứa Khả nhìn Khương Doãn Nặc một cái, rồi ngồi vào ghế lái phụ, hai bố con trò chuyện câu được câu mất. Hứa Khả dè miệng, nhìn Hứa Thụy Hoài cười rất vui vẻ. Khương Doãn Nặc ít nói không tập trung, trước mặt Hứa Thụy Hoài cũng rất ít để ý đến Hứa Khả, cô luôn cảm thấy bản

thân giống như người dư thừa, trong lòng chỉ mong mau chóng ăn xong bữa cơm để có thể quay về trường.

Hứa Thụy Hoài đưa hai đứa trẻ đi mua thức ăn, khi quay trở về nơi ở của ông, trời đã tối hẳn. Tâm trạng ông có vẻ rất tốt, chạy vào nhà bếp bận rộn một hồi, làm một bàn thức ăn, lại lấy ra một ly rượu bảo Hứa Khả khui một chai Mao Đài.

Khương Doãn Nặc coi giờ, đã hơn mười giờ rồi, hai bố con vẫn uống rất hào hứng, hòa thuận vui vẻ. Bỗng nhiên cô cảm thấy rất mắc cười, nhớ lại cảnh tượng Khương Mẫn từng đưa cô đến công viên Disneyland, dường như cũng là một sự ấm áp của gia đình đã lâu không thấy. Rõ ràng là một gia đình bốn người có thể luôn bên nhau, nhưng giờ thì mỗi người đều có niềm vui riêng, mỗi người có cách sống riêng, còn sống một cách rất sinh động. Chi bằng để họ trở thành người xa lạ ngay từ đầu.

Cô hơi buồn ngủ đứng dậy, bước vào phòng khách xem tivi. Không lâu sau, hai người kia cũng ăn xong, Hứa Thụy Hoài bắt đầu dọn bát đĩa, Hứa Khả đi đến lặng lẽ nắm tay cô, “Chị không vui à?” Cậu nhìn chăm chăm màn hình tivi nói.

“Không có”, Khương Doãn Nặc ngó nhìn bóng người trong nhà bếp, “Chỉ là với chị ông ấy không mang lại cảm giác của một người bố, chỉ giống như một người khá thân thiết mà thôi. Nếu ông ấy không phải bố của chị thì tình hình sẽ như thế nào?”

“Cho dù thế nào”, Hứa Khả nhìn cô, “Em đều vẫn vậy”.

Bất luận ông ấy là ai, còn chị lại là ai.

Khương Doãn Nặc lắc lắc đầu, “Chưa chắc, việc này đều liên quan đến hoàn cảnh gia đình và những trải nghiệm thời niên thiếu... Cho nên...”

Hứa Khả dùng sức bóp tay cô, “Nặc Nặc, đừng nghĩ nữa, đây là số mệnh của chúng ta”, cậu thấp giọng nói, “Số mệnh đã định, em... thậm chí còn vui mừng nữa”.

Em không quan tâm gặp được chị bằng cách nào.

Em chỉ quan tâm, có thể gặp được chị giữa biển người mênh mông hay không.

Khương Doãn Nặc ngẩng đầu lên, mỉm cười với cậu, đôi mắt lấp lánh.

Hứa Khả nhìn cô, khẽ nói, “Nguyện vọng lớn nhất lúc này của em chính là có thể hôn chị bất cứ lúc nào em muốn”.

“Khuya rồi, hai đứa ở lại đây một đêm đi”, Hứa Thụy Hoài bỗng đi đến, “Mai bố sẽ đưa hai đứa về lại trường”.

Khương Doãn Nặc giật mình, vội rút tay về, Hứa Khả nhìn tivi, hai tay thọc vào túi quần.

Hứa Thụy Hoài nói, “Trên lầu vẫn còn một phòng ngủ nhỏ, Nặc Nặc lên lầu ngủ, Khả Khả ngủ trong phòng khách ở dưới, khuya rồi, hai đứa đi ngủ đi, trên lầu cũng có phòng tắm, có thể tắm rửa...”

Khương Doãn Nặc đáp một tiếng rồi nhanh chóng lên lầu, cô không dám nhìn mặt Hứa Thụy Hoài, đôi chân mềm nhũn, tim vẫn còn đang đập dữ dội.

Cô bước vào phòng tắm, vịn vòi sen.

Nước hơi lạnh.

Cả người cô đứng ngậy ngốc dưới vòi sen, càng tắm càng lạnh.

Cô nghĩ, sao mình lại bỏ cậu lại một mình mà bỏ chạy chứ?

Nghĩ ngợi lung tung, dường như qua rất lâu, cô mặc đồ xong bước ra, dưới nhà tối đen, loáng thoáng nghe tiếng nước truyền đến từ phòng tắm bên dưới, cô thở dài, chân trần đi ra sân thượng bên ngoài.

Tâm nhìn rất rộng, mặt sông bao la mờ mịt, con thuyền màu đen, nhà nhà lên đèn bên bờ đối diện cùng cây cầu được điểm tô bởi ánh đèn rực rỡ, nhìn từ xa giống như sản phẩm trưng bày được nạm đá quý. Không khí tươi mát trong lành, nước sông chậm chậm vỗ vào đá ngầm và bùn đất dọc bên bờ, cô nhòa người qua lan can tựa như đang ngủ.

Hứa Khả, Hứa Khả, cô thầm gọi trong lòng, cậu đã ngủ chưa?

“Đang nhớ em à?” Bên tai vọng đến tiếng cười thật khê, cô bị người ta dịu dàng ôm chặt từ phía sau.

Cô xoay người, mũi dính chặt vào lồng ngực cậu, mùi hương dễ chịu quen thuộc, mang đến mùi rượu nhàn nhạt và hơi thở ấm nóng vừa mới tắm xong.

“Cậu lại dám lén chạy lên đây”, cô vừa nói vừa dang hai tay ôm chặt eo cậu.

“Cửa phòng em đóng, bố tưởng em ngủ rồi”, Hứa Khả ôm cô đặt lên lan can, vừa vịn cao ngang bằng cậu, “Giữ chặt em, nếu không sẽ rơi xuống đó”.

“Ừ, vậy thì để chị rơi xuống đi”, cô buông tay, ngửa đầu về sau.

“Cái ngữ nhà chị”, Hứa Khả giật mình, tóm chặt eo cô.

Khương Doãn Nặc tựa lên vai cậu nén cười.

Tay cậu nhẹ nhàng vuốt ve eo cô, mở rộng bàn tay, khoảng cách từ ngón giữa đến ngón cái vừa khéo ôm trọn nửa vòng eo cô.

“Ừm, nhột”, cô khẽ cười, vùi mặt vào cổ cậu, giọng nói hồn nhiên non nớt như một đứa trẻ.

“Nhột”, cậu bắt chước cô nói, trong lòng tràn ngập cảm giác tê dại.

“Chỗ này của chị vẫn còn đau”, cô chu môi, chỉ vào vai trái mình, “Chị phải đi tiêm ngừa bệnh dại”.

“Em xem thử”, cậu kéo cổ áo cô xuống một chút, dùng ngón tay khẽ xoa, trên vết thương kết thành một ít vảy nhỏ cứng cứng, cực kỳ không tương xứng với làn da mịn màng xung quanh, “Đã khỏi rồi”, cậu cúi đầu lại muốn cắn.

Cô ra sức kéo đầu cậu ra, tức giận nói, “Không được cắn nữa”.

Cậu nắm lấy tay cô, “VẬY thì chị để em hôn đi”.

Cậu cúi đầu hôn vai cô, xương quai xanh, sau đó dừng lại ở trước ngực, chà xát, cách lớp áo mỏng manh.

Tiếng hít thở trở nên nặng nề.

Cô ôm cổ cậu, trong lời nói mang theo tia kháng cự yếu ớt rụt rè, “Chị sắp rơi xuống thật rồi đó”.

Tựa như một sợi dây đàn mảnh mai kéo căng, bỗng nhiên đứt phụt trong đêm tối.

Trong lòng cậu bị một thứ cảm xúc khó chịu chảy xiết lấp đầy. Cậu ôm chặt cô đi đến bên cửa, đặt cô dựa vào vách tường lạnh lẽo cứng ngắt.

Khi cô đang định nói gì đó nhưng lại bị cậu vội vàng dùng môi bịt miệng cô lại.

Mùi rượu nhàn nhạt giống như thang thuốc thôi miên, ngọt ngào lắng đọng trong đêm.

Tay cậu lần vào trong áo cô, lòng bàn tay từ eo di chuyển theo sống lưng lên trên, mang theo sự kiềm nén, rồi chậm rãi thăm dò đến trước ngực, dè dặt nắm lấy.

Xúc giác mềm mại đầy đặn khiến tim cậu đập không ngừng, hô hấp cũng run rẩy theo.

Áo cô đột nhiên bị đẩy lên, cậu cúi người xuống, say sưa mút mát, giống như một đứa trẻ.

Cô mở to mắt nhìn mọi thứ, trong đầu hỗn loạn, muốn đẩy cậu ra nhưng lại ngây ngốc đứng đó, bên tai truyền đến tiếng ong ong giống như tiếng còi vang vọng trên sông, tư duy bay bổng vào không trung, cho đến khi trước ngực nhói đau một cách rõ rệt mà xấu hổ.

Hứa Khả lão đảo, dựa vào lan can phía sau.

Khuỷu tay chống ra sau, cậu cúi đầu thở gấp.

Rất lâu sau.

Cậu bước tới.

Cô dán chặt người vào vách tường.

Cậu giữ lấy vạt áo cô, tỉ mỉ sửa lại ngay ngắn.

Bấy giờ Khương Doãn Nặc mới cảnh giác, một mình ngây ngốc đứng một hồi lâu.

Hứa Khả đưa tay vòng qua cổ cô, cằm khẽ đặt lên đầu cô.

Cô thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim cậu đập, kìm nén, rất mạnh, lại rất xa xôi.

Bốn bề vô cùng yên tĩnh.

Có thể nghe thấy rõ tiếng bước chân, không biết đã lên tới cầu thang từ lúc nào, đang ở ngay bên cạnh.

Hứa Khả nhanh chóng buông cô ra.

Hứa Thụy Hoài bật đèn ngoài sân thượng, nhìn hai người họ.

“Muộn lắm rồi sao còn chưa ngủ”, vẻ mặt Hứa Thụy Hoài hơi mệt mỏi.

Sáng hôm sau.

Ba người ngồi quanh bàn ăn sáng, đều không nói chuyện, chỉ có Hứa Thụy Hoài thỉnh thoảng phát ra âm thanh lật báo.

Khương Doãn Nặc thu dọn chén đĩa vào nhà bếp rồi cầm cặp sách lên, “Con còn có giờ dạy thêm nên đi trước”, cô nhìn Hứa Khả.

“Cùng đi đi”, Hứa Khả cũng đứng dậy.

Hứa Thụy Hoài bỏ tờ báo xuống, hỏi Khương Doãn Nặc, “Máy giờ dạy?”

“Chín giờ”.

Hứa Thụy Hoài nhìn đồng hồ, cầm chìa khóa xe lên, “Bố đưa con đi”.

Ông bước đến cửa, quay người nói với Hứa Khả, “Khả Khả, con giúp bố xem thử máy tính trong phòng, không biết có phải bị dính virus không mà cứ mở không lên. Chị con đang vội, bố đưa chị đi trước”.

“Vâng”, Hứa Khả như có tâm sự nhìn cô một cái, gật gật đầu.

Xe đi thẳng trên quốc lộ dọc bờ sông.

Hứa Thụy Hoài lái xe vào công viên ven sông, tìm một chỗ trống dừng lại.

Mặt trời càng ló dạng khỏi tầng mây, đỏ rực giống như một quả cam chín mọng, tỏa ra hương thơm chua ngọt, người tập thể dục trong công viên dần dần tản đi.

Hứa Thụy Hoài mở cửa xe, “Nặc Nặc, con xuống đi, bố có chuyện nói với con”.

Hai người đi đến bãi cát trước mặt.

Hứa Thụy Hoài móc từ ví tiền ra một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho Khương Doãn Nặc, “Trong này có năm nghìn ơ-rô, con cầm lấy mà tiêu, hết rồi bố sẽ gửi thêm”.

Khương Doãn Nặc không nhận chiếc thẻ, yên lặng đứng đó.

“Con hãy nhanh chóng quay về Pháp cho bố”, người cha này nói.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nhật Ký Trưởng Thành Của “Tiểu Cường”

Sắc mặt Hứa Thụy Hoài chưa bao giờ khó coi như vậy, gồm cả năm đó hẹn hò với tình nhân bị vợ cũ ôm bụng bầu bắt gian tại giường, sau đó ly hôn, rồi vứt con gái ra nước ngoài. Giữa hai hàng chân mày của ông lơ mơ hiện lên nếp nhăn hình chữ “xuyên”, trong mắt mang theo tia máu, có vẻ cả đêm không ngủ ngon. Ông trừng mắt nhìn con gái nói, “Quay về Pháp cho bố, càng nhanh càng tốt”.

Khương Doãn Nặc nắm tay thành đấm dờ dẫn đứng trên bãi cát, không động đậy. Cát màu nâu nhạt, liên miên không dứt, đơn điệu khiến người ta ngột thở. Hạt cát li ti mịn màng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cô chìm vào trong đó, lặng lẽ chôn vùi cô, chẳng khác gì, dứt khoát mai táng cô.

“Con biết mình đang làm gì không? Hai đứa...”, ông muốn nói gì đó, lại khó mà mở miệng, đi tới đi lui, dường như muốn xoa dịu tâm trạng sốt ruột mà đau lòng.

Đầu Khương Doãn Nặc rất choáng váng, mồ hôi chảy dọc theo sống lưng, một mảng lạnh lẽo. Hai tay nắm thành đấm dần dần tê cứng, giống như côn trùng đang từ từ gặm nhấm. Cô chỉ trả lời bằng sự im lặng.

Hứa Thụy Hoài càng nổi điên, ông dừng bước trước mặt Khương Doãn Nặc, cố gắng kìm nén cơn giận để cho mình trông bình tĩnh hơn một chút, “Đây không phải là tình cảm bình thường, Hứa Khả, nó là em trai con!” Hứa Thụy Hoài ra sức bóp vai cô, “Nặc Nặc, nghe lời bố, dứt ra sớm một chút, đều tốt cho hai đứa.

Cô cắn môi thật mạnh, ngẩng đầu lên, “Con, không thể rời xa cậu ấy...”

Hứa Thụy Hoài đỏ bừng mặt lớn tiếng quát, “Con nói gì vậy hả”, sau đó ông bị suy nghĩ đột nhiên ập đến làm cho giật mình, “Hai đứa... không phải đã...”

Khương Doãn Nặc nhất thời đỏ mặt tía tai, thấp giọng nói, “Không có”.

Hứa Thụy Hoài khẽ thở dài, “Hai chị em con, rồi sẽ có một ngày chia xa, có gia đình riêng, sống cuộc sống của riêng mình. Nặc Nặc, con còn nhỏ, không hiểu đàn ông, đàn ông thời niên thiếu rất dễ có... kích động về mặt sinh lý, sẽ nảy sinh một vài suy nghĩ không thực tế đối với người khác giới bên cạnh mình. Khả Khả đối với con không phải giống như con nghĩ, những chuyện này đối với nó mà nói, chỉ là một sự kích động...”

Mồ hôi dường như ngấm lạnh vào trong tim, tay Khương Doãn Nặc hơi run, cô lùi về sau một bước, “Không phải như bố nói”. Lúc cậu nhìn cô, trong mắt là ý cười ấm áp, cậu thích nắm tay cô, thích ôm cô vào lòng từng chút một từ phía sau... Cẩn thận dịu dàng như thế, sao lại là kích động nhất thời chứ? Cô hơi hoảng sợ nhìn Hứa Thụy Hoài, dần dần nghe không rõ ông đang nói gì.

“Cứ tiếp tục như vậy, sẽ chỉ hủy hoại hai đứa mà thôi”, Hứa Thụy Hoài tiến về trước một bước, nhưng không buông tha cô, “Con là chị, con hiểu chuyện hơn nó, con đi đi, càng xa càng tốt, quên những chuyện này đi, để nó sống cuộc sống bình thường”.

Cuộc sống bình thường, họ, thật sự rất không bình thường...

“Cuộc sống bình thường...”, cô ngây ngô lặp lại, “Đã không còn từ lâu rồi”.

Bỗng nhiên cô nắm chặt tay thành đấm lớn tiếng gào lên, “Đã không còn từ lâu rồi, nếu không phải các người..., đều tại các người, đều tại bố, bố chỉ biết làm bậy ở bên ngoài, bố tưởng bọn con còn nhỏ thì không biết gì sao? Dì Lâm nói với con hết rồi, con biết hết cả, mẹ sinh Hứa Khả xong cũng không chăm sóc nó, bố không về, mẹ liền trốn trong phòng khóc, mẹ cứ khóc mãi... Bố không quan tâm đến mẹ, cũng không thèm để ý đến bọn con, lúc đó Hứa Khả còn nhỏ như thế, không chịu uống sữa, mẹ cũng không màng đến, khóc đến khàn giọng, mẹ cũng không nghe thấy...”

Tâm tư cô chìm trong hồi ức đau thương. Dì Lâm, là bà con ở quê, trước khi cô nhớ chuyện, dì đã xuất hiện trong nhà rồi. Sau khi Khương Doãn Nặc lớn hơn một chút, dì Lâm thường hay nói bóng gió bên tai cô, “Em con rất đáng thương, con đừng bắt nạt em, phải đối tốt với em, em rất đáng thương...”, lúc đó, cô vẫn chưa biết chuyện, chỉ cảm thấy đứa bé tí hon nhỏ xíu gầy gầy, thích lết tới lết lui bên cạnh cô vô cùng đáng ghét...

Trong lòng cô nhói đau gần như buột miệng nói ra, “Con nghĩ, lúc đó sao cậu ấy không đói chết nhỉ, có bố mẹ như vậy, chi bằng chết đi cho rồi...”

Mặt bị sán một bạt tai thật mạnh, âm thanh chói tai trong trẻo dường như xé thủng màng nhĩ của cô. Cô trừng mắt nhìn Hứa Thụy Hoài, trông ông vừa thẹn vừa giận sắc mặt xám ngắt. Cô đột nhiên cảm thấy nực cười, khóe miệng nhếch lên, tê cứng đau đớn.

Hứa Thụy Hoài bỗng đau đầu chóng mặt, chân tay hơi tê dại, ông chậm chậm bước tới ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh, miệng từ từ nặn ra vài chữ, “Hai đứa, tuyệt đối không được ở bên nhau”.

Khương Doãn Nặc đi ra khỏi công viên bắt một chiếc taxi. Sau khi lên xe, cô gọi điện cho nhà học trò, nói mình bị bệnh rất xin lỗi vì không thể dạy bù hôm nay. Lúc này, tài xế không ngừng ngoái cô từ kính chiếu hậu. Má trái của cô rất đỏ, sưng hơn má phải một chút. Cô che mặt nhìn ra ngoài

cửa sổ. Chỗ bị tát nóng như phát sốt, giống như còn có từng dấu tay sưng lên.

Sau khi về đến trường, may mà trong phòng không có ai, cô dán khăn ướt lên mặt để chườm lạnh, sau vài lần dường như đã đỡ hơn. Buổi chiều, Quan Dĩnh cũng trở về, thấy Khương Doãn Nặc làm ổ trên giường, liền hỏi, “Sao vẫn còn ngủ vậy, không khỏe à?”

“Không sao”, cô che mặt nói, “Ăn nhiều kẹo quá, răng đau đầu cũng đau”.

Quan Dĩnh cười lắc lắc đầu, cầm bình thủy của mình và Khương Doãn Nặc đi lấy nước. Đi xuống dưới lầu thấy Hứa Khả và Lôi Viễn, hai tên đó thì thầm to nhỏ, không biết đang nói gì.

“Đi lấy nước à”, Lôi Viễn vừa nhìn thấy cô liền sẵn đến, nhưng bị Hứa Khả giữ lại.

Mắt thấy Quan Dĩnh càng đi càng xa, Lôi Viễn không nhịn được mắng, “Mẹ nó, cậu thả tay ra, đừng có phá đám”.

Hứa Khả nói, “Chiêu này của cậu vô dụng thôi, cậu đã chặn đường cô ấy mấy lần rồi, người ta có để ý tới cậu không?”

Lôi Viễn lắc lắc đầu, nghĩ cũng phải.

Hứa Khả hỏi cậu ta, “Mỗi lần cậu chặn người ta lại nói những gì?”

Lôi Viễn nói, “Tôi hỏi cô ấy có muốn cùng đi ăn cơm không, hoặc là cùng đi dạo... Mẹ nó, không biết tôi lịch sự thế nào đâu, mà cô ấy đến cái nhìn chính diện cũng không ngó tôi, liền quay đầu bỏ đi”.

Hứa Khả cười cười, “Có ngọc không hả, làm gì có ai chậm chạp như cậu chứ”.

Lôi Viễn thanh minh, “Cậu không biết đâu, con bé này thích mềm không thích cứng”.

Hứa Khả nói, “Cậu không thể dứt khoát một chút sao, nói toạc móng heo, thẳng chủ đề chính”.

Lôi Viễn nhìn cậu bằng vẻ mặt sùng bái, “Cậu được lắm”.

Hứa Khả chau mày, “Cậu muốn nói gì thì nói thẳng với người ta, đừng có hết ăn cơm rồi đến đi dạo, chán chết”. Cậu kéo Lôi Viễn đi đến phòng trực bên ngoài phòng nữ sinh, “Nghe tôi đi không sai đâu. Cậu cũng giúp tôi một việc”.

Lôi Viễn làu bàu, “Mẹ nó, cậu cũng thật là, không phải chỉ là đau răng thôi sao, đến mức cậu phải sốt ruột vậy không?”

Ông cụ canh cửa không có ở đây, người trực thay ông ấy là một cô gái. Hứa Khả nghĩ bụng, lần trước để thay một cái cầu chì trong phòng ký túc mà phải mua hai hộp thuốc để hối lộ người ta, lần này đổi lại là một cô gái, người ta cũng không hút thuốc.

“Chỉ còn nước hi sinh nhan sắc thôi”, Hứa Khả nói rồi từ phía sau đá Lôi Viễn một cái. Lôi Viễn nhất thời không chú ý, té ngã nhào qua đó, cho cô gái một cái ôm thật chặt. Cô gái xấu hổ la thất thanh, phòng trực loạn cào cào, Lôi Viễn chửi mát quay đầu lại, nhưng làm gì còn bóng dáng Hứa Khả đâu.

Tòa nhà ký túc nữ đột nhiên mọc ra một nam sinh, khiến mọi người rất không quen, huống hồ còn là một nam sinh trông rất bắt mắt. Các cô gái tóc tai rồi bời đang đắp mặt nạ ngồi lê đôi mách khắp nơi bỗng chạy về phòng nhanh như chớp.

Hứa Khả mãi miết đi một hơi lên đến tầng bốn, trong lòng thấp thỏm không yên. Sáng nay cậu đã thấy không ổn rồi, Hứa Thụy Hoài mãi vẫn

không về nhà, cậu sửa xong máy tính, lúc đi tìm Khương Doãn Nặc mới biết, cô vốn không đi dạy thêm. Bấm gọi cho cô, cuối cùng cũng gọi được, nhưng cô lại nói cô không được khỏe, đang ngủ trong phòng, không muốn xuống lầu. Tóm lại, mọi thứ trông có vẻ đều quái lạ.

Cậu đẩy cửa phòng 406 ra bước vào, Khương Doãn Nặc đang ôm gối cuộn mình trên giường, bên gối đặt một cái gương nhỏ, trong phòng không còn ai khác.

“Cảm ơn cậu giúp tớ lấy nước nhé, người đẹp...”, cô tưởng là Quan Dĩnh đã về.

Một bàn tay vuốt nhẹ mắt cô, có cảm giác hơi thô ráp.

Cô mở mắt, hơi ngạc nhiên, “Sao cậu lại lên đây?”

“Chị đỡ hơn chưa”, Hứa Khả ngồi cạnh giường nhìn cô.

“Đỡ nhiều rồi”, lời này là nói thật, cô sờ tay lên mặt, chỗ đó chắc không còn sưng nữa rồi.

“Có phải chị có chuyện giấu em không”, Hứa Khả ôm cô, thấy cô vẫn che mặt, liền muốn kéo tay cô ra.

“Đừng, chị đau răng”, cô ậm ừ nói.

“Sáng nay vẫn ổn mà, để em xem nào”, cậu càng thêm nghi hoặc, ra sức gạt tay cô ra, trên làn da mịn màng nổi lên vài dấu tay màu đỏ rõ rệt.

Cậu ngây người chốc lát, liền hiểu rõ mọi chuyện. Cậu dấm tay “thịch” một tiếng xuống chiếc bàn bên cạnh, “Có phải ông ấy đánh chị không”, Hứa Khả vừa tức giận vừa đau lòng.

“Ông ấy biết rồi”, Khương Doãn Nặc cụp mắt xuống.

“Có chuyện gì thì nhằm vào em, ông ấy dựa vào cái gì mà đánh chị, bà nó việc này là sao chứ”, cậu lại đấm một phát xuống bàn, bỗng chốc lại ôm cô vào lòng, “Việc này sớm muộn sẽ bị phát hiện, đừng lo... Em đi nói với ông ấy...”

“Đừng đi”, Khương Doãn Nặc kéo cậu lại, “Là chuyện của chúng ta, sai lầm quá đáng”, sai lầm quá khủng khiếp, vi phạm luân thường, không có người làm cha mẹ nào lại để yên cho sai lầm này.

Hứa Khả trừng trừng nhìn cô, “Chị nói vậy là có ý gì?”

Cô cười khổ, “Chị nói với ông ấy, chị sẽ không đi, trừ phi cậu rời xa chị trước”.

“Nặc...”, Hứa Khả ôm chặt cô, dường như muốn siết mạnh không cho cô thở được, cậu dùng sức hôn lên môi cô, “Em sẽ không rời xa chị, trừ phi chị rời xa em trước”.

Khương Doãn Nặc ra sức đẩy cậu, “Bắt chước. Cậu buông chị ra, Quan Dĩnh sắp về rồi”.

Hứa Khả có chút không nỡ đứng dậy, “Em đi mua ít thuốc cho chị”.

Khương Doãn Nặc lắc đầu, “Mấy loại thuốc này mùi nặng lắm, chị thoa lên, người khác sẽ hỏi”, bỗng cô nhớ lại lời Hứa Thụy Hoài nói sáng nay, trong lòng thấp thỏm không yên, thế là không nhận được muốn hỏi, “Hứa Khả, cậu, có phải là nhất thời kích động...”

Cậu khẽ nhú mày, có vẻ không hiểu.

Khương Doãn Nặc cười cười, “Ý chị là, cậu đừng có nhất thời kích động mà chạy đi tìm ông ấy”.

Hứa Khả nói, “Cho dù em không đi tìm ông ấy thì ông ấy cũng đến tìm em”, cậu nắm tay Khương Doãn Nặc, “Chị phải tin em”.

“Được”, cô khẽ gật đầu.

Không ngoài dự đoán.

Chưa được mấy ngày, Hứa Khả đã gặp Hứa Thụy Hoài dưới lầu ký túc.

Ông nhìn có vẻ tinh thần không tốt, dường như đã già đi mấy tuổi, tóc bạc từng đám, không còn là dáng vẻ áo quần chỉnh tề như trước đây. Sắc mặt thì không khó coi lắm, ngược lại còn cười cười vỗ lên cửa xe, bảo Hứa Khả lên xe.

Hứa Thụy Hoài dẫn cậu đến công ty đi dạo một vòng trước. Công ty trông có vẻ phát triển không tồi, một cảnh tượng vô cùng bận rộn.

Hứa Thụy Hoài vỗ vai Hứa Khả nói với ý tứ sâu xa, “Khả Khả, bố chỉ có mỗi đứa con trai là con, dốc sức cả đời không phải vì con hay sao. Bố cũng đã lớn tuổi rồi, lúc rảnh rỗi con qua đây học hỏi, sau này bố chỉ đợi hưởng phúc thôi”.

Hứa Khả đột nhiên hỏi một câu, “Bố, Nặc Nặc có phải là con gái bố?”

Hứa Thụy Hoài biến sắc, ghìm giọng hỏi ngược lại, “Con còn nhớ nó là chị con sao?”

Hứa Khả nói, “Ngược lại con mong chị ấy không phải”.

“Khốn nạn”, Hứa Thụy Hoài nghiêm nghị nói, “Còn nói những lời như vậy nữa, mà có tin tao đánh chết mày không”.

Hứa Khả khẽ cười một tiếng, “Tin chứ, đương nhiên là con tin rồi, bố đánh chị con ra nông nổi đó, con còn dám không tin hay sao?”

Hứa Thụy Hoài ném tập tài liệu lên bàn làm việc một cái “bịch”, “Học theo cái thói đó của chị mày, sao tao lại sinh ra đứa con như tụi bay chứ”, ông bực bội nói lỏng cà vạt, hai tay chống nạnh thở gấp, đợi khi bản thân bình tĩnh lại một chút, lại nói, “Tôi phải tiếp một khách hàng, con cũng đi cùng đi, người hơn hai mươi tuổi cũng nên học làm chút chuyện rồi, đừng có từ sáng đến tối nghĩ mấy chuyện lung tung”.

Hứa Khả ngây người, vốn nghĩ Hứa Thụy Hoài sẽ trực tiếp tận tình dạy dỗ mình, không ngờ ông lại ra chiêu này, nhất thời đoán không ra.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Oán Niệm Của Người Phàm

“Sau đó thì sao” Khương Doãn Nặc hiếu kỳ hỏi.

“Sau đó anh ấy nói không định ra nước ngoài”, Quan Dĩnh ngừng lại có chút áy náy, “Hỏi tớ có cơ hội làm lại từ đầu hay không”.

“Đợi đã”, Khương Doãn Nặc hơi nghi ngờ, “Cậu ta là vì không ra nước ngoài nên mới định quay lại với cậu, hay là, vì cậu mà từ bỏ quyết định vô vị trước đó?”

Quan Dĩnh chu miệng với vẻ đáng yêu, “Tên đó nói nhiều, có điều... hình như là vẽ thứ hai”.

“Tốt quá rồi”, Khương Doãn Nặc cười búng tay cái tách, “Người đẹp cậu theo rồi chứ gì”.

Quan Dĩnh nằm bò lên bàn, “Ừm, theo rồi theo rồi, tớ không có tiền đồ như vậy đó”, bỗng nhiên cô lại đứng thẳng người, vẻ mặt có chút tức giận, “Cậu có biết không, tên đó lại còn nói lung tung, nói gì mà trước đây tớ từng yêu Lâm Hiên”.

“Rất đúng mà”, Khương Doãn Nặc đắc ý đi qua đi lại trong phòng, “Nhưng mà năm đó, hoa khôi khoa máy tính bị tớ bắt chấp giành lấy tình yêu... nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, tớ lại bị...”, cô bật cười, “Không ngờ thằng nhóc Lâm Hiên này diễm phúc không nhỏ, đều dính lú đến ba đại mỹ nữ chúng ta”.

Quan Dĩnh lườm cô một cái, vẻ mặt như là “Được rồi đấy, cậu đừng có mà tăng bốc bản thân”, “VẬY CŨNG GỌI LÀ YÊU THẦM, CÓ ĐIỀU CẬU TA BÈ NGOÀI TRÔNG CŨNG TẠM”, cô nhìn Khương Doãn Nặc cười híp mắt, “Không phải cậu nói với anh ấy đấy chứ? Anh ấy nói đã cài gián điệp vào phòng chúng ta”.

“Cây ngậy không sợ chết đứng”, Khương Doãn Nặc giơ hai tay lên, “Tuyệt đối không phải tớ nói”.

Quan Dĩnh gật đầu, “Rất có thể là cái miệng bà tám của Châu Vũ”.

Khương Doãn Nặc khó hiểu, “Chuyện của hai cậu sao lại dính đến Lâm Hiên?”

Quan Dĩnh đỏ mặt, không tự nhiên nói, “Lúc đó tớ chỉ nghĩ rằng, nếu muốn quyết định ở bên nhau thì có một số chuyện phải nói cho rõ ràng. Vậy nên tớ hỏi anh ấy, Lôi Viễn anh ngoài em ra có phải còn yêu thầm người khác không”.

Khương Doãn Nặc vội hỏi, “Cậu ấy nói gì, cậu ấy nói gì?”

“Anh ấy nghĩ một lúc lâu, nói thích một cô giáo dạy Anh văn thời cấp ba, rất nữ tính, có điều con trai người ta đã sắp lên đại học rồi”.

Khương Doãn Nặc cười khanh khách, “Không phải đã hết rồi sao, tớ nói nhé, tâm địa cậu ta có thể gian xảo đến đâu chứ”, trong lòng cô thì nghĩ, lát nữa nhất định phải đi hỏi Hứa Khả xem cô giáo Anh văn cấp ba của họ có phải là sát thủ thiếu nam không.

Quan Dĩnh mím môi cười cười, có một số chuyện cũng không nói kỹ được.

Nguyên văn lời cô lúc đó là, “Lôi Viễn, ngoài cô giáo đó ra, có phải anh còn yêu thầm Tiểu Khương không, con bé Tiểu Khương đó rất được,

anh thích người ta thì đi nói với nó đi”.

Lôi Viễn nhìn cô nửa ngày, không nhìn được cười, “Anh rảnh rồi sinh nổi sao mà chạy đi yêu thầm cô ấy?”

Quan Dĩnh thấy lạ, “Anh yêu thầm cậu ấy sao lại là rảnh rồi sinh nông nổi?”

“Chuyện đó...”, Lôi Viễn ngẫm nghĩ, “Cô ấy là anh em của anh, anh coi cô ấy như con trai. Hơn nữa, con mắt nào của em nhìn thấy anh thích người ta vậy?”

Quan Dĩnh hùng hồn đáp trả, “Sao lại không có? Anh quàng khăn cho cậu ấy trước mặt Lâm Hiên. Có một lần em còn nghe thấy anh nói với Hứa Khả là muốn theo đuổi cậu ấy. Anh tưởng em không biết gì cả sao?”

Lôi Viễn chau mày nhìn cô, đột nhiên vỗ vỗ đầu cô, “Bạn ơi, chuyện đó từ đời nào rồi”, mắt cậu ta sáng lên tí tởn sẵn đến gần cô hỏi, “Dĩnh Dĩnh, có phải em đã chú ý đến anh từ rất rất lâu rồi không?”

“Lôi Viễn, anh nghiêm chỉnh chút được không. Những việc này đều đã xảy ra, anh còn nói không yêu thầm cậu ấy”, Quan Dĩnh nóng mặt, hơi xấu hổ đẩy cậu ta ra.

“Vậy thì em còn từng yêu thầm thằng nhóc Lâm Hiên đó, đừng tưởng anh không biết”.

Quan Dĩnh vừa thẹn vừa giận, “Gì mà yêu thầm với không yêu thầm chứ, anh đừng có nói mò, chuyện đó chỉ là đùa vui thôi, em không có quàng khăn cho người ta”.

Lôi Viễn đặt hai tay lên vai cô, “Dĩnh Dĩnh, mỗi người đều có lúc đột nhiên có hứng thú với người khác. Nhưng khi chúng ta ở bên nhau, trong lòng chỉ có đối phương, như vậy đã đủ rồi”.

“Ừ”, Quan Dĩnh nói, “Ý anh là, anh với em tách ra, vừa xoay người đi, thì trong lòng liền có thể nghĩ đến người khác, ví dụ như... Tiểu Khương?”

Lôi Viễn lập tức cảm thấy chóng mặt, “Dĩnh Dĩnh, em đừng có gây rối nữa”.

Quan Dĩnh nổi giận trừng cậu ta, nhắc chân bước đi.

“Được được được... Coi như cái miệng anh ngốc”, cậu ta ôm cô vào lòng, dịu dàng nói, “Có một số người, đối với chúng ta mà nói, chỉ là phong cảnh thoáng qua ngoài cửa xe, nhưng có một số người, lại là... ở bên cạnh chúng ta...”

“Gì cơ?”

“Ừm... ghê”, cậu ta đuối lý.

“Rất tốt”, Quan Dĩnh gật đầu, “Ý anh là, anh đến trạm sẽ xuống xe, sau đó không cần ghê nữa?”

Lôi Viễn hít sâu một hơi, đặt năm đấm lên mặt cô, nghiến răng nghiến lợi, “Đừng tưởng em đẹp thì anh không nỡ nhé”, cậu ta hung dữ thu lại năm đấm, cố gắng nhẫn nại, “Mẹ kiếp, anh vẫn không nỡ thật... Phải, trước đây anh có ý với cô ấy, sau đó thì thay lòng đổi dạ sang yêu em, được chưa?”

“Sao anh có thể thay lòng đổi dạ chứ? Cậu ấy là chị em của em!” Quan Dĩnh đanh thép nói, đột nhiên lại ôm cổ cậu ta, khẽ cười, “Có điều em thích”.

Nhóc con, cuối cùng cũng báo thù được rồi.

Khương Doãn Nặc thấy Quan Dĩnh vẫn còn ở đó ra sức cười ngốc bèn giơ tay véo mặt cô, “Đừng cười nữa, giống bị liệt cơ mặt vậy”.

Quan Dĩnh hoàn hồn, chỉ chỉ điện thoại đang rung trên giường Khương Doãn Nặc, “Có điện thoại kìa”.

Khương Doãn Nặc nhìn lên màn hình, tim đập thình thịch.

Giọng cậu truyền vào tai cô thông qua sóng vô tuyến, dường như thấp hơn một tông so với bình thường, kèm theo tiếng hít thở khe khẽ, trầm lắng nhồn nhột chạm vào màng nhĩ. Thêm phần mờ ám, thêm phần trêu ghẹo, tựa như ngón tay cậu đang như gần như xa vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay cô.

“Tối nay mấy giờ chị xong môn tự chọn?” Cậu hỏi.

“Chín rưỡi”.

“Đợi em, trong phòng vẽ”, cậu nói.

“Ừ. Cậu không học tiết tự học à?”

Dường như cậu hơi dừng lại, “Không đi nữa, em có chút chuyện”.

“Ừ. Vậy được”, cô kết thúc cuộc gọi. Cô rất tò mò, chỉ cần là chuyện liên quan đến cậu. Mỗi một phút, cô đều muốn biết, cậu đang ở đâu? Cùng với ai? Đang làm gì? Song, dường như cậu vẫn còn giữ lại. Chỉ là do dự phút chốc cũng khiến cô bất an, cùng với sự dịch chuyển của thời gian, cảm giác bất an này càng ngày càng mãnh liệt. Cô cảm thấy bản thân mình càng ngày càng khó hiểu. Nhưng, cậu nói “Đợi em”, rất dịu dàng cũng rất bá đạo, thích nghe cậu nói hai từ này, giống như một sự kiên trì bí mật, một sự chắc chắn không cần lý do, một sự chờ đợi vén mây thấy mặt trời.

“Cậu nhất định là đã có bạn trai”, Quan Dĩnh thâm sâu nhìn vào mắt cô nói, “Hơn nữa còn không muốn nói cho tớ biết”.

Khương Doãn Nặc ngồi trước bàn vui đầu sắp xếp dụng cụ vẽ, chuẩn bị đi học tiết phác họa.

“Cúi đầu tớ cũng có thể nhìn thấy”, Quan Dĩnh tiếp tục trêu cô, “Coi bộ dạng sợ được sợ mất hồn vía lên mây của cậu, giọng nói chuyện điện thoại vừa rồi của cậu thật sự rất sến, có lẽ xương cốt người ấy cũng mềm luôn rồi. Tiểu Khương, rốt cuộc là ai vậy, cậu nói tớ biết đi mà”, cô lay cánh tay Khương Doãn Nặc.

“Chiêu này của cậu chỉ có tác dụng với Lôi Viễn thôi”, Khương Doãn Nặc thở ra, “Sau này sẽ nói cậu biết, bởi vì... tớ và cậu ấy cũng không được lâu...”

Quan Dĩnh buông lỏng tay, “Vậy mà vẫn ở bên nhau, đùa à?”

Khương Doãn Nặc cười cười, “Điều cậu muốn là thiên trường địa cửu, còn tớ chỉ cần đã từng có nhau”.

Tối đến.

Thành phố giải trí San Diego, nơi nổi tiếng nhất toàn thành phố, người đẹp nhiều, đủ các hạng người, vàng thau lẫn lộn.

Khi công tử nhà họ Hứa được phục vụ dẫn vào phòng bao, bên trong đã có vài người ngồi, cùng một loại đàn ông, tuổi đều trên dưới bốn năm mươi. Máy người đó nhìn thấy hai người họ liền lần lượt vỗ tay cười nói, “Hứa tổng, anh làm bố thật giỏi ghê, ra trận phải cha con đi cùng nhau”.

Hứa Thụy Hoài cười ha ha, “Dẫn nó ra ngoài mở mang kiến thức, cả ngày đọc sách thì có tác dụng gì?” Sau đó lần lượt giới thiệu từng người với Hứa Khả, nói đây đều là bạn bè làm ăn qua lại, bảo cậu gọi họ là chú bác.

Trong lòng Hứa Khả hơi lo lắng, trông dáng vẻ tùy tiện thân mật của mấy người này, có lẽ là thường xuyên tụ tập cùng nhau chơi bời.

Đang nói chuyện thì má mì dẫn mười mấy người đẹp trên người đeo thẻ số hình tròn lục tục bước vào, mỗi người mỗi vẻ, quần áo mỏng manh, lúc ẩn lúc hiện.

Cờ A không ít, trường hợp kiểu này là lần đầu tiên nhìn thấy. Thứ cho tính thẳng thắn thường ngày của cậu, lúc này cũng ít nhiều hơi mất tự nhiên, mắt nhất thời không biết đặt ở đâu, đành phải cúi đầu uống rượu.

Hứa Thụy Hoài đung tay cậu, “Thằng ngốc, tự mình chọn một cô đi, việc này còn cần bố dạy con hay sao?”

Mấy người đàn ông cười âm âm, trong đó một người còn khá trẻ nói với má mì, “Em gái, em không có chuyên nghiệp gì hết, mấy người em dẫn đến, người bạn nhỏ của chúng ta không ưng ý, hay là anh giúp em đi xem thử, đổi vài em tốt hơn nhé?”

Hứa Khả cười cười, “Chú Lý, chú không cần vội, cháu vừa ưng ý em số ba rồi”.

Người họ Lý cười ha hả, “Tôi bảo sao mà cả nửa ngày không có động tĩnh gì, thì ra là bận liếc mắt đưa tình”.

Mọi người lại cười. Người đẹp số ba vội bước đến ngồi sát bên cạnh Hứa Khả.

Hứa Khả thấp giọng nói với Hứa Thụy Hoài, “Bố, bố thật không chuẩn mực gì hết, cũng không sợ con trai bố mắc phải bệnh gì đó”.

Hứa Thụy Hoài quay đầu trừng cậu, “Bố không chuẩn mực bằng con?”

Ông chậm rãi châm điếu thuốc, tiếp tục nói, “Thế nào là không chuẩn mực? Mọi hành động của con không giống với tuyệt đại đa số người trong xã hội này, đấy mới là không chuẩn mực. Con nhìn xem, chẳng qua chỉ gọi một cô em mà thôi, nếu con không muốn thì hoàn toàn có thể từ chối, nhưng con lại lựa chọn theo số đông. Tại sao vậy? Bởi vì con sợ không giống với người khác, con cũng biết bọn họ sẽ không bỏ qua cho con, bọn họ muốn chơi, nên liền lôi kéo người khác chơi cùng. Nếu con không chơi thì họ sẽ nói là, có phải chơi không nổi không? Có phải sức khỏe không ổn không? Hay là không có tiền... Họ sẽ cười con ngu, nói con không có tiền đồ... Cho nên, mọi việc trong xã hội này, không liên quan đến đạo đức, không liên quan đến tình cảm thuần túy, tình cảm chỉ là cái rắm. Chỉ cần là việc không phù hợp với thói quen đại chúng thì sẽ bị bài xích bị ngăn chặn... Hứa Khả, có một số chuyện nghiêm trọng hơn chuyện này nhiều, đừng vì vui sướng nhất thời mà hối hận cả đời, con đường sau này của con vẫn còn dài!”

“Bố, ra ngoài chơi là một việc rất vui vẻ, nói chuyện gì vui chút có được không?” Hứa Khả liền đón lấy ly rượu số ba đưa qua uống liền một hơi.

“Cái thằng thối tha”, Hứa Thụy Hoài lắc lắc đầu, thấy cậu như vậy cũng không nói gì thêm.

Hứa Khả nhìn đồng hồ, sắp chín giờ rồi, bắt xe về trường ít nhất cũng phải mất bốn mươi phút. Cô gái bên cạnh dựa sát bộ ngực mềm mại lên cánh tay cậu, thỉnh thoảng gần như vô tình dùng tay chạm vào bộ phận nhạy cảm của cậu.

Cậu ghé vào tai cô gái đó, “Hay là chúng ta đi đi”.

Cô gái hiểu ý cười cười, mềm mại dựa vào người cậu.

Hứa Khả cầm lấy một bao cao su xanh xanh đỏ đỏ trong cái đĩa nhỏ trên trà kỷ, nhét vào túi.

Người bên cạnh ngó cậu một cái rồi bật cười, “Ồ, mới đó đã muốn đi rồi, người trẻ tuổi hỏa khí lớn, phải dập mới được”.

Hứa Thụy Hoài nhìn cậu một cái, lấy ra một xấp tiền đặt vào tay Hứa Khả dặn dò, “Tự mình cẩn thận chút”.

Hai người mới xuống lầu, Hứa Khả liền đưa hết chỗ tiền đó cho số ba, rồi một mình đi mất.

Tầng một của thành phố giải trí là sàn nhảy, tiếng người ồn ào, ánh đèn chao động, âm nhạc mạnh mẽ không dứt bên tai, không khí vô cùng sôi động.

Hứa Khả dọc theo lối đi tối đen đi về hướng cửa ra vào, giữa đường bị người ta níu tay lại.

Một cô gái duyên dáng, trang điểm tinh tế, đứng dựa vào tường, nhìn vào mắt cậu có chút mơ màng, “Khéo thật”, cô nói.

Hứa Khả thu tay về, “Hề La, sao cậu lại ở đây?”

“Mình với vài người bạn cùng đến đây nhảy, cậu đến làm gì? Mình thấy cậu từ trên lầu đi xuống, không phải là làm chuyện xấu gì chứ?”, Ngôn Hề La uống chút rượu, có vẻ hơi say, cô giơ tay đặt lên vai cậu, cười khanh khách, “Này, nghe nói... cậu có bạn gái rồi”.

Hứa Khả cười cười, “Ừ”.

Ngôn Hề La tóm lấy cổ cậu, nhả một vòng khói lên mặt cậu, “Cô ấy có tốt hơn mình không? Cậu có thích cô ấy không?”

“Đương nhiên”, Hứa Khả nhẹ nhàng kéo tay cô ra, nghĩ bụng sao hôm nay mọi chuyện lại rủ nhau kéo đến vậy chứ. Cậu thoáng thấy vài bóng người đang loạng choạng đi tới, hình như đang tìm người, thế là liền nói, “Bạn cậu đến tìm cậu kìa, chơi vui nhé, mình đi trước”.

Đằng sau truyền đến âm thanh nhỏ nhẹ, dường như cô đang cười, “Hứa Khả, cậu thật khốn nạn”.

Hứa Khả giả vờ như không nghe thấy, cúi đầu nhìn giờ trên điện thoại, đã hơn chín giờ rồi, không biết có kịp không nữa.

Phía sau, giọng nói của Ngôn Hề La hình như hơi biến đổi, “Các người làm gì, bỏ tôi ra...”, cô kêu lên the thé.

Hứa Khả đã đi ra ngoài cửa, ngẫm nghĩ, lại quay ngược trở lại. Ba người đàn ông trẻ tuổi quay lưng lại với cậu, vây Ngôn Hề La vào trong góc, “Đã nói sẽ nhảy cùng mấy anh rồi mà”, mấy tên đó gào lên.

Ngôn Hề La cười lạnh, “Dựa vào mấy người, cũng không tè ra rồi soi gương thử”.

(Nghĩa bóng là không biết tự lượng sức mình)

Mấy tên đó bỗng cười to, “Ấy, cô em này muốn xem chúng ta tè đấy”, nói rồi tay chân cũng không sạch sẽ, lôi lôi kéo kéo.

Hứa Khả bước đến đằng trước, “Sao một mình cậu lại chạy đến đây, bọn mình tìm cậu khắp nơi”, chưa nói hết câu đã kéo cô đi.

Có người đẩy cậu một cái, “Mày là ai hả, muốn ăn đòn à!”

“Hay là chúng ta chơi cùng nhau đi, vừa hay mấy người anh em kia của tôi đều đã đến rồi”, Hứa Khả đưa tay chỉ về phía cuối đường, nhân lúc

mấy tên đó phân tâm, kéo Ngôn Hề La chạy thẳng ra ngoài, trong lúc hỗn loạn, điện thoại bị người ta đụng rơi xuống đất, cũng không màng nhặt lên.

Hai người từ cửa hông chạy ra ngoài, bên ngoài là một con hẻm chật đầy mấy thứ linh tinh, không ngờ Ngôn Hề La đột nhiên dừng lại vung tay cậu ra, “Không cần cậu lo”. Hứa Khả ngậy người, nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn càng ngày càng gần, cậu nhin không được gào lên với cô, “Mẹ kiếp, cậu đừng có vớ vẩn nữa”. Nói xong, ba tên kia đã đuổi đến. Ngôn Hề La đại khái cũng hơi sợ, chạy theo cậu đến đường chính, nhưng miệng thì luôn làu bàu, “Túi của mình vẫn còn ở chỗ bạn”.

Hứa Khả quay đầu nhìn, có lẽ chạy không thoát rồi, bèn kéo Ngôn Hề La ra đằng sau mình, “Đi mau, tìm điện thoại gọi 110”.

Ba tên kia nhìn thấy hai người họ, cũng không chạy nữa, ngược lại từ từ bước tới trước mặt. “Mẹ, thằng nhãi này chơi chúng ta đấy, chán sống rồi. Đúng lúc đang ngứa tay, mấy anh cùng chinh nó đi”, một tên trong đó cười cười nói.

Hứa Khả nghĩ thầm dù sao cũng chạy không thoát rồi, tiến lên nắm cổ áo tên đó, vung một đấm tới. Tức thì, cậu cảm thấy bụng đau điếng, cú đá như mưa rơi xuống. Muộn rồi, cậu nghĩ.

Ngôn Hề La đứng ngậy ngốc ở đó, cảnh tượng đang hiện ra trước mắt, là một mặt khác của cậu mà cô chưa thấy bao giờ, yếu đuối mà thê lương. Trong lòng cô đột nhiên dấy lên một cảm giác kỳ lạ, có chút dễ chịu lại có chút đau khổ, nhưng lại là sự thoải mái mơ hồ không thể nói với người khác. Cô sờ điện thoại trong ví, ngón tay hơi run rẩy, chiếc điện thoại trơn nhẵn dường như khiến cô không cầm được. Sự oán hận và đổ kỵ đang đè nén, bỗng nhiên bén ra đốm lửa nhỏ, thiêu đốt trí trong phút chốc.

Trong bóng tối không biết ai hét to vài câu, “Đừng đánh nữa, bảo vệ đến rồi”.

Bây giờ cô mới hoàn hồn trở lại, nắm chặt điện thoại, giống như nắm chặt cọng rơm cứu mạng.

Sau đó, chỉ cảm thấy vô cùng lo sợ, cô bị suy nghĩ tình cờ bật ra của mình làm cho sợ hãi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Người Không Đoán Được

Toàn thân nóng hổi, nhưng lại không cảm nhận được một chút đau đớn. Hai tay cậu nắm lại hơi vất vả đứng dậy, hình như có thứ gì đó chậm chậm thối thu nhỏ xuống, làm nhòa tầm mắt, đưa tay lau trán, ướt nhẹp.

“Cậu... cậu có sao không?” Ngôn Hề La cuống cuống chạy đến.

“Không sao”, cậu thăm dò dịch về trước vài bước, may mà bảo vệ đến kịp, vẫn còn động đậy được, “Mấy giờ rồi?” Cậu hỏi.

“Sắp mười giờ rồi”, Ngôn Hề La nhìn đồng hồ.

Ánh đèn vàng vọt trong con hẻm, dường như có một cái đình nghi chân, cậu từng bước đi về phía đó.

Ngôn Hề La dìu cánh tay cậu, “Hứa Khả, đến bệnh viện khám thử đi”.

“Không sao, mình đi gọi điện thoại”.

“Dùng điện thoại mình này”, cô vội móc điện thoại ra, giây tiếp theo lại kinh ngạc, tay cứng đờ dừng lại giữa hai người, dường như bí mật tận sâu đáy lòng mình đã bị người khác nhìn trộm, cô thấp thỏm nhìn Hứa Khả.

Thần sắc cậu không có gì khác thường, nhận lấy điện thoại thuận thực ấn một dãy số.

Không ai nghe máy.

Lại gọi.

Vẫn là máy bận.

Đi ra khỏi con hẻm, mượn ánh đèn, Ngôn Hề La mới nhìn thấy vết máu loang lổ hai bên trán cậu, “Không được, phải mau đến bệnh viện”.

Ngồi vào taxi, Ngôn Hề La nói, “Bệnh viện thành phố”.

Hứa Khả rất mệt mỏi, đầu dựa vào ghế ngồi, “Về trường”.

Tài xế quay đầu nhìn cậu một cái, “Rốt cuộc là đi đâu?”

“Đại học H, cảm ơn”, cậu kiên trì.

Tài xế đưa hộp khăn giấy cho Ngôn Hề La, “Lau cho cậu ấy đi, đừng để dính bẩn xe”, rồi đánh tay lái chạy thẳng về đại học H.

Trên cầu lớn, xe cộ đi rồi lại dừng.

Dường như cậu đã ngủ say, hình như là vậy, lại hình như không phải.

Cậu nhìn thấy đồ gỗ đó vẫn còn ở trong phòng vẽ, tro tro một mình.

Phòng vẽ ở trong tòa nhà bị bỏ hoang từng là khoa Toán, một tòa nhà một tầng cũ được xây lại đen kịt, ít người qua lại.

Cô có sợ không?

Cậu đột nhiên cảm thấy trán đau nhói, bây giờ mới thấy đau.

Xe taxi chạy chậm lại, rồi theo quán tính lùi về sau dừng lại.

Tài xế vô vô lảng lăm rậm mắng, “Giờ này mà còn kẹt xe, sửa nhiều cầu như vậy thì có ích gì, biết sớm đã không làm cái nghề đưa khách sang sông này rồi...”

Hứa Khả mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, xe của họ vẫn còn đang đứng yên trên cầu không nhúc nhích.

Số của Lô Viễn là bao nhiêu nhỉ? Chỉ nhớ bốn số đầu thôi, cậu hỏi Ngôn Hề La, “Cậu có số điện thoại Lô Viễn không?”

Ngôn Hề La nhìn nhìn điện thoại, “A, có thì có đấy nhưng hết pin rồi”.

Chặng đường bốn mươi phút nhưng lại đi mất cả một tiếng rưỡi.

Khương Doãn Nặc đeo balo đi lại dưới lầu ký túc xá.

Dì trực ban gõ mạnh lên cửa sắt, “Rốt cuộc cô có vào hay không?”

Khương Doãn Nặc ngẫm nghĩ, vẫn cứ lắc đầu.

Dì ấy cũng không nói nhiều, nhanh nhẹn đóng khóa cửa lại.

Phía trước tòa nhà là một mảng đen kịt, các cặp đôi anh anh em em sớm đã không thấy bóng dáng đâu.

Khương Doãn Nặc không biết nên đi đâu, cứ chầm chậm bước đi, một lúc liền đến cổng lớn của trường.

Dưới ánh đèn, vô số những con thiêu thân, tuy yên tĩnh nhưng cũng náo nhiệt.

Nhìn một hồi, đã hơi chán, cô ôm gối ngồi bên bồn hoa trước cổng, đầu tựa lên cánh tay.

Cậu không đến tìm cô, không nghe điện thoại của cô, cũng không có ở phòng ký túc...

Cô rất không quen, giống như cậu đột ngột bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Hoặc nói cách khác, cô rất không quen với sự ỷ lại vào cậu một cách quá đáng này.

Lúc Hứa Khả nhìn thấy Khương Doãn Nặc, ánh đèn vàng vọt từ trên không trung chiếu xuống, cô lặng lẽ ngồi ở đó, mái tóc mềm mượt buộc sau tai, ánh mắt như sơn, làn môi mang màu cam dịu dàng.

Ánh đèn giống như mưa bụi.

Cậu bước nhanh qua đó, cũng tắm mình dưới ánh đèn ấy.

Cô đứng dậy, hơi kinh ngạc nhìn cậu.

Cậu giơ tay lên, nhưng lại phát hiện vết máu trong lòng bàn tay, bây giờ mới nhớ ra bộ dạng hiện tại của mình, chắc chắn rất khó coi.

Ngôn Hề La đi đến chào cô, “Chị Khương, sao chị lại ở đây?”

Chị Khương, chị... Cách xưng hô khiến người ta phản cảm, từ khi biết cô là chị gái Hứa Khả, Ngôn Hề La liền bắt đầu gọi cô như vậy, gọi rất thân thiết. Mỗi lần Khương Doãn Nặc nghe thấy, đều phải mất tự nhiên cả nửa ngày.

Khương Doãn Nặc cười nhìn về phía Hứa Khả, “Tôi có vấn đề muốn thỉnh giáo em trai Hứa Khả nhà tôi”, cô ngó hai bên trán rịn tia máu của cậu, cầm dưới cằm tím, vạt áo dính đầy vệt máu và bụi đất.

Trông cậu rất nhếch nhác.

Cô muốn ôm cậu.

Nhưng mà... không biết cậu nghĩ thế nào.

Đúng vậy, suy nghĩ của con trai, mỗi ngày một khác.

“Vấn đề gì?” Cậu nhếch khóe miệng, giọng nói dịu dàng.

Khương Doãn Nặc ngạc nhiên nhìn cậu, hơi nghiêng mặt, né tránh ánh mắt của Ngôn Hề La, trong miệng bật ra một câu, “... Lôi Viễn nói cô giáo Anh văn cấp ba của các cậu là sát thủ thiếu nam có phải thật không?” Câu hỏi này cô nói rất nhanh, không hề dừng lại, thiếu đi sự khác biệt giữa các âm nặng nhẹ.

Cô muốn gõ đầu mình quá.

“Cũng tạm”, cậu tỉ mỉ nhìn cô.

“Đi bệnh viện thôi”, cô thử ngó lơ ánh mắt cậu, dẫn đầu đi trước.

Hứa Khả đi theo sau, không nói một tiếng.

Bỗng Khương Doãn Nặc quay người hỏi Ngôn Hề La, “Cậu đi đâu vậy?”

Ngôn Hề La ngây người, “Đưa Hứa Khả đến bệnh viện, nói thế nào thì cậu ấy cũng vì em nên mới bị như vậy”.

“Ồ, vậy phải cảm ơn cậu rồi”, Khương Doãn Nặc gật gật đầu, “Từ nhỏ cậu ấy đã rất nghịch ngợm, tôi muốn xử cậu ấy lâu lắm rồi. Trước đây tôi chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của cậu ấy, sao ở cùng cậu liền biến thành như thế này rồi? Cậu nhìn xem, đúng là thảm bại mà”, cô không hề khách khí véo cái cằm tím của Hứa Khả, sau đó lại làu bàu một câu, “Chí ít trước mười bốn tuổi chưa từng bị người ta đánh như vậy... Khuya rồi về nhà không tiện, cậu đến phòng khách của trường đi, không tiện thì chỗ tôi có đấy”.

Ngôn Hề La không ngờ cô lại giở chiêu này, nhất thời đóng đinh tại vị trí cũ.

Khương Doãn Nặc nghĩ thầm, tôi vẫn còn một bụng tức đây.

Cô không biết ngọn lửa vô danh này từ đâu đến? Là với tư cách một người chị, hay là vì điều gì khác?

Cô chỉ là, lấy hết dũng khí đặt cược một ván. Cược xem vào thời khắc này cậu có nghiêng về cô nhiều một chút hay không.

Thật là nực cười.

Hứa Khả không nói gì, cô liền hơi mất bình tĩnh.

Cho đến khi hai người lên xe, đến bệnh viện, cậu vẫn luôn im lặng. Hình như đang thi tính kiên nhẫn với cô, cái thẳng đáng ghét.

Cô lấy số lấy thuốc chạy lên chạy xuống, chỉ là không nói chuyện với người này mà thôi.

Hứa Khả ngồi ở đó, bác sĩ xử lý vết thương trước ngực, mặt ngoài vết thương có một đường rạch từ khước mắt đến vị trí huyết thái dương lớn bằng hơn nửa đồng xu năm hào. Bác sĩ lắc đầu, “Cái này phải để lại sẹo thôi, có điều may mà không bị trúng vào mắt, nếu có triệu chứng đau đầu, buồn nôn thì phải làm kiểm tra bước tiếp theo, nghỉ ngơi cho khỏe trước, rồi quan sát sau”.

Bước ra khỏi bệnh viện, cậu mới nói, “Tìm chỗ ở gần đây đi, mệt rồi”, ngắn gọn súc tích, mệt đến nỗi không muốn nói thêm chữ nào.

Cậu mệt, là vì người khác, liên quan gì đến cô? Mà cô lại rất nghe lời, vội vàng chạy khắp nơi tìm nhà khách.

“Ở đây”, cậu kéo tay cô bước vào.

Đã nửa đêm nhưng đèn điện vẫn sáng trưng, người qua kẻ lại, cuối cùng có bốn sao, cô bất giác sờ ví tiền.

“Em chỉ còn đủ tiền thuê một phòng thôi”, cậu rút thẻ ngân hàng, chứng minh thư, hộ chiếu của cô ra. Cuốn sổ nhỏ đó với cô đã khá xa lạ rồi, nó vẫn luôn nằm im trong ví tiền của cậu.

Dáng vẻ của Hứa Khả có lẽ rất chán nản, thần sắc cũng mệt mỏi, quần áo còn bẩn nữa, cho dù lúc này ở bệnh viện đã rửa sạch tay và mặt rồi. Dù vậy, chỉ một ngôn ngữ cơ thể tùy ý cũng thể hiện khí thế đương nhiên không lo sợ điều gì, một sự kiêu ngạo rất ôn hòa, không bá đạo càng không mất lịch sự. Không liên quan đến ngoại hình, tiền bạc, tuổi tác, có lẽ chỉ là một loại trạng thái tâm lý.

Phát hiện mới này, khiến Khương Doãn Nặc một lần nữa ừ ừ không dứt. Đối với người này, cô đã đeo mắt kính có màu, nhìn thế nào cũng tốt, một động tác nhỏ thôi cũng có thể khiến tim cô đập loạn xạ, hiểu rõ tường tận. Cảm giác như vậy, khiến cô cảm thấy bản thân mình rất nhỏ bé, ở vào thế bị động, nhưng cũng đành chịu bó tay.

Sau khi cậu lờ hện, nhưng cậu lại không nói gì, cậu không nói, cô cũng không hỏi.

Cô muốn vờ như không để ý.

Nói thì dễ nhưng làm thì không hề dễ.

Hai người bước vào phòng, tắm rửa xong xuôi, cậu chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh eo.

Phần lưng đầy những vết bầm tím, thấy mà đau lòng, cô bất giác khẽ kêu một tiếng, đưa tay sờ thử, rất nóng.

“Không sao”, cậu nằm lên giường.

Cô cầm khăn ướt chườm lạnh cho cậu.

Cậu nhắm mắt thoải mái hừ một tiếng.

“Đau lắm à”, cô hỏi.

Không có câu trả lời, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Cô vén mái tóc ngắn trước trán cậu, hôn lên lông mày cậu.

Giường hai người, mỗi người chiếm một bên.

Cô không ngủ được, trở mình đối diện với cậu, nắm lấy tay cậu đang để bên gối.

Cậu đang đeo nhẫn.

Trong lòng đủ thứ loại cảm xúc.

Cô đứng dậy xuống giường, đến trước cửa sổ, thành phố này tựa như không có ban đêm, đèn điện sáng trưng, ngựa xe như nước, sự yên tĩnh trong phòng dường như cách xa với thế giới bên ngoài.

Nếu có thể, có thể vĩnh viễn như thế này, có chết cũng cam lòng.

Quần áo cậu rơi rải rác trên ghế dựa, cô mang vào phòng tắm định giặt sạch. Năm sáu cái túi nhựa rơi ra ngoài, cô khom lưng chậm rãi nhặt lên. Trên túi nhựa in chữ nhỏ mạ vàng, giống như quảng cáo bao bì kem đánh răng hay xà phòng trong khách sạn. Thành phố giải trí còn đặt cả bao cao su nữa sao? Cô cười cười, cố nén lại nỗi phiền muộn trong lòng, móc chiếc ví da từ túi quần dài của cậu ra, rồi lấy hộ chiếu của mình ra.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Quá Khứ Đánh Rơi

Tia nắng ban mai đầu tiên yếu ớt nghiêng rọi vào trong, cậu khẽ mở đôi mắt khô hốc ra, giống như đã mơ một giấc mơ dài vừa huyền ảo vừa hỗn loạn, nhưng lại cảm nhận được sự đau đớn và mệt mỏi chân thực. Khi hai mắt đã thích ứng với ánh sáng mờ lung trong phòng, thì mọi sự khó chịu trên cơ thể được thay thế bằng niềm hạnh phúc ấm áp.

Khương Doãn Nặc cách cậu gần một cánh tay, cả người cuộn tròn ở bên giường, đầu vùi trước ngực, tay nắm thành đấm đặt ở khóe miệng, trông giống như loài gặm nhấm ôm một hạt thông tràn đầy mong đợi.

Cậu đưa tay qua giữa môi và nắm tay cô, cô bất giác nhú mày, có lẽ là mơ thấy có đồ ăn ngon trước mặt, cô dùng môi chạm vào, sau đó lè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm.

Hứa Khả khẽ cười một tiếng, lật tay lại nắm cổ tay cô, kéo cô về phía mình.

Khương Doãn Nặc mơ màng mở mắt nhìn cậu. Cô ra sức nắm chặt mép giường, cả người rụt lại phía sau.

“Lại đây.”

“Buông tay.”

Hai người đồng thời lên tiếng.

Ngữ khí của cô không tốt lại rất kháng cự. Hứa Khả khẽ chau mày, đưa tay nắm chặt eo hung hăng ôm cô vào lòng, “Vẫn còn giận à?”

Cô mím môi, không lên tiếng, trước mắt là lồng ngực màu lúa mì của cậu, nóng hổi mơ hồ, khiến cho mặt cô có hơi nóng lên.

“Chị không hỏi gì”, cậu tì cằm lên trán cô, “Rốt cuộc là vì giận hay là không quan tâm?”

Cô cười, “Cậu hi vọng là gì?”

Cậu vô tội chu miệng, “Đừng như vậy, em không biết chị đang nghĩ gì”, giọng nói hơi rụt rè.

Chị cũng không biết cậu đang nghĩ gì?

Thậm chí chị không biết, tình cảm của cậu đối với chị rốt cuộc là như thế nào?

Nhưng, chị lại yêu cậu như vậy.

Có phải rất đáng thương không?

Cô ưỡ oải đứng dậy, nhìn thẳng vào cậu, giống như đang thăm dò gì đó, vẻ mặt biến đổi kỳ lạ, sau đó từ từ bò lên người cậu. Cô mặc chiếc áo ba lỗ nhỏ mỏng màu trắng, bên trong không có bất cứ thứ gì ngăn trở.

“Chị...”, Hứa Khả kinh ngạc nhú mày, hô hấp hơi hỗn loạn.

“Chị...”, cô bắt chước giọng điệu của cậu, khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi lên vùng eo cậu, mái tóc dài đúng lúc rũ xuống, che ở trước ngực, “Cậu vẫn còn đau sao?” Cô chỉ vào vết bầm trên người cậu.

“... đỡ hơn rồi”, cậu hô hấp không thông, không kịp đưa tay giữ chặt eo cô.

Thuận theo lực tay của cậu, cả người cô nằm bò trên người cậu, “Có muốn thử xem không”, cô cọ ngọn tóc lên yết hầu cậu, “Lên giường với chị gái mình, có gì khác so với làm cùng người con gái khác?”

“Có hàm ý khác, chị muốn nói gì?” Ngược cậu nhấp nhô dữ dội, không dám vuốt ve eo cô nữa.

Cô đưa tay muốn cởi khăn tắm quấn quanh eo cậu, “Đừng vờ vịt nữa, cậu không muốn như vậy sao?”

“Đừng”, cậu nhanh chóng nắm chặt tay cô nghiêm mặt nói, “Chị nói rõ ràng trước đã, em nghĩ thế nào?”

Cô cầm mấy túi bao cao su ở tủ đầu giường ném lên người cậu, “Không phải chỉ là chuyện này thôi sao? Hôm nay tôi sẽ đáp ứng cậu, hi vọng cậu tha cho tôi, sau này muốn làm gì thì làm”.

Hứa Khả lúc đầu chỉ ngây người, một lúc sau mới tỉnh lại từ trong mấy câu nói này của cô. Đấu tranh và không nỡ lâu như vậy, nhưng đổi lại là nụ hôn khinh miệt coi thường như thế, ban đầu tưởng cô chỉ ghen thôi, chỉ là sợ hãi, chỉ giống như mình, vì mang mặc cảm tội ác nặng trĩu mà do dự chần chừ, không ngờ, tình cảm mà bản thân bất chấp tất cả muốn có được, trong mắt cô lại tồi tệ như vậy.

Sự ngọt ngào trong lòng bỗng chốc ngưng kết thành nỗi giận kìm nén, cứng ngắc chặn ở trước ngực. Cậu đẩy cô ra, “Chỉ vì mấy túi bao cao su này? Thì ra trong ấn tượng của chị tôi lại kém cỏi như vậy? Thì ra chị nghĩ về tôi như vậy”.

Khương Doãn Nặc khẽ cười, “Cũng không phải lần đầu cậu bị phát hiện làm chuyện này, sao lại ầm ứ thế kia”.

Cô đang phủ định nhân cách của cậu, hay là phủ định tình yêu của cậu? Nỗi giận trong lòng cậu hoàn toàn dâng lên, xoay người đè cô vào

giữa chần, nhìn thẳng vào mắt cô, “Chị là vì chuyện hôm qua mà giận hay là vốn không tin tôi? Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với chị”.

Câu sau, cậu nói từng chữ một, Khương Doãn Nặc căn môi không lên tiếng, cơn giận của cậu lại an ủi cô.

Cô tin, cậu nói gì cô đều tin cả, chỉ là sự tin tưởng này quá dễ dao động, hoặc trong giây tiếp theo, hoặc chỉ là vì một ánh mắt của người bên cạnh, một câu nói không liên quan, hoặc có lẽ là vì sợ lỗ hện của cậu, vì người nào đó đứng bên cạnh cậu.

Những người đó, không có bất cứ dính líu gì với cậu về mặt huyết thống, chỉ riêng điểm này, cô đã thua rồi, mà còn thua một cách thảm bại.

“Nói đi”, bên tai truyền đến tiếng quát bực dọc của cậu.

“Cậu có làm hay không thì liên quan gì đến tôi, tôi là gì của cậu chứ? Chỉ là chị gái mà thôi”, cô đột nhiên bật cười, cô vốn dĩ là một người nực cười, chiếm lấy em trai mình không buông, nhưng lại yếu đuối bi quan, “Tôi thật ngốc, tại sao tôi phải tức giận? Cậu đã muốn sống cuộc sống bình thường, cùng với những người không cùng huyết thống đó, tôi dựa vào cái gì mà ngăn cản cậu? Sẽ có một ngày, cậu sẽ giống như người khác, kết hôn sinh con giống như họ, lẽ ra tôi phải vui mừng dùm cậu mới đúng”.

“Chị...”, Hứa Khả phiền muộn trong lòng, ngây người một lúc nói không nên lời. Cậu kéo Khương Doãn Nặc từ trên giường dậy, cầm lấy chiếc nhẫn trên tay cô hỏi, “Vậy đây gọi là gì?”

Sống mũi cô cay cay, trong lòng đầy những cảm xúc phức tạp, tự ghét chính mình. Cô như giận dữ tháo nhẫn ném xuống đất, “Không là gì cả”.

“Chị nói đấy nhé”, Hứa Khả vùng tay cô ra, tức giận đứng dậy. Cậu đi vào phòng tắm, ra sức cởi áo thun ra thay, chỗ quần áo đó vẫn còn hơi ướt, thơm mùi xà phòng nhà nhật. Cậu cầm ví tiền trên bàn lên, mở ra xem,

“Chị đã mong ngày này từ lâu rồi đúng không”, cậu cầm ví tiền hươ hươ trước mặt Khương Doãn Nặc, ngón tay hơi run rẩy, “Tìm nhiều lý do như vậy, không phải muốn đi sao”.

Cậu thấy rõ hơn cô, suy cho cùng, cô chỉ là đang kiếm cớ mà thôi.

Khương Doãn Nặc ngồi ở bên giường, cúi đầu, nước mắt chực rơi xuống.

“Nếu tôi muốn, thì người nào mà tìm không được, cần chị quản sao?”
Hứa Khả đi đến bên cửa lạnh lùng mở miệng.

Đây mới là cậu thật sự, nói năng thô lỗ, rõ ràng mà sắc bén. Cậu đối với cô sao có thể dịu dàng như thế, giống như nằm mơ vậy.

Mơ giữa ban ngày.

“Tôi đi trả phòng, chị về trường đi”, “rầm” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Khương Doãn Nặc nắm chặt chăn, nước mắt cuối cùng cũng tuôn trào, cô ôm gối vào lòng, trên gối nhanh chóng ướt một mảng, đau đớn như tim bị xé nát, cô ra sức cắn môi, mới không khóc thành tiếng. Lẽ nào đây chính là kết quả mà cô muốn?

Hứa Khả tức giận bước ra, hung dữ ấn phím thang máy. Cậu không biết sao lại thành ra như vậy, ban đầu chỉ là muốn hai người ở bên nhau, không ai quấy rầy, nhưng lại làm ầm ĩ rồi chia tay. Chuyện ra ngoài cùng Hứa Thụy Hoài tối hôm trước, cậu không nói, là không muốn khiến cô lo lắng, hơn nữa cũng cảm thấy không cần phải nói. Tưởng cô chỉ ghen tuông, ai ngờ sự việc lại phức tạp hơn cậu tưởng.

Tốc độ thang máy không tệ, chỉ một lát đã từ tầng cao nhất hạ xuống, cửa mở ra, người bên trong đều nhìn cậu.

Hứa Khả hơi chần chừ, yếu ớt vỗ tay, “Ấn nhầm, tôi định đi lên”.

Cậu chậm rãi quay trở lại cửa phòng, tay đặt lên cửa rồi lại bỏ xuống. Sau đó theo thói quen sờ túi, không có bật lửa, cũng không có thuốc, đã cai lâu rồi mà cậu quên mất. Cậu tựa vào cửa, trong đầu một mảng mơ hồ, cậu không nhớ mình đã nói gì, đã làm gì, tư duy gần như dừng lại. Cách một cánh cửa, tựa như cách một khoảng cách trăm sông nghìn núi, trái tim của người ấy dường như cách rất xa, dù cậu có nỗ lực thế nào cũng không giữ được. Cậu giơ tay ấn lên trán, như chê vết thương không đủ đau, rồi lại dùng sức vỗ một cái.

Trong đầu bắt đầu lặp lại cùng một câu hỏi, nếu cô đi thật thì cậu phải làm sao?

Trong phòng.

Khương Doãn Nặc cảm thấy hơn hai mươi năm qua cô chưa từng khóc như vậy, giống như sau ngày tận thế, cô là người duy nhất may mắn sống sót vậy.

Cô buồn bã lau nước mắt, đột nhiên nhớ lại chiếc nhẫn kia. Cô nhảy xuống giường tỉ mỉ tìm kiếm trên thảm. Mất rồi, đã mất thật rồi.

Cô sốt ruột, dứt khoát cả người bò lên sàn nhà.

Cả căn phòng đều lục tìm một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy, cô vùi mặt lên cánh tay khóc hu hu như một đứa trẻ.

Bỗng nhiên trời đất quay cuồng, cô bị người nào đó bế lên.

Hứa Khả ôm cô thật chặt, không nói câu nào.

Khương Doãn Nặc khóc đẩy cậu ra, “Không phải cậu đi rồi sao, cậu đi đi, đi đi”.

Cô quỳ xuống sàn nhà, cậu ngồi trước mặt khóa chặt cô vào cánh tay, “Em không đi, cứ không đi đấy, chị có thể làm gì em”. Giọng cậu mang theo sự run rẩy khó phát hiện, cô tưởng mình nghe nhầm, ngẩng đầu nhìn cậu. Đáy mắt cậu hơi ướt, hốc mắt hơi đỏ, bên trán, miếng vải băng chỗ vết thương lộ ra vết máu.

Cô khẽ nói, “Đánh cậu”.

Hứa Khả nắm tay cô, “Chị đánh em được rồi, đánh chết em cũng không đi”, cậu thở ra một hơi, “Chị nhỏ xíu thế này, có thể đánh lại ai chứ? Cũng chỉ có em cam tâm tình nguyện để chị đánh thôi”.

Khương Doãn Nặc giơ tay vung qua, nhưng chỉ lau đi vệt máu chảy bên trán cậu, sau đó lại ôm lấy cổ cậu, dựa vào ngực cậu mơ hồ trách móc, “Chị ghét cậu, chị hận cậu đến chết, cậu là đồ đầu heo, đầu heo...”

“Nặc Nặc”, cậu cắt ngang lời cô, “Em sẽ không kết hôn với người khác, sẽ không sinh con với người khác”, cậu dừng lại, nhìn cô, “Chị hiểu ý em chứ?”

Cô cúi đầu không nói, nhưng trong lòng lại bị cảm giác ấm áp làm cho xao động.

Hứa Khả xòe tay ra, trong lòng bàn tay là chiếc nhẫn bị mất.

Cô cảm thấy kỳ lạ, “Sao lại ở chỗ cậu?”

Cậu tỉ mỉ đeo cho cô, “Trước khi ra cửa em đã nhặt nó lên”.

Cô nhìn cậu, nước mắt chảy dài, rơi xuống lòng bàn tay cậu, cậu khép tay lại, nói từng câu từng chữ, “Bất kể chị đối với em thế nào, hiểu lầm em, cười nhạo em, em cũng sẽ không buông chị ra nữa. Em sẽ luôn đợi chị, cho đến khi chị không sợ nữa, cho đến khi chị tin em... Trừ phi, chị nói với em, chị... chị không yêu em”.

Cô im lặng không lên tiếng tựa vào vai cậu, một lúc sau, mới nhỏ tiếng nói, “Không phải”.

“Không phải gì?” Cậu căng thẳng nhìn cô.

“Không phải... không yêu cậu”.

Nụ hôn, mạnh mẽ ập đến, môi và đầu lưỡi cô cảm giác không ngừng tê dại đau đớn, cô choáng váng mặt mày, hô hấp khó khăn. Cuối cùng cậu cũng buông cô ra, nhưng lại hôn liên tiếp lên khóe môi cô, cô đáp lại cậu, nhẹ nhàng tiếp xúc với môi cậu, hít lấy hơi thở của cậu, mùi hương của cậu, luôn khiến cô say mê đắm chìm.

Cậu dừng lại, bắt đầu cởi áo cô, ngón tay cậu khẽ run, động tác rất dịu dàng rất chậm rãi, giống như cô là đồ sứ dễ vỡ vậy. Ánh mắt cậu trở nên mê li âm u, cơ thể cô dưới sự vuốt ve của cậu cũng run rẩy theo, không thể khống chế. Trên người rất nóng lại cảm nhận được hơi lạnh, cô muốn ôm cậu, nhưng lại bị cậu đẩy ra.

Cậu nhẹ nhàng đặt cô lên giường, rồi cởi bỏ áo của mình, đứng ở bên giường, hai tay chống cạnh người cô, cúi người nhìn cô.

Cậu nhìn cô một cách chăm chú mà mãnh liệt. Tim cô đập nhanh sắp mất đi tiết tấu, cô muốn kéo chiếc chăn mỏng qua đắp lên người, nhưng liền bị cậu ngăn lại, cô quay mặt sang một bên, không dám đối mắt với cậu. Trên mặt cô vẫn còn nước mắt, tóc tai rối bời xoa trên làn da trắng nõn, cô nhắm hai mắt lại, viền mắt rất dài, lông mi khẽ rung, đôi môi mím lại, giống như quả chín óng ánh trong suốt, biểu cảm xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, cậu cười khẽ, trong lòng ngập tràn yêu thương, nhưng lại không thể kìm chế dục vọng đang rung động.

Khương Doãn Nặc cảm thấy giường bên phía chân lún xuống, cô căng thẳng nuốt nước bọt, tiếp theo cậu sẽ làm như thế nào? Cô không biết,

giống như rơi vào một nỗi sợ hãi không biết tên, cô cũng không muốn biết. Sau đó, hai chân cô bị người ấy thô lỗ tách ra...

“Đừng”, cô sợ hãi kêu thành tiếng. Cô mở mắt, muốn đẩy cậu ra, nhưng lại nhìn thấy một thứ rất xa lạ, ừm, vật thể... là màu hoa hồng đỏ xinh đẹp rực rỡ. Cô há hốc miệng, xấu hổ muốn đâm vào tường.

Không cho cô có chút phản kháng nào, cậu quỳ xuống giữa hai chân cô, cầm chặt cổ tay cô, cả người đổ xuống thân cô.

Da dẻ tiếp xúc thân mật, ấm nhuận như nước.

Vóc dáng cậu thật sự không có gì để nói, khỏe khoắn rắn chắc, da cũng rất đẹp.

Ngay cả hơi thở của cậu cũng đang run rẩy.

Cậu còn, mạnh mẽ chống lên cô.

“Đợi...”, cô cầm một túi bao cao su lên đưa cho cậu, má nóng như lửa đốt.

“Lần đầu tiên mà đeo cái này chị sẽ đau”, cậu cắn nhẹ vành tai cô, “Chị yên tâm, em sẽ không ở bên trong... Nhé...”.

Giọng cậu trầm khàn, mang theo hơi thở nóng hổi nặng nề, nghe thấy càng thêm đỏ mặt tim đập nhanh.

Cô căng thẳng đến sắp ngất rồi, tự động lược bỏ chữ cuối cùng cậu vừa nói.

Cậu bắt đầu dịu dàng hôn cô, hôn lên vành tai xinh đẹp của cô, tay không ngừng trượt xuống theo đường cong cơ thể cô, tim cô cũng không ngừng chùng xuống theo. Cuối cùng cô không tìm được nắm lấy tay cậu, “Đừng...”, dường như cô đang cầu xin, giọng nói đó nghe rất mềm mại mà

yếu ớt. Cậu thở gấp, giữ chặt hai tay cô, tay còn lại tiếp tục mạnh mẽ xâm chiếm.

Cô chỉ biết bất đắc dĩ né tránh, nhưng cuối cùng vẫn không tránh được gì.

Cậu ngẩng đầu lên, trên mặt lấm tấm mồ hôi, biểu cảm có chút buồn cười, “Sao em không tìm được chỗ đó”, trong vẻ mặt vô tội của cậu mang theo khát vọng sốt ruột.

Như vậy có thể thấy, phim A không phải là vụn vặt.

(Phim A: chỉ phim người lớn)

Khương Doãn Nặc ngây người, “xì” một tiếng không nhịn được cười phá lên.

Mặt Hứa Khả bỗng nhiên đỏ ửng, “Chị còn cười”, cậu thẹn quá hóa giận chơi xấu, dùng tay sờ mò lung tung.

Cô buồn bã vụn vụn cơ thể, khẽ nước nỡ.

“Ừm, đây rồi”, cậu hưng phấn kêu lên một tiếng, lại ngẩng đầu hỏi, “Nặc Nặc, là chỗ này sao, có phải không?”

Cậu còn hỏi, cậu còn hỏi nữa, cô hận không thể đá bay cậu đi.

Cậu thử tiến vào, động tác ngại ngần mà tràn đầy hiếu kỳ.

“Đau quá”, cô thật sự đá bay cậu, cái tên thô lỗ này.

“A”, Hứa Khả ôm bụng la lên, “Chỗ này của em vốn đang bị thương, chị nhìn đi”.

Khuông Doãn Nặc giật mình, chỗ đó quả thật bầm tím một mảng lớn. Hứa Khả cầm tay cô ấn lên đó, “Chị sờ thử xem, hình như bị gãy xương sườn rồi”.

“Không phải chứ”, cô hơi sốt ruột, đưa tay khẽ ấn.

Hứa Khả hít sâu, dục vọng mãnh liệt dụ dỗ cơ thể cậu đột nhiên dùng lực về phía trước, liền thấy nước mắt cô tuôn trào. Cậu vội che miệng cô lại, không dám làm bừa nữa, chỉ lo lắng mà yêu chiều hôn cô, “Đừng sợ, em vào rồi, sẽ không đau nữa...”

Cô nằm cứng ngắc, mồ hôi đầy người, cô khẽ nức nở, “Không đau mới lạ, đau chết tôi rồi, Hứa Khả cậu là đồ khốn, cậu gạt tôi, hu hu... Cậu, cậu không được động đậy nữa”.

Cậu ôm cô, khẽ dỗ dành, “Em không cử động nữa, Nặc Nặc, chị đừng sợ”, thấy cô yếu ớt nằm trong lòng mình, trong lòng cậu triều dâng cuồn cuộn, sao có thể bỏ cuộc tại đây chứ. Đợi cô dần bình tĩnh trở lại, cậu sốt ruột chậm rãi cử động rất nhiều lần.

“Thế nào”, cậu thở hỗn hển, giọng nói run rẩy an ủi nỗi sợ hãi và xấu hổ của cô, lại mang theo một sự vui vẻ khó diễn tả.

Cô bất giác tỉ mỉ đánh giá cậu, đôi mắt nhuốm đầy dục vọng, môi hơi nhếch lên, yết hầu khẽ chuyển động, bờ vai rộng, lồng ngực rắn chắc..., đẹp trai mà quyến rũ, càng khiến cô si mê. Vào giây phút này, cô chỉ muốn có cậu nhiều hơn nữa, cùng cậu hòa làm một, từng chút tan vào trong cơ thể cậu. Cảm giác này mãnh liệt như vậy, nhưng cô lại không biết biểu đạt như thế nào, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cậu, từ má, đến xương quai xanh, đến bờ eo thanh mảnh... Mồ hôi từ gò má xinh đẹp chảy xuống trước ngực cậu, cô “ừ” một tiếng, vùi mặt vào cổ cậu.

Cậu nhin không được khẽ rên rỉ, mang theo sự kìm nén, càng thâm nhập sâu hơn vào cơ thể cô.

Cô cấu mạnh lên vai cậu, cảm giác kỳ diệu chầm chậm lan tỏa, không ngừng che đi sự đau đớn và khó chịu trước đó, như có như không bơm vào trong tứ chi thân thể cô, dẫn đến dục vọng khiến người ta mơ màng, vừa ngọt ngào vừa sợ hãi. Giống như tộc người tuyệt vọng dạo chơi dưới nước, chờ đợi thoát khỏi nơi đó, lại khao khát bị triều cường dục vọng dâng lên nhấn chìm.

Cậu hơi dừng lại, cố gắng điều chỉnh hô hấp, vẫn sợ sự thô lỗ của mình một lần nữa làm đau cô. Cậu cẩn thận tiến lên, cho đến khi hoàn toàn kết hợp cùng cô, mới thở dài một hơi, đưa tay ôm cô vào lòng, áp sát tai cô yên lặng hít thở. Nhìn cậu ở khoảng cách gần như vậy, cảm nhận cậu rõ ràng như vậy, trong lòng dâng lên một sự cảm động, một sự cảm động sâu thẳm mà chân thật, khiến cho tim đập mạnh, dường như đã đợi rất lâu, tìm kiếm rất lâu rồi, cuối cùng đã có thể bù đắp cho cuộc đời bị hư không xâm chiếm, cuối cùng đã có thể tin rằng, trên thế giới này, sẽ có một người như vậy bầu bạn cùng mình, nói lời từ biệt với năm tháng cô đơn thiếu sức sống.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tình Yêu Là Thuốc Mê

Dưới lớp chăn mỏng màu trắng, là một thân thể trẻ trung không mảnh vải che.

Ngón tay cậu hơi ẩm ướt, không kiêng nể gì du ngoạn trên làn da cô, cuối cùng dừng lại ở vết sẹo mờ mờ trên vai trái cô.

“Đừng làm loạn nữa, để chị ngủ một lát”, cô nhắm mắt, nếu không phải cơ thể đau nhức thì cô gần như muốn thuyết phục chính mình, chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Có lẽ khi tỉnh dậy, chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Cô vẫn là cô, cậu cũng chỉ là cậu.

Ánh nắng cuối cùng cũng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, mạnh mẽ rơi khắp giường, xuyên vào mỗi ngóc ngách trong lòng người, đẹp đẽ, âm u, dễ chịu, buồn thương. Nó giống như cái sừng do thượng đế vươn về phía nhân gian, thăm dò bí mật không thể nói trong biển người mênh mông.

So ra thì, cô càng ngày càng thích những buổi sớm mai ánh sáng lờ mờ, hoặc là những ngày mưa âm u.

Khi đó, cô thậm chí không nhìn rõ người ở bên cạnh là ai, chỉ người thấy hơi thở quen thuộc nhưng mờ ám, là đủ rồi.

Không dám nghĩ nhiều, rốt cuộc cậu là ai?

Nằm trong khuỷu tay cậu, bờ vai trần dán vào ngực cậu, cậu dùng cằm cọ nhẹ lên khuôn mặt cô, chòm râu mới mọc lún phún đâm lên mặt mang đến cảm giác như kim châm, đau nhói tê dại một cách mờ ám, nhưng lại mang một loại hưởng thụ ngọt ngào khó tìm chế.

Cô không nhịn được xoay người đối mặt với cậu, đưa tay sờ cằm cậu, hơi hiếu kỳ, “Cậu mọc râu rồi?”

Cậu đặc ý dùng râu đâm vào lòng bàn tay cô, “Đàn ông không phải đều như vậy cả sao?” Không uổng công mỗi ngày cậu đều kiên trì sử dụng dao cạo râu, chòm lông màu nâu từng mềm mại dần dần biến thành màu xanh thô ráp.

Đàn ông? Cô nhất thời ngậy người, chỉ mấy tiếng trước, trong tiềm thức cô vẫn còn coi cậu là một đứa trẻ. Ký ức thời niên thiếu luôn khó mà phai mờ, cho dù đã trải qua nhiều như vậy nhưng vẫn không thể xóa nhòa. Cô âm thầm thở dài, từ nay về sau, cô có phải cần nỗ lực quên đi, người được cô coi là em trai đó không?

Nhưng mà còn người khác thì sao? Sự thật này sẽ thay đổi như thế nào.

Tất cả mọi chuyện, từ lúc họ chào đời, đã được định sẵn rồi.

Cậu dịu dàng hỏi, “Còn đau à?”

“Ừm”, cô khẽ đáp.

Hứa Khả đứng dậy vào phòng tắm, mở vòi sen, ngâm mình xuống dòng nước ấm trong bồn. Sau đó quay về bên giường, vén chăn trên người Khương Doãn Nặc lên.

Cô kinh ngạc kêu lên, thẹn thùng cuộn thành một cục, nhưng không kịp tránh né, bị cậu dùng một tay chặn eo bế lên.

Ngoài trên giường ra, cô vẫn chưa quen việc tiếp xúc thân mật như thế này.

Cậu bế cô sai bước đặt vào bồn tắm, bốn phía là hơi nước bốc lên mờ mịt, đáy bồn tắm có vài cái rãnh nhỏ hình tròn màu xanh, ánh lên màu xanh biếc dập dờn cả hồ nước, ý xuân phơi phới.

“Em... lại muốn nữa rồi”, cậu nói khẽ.

Mặt Khương Doãn Nặc bỗng đỏ ửng, “Rất đau...”

Cậu hôn cô, nũng nịu giống như một đứa trẻ, nắm lấy tay cô di chuyển dọc theo eo mình.

Cô hơi ngại ngùng nhẹ nhàng nắm lấy nó, nhiệt độ đó dường như có thể làm bỏng tay cô.

“Làm sao bây giờ?” Cậu khàn giọng hỏi.

Cô rút mạnh tay về, lúng túng không nói ra lời. Sau đó từ từ mở miệng, “Ngãng đầu ba tấc có thần linh, không biết chúng ta sẽ chịu đựng trừng phạt như thế nào”.

Hứa Khả một hồi lâu không nói gì, cô nằm sấp lên trước ngực cậu, loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ.

Trong lòng cô khẽ đau đớn thần thờ, cô vốc một bụm nước lên, nhìn chúng chảy xuống càng lúc càng nhanh, đột nhiên nghĩ đến một bài hát

Cuối cùng đã đưa ra quyết định này

Người khác nói thế nào em không quan tâm

Chỉ cần anh cũng khẳng định giống như vậy

Em nguyện đi theo anh đến chân trời góc biển

Em biết mọi thứ đều không dễ dàng

Trái tim em luôn thuyết phục bản thân mình

Sợ nhất là anh đột nhiên nói muốn từ bỏ

Sợ nhất là anh đột nhiên nói muốn từ bỏ..., bất luận là kết quả gì, đều là cô tự tìm lấy, là cô phải gánh lấy, cho đến khi tình cảm này tan thành mây khói.

Tan thành mây khói...

Cô tự cười mình, gần đây trở nên càng ngày càng đa sầu đa cảm rồi.

Hai người cứ như vậy có hơi ngọt ngào, bỗng cậu thấp giọng chửi một câu, “Mẹ kiếp thần linh gì đó”, sau đó cậu lại lớn tiếng gào lên, “Các người nghe cho rõ đây, có ngon thì nhắm vào tôi đây này, đừng có ức hiếp phụ nữ”.

Khương Doãn Nặc khẽ đấm cậu một cái, “Cậu bị bệnh à”.

Nhưng vẻ mặt cậu lại cực kỳ nghiêm túc, “Yên tâm đi, họ sẽ không gây phiền phức cho chị đâu, cho dù có sai thì cũng là do em sai trước”.

Trong lòng cô bỗng ấm áp, không biết nói gì mới phải, nắm chặt tay cậu, chơi đùa ngón tay thon thả mà rắn chắc của cậu.

“Chị muốn... ở mãi chỗ này, không đi đâu cả”, cô và cậu tay đan trong tay.

Bên ngoài, bao nhiêu là người, bao nhiêu là ánh mắt.

“Được, nhưng mà bây giờ em không có nhiều tiền như thế”, cậu cúi người hôn cô, “Nhiều nhất chỉ có thể ở đến đêm nay thôi”.

Cô không vui chu môi, “Hết tiền rồi, chị đi làm thêm nuôi cậu”.

Hứa Khả vén mái tóc ướt trước trán cô, khẽ véo mũi cô, “Nói gì vậy hả, em mới nên là người kiếm tiền nuôi gia đình chứ”.

Gia đình..., cô cười, nụ cười hơi thấp thòm lo âu.

Điện thoại có hơn mười cuộc gọi nhỡ.

Khương Doãn Nặc rất không tình nguyện gọi lại.

Bên kia Quan Dĩnh không đợi cô lên tiếng đã vội nói toạc, “Đã hai mươi tư tiếng đồng hồ rồi, còn không tìm được người thì bọn tớ định sẽ báo cảnh sát, Lôi Viễn nói em trai cậu cũng không có ở ký túc xá, hai người đang ở cùng nhau sao? Hôm nay có tiết kiểm tra môn điện cậu cũng quên rồi hả? Lão già đó ghi tên cậu lại rồi, Tiểu Khương, cậu cả ngày không lên lớp, trước giờ chưa từng có, tớ còn nghĩ là cậu với bạn trai thần bí của mình cùng nhau bỏ trốn rồi cơ đấy, sao lại vẫn còn dính lấy em trai cậu thế, quá khiến người ta thất vọng mà, cậu thật là không có tiền đồ...”

“Cậu nghỉ ngơi một chút đi, tớ sẽ về ngay”, nói xong cô liền cúp điện thoại, bất đắc dĩ nhìn Hứa Khả.

“Đi thôi”, Hứa Khả lại hôn cô tới tấp, rồi cầm cặp sách cô lên, mở cửa phòng ra.

Mấy ngày sau đó, Hứa Khả luôn rất bận rộn, bận tìm việc làm, giúp người ta viết code, hoặc là đến văn phòng luật sư làm chân sai vặt. Không tiền thì làm thế nào, con người cũng phải ăn cơm chứ, cậu không muốn lại chìa tay xin tiền Hứa Thụy Hoài. Huống hồ sắp thi cuối kỳ rồi, hai bài kiểm

tra chuyên ngành. Cậu giống như một con robot học hành làm thêm không ngừng nghỉ, thời gian ngủ cũng rất ít.

Có một số chuyện đã xảy ra, cậu không muốn quay đầu nhớ lại, cậu cũng sợ, chỉ là không dám nghĩ nhiều mà thôi, cũng không dám có biểu hiện gì. Nếu cậu cũng do dự hối hận thì cô phải làm thế nào? Họ phải làm thế nào?

Thời gian đã không thể quay trở về quá khứ được nữa.

Cậu cảm thấy bản thân giống như đã điên, bán mạng bỏ ra hết tất cả năng lượng. Lúc ở bên nhau ngọt ngào quên cả bản thân, một khi đã hòa nhập lại vào đám đông con người, cảm giác tự trách cùng tội ác liền giống như ma quỷ mạnh mẽ kéo đến. Tình yêu là thuốc mê, chỉ có thể xoa dịu nỗi đau trong nhất thời.

Đối với tương lai, trong lòng cậu không có tính toán gì, chỉ có dốc hết sức nắm chắc cơ hội bên mình. Đợi đến khi tốt nghiệp, tìm một công việc tốt, cùng cô rời khỏi thành phố này, đến một nơi không ai quen biết họ, có lẽ sẽ tốt hơn.

Có lẽ, mọi thứ đều sẽ ổn, chỉ cần cô cũng nghĩ như vậy.

Cuối tuần, Lôi Viễn âm ỉ đòi mời cơm, chúc mừng cậu ta và Quan Đình tái hợp. Có một số người vô tâm vô tính như vậy đó, sống rất đơn giản mà vui vẻ. Trên thế giới này, người may mắn đều có thể mặc sức hưởng thụ dưới ánh mặt trời. Thật lòng yêu nhau, có ai mà không muốn nói cho tất cả mọi người biết niềm vui của mình chứ.

Lôi Viễn tìm Lục Trình Vũ mượn tiền, “Ban đầu tính chỉ có nhóm năm người ăn uống chơi bời chúng ta ra ngoài ăn bữa cơm thôi, ai ngờ đám ranh con trong đội bóng ngày nào cũng lải nhải bên cạnh tôi, dẫn đến mấy con nhóc đội hậu cần cũng hòa đi theo, như vậy tính ra ít nhất cũng có mười

người, tôi làm gì có nhiều tiền như vậy, một thằng đàn ông, cũng đâu thể tìm vợ mình mượn tiền”.

Lục Trình Vũ trực tiếp đưa ví tiền của mình cho cậu ta, “Nhóm năm người ăn uống chơi bời là sao?” Cậu không hiểu.

“Không phải là hai vợ chồng nhà tôi, hai chị em Hứa Khả, thêm cậu nữa...”, cậu ta cầm lấy ví tiền giở xem, “Bà nó, nhiều đây sao đủ chứ”.

“Chi bằng gọi là nhóm ăn uống gái gú cờ bạc đi”, Lục Trình Vũ nhàn rỗi nói, “Cậu đó, chỉ làm mấy chuyện vô ích thôi, thất tình thì tìm người uống rượu cùng cậu, tái hợp lại muốn mời ăn cơm, chút tiền đó của tôi đã bị cậu moi sạch rồi, tôi hết tiền rồi, cậu tìm Hứa Khả mượn đi”.

“Thằng nhóc đó? Còn nghèo hơn tôi nữa, gần đây sốt ruột đi tìm việc khắp nơi”, Lôi Viễn vò đầu bứt tai rất không có phong độ.

Lục Trình Vũ xoay người bỏ đi.

Lôi Viễn vội níu cậu ta lại, “Đừng đi chứ, nghĩ cách giúp tôi đi”.

Lục Trình Vũ nói, “Trường tôi phụ thuộc vào bệnh viện trước giờ nguồn thận eo hẹp, cậu suy nghĩ kĩ đi”.

Cậu nói là nói, làm là làm, vẫn giúp Lôi Viễn gom đủ tiền.

Lôi Viễn và ông chủ của “Bạn học có hẹn” đã thân thiết từ lâu, thế là tìm một buổi trưa thứ bảy không có ai ăn cơm bao cả quán ăn nhỏ, bỏ ra chút tiền, chí ít rẻ hơn nhiều so với phòng bao KTV. Cậu ta là người thích náo nhiệt, có đồ ăn có thức uống, người đẹp một bên, bạn ăn chơi tề tựu đông đủ, liền cảm thấy tâm trạng thoải mái, đời người chẳng qua cũng chỉ có thế.

Nhưng mà nhưng mà...

Cả đám đang ăn uống vui vẻ, cậu ta âm thầm ghé sát tai Quan Dĩnh nói, “Bà xã, nghỉ hè chúng ta đi đăng ký học Tân Đông Phương đi, dù sao cũng rảnh mà”, cậu ta cá, trong tình huống này, Quan Dĩnh sẽ không thể không mòng sĩ diện mà trở mặt với mình.

Khương Doãn Nặc ngồi bên cạnh Quan Dĩnh, nghe thấy rất rõ ràng, cô chỉ Lôi Viễn cười nói, “Được nha, cậu xảo trá, lừa đến tay rồi lại dùng chiêu này”.

Lôi Viễn cười hi hi.

Quả nhiên Quan Dĩnh ngại không nổi diện, chỉ hỏi cậu ta, “Không phải nói là không ra nước ngoài sao? Lại đổi ý rồi à?”

Lôi Viễn đánh trống lảng, “Đó là... dù sao nghỉ hè rảnh rồi mà, bây giờ tìm việc làm cấp sáu cũng không gọi là gì, hơn nữa thi nghiên cứu sinh không phải cũng phải thi tiếng Anh sao?”

Quan Dĩnh gật đầu, “Anh qua được cấp bốn chưa?”

Lôi Viễn vội nói, “Qua rồi, qua từ lâu rồi”.

“Bao nhiêu?”

“Sáu mươi... điểm rưỡi.”

Quan Dĩnh cười cười, “Điểm số này được đấy, không nhiều cũng không ít”.

Lôi Viễn bộ dạng khúm núm như nàng dâu nhỏ, Khương Doãn Nặc nhìn thấy mà buồn cười.

Lôi Viễn nhìn cô một cái, đột nhiên hỏi, “Doãn Nặc, sao em trai cậu vẫn chưa đến?”

“Hả? Sao mình biết được”, cô cúi đầu uống nước, “Không phải bảo là đi làm thêm rồi sao?”

Đối diện chiếc bàn tròn lớn là mấy cô gái trong đội cổ vũ đang ngồi.

“Chị Khương”, Ngôn Hề La gọi cô, giọng điệu vô cùng thân mật, “Vết thương của Hứa Khả đỡ hơn chưa?”

Từ sau hôm đó, Ngôn Hề La không chủ động nói chuyện với cô nữa, cho dù có gặp ở trường cũng là lướt qua nhau như người xa lạ, Khương Doãn Nặc còn rất vui mừng, thậm chí không cần phải khách sáo với cô ta nữa. Đối với cô gái này, cô thật sự không thể thích được, hai người căn bản không phải người cùng đường, có câu không hợp nhau nói chuyện chưa tới nửa câu, không cùng chí hướng không thể bàn bạc, không liên quan đến mờ ám vướng bận giữa Ngôn Hề La và Hứa Khả, Khương Doãn Nặc cũng không có cảm giác làm bạn bè với cô ta.

Đây chính là duyên phận giữa con người với con người.

Không ngờ con bé này lại nhiệt tình với mình trước mặt đông người như vậy, cô cũng đành phải lịch sự đáp lời, “Mình cũng mấy ngày rồi không thấy cậu ấy, cậu nên hỏi Lôi Viễn ấy”.

Chắc, tính toán giữa con gái thật là nhiều.

Lôi Viễn cười ha hả nhìn về hướng cánh cửa, “Hỏi tôi làm gì, không phải người này đã đến rồi sao?”

Ánh nắng bên ngoài hừng hực chiếu vào, Hứa Khả sải bước lớn đi vào, băng vải bên mắt đã tháo xuống, để lộ vết thương vẫn chưa khép miệng cực kỳ không hài hòa.

Cậu lướt qua những người ngồi trên bàn, ánh mắt hơi dừng lại trên gương mặt Khương Doãn Nặc.

Khương Doãn Nặc gấp rau, bỏ vào trong miệng, ăn cực kỳ nghiêm túc, rất miệt mài.

“Đang nói cậu đấy”, Lôi Viễn chào cậu, rồi lại chỉ vào chỗ trống bên cạnh Lục Trình Vũ.

“Tôi ngồi ở đây, chỗ này có máy quạt”, cậu đưa tay lau mồ hôi trên trán, kéo ghế cố chen lấn ngồi xuống bên cạnh Khương Doãn Nặc, mới lại cười hỏi, “Nói gì tôi thế?”

Dưới bàn, chân cậu nhẹ nhàng nhích đến. Cô mặc váy ngắn, làn da lộ ra ngoài bị chất liệu vải jean thô ráp nửa muốn nửa không ma sát, cô nhẫn nại di chuyển chân sang một bên, nhưng cậu lại bá đạo dính sát theo.

Hết cách, cô ngẩng đầu giả vờ tức giận liếc cậu một cái, hai má ửng đỏ.

Trong lòng Hứa Khả khẽ rung động, tay phải cầm chai rượu ở trước mặt lên uống một ngụm lớn, tay trái nhanh chóng trượt qua eo và sống lưng, rồi đặt lên phía sau ghế cô đang ngồi.

Tư thế như thế, giống như đang ôm cô vậy, sống lưng cô thẳng đứng, hơi cứng đờ.

Quan Dĩnh nhìn nước cam trong ly của Khương Doãn Nặc, “Tiểu Khương, cậu đổi sang uống rượu à, mặt đỏ lên rồi”.

Khương Doãn Nặc sờ loạn lên mặt, “Vẫn, vẫn ổn chứ?”

Lôi Viễn cười như không cười nhìn họ, “Ày, Hứa Khả, bọn này đang nói cậu là sự tích anh hùng ba chọi một”, cậu ta chìa miệng về phía Ngôn Hề La, “Đúng không, người đẹp, người ta đã vì cậu mà mặt mày hốc hác rồi, không gì trả ơn thì lấy thân báo đáp đi”.

“Cậu chết đi”, Ngôn Hề La đứng dậy rót rượu trắng vào ly cho Lôi Viễn, “Cậu nói vớ vẩn, đáng phạt”.

Mọi người đều hòa theo, chỉ là Quan Dĩnh ở bên cạnh nhìn, cũng ngại không cưỡng ép mời rượu, Lôi Viễn khẽ nhấp môi ra hiệu như đã uống.

Lôi Viễn uống rượu vào là trở nên nói nhiều, cứ lái nhai mãi.

Cậu ta giơ tay vỗ vai Khương Doãn Nặc, “Doãn Nặc, chuyện chung thân đại sự của em trai cậu cũng đã giải quyết rồi, còn cậu thì sao? Hay là cân nhắc Lục Trình Vũ của chúng ta đi, thằng nhóc này được đó, có điểm nào không bằng Hứa Khả đâu, cần ngoại hình có ngoại hình, bóng chơi cũng giỏi...”

Lục Trình Vũ lắc lắc đầu, ném một chiếc đũa sang.

Khương Doãn Nặc uống ngụm nước cam bị sặc, ho một trận dữ dội.

“Cậu nói con mẹ gì thế hả, chỉ có cậu là giỏi nói thôi”, Hứa Khả cười cắt lời Lôi Viễn. Ai cũng nghe ra rằng, tuy cậu cười nhưng ngữ khí lại không vui. Cậu không phải kiểu người vì mấy câu nói đùa mà sẽ trở mặt, vì vậy những người có mặt không tránh khỏi ngạc nhiên, không hiểu tại sao cậu lại tức giận, cũng trở nên im lặng.

Lôi Viễn không so đo với cậu, trước sau đều cười hi hi.

Có lẽ là muốn chuyển đề tài, khuấy động không khí, có người hỏi đùa một câu, “Tôi bảo này Hứa Khả, Khương Doãn Nặc là chị gái cậu thật à? Sao nhìn không giống gì hết vậy?”

Người nói vô tâm, người nghe có ý, trái tim Khương Doãn Nặc lập tức lơ lửng.

Hứa Khả mặt không biến sắc nhìn người đó một cái, không vội đáp lời.

Vẻ mặt người đó hơi ngượng ngùng, “Ý tôi là, cậu ấy trông nhỏ hơn cậu, ngược lại giống em gái cậu hơn”.

Khương Doãn Nặc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lại có người không để cô được như ý.

Ngôn Hề La tiếp lời, “Câu này của cậu nói có nghĩa khác, tớ còn tưởng cậu muốn nói hai người họ không giống chị em ruột cơ, không giống kiểu có quan hệ huyết thống. Tớ còn nghĩ, sao có thể chứ, hai chị em người ta rõ ràng là rất giống nhau mà”.

Vấn đề giống hay không giống này lập tức trở thành đề tài hay để tám chuyện, trên bàn ăn lại náo nhiệt trở lại.

Cuối cùng cả đám nhất trí đưa ra kết luận, mặt mũi không giống, nhưng miệng và cằm thì... lại rất giống.

Bữa cơm này, ăn vô cùng khó chịu.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ngày Mai Sẽ Đến

Khương Doãn Nặc bước vào phòng ký túc xá, bốn người hiếm khi tụ tập cùng nhau.

Cô nhìn thấy trên bàn Quan Dĩnh chất một đống sách, không phải GRE thì là Toefl, thuận tay cầm một cuốn lên lật xem, hỏi, “Cậu định ra nước ngoài cùng Lôi Viễn à?” Chiếc nhẫn trên tay cô khúc xạ ánh nắng giữa trưa, rực rỡ chói mắt.

Quan Dĩnh ngó thật kỹ, càng thêm chắc chắn đó là cùng một kiểu.

Tim cô đập dữ dội theo phát hiện này.

Có lẽ là do đọc sách hơi mệt, cô thở ra một hơi dài, “Tớ cũng không còn cách nào khác”, cô cười chế nhạo, nhưng lời nói lại không có chút bất đắc dĩ nào.

Khương Doãn Nặc trêu cô, “Ra nước ngoài làm gì? Trong nước ăn ngon uống ngon, có bố mẹ chăm sóc, ra nước ngoài gặm bánh mì còn phải tự nấu ăn, không phải chịu khổ sao”.

Quan Dĩnh chống cằm chậm rãi nói, “Ai bảo tớ gặp phải khắc tinh chứ? Thử xem sao...”

Hoàng Tử Hi cười nói, “Sức hút của trai đẹp quả có khác, nếu như tớ gặp được người như vậy thì cũng tình nguyện bị cuốn vào”.

Châu Vũ cười nhạo, “Đó mới gọi là không có tiền đồ? Bị người khác dắt mũi, không có chút chủ kiến nào, chỉ vây lấy một người đàn ông, đó gọi là chuyện gì chứ”.

Khương Doãn Nặc đứng xoay lưng lại với Châu Vũ, cô lè lưỡi trêu đùa với Quan Dĩnh.

Ngược lại Quan Dĩnh không hề để ý cười nói, “Thứ mình thích tại sao không đi giữ lấy, ai nói con gái thì phải đứng ngay tại chỗ đợi chứ, chúng ta cũng phải tích cực tranh thủ không phải sao? Đã tận lực nhưng không thể ở bên nhau, đó là không có duyên phận, cũng không oán thán được ai”.

Khương Doãn Nặc dí dỏm giơ ngón cái lên.

Quan Dĩnh lại nói tiếp, “Chuyên ngành của chúng ta, ra nước một thời gian cũng được, tốn thời gian hờn dỗi, chi bằng chuẩn bị sẵn sàng, tranh thủ moi chút học bổng, bớt gây phiền phức cho gia đình”.

“Có lý”, Hoàng Tử Hi gật gật đầu, “Chúng ta phải kiên trì giữ hai tay, một tay giữ sự nghiệp, một tay giữ đàn ông. Bây giờ tớ đọc sách không vô, đành phải đi giữ đàn ông thôi”, nói xong đi hẹn với bạn trai cầm hộp cơm, đi thẳng đến căn tin.

Đợi Châu Vũ cũng đi, Quan Dĩnh lại nhìn Khương Doãn Nặc khẽ thờ dãi, “Rất nhiều người đều sẽ nói hay làm dở, thà từ bỏ cuộc sống bình lặng mà lựa chọn con đường đầy bụi gai. Có lẽ, khi cậu đi trên con đường đó, thứ cậu nhìn thấy không phải là phong cảnh cậu tha thiết ước mơ, mà là...”, cô khẽ hừ một tiếng, bĩu môi, “Ồ, hóa ra cũng chỉ có như vậy mà thôi”.

Biểu cảm của cô đáng yêu lại buồn cười, Khương Doãn Nặc vỗ vai cô an ủi nói, “Tình yêu đến cũng đã đến rồi, còn cho cậu thời gian để lựa chọn sao? Đừng nghĩ nhiều quá, chỉ cần không tổn thương đến người khác, quyết định rồi thì cứ làm, muốn sống muốn chết cũng chỉ có một kiếp này”.

Mỗi một người, dù có thông minh giỏi lẫn lộn đến mấy, chẳng qua cũng là cá nằm trên thớt của số phận mà thôi. Chuyện sau này, ai có thể nói rõ được chứ?

Khương Doãn Nặc nói xong lời này, lại có hơi mê muội. Bắt đầu từ khi nào, lý luận của cô lại trở nên hoàn toàn trái ngược như vậy, nghe sặc mùi tình yêu là tối cao. Mà suy nghĩ này, là điều mà cô từng phản đối. Vì cô sẽ liên tưởng đến Khương Mẫn, người mà cả đời này đều chìm sâu vào vũng lầy do chính mình tạo nên, không thể thoát ra. Cô từng nói với bản thân rằng, vĩnh viễn cũng không được trở thành Khương Mẫn thứ hai.

Cô cũng đã từng, vô cùng khinh bỉ, những thứ gọi là tình yêu đó. Nhưng cái thứ hư ảo mờ mịt như thế lại có thể mang lại tai họa mang tính hủy diệt. Đến khi bạn bị nó giày vò đến thoi thóp, ngay cả cái đuôi của nó bạn cũng không tóm được, giống như nó chưa từng đến.

Nhưng mà bây giờ, mọi thứ đều đã bị đảo ngược, trong lúc không để ý.

Nghĩ đến đây, tâm trạng cô liền trở nên tiêu cực. “Tớ hi vọng”, cô ngây người nói với Quan Dĩnh, “Các cậu có thể có được kết quả tốt”.

Quan Dĩnh nhìn dáng vẻ hồn vía lên mây của cô, càng phát hiện thấy sự thấp thỏm bất an, giống như nghi vấn chôn sâu tận đáy lòng đó chính là sự thật hoàn toàn chính xác vậy. “Tiểu Khương”, cô không nhịn được muốn hỏi, “Có phải cậu... các cậu...”, làm sao cô có thể nói ra được chứ, nếu đó là thật..., nếu đó là thật thì cô sẽ khâm phục dũng khí của cô ấy, hay là chỉ trích sự buông thả của cô ấy?

Tâm trạng người ngoài cuộc lại cũng sẽ lên xuống như vậy, không thể yên ổn.

“Nếu một tình yêu không thể có được lời chúc phúc của người khác thì phải làm thế nào?” Cuối cùng Quan Dĩnh không từ bỏ mà hỏi ra, chỉ có

điều cách hỏi uyển chuyển hơn nhiều.

Khương Doãn Nặc trực tiếp trả lời, “Qua hôm nay rồi hãy nói tới ngày mai”.

Đây, chính là câu trả lời.

Vì thế nên ánh mắt họ hướng về đối phương mới nóng bỏng cố chấp như thế, nhưng lại vô cùng yếu ớt. Tựa như cây nhỏ lung lay giữa mưa gió, bất cứ lúc nào cũng đều sẽ gặp phải xui xẻo đổ ngã. Ánh mắt như thế, cho dù có ra sức che đậy cũng vẫn lấp lánh sự lưu luyến cảm động lòng người và tình yêu không thể giả vờ che giấu.

Đột nhiên Quan Dĩnh có một sự xúc động đến rơi nước mắt. Người sống trong niềm vui của hai người yêu nhau, tâm tư luôn luôn mềm yếu, trong lòng ngập tràn sự cảm thông và khoan dung. Họ luôn ngây thơ mà hi vọng rằng, những người bên cạnh mình sẽ có thể hạnh phúc giống như họ.

Tình cảm của Khương Doãn Nặc nhạy cảm tinh tế, chỉ là lúc này, cô một mực chìm trong suy nghĩ của bản thân, nếu không sẽ phát hiện thấy vẻ mặt của Quan Dĩnh kỳ lạ, ngại ngùng, lo lắng, kinh ngạc, muốn nói lại thôi đến thế nào.

Khương Doãn Nặc đang nghĩ đến người ấy, nghĩ đến lời cậu nói với cô sau khi bữa cơm hôm đó kết thúc.

Lúc ấy đang trên đường trở về trường, hai người cố ý đi xen kẽ nhau một khoảng cách rất dài, người trước người sau. Cô ở đằng trước trò chuyện cùng mấy bạn nữ, cậu và Lục Trình Vũ tụt lại sau cùng trong đám người.

Tưởng rằng sẽ như vậy mà thôi.

Nhưng cậu bỗng nhiên gọi, “Khuông Doãn Nặc”, cậu gọi tên cô, rất lớn.

Người bên cạnh đều không hề để ý mà chỉ cười, chỉ tưởng là cậu đang trêu chị gái mình.

Song, dường như cô nghe ra được sự sáng khoái ở trong đó.

Cô muốn đến gần cậu, thế là quay người đi về phía cậu, lướt qua vai Lục Trình Vũ.

Nhưng cậu dừng lại mà không bước tiếp, miệng ngậm điều thuốc, đứng yên một chỗ, lặng lẽ đợi cô.

Đợi cô đến gần, cậu đột nhiên phả khói thuốc vào mặt cô, làm cô ho sặc sụa.

Cậu cười đắc ý, nhưng sau đó liền ôm lấy cô, ngay trước cổng trường đông người qua lại.

Cô hoảng hốt muốn vùng ra.

Nhưng lại nghe thấy cậu nói, “Đến khi nào em mới có thể tuyên bố với người khác rằng chị là của em”.

Không ai biết được đáp án.

Thế là họ nhẹ nhàng hôn nhau, dưới ánh nắng mùa hè.

Cô vẫn còn nhớ, mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người cậu, vẻ mặt sốt ruột hiện lên giữa trán, thậm chí cả tiết tấu hô hấp của cậu.

Tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn phải sống.

Tình yêu, có lẽ cũng không yếu đuối giống như trong tưởng tượng của con người, do đó đã kết thúc tại đây.

Đó là khoảng thời gian rối loạn mà lẫn lộn, vùng vẫy và trầm luân trong nỗi hoang mang, mệt mỏi vì phải cân bằng giữa việc học và kiếm tiền, trong đáy mắt lạnh nhạt hoặc thân thuộc của những người xung quanh, cảm xúc được giấu kín lại dường như bất giác dâng lên, mang theo nỗi đau đớn mà tuyệt nhiên của việc tự mình lưu đày, không hề kiêng dè mà lan tràn trong tâm nhĩ yếu đuối trong suốt của những người yêu nhau.

Có lẽ ngay từ thuở khai thiên lập địa, trong gen của con người đã ẩn chứa một loại virus mang tên tự mình hủy diệt.

Càng là tội ác sẽ càng không thể từ bỏ, càng đau khổ sẽ càng trở nên kiên trì, càng cấm kỵ sẽ càng mang theo vẻ đẹp cực đoan chán chường.

Mà sự quyến luyến cao độ này đã trở thành sợi dây thừng chắc chắn nặng nề, không thể thoát khỏi, không thể chịu đựng.

Tựa như một cuộc đọ sức giữa các linh hồn, như hình với bóng, hủy hoại tâm trí.

Họ càng ngày càng muốn ở bên nhau nhiều hơn, càng muốn cuốn vào, quên đi bản thân chìm vào một thế giới khác. Hẹn hò bí mật ngọt ngào, có thể là trong rừng cây loang lổ ánh nắng vào giữa trưa, có thể là trên hành lang tối đen ở tầng dạy học vào đêm khuya, cũng có thể là trong phòng vẽ rực rỡ ánh đèn không một bóng người.

Buổi tối, họ chia tay trước lầu ký túc xá.

Cậu thấp giọng nói, đợi em thêm một năm nữa, nhất định phải đợi em.

Những ánh mắt xung quanh khiến cô rất mất tự nhiên, cô khẽ gật đầu rồi liền chạy vào trong.

Lúc Khương Doãn Nặc trở về phòng ký túc thì lâu ký túc xá sắp tắt đèn, ba người bạn cùng phòng của cô đang đứng vây quanh một chiếc máy tính.

“Xem gì thế”, cô bỏ cặp sách xuống bước đến.

Ba người đó dường như không phát hiện cô đã trở về, đều bất ngờ quay đầu nhìn cô.

Đột nhiên Quan Dĩnh nắm lấy tay cô, “Tiểu Khương...”, cô ấp úng nói không nên lời, vẻ mặt kỳ lạ.

Trên mặt hai người còn lại lộ vẻ kinh ngạc không chắc chắn.

Ánh mắt Khương Doãn Nặc lướt qua họ, rơi xuống màn hình máy tính.

Đó là một giao diện quen thuộc, BBS của trang web trường.

Đoạn clip trên trang web vẫn đang chạy, hình ảnh rõ ràng sắc nét, hiệu quả quay rất tốt.

Đó là một căn phòng vẽ, có một đôi đang hôn nhau nồng nhiệt, bóng dáng hai người cuối cùng cũng từ từ tách ra, gương mặt hiện lên dưới ánh sáng khắp phòng, dáng vẻ tuy không gọi là vô cùng rõ nét nhưng hoàn toàn có thể nhận ra.

Sắc mặt Khương Doãn Nặc trắng bệch, hai tay cứng đờ yếu ớt chống xuống chiếc bàn trước mặt, cô gần như quên phải hít thở thế nào, bó tay hết cách, đứng ngồi không yên.

Những người bạn cùng phòng đứng phía sau cô, không ai nói tiếng nào.

Đây là một cảnh tượng cảm động lòng người, nam sinh cao to điển trai, dáng vẻ thâm sâu, cô gái dáng người nhỏ nhắn nằm trong vòng tay nam sinh, vẻ mặt dịu dàng, hai người hôn nhau thắm thiết đến quên cả đất trời.

Tiêu đề trên clip cực kỳ bắt mắt, những con chữ màu đen đỏ đâm vào hai mắt, mạnh mẽ xé nát lục phủ ngũ tạng của cô. Cô đưa tay run run nắm lấy con chuột máy tính, thẫn thờ đóng trang web lại.

Đèn đột nhiên phụt tắt, bóng tối trong phút chốc che đậy tội ác nhục nhã. Mọi người hoàn hồn trở lại, có người mở đèn dự phòng lên, có người cầm khăn chậu đi tắm rửa, mỗi người đều bận việc của mình, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng cô nghe thấy một giọng nói khẽ nhưng rất rõ ràng, “Biến thái”.

Hai chữ này đâm thẳng vào tai cô, toàn bộ máu bỗng chốc chảy ngược lên đầu, cô cảm thấy vô cùng choáng váng, dường như không thể kiềm chế mà ngã xuống giường mình. Cô dùng tay đỡ lấy trán, không thể suy nghĩ gì.

Quan Dĩnh đứng bên cạnh, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, im lặng không nói.

Điện thoại trong túi rung liên tục, cô biết là ai, không nhìn tới liền bấm tắt.

Đáy lòng chìm trong hoang vu vô bờ.

Ngày mai, sẽ như thế nào đây?

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Dao Rọc Giấy Sinh Mệnh

Bình thường, con người sẽ dựa vào hạnh phúc của xã hội mà rạch qua rạch lại trong cuộc đời, giống như một con dao rọc giấy.

-Cổ Thành (Anh Nhi)

Nghe nói nhà thơ giết vợ bỏ con này vừa là thiên tài, cũng là một đứa trẻ, lý trí luôn cách ông ấy rất xa, ông ấy oán hận và trốn tránh luân lý thế tục, hòng sống trong vương quốc do chính mình xây dựng nên.

Ông ấy là một người cực đoan, nên mới có thể viết ra một câu như vậy.

Khi con người lún sâu vào dục vọng của tình yêu, thì sao có thể chưa từng mang nỗi nhớ nhung mang tính hủy diệt, chỉ là lý trí khiến họ yếu đuối không thể bước vào trong sự điên cuồng tuyệt vọng của nhà thơ mà thôi.

Khương Doãn Nặc nằm trên giường, nhìn lên trần nhà màu trắng, mạng nhện nơi góc tường dính đầy bụi, quán lấy xác côn trùng nhỏ đang đong đưa trong gió nhẹ. Đó là một xã hội thu nhỏ, tuy có chống đối, cạm bẫy và cá lớn nuốt cá bé, nhưng không có nước mắt và đau thương. Còn bản thân cô, trong thế giới chân thực này, giống như con mồi trong lưới nhện, sẽ vụng vẫy trong nhục nhã, rồi chết đi trong tê dại.

Sáng sớm, những người bạn cùng phòng vội vàng tắm rửa, thu dọn sách vở, thỉnh thoảng vang lên vài câu khe khẽ, tiếng bước chân lộn xộn mà dồn dập. Nếu là trước đây, cô cũng sẽ giống như họ, một ngày bận rộn sẽ

bắt đầu như vậy, song bây giờ mọi thứ đều đã khác. Thậm chí cô còn không có dũng khí đi qua cánh cửa này.

Quan Dĩnh bước đến bên giường cô, thấy cô vẫn đang nhắm mắt, cũng không biết nên an ủi thế nào, đành phải khẽ nói một câu, “Cậu ngủ thêm một lát nữa rồi chúng ta đến lớp, hay là... tớ ở lại với cậu?”

“Tớ muốn ở một mình”, Khương Doãn Nặc nói xong câu này thì không nói gì nữa. Cô không biết mình muốn ngủ đến bao giờ, nếu có thể chết đi ở trong mơ, sẽ là một kết quả rất hạnh phúc.

Lúc Quan Dĩnh đến phòng học, giáo viên vẫn chưa lên lớp, không ngoài dự đoán, mọi người đều đang bàn luận về đoạn clip trên BBS, tám chuyện luôn là điểm hưng phấn của mọi người, huống hồ là chuyện kinh thiên động địa thế này. Người khác biết cô và Khương Doãn Nặc thân nhau nên lữ lượt kéo đến hỏi han, trong vẻ mặt mang theo sự hiếu kỳ, kinh ngạc và cả xem thường. Cô một mực cự tuyệt nói mình không biết. Lại nhìn về phía Hoàng Tử Hi và Châu Vũ, bị một đám người vây quanh, hai người này đều nói nhiều, cũng không biết sẽ bịa ra chuyện gì nữa.

Một lúc lâu sau, thầy giáo già dạy môn mật mã mới đứng đỉnh bước vào, theo sau là chủ nhiệm lớp họ. Trang web trường tuy đã đóng, nhưng chuyện này đã bị đồn ầm ĩ lên rồi, tốc độ lan truyền của internet vô cùng nhanh chóng.

Quan Dĩnh đi học cả ngày trời, chạy qua chạy lại giữa lầu dạy học, ký túc xá và căn tin, trên đường đi, ngay cả những người chung phòng ký túc xá là họ cũng đều hưởng thụ sự được trọng đãi là tỉ lệ quay đầu một trăm phần trăm, chỉ là bị người khác chỉ trỏ sau lưng cảm giác cực kỳ khó chịu.

Chập tối, Lôi Viễn hẹn Quan Dĩnh cùng ăn cơm, thuận tiện dẫn theo Lục Trình Vũ chạy đến ăn cơm chùa.

“Con bé Khương Doãn Nặc đó đi đâu rồi? Hứa Khả tìm cậu ấy mãi”, dường như Lôi Viễn không hề cảm thấy việc này nghiêm trọng là mấy, trong lời nói không thấy sóng gió.

Nhưng Quan Dĩnh lại không buồn ăn, “Cậu ấy không đi học, cũng không có trong phòng ký túc xá, điện thoại thì khóa máy. Đối lại là em, cũng không muốn gặp người khác. Bây giờ Hứa Khả thế nào?”

Lôi Viễn cười hi hi nói, “Cũng không nhận ra cậu ta có gì khác thường, thằng nhóc này làm nhân vật quần chúng quen rồi, chỉ là cả ngày nay cứ bám lấy cái khung bóng rổ không tha, ở trong sân vận động luyện tập ném bóng ba điểm, trình độ đó gọi là thối...”

Quan Dĩnh bực mình liếc cậu ta một cái, “Anh vui thật đấy, vui về gì chứ?”

“Đúng thế”, Lục Trình Vũ vẫn luôn vùi đầu ăn cơm, lúc này cũng trừng nhìn Lôi Viễn.

Lôi Viễn giống như có hơi ấm ức, “Có thể không vui được sao? Anh dễ dàng lắm sao, một mình giữ bí mật, cũng không có lấy một người để nói, sắp ngạt chết anh rồi. Bây giờ ai cũng đều biết cả rồi, anh cũng coi như đã được giải thoát”, cậu ta lười biếng dựa lưng vào ghế, “Ày da, giải thoát rồi, giải thoát rồi”.

Quan Dĩnh hiếu kỳ hỏi, “Anh biết khi nào? Hứa Khả nói với anh à?”

Lôi Viễn khinh thường bĩu môi, “Ông xã em là ai chứ, còn cần phải để bọn họ nói với anh sao? Lần trước Hứa Khả gãy tay đi bệnh viện, anh đã nhìn ra hai người họ có điều khác thường rồi, sau đó quả nhiên là khác thường thật. Ánh mắt Hứa Khả nhìn chị gái cậu ta, đó gọi là xẹt điện”.

Lục Trình Vũ đột nhiên chen vào, “Việc này tôi đã biết từ lúc mới lên cấp ba rồi”, nói xong tiếp tục và cơm.

Lôi Viễn há hốc miệng nhìn cậu ta, “Cậu nói khoác đúng không, lúc đó cậu đâu có biết Khương Doãn Nặc”, cậu ta bỏ đũa xuống kêu cái “kịch”, “Tôi không tin đâu, cậu mà biết sớm hơn tôi?”

Lục Trình Vũ cười rất ngẫu, “Núi cao còn có núi cao hơn”.

Quan Dĩnh hơi đau đầu, đã là lúc nào rồi mà hai người này chỉ lo tranh luận mấy việc này chứ. “Hai người biết lâu rồi sao không đi khuyên họ, giờ thì hay rồi, âm ỉ thành như thế này”, cô khó hiểu lắc đầu, “Làm gì có ai làm anh em như hai người chứ, thấy người ta nhảy xuống cũng không kéo lên”.

Lục Trình Vũ nhàn nhạt mở miệng, “Sao phải khuyên? Đã lớn từng này rồi, bản thân đang làm gì còn không biết sao? Đều là người thông minh cả, biết rõ hoàn cảnh của chính mình mà còn muốn nhảy xuống, người khác có thể khuyên được sao?”

“Không sai, không sai”, Lôi Viễn gật đầu thật mạnh, “Thực ra, thằng nhóc Hứa Khả cũng rất thảm, bố mẹ ly hôn xong thì cậu ấy chỉ còn có một mình, ăn Tết cũng một mình, bố cậu ấy rất ít khi quan tâm đến cậu ấy, lúc nhỏ thiếu thốn tình thương, lớn lên chắc chắn sẽ kinh hãi thế tục”, cậu ta lại đặc ý nói, “Ngược lại bố mẹ anh không nhẫn tâm, thường hay làm vài món ngon gọi cậu ấy đến nhà anh ăn cơm... Dĩnh Dĩnh, bố mẹ chồng em rất tốt đấy”.

Lục Trình Vũ cười cười, “Thành tích cậu ấy tốt hơn cậu, bố mẹ cậu thích người có thành tích tốt, họ cũng gọi tôi đến ăn cơm mà. Bố mẹ cậu luôn nói trên bàn ăn rằng, Lôi Viễn nhà bác môn vật lý chỉ vừa đạt trung bình, Hứa Khả cháu phải giúp nó, tiếng Anh của nó cũng không giỏi, Trình Vũ cháu cũng giúp hai bác theo sát nó...”, tuy bình thường cậu không nói nhiều, nhưng năng lực bắt chước thì lại rất giỏi, lúc này trên gương mặt góc cạnh rõ ràng đó lộ vẻ tinh nghịch hiếm thấy.

“Được rồi đấy”, Lôi Viễn cảm thấy Quan Dĩnh ở phía trước đã mất hết thể diện, vội vàng ngắt lời Lục Trình Vũ, chuyển đề tài, “Thực ra, lúc mới đầu nhìn ra Hứa Khả và Khương Doãn Nặc ở bên nhau, tôi cũng cảm thấy rất kỳ cục, dù sao thì, à, là gì nhỉ. Sau đó nhìn mãi rồi cũng quen, lại phát hiện ra hai người họ trông rất xứng đôi”.

Quan Dĩnh làu bàu, “Em cũng có chút không chịu được, may mà Hứa Khả đẹp trai...”

“Có đẹp trai bằng anh không”, Lôi Viễn hơi ghen, “Là ai nói chỉ có đàn ông mới là động vật có giác quan hả?”

Quan Dĩnh không để ý đến cậu ta, mà nhìn Lục Trình Vũ, “Mình còn tưởng Tiểu Khương và cậu...”

Ánh mắt Lục Trình Vũ dường như bỗng tối lại, một lúc sau, cậu ấy nói, “Hứa Khả mấy năm nay rất khó khăn, cậu ấy rất tự gò bó mình và cũng rất quật cường”.

Rất nhiều lời nói, cũng chỉ có thể đến đây mà thôi.

Quan Dĩnh biết điều không nói gì thêm, trong lòng nghĩ đến bão táp mà hai người đó sắp phải đối mặt, chỉ là một người ngoài cuộc, cô dường như có thể thấu hiểu cảm giác không rét mà run, khó mà thuyết phục đó. Hai người thông minh như thế, tại sao lại muốn chọn con đường vô vọng mà đầy chông gai như vậy. Trong lòng cô lúc thì phiền muộn lúc lại cảm thán không thôi.

Khương Doãn Nặc bị người ta dẫn đến văn phòng chủ nhiệm khoa.

Trên thì thư ký Đảng ủy trưởng, dưới thì giáo viên chủ nhiệm trẻ tuổi lớp bọn họ, không ai mà không mang nét mặt nghiêm túc lộ vẻ ngại ngùng, hoặc không cẩn thận để lộ sự hiếu kỳ cùng chán ghét.

Nữ chính trong clip lại mang vẻ mặt hờ hững không quan tâm.

Vẻ bình tĩnh đăm đăm như nước này, khiến cho mấy người phía trước trông thấy không phải là biểu hiện kiên cường, mà ngược lại là một sự cam chịu.

Đối mặt với cô gái có ngoại hình xinh xắn này, giáo viên bất giác cảm thán, thời đại bây giờ, đúng là loại người nào cũng có.

Giáo viên chủ nhiệm là một chàng trai mới học xong nghiên cứu sinh, đeo cặp mắt kiếng gọng đen, lúc này đang đỏ bừng mặt, vô cùng hổ thẹn đứng trong số những người ở đây, giống như tin xấu này anh ta cũng có phần tham dự vậy.

Trên bàn trong phòng đặt một tập hồ sơ, lãnh đạo nhà trường ra hiệu, thầy chủ nhiệm trẻ tuổi bắt mình trấn tĩnh mở tập hồ sơ đó ra, nói, “Thư ký Lý, ban chủ nhiệm chúng tôi, và cả tôi đều đã xem qua hồ sơ trước đây của Hứa Khả, mọi người chắc chắn là chị em chứ?” Anh ta ngược mắt nhìn người trong cuộc, vô cùng hi vọng cô phản bác, hoặc là có ẩn tình gì khác? Khi còn đi học thành tích của anh ta không được tốt, con người cũng không gọi là linh hoạt, cuối cùng phải tìm một đồng tác mối quan hệ khó khăn lắm mới ở lại trường nhận lớp, mọi thứ đang trong giai đoạn khởi bước, sự nghiệp của anh ta đang rất bằng phẳng lại bất ngờ xuất hiện chướng ngại như vậy.

Đây không phải là chuyện xấu bình thường. Nếu chỉ là sinh viên sống chung ở ngoài trường, hoặc là có hành vi quan hệ trước hôn nhân ở trong trường, bị người khác tố cáo, cùng lắm chỉ là ghi tội cảnh cáo. Xã hội bây giờ, cho dù là trung học hay đại học, những việc như thế này rất nhiều, giáo viên cũng đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Khương Doãn Nặc không có gì để phản bác, vẫn luôn im lặng. Cô là người như vậy, sợ thì sợ đó, nhưng một khi sự việc bại lộ, bất đắc dĩ phải

đối mặt với người khác, thì ngược lại cô rất bình tĩnh, trong đầu hiểu rất rõ, khôi phục lại tính khí ương ngạnh trước đây.

Bây giờ cho dù nói gì đi nữa cũng đều đã quá muộn, sẽ chỉ càng khiến người khác chê cười thêm, bao gồm cả bản thân cô.

Chàng trai trẻ tuổi nhất thời khó nén cơn giận, đập mạnh tập hồ sơ xuống bàn. Sau khi đập xong mới phát giác, các giáo viên lớn tuổi đều đang ở trước mặt, đầu đến lượt anh ta nổi nóng, thế là lại có chút xấu hổ.

Thư ký Đảng ủy thấy Khương Doãn Nặc không nói gì, vẻ chán ghét trên mặt càng không hề che đậy.

Chủ nhiệm khoa hăng giọng, chậm rãi lên tiếng, “Em là sinh viên trao đổi, học bạ cũng không ở chỗ chúng tôi, vốn dĩ là học xong học kỳ này mới quay lại trường cũ, nhưng việc này ảnh hưởng rất xấu đến các sinh viên khác cũng như danh tiếng của trường, nên kỳ thi của học kỳ này em không cần tham gia nữa, ngày mai em hãy dọn ra khỏi trường học đi”.

Ý nghĩa của câu này là, em từ đâu đến thì hãy trở về nơi đó, càng nhanh càng tốt.

Không ngoài dự đoán.

Khương Doãn Nặc gật gật đầu, “Còn Hứa Khả? Trường định xử lý cậu ấy thế nào. Không liên quan đến cậu ấy, là em... đùa giỡn cậu ấy trước”, cô nói.

Thư ký không kiên nhẫn chờ dài, “Đã âm ỉ thành thế này rồi mà em vẫn còn mặt mũi nói những lời đó, trẻ nhỏ bây giờ đúng là không đơn giản, cũng không biết bố mẹ các em dạy dỗ con cái thế nào nữa?”

Chủ nhiệm khoa tiếp lời, “Chuyện của em trai em, khoa em ấy sẽ mở họp bàn bạc với nhà trường, nghe nói thành tích của em ấy rất tốt. Ngày

mai mời phụ huynh hai em đến một chuyến...”

Các thầy cô lại nói vài câu, mới khoát tay bảo Khương Doãn Nặc quay về, trong giây phút cô đóng cửa lại, một câu nói lạnh lùng chế giễu rơi vào màng nhĩ cô, “... chắc tâm lý có vấn đề...”

Lúc cô bước ra khỏi trường, đã hơn tám giờ tối, nhưng trên đường sinh viên lại không thấy ít đi. Trong đủ thể loại ánh nhìn, cô chỉ cảm thấy một mảng mơ hồ, không biết phải làm gì, cũng không biết nên đi đâu. Những ánh mắt đó giống như mũi tên phóng đến, giống như nhìn thấy một kẻ điên đi chân trần trong trời đông tuyết phủ.

Cô đến bên sân vận động, ở đó có một bụi đứng đen kịt, nhưng không một bóng người. Cô chầm chầm bước lên bậc thềm cao nhất, yếu ớt ngồi xuống. Cô dùng tay che mặt, cuối cùng khóc thành tiếng.

Nước mắt từ kẽ tay tuôn trào chảy xuống, không biết qua bao lâu, cho đến khi khóc đã mệt, cô mới dùng mu bàn tay ra sức lau mắt và mặt, cho dù có khóc thành sông, cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Ánh trăng bàng bạc chiếu trên khán đài, cô lặng lẽ ngồi ở đó, tâm trạng quay cuồng dần dần dịu lại. Cô nhìn thẳng lên bầu trời xanh đen, trong ánh sáng lờ mờ nhìn thấy một bóng người đang từ từ bước đến gần mình.

Đợi đến khi nhìn rõ người đến, cô mới cười đau khổ, nói, “Sao cậu lại đến đây? Cũng đến chửi mình biến thái sao?”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Quả Ngọt Giữa Hè

Bóng dáng mảnh khảnh của Lục Trình Vũ đứng bên cạnh Khương Doãn Nặc.

“Bọn mình tìm cậu khắp nơi”, cậu cúi đầu nhìn cô, “Cậu ấy vẫn luôn đang tìm cậu”.

“Ừ”, cô chỉ khẽ đáp một tiếng.

“Đỡ hơn chưa?” Cậu hỏi.

“Cậu nói xem?” Cô cười hỏi ngược lại, “Bị người ta coi như người điên, cậu nói xem...”

Lục Trình Vũ thở ra ngòi xuống bên cạnh cô, “Hay là mau đi đi, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết thôi”.

Khương Doãn Nặc cúi đầu, chôn mặt vào cánh tay, rất lâu không nói gì.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cô cũng mở miệng, giọng nói hơi nghẹn ngào, “Mình không còn cách nào khác... Ánh mắt những người đó nhìn bọn mình, giống như nhìn quái vật vậy, mình không biết phải làm thế nào...”, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, lệ đầy khóe mi, “Còn cậu, có phải các cậu cũng cảm thấy bọn mình rất ghê tởm, rất hoang đường không?”

“Không phải”, Lục Trình Vũ mỉm cười nhìn cô, “Khương Doãn Nặc, thực ra cậu rất ăn ảnh, trong clip trông cậu rất đẹp”.

Cô nhìn cậu một lúc, cười khổ nói, “Đừng đùa nữa”.

“Không phải đùa đâu”, cậu nghiêm túc nói, “Đưa ra quyết định như thế nào, việc đó nằm ở cậu. Cậu thật sự... buông cậu ấy được sao? Cậu không cần phải trả lời thật nhanh đâu”.

“Nếu có thể, thì sớm đã buông rồi”, giọng cô thấp khẽ, nhưng không hề do dự.

“Vậy chẳng phải xong rồi sao, đám người không đâu đó, cậu để ý họ làm gì?”

“Sao cơ?” Khương Doãn Nặc mơ hồ nhìn cậu.

“Không ai có thể ngăn cản hai cậu ở bên nhau, ngoại trừ bản thân cậu”, Lục Trình Vũ vỗ vai cô, “Lấy một ví dụ nhé, nếu mình muốn hẹn hò với cậu, tuyệt đối không ai có thể ngăn cản được mình, trừ phi... cậu không đồng ý”, cậu từ từ tiến lại gần cô, “Cậu không đồng ý, đúng không? Trong lòng cậu ngoài cậu ấy ra, không thể có người nào khác, ví dụ như mình?”

Cô nhất thời kinh ngạc, há hốc miệng, nhả ra hai chữ, “Đúng vậy”.

Lục Trình Vũ cười gật đầu, “Khương Doãn Nặc, đây mới là cá tính của cậu, rất thẳng thắn”.

Cô cúi đầu không nói.

Lục Trình Vũ yên lặng ngồi cùng cô một lúc, rồi hỏi, “Tâm trạng đỡ hơn chút nào chưa?”

“Rồi”, cô nói, “Cảm ơn cậu”.

Lục Trình Vũ khẽ thở dài, đứng dậy, “Được rồi, mình phải đi đây”, lúc nói cậu hờ hững nhìn về bãi tập không xa.

Khương Doãn Nặc thuận theo ánh nhìn của cậu nhìn sang đó, bên cạnh đèn đường nửa sáng nửa tối, người ấy đứng dưới bậc thềm ngẩng đầu nhìn hai người họ. Vẻ mặt cậu rất mơ hồ, nhưng đường nét trên gương mặt lại góc cạnh mà kiên nghị, cậu đứng ngược với ánh sáng, giống như một bức phác họa động lòng người.

Chỉ là nhìn cậu như vậy thôi, trái tim cô cũng sẽ đau âm ỉ.

Lục Trình Vũ càng đi càng xa.

Bãi tập rộng lớn, chỉ còn lại hai người.

Cô muốn bay qua đó, dựa vào vai cậu mà khóc một trận. Cô đứng dậy, nhưng lại dừng bước chân.

Giữa họ chỉ cách có mấy chục bậc thềm nhưng lại giống như bị chia thành hai thế giới, họ đứng nơi tận cùng bóng tối, ở hai đầu ánh sáng.

Cô nhìn thấy cậu đưa tay phải về phía mình, chiếc nhẫn trên tay thấp thoáng tỏa ra quầng sáng màu trắng, vô cùng nhỏ bé, nhỏ không nhìn thấy, xa không thể với.

Cô không có dũng khí bước tiếp, thậm chí không có dũng khí nhìn về phía cậu. Cô không có dũng khí nhìn thẳng vào sự yếu đuối của chính mình, cũng không có dũng khí nói với cậu, rằng cô từng muốn ra đi. Cô càng không có dũng khí, chứng kiến cậu đau khổ và dao động.

Khương Doãn Nặc cúi đầu, trong lòng trăm mối tơ vò, nhưng không thể nắm bắt được.

Hứa Khả đến bên cạnh cô, dè dặt muốn ôm cô vào lòng.

Cô lùi lại một bước, né tránh.

Cậu nắm lấy tay cô, tựa như muốn nắm chặt hi vọng.

Cô gắng sức muốn tách ngón tay cậu ra, nhưng cậu nắm rất chặt, giống như đang dùng hết sức mạnh toàn thân, giống như muốn siết chặt xương cốt cô, cô tách thế nào cũng không ra, cuối cùng không nhịn được nấc thành tiếng.

Hứa Khả nhẹ nhàng kéo cô, Khương Doãn Nặc liền rơi vào trong lòng cậu.

Sau đó cô nghe thấy, lời nói của cậu, dường như truyền đến từ phương xa lúc chạng vạng.

Cậu nói, em yêu chị.

Khương Doãn Nặc chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt, cô không muốn nghĩ ngợi gì nữa, bị cậu dắt đi về phía trước giống như một con rối.

Ánh mắt những người xung quanh, khiến cô đau đớn, cũng làm cô tê dại. Thế giới này, cuối cùng trở thành một thế giới xa lạ.

Cô theo cậu về đến nhà.

Cậu đóng cửa lại, liền bắt đầu hôn cô mãnh liệt.

Cô không còn chút sức lực, đành phải để mặc cậu.

Cô càng như vậy, thì cậu càng dùng sức, cuối cùng gần như là cắn gặm.

Cô biết, cậu nhất định là muốn chứng minh điều gì đó, cậu quá nhạy cảm, nhưng cũng yếu đuối như vậy.

Trong lòng Khương Doãn Nặc chua xót, bèn an ủi cậu, dùng miệng, dùng răng, cùng môi lưỡi quấn lấy, hơi thở dần dần gấp rút.

Cô chỉ muốn nỗ lực vỗ về cậu, giống như khi hai người còn nhỏ. Nếu cậu buồn, cô sẽ chơi cùng cậu, chọc cho cậu vui, cho dù trước đó hai người từng cãi nhau đánh nhau đến không thèm nhìn mặt cũng vậy. Cô không thể nhìn cậu yếu đuối, không thể nhìn thấy cậu sợ hãi.

Mềm lòng, hóa ra cũng là một thói quen.

Ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, mê loạn trong hơi thở ngày càng cuồng nhiệt của cậu.

Người cô hơi lạnh, chiếc áo cổ hở ngăn tay bị kéo xuống, mấy cúc áo trước ngực rơi xuống sàn nhà, ra sức nảy lên, loại âm thanh tuy lộn xộn nhưng gây hứng thú này trong bóng tối nghe rất trong trẻo, giống như trong đục vọng nóng bỗng có thêm một bình nước mát. Nhưng bình nước nhỏ này sau khi chỉ kịp phát ra một tiếng “choảng” liền bốc hơi không thấy nữa.

Quần jean tuột xuống dưới gót chân, nội y cũng rơi ra treo trước ngực. Tay cậu cuối cùng cũng buông bộ ngực mềm mại của cô ra, thử xâm nhập vào hai chân đang khép chặt của cô.

“Để em vào”, cậu thở dốc nói bên tai cô.

Cô vội giữ tay cậu lại, “Không được...”

“Sao không được”, cậu dừng lại, nghiêng đầu cắn vành tai cô, “Sao lại không được, hử?”

“Chúng ta...”, trái tim cô đập điên cuồng, nếu còn nói tiếp thì nó sẽ vỡ tan mất.

Cậu đột nhiên xoay cả người cô lại, ép cô lên vách tường, “Chúng ta cũng đâu phải chưa từng làm”, một tay cậu chuyển đến trước ngực cô, thô lỗ nắm lấy, thân trên dán chặt vào sống lưng cô, “Đã như vậy rồi, còn có gì không được nữa”.

Trong lòng cô là một nỗi tuyệt vọng, bắt đầu khẽ nứt nở.

“Chị...”, cậu liên tiếp thở dài, “Rốt cuộc chị muốn em phải làm sao? Có phải chị muốn đi không, có phải không?”

Cô tì trán vào vách tường, im lặng không nói.

Sau đó.

Cô nghe thấy tiếng kéo khóa quần, xúc giác ở vùng eo cứng ngắt nóng hổi.

Bàn tay ôm trước ngực cô di chuyển xuống bụng, cậu nâng người cô lên, bá đạo ấn cô về phía mình.

Cậu vội vã muốn tiến vào, cô bất giác hừ nhẹ một tiếng cố đứng thẳng người, hai tay chống lên tường, mũi chân chỉ có thể miễn cưỡng chạm đất, nhưng không có điểm tựa, đáy lòng dấy lên cảm giác không an toàn mạnh mẽ, mà cảm giác này giống như bàn chân mèo khẽ cào lên đáy lòng cô vậy.

Cô không nhìn thấy cậu, muốn ôm cậu, cậu chỉ đang đứng sau lưng cô, mà cô lại nhớ cậu đến thế. Động tác của cậu, hơi thở kìm nén, mồ hôi của cậu, vây hãm lấy cô, không thể thoát ra, nỗi kích động trong lòng kêu gào muốn tuôn ra ngoài, sợ hãi mà khao khát, khiến cơ thể cô không ngừng run rẩy.

“Không muốn sao?” Cậu tiến vào từng chút một, giọng nói trầm khàn ở bên tai cô khẽ hỏi, “Nặc Nặc, có phải chị đang gạt em không?”

Cảm giác căng đầy mạnh mẽ như thế mang lại cho cô sự choáng váng kỳ diệu, cùng với dự vọng càng ngày càng mãnh liệt thì nỗi đau đớn cũng kéo đến, cô không thể kìm chế mà phát ra tiếng rên khe khẽ, móng tay sắp cắm sâu vào vách tường, nhưng hai tay lại không có chút sức lực nào.

Cậu thở dốc, mang theo sự ẩm ướt hôn khắp hai má cô, động tác dưới thân trở nên mạnh mẽ tăng tốc, mỗi một lần đều càng thâm nhập sâu hơn.

Tư duy giống như mảnh giấy bị xé nát, bay lả tả trong gió, ý thức chỉ tập trung vào một điểm nào đó trên cơ thể, không thể chịu được sự ma sát và va chạm kéo đến, dâng lên ào ạt, cuối cùng mang đến niềm vui cực độ, xâm nhập vào nơi thẳm sâu trong tâm hồn. Cô không chịu nổi trượt xuống đất.

Cậu kéo cô dậy, nơi tư mật vẫn đang khít chặt vào nhau, gấp gáp ngo nguậy chuyển động trong cơ thể cô, vẫn thẳng tắp và căng đầy như vậy. Cậu càng đẩy vào mạnh hơn nữa, cô chỉ cảm thấy mềm nhũn không chút sức lực, gần như khóc không thành tiếng.

Mồ hôi của hai người hòa quyện cùng nhau, xâm nhập vào từng lỗ chân lông, không thể tách rời, dây dưa triền miên.

Cuối cùng, cậu ôm cô trở về giường.

Khương Doãn Nặc mệt mỏi nằm ở đó, mơ màng buồn ngủ nhìn thấy cậu đứng dậy rời đi.

“Cậu đi đâu?” Cô nắm cổ tay cậu.

Hứa Khả cúi người hôn cô, dùng tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt trước trán cô, “Chị muốn đi, em sẽ đi cùng chị”.

Cô ngược mắt nhìn cậu.

“Em định đăng ký trường ở bên đó, nhưng em cần phải chứng minh tài chính”, cậu đi đến cạnh bàn học kéo ngăn tủ trên cùng ra, “Chúng ta có thể bán nhà đi, đợi tốt nghiệp xong rồi di dân đến Montreal”, cậu lấy từ ngăn tủ ra một phong bì bằng giấy dai to hơn khổ A4 một chút, “Chúng ta cùng

nhau...”, cậu bỗng đứng dừng lại, đổ hết đồ trong phong bì xuống bàn, rồi vội vàng lục tìm trong đó.

“Sao thế?” Khương Doãn Nặc ngồi dậy hỏi cậu.

“Mất rồi”, cậu bắt đầu sốt ruột, “Số đỏ, rõ ràng em để ở trong này mà”.

“Cậu tìm lại thử xem, có lẽ vẫn còn trong ngăn tủ”.

Hứa Khả lục tìm ngăn tủ trong bàn học một lần nữa, sau đó là tủ sách, phòng trừ đồ, ngay cả mỗi tủ quần áo của phòng ngủ cũng không bỏ qua.

Trong phòng là một đống bừa bộn.

Cậu quay lại trước bàn học, bỏ từng thứ một ban đầu nằm trong phong bì vào lại, sau đó lại không từ bỏ mà lấy ra lục tìm tiếp.

Cậu không nói tiếng nào.

“Khả Khả”, Khương Doãn Nặc khẽ kéo góc áo cậu.

Đột nhiên cậu ném phong bì lên bàn “phạch” một tiếng, “Bị Hứa Thụy Hoài lấy đi rồi, nhất định là vậy”, cậu chậm rãi ngồi xuống bên giường, dùng tay nắm lấy mái tóc ngắn trên đầu, “Chắc chắn là vậy...”

Hai người đều im lặng không lên tiếng, căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tích tắc của đồng hồ.

Cậu vỗ mạnh lên đầu mình, “Mẹ kiếp, em đúng là ngu quá, lẽ ra phải nghĩ đến từ sớm mới phải”.

Khương Doãn Nặc kéo tay cậu, lập tức bị cậu vùng ra. Cậu cúi đầu quay lưng lại với cô gập gối ngồi đó, mặt vùi vào trong cánh tay, không biết đang nghĩ gì.

“Khả Khả”, cô quỳ lên giường, bên cạnh cậu, dùng sức kéo mặt cậu hướng về phía mình.

Cậu bị ép ngẩng đầu lên, nhưng trong mắt lại chan chứa nước mắt.

Giống như ánh mắt khi biệt ly năm đó.

Trong lòng cô nhói đau, đưa tay ôm cậu vào lòng, “Khả Khả, Khả Khả”, cô khẽ lay cậu, “Đừng như vậy, vẫn còn cách khác...”

Cậu dán mặt vào trước ngực cô, hít thở thật sâu, “Còn có thể có cách gì chứ? Em ở lại, chị đi, hả?”, giọng cậu rất thấp rất thấp, tan trong bầu không khí ngột ngạt.

Cô nhẹ nhàng hôn lên trán cậu.

“Có phải không?” Cậu nhìn thẳng vào mắt cô.

“Chị cũng không biết”, cô đẩy cậu ra rồi ngồi xuống giường, “Trong lòng chị rất rối, cậu đừng hỏi nữa...”

“Nặc Nặc”, ngón tay cậu vuốt ve mặt cô, “Hãy ở bên em, mãi ở bên em, coi như em xin chị...”

Cô đến gần, hôn lên khóe mắt ẩm ướt của cậu.

Môi cậu, phủ lên môi cô.

Đêm hôm ấy, cậu không ngừng, không ngừng đòi hỏi, hận không thể vò nát cô rồi hòa tan vào trong máu mình.

Kích tình bùng phát trong đêm tối, cậu nói, rất muốn chết đi ngay lúc này.

Cô nằm trong lòng cậu, giống như bị đốt cháy thành tro.

Khi cô sức cùng lực kiệt ngủ thiếp đi rồi lần nữa tỉnh lại, cậu đang nằm bên cạnh yên lặng ngắm nhìn cô, trong mắt hằn đầy tia máu.

“Trời sáng rồi”, cậu bảo cô.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Kết Thúc Mở

Hứa Thụy Hoài chưa từng nghĩ rằng, bản thân mình sẽ nhếch nhác như vậy. Người trước mặt, môi lúc khép lúc mở. Ông đau đầu chóng mặt, dường như nghe không rõ người đó đang nói gì.

“... việc này, đã có phóng viên chạy đến điều tra, ảnh hưởng rất xấu..., nên ban lãnh đạo nhà trường quyết định...”

Cảnh vật trước mặt trở nên mơ hồ, sau đó thì, sau đó sẽ như thế nào? Ông đột nhiên ngã ra đằng sau, tứ chi tê liệt, bất tỉnh nhân sự, cuối cùng ông cũng lợi dụng con đường đặc biệt để thoát khỏi tình huống cực kỳ khó xử này.

Bốn bề một màu trắng xóa, người trên giường bệnh chìm vào hôn mê.

Hứa Khả lật xem bệnh án chẩn đoán trong tay, “Xuất huyết não vì bị cao huyết áp”, “tạm thời điều trị nội khoa”, vân vân. Chỉ vài nét bút thôi mà khiến tâm trạng cậu lúc lên lúc xuống. Cậu đặt bệnh án vào ngăn tủ nhỏ ở đầu giường, ngược mắt nhìn Khương Doãn Nặc, cô đã mang từ nhà đến một ít quần áo và đồ dùng tắm rửa, đang lặng lẽ xếp từng món đồ vào trong tủ chứa đồ.

Cậu thu lại ánh mắt, chuyển hướng sang bệnh nhân trên giường.

Y tá truyền tĩnh mạch cho Hứa Thụy Hoài, để cầm máu và phòng ngừa bệnh biến chứng lây nhiễm. Sắc mặt ông hồng hào, tiếng hít thở nặng nề gấp gáp, vô cùng tiêu tụy, không giống như dáng vẻ một người trung niên tự nhiên thoải mái trước đây, dấu hiệu tuổi già lộ rõ.

Bác sĩ nói, may mà xuất huyết một lượng khá nhỏ, tạm thời không cần phẫu thuật.

Hứa Khả lặng lẽ ngồi trên ghế dựa bên giường, đủ mọi cảm xúc đan dệt vào nhau, nổi sốt ruột nhét đầy khoảng trống trong đầu.

Từ hôm ấy, hai người rất ít nói chuyện với nhau, dường như đều muốn né tránh điều gì đó. Cho dù có nói chuyện thì cũng chỉ dăm ba câu. Đêm đến, cậu ở trong phòng bệnh hết lòng chăm sóc, đến sáng hôm sau thì cô đến thay cậu, để cậu có thể về nhà nghỉ ngơi đôi chút.

Hai tuần sau, ý thức của Hứa Thụy Hoài dần dần hồi phục. Lại qua vài ngày nữa, ông đã có thể dựa nửa người vào đầu giường ăn ít cháo lỏng, chỉ là phát âm không được chính xác, hai tay cũng không cầm được mà run rẩy. Ông âm thầm quan sát hai đứa con này của mình, nỗ lực phối hợp với bác sĩ để điều trị, chỉ mong mau chóng khỏe lại.

Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này, tuy ông vẫn bị bắt phải nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng đã có thể tự mình ăn uống, hơn nữa nói chuyện cũng trôi chảy hơn, ông gọi cô con gái đang giặt quần áo đến trước mặt, “Nặc Nặc, con lại đây một lát”.

Khương Doãn Nặc tưởng ông muốn uống nước, vội vàng rửa sạch bọt xà phòng trên tay, đi đến bên giường. Hứa Thụy Hoài chỉ chiếc ghế bên cạnh, ra ý bảo cô ngồi xuống, vẻ mặt ông rất ôn tồn. Ngược lại Khương Doãn Nặc hơi mất tự nhiên, Hứa Thụy Hoài lúc này mang dáng vẻ nên có của một người cha hiền hậu, rất xa lạ. Cô đại khái đã biết mình sẽ nghe thấy điều gì, hai tay bối rối đan vào nhau, chỉ còn lại sự chờ đợi trong im lặng.

“Hai đứa con...” Hứa Thụy Hoài đột nhiên thở ra một tiếng, trong giọng nói không mang quá nhiều trách móc, “Là bố không tốt, không chăm sóc các con tử tế..., Nặc Nặc, có phải mẹ con đã nói gì với con không?”

Khương Doãn Nặc ngạc nhiên hỏi, “Nói gì ạ?”

Hứa Thụy Hoài ngậy người một lát, lại tự mình lẩm bẫm, “Nếu không nói thì sao, sao hai đứa...”

Hai người đang nói chuyện thì Hứa Khả vừa khéo từ bên ngoài bưng cơm tối đẩy cửa bước vào. Hứa Thụy Hoài ăn không quen đồ ăn ở bệnh viện, từ sau khi ông dần dần khỏe lại, Hứa Khả sẽ nấu cơm ở nhà mang đến cho ông.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Khương Doãn Nặc cảm thấy có điều khác thường, “Bố mẹ... có chuyện giấu con?”

Hứa Thụy Hoài thở dài, “Bất luận Khương Mẫn đã nói gì với con, con cũng đừng để ở trong lòng. Có một chuyện ngay cả bà ấy cũng không biết.” Ông dừng lại, dường như khó mà mở lời, do dự giây lát, mới hạ quyết tâm, “Bỏ đi, rồi có một ngày sẽ biết thôi... Khương Mẫn luôn cho rằng, con là đứa bé được nhận nuôi.”

Hứa Khả đang múc canh thì chiếc bát trong tay hơi chao nghiêng, nước canh bắn ra ngoài.

“... là sao? Con không hiểu lắm.” Khương Doãn Nặc nhất thời không kịp phản ứng.

Hứa Thụy Hoài nói tiếp, “Trước khi em trai con ra đời, mẹ con... Khương Mẫn mãi vẫn không mang thai, đã đi rất nhiều bệnh viện, đâu đâu cũng nói khả năng có con của bà ấy rất nhỏ, sau đó... Con ra đời, bố liền ôm con về nhà, nói với bà ấy rằng con là do bố nhận nuôi. Thực ra bà ấy không biết, con là con ruột của bố, bà ấy luôn không biết...” Hứa Thụy Hoài đột nhiên nắm chặt tay cô, tinh thần không ổn định, “Nặc Nặc, có phải mẹ con đã nói với con rồi không, bà ấy không biết, Khả Khả, nó là em trai ruột của con, hai đứa sao có thể làm ra chuyện loạn luân như vậy chứ?”

Khương Doãn Nặc đứng chôn chân ở đó, trong đầu như một đồng tơ vò, nghĩ ngợi rất lâu mới dần dần làm rõ được mạch suy nghĩ, cô khẽ hỏi, “Ý của bố, con là con riêng của bố?”

Nói ra câu này, cả ba người đều im lặng trong phút chốc, mỗi người một tâm sự.

Sắc mặt vốn dĩ bình tĩnh của Hứa Thụy Hoài lại hơi ửng đỏ, ấp úng hồi lâu, nói một cách gấp gáp, “Hai đứa đừng có không tin, bố đã xét nghiệm ADN rồi.”

Vẻ mặt Khương Doãn Nặc cũng không tốt hơn là mấy, “Người sinh ra con, bà ấy đang ở đâu?”

Hứa Thụy Hoài lại thở dài một tiếng, “Lúc đó bà ấy vẫn còn trẻ, sinh con xong liền bỏ đi. Bố và bà ấy không còn liên lạc gì nữa.”

Ông không nói cho con gái biết, lúc đó ông vì để thoát khỏi mẹ ruột của cô đã xoay xở đưa cho bà ấy một khoản tiền. Mà người phụ nữ trẻ trung đó, người phụ nữ từng nói cả đời này chỉ yêu ông đó, sau khi lấy được tiền xong lại chưa từng xuất hiện dù chỉ một lần. Khoảng thời gian cuồng nhiệt vừa mới qua đi, chưa cưới đã mang thai chỉ mang lại cuộc sống như địa ngục cho người phụ nữ, nên bà đã đi một cách dứt khoát tuyệt đối không chần chừ. Hứa Thụy Hoài như trút được gánh nặng đồng thời cũng không nhận được mà thấy thất vọng, ông tưởng bà ấy yêu ông, sự nhiệt tình mà bà ấy thể hiện ra quả thật đã đến trình độ si mê. Nhưng mà, yêu đương triền miên cuối cùng cũng không địch lại hiện thực gay gắt.

Khương Doãn Nặc bỗng cười nói, “Bố, có phải con nên cảm ơn bố đã nhận nuôi con không? Ồ, không đúng, nói không chừng bố đang hối hận ấy chứ, khó khăn lắm mới nuôi lớn được đứa con bị bỏ rơi này, nhưng nó lại loạn luân với em trai mình.” Lúc nói như vậy, cảm xúc vẫn luôn kìm nén trở nên bi thương trong phút chốc, cô gần như sắp rơi nước mắt.

Hứa Thụy Hoài không để ý đến sự cười nhạo của cô, chỉ lẩm bẩm nói, “Cho nên, hai con không thể ở bên nhau, nhất định phải tách ra.” Ông đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm con gái, giọng nói không chút nghi ngờ, “Nặc Nặc, con đi đi, con muốn gì cũng được, chỉ cần con rời xa em trai con.”

Muốn cái gì? Khương Doãn Nặc cười lạnh trong lòng, thời thơ ấu vô tư giống người khác, một gia đình êm ấm, một cuộc sống bình thường, một người yêu không chung dòng máu, không cần phải lo sợ dè chừng thiên hạ, có thể sao?

Hứa Khả ở một bên vẫn luôn không lên tiếng, lúc này nhìn thấy dáng vẻ hờn vía lên mây của Khương Doãn Nặc, tâm trạng âm đạm đến cực điểm. Đầu cậu nóng lên, hai đầu gối quỳ xuống trước giường bệnh của Hứa Thụy Hoài, “Bố, con xin lỗi, con phải đi cùng cô ấy.”

Khương Doãn Nặc sững sờ há hốc miệng, nói không nên lời. Cậu quỳ ở đó, sống lưng thẳng tắp, vẻ mặt không chút ngại ngùng, ánh mắt kiên định.

“Con làm gì thế hả, đứng lên.” Hứa Thụy Hoài hoàn hồn trở lại, tuy vẫn kìm nén cơn giận, nhưng giọng nói vẫn run rẩy, “Bố vẫn chưa chết, con quỳ cái gì? Còn không mau đứng lên cho bố.”

Hứa Khả vẻ mặt ngang ngạnh, “Bố, bố đừng cản con, con đã quyết định rồi, bất kể cô ấy là ai...”

Hứa Thụy Hoài không thể nhịn được cơn giận, tiện tay cầm cốc trà trên tủ đầu giường ném qua, “Đồ nhãi ranh, tao uống công nuôi mày rồi, là một người đàn ông, mày có biết thế nào là nhục nhã không hả!” Mặt ông đỏ bừng, gân xanh nổi đầy trên trán, tuy mới vừa qua cơn bạo bệnh, ra tay còn yếu, nhưng cốc trà vừa khéo đập lên đầu con trai.

Khương Doãn Nặc kinh ngạc kêu lên, muốn ngăn lại nhưng đã không kịp, chỉ nhìn thấy trán Hứa Khả từ từ rướm máu. Cậu không hề tránh né, vẫn quỳ ở đó, hai môi mím chặt.

Hứa Thụy Hoài dường như đã tiêu hao hết sức lực toàn thân, dựa vào gối thở dốc, chỗ nước uống trước đó cũng nôn hết ra. Tim Khương Doãn Nặc dâng lên đến cuống họng, cô lớn tiếng với Hứa Khả, “Cậu còn không mau đứng lên, ông ấy không thể chịu kích thích thêm nữa, sẽ chết người đấy.”

Hứa Khả hoảng hốt đứng dậy, ấn chuông ở đầu giường, phòng bệnh nhất thời hỗn loạn.

Cho đến khi Hứa Thụy Hoài khôi phục lại bình tĩnh, Khương Doãn Nặc mới thở phào, cảm giác sức cùng lực kiệt một lần nữa ập đến, giống như tơ tằm quấn lấy cô, càng vùng vẫy, càng thít chặt, tầng tầng lớp lớp, đè ép khiến cô không thể thở. Cô yếu ớt dựa vào ghế, thật lâu, sau đó nói với Hứa Khả, “Cậu theo tôi ra ngoài.”

Mặt trời đang dần lặn nơi chân trời xa xa, hai người đi vào khu rừng cạnh nơi nhập viện, làn da ánh lên những chấm nhỏ li ti, dưới ánh đèn, chỉ thấy những hạt mưa nhỏ tung bay.

Hai người đứng đối diện nhau.

Khương Doãn Nặc nhìn vết bầm trên trán Hứa Khả, “Sau này đừng ngốc như vậy nữa.” Cô giơ tay dùng khăn giấy lau vết máu cho cậu, “Chị không muốn nhìn thấy bộ dạng này của cậu. Rất khó coi, khó coi chết được...” Hai từ “khó coi” này cô lặp lại đến mấy lần, mỗi lần nói tay cô lại dùng sức thêm một chút, cho đến khi vết máu đã khô trên mặt cậu dần dần mất hẳn.

Hứa Khả cúi đầu nhìn cô, muốn nắm tay cô, nhưng bị cô nhanh chóng né tránh.

Cô lùi về sau mấy bước, đứng cách cậu một khoảng xa, “Cậu phải chăm sóc tốt cho bản thân, trông nom ông ấy”.

Cậu đứng ở đó, một hồi lâu sau mới hỏi, “Chị, phải đi rồi sao?”

Thêm một lúc lâu nữa, nghe thấy cô nói, “Cứ như vậy đi.”

Cô quay người rời đi.

“Khương Doãn Nặc.” Cậu gọi cô, “Em đối với chị mà nói là cái gì?”

“Tôi cũng không biết.” Cô nói, “Quên những việc này đi, coi như chúng ta trẻ người non dạ, đã làm sai chuyện.”

“Chỉ là một sai lầm?” Cậu hừ khê, đi đến ấn chặt vai cô, “Rốt cuộc chị coi em là gì? Coi em là cái gì? Mẹ kiếp, chị nói thật cho em nghe”, cuối cùng, cậu gần như hét to lên.

“Cậu chửi mẹ tôi làm gì? Ngay cả bà ấy đang ở đâu tôi cũng không biết.”, cậu đúng là không biết gì hết, cô đột nhiên giận dữ, “Tôi coi cậu là gì? Em trai tôi, còn có thể là gì chứ? Giữa chúng ta còn có thể như thế nào?”

“Chị yêu em.” Cậu nói, rành rọt từng chữ.

“Không phải.” Cô lập tức cắt ngang, đây là thế giới gì vậy, mọi việc cứ ùn ùn kéo đến, cuộc sống của cô tại sao lại ngu xuẩn như vậy, “Hứa Khả, cậu còn không hiểu sao? Trong cuộc sống không phải chỉ có tình yêu. Hứa Thụy Hoài và Khương Mẫn lẽ nào chưa từng yêu nhau? Sau đó thì sao? Ông ấy lừa bà cả đời, còn bà ấy thì đau khổ cả đời. Tình yêu là cái gì? Cuộc đời mỗi người quá dài, mà nhiệt huyết thì quá ngắn ngủi, sau này sẽ xảy ra chuyện gì không ai biết được. Hứa Khả, đừng ép tôi nữa, tôi chịu không nổi.”

“Không phải như thế.” Cậu dùng sức ôm chặt cô, “Em không phải loại người như chị nghĩ.”

Cậu muốn hôn cô, nhưng cô ra sức né tránh. Cô tức giận nói, “Cho dù cậu là loại người nào, đều không liên quan đến tôi, tôi không yêu cậu, trước giờ chưa từng yêu, tôi thương hại cậu, tội nghiệp cậu, chỉ là không yêu cậu.”

Cuối cùng cậu cũng buông tay ra.

Mưa rơi tí tách, dày đặc gấp gáp, bùn đất nhơ nhớp. Tóc cô thấm ướt, dính lên mặt, cô không dám có bất cứ cử động nào, cô không muốn nhìn vào mắt cậu.

Cậu không lên tiếng.

Cô nói, “Quên chuyện trước đây đi, giữa chúng ta, tuyệt đối không thể.”

“Đi thôi”, cậu khoát tay, “Tôi mệt rồi.”

Trước sau cô không hề nhìn cậu lấy một cái, vừa mới quay người, nước mắt liền bắt đầu điên cuồng tuôn trào, cô chỉ có thể đi thẳng về phía trước, một cách mờ mịt.

Bóng cô dần biến mất trong mưa bụi, cậu từ từ ngồi xuống chiếc ghế dài, hai tay đỡ lấy trán, cùng với tiếng mưa lất phất, cuối cùng không thể kìm nén mà khóc rống lên.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Chuyên Tiếp

(Sân bay.)

Quan Dĩnh: Cậu cũng nhẫn tâm quá.

Khương Doãn Nặc: Đau dài không bằng đau ngắn, cậu ấy sẽ ổn thôi, quên rồi là xong.

Quan Dĩnh: Tớ nên nói cậu thông minh hay là ngốc đây? Trong một mối tình, con gái dễ thỏa mãn với hiện trạng còn con trai thì lại đánh mất bản thân trong sự tiếc nuối đẹp đẽ nhưng mê lương. Cậu đi như vậy, sợ rằng cả đời này cậu ấy cũng không quên được cậu. Nếu muốn khiến một người đàn ông nhớ cậu mãi không quên, cách tốt nhất là giống như cậu bây giờ, xoay người ra đi khi cậu ta vẫn còn yêu cậu. Tiểu Khương, chiêu này của cậu thật ác.

Khương Doãn Nặc: Tớ không nghĩ như vậy... Nếu lựa chọn ở bên cậu ấy, đó là chuyện cả đời, nếu như một ngày nào đó cậu ấy không còn yêu tớ nữa, tớ sợ là... ngay cả cái mạng nhỏ này cũng sẽ không còn, cho nên, chi bằng không có nếu như. Tớ không nắm chắc đối với tình yêu. Chính mắt tớ từng nhìn thấy Khương Mẫn... mẹ tớ đau khổ như thế nào, dùng hết mối tình này đến mối tình khác để khiến bản thân tê dại, bà hận bố tớ, cũng hận lây sang cả con trai mình, thật nực cười biết bao.

Quan Dĩnh: Con người ấy mà, luôn tranh đấu trong mâu thuẫn. Cậu đây là giở tuyệt chiêu “đánh loạn xạ”. Cậu không tin vào tình yêu, rồi không tin luôn cả người mình yêu.

Khương Doãn Nặc: Không phải tớ không tin cậu ấy, mà là không tin vào thời gian, không tin vào khả năng chịu đựng của bản thân. Nếu thời gian quay lại, tớ sẽ không trở về. Nếu tớ không trở về, thì sẽ không yêu cậu ấy. Nếu yêu cậu ấy tớ cũng sẽ không để cậu ấy biết.

Quan Dĩnh: Không có nếu như, đây là sự ấu trĩ của các cậu, cũng là duyên phận.

Khương Doãn Nặc: Duyên phận, duyên phận... có thể ở bên nhau thì hãy trân trọng, cậu và Lôi Viễn hãy sống thật tốt, rảnh rỗi thì đến thăm tớ.

Quan Dĩnh: Không về nữa à?

Khương Doãn Nặc: Tớ còn dám về sao?

(Lôi Viễn và Lục Trình Vũ đẩy hành lý từ phía sau bước đến.)

Khương Doãn Nặc: Tớ đi gửi hành lý, lát nữa sẽ vào cửa luôn, các cậu bảo trọng nhé. (Cô đưa tay móc hộ chiếu và vé máy bay từ trong túi ra, nhưng lại bất ngờ chạm vào một thứ lông lá xồm xàm, móc ra nhìn thì là một con mèo máy biết hát. Bấy giờ cô mới nhớ ra, là cô tiện tay nhét vào khi thu dọn hành lý.)

Khương Doãn Nặc: (Cầm con mèo máy hươu hươu về phía Lục Trình Vũ) Ấy, cái này, mình vẫn chưa cảm ơn cậu!

Lục Trình Vũ: (Khó hiểu chau mày) Cảm ơn mình? Tại sao?

Lôi Viễn: (Kéo con mèo máy về phía mình ngó thử) Ồ, đây là Lục soái ca của chúng ta tặng sao?

Lục Trình Vũ: Không phải mình tặng.

Quan Dĩnh: Hôm sinh nhật Tiểu Khương, không phải cậu bảo mình đưa cho cậu ấy sao?

Lục Trình Vũ: (Hiển nhiên là đã quên mất) Không phải mình tặng cậu ấy.

Lôi Viễn: (Kéo cái vòng trên đầu con mèo máy, dán vào bên tai nghe thử) Bài hát này...

Quan Dĩnh: Anh biết à?

Lôi Viễn: Không phải chính là bài hai người chạy lên hát vào hôm thi hát karaoke lần trước sao? Ày, mất mặt chết đi được, đĩa bị hư rồi mà còn ở đó hát, có người liền đổ mặt, này, lúc đó có phải em muốn tìm một cái lỗ chui xuống hay không...

Quan Dĩnh: (Tức tối đập cậu ta một cái) Anh cũng đến xem à?

Lôi Viễn: Hứa Khả cũng đến, ba đứa bọn anh lúc đó cười muốn ngất...

Lục Trình Vũ: (Đột nhiên nhớ ra) Món đồ chơi này có phải đựng trong cái hộp có hoa màu xanh không? Hứa Khả bảo mình đưa cho Khương Doãn Nặc đấy.

Lôi Viễn: (Nhét con mèo máy lại vào tay Khương Doãn Nặc) Ủ, vậy thì đúng rồi.

Khương Doãn Nặc: (Nắm chặt con mèo máy) Muộn rồi... mình phải đi đây. (Cô không nhịn được ngó về hướng cửa chính. Nếu nhìn thấy rồi thì có thể thế nào?)

Lôi Viễn: (Dang hai tay) Nào, ôm cái đi, thay người nào đó ôm cậu.

Khương Doãn Nặc: (Quay người ôm Quan Dĩnh) Cảm ơn, tớ nhận cái ôm của cậu ôm thay cho ông xã cậu ôm thay người nào đó.

(Bốn người tám vài câu nữa thì Khương Doãn Nặc đẩy hành lý đi vào.)

Quan Dĩnh: Hứa Khả không đến thật à?

Lôi Viễn: Không liên lạc được, tắt điện thoại rồi.

Lục Trình Vũ: Cái kết không lời...

Lôi Viễn: Thế nào, cậu muốn ở đây hát vang một bài?

Quan Dĩnh: Anh nói thật đi, tại sao lúc đó anh lại muốn đi xem thi hát karaoke? Có phải là muốn đến ngắm người đẹp không? Đồ háo sắc!

Lôi Viễn: Bao nhiêu người đi xem như vậy, đều là háo sắc?

Quan Dĩnh: Chính là anh.

Lôi Viễn: Mà đúng thật, anh đã khai quật được một mỹ nữ!

Quan Dĩnh: (Trùng cậu ta) Ai?

Lôi Viễn: Bà xã anh! Ấy, trước đây anh không có ấn tượng tốt với cô ta, cảm thấy người này quá lạnh lùng, thuộc kiểu người xinh đẹp cao quý ấy. Xem xong cuộc thi mới phát hiện, mỹ nữ cũng có lúc ngu ngơ, còn ngơ rất đáng yêu nữa, hát cũng hay... Nào, bà xã, thơm cái nào.

Quan Dĩnh: (Né Lôi Viễn ra kéo tay Lục Trình Vũ) Kệ anh ta, chúng ta đi.

Lôi Viễn: Này, gian phu dâm phụ!

Lục Trình Vũ: Cậu còn nói bậy bạ, tôi ra tay thật đấy.

Lôi Viễn: ...

*** **

Mưa dầm không dứt.

Lúc Hứa Khả bước vào, trong sân bóng rổ không một bóng người. Cậu cầm một quả bóng trên sân lên, tùy tiện ném vào rổ, bóng chạm vào vành rổ lắc lư trái phải, tròng trành mà lại vào rổ. Chưa từng gặp được cú ghi bàn nào đẹp như vậy, cửa bị đóng lại, nhưng cửa sổ lại bị mở ra. Có lẽ là “đen tình đỏ bóng”, cậu nên chơi một trận bóng, để xoa dịu sự ngột ngạt trong lòng. Cậu ngồi bệt xuống đất, nhìn quả bóng rổ nảy mạnh trên sàn, sau đó ngày càng chậm dần, rồi xoay tròn trượt xuống, cho đến khi không còn âm thanh, giống như khoảng trống tâm hồn còn lại sau khi tình yêu đã chết vậy.

Tất cả đã kết thúc rồi.

Cậu ngồi một lúc rồi đứng dậy đi về phía cửa, nhìn thấy bóng dáng thướt tha của một cô gái đang từ từ hiện ra trong cơn mưa mờ mịt. Khoảnh khắc đó, trong đầu cậu vụt qua ý nghĩ khiến trái tim rung động, tựa như pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đêm, cậu gần như muốn cảm ơn thượng đế đã gửi đến kỳ tích cho thế giới này.

Chỉ là, tuổi thọ của pháo hoa vô cùng ngắn ngủi.

Ngôn Hề La đi đến, “Mình nghĩ, cũng chỉ có thể gặp cậu ở đây thôi.”

Một lần nữa nhìn thấy cậu, vẫn là mái tóc ngắn đen nhánh, chiếc áo thun trắng, nụ cười lạnh lùng... Song, đôi mắt ấy lại thiếu mất thần thái trước đây, người con trai đã từng bừng bừng khí thế lại lạc quan ngang ngạnh, cậu hờ hững cười, gương mặt tiêu tụy, không thể che giấu sự thất vọng và đau thương tản ra từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn.

Ngôn Hề La bỗng cảm thấy chán nản.

Muốn ghét một người mình từng si mê, cách tốt nhất là, biết rõ và phát hiện ra khuyết điểm của anh ta, chứng kiến anh ta yếu đuối, nhìn anh ta ngã xuống từ đám mây trong lòng mình, nhuộm bùn lầy của phàm trần thế tục.

Từ trước đến nay, đối với cô mà nói, cậu giống như một ván cờ không còn quân nào để đi, không thể sờ mó, không thể giải thích. Cô không ngừng nỗ lực, cố gắng đưa bản thân mình đến độ cao giống với cậu, cô không thể chịu được cảm giác giống như hạt bụi nữa.

Nhưng giờ đây, cuối cùng cô đã nhìn thấy một mặt khác mà mình từng muốn nhìn trộm, cô nếm thử như ý muốn, cô chán nản vô cùng.

Giống như niềm tin bị sụp đổ, mang theo âm thanh khiến trái tim vỡ nát.

Ngôn Hề La đột nhiên phát hiện, nếu có thể, cô tuyệt đối không muốn nhìn thấy Hứa Khả như thế này, “Nếu thật sự quan tâm cậu thì cô ấy sẽ không đi.” Cô muốn dùng lời nói sắc bén để châm chích cậu, khiến cậu phẫn nộ, dù sao cũng tốt hơn là sự im lặng nặng nề như bây giờ, ứ đọng trong tim.

Cậu không nói tiếng nào, chỉ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời ở bên ngoài, không còn xanh biếc như trước nữa.

Cô nói, “Hứa Khả, sao cậu lại ấu trĩ như vậy chứ, không đáng.”

Cậu vẫn im lặng.

“Hứa Khả,...” Cô còn muốn nói gì đó.

“Đi đây.” Cuối cùng cậu cũng lên tiếng, nhưng lại nói lời tạm biệt cô, cậu vẫy vẫy tay nói, “Tạm biệt.”

Mệt mỏi bước vào màn mưa, trong chớp mắt, bóng cậu dần trở nên mơ hồ.

Ngôn Hồ La sững sờ, viền mắt bỗng cay xè, một lúc sau, cô cầm điện thoại ra bấm gọi, “Lâm Hiên, anh ra đi, em, em muốn gặp anh...”

Lúc nói câu này, cô đột nhiên cảm thấy rối loạn. Khi còn trẻ, luôn cứ hỗn loạn, luôn không ngừng hoài nghi sự lựa chọn của mình.

May mà, khoảng thời gian này sẽ trôi qua rất nhanh.

Khuôn viên trường trong mưa trở nên vô cùng yên tĩnh.

Hứa Khả đeo hành lý đi ra khỏi khuôn viên trường, cậu quay đầu lại nhìn, nước mưa rơi vào trong mắt, một khoảng mờ mịt.

Bồn hoa cạnh cổng trường lộ ra đường nét trắng xanh ẩm ướt, một buổi tối trước đây, có một cô gái ngây ngốc ngồi ở đó, vẫn luôn đợi cậu...

Hồi ức bị nước mưa cuốn sạch không chút kiêng dè, mang đến khoảng trống trong tư duy, giống như kết thúc một thời kỳ.

Năm ấy, cậu chưa tốt nghiệp đại học.

Mùa hè trong ký ức cậu, vĩnh viễn là mùa biệt ly.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hình Nộm Rỗng Ruột

Con người luôn không kiên cường như bản thân họ nghĩ, nói cách khác, họ quen dùng sự tê dại của nỗi đau để che đậy sự yếu đuối.

Cho đến khi xuống máy bay, nghe thấy một loại ngôn ngữ khác, nhìn thấy kiến trúc khác, trước mắt toàn là mũi cao mắt lồi, Khương Doãn Nặc mới phát giác, cô đã rời khỏi cậu thật xa.

Kéo hành lý ra ngoài đợi taxi, bác tài râu bạc trắng giúp cô cho hành lý vào khoang dự bị, sau đó cười nhả nhận với cô, “Trông cháu không được vui,” Ông ta nói, “Đây là nhớ nhà, cháu biết ý nghĩa của từ này không?”

“Biết ạ.” Cô cười cười, nhưng mắt lại ướt đẫm.

“Cháu mới xuống máy bay đã bắt đầu nhớ bố mẹ rồi sao?”

“Vâng ạ.” Cô đáp.

Bác tài tế rất khéo ăn nói, chuyển chủ đề, muốn an ủi tâm trạng tiêu cực của cô, nhưng hiệu quả không cao, cô gái châu Á này trông có vẻ không dễ giao tiếp, lúc không nói chuyện, cô trầm mặc nhìn ra ngoài cửa xe, mắt ngân ngấn nước.

Khương Doãn Nặc sống ở căn hộ sinh viên gần trường đại học. Khi cô đến nơi đã là mười một giờ tối, phòng sát vách đang mở tiệc, chiếc loa màu đen nặng trĩu để ở ngay lối đi, các chàng trai cô gái hoặc hút thuốc hoặc cầm ly bia lớn tiếng nói cười trong phòng khách, trên bàn là bánh mì kẹp

thịt, còn có vài miếng pizza còn thừa, trên cửa nhà bếp dán thông báo tổ chức party.

Một năm cô không về, bạn cùng phòng trước đây đã dọn đi từ sớm, những người bây giờ cô không biết ai. Sau khi chào hỏi đơn giản với họ, cô đi vào phòng mình, một mùi ẩm ướt ngọt ngào xộc đến, cô đóng cửa lại, ngồi trong bóng tối, mọi thứ đều rất xa lạ, những người ấy đã dần đi xa, cậu không còn ở bên cạnh cô nữa. Cô nghĩ, mình nên khóc, nhưng lại không khóc được.

Giống như mơ một giấc mơ dài, rất mệt mỏi.

Không biết qua bao lâu, tiếng nhạc bên ngoài đã dừng, cô mới tỉnh lại, đi đến mở cửa sổ ra, hít thở không khí trong lành. Ba, bốn căn hộ sinh viên nằm ở rìa một khu rừng nhỏ, ban đêm ở đây vắng vẻ mà yên tĩnh.

Tắm rửa xong xuôi, cô nằm trên giường. Khi đang nửa tỉnh nửa mơ, cô nhìn thấy cậu, sau lưng cậu là ánh sáng rực rỡ, trời xanh mây trắng, cậu mỉm cười với cô, dịu dàng giống như trước đây..., đột nhiên, tiếng nhạc hark rock đình tai nhức óc vang lên, giây phút đó cả chân tóc cũng dựng đứng lên, giống như có thứ gì đó không thể nắm chặt, chỉ có thể mở mắt nhìn nó rời đi, người cô mồ hôi lạnh đầm đìa. Là cái gì nhỉ, rốt cuộc là cái gì, cô cố lực nhớ lại giấc mơ vừa rồi, nhưng chỉ còn lại ánh sáng vỡ vụn. Tiếng ồn ào bên ngoài vẫn tiếp tục, cô rất bức mình, mặc áo khoác vào đi ra ngoài.

Cô xé tờ thông báo party xuống, người trong phòng khách dừng lại nhìn cô. Cô chỉ vào đồng hồ ở trên, “Nên dừng lại rồi, xin các bạn yên lặng một chút.”

Tiếng Pháp của cô rất lưu loát, khẩu âm cũng khá chuẩn. Đám người đó cười cười với cô, mấy cậu con trai nhìn về phía cô huýt sáo, “Chào,

người Trung Quốc? Nhật Bản? Hay là chơi cùng bọn này đi.” Họ nói rất to, trông có vẻ không có ác ý.

Nhưng Khương Doãn Nặc đâu còn tâm trí nào, không biết là ai đã tắt nhạc. Cô quay về phòng ngã người lên giường, trong lòng thầm nghĩ, mình làm sao thế này?

Vì thế, cô đã đặc tội với hàng xóm tốt bụng của mình.

Đó là một cô gái người Pháp xinh đẹp, có mái tóc xoăn vàng lấp lánh, làn da khỏe mạnh bị ăn nắng thành màu nâu nhạt, cô thích xăm mình, thích đeo hai cái vòng nhỏ trên rốn, thích mặc quần jean đáy ngắn, sau đó để lộ dây T-back màu đen. Vài ngày sai, hai người gặp nhau trong nhà bếp, quá nửa là người Pháp đang nướng bánh mì, người Trung Quốc đang chiên trứng, cô hàng xóm sẽ dùng khốe mắt lạnh lùng quét qua, mọi người đều không nói chuyện.

Cả người Khương Doãn Nặc trông rất uế oải, mắt sưng húp. Có một lần, cô hờ hững chiên trứng, mất hồn đến mấy chục giây.

“Này, cậu đang làm gì thế?” Hàng xóm tốt bụng khoa trương dùng tay quạt gió, “Sắp cháy rồi kìa.” Cô ấy nói xong lại chạy đi mở rộng cửa sổ.

Khương Doãn Nặc cúi đầu nhìn, trứng đã biến thành một cục đen thui, “Ồ, xin lỗi”, cô nói. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ phồng má cau mày lạnh lùng của người đẹp tóc vàng, lại không khỏi cảm thấy thú vị.

“Hôm đó, mình vừa từ Trung Quốc trở về,” cô ấp úng nói, “Tâm trạng không tốt lắm, lúc đó, mình chỉ muốn yên tĩnh... để nhớ một người.”

Cô gái chậm rãi quét mút việt quất lên bánh mì.

Khương Doãn Nặc đổ chỗ trứng cháy vào thùng rác, cô vốn dĩ không muốn ăn, giờ lại càng không cần phải ăn nữa, cô cầm hũ sữa chua trở về

phòng.

“Bạn trai à?” Giọng cô gái từ phía sau truyền đến.

“Cho là vậy đi”, cô suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

Cứ vậy, Khương Doãn Nặc và Bắc Bắc quen nhau.

Bắc Bắc sưu tầm rất nhiều voucher mỹ phẩm, cô cực kỳ nhạy cảm đối với những tin tức khuyến mãi trong các cửa hàng quần áo, thỉnh thoảng cô cũng sẽ dẫn bạn trai về nhà, đó là một anh chàng đẹp trai người Pháp điển hình. Tường ký túc xá sinh viên không cách âm, những điều không nên nghe thấy cũng nghe thấy, nhiều lần thành quen. Những lúc không tập thể thao, Bắc Bắc thích kéo Khương Doãn Nặc đi shopping, còn Khương Doãn Nặc quen một mình ở trong phòng đợi học kỳ mới đến hơn, phần lớn thời gian dùng để nhìn ra khu rừng xanh đen ngoài cửa sổ rồi ngắm người. Thậm chí cô rất ít liên lạc với bạn bè, bất cứ ở nơi đâu. Chỉ là thỉnh thoảng lên QQ, sẽ gặp được Quan Dĩnh.

Quan Dĩnh nói cho cô biết, Hứa Khả đã bị bắt buộc nghỉ học.

Cô nhìn thấy tên cậu được tạo thành từ những điểm sáng nho nhỏ, xuất hiện trên màn hình, nước mắt làm ướt bàn phím. Cô lại một lần nữa bỏ rơi cậu, một mình chạy trốn. Không muốn biết bất cứ tin tức nào liên quan đến cậu nữa, chỉ là nhìn thấy tên cậu, liền bị nỗi đau đớn từng đợt ập đến.

Là nợ cậu ấy, cô chậm rãi gõ mấy chữ này.

Món nợ cô nợ cậu, cả đời này trả cũng không hết. Nếu có kiếp sau, cậu cũng sẽ không nhớ cô.

Giữa họ, vĩnh viễn cách nhau một khoảng cách không thể vượt qua.

Đến cuối cùng, cô chỉ có thể dùng nước mắt để bù đắp.

Bên ngoài có người gõ cửa, cô lau nước mắt lớn giọng nói, “Xin lỗi, Bắc Bắc, bây giờ mình không tiện mở cửa”, tuy cô cố gắng khống chế, nhưng giọng nói vẫn hơi nghẹn ngào, ngữ điệu cũng trở nên kỳ lạ.

Bắc Bắc chỉ nói một câu, “Không sao” rồi không quấy rầy cô nữa.

Cô khóc rồi lại khóc, đến khi trời tối.

Trải qua những ngày ngây dại như vậy mãi cho đến khi khai giảng, cô thậm chí còn không muốn đi học, rất nhiều buổi sáng, đều là Bắc Bắc ở bên ngoài đập cửa mới gọi cô thức dậy. Cô nhìn mình ở trong gương, sắc mặt xanh xao, từ khi ăn trứng đến mức nhìn thấy là buồn nôn, cô liền bắt đầu dùng bánh mì không có calo để sống qua ngày, buổi trưa thì đến căn tin trường, nhìn sườn với xúc xích chỉ thấy ngấy, cũng chỉ gọi một đĩa salad là xong chuyện. Bữa tối, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Bắc Bắc nói, “Nặc, người cậu sắp bay lên được rồi đấy.”

Khương Doãn Nặc phản đối, “Không muốn ăn, mình không thấy đói.”

Bắc Bắc nháy mắt một cái, “Cậu có rồi đúng không?”

Mới đầu Khương Doãn Nặc giật mình, sau đó ngẫm nghĩ, cảm thấy không thể nào, ngoài dạ dày không tốt ra, những thứ khác đều bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhưng suy nghĩ kỳ lạ lại bị kéo đến. Con ư, nếu như có thật, thì cậu đã có con rồi, tuy bản thân cậu vẫn là một đứa trẻ..., Khương Doãn Nặc đột nhiên cảm thấy mình giống như một người điên, giữa họ sao có thể có đời sau được chứ. Sẽ bị trời phạt, mọi thứ đều sẽ báo ứng trên người đứa trẻ.

Cô nói với bản thân mình hết lần này đến lần khác, Khương Doãn Nặc, đừng nghĩ lung tung nữa, mày không thể tiếp tục như vậy, sẽ ép bản thân đến điên mất.

Tối hôm đó, lần đầu tiên Khương Doãn Nặc làm một bàn thức ăn, Bắc Bắc vừa ăn vừa than vãn, “Nặc, cậu biết mình đang giảm cân mà.”

Lại qua mấy ngày nữa, cuối cùng cô cũng thành công cai khóc một ngày, ngủ mơ cũng không thút thít.

Bắc Bắc nói, “Nặc, mình còn tưởng cậu bị sưng mắt bầm sinh cơ đấy.”

Khương Doãn Nặc đi học bữa đực bữa cái, khi sắp đến kỳ thi thì lại cuống cả lên, lúc đầu vì muốn học bù cho học phần kỳ trước, cô trong lúc nổi điên đã đăng ký rất nhiều môn thi, bây giờ đành phải bán mạng thức đêm, trên khuôn mặt vốn dĩ xanh lè lại có thêm hai quầng đen ở mắt, lúc bận rộn, cô đã quên đi rất nhiều chuyện.

Nhưng không được bao lâu thì Bắc Bắc lại thất tình, cô ấy tức giận chạy về, đầu tóc hơi rối, cô ấy nói với Khương Doãn Nặc, “Hôm nay mình đã đánh tiện nhân đó.”

Khương Doãn Nặc hỏi, “Nam hay nữ?”

Bắc Bắc nói, “Con mụ đó, con đĩ đó.” Cô giơ tay ném chiếc hoa tai lên bàn, “Ha, nhìn đi, mình giựt hoa tai của cô ta rồi, cô ta còn muốn gọi cảnh sát, nhưng bị anh ta ngăn lại. Anh ta nhất định là cảm thấy có lỗi với mình, hừ, một đôi tiện nhân.”

Khương Doãn Nặc quan sát thật kỹ, phát hiện đuôi chiếc hoa tai có dính vệt máu.

Đột nhiên Bắc Bắc khóc rống lên, “Nhưng mà anh ấy đã hôn cô ta trước mặt mình.” Cô nằm bò lên bàn, bờ vai run run, “Mẹ kiếp, mình thà người bị đánh là mình.”

Khương Doãn Nặc cảm thấy khó chịu nhưng không biết cách an ủi, “Vì để không bị người khác từ chối chỉ có cách từ chối người khác trước

mà thôi.” Cô thở dài nói.

Bắc Bắc bắt đầu hút xì gà, trên bàn chất một đống hộp xì gà tinh xảo đẹp mắt, cô nói, “Miễn phí đấy, lấy trộm từ tiệm nhà mình,... Bố mẹ sẽ không nói mình, dù sao cũng đỡ hơn ma túy...”

Hai người ở trong phòng khách đọc sách thâu đêm, trong lòng Khương Doãn Nặc không thoải mái, cũng học theo hút xì gà. Cái thứ này rất kích thích khoang miệng, hút liền một hai điếu, đầu lưỡi dường như to hơn, nói chuyện cũng trôi chảy hơn, hút thêm nữa thì sẽ buồn nôn. Hai người phì phèo rất lâu, cái hộp trên bàn vẫn chưa thấy ít đi.

Khi môn thi cuối cùng kết thúc, vừa hay là đêm giao thừa ở Trung Quốc, Khương Mẫn gọi điện tới bảo cô về ăn tết, cô không muốn về, nói còn phải thi, thật ra chỉ là muốn ở một mình trong ký túc xá. Nhưng Bắc Bắc lại hứng thú, đòi cùng cô đón tết Trung Quốc, còn muốn ăn sủi cảo. Khương Doãn Nặc nghĩ, hai đứa con gái ăn, cũng không phiền lắm, liền đi siêu thị mua ít bột mì với nhân thịt. Kết quả quay về thì thấy, con nhỏ này được lắm, trong phòng khách có bảy tám anh chàng đang âm ỉ.

Bắc Bắc nháy mắt ra hiệu với cô, “Mình lợi hại không, đêm nay chúng ta được chọn rồi. Mình nhất định phải tìm một anh chàng tốt hơn, mình không tin trên đời này chỉ có đàn ông thích bị người khác từ chối.”

Trong số mấy người đó có vài người lần trước cô từng thấy khi tụ tập trong bữa tiệc của Bắc Bắc, họ vừa nhìn thấy cô liền học nói theo giọng điệu của cô, “Chào, tôi phải đi báo cảnh sát đây.” Mọi người cùng cười ồ lên, bọn họ rất dễ gần, tính cách Khương Doãn Nặc cũng không gò bó, không bao lâu đã thân thiết. Trong đó có một người châu Á, nhưng anh ta nói không nhiều, cũng không nói gì với Khương Doãn Nặc.

Bao nhiêu người muốn ăn cơm như vậy, cũng phải có người chuẩn bị, Bắc Bắc là không giúp được gì rồi, cùng mấy người này khoác lác đã đủ

khiến cô ấy quay mòng mòng. Khương Doãn Nặc đành phải gọi ít thức ăn bên ngoài, làm nhân sủi cảo trước, bắt đầu nhào bột.

“Việc nặng, vẫn nên để tôi làm cho.” Bên cạnh có người nói tiếng Trung, là người châu Á đó.

Khương Doãn Nặc nói, “Anh đi chơi đi, một lát là tôi xong ngay thôi.”

Người đó đã rửa tay sạch sẽ và bắt tay nhào bột, “Tiếng Pháp của cô rất tốt, cô đến đây khi nào vậy”, anh ta vừa nhào mì vừa trò chuyện cùng cô.

“Tôi đến cũng được bảy tám năm rồi.”

Người đó hơi ngạc nhiên, “Cô mới từng này tuổi, học cấp ba ở đây ư?”

Khương Doãn Nặc gật đầu, “Ừ, mười bốn tuổi tôi đã sang đây rồi.”

“Thảo nào,” người đó nói, “Tôi sang được hai năm rồi, tốt nghiệp đại học trong nước xong thì sang, ở đây học thạc sĩ.”

Khương Doãn Nặc nhìn anh ta một cái, nhưng người này trông không giống chỉ mới hai ba hai bốn tuổi, anh ta cười cười, hình như biết cô đang nghĩ gì, “Tôi còn từng đi làm hai năm trong nước nữa.”

Không lâu sau bột đã nhào xong, cả đám cùng nhau gói sủi cảo, hình thù quái dị, rất sáng tạo, đều ở đó so sánh xem ai gói được hình có tính sáng tạo nhất. Bọn họ vẩy bột mì lên người nhau, đùa giỡn âm ỉ, trên người trên đầu ai cũng dính màu trắng, chỉ có người đàn ông Trung Quốc đó là vẫn luôn yên lặng đứng một bên, luộc sủi cảo cho họ.

Khương Doãn Nặc lơ đãng ăn xong mấy cái sủi cảo, kẹp điều xì gà dựa vào một góc sofa nghe hát, lại là nhạc hark rock. Nhưng lần này, cô

không cảm thấy ồn chút nào, trong lòng trống rỗng, bắt đầu từ khi nào, cô đã trở thành một hình nộm biết đi, biết nói? Tiếng trống mạnh mẽ đập vào màng nhĩ, cô hận không thể đem những âm thanh này lấp đầy khoảng trống còn lại.

Rời xa cậu, đã lâu như thế rồi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Quên Mất Anh Đã Từng Yêu Em

Sáng hôm sau, lúc Khương Doãn Nặc đi ra khỏi phòng, Bắc Bắc đang nằm trên sofa gặm bánh mì, đôi chân thon thả lười nhác bắc trên kỹ trà.

“Chào buổi sáng, còn một người nữa đâu?”

“Đi rồi.” Bắc Bắc thờ ơ đáp, bẻ một miếng bánh mì nhỏ nhét vào miệng.

Tối hôm qua sau khi giải tán, Bắc Bắc đưa một người con trai vào phòng. Trước khi vào, cô ấy chỉ một hộp xì gà còn thừa trên bàn nói nhỏ với Khương Doãn Nặc, “Chọn đi, đàn ông hay xì gà? Hôm nay là Tết của nước cậu, cậu chọn trước đi.”

Khương Doãn Nặc dùng ngón tay búng búng hộp xì gà đó. Biểu cảm trên mặt cô uể oải, giống như người mắc chứng chán ăn vậy, không có hứng thú với món chính.

Bắc Bắc không giống cô, Bắc Bắc đối với tình yêu tràn đầy mong đợi.

Nhưng mà bây giờ, cô em trên sofa đột nhiên thở dài, “Mẹ kiếp, thật là chán chết...”

Từ đó, cứ cách năm bảy ngày Bắc Bắc lại đưa đàn ông về, mặt mũi, vóc dáng, thậm chí quốc tịch đều khác nhau, nhưng kết quả lại đều như nhau cả. Cô ấy gần như đã rơi vào đường cùng, gấp rút tìm được điểm đột phá nhưng mãi vẫn không được.

Khương Doãn Nặc nói, “Chí ít cậu có cảm tình với họ không?”

Bắc Bắc lắc đầu, “Không giống nhau, làm với người mình không yêu cảm giác thật sự khác hẳn, làm tình trở thành vận động pít-tông. Đụng phải người có kỹ thuật không tốt, mình có thể ngủ quên, thỉnh thoảng buồn chán rồi thì nằm đó lặng lẽ đếm một, hai, ba... Trong lòng thầm nghĩ, sao vẫn chưa xong vậy? Đôi khi nhớ đến mới kêu vài tiếng.”

Nói đến đây, hai người đều cười to không dứt.

Kỳ nghỉ đông ấy dài đằng đẵng. Bầu trời âm u, mặt trời khan hiếm, gió bắc tàn sát, mưa dầm liên miên, trung tâm mua sắm trong thành phố đóng cửa rất sớm, đi bộ ngoài đường, lạnh lẽo vắng vẻ.

Cô không còn mơ thấy cậu nữa.

Lục tìm lại hình trước đây, cô mới nhớ ra, năm đó ở trong nước, hai người không có bất cứ tấm hình chụp chung nào. Ngắm nhìn bóng dáng trẻ con trên hình, khuôn mặt ngây thơ, đối với những chuyện xảy ra trước đây, trong lòng cô dâng lên cảm giác mơ hồ không xác định. Trong cảm giác hư ảo đó, nỗi nhớ sâu nặng cùng với tâm trạng áy náy tan chảy trong một góc sâu kín nhất trong lòng cô, dần dần trở thành một vết thương, vết thương không thể kín miệng.

Bắc Bắc học kinh tế, tuy không cùng chuyên ngành với Khương Doãn Nặc, nhưng sau khi khai giảng, hai người thỉnh thoảng sẽ gặp nhau ở tiết tự chọn, đại sảnh cà phê của trường. Cho đến khi tốt nghiệp đại học, bên cạnh Khương Doãn Nặc cũng không xuất hiện người đàn ông có quan hệ thân mật nào, Bắc Bắc tưởng cô là con một sách, nhưng thành tích của Khương Doãn Nặc trước giờ không cao cũng không thấp, thậm chí chỉ vừa đạt trung bình. Thời gian của cô ấy đều bỏ vào đâu vậy? Bắc Bắc lấy làm khó hiểu về việc này.

Thời gian này, Khương Doãn Nặc vẫn luôn liên lạc với Quan Dĩnh. Khi năm cuối sắp kết thúc, Quan Dĩnh lấy được visa và học bổng của một trường ở Mỹ, còn đơn xin cấp visa của Lôi Viễn thì bị từ chối ba lần, liền dừng lại tại đây, Quan Dĩnh chỉ đến Mỹ một mình. Khương Doãn Nặc có thể tưởng tượng được bộ dạng nổi giận lôi đình của Lôi Viễn lúc đó, vì vậy đã dùng lời Quan Dĩnh từng nói với mình trả lại cô ấy, “Người đẹp à, cậu cũng nhẫn tâm?”

Quan Dĩnh nói, “Hết cách rồi, tớ không muốn từ bỏ cơ hội như vậy.”

Khương Doãn Nặc hỏi, “Nếu người đi là Lôi Viễn, cậu sẽ thế nào?”

“Chắc chắn sẽ oán hận anh ta,” cô ấy trả lời không chút do dự, “Muốn chia tay với anh ta. Nhưng mà, cậu thấy đấy, con người luôn giỏi sử dụng hai loại tiêu chuẩn để đối xử với bản thân và người khác.”

“Hai cậu đã chia tay rồi sao?”

“Không có, không ai nói rõ cả, cứ kéo dài thôi, chuyện sau này ai mà biết được?” Quan Dĩnh lại gõ mấy chữ gửi qua, “Thật ra tớ cũng không biết lựa chọn của mình có đúng hay không, rất khó chịu...”

Nhất thời im lặng.

Khương Doãn Nặc cử động đầu ngón tay, trên màn hình đã xuất hiện hai chữ, cô nhìn một hồi lâu, rồi xóa, vẫn không gửi đi.

Nhưng bên đó lại gửi tin nhắn qua, “Hứa Khả, trông có vẻ rất tốt”, Quan Dĩnh nói.

Khương Doãn Nặc thở dài, an ủi cô ấy vài câu, rồi log out.

Cho dù từ bỏ, cuộc sống vẫn cứ kiềm nén, cô rất ngưỡng mộ Bắc Bắc, dù có thất tình cũng tràn đầy sức sống.

Bắc Bắc là một người dễ rơi vào cảm xúc cuồng nhiệt đối với một việc nào đó, yêu đương không thành, cô ấy đem năng lượng còn lại tập trung vào việc học. Sinh viên chuyên ngành kinh tế vừa tốt nghiệp đa số sẽ đối mặt với khó khăn thất nghiệp, nên cô ấy quyết định học xong thạc sĩ trước rồi mới ra ngoài tìm việc làm.

Cùng lúc đó, Khương Doãn Nặc cũng lựa chọn học tiếp, lý do của cô là, rất có hứng thú đối với chuyên ngành đang học. Song, cô vẫn cứ hao tổn năm mươi phần trăm tâm sức để ứng phó với các kỳ thi, luận văn và dự án, lấy được một vài điểm số không lấy gì làm vinh quang. Bắc Bắc thật sự nhìn không ra hứng thú của cô nằm ở chỗ nào. Sau khi làm bạn cùng phòng mấy năm, Bắc Bắc mới hiểu, thái độ đối với việc học của Khương Doãn Nặc giống hệt như thái độ của cô đối với đàn ông.

Cô sợ thất vọng nhiều hơn hi vọng, vì vậy quyết không tập trung cả thể xác lẫn tinh thần, cô luôn luôn để lại cho bản thân đường lui.

Bắc Bắc liên tưởng đến một đoạn đọc được từ một cuốn sách, “Có một số người có thể nói là người ngăn cách với tình yêu, một kiểu người chưa từng cảm nhận được sự xao động và bất an ở trong lòng. Họ đi dạo trong vườn bướm, nhưng chưa từng phát hiện ra hạnh phúc và đau khổ trong vườn. Kiểu người này phần lớn đều giữ liên lạc tốt đẹp với bạn bè, nhưng có điều có một chút sợ sệt và duy trì khoảng cách. Đối với cảm giác ấm áp và sự sôi mà bản thân nhận ra hoặc quan sát được từ người khác, họ cảm thấy e dè. Kiểu người này tồn tại ở mọi độ tuổi, cố gắng hết sức rời xa nguy cơ. Thông thường mà nói, mối quan hệ như vậy có thể duy trì tương đối tốt, nhưng họ không linh hoạt được sự lên xuống trong các mối quan hệ lấy cảm giác làm trung tâm.”

Bắc Bắc đánh giá rằng, “Nặc, cậu chính là người như vậy, trông có vẻ không để tâm đến bất cứ việc gì, nhưng thật ra là sợ bị tổn thương, xu hướng bảo vệ cái tôi của cậu quá mạnh mẽ. Người yêu phải cậu nhất định sẽ rất đau khổ.”

Khương Doãn Nặc không cho là đúng, “Cậu sẽ không biết đâu,” cô nói.

Bắc Bắc đợi đoạn sau của cô, song lại không có.

Người chưa từng trải thì làm sao hiểu được? Giữa người với người, có một loại tình yêu, nóng như dung nham, nhưng lại bị mọi người sợ hãi chán ghét, không có trái tim kiên cường, sao bạn có thể không muốn chùn chân mà không do dự? Một khi tình yêu này bị lật đổ, thứ mang lại sẽ là tai họa ngập đầu, niềm tin tiếp tục sống sẽ bị hủy diệt tại đây. Bỏ ra tuyệt đối đương nhiên yêu cầu đáp lại trăm phần trăm, nhưng mà, trên đời này, làm sao có tình yêu lâu dài giống như mạng sống con người.

Cho nên, người trông như sợ sệt, thật ra là người tham lam nhất.

Sự nghiệp học hành hơn mười năm sắp kết thúc, Bắc Bắc vì thành tích xuất sắc, lại có thư giới thiệu của giáo sư, nên có được một công việc không tệ trong một ngân hàng ở Paris. Còn Khương Doãn Nặc tự nhận là số con rệp, vật lộn từ phỏng vấn lần một đến lần thứ tư, cuối cùng được công ty Bo của Pháp vừa ý, việc này là nhờ dự án SAP mà cô làm trong thời gian thực tập. Khoảng thời gian đó, công ty Bo đang thương lượng với công ty SAP về việc hợp tác dự án, họ cần người làm mã hóa châu Á.

Những ngày tháng trải qua nỗi lo sợ bất an, cuối cùng hai người đã giải quyết xong chuyện việc làm. Luận văn thạc sĩ nộp lên khoa đúng thời hạn, vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới nhận bằng tốt nghiệp, mà thời gian đi làm chính thức trên hợp đồng là một tháng sau. Không có việc gì làm, hai người ở lỳ trong ký túc xá, ngắm nhìn tuyết trắng xóa ngoài cửa sổ, Bắc Bắc đề nghị, “Nặc, chúng ta đi Courchevel đi.”

Khu vực núi Alps trong lãnh thổ nước Pháp, có khu trượt tuyết lớn nhất thế giới, trạm Courchevel là một trong số đó, nó tọa lạc trên một thôn trang, điều kiện chỗ ở và giao thông đều vô cùng tiện lợi. Chỉ là, tiền trong

túi cứ rề rà không muốn bị người tổng cổ ra ngoài. Nghĩ đến tháng sau là đã có một công việc chính thức, Khương Doãn Nặc không vượt qua được sự dụ dỗ của Bắc Bắc, thế là đồng ý cùng đi trượt tuyết.

Khương Doãn Nặc là người mới bắt đầu học, Bắc Bắc lại là người không chịu được cô đơn, đi theo mấy anh đẹp trai, gậy trượt tuyết vừa chống xuống liền không thấy bóng dáng đâu. Chỉ còn lại mình cô theo sau huấn luyện viên rập khuôn làm theo, liên tục té ngã, sau đó được người ta kéo lên. Huấn luyện viên là người dễ tính hiếm có, có lẽ cũng đã được rèn luyện mà ra, qua mấy tiếng đồng hồ, việc học của cô vẫn không có chút tiến triển.

Một lần nữa ngã ngời trên tuyết, cô chỉ cảm thấy trang phục trên người, từ gậy trượt tuyết, giày trượt thậm chí là kính râm đều vô cùng nặng nề. Huấn luyện viên cười lịch sự với cô, cũng không vội đỡ cô dậy, cô gần như có thể nhìn thấy đầu anh ta qua nón trượt tuyết bốc khói trắng vèo vèo ra bên ngoài. Cô đành phải tự mình ra tay gỡ gậy trượt tuyết ra, “Tôi muốn nghỉ ngơi một lát.” Huấn luyện viên giống như được đại xá vậy, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Cô lười biếng ngời trên đất, nhìn về lưng núi trắng tuyết ở phía xa, dưới ánh mặt trời tỏa ra sắc màu lấp lánh.

Một lúc sau, cảnh đẹp bị người trước mặt che khuất. Người đó rất cao, đứng ngay đằng trước, đang cúi đầu quan sát cô thật kỹ. Ánh mặt trời chói mắt bị chặn mất, cô thấy khó chịu híp mắt lại.

Người đó mỉm cười, để lộ hàm răng xinh đẹp, “Tôi ở bên cạnh nhìn hơn nửa ngày, cảm thấy cô rất quen”, anh ta nói tiếng Trung, khẩu âm miền Bắc.

Khương Doãn Nặc chớp chớp mắt, góc nhìn này khiến cô rất không quen, cô muốn đứng dậy.

“Thế nào, vẫn chưa nhớ ra?” Người đàn ông đưa tay kéo cô dậy, tháo kính râm xuống, “Hình như là mùa xuân mấy năm trước, chúng ta từng cùng nhau gói sủi cỏ, ở ký túc xá sinh viên các cô...”

“Ồ, chào anh”, Khương Doãn Nặc đột nhiên nhớ ra, nhưng lại dừng lại, cô quên mất tên anh ta rồi.

“Khương Doãn Nặc đúng không, tôi nhớ tên cô”, nụ cười của anh ta rất ôn hòa, “Chào cô, tôi tên Trần Tử Sâm.”

Hai năm trước, Trần Tử Sâm tốt nghiệp thạc sĩ, học chuyên ngành kinh tế, ngôn ngữ không giỏi lắm, khó tìm việc làm, bèn cùng mấy người bạn đăng ký thành lập một công ty thương mại, miễn cưỡng giải quyết vấn đề việc làm và nơi ở. Khi hai người trò chuyện, anh ta hỏi đến tình hình của Bắc Bắc, nghe nói cô ấy đã tìm được một vị trí trong ngân hàng Paris, không khỏi hơi cảm thán, nhưng trong giọng nói không hề để lộ quá nhiều sự ngưỡng mộ. Vất vả cố gắng hai năm, công ty cũng coi như đã từng bước đi vào quỹ đạo, anh ta và mấy người bạn hợp tác quyết định ra ngoài đi nghỉ vài ngày, gọi là tự thưởng cho mình.

Trần Tử Sâm là một người cực kỳ nghiêm túc, từ việc nhào bột, gói sủi cỏ, đến bây giờ dạy cô trượt tuyết, luôn rất tỉ mỉ. May mà phương pháp dạy của anh ta vẫn gọi là tương đối, Khương Doãn Nặc học cũng có chút hiệu quả. Cuối cùng hai người đã nói lời từ biệt với con dốc nhỏ dành cho người mới học, ngồi xe cáp đi sang làn trượt tuyết bên cạnh. Con dốc đó từ bên dưới nhìn lên vừa hẹp vừa dài, lên trên rồi, trước mắt chỉ có một vùng tuyết trắng xóa, bên trên lác đác mấy dấu trượt nho nhỏ.

Một cảm giác không còn đường lui.

“Đừng căng thẳng”, Trần Tử Sâm an ủi nói, “Cô..., này...”, chưa nói hết câu, Khương Doãn Nặc đã trượt đi rồi, dần dần biến thành một chấm nhỏ xíu.

Không khí lạnh lẽo xông vào lồng ngực, con đường trước mặt mờ mịt, lại không biết đâu mới là điểm cuối, tựa như có một khoái cảm cận kề cái chết, nỗi sợ hãi không thể sờ mó. Tốc độ trượt của cô rất nhanh, hễ gặp phải chướng ngại, kỹ thuật rẽ queo giảm tốc độ vừa học sớm đã rút lại đảo Java rồi, người nhanh chóng ngã xuống, lăn tròn, khiến những bông tuyết trên mặt đất bay tứ tung, rơi vào trong mắt, trong miệng, mang vị ngòn ngọt. Nằm trên đất trượt được mấy mét, đến chỗ địa thế bằng phẳng mới từ từ dừng lại, cô nằm trên mặt đất, mặt dán vào trong tuyết, rất lâu không muốn đứng dậy.

Tim đập thình thịch, những lúc quá sợ hãi, cô vẫn lại nhớ về anh.

Năm này rồi đến năm khác, sống trong đám đông hỗn loạn, lúc nhớ về anh, vẫn là cô đơn.

Thời gian bốn năm, quá ngắn ngủi, đến mức không thể quên đi, từng trải qua nhiều biến cố càng là sự gặp gỡ ngắn ngủi.

Bởi vì trong cơ thể họ đang chảy cùng một dòng máu?

Có người giúp cô gỡ gậy trượt tuyết ra, rồi kéo cô đứng dậy.

“Cô không sao chứ”, Trần Tử Sâm nhẹ nhàng phủi tuyết trên đầu cô.

“Chưa chết, cũng không bị thương,” cô cười ha hả, ôm gậy trượt tuyết đi xuống núi, “Đợi lát nữa ngồi xe cáp rồi trượt lần nữa, kích thích lắm đấy.”

Trần Tử Sâm lắc đầu, đi phía sau cô, “Trông có vẻ là một cô gái rất thanh tú, sao lại thô lỗ như vậy?”

Sau lần gặp gỡ ở khu trượt tuyết, Khương Doãn Nặc và Trần Tử Sâm dần trở nên quen thân, khi chia tay đã để lại cách thức liên lạc cho nhau.

Khương Doãn Nặc đi làm rồi, làm quen với rất nhiều người trong ngành máy tính, mức lương không tệ, chỉ là hơi nhạt nhẽo. Thỉnh thoảng trên phố đông người qua lại, nhìn thấy đàn ông khí chất sáng sủa, bóng dáng cao gầy, tóc ngắn đen nhánh, trong lòng sẽ nảy ra một dung mạo xuất sắc khác, chỉ là niềm hi vọng này chưa bao giờ trở thành hiện thực.

Đôi khi, Trần Tử Sâm sẽ đến tìm cô, nhờ cô phiên dịch vài trang tài liệu. Cô ngại nhận thù lao, anh ta liền mời cô ăn cơm, ban đầu là một đám người cùng đi, sau đó dần dần trở thành chỉ có hai người họ.

Trải qua một thời gian như vậy, hai người cùng nhau đón Giáng Sinh hai lần, ba lần đón Tết. Khương Doãn Nặc biết rất rõ hàm ý trong đó, chỉ là không nghĩ ra lý do từ chối, hơn nữa, trông anh ta không hề khiến người ta chán ghét. Phần lớn mọi người chính là như vậy, đi học, đi làm, trải qua một mối tình không thể chê trách, kết hôn sinh con, yên ổn đi hết cuộc đời. Đây cũng là điều mà cô từng mong đợi.

Hơn nữa, cô đã sắp 27 tuổi rồi.

Thời gian dần trôi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chiếc Nhẫn Thứ Tư

Sau bữa tối, Trần Tử Sâm đưa cô về nhà.

Trong xe, anh ta giúp cô tháo dây an toàn, tiện thể muốn hôn cô.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, không biết sao, cô lại hơi cúi đầu, vẫn tỏ vẻ từ chối.

Trần Tử Sâm cũng không ép nữa.

Cô móc chìa khóa ra, đang định mở cửa bước vào thì nghe thấy anh ta đứng phía sau cô nói, “Khương Doãn Nặc, chúng ta quen nhau đã gần bảy năm, anh theo đuổi em đã ba năm rồi. Em đã luôn muốn từ chối anh, tại sao còn muốn cho anh nhiều cơ hội như vậy?”

Khương Doãn Nặc xoay người nhìn anh ta, biểu cảm trên mặt anh ta bình tĩnh mà thành khẩn.

Trần Tử Sâm khẽ thở dài, “Anh đã không còn nhỏ nữa, em phải biết là anh rất nghiêm túc.”

Cô nghĩ, mình nên nói xin lỗi sao?

“Anh hi vọng có thể gọi tên em như thế này.” Anh ta dừng lại một chút, thấp giọng nói, “Nặc Nặc...”

Cô vặn chiếc chìa khóa trong tay. Đêm giữa thu, từng trận gió thổi đến, thổi bay những sợi tóc, bay cả vạt dưới của áo khoác. Cô nói, “Trời

mưa rồi, anh vào đi.” Bao nhiêu năm đã qua nhưng cô vẫn không bỏ được cái tính kích động này.

Đêm hôm đó, họ ở bên nhau.

Trần Tử Sâm thức dậy từ sớm, nhìn thấy Khương Doãn Nặc ngây ngốc dựa vào đầu giường, trong tay cầm điếu xì gà, hàm dưới khê nhếch lên, đôi môi mỏng nhả ra làn khói nhàn nhạt, mái tóc đen hơi xoăn xõa trên bờ vai trần thon thả, chân mềm khê trượt xuống, nửa che nửa đậy lộ ra một làn sắc xuân.

“Con gái hút cái này làm gì...” Anh ta vươn tay ôm lấy cô, “Nặc Nặc, em có biết không, em thật sự càng nhìn càng thấy đẹp.”

Cô cười cười, khê đẩy anh ta ra, “Đến giờ rồi, phải đi làm thôi”, nói xong quấn khăn bước vào phòng tắm.

Trần Tử Sâm nằm trên giường, tiện tay lật xem đồng tạp chí trên tủ đầu giường, một quyển sổ hộ chiếu từ trong sách rơi ra, sổ này không giống sổ của anh ta. Anh ta cầm lên nhìn thử, đúng lúc Khương Doãn Nặc từ phòng tắm bước ra.

“Ồ quan trọng như vậy cũng vứt lung tung,” anh ta đưa hộ chiếu qua, lại hỏi, “Em nhập quốc tịch rồi à?”

Khương Doãn Nặc gật đầu, tiện tay nhét cuốn sổ vào ngăn tủ đầu giường.

“Thật hiếm có, những người như chúng ta cùng lắm chỉ lấy được visa dài hạn. Là công ty em xin giúp hả?” Trần Tử Sâm rất hiếu kỳ đối với việc này, anh ta mới lấy được thị thực ba năm đổi một lần, nếu doanh thu của công ty không đạt yêu cầu thì bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị từ chối.

Khương Doãn Nặc cười nói, “Làm gì có, em mới đi làm được bao lâu đâu, em đi với mẹ làm đấy. Bố của mẹ em... ông ngoại em ấy, sang Pháp từ rất sớm, đều là ông ấy làm giúp cả, về phần cụ thể làm thế nào thì em không rõ.”

Trần Tử Sâm nói, “Không ngờ nhà em còn là dân nhập cư sớm.”

Khương Doãn Nặc nói, “Ông ngoại sang Pháp từ trước cách mạng văn hóa rồi, đã qua đời mấy năm trước.”

Trần Tử Sâm không hỏi thêm nữa.

Quan hệ giữa hai người đã được xác định, Trần Tử Sâm thường hay đưa Khương Doãn Nặc tham gia các bữa tiệc. Trong một bữa tiệc, có người chưa từng gặp Khương Doãn Nặc nói đùa với anh ta, “Ồ, Tử Sâm, lúc trước mới nói sói nhiều thật ít, còn giục chúng tôi giới thiệu bạn gái cho cậu, chớp mắt đã tìm được người đẹp rồi, thằng nhóc cậu được đấy.”

Biểu cảm của Trần Tử Sâm lúc ấy không được tự nhiên, sau đó lại nói với Khương Doãn Nặc, “Đừng nghe bọn họ nói lung tung, nói chuyện không đứng đắn chút nào.”

Ngược lại Khương Doãn Nặc không hề để ý mà cười cười, “Đúng vậy, hai bên chọn nhau mà, cũng không thể treo cổ chết trên cùng một thân cây.”

Trần Tử Sâm biết nói nhiều vô ích, chỉ có cưỡng ép tâm trạng thấp thỏm bất an. Đã ở độ tuổi ba mươi, có ai mà không biết hàm ý của hai chữ “hiện thực”.

Anh ta là một người nhìn nhận thấu đáo, nguyện vọng lớn nhất chính là có thể sống ra dáng một chút ở lãnh thổ của người khác này, không nói đến đại phú đại quý vinh quang tổ tông gì, chí ít nhìn lên không bằng ai nhưng nhìn xuống cũng có dư dả. Một ngôi nhà nhỏ độc lập có vườn hoa, một cô vợ cùng chung chí hướng, vài ba đứa con, những lúc rảnh rỗi thì cả

nhà có thể đi du lịch mua sắm, không cần phải quá lo lắng về tiền bạc, đây chính là mục tiêu phấn đấu hiện tại của anh ta.

Không chê vào đâu được, giống hệt như cuộc sống gia đình mà Khương Doãn Nặc vẫn tìm kiếm trước giờ, tìm kiếm tình cảm và sự ấm áp giữa con người với nhau.

Vào một đêm bình yên của năm này, Trần Tử Sâm cầu hôn cô. Anh ta mua một chiếc nhẫn, không có hoa hồng, cũng không có động tác cơ thể mà người ngoài nhìn vào thấy lãng mạn, anh ta là một người thiết thực, không làm được những hành động sến súa đó. Ngay cả lời nói của anh ta cũng chất phác như bình thường, “Nặc Nặc, anh đã sắp ba mươi hai tuổi rồi.” Anh ta nói.

Lúc này Khương Doãn Nặc hơi choáng, không phải cô chưa từng nghĩ đến ngày này, chỉ là không nghĩ đến sẽ là vì lý do như vậy. Cô nói với chính mình, anh ba mươi hai tuổi thì liên quan gì đến tôi?

Sự do dự của cô trong mắt anh ta biến thành sự dè dặt và ngại ngùng, giống như cái đêm một năm về trước, cuối cùng cô cũng mời anh ta vào phòng của mình.

Anh ta là quyết chí như vậy đấy, bởi vì tin chắc rằng, họ là những người giống nhau.

Khương Doãn Nặc không từ chối, suy nghĩ vài ngày rồi nói với anh ta, “Anh nên đi gặp người nhà duy nhất ở đây của em.”

Họ đi thăm Khương Mẫn, Trần Tử Sâm khăng khăng mua một chút quà, nhưng anh ta không ngờ, cuộc sống của mẹ vợ tương lai lại hoang phí như vậy, giỏ hoa quả và rượu nho mà anh ta mang đến bị đặt vào một góc trong phòng. Từ cách ăn mặc của Khương Mẫn đến nhãn hiệu vật dụng trong nhà, theo anh ta thấy thì vô cùng xa xỉ, hơn nữa bà ấy cũng không gọi là người có tiền.

Khương Doãn Nặc nhìn ra được gì đó từ trong vẻ mặt và lời nói của anh ta, thế là cô nói, “Bà ấy phung phí là tài sản do bố mình để lại, không có gì không đúng cả. Vả lại, bà ấy sống cũng không vui vẻ gì.”

Khương Mẫn nhìn thấy hai người họ thì vẫn rất vui mừng. Mấy năm nay, hai mẹ con cũng chỉ thỉnh thoảng chạm mặt khi đón Tết. Khương Mẫn trông có vẻ già đi rất nhiều, cho dù trang điểm kỹ càng, vẫn không che được nổi bết dàu cô quạnh giữa trán. Khương Doãn Nặc thấy trong mắt rất xót, không phải không muốn thường xuyên đến thăm bà, chỉ là không biết nên đối mặt với người mẹ trên danh nghĩa này như thế nào. So với đứa con trai ruột của mình, bà đối với Khương Doãn Nặc đã gọi là rất được rồi.

Họ cùng nhau trò chuyện, ăn cơm cùng một bàn, cô nhìn bà, người phụ nữ cả một đời bị bưng bít này, đã trở thành một người đàn bà nửa già, không còn vẻ mặt quật cường lạnh lùng khi xưa nữa. Tâm tình Khương Doãn Nặc tê dại mà hỗn loạn. Khi đối diện với bà, Khương Doãn Nặc cảm thấy mình giống như một tên trộm, hoặc là đồng mưu của Hứa Thụy Hoài. Cô lừa gạt tình cảm của bà, vứt bỏ con trai bà, rồi lại cướp đi tình yêu của người mẹ vốn dĩ thuộc về cậu.

Buổi tối, họ ngủ lại nơi này.

Khương Mẫn đưa cô đến phòng mình, lấy từ két sắt ra một chiếc hộp gỗ, bà tìm ra hai chiếc nhẫn từ bên trong, kiểu dáng rất cũ kỹ đơn giản, bên trên có quần sợi chỉ đỏ.

“Chớp mắt, con cũng sắp lập gia đình rồi,” bà cảm thán đặt một chiếc nhẫn vào tay Khương Doãn Nặc, “Đây là bà ngoại con để lại cho mẹ, không đáng mấy đồng, mẹ luôn muốn để lại chúng cho các con, giống như bà năm ấy. Con người ấy mà, chính là sống từ đời này sang đời khác, giống như có hi vọng vậy.”

Khương Doãn Nặc trầm mặc một lúc, thấp giọng nói, “Cảm ơn mẹ.”

Khương Mẫn cười cười, đặt chiếc nhẫn còn lại vào một chiếc túi lụa nhỏ rồi gói lại, nói, “Đứa bé đó, cũng đến tuổi nên kết hôn rồi. Hai chị em con chắc vẫn còn liên lạc chứ?”

Khương Doãn Nặc không nói gì.

Khương Mẫn nói tiếp, “Lúc này nghe Tiểu Trần nói, nó định về nước tổ chức tiệc rượy. Nếu hai đứa về nước thì giúp mẹ đưa cái này cho thằng bé, hai đứa con, mỗi đứa một chiếc. Mẹ không thiên vị ai cả, rất công bằng.” Câu sau của bà vốn giống như nói đùa, nhưng trong lòng người nghe lại không có dư vị gì.

“Mẹ, hay là mẹ tự mình đưa cho cậu ấy đi.” Khương Doãn Nặc không muốn nhận chiếc túi đó, “Đã bao nhiêu năm nay rồi, có chuyện gì thì gặp nhau nói cho rõ ràng.” Và lại, cô cũng sẽ không chạy về gặp cậu nữa.

Khương Mẫn thở dài, “Con người khi còn trẻ luôn nghĩ không thông, thích hành động theo cảm tính. Đến khi già rồi, có một số chuyện muốn cứu vãn, cũng không còn tâm sức đâu, hơn nữa, cũng không biết người ta nghĩ thế nào.”

Viên mắt Khương Doãn Nặc cay cay, “Cậu ấy là con trai mẹ, mẹ... sao có thể đối xử với cậu ấy như thế.” Nói chưa xong, nước mắt đã lăn chã rơi.

Hứa Khả, sao chị có thể đối xử với cậu như thế. Chị thì có tư cách gì nói bà ấy chứ?

Khương Mẫn không biết đang nghĩ gì, nhìn ra ngoài cửa sổ thẫn thờ, không hề chú ý đến sự thay đổi tâm trạng của Khương Doãn Nặc. Một lúc lâu sau, bà mới nói, “Nặc Nặc, con biết tại sao con lại tên là Doãn Nặc không? Con đã lớn rồi, có một số chuyện con nên biết. Con, không phải con ruột của bố mẹ.”

Vẻ mặt của Khương Doãn Nặc rất bình tĩnh.

Khương Mẫn biết rõ, “Thì ra ông ấy đã nói con biết rồi.”

“Những lời bố nói cũng không nhiều.”

Khương Mẫn làm sao có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Khương Doãn Nặc, chỉ đắm chìm trong hồi ức của chính mình.

Ba mươi năm trước, thân phận chính trị của Khương Mẫn bị liệt vào năm phần tử xấu, bởi vì bà có một người cha ở hải ngoại. Đi học không được mà làm lính cũng không xong, một cô gái nhỏ cả ngày chỉ ở lại vùng nông thôn nghèo khổ tiếp nhận tái giáo dục của giai cấp bần nông và trung nông. Qua vài năm đã dần dần đạt đến tầng lớp thanh niên tri thức, nhưng thân phận của bà, đừng nói là về lại thành phố, mà ngay cả người địa phương cũng tránh xa. Gần như giáp mặt với ranh giới của tuyệt vọng, Hứa Thụy Hoài lại xuất hiện. Tình yêu thời trai trẻ luôn tốt đẹp như thế, kiên trì bền vững đến không ngờ. Ông cùng bà vượt qua khó khăn, cuối cùng tìm được một chốn dung thân trong thành phố. Sau khi kết hôn, bà không thể sinh con, người ngoài chỉ trỏ hai người họ, không ngừng chế giễu, ông lại ôm về từ bên ngoài một đứa bé gái vừa mới chào đời, nói với bà, đây là món quà ông trời ban cho họ, cũng là lời hứa của ông đối với bà...

(Năm phần tử xấu: trong cách mạng văn hóa địa chủ, phú nông, phần tử cách mạng, phần tử xấu, phần tử theo cánh hữu)

Khương Mẫn năm đó là hạnh phúc nhất, thậm chí quên hết tất cả, đến mức sau đó, Hứa Thụy Hoài ngoại tình mang lại cho bà sự đả kích không thể chịu đựng.

Khương Mẫn rủ rì, giống như đang nói chuyện của người khác. Khương Doãn Nặc nghe bà kể, giống như đang lật từng tấm hình cũ đã ố vàng. Cuộc sống như thế, cách cô xa xôi như vậy.

Khương Mẫn nói, “Nặc Nặc, lần đầu tiên nhìn thấy con, mẹ đã rất thích con, mẹ nói với chính mình, nhất định phải chăm sóc con giống như con ruột của mình.”

Nhưng mà, con ruột của mẹ không có lỗi gì... Khương Doãn Nặc không dám nhìn thẳng vào mắt bà, lúc này, Khương Mẫn trông giống như một người mẹ thật sự, mặt mũi hiền từ, song, Khương Doãn Nặc lại chỉ cảm thấy kì nén.

“Mẹ, không còn sớm nữa, mẹ nghỉ ngơi đi.” Cô nói.

Khương Mẫn cười cười, “Coi mẹ đó, nói chuyện quên cả thời gian.”

Khương Doãn Nặc đang định ra ngoài thì lại bị bà gọi lại, “Chỗ con, có ảnh hiện giờ của nó không?”

“Ai?”

“Hứa Khả.”

Cô khẽ nói, “Không có.”

“Nặc Nặc, giúp mẹ đưa cái này cho nó.” Khương Mẫn vẫn nhét cái túi lụa đó vào tay cô, trong ánh mắt bà lấp lánh sự cầu xin, áy náy và sợ sệt.

Giây phút đó, cô không nhẫn tâm từ chối.

Cô đặt cả hai chiếc nhẫn vào trong chiếc túi đó, một lúc sau lại móc ra ngắm nhìn, đều cùng một kích thước, đeo trên ngón vô danh của cô, lại vừa khít.

Trần Tử Sâm không khỏi cười nhạt cô, “Nhẫn của em đã đủ nhiều rồi, chiếc anh tặng em sao không đeo?”

“Làm gì mà rất nhiều.” Khương Doãn Nặc thuận miệng đáp lời.

Trần Tử Sâm kéo sợi dây chuyền cô đang đeo, chỉ mặt dây chuyền ở bên trên hỏi, “Đây lại là của ai tặng?”

Cô kéo nó trở lại, nhét vào trong cổ áo, ậm ừ nói, “Gì chứ, trước đây em mua đấy, đeo quen rồi.”

Trần Tử Sâm chỉ coi là món đồ chơi của con gái, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói, “Tết này, chúng ta về nước một chuyến, bố mẹ anh muốn gặp em.”

“Không dễ xin nghỉ, đang đi làm mà, thời gian này đang bận.” Lời cô nói là sự thật, cô đang dẫn dắt vài người, có thực tập sinh, cũng có người làm bài tập thiết kế. Cô ngẫm nghĩ, “Thế này đi, mời hai bác đến đây du lịch.”

“Như thế đâu có được”, Trần Tử Sâm phản đối, “Một nhà nhiều người như thế đến đây cũng không tiện, hơn nữa có thể nhân tiện về tổ chức tiệc rượu luôn. Không phải em vẫn chưa nghỉ phép năm sao?”

Khương Doãn Nặc không nói gì, kéo chăn trùm đầu ngủ khò.

Trần Tử Sâm khẽ lay cô, “Này, khi nào thì chúng ta đi đăng ký kết hôn?”

Khương Doãn Nặc quay lưng lại với anh ta làu bà, “Anh yên lặng chút được không, em đã ngủ rồi.”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Thời Gian Tựa Dòng Nước

Gần đây, tâm trạng Trần Tử Sâm rất tốt, Khương Doãn Nặc đã ngầm đồng ý lời cầu hôn của anh ta. Cái gọi là ngầm đồng ý, về mặt ngôn ngữ không có sự ưng thuận rõ ràng, nhưng lại dẫn anh ta đến gặp mẹ cô, hơn nữa còn đồng ý cùng về nước thăm người nhà anh ta. Trần Tử Sâm vốn định trước khi quay về sẽ đến Cục di dân nộp tài liệu đăng ký, có điều nhân viên xét duyệt tài liệu đã nghỉ phép nên đành phải tạm thời để đó.

Song đối với mọi chuyện, vị hôn thê của anh ta giống như người bàng quan, không từ chối cũng không tích cực như anh ta. Tuy anh ta tự cho rằng đã qua cái tuổi vì tình yêu mà lo sợ hốt hoảng, nhưng cũng không thích giả hồ đồ. Khương Doãn Nặc trước giờ không vặn hỏi tình hình kinh tế của anh ta, cũng không có vẻ gì hiếu kỳ đối với trải nghiệm tình cảm trước đây của anh ta, thậm chí còn không để ý chiếc nhẫn anh ta tặng cô là bạc hay bạch kim, cô tựa như không quan tâm, lại giống như giao số phận của mình cho anh ta toàn quyền sắp xếp, rất khác với bạn gái anh ta quen trước đây.

Trần Tử Sâm vui mừng đồng thời lại không tránh khỏi nghi hoặc, thậm chí còn âm thầm suy đoán, có lẽ cô còn có người đàn ông khác ở bên ngoài. Con gái bây giờ cực kỳ ít người chung thủy. Anh ta bình tĩnh quan sát, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì. Cuộc sống của Khương Doãn Nặc cực kỳ đơn giản, đi làm, về nhà, thỉnh thoảng cùng đám bạn nữ ra ngoài dạo phố. Ngoài anh ta ra, trong phạm vi của cô hiếm thấy xuất hiện bóng dáng đàn ông. Thế là tâm trạng anh ta bình tĩnh trở lại, nhưng lại có hơi hụt hẫng, sự hụt hẫng này xuất phát từ việc tình cảm quá mức lạnh nhạt, anh ta không tìm ra bất cứ đối thủ nào, liền bớt đi rất nhiều hứng thú cạnh tranh, tăng thêm sự nhạt nhẽo.

Đàn ông, không thể không nói là một loại sinh vật thú vị.

Ban đêm, Khương Doãn Nặc mất ngủ theo thói quen, có lúc ba bốn giờ sáng bật tỉnh khỏi giấc mơ, rồi không ngủ được nữa. Sau khi Trần Tử Sâm thức dậy thường nhìn thấy cô một mình nằm trên sofa của phòng khách, hoặc đang đọc sách, hoặc đang nhắm mắt giả vờ ngủ. Có một dạo anh ta nghi ngờ cô mắc bệnh trầm kén gì đó, đồng thời còn vì điều này mà lo lắng rất lâu. Anh ta hi vọng cô sẽ là một người vợ giúp ích cho mình mà không gây phiền phức gì, anh ta cũng hi vọng con cái mình sẽ sở hữu gen khỏe mạnh. Vì vậy, vào hôm Khương Doãn Nặc đi kiểm tra sức khỏe định kỳ, anh ta lấy lý do đi cùng để cùng cô bước vào văn phòng của bác sĩ gia đình. Cô trông có vẻ không để ý đến việc nơi riêng tư của mình bị anh ta nhìn thấy, hơn nữa, từ kết quả kiểm tra biết được, cô là một cô gái khỏe mạnh.

Hôm đó, anh ta rất vui. Về việc tại sao cô lại thường xuyên mất ngủ, anh ta nghĩ, mỗi người đều có thói quen khác nhau, chỉ là thói quen của cô khá đặc biệt mà thôi.

Trung tuần tháng Giêng, Trần Tử Sâm vì việc liên hệ với nhà cung cấp trong nước nên về nước trước, còn Khương Doãn Nặc lúc đó phải tham dự một dự án khá quan trọng không thể thoát ra, nên hai người hẹn nhau, cuối tháng gặp lại ở Bắc Kinh, sau đó cùng về nhà thăm bố mẹ anh ta.

Khương Doãn Nặc không muốn tổ chức tiệc rượu, đồng thời cũng không nhắc đến bất cứ yêu cầu gì về mặt sính lễ. Trần Tử Sâm tự nhủ, quả nhiên là sống ở nước ngoài lâu rồi mới không hề để ý đến khoản cưới gả trong nước, cũng lấy làm may mắn vì điều đó. Gia đình anh ta không hề giàu có, mấy năm trước vì chuyện du học của anh ta đã tốn không ít, mà sự nghiệp của anh ta vẫn chỉ mới ở giai đoạn khởi bước, tốt nhất có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm. Hơn nữa, so với những nghi thức làm màu đó, anh ta coi trọng một tờ giấy kết hôn hơn.

Mới qua khỏi cửa, anh ta liền cùng với lão Lý tới đón đến văn phòng của nhà cung cấp ở Bắc Kinh. Lão Lý là bạn học của bạn, nhà cung cấp cũng là do anh ta mấy phen trắc trở mới liên hệ được, danh tiếng trong ngành không tệ. Công ty của Trần Tử Sâm là một công ty trung gian mới bước vào quỹ đạo không hơn không kém, hi vọng nhất là có thể tìm được nguồn hàng tốt, giá thành thấp vốn là thứ yếu, quan trọng nhất là bảo đảm về mặt chữ tín. Tinh thần sự nghiệp của Trần Tử Sâm rất mạnh, chuyện công việc xử lý ổn thỏa rồi, anh ta mới có thể yên tâm về nhà đón Tết.

Trước khi về, phía đối tác dặn dò anh ta, “Nghe nói ông chủ trước đây tuổi đã lớn, đã về hưu mấy năm trước, việc làm ăn đều giao cho con trai ông ta, một đứa trẻ hai mươi mấy tuổi, cũng không biết như thế nào, người trẻ tuổi làm việc không chắc chắn, cậu về phải theo sát một chút.”

Sau câu nói này, trong đầu Trần Tử Sâm hiện lên hình tượng một công tử bột, xốc nổi, xấc xược, lại có chút xảo trá, giỏi ăn uống chơi bời, giỏi phá gia, dựa vào quan hệ của bố mình mà ngồi vào giang sơn đời sau không bằng đời trước. Con người sống trên đời, cuộc sống yên ổn thoải mái chẳng qua là vì có một ông bố biết kiếm tiền. Trần Tử Sâm cười lắc lắc đầu, trong lòng bỗng nhiên dâng lên sự tự đắc bắt nguồn từ việc tay trắng lập nghiệp, lại xen lẫn cảm giác căm giận bất bình.

Ngồi trong xe, Trần Tử Sâm khéo léo dò hỏi tình hình cụ thể từ lão Lý. Lão Lý cười cười nói, “Ông chủ mới này tôi cũng tiếp xúc qua hai lần, còn rất trẻ, nhưng cách đối nhân xử thế lại sáng khoái. Mấy hôm nay cậu ta vừa khéo đang ở Bắc Kinh, hai người có thể nói chuyện.” Trần Tử Sâm cũng không tiện hỏi nhiều. Hai người không còn bao lâu nữa là đến nơi, văn phòng nằm trên một tầng lầu trong phạm vi đường Tam Hoàn, quy mô không lớn, nhân viên vừa đủ. Sau khi lão Lý giải thích lý do đến với tiếp tân thì được dẫn đến phòng tiếp khách bên cạnh.

Trong phòng làm việc, một người đàn ông đang phê duyệt văn kiện. Thư ký bưng cốc cà phê bước đến, “Hứa tổng, Trần tiên sinh của Mậu dịch

Hoa Hưng muốn gặp anh.”

Người đàn ông buột miệng hỏi, “Mậu dịch Hoa Hưng? Ở đâu?”

“Giám đốc Lý giới thiệu đến, Trần tiên sinh vừa từ Pháp trở về, anh ta...”

Bây giờ người đàn ông mới ngẩng đầu lên, “Cùng đến có mấy người?”

“Hai người, giám đốc Lý cũng đến.”

Người đàn ông uống một hớp cà phê, mới nói, “Cô bảo lão Lưu qua tiếp, cứ nói tôi có việc ra ngoài rồi.”

Thư ký đi ra. Người đàn ông cầm một hộp thuốc trên bàn lên đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, anh khẽ lắc lắc hộp thuốc, rồi lấy một điếu đang trời lên ngậm vào miệng, sau đó bật lửa, hơi cúi đầu, châm thuốc. Ngoài cửa sổ tuyết bay bay, sắc trời mờ mịt u ám, dưới ánh sáng của ngọn lửa màu xanh nhạt, một khuôn mặt thanh niên tuấn tú thấp thoáng hiện lên trên cửa kính. Anh chậm rãi nhả một làn khói, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

Trần Tử Sâm chưa nhìn thấy cậu chủ trong truyền thuyết, trong lòng khó tránh khỏi ngỡ vực, kinh doanh không lớn, lại làm ra vẻ, giả vờ cái gì chứ? Một cái mũi hai con mắt, không phải chỉ là một người bình thường thôi sao. Lão Lý nhìn ra trong lòng anh ta không được vui, trên mặt cũng có chút áy náy, thế là cười nói với lão Lưu, “Hứa tống của các cậu đúng là bận rộn, Trần tống của chúng tôi từ châu Âu xa xôi trở về, cũng không thể gặp một lần.”

Lưu Hâm và lão Lý sau vài lần cùng chơi mạt chược, hai người trở nên khá thân thiết, biết trong lời nói anh ta có ý khác, Lưu Hâm chỉ cười hi hi nói, “Anh Lý, anh đừng nói thế, ông chủ của chúng tôi mấy ngày nay bận như cái bánh xe, mới sáng sớm đã ra ngoài đến giờ vẫn chưa về, vì vậy bảo tiểu đệ đến làm chủ thay cậu ấy, mời khách tẩy trần cho Trần tống... Bây

giờ cũng đã đến giờ cơm, hay là chúng ta đến Vân Long vừa ăn vừa nói chuyện, canh vây cá và cá mú ở đó rất ngon...”

Con người lão Lý này có chút gian xảo, cũng có chút bản lĩnh tự kiềm chế, lại lớn hơn vài tuổi, nhưng không hoàn toàn luôn cúi, anh ta trêu, “Tôi bảo này tiểu Lưu, lần trước tôi không gặp được Hứa tổng của các cậu, nhìn thấy chữ ký trên văn kiện của cậu ấy còn tưởng là một cô gái đấy.”

Trần Tử Sâm rất hiếu kỳ, vội hỏi, “Sao thế?”

Lão Lý chỉ Lưu Hâm cười nói, “Hứa tổng của cậu ấy tên là Hứa Khả, khả trong dễ thương, rất ít nghe nói có đàn ông tên này.”

Trần Tử Sâm cũng bất giác mỉm cười, nhưng lại thấy Lưu Hâm hừ một tiếng, “Giám đốc Lý, câu này của anh rất có kiến giải, người ta nói con người không khớp với ngoại hình, hưởng chi chỉ là một cái tên, đại danh của anh là Lý Lai Vận, hóa ra tiền trong tay anh là nhờ trúng số năm trăm vạn mà có? Tôi hiểu rồi, việc làm ăn này, vận may đứng hàng đầu, thực lực chỉ là thứ yếu,” Lưu Hâm nói rồi cười híp mắt sấn lại gần, “Anh Lý, thùng vàng đầu tiên này của anh không phải là đào như vậy thật đấy chứ? Vận may tốt như thế, là anh em cho tôi vay không lãi được không?”

(Lai Vận nghĩa là vận may đến)

Biểu cảm trên mặt Lý Lai Vận lập tức không mấy dễ coi. Trần Tử Sâm thầm nghĩ, nếu còn tiếp tục nói liêu như vậy thì việc làm ăn không cần làm nữa, nên vội đứng ra hòa giải. Thế là, ba người đàn ông một bàn, vừa ăn vừa thỉnh thoảng nói đùa, nhưng lại đều giữ lại đất trống cho nhau, ăn một bữa cơm cũng thật náo nhiệt.

Lúc này đã gần bảy giờ tối, Hứa Khả cũng không biết đã hút bao nhiêu điếu thuốc, trong chiếc gạt tàn trên bàn chất đầy đầu thuốc đã hút được nửa điếu. Anh liếc mắt về phía cửa chớp thủy tinh bên cạnh cửa chính, bên ngoài đèn điện sáng trưng, vẫn là một cảnh tượng bận rộn, ông chủ không

rời đi, cặp dưới cũng không dám ngang ngược mà bỏ đi. Lát nữa còn có một bữa tiệc, anh đứng dậy, cầm áo vest lên bước ra ngoài, ngang qua cửa, dùng tay gõ nhẹ lên bàn làm việc của thư ký, “Gọi họ ra ngoài ăn cơm đi, ghi nợ cho tôi.” Thư ký vui vẻ đáp lời, cô gái nhỏ vẫn còn rất trẻ, trên mặt mang theo vẻ non nớt. Anh mỉm cười, gọi một cặp dưới xuống lầu lấy xe.

Cuộc sống của anh, ngày lại qua ngày, luôn bận rộn như vậy. Thỉnh thoảng cuối tuần, một mình ở trong nhà, lại cực kỳ không thoải mái, không việc gì làm, lòng sinh hoang vắng. Những ngày như vậy, đã được bao lâu rồi? Anh không nhớ rõ, sáu năm, hay bảy năm?

Sau năm nghỉ học ấy, anh liền vào công ty của Hứa Thụy Hoài. Hứa Thụy Hoài tuy đã hồi phục, nhưng sức khỏe không còn như trước, về mặt công việc càng lực bất tòng tâm, công ty ngày một xuống dốc. Anh biết Hứa Thụy Hoài sốt ruột bồi dưỡng anh, dẫn anh tham gia các bữa tiệc xã giao, giới thiệu bạn bè trong ngành cho anh, dạy anh xử lý công việc nội bộ công ty... Tiếc là, một người sốt ruột còn một người lại hờ hững.

Cuối cùng có một lần, Hứa Thụy Hoài nổi điên, gõ gậy đùng đùng xuống đất, sau đó ném một cặp tài liệu trước mặt anh. “Bố cho mày thời gian dài như vậy,” bố anh nói, “Mà đến một cái danh sách cũng không nghĩ ra được, mày cứ ngây ngô mỗi ngày, không biết đã làm cái gì nữa?”

Trong cặp tài liệu, chỉ là một danh sách nhân viên trong công ty. Nhiệm vụ của anh chỉ là chọn ra vài người từ trong số ít người này để hủy hợp đồng thuê mướn. Trong số những người đó, hoặc là sức khỏe suy nhược, trên còn cha mẹ, hoặc có con cái đang còn đi học, hoặc là chồng ngã bệnh, không còn khả năng lao động. Mấy ngày trôi qua, anh cứ dẫn đi hết lần này đến lần khác, nhưng không thể đưa ra quyết định rõ ràng. Anh cầm cái danh sách không chút biến đổi đó trả lại cho Hứa Thụy Hoài, lý do là, “Cắt giảm biên chế mang tính kinh tế sẽ luôn chỉ đem lại ảnh hưởng tiêu cực nhiều hơn.”

Hứa Thụy Hoài tức đến cực độ, nhìn anh hồi lâu, lạnh lùng nói, “Hứa Khả, đừng tưởng bố không biết con nghĩ thế nào. Nhược điểm lớn nhất của con chính là quá mềm lòng, nhược điểm này khiến con đánh mất năng lực phán đoán tối thiểu nhất. Con làm việc trước giờ đều nhắc lên mà không buông xuống được,” ông hơi dừng lại rồi nói tiếp, “Hôm đó con quỳ trước mặt bố, chẳng qua là muốn cầu xin được vẹn cả đôi đường, trên đời này, nào có chuyện gì có thể song toàn, mà hành động của con, chính là biểu hiện của sự yếu đuối. Về điểm này, con vẫn không bằng chị con, nó là con gái nhưng đã quyết định việc gì là sẽ làm, nói đi là đi, không để lại bất cứ đường lui nào. Con nhìn đi, con nghĩ cho người khác, còn người khác có bao giờ nghĩ cho con chưa? Cho dù là người thân nhất, khi đối mặt với xung đột lợi hại đều sẽ chần chừ do dự, huống chi là mối quan hệ nam nữ sơ sài đó. Hứa Khả, trên đời này không có gì là thật sự thuộc về con ngoài bản thân con ra, cho nên, về mặt tình cảm mà nói, không có bất cứ ai đáng để con dựa dẫm.”

Lúc đó, trong đầu Hứa Khả rất hỗn loạn, Hứa Thụy Hoài nói một hơi, nhưng anh chỉ nghe rõ mấy chữ trong đó, “... nói đi là đi, không để lại bất cứ đường lui nào...”

Hứa Thụy Hoài thấy vẻ mặt mơ hồ của con trai, hoàn toàn không phấn khởi năng động như trước đây, đáy lòng ít nhiều có chút không nở, thế là chậm rãi nói, “Con vẫn còn trẻ, có một số chuyện cần thời gian, bố cũng không ép con làm gì, tự con sẽ dần dần nghĩ thông suốt. Con bé Nặc Nặc đó... dù sao cũng là chị ruột của con... Đứa bé đó,” ông đột nhiên khẽ thở dài, “Tuy làm việc quả đoán có chủ kiến, nhưng quá kích động, cũng không có tinh thần sự nghiệp, khía cạnh này vẫn chưa trọn vẹn, cuối cùng khó mà trở thành người tài.”

Hứa Khả hai mươi tuổi ngây ngốc đứng ở đó, nghe Hứa Thụy Hoài căn nhắc, mạch suy nghĩ lúc thì mơ hồ lúc lại rõ ràng. Nặc Nặc... tại sao lại là chị của anh? Người mà mấy hôm trước vẫn còn ở bên, hai người khó mà

chia cắt như thế, cứ như vậy mà mỗi người mỗi ngã, từ đó không còn gặp nhau nữa.

Cảnh tượng bảy năm trước dần dần ảm đạm, trở thành cảnh sắc tựa mộng ảo trong những giấc ngủ chập chờn.

Mùa đông năm nay, trời lạnh khác thường, tuyết bay lả tả.

Hứa Khả và Vương tổng mới đến hàn huyên vài câu, liền muốn cùng bước vào nhà hàng, nghiêng người nhìn về phía sau, cấp dưới mình đưa đến vẫn đang đi theo đằng sau. Cậu trai đó là con của nhà bà con, tốt nghiệp cấp ba xong không muốn học tiếp, mà vào công ty làm việc vặt, có lúc làm chân chạy vặt hoặc làm tài xế cho anh. Cậu bé đang ở độ tuổi hai mươi khá nhạy cảm, có chút mắc cỡ, vô cùng hiếu kỳ đối với xã hội của người lớn, lúc này cậu ta đang thập thò thập thò ngó vào trong khách sạn lộng lẫy.

Hứa Khả dừng bước, quay đầu nói với cậu ta, “Sang bên cạnh tìm một quán cơm nhỏ giải quyết bữa tối, xong rồi vào xe đợi.”

Vương tổng ở bên cạnh tuổi khoảng bốn mươi, cách ứng xử hòa nhã tháo vát, thấy bộ dạng ngây người của cậu bé đó cùng cách ứng xử của hai người, phỏng đoán cậu ta không phải bà con của cậu Hứa tổng này thì cũng là người quen, liền nói, “Con nít mà, thích mới mẻ, để cậu bé cùng vào đi.”

Hứa Khả không cho là đúng cười cười, nói với cậu bé đó, “Đây là nơi cậu nên đến sao? Tuổi còn nhỏ mà đã muốn ăn sung mặc sướng, không có chút tầm nhìn nào cả, đừng để tôi nuôi thành một cái thùng cơm,” nói rồi vỗ vỗ đầu cậu ta, “Ngây ra đó làm gì, còn không mau đi đi,” tuy vẫn mang theo ý cười, nhưng lời nói đã không còn nhẫn nại.

Vương tổng không nói thêm gì nữa, mặt cậu bé đó thoáng đỏ bừng, khom người liền chạy biến đi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Gặp Nhau Chi Bằng Không Gặp

Kết thúc công việc trong tay, Khương Doãn Nặc bay về Bắc Kinh trước mấy ngày.

Mảnh đất dưới cánh máy bay, rải rác những khối màu vàng xen trắng, tình hình thời tiết trông có vẻ hơi tệ. Máy bay không ngừng hạ cánh, khi gặp luồng không khí sẽ hơi lắc lư, mảnh đất đó càng ngày càng gần, trong một khoảnh khắc, cô cảm nhận được cảm giác mất trọng lượng trong phút chốc, khiến cho tim bỗng đập nhanh hơn, tay cô không tự giác mà nắm chặt dây an toàn, mãi đến khi máy bay đáp xuống ổn định. Lòng bàn tay hơi ẩm ướt, cô không hiểu, tại sao bản thân lại căng thẳng như vậy.

Có lẽ, chỉ là vì xúc động khi trở về quê nhà mà thôi.

Có lẽ...

Cho dù đã đặt chân lên mảnh đất này, nhưng vẫn cách cậu một nửa Trung Quốc, mà cô không muốn cũng không thể đi gặp lại cậu. Khoảng cách do huyết thống tạo nên, vĩnh viễn không thể dùng lộ trình để so sánh. Về nước nhưng không gặp mặt, không biết như vậy có phải là nuốt lời hay không. Giống như bao năm trước cô đã từng thề son sắt, sẽ không rời xa cậu. Mọi hành vi của cô, đã bị đánh dấu là nuốt lời rồi, giống như vũ khí sắc bén vô hình, cắt rời thân thể và trái tim.

Đúng vậy, mà chính là người như vậy đấy, cô tự nói với chính mình, ích kỷ yếu đuối, bạc tình bạc nghĩa.

Hơn nữa, bao nhiêu năm nay vẫn giống như vậy.

Sau khi ra khỏi cửa, nhìn thấy Trần Tử Sâm đang ở bên ngoài đợi cô. “Xem ra phải ở lại đây vài ngày rồi,” anh ta nhẹ nhàng ôm cô, đưa tay đón lấy hành lý, “Thời tiết không tốt, lại sắp sang xuân, vé về nhà không dễ mua.”

“Không sao, ở lại thêm vài ngày là được,” cô an ủi, “Việc của anh giải quyết xong hết chưa?”

“Chưa, anh còn phải tranh thủ thời gian đến công xưởng của người ta xem thử.”

“Anh làm việc của mình đi, không cần lo cho em đâu.” Trời lạnh cóng, cô thà ở lỳ trong nhà khách.

“Công xưởng không nằm ở Bắc Kinh, cũng không nhất thời mà đến được. Vé đi nơi khác mấy ngày này đều rất khó mua,” Trần Tử Sâm liên tục cười nói, “Em nói xem có khéo hay không, nhà cung cấp vừa hay là đồng hương với em, công xưởng cũng ở chỗ nhà em.”

Khương Doãn Nặc “ồ” một tiếng, vẻ mặt có chút ngỡ ngẩn.

“Có muốn về thăm bố em không?” Trần Tử Sâm hỏi cô.

“Không cần, từ khi còn rất nhỏ em đã tách khỏi ông ấy rồi.” Cô vội vàng đáp. Hơn nữa, ông ta cũng sẽ không muốn nhìn thấy con gái của mình. “Giữa em và ông ấy, đã rất xa lạ rồi, gặp mặt rồi cũng không có gì để nói.”

Trần Tử Sâm nhún vai tỏ vẻ không sao, anh ta không quan tâm đến những việc này cho lắm.

Anh ta chỉ quan tâm đến việc khi nào thì có thể thuận lợi ký được hợp đồng.

*** **

Trong phòng làm việc, Hứa Khả tùy tiện lật xem mấy tờ giấy trong cặp tài liệu.

Một hồi lâu, anh dùng tay chỉ lên một dãy số liệu trên tờ giấy, “Giá cả soda tạm ổn, chỉ số chất béo giảm xuống một chút”, nói xong, anh ném cặp tài liệu lên bàn, không xem nữa.

Lưu Hâm vội nói, “Đúng vậy, gã họ Trần kia dai như đĩa, không ngừng nói với em gì mà hoàn thuế nguyên liệu hóa chất giảm rồi, cửa này chúng ta chuyện gì...” anh ta dừng lại, thấy thái độ của Hứa Khả không rõ ràng, thế là thử thăm dò, “Hứa tổng, đơn hàng này chúng ta có làm hay không, chi bằng trực tiếp từ chối anh ta cho rồi.”

Hứa Khả không lên tiếng, anh rút từ hộp thuốc lá ra một điếu thuốc gỗ nhẹ lên bàn, mới nói, “Đừng vội từ chối, cứ treo đó đã.”

Lưu Hâm vô cùng khó hiểu, thầm nghĩ một công ty mậu dịch cón con đầu cần phải đối đãi như vậy, lẽ nào đằng sau ẩn giấu khách hàng lớn tiềm năng? Cho dù có thì thị trường trong nước còn cung không đủ cầu, sao lại chiếu cố cho công ty nước ngoài, vụ làm ăn này không có lý chút nào.

Hứa Khả liếc anh ta một cái, “Còn chuyện gì nữa?”

Lưu Hâm hoàn hồn, “Có”, anh ta móc từ trong ví tiền ra một xấp biên lai, “Sếp, gần đây em bị hút không ít máu, họ Lý kia thật sự coi mình như bình luận viên ẩm thực vậy, đổi cách ăn, tối nay còn một bữa nữa, em sắp tìm không được địa điểm rồi.”

Hứa Khả cười khẽ, “Không phải cậu giữ lại biên lai đây sao, bảo cậu đi ăn đồ ngon còn nhiều lời như vậy.”

“Đưa hai người đàn ông đi ăn cơm thì có ý nghĩa gì chứ?” Con người của Lưu Hâm đảo vòng, “Sếp, tối nay đi Thiên Thượng Nhân Gian, có thể thanh toán không?”

Hứa Khả chau mày, “Ra ngoài làm việc, không còn việc gì nữa thì đừng ở đây lải nhải, thằng nhóc cậu còn tưởng mình là tam bồi thật sao.”

(Tam bồi: ăn cùng, uống cùng, chơi cùng)

“Ôi, có muốn đi cũng đi không được,” Lưu Hâm vừa đi ra ngoài vừa làu bàu, “Bữa tiệc tối nay có thêm hai người phụ nữ đấy.”

Tim Hứa Khả đập nhanh hơn, mặt không biến sắc hỏi, “Ai?”

Lưu Hâm xoay người, “Một người là vợ lão Lý, một người là bà xã tương lai của Hoa kiều Trần, vừa mới từ Pháp về nước hôm trước.”

Điều thuốc trong tay bị bẻ gãy làm đôi, Hứa Khả nhét nó vào trong gạt tàn, nói, “Đặt một phòng bao, tối nay tôi sẽ đến.”

Sáu giờ hơn, anh xử lý xong công việc, lái xe đến nhà hàng. Trên đường đi, bàn tay cầm vô lăng lại hơi run rẩy, trời tối đường trơn, anh giống như một kẻ tay mơ khiến chiếc xe liên tiếp tắt lửa.

Vừa đỗ xe xong, Lưu Hâm đã gọi đến, “Hứa tổng, người vừa mới đến, đều đang ở đại sảnh đợi anh.”

Anh chậm rãi bước vào nhà hàng, đi qua hành lang, từ từ dừng bước.

Cách đó không xa, bóng lưng một người con gái chiếu vào tầm mắt.

Mà bóng dáng ấy trông rất mê người. Chuyên gia tâm lý học Devendra Singh từng nói rằng, người phụ nữ khiến đàn ông một lòng hướng về, tỉ lệ giữa eo và hông đều vào khoảng 0.7. Người đàn ông bên cạnh, tay đặt lên eo cô, độ dài lòng bàn tay gần như che khuất nửa vòng eo.

Mái tóc hơi xoắn xõa trên vai, cô mặc chiếc áo thun dệt kim tay ngắn màu be, để lộ làn da trắng nõn dưới cánh tay, cùng với chiếc váy ngắn tới đầu gối, đi boots đen, đường cong lộ rõ, duyên dáng yêu kiều. Trong sự cảm dỗ xa lạ, nhưng lại không xóa được cảm giác thân quen.

Trái tim anh đập loạn điên cuồng, mong đợi đi kèm với nỗi thấp thỏm lo âu liên tục kéo đến.

Không biết, cô có khuôn mặt nghiêng xinh đẹp hay không.

Không biết, cô có hàng lông mày thon dài thanh tú, có đôi mắt đen láy sáng ngời, cùng làn môi mỏng nhạt màu hơi mím hay không.

Không biết, cô có thật sự là cô ấy hay không.

Khoảnh khắc đó, anh vừa sợ người mình nhìn thấy sẽ là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, lại vừa sợ cô sẽ xuất hiện như vậy.

Anh lặng lẽ đứng ở đó, cho đến khi nhân viên phục vụ bước đến cắt ngang mạch suy nghĩ của anh.

Anh thấp giọng đáp, người tôi hẹn đến rồi.

Vẫn dừng lại vài giây rồi anh mới đi về phía trước.

Lý Lai Vận nhìn thấy anh trước tiên, cười chào hỏi anh, “Hứa tổng, cậu đến rồi à.”

Anh khẽ gật đầu, “Giám đốc Lý, chào anh.”

Âm giọng trầm thấp êm tai ấy, có chút thẳng thắn, nhưng vẫn không che đậy được cảm giác quen thuộc.

Khương Doãn Nặc hoảng hốt ngẩng đầu lên.

Một thoáng bốn mắt nhìn nhau ấy, chỉ mang đến sự trầm mặc khó xử.

Thoáng chốc cô không thể hít thở, cơ thể khẽ ngã ra đằng sau, được người khác đỡ lấy.

Trần Tử Sâm khó hiểu nhìn cô.

Cả người cô trở nên đờ đẫn, không biết nên nhìn anh hay là nhìn người khác.

Anh nói, “Về rồi à.” Thần sắc lạnh lùng, bình tĩnh không chút dao động, đối với cô, giống như người ngoài.

Cô cố gắng trấn tĩnh, “Ừ.” Ngoài ra, cô còn có thể nói gì đây?

Ba người còn lại đều cảm thấy kỳ lạ, “Sao vậy, hai người biết nhau à?”

Anh không trả lời.

Cô không thể cũng không đáp lại.

Do dự vài giây, cô nói, “Đây là em trai tôi.” Cổ họng tự nhiên khô khốc, cô khẽ nuốt nước bọt.

Thời gian dường như dừng lại.

Lý Lai Vận hoàn hồn trở lại, vỗ tay cười nói, “Hồng thủy xông vào miếu Long Vương, xem ra tôi có thể thành công lui trước rồi.”

(Hồng thủy xông vào miếu Long Vương: ý chỉ vốn là người nhà, bởi vì không biết mà xảy ra xung đột lẫn nhau)

Lưu Hâm âm thầm ngẫm nghĩ, chẳng trách chẳng trách, thì ra là giữ thể diện cho anh rể nhà mình, chỉ là hai chị em nhà này trông có vẻ không thân cho lắm.

Trần Tử Sâm cười đưa tay phải về phía anh, “Thì ra là người một nhà, Hứa tổng, rất hân hạnh.”

Tay phải của Hứa Khả đang đút trong túi quần tây mà không bắt tay với anh ta, chỉ hơi cúi đầu, nói, “Hân hạnh.” Sau đó lại quay về phía Lý Lai Vận, “Giám đốc Lý, ăn một bữa cơm vẫn rất hân hạnh được đón tiếp.”

Trần Tử Sâm ngượng ngùng, nhưng liền lập tức che giấu mà cười cười.

Mọi người sau khi chào hỏi xong thì đi về phía phòng bao trên lầu.

Hứa Khả đi đằng trước, anh tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, cho vào túi quần.

Khương Doãn Nặc chỉ cảm thấy bậc cầu thang xoắn ốc vừa hẹp vừa dài, giày cao gót dưới chân quá cao, trèo lên rất mất sức. Cô vốn dĩ tinh thần không tốt giống như bị thiệt hại nặng nề, lúc này đành phải dùng tay vịn vào lan can từng bước đi lên, dần dần tụt lại phía sau. Đằng trước, bóng dáng người đàn ông cao lớn thẳng tắp, trong mỗi cử chỉ, nét thanh tân lóng ngóng thời niên thiếu đã biến mất, thay vào đó là sự chín chắn, vững vàng và khí chất mập mờ không rõ ràng sau khi đã cho ngủ đông mọi hình tượng. Trong phút chốc, cô không biết phải làm thế nào. Anh đối với cô mà nói đã rất xa lạ rồi, cuộc sống bảy năm, mỗi người một quỹ đạo, là sự đứt đoạn không thể bù đắp, sự ngăn cách khiến người ta kinh sợ, song ánh mắt cô vẫn cứ không tự chủ mà đuổi theo những khi anh không nhìn thấy cô.

Trong bữa tiệc, Trần Tử Sâm ngồi bên cạnh cô, anh ngồi đối diện với cô, nói cười tự nhiên.

Mọi người nói đến hôn lễ của họ sắp đến gần, Trần Tử Sâm khách sáo nói, “Ban đầu chúng tôi định về thăm bác trai trước, nhưng tiếc là gần đây vé tàu và vé máy bay đều rất khó mua được.”

Hứa Khả nhấp một ngụm rượu, mỉm cười nói, “Hai người có thể quay về, ông nhất định sẽ rất vui.” Vô cùng thành khẩn, không chút sơ hở.

Khương Doãn Nặc cúi đầu dùng đũa gắp mấy cọng rau trong bát, không nói tiếng nào.

Lý Lai Vận cười nói ha ha, “Trần tổng, nhà bố vợ này chắc chắn là phải đến thăm rồi, nhân tiện còn có thể đến xem công xưởng luôn.”

Hôm nay Trần Tử Sâm vừa mới biết được điều kiện kinh tế nhà bố vợ tương lai không tồi, trong lòng đã có ý nghĩ lôi kéo, thế là khoát tay nói, “Lần này trở về, chắc chắn là phải thăm nhà bác ấy, công xưởng thì không cần đi xem nữa, người một nhà lẽ nào lại không tin tưởng.” Nói xong, nghiêng đầu nhìn Khương Doãn Nặc.

Trong lòng Khương Doãn Nặc đã vô cùng hỗn loạn, lúc này đành phải giả vờ hồ đồ, mắt điếc tai ngơ, cúi đầu mà ăn.

Trần Tử Sâm đành phải mở miệng, “Nặc Nặc, hay là chúng ta về nhà em trước?”

Lúc đang nói chuyện, Hứa Khả cầm ly rượu lên lại nhấp một ngụm, khi đặt xuống, một ly Ngũ Lương Dịch năm mươi hai độ đã cạn tới đáy.

Lưu Hâm ở bên cạnh nhìn thấy mà lòng hiếu kỳ, thầm nghĩ hôm nay cơn nghiện rượu của ông chủ đến rồi. Nếu là trước đây, Hứa Khả có thể không uống thì sẽ không uống, bình thường tiệc tùng nhiều, rượu ngon mỹ vị sớm đã ngán rồi. Hôm nay cũng không có ai chuốc rượu, lão Lý thì mang theo bà xã cùng đến, có người quản thúc, không dám làm càn, hai vợ chồng Hoa kiều Trần trông cũng không giống người có thể uống được, duy chỉ có mình anh, tự rót tự uống, mà lại uống vô cùng thoải mái nữa.

Lưu Hâm lo lát nữa không ai lái xe, cũng không đụng đến rượu nữa, chỉ theo phái nữ uống nước giải khát.

Khương Doãn Nặc vẫn nói rất ít, thỉnh thoảng chỉ trò chuyện vài câu với vợ Lý Lai Vận, thời gian còn lại thì trầm mặc ăn thức ăn, hoặc là lúc người ấy nói, cô sẽ vênh tai lên nghe. Nói cô hờ hững, chi bằng nói là căng thẳng cao độ.

Lúc này, một câu cực kỳ đơn giản của Trần Tử Sâm lại khiến cô không lời đáp lại. Đang do dự phải từ chối thế nào, chỉ cảm thấy năm người còn lại trong bàn tiệc đều đang nhìn mình, hình như anh cũng đang nhìn mình, thế là cười một cách áy náy, nói, “Thời gian nghỉ phép của em không dài, hay là năm nay về nhà anh trước, sang năm rồi đến nhà em.”

Lý Lai Vận cười nói, “Trần tổng thật có phúc, Khương tiểu thư thật là chu đáo, nào có giống nhà tôi, giao thừa năm nào cũng đều cãi nhau với tôi, nói muốn về nhà mẹ đẻ đón Tết,” vẫn chưa nói xong, đã bị vợ mình khê thúc cho một cái, mọi người đều mỉm cười.

Trần Tử Sâm đương nhiên không hiểu nổi quanh co trong lòng Khương Doãn Nặc, chỉ liên tục thăm oán thán cô không biết điều. Huống hồ, người ta nói “bà con xa không bằng láng giềng gần”, nhà cung cấp này tuy nói là em vợ tương lai nhưng không thân thiết, chỉ có thời gian nửa bữa cơm cũng không nhìn ra Hứa Khả là người như thế nào, lỡ như tình hình bên phía công xưởng không thực tế thì phải ăn nói thế nào với phía đối tác. Hơn nữa, về thăm ông già, quan hệ giữa mọi người tốt đẹp rồi, đừng nói đến hợp đồng lần này có thể ký suôn sẻ hay không, sau này việc làm ăn của nhà họ Hứa lớn hơn một chút, nói không chừng anh ta cũng có thể được chia một bát canh.

Nghĩ đến đây, anh ta cười nói với Khương Doãn Nặc, “Vậy sao được, khó khăn lắm em mới sắp xếp được thời gian về nước một chuyến, năm nay vẫn nên đến nhà em ăn Tết đi... Đừng tranh với anh, cứ quyết định vậy đi.”

Bà xã Lý Lai Vận nói với chồng mình, “Anh nhìn người ta đó, tôn trọng lẫn nhau, đâu có giống anh.”

Lý Lai Vận nói, “Chúng ta đã là vợ chồng già rồi, có thể so với người ta đang trăng mật tân hôn sao?”

Mấy người đều cười cho qua.

Trần Tử Sâm nói, “Gần đây vé đúng là không dễ mua...”

Hứa Khả nghiêng đầu nói với Lưu Hâm, “Ngày mai cậu mang vé tàu của tôi và thư ký Trương đến đưa cho họ, cậu cũng về cùng, tiện thể dẫn họ đến công xưởng dạo một vòng.”

Lưu Hâm gật đầu dạ vâng.

Trần Tử Sâm vội nói, “Vậy sao được...”

Hứa Khả rút một điều thuốc, anh tùy ý búng tàn thuốc, nói, “Không sao, công việc chỗ tôi không chắc chắn khi nào mới có thể giải quyết xong, hai người về trước đi. Nhất thời không mua được vé máy bay, chỉ có vé tàu, thời gian hơi lâu một chút, nhưng trên đường đi cũng không mệt... Chị cũng lâu rồi không về, vừa khéo Quan Dĩnh cũng từ Mỹ trở về, cả bọn đều nói Tết phải tụ tập, không ngờ chị cũng về rồi.” Câu sau là nói với Khương Doãn Nặc, không chỉ đích danh, cũng không có bất cứ xưng hô nào.

Tim Khương Doãn Nặc đập loạn xạ, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, ở đó không thấy một chút dao động nào.

Thế là, cô nói, “Được.”

Anh không nhìn cô nữa, ánh mắt dời đi chỗ khác.

Một lúc sau, vợ Lý Lai Vận tám chuyện với Khương Doãn Nặc, “Bao lâu rồi cô chưa về?” Bà ta cảm thấy hai chị em này hơi kỳ lạ, trông có vẻ

còn xa lạ hơn bạn bè bình thường, vì vậy lại nói một câu, “Hai người đã rất lâu rồi không gặp nhau nhỉ.”

Khương Doãn Nặc âm thầm thở ra, gật đầu.

Đối phương vẫn không tha, “Bao lâu rồi không gặp nhau?”

Cô nhìn anh một cái, anh không lên tiếng, ăn thức ăn, uống rượu, hút thuốc, không màng đến ai.

Mỗi khi gặp tình huống thế này, anh đều tỏ vẻ không quan tâm tới.

Trong lòng cô bỗng thấy hơi phiền, thế là trả lời, “Mười bốn năm.” Sau khi nói xong, mới phát hiện đáp án này hoang đường biết bao.

Quả nhiên, người phụ nữ đó cảm thấy vô cùng kinh ngạc, “Nhỏ như thế đã chia xa rồi? Mười mấy năm không gặp, mà vẫn có thể nhận ra.”

Cô cười cười muốn làm lơ cho qua, nhưng người phụ nữ liền nói, “Mười mấy năm không gặp, trẻ con thay đổi chắc là rất lớn...”

Cô thầm nghĩ, đúng là cầm đá đập chân mình. Lén nhìn anh một cái, không ngờ bắt được ý cười như có như không bên khóe môi anh, nghe đầy mùi đùa cợt, không biết là đang cười cô, hay là đang cười chính anh.

Nụ cười như thế, giống như quay lại thời niên thiếu kiêu ngạo nhưng coi thường và che đậy.

Cô cúi thấp đầu, không dám nhìn nữa.

Tối hôm đó, Lưu Hâm cảm thấy ông chủ của mình uống hơi “high” quá.

Ra khỏi nhà hàng, Hứa Khả ném chìa khóa xe cho anh ta, ra hiệu anh ta lái xe, còn mình thì ngồi vào vị trí hàng ghế sau. Hứa Khả uống rượu

bình thường không thay đổi sắc mặt, cho dù có uống say, người bên cạnh cũng chưa chắc có thể nhìn ra. Lưu Hâm theo anh đã mấy năm, tổng kết ra một quy luật, lúc Hứa tổng không muốn nói chuyện, hoặc là đang vui đầu làm việc, hoặc là đã uống say.

Lưu Hâm lái xe, quan sát Hứa Khả từ gương chiếu hậu, anh đang nhắm mắt. Lưu Hâm không chắc là có phải anh đã ngủ hay không, đột nhiên, một âm thanh líu ríu phát ra từ miệng anh, hình như anh đang nói, “Nặc Nặc...”

Âm thanh đó cực kỳ nhỏ, thậm chí Lưu Hâm nghi ngờ mình đã nghe lầm.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Giá Trị Của Tình Yêu

Cửa ải cuối năm khó qua, câu nói này vừa khéo đúng với cảnh ngộ của Khương Doãn Nặc lúc này.

Sau khi xuống tàu, Lưu Hâm thuê phòng khách sạn cho họ, đồng thời hẹn hai ngày nữa cùng nhau đến xem công xưởng.

Đặt hành lý xuống, Trần Tử Sâm gọi điện cho đối tác ở Pháp, Khương Doãn Nặc không có việc gì làm, bèn đứng bên cửa sổ ngắm tuyết.

Tuyết ngập trời bay lả tả giống như bột mì.

Trần Tử Sâm gác điện thoại, bước đến ôm lấy cô từ đằng sau, rất nhiều lúc anh ta không thể nhìn thấu cô.

Cơ thể cô trong giây phút này dường như có chút cứng nhắc, sau đó khẽ ngọ nguậy. May mà anh ta không dùng bao nhiêu sức, để mặc cho cô đi đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Trần Tử Sâm nói, “Cậu em trai này của em, trông giống như không dễ gần, hình như giữa hai người cũng không có chung tiếng nói.”

Cô nhất thời sững sờ, “Ừ, có lẽ là vì không thân.”

Trần Tử Sâm hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời như vậy, “Nặc Nặc, đều là người một nhà, lúc chung sống nhiệt tình một chút, khi em ở chung với người khác đều rất tốt, sao gặp cậu ta lại lạnh nhạt như vậy?”

“Có sao? Vẫn ổn mà.” Cô đứng dậy thu dọn hành lý, buột miệng hỏi một câu, “Việc làm ăn bàn bạc không thuận lợi sao?”

Cô rất ít khi hỏi những chuyện này. Trần Tử Sâm cười cười, lúng búng nói, “Đến công xưởng xem trước đã rồi nói.”

Nơi họ ở là một phòng xép, buổi tối cô ôm tivi xem đến sáng, sau đó mượn có không ngủ được, cầm sách ra qua đêm trên sofa ở ngoài phòng ngủ. May mà Trần Tử Sâm chưa bao giờ miễn cưỡng cô về phương diện này.

Cô mở mắt cho đến khi trời sáng, trong lòng nói, Khương Doãn Nặc, mà lại làm chuyện ngu ngốc rồi sao? Hay là vẫn luôn không hiểu?

Tuy nói Trái Đất tròn, quanh đi quẩn lại, nhưng việc này cũng quá trùng hợp rồi.

Sau khi trời sáng, Trần Tử Sâm giục cô phải cùng đến thăm Hứa Thụy Hoài. Cô không còn cách nào khác, chỉ nói, “Tùy anh thôi.” Hôn nhân của cô, cũng phải đến lúc thông báo cho mọi người biết, đây sẽ là kết quả khiến người bình thường vui mừng chào đón, từ nay về sau, cô sẽ có thể cắt đứt mọi suy nghĩ không thực tế rồi.

Họ đến chỗ ở bên bờ sông của Hứa Thụy Hoài, không có ai ở nhà, Trần Tử Sâm mất hứng quay về.

Không lâu sau, Khương Doãn Nặc liên lạc được với Quan Dĩnh, mới biết được cô ấy sắp kết hôn, thế là hẹn đi bar gặp mặt. Cô do dự một hồi rồi không đưa Trần Tử Sâm đi cùng. Trần Tử Sâm ở thành phố này cũng có bạn học và bạn bè, thế là hai người tạm thời hành động riêng rẽ.

Đến địa điểm hẹn, gặp được người rồi, Lôi Viễn cười ha hả hỏi cô, “Còn một người nữa đâu? Sao lại giấu diếm không muốn mang ra gặp người khác, sợ cái gì thế?”

Quan Dĩnh đá anh ta mấy cái ở dưới chân bàn, vội chuyển chủ đề, “Tiểu Khương về thật đúng lúc, tớ vẫn chưa tìm được phù dâu, mấy cô gái quen biết hoặc là đã kết hôn, hoặc có cả con rồi.”

Lôi Viễn tiếp lời, “Cho dù chưa kết hôn cũng không được, mấy cô đó nhìn cũng khó coi quá, vẫn là Doãn Nặc của chúng ta tốt, càng ngày càng có hương vị của phụ nữ, chỉ là không biết đã hời cho con cóc nào.”

Khương Doãn Nặc cười nói, “Đúng vậy, mỹ nữ tài năng như Quan Dĩnh của chúng ta không biết đã hời cho tên cóc nhà nào nữa.”

“Cô ấy còn muốn sinh em bé cóc cho tên cóc đó nữa đấy.” Lôi Viễn ngược lại không hề để ý.

Quan Dĩnh véo tay anh ta một cái, “Anh thôi đi, con trai em không phải đồ cóc nhé.”

Ba người lại nói cười một hồi, bàn đến hôn lễ, công việc của mỗi người, bạn bè chung, duy chỉ không có nhắc đến Hứa Khả.

Lúc đưa thiệp mời cho Khương Doãn Nặc, Lôi Viễn nói, “Bọn mình không biết tên người ấy của cậu nên cũng không viết vào, đến lúc đó thích dẫn theo hay không tùy cậu, đúng rồi, đến hai người thì đưa hai phần tiền mừng nhé, mình còn mong đợi dùng chỗ phong bì này đi trả tiền nhà tháng đầu tiên đấy.”

Quan Dĩnh cười nhạo anh ta, “Mất hết mặt mũi rồi, có ai tìm người đòi tiền như anh không chứ?”

Lôi Viễn cười hihi haha, “Em trai người ta bây giờ đã trở thành người giàu có rồi, hay là chúng ta giết cậu ta đi, thằng nhóc này khi còn đi học cũng tìm anh mượn tiền không ít lần đâu...”

Khương Doãn Nặc cúi đầu uống một ngụm rượu.

Quan Dĩnh nhẹ nhàng đá Lôi Viễn một cái, Lôi Viễn cười khẽ, lại nghiêm túc nói, “Dĩnh Dĩnh, em nói xem chúng ta đã năm mươi bàn có phải hơi ít không, một đồng nghiệp của anh cũng vừa mới kết hôn, đã hết thấy ba ngày rượu, cuối cùng đếm phong bì đến rút gân tay luôn...”

Lại nói tầm phào một lúc nữa thì sắc trời dần tối. Ba người rời khỏi quán bar, ai về nhà nấy.

Lôi Viễn lái xe, khẽ lắc lắc đầu, “Việc này không đúng?”

Quan Dĩnh hỏi, “Sao thế?”

“Đã bao nhiêu năm rồi, người nên kết hôn cũng sắp cưới rồi, sao vẫn không dám nhắc đến vậy chứ?”

Quan Dĩnh hoàn hồn trở lại, “Việc này ai lại không biết xấu hổ mà nói ra chứ? Cũng không phải người yêu bình thường, chia tay rồi vẫn có thể làm bạn bè.”

Lôi Viễn lắc đầu liên tục, một lúc sau mới mở miệng, “Sao anh cảm thấy, việc này là sự giống nhau bất ngờ của lịch sử ấy, không ngừng lặp lại.”

Quan Dĩnh ngẫm nghĩ rồi nói, “Em thấy không thể đâu. Theo lý mà nói, tuổi càng lớn thì lá gan sẽ càng nhỏ, dù có thế nào cũng sẽ nhẹn, nếu như vẫn giống như trước thì không hiện thực biết bao. Chắc chắn không thể.”

Lôi Viễn cười nói, “Hay là chúng ta đánh cược một lần nhé? Nếu anh thắng thì em phải sinh cho anh hai đứa, dù sao chúng ta đều là con một cả, có thể sinh nhiều thêm một đứa...”

Quan Dĩnh cười cười không tiếp lời, những chuyện đó trong lòng cô cũng không hề nắm chắc. Bao nhiêu năm nay phiêu bạt bên ngoài, tuy chưa

từng gặp Khương Doãn Nặc, nhưng hai người cũng thường xuyên giữ liên lạc qua mạng. Giai đoạn lựa chọn việc học và công việc, họ từng trao đổi với nhau, khích lệ lẫn nhau, chỉ duy nhất không nghe thấy Khương Doãn Nặc nhắc đến người bạn trai mới này, hoặc có thể nói cô ấy không hề nhắc đến đời sống tình cảm của mình.

Cùng lúc này, đúng lúc Quan Dĩnh đã mệt mỏi với việc tan hợp hợp tan với Lôi Viễn từ trước đến giờ, trong những trận cãi vã, từng coi tình cảm nam nữ là nguồn gốc của mọi muộn phiền, nên cũng không muốn nói nhiều, mãi đến lần này cô nhất thời kích động, bỏ việc ở Bắc Mỹ, về nước kết hôn. Quyết định cuộc đời, đôi lúc không hề đến từ suy nghĩ lâu dài, mà là vấn đề yêu cầu lẫn nhau. Ngoại trừ tình cảm, cô lúc này, bắt đầu hướng về cuộc sống gia đình ổn định, hiểu rõ thấu đáo, Lôi Viễn điều kiện không tệ là lựa chọn rất được. Tuổi tác lớn dần, suy nghĩ tự nhiên cũng nhiều hơn, tình yêu đơn thuần mà cố chấp thời niên thiếu, cũng chẳng qua chỉ là một trong những điều kiện cuối cùng. Cũng vì vậy, Quan Dĩnh khó mà tin được, Khương Doãn Nặc chưa từng có suy nghĩ như thế, hơn nữa theo như cô thấy, Khương Doãn Nặc là một cô gái bình tĩnh và quyết đoán hơn mình.

Chí ít, họ đều không phải là kiểu phụ nữ cam tâm tình nguyện vì tình yêu mà dễ dàng từ bỏ tất cả, trừ phi, đoạn tình cảm này có giá trị hiện thực.

Trưa hôm ấy, Trần Tử Sâm có hẹn với Lưu Hâm, cùng Khương Doãn Nặc lái xe đến công xưởng nằm ở ngoại ô thành phố. Ánh nắng cực kỳ hiếm thấy phá mây hiện ra, yếu ớt rơi xuống mặt đất đầy tuyết trắng, từng tia nắng mờ nhạt giống như món trang sức phòng chống không cần dày công chế tạo.

Từ chỗ Lưu Hâm biết được Hứa Khả vẫn chưa trở về thành phố, lúc này Khương Doãn Nặc mới yên tâm trở lại. Cô không muốn gặp anh, nhưng lại vô cùng hiếu kỳ đối với mọi thứ liên quan đến anh. Sau khi trải qua năm tháng khó hiểu ấy, khi một lần nữa anh lại xuất hiện trước mắt mình, lòng hiếu kỳ được che giấu cẩn thận này đã khiến cô không thể kiềm

chế. Trong chặng đường hơn một tiếng đồng hồ, nội tâm cô vừa bấn khoản vừa hân hoan, dường như như vậy, cô sẽ có thể tiếp cận anh, mà không bị người khác phát hiện. Mặc dù cảm giác này khiến người ta ít nhiều thấy quẫn bách.

Tuyết trên mặt đường ngoại ô càng dày hơn, khu vực rộng rãi, gió bắc mang theo tiếng còi thấp thoáng thổi qua má, ánh nắng yếu ớt khó tìm thấy dấu vết. Ba người vào trong cửa chính của công xưởng, đi ngang qua bồn hoa, không xa là lầu làm việc và mấy dãy nhà xưởng.

Đi đến trước lầu làm việc, mới nhìn thấy một đám người đang vây quanh nhà xưởng ở chỗ queo trên đường lớn, có người cầm cuốc, có người cầm xẻng, hò hét âm ỉ không biết đang làm gì. Đang lúc kinh ngạc, trong tòa nhà có một người bước từng bước lớn xuống, người đó đi rất nhanh, chân giẫm lên mặt tuyết không cần thận trọng một cái, Lưu Hâm vội bước lên đỡ ông ta, “Ôi, quản đốc Thẩm, chú từ từ thôi, đường trơn lắm.” Anh ta lại chỉ về phía nhà xưởng hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Quản đốc Thẩm mới ngoài năm mươi tuổi, tóc mai hai bên đã lấm tẩm bạc, trên khuôn mặt già nua rải rác những nếp nhăn sâu có cạm có, vừa nhìn là biết đã quen nhọc lòng lo nghĩ. Lúc này giữa hai hàng lông mày hiện rõ nếp nhăn hình chữ “xuyên”, vẻ mặt vô cùng giận dữ, “Còn không phải cái đám súc sinh đó cắt đứt đường dây điện làm cho nhà xưởng ngừng sản xuất hay sao.”

Trong lòng Lưu Hâm “lộp bộp” một tiếng, thầm nghĩ bên mua ở Bắc Kinh đang giục một lô hàng, bây giờ đang hồi, đừng có chậm trễ chứ. Anh ta thấy Thẩm Thanh Hà cả áo khoác cũng không mặc, bộ dạng khí thế liêu cái mạng già đơn thương độc mã xông đến phía trước, bèn vội vàng kéo ông lại, “Tạm thời chú đừng kích động, chúng ta gọi thêm người đến đây, hay là báo cảnh sát trước rồi hẵng nói.”

Thẩm Thanh Hà càng già tính tình càng cứng nhắc, mở miệng chửi, “Báo cảnh sát thì ích gì, không phải đều là người do mấy tên chúa đất đó sai đến gây chuyện hay sao, cả sợi dây cũng là của nhà bọn chúng, nếu không chúng dám âm ỉ như vậy?” Sau đó lại hỏi, “Sao Hứa tổng của các cậu vẫn chưa về?” Ông nhìn về phía cổng chính đằng xa, đột nhiên chỉ tay về đằng đó nói, “Tiểu Lưu, kia không phải là xe của Hứa tổng sao? Tôi thấy rất giống...”

Bãi đậu xe cách đó không xa quả nhiên nhìn thấy một người mở cửa xe bước xuống, đang đi về phía họ. Áo lông màu đen, bên dưới là quần bò tối màu, ống quần nhét trong đôi giày da đế thấp. Giày da giẫm trên nền tuyết, vang lên tiếng “rắc rắc”, ngày càng rõ ràng...

Trong phút chốc. Khương Doãn Nặc cảm thấy những bông tuyết ở đằng xa cực kỳ chói mắt, bất ngờ lúc này không kém khoảnh khắc gặp anh lần trước, cô bắt đầu cảm thấy xấu hổ không thôi vì tâm lý ăn may từng có của mình, mặt cũng bất giác nóng lên.

Anh càng ngày càng đến gần, có thể thấy rõ ánh mắt của anh, trầm tĩnh như nước, ung dung như xưa.

Tiếp theo, vẫn là gạt đầu, bắt tay, hàn huyên.

Thẩm Thanh Hà kể lại tình hình với Hứa Khả, nói đầy giận dữ, “Đám súc sinh đó đều không nói đạo lý, xưởng vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn, bọn chúng liền chạy đến vét nước cắt điện, làm âm ỉ lên, bên trên cũng hết cách, lại không thể đánh người, xí nghiệp quốc doanh mà, điện nước đành phải để bọn chúng dùng. Bây giờ công xưởng cái gì ngừng sản xuất cũng ngừng rồi, có thể bán được cũng đã bán rồi, bọn chúng vẫn chạy đến làm loạn...”

Đám súc sinh mà Thẩm Thanh Hà nói, là đám vô công rồi nghề ở gần đây. Một số là dựa vào bố mẹ làm ruộng nuôi nấng chỉ sợ thiên hạ không loạn, một số là công nhân vì hiệu quả công xưởng không tốt mà nghỉ việc

sớm nhưng lại không muốn ra ngoài tìm kế mưu sinh. Mỗi lần nhìn thấy đám người này, Thẩm Thanh Hà đều sẽ liên tục lắc đầu, “Tuổi còn trẻ, không nghĩ đến việc làm thế nào để kiếm tiền mà chỉ biết gây chuyện, đều chỉ trông chờ miếng bánh có nhân từ trên trời rớt xuống!”

Hứa Khả nhìn đám người đen nghịt đó, dường như không hề để ý, “Sắp Tết rồi, bọn họ không đến làm loạn mới là lạ. Không sao, sớm muộn gì cũng phải gặp thôi.”

Bây giờ muốn làm công nghiệp không hề dễ dàng, thuế công thương, tín dụng ngân hàng, cơ cấu tư pháp, điện lực thủy lợi, khắp nơi đều là ông lớn. Có điều may mà người ta đều là nhân viên của các bộ phận đó, xử lý công bằng ở một mức nhất định, chỉ cần tích cực phối hợp làm việc, nỗ lực xây dựng mối quan hệ tốt, quá nửa sẽ không xảy ra mâu thuẫn. Dai nhất lại là thành phần lưu manh du đảng này, cùng với vài ba chúa đất đầu rắn lòng tham không đáy. Thường hay xúi giục một số người dân đến xưởng chôm chia, phá hoại chút đỉnh, thứ họ muốn không phải là một món đồ gì đó, mà là “tiền”.

Người ta nói, vấn đề có thể dùng tiền giải quyết, thì không phải là vấn đề.

Hứa Khả nói với Khương Doãn Nặc và Trần Tử Sâm, “Hôm nay không đúng lúc, nhà xưởng ngưng sản xuất rồi, để Tiểu Lưu đưa hai người đến phòng làm việc ngồi, tôi đến đó xem trước.” Đang nói, kẻ gây sự và người của phòng bảo vệ bên phía nhà xưởng đã âm ỉ đến mức không thể giải quyết, tình hình trước mắt càng gay go hơn. Hứa Khả khom lưng nhặt cái xẻng bị người ta ném ở bên đường, cầm trong tay ước lượng, cùng Thẩm Thanh Hà đi về phía đó.

Khương Doãn Nặc nhìn thấy trong tay anh cầm cái xẻng, tim bỗng đập mạnh, bất giác kêu lên, “Hứa Khả...”

Không nhớ đã bao lâu rồi không nhắc đến cái tên này, trong giọng nói vô cùng xa lạ. Cô đứng ở đó, mặt lại nóng lên, ngây dại, khó mà kiềm chế, giống như đang trong mơ vậy.

Bóng dáng Hứa Khả dừng lại, xoay người, nhìn thấy cô đứng trong tuyết, hai má ửng hồng, trong ánh mắt dường như có ánh chiều hôm.

Anh nhìn cô chăm chú, biểu cảm kỳ lạ.

Cô khẽ cup mắt xuống, nhìn vụn tuyết bên giày anh, cười nói, “Thong thả một chút.” Ngoài ra, không nói thêm gì nữa.

Anh dời mắt đi, khẽ ho một tiếng, “Không sao,” anh nói, “Lên lầu đi, bên ngoài lạnh.”

Ngoại truyện nhỏ

Bên ngoài, tuyết rơi lả tả.

Cách tấm cửa kính phủ đầy hơi nước, thấp thoáng dòng người đang vội vàng bên đường.

Chiếc chuông gió ở cửa ra vào quán bar kêu leng keng vài tiếng, một chàng trai trẻ tuổi đẩy cửa bước vào. Người ấy dáng người rất cao, mày rậm mắt sắc, vẻ mặt lạnh lùng. Anh đưa mắt nhìn khắp bốn phía, ánh mắt dừng lại ở một nơi, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt. Anh đưa tay lên, chào hỏi hai người đang ngồi trong một góc, rồi lập tức đi đến đó.

“Sao vậy, hai cậu vẫn chưa giải tán à?” Lục Trình Vũ nói xong ngồi xuống đối diện với hai người.

Lôi Viễn cười mẫn, “Cậu nói tiếng người đấy à?” Anh ta giơ tay ném một tấm thiệp hồng lên bàn.

Lục Trình Vũ ngó cái tên trên đó, có chút kinh ngạc nhíu mày, “Tu thành chính quả rồi hả,” anh kéo một chai bia, cụng ly với cô gái ngồi bên cạnh Lôi Viễn, “Quan Dĩnh, bây giờ hồi hận vẫn còn kịp đấy.”

Quan Dĩnh cười nhăm một ngụm rượu. Cô mới về nước nửa tháng trước, mấy năm nay, tan hợp hợp tan với Lôi Viễn, vẫn vương không dứt, đi đi về về vô số lần, đột nhiên quyết định kết hôn, cũng khó trách người khác sẽ cảm thấy ngạc nhiên.

Lôi Viễn vô cùng khó chịu từng Lục Trình Vũ, lấy ly rượu của Quan Dĩnh xuống, “Uống ít thôi, không tốt cho em bé đâu.”

Lục Trình Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Có rồi à?”

Quan Dĩnh liếc Lôi Viễn một cái, nói với Lục Trình Vũ, “Anh ta nằm mơ đấy.”

Lôi Viễn thanh minh, “Vì sức khỏe của đời sau, chúng ta phải cai rượu cai thuốc trước đúng không nào?”

Quan Dĩnh không muốn nghe anh ta nói nhảm, đưa tay chọc chọc miệng anh ta, “Bây giờ tùy anh nói thế nào cũng được, lát nữa Tiểu Khương đến, anh phải quản cho tốt cái miệng của mình đấy, ăn nói chừng mực vào.”

Lôi Viễn cười híp mắt sẵn mặt đến gần, “Em bảo anh nói gì thì anh nói đó, điều gì không nên nói tuyệt đối sẽ không nói.”

Lục Trình Vũ không chịu nổi bộ dạng ngớ ngẩn của người nào đó, nói với Quan Dĩnh, “Thằng bé này không dễ dạy, sau này cậu phải vất vả rồi.”

Quan Dĩnh đẩy Lôi Viễn ra, “Không có chút chuẩn bị tâm lý nào, mình dám nhảy vào hố lửa hay sao?”

Lôi Viễn liên tục khoát tay với Lục Trình Vũ, “Được rồi, thiệp mời cũng đã cầm, cậu có thể biến đi rồi, đừng quên gửi phong bì lớn đến cho ông đấy.”

Lục Trình Vũ nói, “Vội gì chứ, đợi Khương Doãn Nặc đến rồi tôi hẵng đi.”

Lôi Viễn cười nói, “Thế nào, vẫn nhưng nhớ không quên chị gái người ta à? Con cũng có rồi, đừng có mấy cái ý nghĩ đào hoa đó nữa.”

Lục Trình Vũ nhìn anh ta một hồi lâu, bất giác bật cười, “Nào cậu bị tàn rồi.” Chuông gió reo loạn một hồi, từ bên ngoài có mấy người đi vào. Lục Trình Vũ nhìn về phía hàng người đó mấy cái, xoay người lại nói với Lôi Viễn, “Mẹ nó, cậu đừng có nói lung tung.”

Lôi Viễn nhìn mấy người đó, sờ sờ cằm như có tâm sự, “Phong bì dày một chút, tôi sẽ bớt nói một câu.”

Quan Dĩnh khó hiểu, “Chuyện gì vậy?”

Lôi Viễn cười nói, “Mẹ đưa bé nhà Lục Trình Vũ đến rồi.”

Quan Dĩnh cảm thấy xưng hô này vô cùng không thuận miệng, chưa kịp nghĩ kỹ thì một cô gái thân hình nóng bỏng gõ đôi giày cao gót bầy tặc “cộp, cộp, cộp” đã đi đến trước bàn. Cô gái gõ vào trán Lục Trình Vũ một cái, gằn giọng nói, “Anh còn ở đây chơi được, con ở nhà không ai chăm kìa.”

Lục Trình Vũ bực mình, nhưng cũng không tiện thể hiện ra, đành phải kéo cô ta ngồi xuống một bên, “Bạn bè đang còn ở đây, ít nhiều cũng phải giữ thể diện chứ.”

Bây giờ cô gái mới phát hiện ra Quan Dĩnh và Lôi Viễn đang ngồi một bên xem kịch một cách thích thú, thế là cười cười với họ, ghé tai Lục Trình

Vũ nói, “Lần sau sẽ chú ý, lần sau sẽ chú ý. Hôm nay thứ ba, em hai tư sáu ba, anh năm bảy của, anh quên rồi sao? Dì Lục đi đánh mặt chược rồi, một mình bố anh ở nhà bận rộn sắp điên rồi kìa.”

Lục Trình Vũ trừng cô ta một cái, “VẬY mà em còn ra ngoài?”

Cô gái không hề quan tâm mà nhai kẹo cao su, “Dựa vào cái gì chứ, hôm nay cũng đâu phải đến lượt em trực, lại không phải con của một mình em, bố nó ăn uống cơm à? Tàn phế rồi à? Bại liệt rồi? Hay là ‘chết máy’ rồi?”

Lục Trình Vũ nhìn cô ta rồi thở dài, gật gật đầu nói, “Được, em đừng nói gì nữa hết, bây giờ anh về ngay.”

Bấy giờ cô gái mới hài lòng vỗ vỗ vai anh, hừ nhẹ một tiếng đi đến chỗ bạn mình ngồi xuống.

Lôi Viễn nói, “Coi kìa, coi kìa, đây chính là lập trường nhất thời không vững vàng, gây ra hậu quả đến tính mạng.”

Lục Trình Vũ không thèm đếm xỉa đến anh ta, trước khi ra về nói với Quan Dĩnh, “Nếu có gì cần giúp đỡ cứ việc nói một tiếng.”

Qua một lúc sau, Lôi Viễn ôm Quan Dĩnh nói, “Không ngờ trong ba người chúng ta, thằng ranh này lại có con trước nhất, hai chúng ta cũng mau sinh một đứa thôi, không thể thua kém quá nhiều được.”

Quan Dĩnh trừng anh ta một cái, “Việc này cũng phải so với người ta sao?”

“Hay là chúng ta sinh con gái đi, đặc biệt đi dụ dỗ con trai cậu ta, dụ được rồi thì đá đi.”

“Nếu sinh con trai thì sao?”

“Vậy thì càng tốt... đi dụ dỗ vợ của con trai nhà cậu ta, cho con trai nhà cậu ta cảm sùng, đặc biệt sinh con cho nhà chúng ta.”

“Thất đức, anh không thấy áy náy với Tiểu Lục à?”

“Ai bảo thằng đó có con trai trước anh.”

“...”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nơi Nào Không Tương Phùng

Nửa năm trước, xí nghiệp hóa chất này sắp phải đóng cửa, Hứa Khả đã mua lại hai phân xưởng hóa chất tốt nhất trong đó, mở rộng quy mô sản xuất vốn có của công ty mình. Sau khi đưa ra quyết định, Hứa Thụy Hoài từng vỗ vai anh khen ngợi, “Vậy mới giống con trai bố chứ, không sợ con không có năng lực đó, chỉ sợ con không có gan làm. Nếu không đủ tiền thì bán mấy căn nhà bỏ trống đi, chỉ để lại căn gần bờ sông cho bố dưỡng già là được, tóm lại, con cứ việc mạnh tay mà làm.”

Từ trước đến nay, Hứa Khả ngoài việc nghiện hút thuốc nặng thì không còn có sở thích không lành mạnh nào khác, chỉ là chưa từng nghĩ rằng kinh doanh cũng sẽ khiến người ta bị nghiện. Anh không thiếu tiền tiêu, nhưng lại thiếu một thứ nào đó có thể lấp đầy chỗ trống trong cuộc sống, anh cần gấp một trụ cột khác về mặt tinh thần, hoặc là, cần một kích thích mãnh liệt hơn để làm tê liệt bản thân. Khoảng thời gian đó, vì khoản đầu tư này mà anh gần như đến bước dốc hết của cải, có thể mượn cũng đã mượn khắp nơi, tài sản nhà cửa đứng tên anh và Hứa Thụy Hoài gần như không còn được bao nhiêu, do dự nhiều lần, nhưng căn hộ từng ở thời niên thiếu lại không nỡ bán, căn hộ nằm ở nội thành cũ, môi trường xung quanh ồn ào bẩn thỉu, cho dù có bán cũng chẳng đáng mấy đồng.

Tích góp đến cuối cùng, vẫn còn thiếu hai trăm vạn, đang lúc sứt đầu mẻ trán, quản đốc nhà máy hóa chất Thẩm Thanh Hà đã đứng ra gánh vác trách nhiệm, sử dụng các mối quan hệ của mình giúp đỡ anh đến Cục công nghiệp nhẹ ở thành phố vay khoản tiền này. Thẩm Thanh Hà đã lăn lộn trong ngành hơn ba năm, kinh nghiệm hay quan hệ đều không cần nói đến, lúc đầu đến đây cũng là nhận lệnh trong lúc nguy nan. Xí nghiệp này vốn là

một nhà máy cũ được thành lập từ thời kỳ mới xây dựng đất nước, cũng từng có khoảng thời gian hưng thịnh huy hoàng, bây giờ do thể chế quản lý kinh tế và cơ chế vận hành nên khó tránh khỏi mâu thuẫn sâu xa, nhưng lại biến thành củ khoai lang nóng bỏng tay trong số những xí nghiệp cỡ lớn và trung của thành phố này, việc dựa vào sức mạnh vốn có sớm đã hết tác dụng rồi. Lãnh đạo tuy không tin tưởng ông chủ một xí nghiệp tư nhân mới ra lò như Hứa Khả, nhưng lại rất coi trọng Thẩm Thanh Hà, huống hồ củ khoai nóng bỏng tay này đặt trên tay cũng không nhìn thấy hi vọng sẽ nguội, thế là cũng vui vẻ tác thành.

Sau khi Thẩm Thanh Hà lấy được khoản tiền này thì nói với Hứa Khả, “Hứa Khả à, tính cách anh Thẩm của chú trước giờ có gì nói đó, công việc này cũng không phải anh giúp chú không công đâu, chú có thể đồng ý với anh hai chuyện được không?”

Trong lòng Hứa Khả sớm đã có tính toán, anh không nói lời nào liền đồng ý. Tiếp xúc mấy tháng nay, anh đã hiểu được cách đối nhân xử thế của vị quản đốc già này, là một người làm việc thực tế, thanh bạch hiếm có.

Thẩm Thanh Hà khẽ lắc đầu, “Chú còn trẻ, làm việc vẫn thiếu chút kinh nghiệm. Anh nói chú như vậy, chú đừng có mà không phục, chỉ riêng chuyện này chú không hỏi mà đã đồng ý ngay, trong lòng không chút phòng bị, chú không sợ con sư tử là anh đây há to miệng hay sao?”

Hứa Khả cười nói, “Hiếm khi được anh Thẩm coi trọng, gọi em một tiếng anh em, người làm em là em đây cái gì cũng tẻ, nhưng chí ít biết nhìn người. Thời gian chúng ta quen biết tuy không dài, nhưng quản đốc Thẩm chạy trước chạy sau giúp em không ít việc, nếu em còn đa nghi từ chối thẳng thừng thì hết nói nổi rồi.”

Thẩm Thanh Hà cười ha ha nói, “Dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ người ta thì đừng dùng, rất thẳng thắn.” Sau đó lại nghiêm túc nói, “Lăn lộn trong xã hội này, trừ những việc người đạp người đó ra,

chẳng qua là những lúc khó khăn, anh kéo tôi một cái, tôi dìu anh một tay. Tính toán từng chút, chi bằng nhiệt tình giúp đỡ. Cả đời Thẩm Thanh Hà anh tuy không có thành tựu gì, nhưng cũng không thẹn với lòng, ra ngoài làm việc nhờ vả ai đó, người ta đều vẫn nể vài phần mặt mũi. Cái chuyện kiếm tiền này, cũng không phải dựa vào việc tính toán.”

Hứa Khả gật đầu đáp, “Không sai.”

Thẩm Thanh Hà lại nói, “Chỗ anh có hai việc, thứ nhất là, trong xưởng có vài nhân viên kỹ thuật, đều là người có học, tốt nghiệp đại học, năm đó khi họ vào xưởng, tình hình trong xưởng vẫn còn tốt đẹp, họ cũng đã lập gia đình ở đây, đều dắt díu theo cả nhà, bây giờ công xưởng cũng không ổn nữa, mấy tháng rồi không phát lương, họ cũng sắp bốn mươi cả rồi, không giống với nông dân ở quanh đây, nghỉ việc rồi vẫn còn mảnh đất để trồng trọt, người còn trẻ vẫn có thể ra ngoài tìm việc làm, coi như hơn nửa đời người họ đều bị nhốt ở cái nơi khí hậu cò gáy này rồi, anh nhìn không đặng. Chú xem thử có thể...”

Hứa Khả nói, “Việc này không khó, chỗ em cũng cần người như vậy.”

Thẩm Thanh Hà liền nói, “Vậy thì tốt quá rồi. Còn một việc nữa, chỗ anh có một danh sách, đều là những hộ khó khăn trong xưởng, vợ chồng đều là công nhân, trên có mẹ già dưới còn con thơ, nhưng đều làm rất tốt ở nhà xưởng tinh chế, chú xem thử có thể dùng trước được không, quan sát một thời gian, nếu thấy không ổn thì đổi?”

Hứa Khả nhìn qua danh sách, trầm ngâm suy nghĩ rồi mới nói, “Được, mời người lạ chi bằng mời người quen, chỉ có điều ở đây hơi nhiều người một chút, có lẽ phải bỏ bớt vài người.”

Thẩm Thanh Hà cười nói, “Chú cứ coi rồi quyết, cũng không thể nuôi không họ được, chú cũng không phải nhà từ thiện, người làm công ăn lương là anh cũng chỉ có thể giúp được đến đây thôi, tận lực là được.”

Có lẽ là giống nhau về quan niệm xử thế, Hứa Khả và Thẩm Thanh Hà rất tâm đầu ý hợp, dần trở thành bạn vong niên. Thẩm Thanh Hà rất ngưỡng mộ chàng trai chưa đến ba mươi tuổi này, nói anh thông minh tài giỏi, lại không thiếu tấm lòng nhân hậu, rất có phong độ nho gia và thương nhân. Vì vậy, Thẩm Thanh Hà cũng vui lòng giới thiệu cho Hứa Khả vài người bạn làm về đường sắt tàu thủy cũng như trong ngành. Dần dà, cùng với sự mở rộng các mối quan hệ và con đường tiêu thụ, khoản đầu tư này của Hứa Khả cũng coi như đã có khởi sắc, việc hoạt động của công ty cũng phát triển theo hướng ngày càng tốt đẹp.

Song, phiền phức cũng lũ lượt kéo đến.

Lúc này, Hứa Khả và Thẩm Thanh Hà đang đứng ở ngoài đám đông, mấy người của phòng bảo vệ bị bao vây thành vòng tròn, xô đẩy cãi cọ, tranh chấp không ngừng, một người có dáng vẻ nông dân lớn tiếng hét, “Gọi ông chủ các người ra đây, mau ra đây...”. Hứa Khả ném chiếc xẻng trên tay xuống đất, một tiếng “xoảng” nặng nề vang lên, mọi người đều quay đầu nhìn về phía anh. Có công nhân đứng xem biết Hứa Khả, xôn xao gọi, “Hứa tổng”.

Đám nông dân nghe nói ông chủ đã đến, đều vây lại, người này hét người kia la, nói những câu đại loại như “Mất việc rồi, không có tiền ăn Tết, xưởng phải chịu trách nhiệm”. Trong này có một số ban đầu là công nhân trong xưởng, một số là lưu manh theo đến hùa vào gây náo loạn.

Thẩm Thanh Hà vừa nghe thấy câu này liền phiền lòng, lớn tiếng quát mắng, “Lúc đầu xưởng đã đưa tiền bồi thường, sau đó sếp Hứa lại đưa thêm, tiền trong tay mỗi người cũng có không ít. Giấy trắng mực đen, các người đều đã ký hợp đồng, sao bây giờ lại chạy đến làm loạn. Đám các người, vẫn còn trẻ mà không ra ngoài tìm đường đi cho mình, chỉ biết ăn chơi lêu lổng, gây chuyện thị phi...”

Mấy người đó đâu có muốn nghe những điều này, hùa nhau nói, “Thẩm Thanh Hà, công xưởng này không phải do ông làm cho sập hay sao, mẹ kiếp, ông còn không tranh thủ mà về vườn sớm đi.”

Thẩm Thanh Hà nhất thời nổi giận, vất vả lao lực bao nhiêu năm nay nhưng lại mang về cái bêu danh này, làm sao mà không bức bối cho được, đành phải nói, “Chuyện trước đây của xưởng không liên quan đến ông chủ Hứa, các người gây rối như vậy, làm sao người ta làm ăn cho được?”

Mấy người đó lại nói, “Sao lại không liên quan? Họ Hứa vừa đến, chúng tôi đều mất việc, sao lại không liên quan đến anh ta chứ?” Câu này vừa nói xong, lại là một đám hùa theo âm ỉ.

Hứa Khả lớn tiếng nói, “Người nào cũng la lối om sòm như vậy, ai mà nghe rõ được? Trong số các người ai ăn nói được, bảo anh ta đứng ra nói, có vấn đề gì, bảo anh ta nói cho rõ ràng! Âm ỉ qua lại, căn bản không giải quyết được vấn đề.”

Nghe anh nói như vậy, cả đám xôn xao nhìn về phía một anh chàng đang khoác chiếc áo bông. Người đó cũng không từ chối, chầm chậm bước đến trước mặt anh, bất lịch sự đánh giá anh từ trên xuống dưới, “Ồ, ông chủ Hứa, trẻ quá nhỉ, mấy anh em chúng tôi cũng không có chuyện gì, chỉ là sắp Tết rồi nên chúng tôi đến tản bộ thôi, việc làm ăn của anh tốt quá, cả ngày máy móc chạy âm ỉ, ống khói nhà khói đen ngòm, chúc mừng phát tài chúc mừng phát tài.”

Hứa Khả gật đầu: “Cảm ơn. Có điều lần tản bộ này của các anh, đã đào dây điện trong xưởng lên, tổn thất này không nhỏ.”

Thẩm Thanh Hà nhận ra người này, nên nói, “Tên Ngưu Nhị nhà mày, biết ngay là do mày cầm đầu mà. Chú mày cũng không quản mày cho tốt, bảo ông ta ra mà xem, người trong thôn ông ta chỉ biết rảnh rỗi sinh nông

nổi, cũng không học thôn người khác cần cù để hưởng phúc. Bọn oắt con chỉ biết làm phản mà thôi.”

Ngưu Nhị ra vẻ vô lại, “Quản đốc Thẩm, tôi còn tưởng ông quên chú tôi rồi chứ, cái xưởng này của ông vừa sập, thôn chúng ta đến cả nước tưới cũng không còn, đất bỏ hoang hết cả, trong lòng chú hai tôi sốt ruột cả ngày ở nhà cắn nhẫn.” Quay lại nói với Hứa Khả, “Ông chủ Hứa, anh vừa đến, thôn chúng tôi không ít người mất việc, đất cũng không thể trồng trọt, giờ sắp đến Tết rồi, anh nói xem phải làm sao đây?”

Hứa Khả cười cười, “Dễ thôi. Dù sao bây giờ cũng đã ngừng sản xuất rồi, tôi sẽ bán nhà xưởng, đến nơi khác làm, tôi không tin, không thể kinh doanh được ở nơi khác”, anh chỉ đám công nhân đang đứng sau lưng mình, “Trong số những người này cũng có người của thôn các anh, tất cả đều đã bị sa thải, hay là các anh cột chung lại rồi chết cùng đi.”

Đám công nhân vừa nghe câu này liền không làm việc nữa, ban đầu là xem náo nhiệt, giờ thì đều cãi nhau với đám Ngưu Nhị, nói gì mà “Ai ai ai, lúc đầu là tự nguyện cầm tiền rồi không làm nữa, bây giờ lại chạy đến làm loạn, không nói đạo lý” vân vân. Ngưu Nhị vừa thấy mũi nhọn chĩa về phía mình, liền tức giận, cùng với mấy người đàn ông cao to làm ra vẻ như muốn xông lên đánh người.

Bên này, Lưu Hâm sớm đã gọi mấy người đi theo đến chỗ Hứa Khả và Thẩm Thanh Hà. Hứa Khả cười nói, “Bên chỗ tôi ít người, các anh có ngon thì đến đây, đánh cho ông chủ là tôi đây bị tàn phế, rồi thì những đồng nghiệp còn lại sẽ bị mất việc. Để tôi xem các anh tìm ai để gây rối?” Lời chưa nói xong, đám công nhân đã vây lên chặn Ngưu Nhị lại.

Người bên Ngưu Nhị ở vào thế bất lợi, hơn nữa cũng không dám đánh thật, bèn sốt ruột, móc điện thoại ra đứng ở góc tường không biết đang nói chuyện với ai.

Thẩm Thanh Hà vỗ vỗ vai Hứa Khả, thấp giọng nói, “Nhìn đi, chắc chắn là trưởng thôn của bọn chúng, chú của thằng nhãi đó gây xích mích, nhất định là muốn moi được chút lợi ích.”

Hứa Khả thở dài, “Xem ra ngọn núi này nhất định phải bái rồi, tình hình công xưởng vừa mới tốt hơn một chút, không chịu nổi bị bọn họ dày vò thế này. Bây giờ phải hẹn mấy tên chúa đất đó ra ngoài ngòi xuống, tham vọng của vài người vẫn dễ thu xếp hơn so với đám người này.”

Thẩm Thanh Hà ngẫm nghĩ cũng đúng, đành phải như vậy thôi. Thẩm Thanh Hà và mấy người đó trước đây không qua lại mấy, sau khi mời họ ra ngoài, chú của Ngư Nhị chẳng qua chỉ an ủi vài câu, người dân trong thôn liền giải tán rất nhanh. Bọn chúa đất trông không giống nông dân mà giống người làm ăn giàu lên trong một đêm. Mọi người đều biết rõ, nhưng ngoài mặt lại nói cười vui vẻ, một màn lúc này dường như chưa từng xảy ra.

Hứa Khả và Thẩm Thanh Hà dẫn bọn họ lên lầu làm việc, từ xa đã nhìn thấy hai người đang đứng dưới lầu.

Đợi khi đến gần, Hứa Khả hỏi, “Sao còn chưa lên lầu ngòi?”

Trần Tử Sâm cười nói, “Lúc này ở trên nghe thấy cãi nhau ầm ĩ quá, chúng tôi liền xuống xem thử, chị gái cậu lo lắng cho cậu.”

Hứa Khả nhìn Khương Doãn Nặc, hồ hững hỏi một câu, “Vậy sao?”

Khương Doãn Nặc gần như sững người trong chốc lát, lập tức cười cười như không có chuyện gì, “Cậu có bạn đến, cậu làm việc của cậu đi, chúng tôi đi trước, hôm khác sẽ đến xem.”

Hứa Khả không trả lời ngay, đưa tay sờ hộp thuốc trong ví, không mang theo.

Lưu Hâm liền vội móc thuốc lá ra đưa qua, sau đó lại mời lửa cho anh.

Hứa Khả chậm rãi hít một hơi thuốc, nói với Trần Tử Sâm, “Nếu hai người không vội, lát nữa mọi người cùng vào thành phố ăn bữa cơm, hai người cũng có thể nhân tiện trở về khách sạn luôn.”

Trần Tử Sâm chưa lên tiếng, chú của Ngưu Nhị đã cười khà khà, “Ồ, Hứa tổng thật quá khách sáo rồi, thời tiết này ăn thịt cầy là ngon nhất, bổ lắm!”

Hứa Khả cười nói, “Ăn thịt cầy không vui, chúng ta tìm một nhà hàng ngon, ăn thịt nai, uống huyết nai, mới là đại bổ.”

“Được, được,” chú của Ngưu Nhị chép miệng liên tục gật đầu, “Món này đàn ông ăn là tốt nhất.”

Hứa Khả nhếch khóe môi, lại nói, “Xong xuôi rồi đến bar ngồi, chọn thứ chất lượng tốt.”

Vừa nghe thấy câu “thứ chất lượng tốt”, chú của Ngưu Nhị liền vui đến không khép được miệng, chỉ còn nước cười ha hả một cách ngu ngốc.

Trần Tử Sâm đương nhiên hi vọng có thể tiếp xúc với Hứa Khả nhiều hơn, chỉ là bữa cơm này Khương Doãn Nặc ăn có vẻ quá im ắng, cặp mắt của chú Ngưu Nhị nửa có nửa không di chuyển trên người cô. Vốn tưởng ăn cơm xong là có thể quay về, ai ngờ lại bị Trần Tử Sâm cùng kéo đến bar.

Trong phòng bao, bên cạnh mỗi người đàn ông độc thân đều có hai người đẹp dính sát. Duy chỉ Trần Tử Sâm là không có, anh ta cười nói với Khương Doãn Nặc, “Sớm đã nghe nói đời sống hộp đêm trong nước rất phong phú, quả thật là không phải sa đọa tầm thường, chúng ta giống như bà Lưu vào Đại Quan Viên vậy.”

(Bà Lưu là một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Trung Quốc, bà ngoại của Vương Bản Nhi. Bà từng ba lần vào Vinh Quốc phủ, mang đến tiếng cười nói cho Chu Môn trầm uất không biết tức giận.)

Khương Doãn Nặc dường như không nghe thấy, bưng ly rượu, ánh mắt di chuyển về phía đầu còn lại của sofa. Trần Tử Sâm thuận theo ánh mắt cô nhìn qua, tiếp tục cười nói, “Xem ra em trai em là khách quen ở đây.”

Bấy giờ cô mới tỉnh người lại, chỉ cảm thấy lồng ngực bức bối, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, “Chín giờ hơn rồi, về thôi, ở đây ngọt ngào quá.”

Trần Tử Sâm rất coi thường mấy tên chúa đất này, tình hình trước mắt rất hỗn loạn, ngồi một lúc liền cảm thấy chẳng thú vị gì, thế là dẫn theo Khương Doãn Nặc đứng dậy chào tạm biệt. Hứa Khả đang ứng phó với chú của Ngư Nhị, vừa gạt đầu với Trần Tử Sâm, vừa đón lấy ly rượu người đẹp bên cạnh đưa qua nhấp một ngụm, không màng đến ai.

Ra khỏi hộp đêm, Khương Doãn Nặc hít sâu một hơi không khí lạnh lẽo của đêm, hơi lạnh kích thích trái tim. Trần Tử Sâm cảm thán nói, “Tiệc rượu phòng hoa, ăn chơi trác táng, chẳng trách mấy người bạn của anh hể về nước là vội ly hôn, con người ấy mà, một khi đã đặt chân vào cái thùng nhuộm to bụi này, dù tự chủ đến mấy cũng có thể trượt lạc.”

Khương Doãn Nặc cười cười với anh ta, không muốn nói nhiều, vẫy tay đón một chiếc taxi, quay về khách sạn. Cô rời đi vội vàng như vậy, dường như muốn vứt bỏ người ấy ra khỏi đầu thật xa, muốn quên đi mỗi cái nhăn nhó mỗi một nụ cười của anh từ đây, quên đi cảnh tượng anh đặt tay lên eo người phụ nữ khác ban nãy. Cô sớm đã chọn người bên cạnh, sao có thể yêu cầu hà khắc với anh ta như vậy chứ?

Hứa Khả uống rượu, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, trong lòng đột nhiên trống rỗng. Từ trước đến nay, anh bận việc công xưởng, bận tiệc tùng xã giao, bận đối phó với mấy tên côn đồ hết sức vô vị này, bỏ ra quá nhiều năng lượng và thời gian, bỏ qua những cảnh tượng trống rỗng trong đầu, nhưng lúc này lại phát hiện, mọi thứ đều không chút ý nghĩa. Giống như

một người nông dân bận rộn cả năm trời, nhưng sau đó lại chỉ có thể đối mặt với mảnh đất không thu hoạch được một hạt thóc nào.

Anh trầm thờ dài, dặn dò Lưu Hâm, “Cậu ở đây cùng họ, lưu ý một chút, đừng quá giới hạn.” Ông chú của Ngư Nhị đó đã cuôm một phong bì thật dày, trong lòng ôm người đẹp, đang giở trò làm càn, vô cùng bận rộn, làm gì còn thời gian quan tâm đến người bên cạnh.

Lưu Hâm nhìn vẻ mặt của sếp mình không vui, lấy lại hai mươi phần tinh thần, vội vàng đồng ý.

Hứa Khả cầm áo khoác, xuống lầu lấy xe, ngẫm nghĩ, rồi lại đi đến tiệm hoa bên đường mua hoa.

“Anh muốn mua hoa gì? Bao nhiêu cành?” Chủ tiệm hoa hỏi anh.

“Gì cũng được,” anh châm một điếu thuốc, những bông hoa đó trông đều na ná như nhau.

Chủ tiệm hoa cười nói, “Ồ, đâu thể tùy tiện được, hoa hồng đỏ và hoa hồng vàng khác biệt rất lớn đấy.”

Hứa Khả không hề để ý, tiện tay chỉ một bó trong số đó, “Lấy chỗ này đi, gói lại giúp tôi.”

Nửa tiếng sau, anh cầm bó hoa, gõ cửa mộ căn hộ.

Người mở cửa là một cô gái.

Anh nhét bó hoa vào tay cô gái, rồi tự mình đi thẳng vào trong nhà, cả người tùy ý dựa vào sofa.

Chỉ nghe cô gái đó nói, “Này, anh đã tan làm rồi à.”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Một Con Rắn Của Người Nông Phu

Nhớ lại hôm ấy, lúc Hứa Khả bước vào phòng làm việc của cô, Chu Tiểu Toàn có hơi sững sờ. Cô nhớ mang máng là trước đây đã từng gặp người này ở đâu rồi.

Hứa Khả móc thuốc lá ra, hỏi cô, “Được chứ?”

Chu Tiểu Toàn liếc nhìn chiếc gạt tàn bằng thủy tinh đầy tàn thuốc trên bàn, gật gật đầu. Cô cũng là một người nghiện hút thuốc, khi còn đi học, ngoài những giáo trình tâm lý học khó hiểu hết cuốn này tới cuốn khác, thì chỉ còn lại thuốc lá bầu bạn.

Hứa Khả cầm bật lửa châm thuốc, hơi cúi đầu, hai mắt khép hờ, những sợi tóc ngắn trên trán rũ xuống, dưới bóng râm lơ mờ, là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng và ngũ quan xuất chúng.

Chu Tiểu Toàn bỗng nhớ ra, vào một đêm hè nọ, một cậu nam sinh đẹp trai ngậm điếu thuốc tập trung cao độ đánh CS trong quán net. Lần đó, họ gần như thua rất thảm. Thế là, cô hỏi một câu, “Anh có chơi CS không?”

“Gì cơ?” Hứa Khả sững người, sau đó trả lời, “Khi còn đi học có chơi.” Trong vẻ mặt anh mang theo một tia nghi hoặc, hiển nhiên đã quên rồi.

Chu Tiểu Toàn cười nói, “Ý tôi là, những trò chơi kiểu vậy đều là cách giảm áp lực rất tốt, con người mà, luôn cần phải tìm một con đường để xả.

Cho nên, anh đã đến.

Áp lực của anh đến từ chính bản thân mình, anh yêu một người, nhưng người ấy lại bỏ đi, anh định quên cô, song lại không làm được.

Anh làm việc rất vất vả, nhưng lại khó ngủ, hoặc là mất ngủ.

Anh cười nói, trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng bản thân mình sẽ dựa dẫm vào một người nào đó như vậy.

Cô hỏi anh, anh thấy sợ sao?

Đúng vậy, anh trả lời.

Có lẽ đây là một khởi đầu tốt, bởi vì sợ hãi, nên tìm kiếm sự giúp đỡ.

Trước sau anh không nói gì nhiều, rất nhiều lúc đều là cô hỏi một câu, anh mới trả lời, đồng thời nhạy cảm né tránh những chuyện không muốn nhắc đến. Cô nhẫn nại gợi mở nhưng không chút tác dụng, anh vẫn chơi trò trốn tìm cùng cô mà không để lại chút dấu vết nào. Là một chuyên gia tư vấn tâm lý, cô gần như cứ làm nhảm không thôi, hơn nữa còn từng vì điều này mà cảm thấy thất bại.

Những người khách như vậy rất ít gặp, thậm chí Chu Tiểu Toàn không hiểu tại sao anh lại xuất hiện ở phòng khám tâm lý, ngoài việc từng có một tình yêu khắc cốt ghi tâm nhưng dễ dàng trôi qua, hình như anh không còn gánh nặng gì khác. Có lẽ, chỉ là anh muốn tìm một người xa lạ để trò chuyện mà thôi.

Anh kể lại thời thơ ấu của mình, bố mẹ và gia đình, cùng với người đã bỏ đi ấy, nhưng không nhắc đến chữ nào về người chị gái duy nhất.

Có một lần, Chu Tiểu Toàn hỏi anh, “Chị gái anh, là một người như thế nào?”

Anh nhất thời im lặng, sau đó nói, “Một người rất mâu thuẫn, tốt bụng, nhưng máu lạnh.”

Câu nói này, Chu Tiểu Toàn ngẫm nghĩ trong lòng rất lâu.

Thông qua nhiều lần tiếp xúc, Chu Tiểu Toàn có thể xác định, chị gái Hứa Khả có ảnh hưởng không bình thường đến cuộc sống của anh, thậm chí còn hơn cả bố mẹ anh. Không biết tại sao, trong đầu cô, bóng dáng người chị gái này lại dần dần hòa làm một với cô gái đã bỏ đi đó.

Đợi đến khi cô hỏi tiếp, Hứa Khả sẽ khéo léo chuyển chủ đề.

Chu Tiểu Toàn nói, “Nếu khách không phối hợp thì hiệu quả điều trị sẽ không lý tưởng cho lắm.”

Hứa Khả cười nói, “Cảm ơn cô, tình hình giấc ngủ gần đây đã được cải thiện không ít.”

Chu Tiểu Toàn chỉ cười cười, không tiếp tục nữa. Đối diện với người quá khép kín không muốn mở lòng mình thì chỉ có cách tranh thủ sự tín nhiệm của họ trước.

Hứa Khả không thường xuyên đến trung tâm tư vấn, thỉnh thoảng cách hơn hai tháng, mới đến văn phòng của cô ngồi một lúc. Thái độ của anh đối với việc điều trị cũng vô cùng tùy ý, giống như một loại tiêu khiển ngoài công việc vậy. Dần dà, giữa hai người cũng không còn là quan hệ bác sĩ với bệnh nhân giống như trước nữa, đề tài chung cũng ngày càng nhiều hơn.

Chu Tiểu Toàn đã từng dùng giọng điệu đùa cợt nói với anh, “Tôi có vài người bạn đều còn độc thân, hay là giới thiệu cho anh nhé? Anh có thể thử đi đời sự chú ý, đừng cứ nhớ đến chuyện trước đây mãi.”

Hứa Khả nhếch khóe miệng, đột nhiên hỏi, “Không phải cô vẫn còn độc thân đấy sao?”

Giây phút đó, tim Chu Tiểu Toàn đập nhanh hơn bình thường, nhất thời không biết nói gì. Song trong trong lời nói của anh dường như lại mang theo một chút cười nhạt. Cô không dám nghĩ nhiều, bày ra một biểu cảm không hề quan tâm hỏi anh, “Anh thường xuyên nói những lời như vậy với con gái sao?”

Hứa Khả nói, “Không thường xuyên, ngoài công việc ra, tôi không tiếp xúc nhiều với phụ nữ.”

“Phạm vi nhỏ nên dễ suy nghĩ lung tung”, Chu Tiểu Toàn đưa ra kết luận.

Hứa Khả cười nói, “Còn nói như vậy nữa, tôi sẽ nghĩ rằng mình đã bước vào một văn phòng môi giới hôn nhân đấy.”

Chu Tiểu Toàn nói, “Với độ tuổi bây giờ của anh, đời sống tình cảm là một phần rất khó thiếu được, người bạn đời thích hợp rất có ích cho anh điều chỉnh trạng thái tâm lý. Chên trời nào chẳng có cỏ thơm, Hứa Khả, có phải anh đã vì việc nhỏ mà bỏ cái lớn hay không?”

Anh không trả lời, “Cô nói đúng, có lẽ sau này sẽ gặp được người mình thích. Còn bây giờ... thì bỏ đi, vẫn chưa phải lúc.”

“Chuyện tình cảm thì làm gì có kế hoạch chứ?” Chu Tiểu Toàn cười nói, “Vậy đợi đến khi nào mới là lúc?”

Anh suy nghĩ rồi đáp, “Đợi đến ngày tôi có thể quên được.”

Chu Tiểu Toàn dựa người ra ghế sofa, ôm cánh tay đánh giá anh, trong lòng cô coi như đã hoàn toàn nắm được một vài suy nghĩ như có như không nào đó.

Sau khi Hứa Khả bước ra khỏi văn phòng, mấy cô nàng của trung tâm tư vấn mặt mày rạng rỡ chạy đến hỏi thăm cô. “Chị Toàn, hôm nay anh

chàng đẹp trai lại đến nữa à.”

“Ừ”, Chu Tiểu Toàn miệng thì trả lời, còn tay chân thì nhanh nhẹn thu dọn giấy tờ trên bàn.

“Không biết có lai lịch gì, gia cảnh thế nào? Không biết đã kết hôn hay chưa? Hình như em ngó thấy tay anh ta có đeo nhẫn...” Các cô gái líu ríu.

Chu Tiểu Toàn bị làm ồn đến chóng mặt, liên tục gật đầu, “Mấy cô nương các cô, có nghĩ cũng đừng nghĩ tới, người này không tốt đâu.”

Mấy cô nàng vội hỏi, “Sao thế, sao thế? Vấn đề tâm lý... rất nghiêm trọng sao? Anh ta mắc bệnh gì vậy? Hay là hội chứng Oedipus?”

(Oedipus: là một dạng bệnh tâm lý, là mong muốn quan hệ tình dục (ẩn sâu trong tiềm thức) của một đứa trẻ (nhất là con trai) đối với bậc phụ huynh khác giới tính của nó...thường đi kèm là sự thù địch với bậc phụ huynh cùng giới tính.)

Chu Tiểu Toàn cực kỳ nghiêm túc nói, “Tuy không thể bàn luận đời tư của bệnh nhân, nhưng vì tránh để các cô tiếp tục mê trai, chị sẽ hi sinh mà tiết lộ một chút vậy.” Nói rồi, cô đưa tay ngoắc ngoắc, mấy cái đầu chụm lại một chỗ, “Rối loạn ám ảnh cưỡng chế nặng”.

“Hả? Có phải là kiểu không ngừng rửa tay không?”

“Còn nặng hơn thế nữa,” nặng đến mức cưỡng ép bản thân luôn yêu một người, không thể quên đi. Chu Tiểu Toàn ra vẻ khó xử, “Các em à, chị không thể nói thêm nữa.”

Các cô gái sục sục không ngừng. Một cô trong đó nói, “Xem ra thượng đế rất công bằng, đẹp trai vóc dáng ngoại hình đều xuất sắc, nhìn chiếc xe

anh ta đi là biết giàu có rồi, thế nên phải cho anh ta một chút khuyết điểm mới được. Thật đáng tiếc.”

Lại có người nói, “Nếu như có người không chê khuyết điểm này, mà đi tặng sự ấm áp bày tỏ sự quan tâm, nói không chừng sẽ thành công đấy.”

Chu Tiểu Toàn trừng cô ta, “Sao, muốn làm đức mẹ Maria à?” Cô giơ tay làm động tác vạch ngang cổ, “Coi chừng vẫn chưa đến gần đã chết đấy.”

“Không nghiêm trọng thế chứ?”

Chu Tiểu Toàn phụt cười, “Các cô thì hiểu cái gì, đó là một con rắn của người nông phu.” Một người đàn ông chung tình, luôn giống như một con rắn bị đông cứng, phải được sưởi ấm, thì mới khôi phục được bản tính, khó mà quên đi chuyện cũ. Sự bất cẩn của họ sẽ mang lại đả kích chí mạng cho người nông phu.

May mà Hứa Khả là một người rất biết chừng mực. Chút mờ ám chút mong chờ vào người đàn ông chỉ chuyên tâm nhất trí này trong lòng Chu Tiểu Toàn có lẽ đã sắp khô héo.

Lúc này, đã hơn chín giờ tối.

Hứa Khả dựa người vào sofa, Chu Tiểu Toàn đang mở bó hoa trên tay ra, tỉ mỉ cắm vào chiếc lọ thủy tinh để trống. Sở thích hoa tươi dường như không mấy phù hợp với tính cách tùy tiện cầu thả của cô. Hứa Khả rất tinh tế, mỗi lần có chuyện muốn phiền cô, nhất định sẽ mang theo một bó hoa tặng cô.

Cô thích hoa, nhưng không thích anh làm như vậy.

Quả nhiên, anh nói, “Vừa mới từ Bắc Kinh về, đặc biệt đến cảm ơn cô.”

Chu Tiểu Toàn hiểu ngay, thờ ơ nói, “Có chuyện gì mà phải cảm ơn chứ, chẳng qua chỉ giúp anh hỏi thăm một người thôi mà. Chuyện nhỏ thôi”, cô vẫn luôn rộng rãi với bạn bè, thời đại học, có người bạn thân đi châu Âu du học, trong đó cũng có hai người ở Pháp. Một lần khi tán gẫu với Hứa Khả, đề cập đến ngôi trường đại học mà người bạn đi du học Pháp đó, Hứa Khả nhất thời thất thần. Chu Tiểu Toàn hỏi ra mới biết, người con gái ấy cũng từng học đại học ở trường đó, nhưng dựa vào thời gian suy đoán thì đã tốt nghiệp từ lâu rồi. Lúc đó Chu Tiểu Toàn còn nói, “Khu vực người Hoa cùng thành phố chẳng bao lớn cả, không chừng đều quen biết cả đấy, tôi nhờ người hỏi thăm giúp anh nhé. Cô ấy tên gì?”

“Khương Doãn Nặc.” Anh nhàn nhạt nói ra cái tên này, không từ chối, cũng không tỏ vẻ tha thiết gì. Chưa từng nghĩ, lần này dò hỏi, không những biết được tin tức của cô ấy mà còn kéo theo cái tên của một người đàn ông khác, Trần Tử Sâm.

Sớm biết sẽ có kết quả như thế này, nhưng anh vẫn ôm một tia hi vọng. Quên đi cảm giác lúc ấy là gì, anh chỉ còn biết tự mĩa mai mình một cách nực cười. Giống như người khác, anh càng hi vọng có thể giả vờ sống vui vẻ trong lời nói dối do chính mình bịa ra.

Không bao lâu sau, qua sự mai mối của một người bạn ở Bắc Kinh, một công ty thương mại nhỏ của Pháp chủ động đã liên hệ với công ty anh, hi vọng có thể có cơ hội hợp tác. Vốn muốn từ chối khéo, song anh lại một lần nữa nghe thấy tên của người đàn ông đó.

Thế giới nhỏ như vậy đấy, cho dù cô tìm mọi cách trốn tránh, đi tới đi lui, cuối cùng vẫn bước vào tầm mắt của anh.

“Nhìn thấy rồi? Là cô ấy thật?” Chu Tiểu Toàn nói, bưng ấm trà tử sa lên, từ từ rót trà xanh vào trong tách, thành thơi nhàn hạ. Rõ ràng cô là một người sống cầu thả lại tùy tiện, nhưng lại cứ thích những sự vật tinh tế, ví dụ như công việc, ví dụ như bây giờ.

Hứa Khả không nói gì, chỉ gật đầu.

Bây giờ thì đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Chu Tiểu Toàn, cô đặt ấm trà xuống, nhất thời không chú ý nặng nhẹ, ấm tử sa và kỷ trà thủy tinh va nhau vang lên âm thanh giòn tan. “Sao? Lúc gặp nhau cảm giác thế nào?”

Hứa Khả nhấp một ngụm trà, có lẽ là hơi nóng, anh khẽ chau mày, “Còn có thể thế nào nữa, cứ như vậy thôi?”

Chu Tiểu Toàn nhin cười lại hỏi, “Hận nhiều hơn một chút? Hay là yêu nhiều hơn một chút?”

“Có buồn cười đến vậy không?” Hứa Khả nhìn cô một cái, “Cũng đâu phải quay phim truyền hình, ở đâu ra nhiều yêu hận tình thù như vậy chứ.”

“Vậy là không còn cảm giác nữa?”

Hứa Khả cười nói, “Chu Tiểu Toàn, trong phòng làm việc cô không được nhiều chuyện như vậy đâu.”

“Ừm, bây giờ là giờ tan làm, tôi không lấy tiền của anh, anh cứ việc nói.”

Hứa Khả bưng tách trà lên, uống hết chỗ trà còn lại, “Trà đã uống rồi, hoa đã tặng rồi, tôi cũng nên rút thôi.”

Chu Tiểu Toàn tiễn anh đến cửa, dựa người vào cạnh khung cửa nhìn anh.

Hứa Khả bước ra nhấn thang máy.

“Này,” Chu Tiểu Toàn đột nhiên nói với anh, “Tôi đổi ý rồi, nếu anh không còn cảm giác với cô ấy nữa thì nói với tôi một tiếng nhé.”

Hứa Khả khó hiểu nhíu mày.

Chu Tiểu Toàn cười nói, “Lần trước anh hỏi có phải tôi vẫn còn độc thân hay không, bây giờ tôi nói cho anh biết, tôi vẫn còn là khuê nữ đang đợi ngày xuất giá.”

Hứa Khả khẽ cười, không đáp lời, một lúc sau, mới nói, “Vừa rồi tôi nghĩ, làm thế nào để từ chối một cô gái mà không khiến cô ấy cảm thấy ngại.”

“Đi chết đi.” Chu Tiểu Toàn hung dữ trừng anh, rồi đóng cửa phòng đánh rầm một tiếng.

Hứa Khả lái xe, tốc độ rất chậm, anh không muốn về nhà, cũng không biết nên đi đâu. Trong đầu luôn có câu hỏi quẩn quanh, không thể xua đi. Anh chán nản mà không nắm bắt được câu trả lời nào. Có một số việc rõ ràng đã nỗ lực nhưng lại không nhìn thấy một tia hi vọng.

Đến nhà Chu Tiểu Toàn trước, cảm ơn chỉ là cái cớ. Chu Tiểu Toàn là một cô gái rất được, xinh đẹp, cởi mở, chu đáo, cũng biết giả vờ hồ đồ, ở bên cạnh cô ấy thật sự rất thoải mái, không có áp lực. Anh biết rõ tại sao mình lại đến đó, không phải chỉ đơn thuần muốn tìm người trò chuyện, mà anh đang thử đón nhận một người con gái khác, đang thử thỏa hiệp với hiện thực.

Thế nhưng...

Làm thế nào mới có thể yêu người khác trong khi vẫn còn nhớ đến cô?

Suy nghĩ rất lâu nhưng không có kết quả.

Anh dứt khoát rẽ xe sang bên đường, rồi dừng lại.

Dựa vào lưng ghế, anh châm một điếu thuốc, đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều thật nực cười.

Thế là, anh cũng thật sự cười thành tiếng.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Rất Giỏi Rất Mạnh Mẽ

Tuy Khương Doãn Nặc nằm dí ở khách sạn mấy ngày trời nhưng trong đầu lại bị nhét đầy ắp những thứ, vì vậy mà không hề cảm thấy nhạt nhẽo. Rất nhiều lúc, Trần Tử Sâm nằm sấp trước máy tính lên mạng, còn cô thì vùi mình trên sofa đọc sách, ai làm việc nấy. Đói bụng thì nhắc điện thoại gọi đồ ăn, mệt thì nhắm mắt nằm một lúc, so với khi công việc bận rộn, lúc này vô cùng thanh nhàn.

Bởi vì trước đó gặp Hứa Khả ở công xưởng, được cho biết Hứa Thụy Hoài đã đi du lịch Malaysia, Trần Tử Sâm cũng không lái nhai bên tai cô những câu đại loại như muốn đến thăm bố vợ tương lai nữa. Ban ngày, Trần Tử Sâm thi thoảng sẽ đi ra ngoài, có lúc tối khuya mới về. Khương Doãn Nặc cảm thấy lạ, bất giác hỏi anh ta, “Ở đây anh có nhiều bạn bè lắm à?”

Trần Tử Sâm nói, “Đúng vậy, có hai người bạn đại học, còn có vài người bạn làm ăn nữa.”

Khương Doãn Nặc gật gật đầu, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Chớp mắt lại đến cuối tuần, Khương Doãn Nặc nhận được điện thoại của Quan Dĩnh. Quan Dĩnh nói, “Tớ và Lô Viễn dọn đến nhà mới rồi, muốn mời cậu ăn cơm, lát nữa Tiểu Lục cũng đến, lần trước không gặp được, cả bọn tụ tập thêm bữa nữa đi.”

Khương Doãn Nặc buột miệng hỏi một câu, “Chỉ mấy người các cậu thôi à?”

Quan Dĩnh nhất thời hiểu sai, vội nói, “Ừ, không còn ai khác nữa. Dẫn theo người ấy nhà cậu đến xem thử, bọn tớ đều vẫn chưa gặp được đấy.” Cô ấy không gọi là nói thẳng, nhưng Khương Doãn Nặc lại nghe ra ý nghĩa trong lời nói, càng không tiện từ chối, thế là bảo Trần Tử Sâm cùng đến.

Bên này, Quan Dĩnh vừa gác điện thoại, Lôi Viễn liền hỏi cô, “Em vừa gọi điện cho ai đấy? Tối qua anh đã nói với Hứa Khả rồi, bảo cậu ấy hôm nay đến ăn cơm.”

Quan Dĩnh lập tức véo anh ta một cái, “Anh rắp tâm đúng không, anh nói xem có phải anh cố ý hay không, sợ thiên hạ không loạn hả, đã bàn trước là hai người này phải mời riêng, hôm nay mời Tiểu Khương trước, mai mới mời Hứa Khả...”

“Vàng thật không sợ lửa, lần này thật sự không liên quan đến anh.” Lôi Viễn thở ra, đẩy cuốn sổ ghi chép đến trước mặt cô, “Tự em xem đi, thời gian, tên người, còn cả thực đơn ghi trên này đều là do em viết đấy.”

Quan Dĩnh vừa nhìn liền sững sờ, “A, em nhớ nhầm, giờ thì náo nhiệt thật rồi.”

“Phạm lỗi hả, đáng đánh đòn.” Lôi Viễn vỗ vỗ mặt cô, lại an ủi nói, “Chúng ta mời hết trong một lần càng tốt mà, bớt được phiền phức. Hơn nữa đã sắp ba mươi cả rồi, sẽ không khó xử giống như trước đây đâu, trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.”

Đợi đến sau khi Khương Doãn Nặc đưa Trần Tử Sâm đến và giới thiệu làm quen, Quan Dĩnh lặng lẽ kéo Khương Doãn Nặc vào trong bếp, có chút khó xử nói, “Lát nữa Hứa Khả cũng sẽ đến, trước đó tớ không biết là Lôi Viễn có gọi cậu ấy nữa.”

Khương Doãn Nặc bình tĩnh, “Rất tốt mà, đông người thêm náo nhiệt.”

Quan Dĩnh nhìn cô một lúc rồi hỏi, “Chỉ như vậy thôi?”

Khương Doãn Nặc cười nói, “Có thể thế nào nữa, cũng đâu phải là chưa gặp nhau, bây giờ ai cũng có cuộc sống riêng rồi, cái gì nên cắt đứt sớm đã cắt đứt rồi. Yên tâm, không sao đâu.”

Đang nói chuyện, chuông cửa bị người khác nhấn vang lên, Lôi Viễn đi mở cửa, bên ngoài là Lục Trình Vũ và Hứa Khả đang đứng, hai người chào hỏi người trong nhà, nói, “Đúng lúc gặp nhau ở dưới lầu.” Lục Trình Vũ bước vào trước, Hứa Khả khẽ nghiêng người, mọi người mới nhìn thấy phía sau họ còn có một người nữa, một cô gái xinh đẹp.

Hứa Khả giới thiệu, “Chu Tiểu Toàn, một người bạn của tôi, thích ăn cơm chùa.”

Chu Tiểu Toàn vỗ một cái lên vai Hứa Khả, cười nói, “Chẳng có bản lĩnh gì khác, chỉ biết dìm hàng tôi.”

Quan Dĩnh và Lôi Viễn nhìn thấy tình hình như vậy thì đã sớm sinh nghi trong lòng, Chu Tiểu Toàn này lại mọc ở đâu ra vậy? Giờ thì thật sự náo nhiệt rồi.

Hứa Khả lại chỉ vào vòng tròn người trong phòng nói với Chu Tiểu Toàn, “Đều là người một nhà cả, cứ việc ăn thả ga, không ai cười cô đâu, cứ coi như nhà mình muốn làm gì thì làm, đừng khách sáo làm gì.”

Lôi Viễn cười nói, “Câu này cần cậu nói hay sao? Thằng ranh cậu đừng có hể thấy người đẹp là ngây ngất thế kia.” Tiếp đó lại nhìn về phía Chu Tiểu Toàn, “Đừng khách sáo đừng khách sáo, cứ coi như nhà mình vậy.”

Chu Tiểu Toàn cười không ngớt, liên tục nói, “Con người Hứa Khả này mặt dày lắm, mọi người đừng để ý nhé.”

Lục Trình Vũ khoát tay, “Không để ý, đã quen từ lâu rồi.”

Quan Dĩnh đang ở trong bếp chuẩn bị dọn thức ăn, Khương Doãn Nặc qua đó giúp đỡ, vừa nghĩ rằng hình như đã từng gặp Chu Tiểu Toàn này ở đâu rồi, nhưng không nhớ ra. Ai ngờ, bộ dạng lơ đãng của cô trong mắt Quan Dĩnh vừa khéo là minh chứng tốt nhất của việc mất hồn mất vía, người ngoài cuộc không khỏi âm thầm sụi sụi.

“Có việc gì có thể giúp được không?” Chu Tiểu Toàn bước vào, hai người mỗi người một suy nghĩ trong bếp bị một câu nói bất chợt của cô làm cho giật mình.

“Không cần đâu, sắp xong rồi” Quan Dĩnh cười nói, “Chỉ có con gái chúng ta ở đây bận rộn, thối đời này, đàn ông đều chỉ biết dựa dẫm vào phụ nữ thôi.”

“Đúng thế, Lôi Viễn cũng coi như có mắt nhìn, lấy được một cô vào được nhà bếp ra được phòng khách, sau này cứ đợi mà ăn thôi”, Khương Doãn Nặc ở một bên thái hành tây, vị cay rất nồng, mắt khó chịu gần như mở không ra.

Chu Tiểu Toàn đưa một tờ khăn giấy qua, nói, “Để tôi làm cho, tôi không sợ mùi này.”

“Cảm ơn nhé”, Khương Doãn Nặc bỏ dao xuống, đứng một bên lau mắt, kết quả không cẩn thận dụi nước hành tây trên tay vào trong mắt, càng khó chịu hơn, thế là muồn vào nhà vệ sinh rửa tay trước.

Cô cúi đầu, quay người đi đến cửa nhà bếp thì đụng phải một người.

Nhưng người đó không hề tránh đi.

Dường như để kiểm chứng xem trực giác của mình có chính xác hay không, cuối cùng cô ngẩng đầu lên, cứ nước mắt lưng tròng như vậy mà

nhìn anh. Cô hít thở thật nhẹ, dường như có thể ngửi thấy hương nước hoa dành cho nam giới nhàn nhạt trên người anh, nhất thời im lặng. Không ngờ anh cũng sử dụng thứ này, đúng vậy, người có bạn gái đương nhiên sẽ chú ý đến những mặt này.

Chỉ nhìn nhau mấy giây ngắn ngủi nhưng lại trở thành một quá trình kéo dài, không tìm thấy bất cứ cảm xúc gì từ trên mặt anh, vui mừng, hay đau thương, thích thú, hoặc khinh thường. Khương Doãn Nặc thật sự cảm nhận được một tia thất vọng thâm nhập vào tận đáy lòng. Mới nghĩ đến việc phải nói gì đó, nhưng anh lại từ từ xoay người, để cô đi qua.

Giọng nói anh từ phía sau truyền đến, “Chu Tiểu Toàn, cô đang thái rau hay là chẻ củi vậy?”

Hứa Khả hai mươi tuổi nói, Khương Doãn Nặc, chị đang thái khoai tây đấy à? Chị đang chẻ củi thì có.

Anh nói, cho dù ở giữa có cách một cái thớt to, em cũng có thể thái vừa nhanh vừa đẹp hơn chị.

Khương Doãn Nặc mở nước lạnh rửa tay, lạnh đến thấu xương.

Trần Tử Sâm bước đến, “Vừa nhận được điện thoại, bạn có chút chuyện, anh phải đi một chuyến.”

Khương Doãn Nặc lấy một tờ khăn giấy nhìn vào trong gương tỉ mỉ lau mắt, “Anh bận thật đấy.”

Trần Tử Sâm bĩu môi cười cười, “Hết cách rồi, không tiện từ chối, lát nữa muộn quá, em bảo họ đưa em về nhé.”

Cô nhìn anh ta quay người định đi, vội kêu, “Tử Sâm.”

“Sao thế?”

Cô trầm mặc một lúc, rồi khẽ thở dài nói, “Không có gì, anh đi đi.”

Sau đó, cô đứng đấy một mình, nhìn khuôn mặt ở trong gương, chỉ thấy chán ghét, “Đồ bệnh,” cô thấp giọng chửi một câu.

Không lâu sau đó, Quan Dĩnh đã sắp xếp xong một bàn thức ăn, nói với hai người đang trốn một bên tivi xem All-Star Game, “Ăn cơm thôi, các đại thiếu gia, phiền các vị di giá đến phòng ăn.”

Lôi Viễn huơ huơ chiếc điều khiển trong tay, “Đến ngay đến ngay, sắp xong rồi.”

Quan Dĩnh làu bàu, “Đàn ông chính là con nít, kết hôn rồi cũng vậy.”

Chu Tiểu Toàn trêu cô, “Mau sinh một đứa đi, người ta nói đàn ông làm bố rồi mới bắt đầu bước vào giai đoạn chín chắn.”

Khương Doãn Nặc lắc đầu, “Khó nói lắm, loại động vật đàn ông này đến bảy tám mươi tuổi cũng là con nít, cần phải dạy bảo tử tế.”

Lôi Viễn chạy đến giúp sắp bát đũa, “Đang nói gì vậy, ba người phụ nữ một vở kịch, cô nào cũng chê đàn ông không tốt, không có đàn ông để xem phụ nữ các cô sống thế nào.”

Chu Tiểu Toàn cười nói, “Sống thế nào, muốn chết không muốn sống, đáp án này nghe được không?”

“Được được”, Lôi Viễn liên tục gật đầu, “Chỉ không biết Hứa đại thiếu gia của chúng ta có chịu chiêu này không thôi.”

Quan Dĩnh đang bưng thức ăn nên không thể véo anh ta.

Chu Tiểu Toàn cười nhạt, “Đúng là không biết thật đấy, khi nào thử xem mới được.”

Hứa Khả không nói gì, cầm đồ khui chăm chú khui rượu vang.

Lục Trình Vũ mỉm cười, vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh ra hiệu với Khương Doãn Nặc, “Lại đây, ngồi đây đi.” Khương Doãn Nặc nghe theo ngồi xuống cạnh anh.

Lôi Viễn nói, “Chuyện này là sao đây, ông xã người ta vừa mới đi, cậu đã chạy đến tán tỉnh rồi”, sau đó lại nháy mắt với Quan Dĩnh, ý là, biết rồi chứ, có khối người chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lục Trình Vũ uống một ngụm rượu, thong thả nói, “Ông xã ở đâu ra, cũng chưa có kết hôn mà.”

Lôi Viễn cười nói, “Hiểu chứ, có người chưa từ bỏ đã tâm lang sói.”

Chu Tiểu Toàn cười ha hả nhìn cái này, ngó cái kia, rồi lại ngó nhìn Hứa Khả chỉ lo ăn, thầm nghĩ tình huống này không phải phức tạp bình thường.

Khương Doãn Nặc bực bội trong lòng, lại bị vướng Hứa Khả có mặt ở đây, ít nhiều có chút quần bách, thế là nói với Quan Dĩnh, “Dẫn đứa trẻ nhà cậu về dạy dỗ đi, ăn nói chẳng ra làm sao hết, bao nhiêu năm rồi mà vẫn không tiến bộ chút nào.”

Lôi Viễn đã bị Quan Dĩnh đá cho mấy cái ở dưới bàn, lúc này cũng không lên tiếng nữa.

Ngược lại Chu Tiểu Toàn là một người sôi nổi, lúc mới gặp có vài phần thanh cao, sau một hồi chuyện trò đã rất dễ dàng hòa nhập cùng mọi người, đề tài nói chuyện rất nhiều, lúc thì tám chuyện giải trí, lúc thì tình hình quốc tế, ngay cả người kiệm lời như Lục Trình Vũ cũng có thể tán dóc với cô vài câu.

Lục Trình Vũ nghe nói cô là nhân viên tư vấn tâm lý, nên nói, “Khi còn đi học, suýt nữa thì tôi đã chọn Lâm sàng tâm thần học.”

Lôi Viễn nói, “Thảo nào, lúc đó cậu ôm sách của Freud đọc hoài không buông, giống như thằng ngốc vậy, tôi nói mà, sách lão thần tiên đó viết vừa khô khan vừa khoa trương, rất gian manh quái gở, trước khi đọc vẫn là người bình thường, đợi sau khi đọc xong thì tâm lý trở nên u ám, nghĩ thứ gì cũng thấy sai sai, luôn cảm thấy quái dị.”

(Sigmund Freud là cha đẻ của Phân tâm cổ điển, ông sinh ngày 6 tháng 5 năm 1856, ở Freiburg, một thị xã nhỏ ở Moravia, hiện nay là phần thuộc cộng hoà Czech)

Chu Tiểu Toàn gật đầu, “Sách ông ấy viết có vài cuốn chỉ đọc thôi thì được, tuyệt đối đừng tưởng thật. Có một số quan điểm hiện đã được chứng minh là không chính xác thông qua luận chứng của Thống kê học, chỉ là giáo dục trong nước luôn sùng bái ông ta một cách mù quáng mà thôi.”

Lục Trình Vũ nói, “Rất nhiều suy nghĩ của ông ta vào thời nay quá thật bị phê phán rất gay gắt, nhưng nghĩ thế nào thì cũng là người khởi xướng phái Phân tích tâm lý, là người đặt nền móng cho Tâm lý học hiện đại, tiếp thu tinh hoa, loại bỏ cặn bã thôi.”

Lôi Viễn lại nói, “Tôi nhớ ông ta từng nhắc đến quan niệm rằng bản chất con người là ác, vấn đề này tôi không thể đón nhận.”

Chu Tiểu Toàn cười nói, “Còn có Hội chứng Oedipus gì đó nữa, thật là hoang đường,” hể nói đến vấn đề chuyên ngành là cô liền cực kỳ hào hứng, các kiểu lý luận từ miệng cô nháy ra bùm bùm, “Ông ấy cho rằng, loài người phổ biến đều tồn tại Hội chứng yêu cha, yêu mẹ, cho nên, vì để ức chế ham muốn tình dục tự nhiên nảy sinh giữa các thành viên trong gia đình, đã sinh ra một quan niệm đạo đức cấm kỵ loạn luân.”

Quan Dĩnh bất giác ho khẽ một tiếng.

Chu Tiểu Toàn hoàn toàn không để ý thấy, tiếp tục nói, “Tôi thì lại đồng ý với quan điểm chọn lọc tự nhiên của Wesrermarck, cấm kỵ loạn luân là một hiện tượng di truyền, sự thân thuộc giữa những người thân đã tiêu diệt ham muốn tình dục, đây chính là kết quả của chọn lọc tự nhiên, loạn luân khiến cho xác suất đời sau mắc bệnh di truyền lặn tăng cao...”

Lôi Viễn khó khăn lắm mới gắp được một miếng sườn om đưa đến miệng, sự chú ý lúc này mới chuyển đến bài luận văn dài của Chu Tiểu Toàn. Cổ tay run run, miếng sườn rơi vào trong bát. Anh ta nghĩ bụng, rất giỏi rất mạnh mẽ.

Chu Tiểu Toàn cũng là một người biết quan sát sắc mặt, đột nhiên cảm thấy không khí cả bàn ăn kỳ lạ khác thường, chưa nói hết câu nhưng giọng nói càng ngày càng thấp.

Lôi Viễn gắp miếng sườn lên nói với Quan Dĩnh, “Nhìn đi, bên trong vẫn còn máu này, chưa chín.”

Quan Dĩnh nhìn thử, “A, đúng là chưa chín thật, em đi bỏ vào nồi nấu lại.”

Lôi Viễn cười nói với mọi người, “Thứ lỗi cho nhé, bà xã tôi mới nhậm chức không lâu, nấu ăn còn thiếu chút tay nghề.”

Lục Trình Vũ nói, “Mấy món khác rất ngon, sắc hương vị đủ cả. Chúng ta vẫn nên cố vũ thêm cho người mới, nếu không sau này không có chỗ ăn chùa nữa đâu.”

Quan Dĩnh bưng đĩa sườn cho vào lò vi sóng quay quay, trầm nghĩ, chuyện này là sao nhỉ, món om biến thành xào khô!

Ánh mắt Chu Tiểu Toàn đang di chuyển một vòng quanh bàn ăn, đột nhiên một tia sáng lóe lên. Thêm vào đó là khi làm việc cô cũng từng tiếp xúc với trường hợp tương tự, nhưng bây giờ vẫn cảm thấy chấn động trong

lòng, trên mặt bất giác để lộ một tia ngại ngùng. Cô lén nhìn Hứa Khả, người ta cũng chẳng động đậy dù chỉ một cái nhú mày, tiếp tục ăn uống ngon lành. Rồi lại ngó qua Khương Doãn Nặc, cũng là dáng vẻ hờ hững.

Chu Tiểu Toàn nghĩ bụng, lạ thật, biểu cảm trên mặt hai người này giống hệt nhau thế. Hay là mình nghĩ nhiều quá rồi? Tuy là tự an ủi mình, cũng không dám tùy tiện nói gì nữa, sợ không cẩn thận giẫm phải mìn, thế là bàn ăn cũng có chút quạnh quẽ. May mà lâu lâu Lôi Viễn lại lượm lặt những chủ đề không quan trọng để nói nên mọi người cũng vui vẻ nghe.

Bữa tiệc qua được một lúc lâu, món ăn cũng đã dùng được hòm hòm, mấy người đàn ông ngồi yên được ở bàn nữa, chạy đến cạnh tivi xem đá bóng, trong tay mỗi người cầm một chai bia, vừa xem vừa chửi. Lúc này, cũng coi như không khó xử cho lắm.

Xem đấu bóng xong, Lục Trình Vũ nhớ đến con nhỏ ở nhà, đề nghị về trước, thế là hỏi Khương Doãn Nặc, “Đợi bạn trai cậu đến đón hay là mình đưa cậu về?”

“Cậu cho mình đi nhờ một đoạn, anh ấy có việc đến không được,” Khương Doãn Nặc đã gọi điện cho Trần Tử Sâm trước đó, nhưng mãi vẫn không có người nghe máy. Lời vừa nãy của Chu Tiểu Toàn tuy không có dụng ý gì nhưng Khương Doãn Nặc lại cảm thấy rất bức bối, chỉ mong sớm rời khỏi hai người này. Cô bất giác thở dài, Hứa Khả ơi là Hứa Khả, cậu luôn có cách kích thích tôi đấy. Sau đó lại tự cười nhạo mình, làm cũng đã làm rồi, lẽ nào còn sợ người ta nói sao? Thật là nực cười.

Lục Trình Vũ vỗ vỗ đầu, “Quên mất, hôm nay mình không có lái xe đến”, anh đã uống rất nhiều, sắc mặt hơi đỏ.

Hứa Khả đứng dậy, trên tay đang cầm chìa khóa xe, “Cậu thế này cũng không thể lái xe, tôi đưa hai người về.”

Quan Dĩnh níu cánh tay Khương Doãn Nặc nói, “Hay là tối nay cậu ở lại đây đi, chúng ta còn có thể nói chuyện nữa.”

“Kéo tớ làm bóng đèn, mà còn là một nghìn Watt nữa chứ, tớ sợ tớ sẽ chết mất.” Khương Doãn Nặc biết, Quan Dĩnh lo lắng cho cô vì chuyện trước đây mà thấy khó xử trước mặt Hứa Khả và Chu Tiểu Toàn. Trong lòng cô tuy cảm kích nhưng cũng ngại quấy rầy hai vợ chồng người ta.

Lôi Viễn liền nói, “Không sao, tôi làm bóng đèn được rồi, để dành chỗ cho hai người.”

Quan Dĩnh cười nói, “Thế nào, lo Trần Tử Sâm trách cậu qua đêm không về à?”

Khương Doãn Nặc cũng không hàm hồ, “Ừ, anh ấy nhỏ nhen lắm, chuyện gì cũng thích quản.”

Đang lúc nói cười, Hứa Khả và Chu Tiểu Toàn đã đi ra khỏi cửa, trên hành lang, mùi thuốc lá nhàn nhạt phảng phất truyền đến. Khương Doãn Nặc ngó nhìn, thầm nghĩ, thì ra nghiện hút thuốc tỉ lệ thuận với độ tuổi.

Chu Tiểu Toàn chìa tay với Hứa Khả, “Tôi cũng muốn một điếu.”

Khương Doãn Nặc khẽ lắc đầu, hai người này hay thật, hút thuốc chung với nhau luôn rồi.

Bốn người lên xe, Khương Doãn Nặc và Lục Trình Vũ ngồi ở ghế sau. Lục Trình Vũ móc điện thoại ra cho cô xem ảnh con trai mình. Đứa bé môi đỏ răng trắng, Khương Doãn Nặc khen ngợi, “Mẹ đứa bé chắc chắn là một mỹ nhân.”

Lục Trình Vũ hừ khẽ, “Thằng bé giống mình.”

Khương Doãn Nặc cười móc điện thoại của mình ra, “Đắc ý gì chứ, chỗ mình cũng có.”

“Có gì? Con?” Lục Trình Vũ kinh ngạc, vội nhìn sang bức ảnh được lưu trong điện thoại Khương Doãn Nặc, nhưng lại là một đứa bé người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh. Anh liếc sang vị trí ghế lái một cái, cười nói, “Được lắm, rất giống cậu.”

Khương Doãn Nặc không hiểu là ý gì, tự mình lẩm bẫm, “Con nhà hàng xóm, mới hơn một tuổi thôi.”

Lục Trình Vũ cười cười không lên tiếng, quả nhiên ngó thấy tài xế nhìn qua từ kính chiếu hậu.

Trình tự đưa người về nhà được sắp xếp rất hợp lý, nhà Lục Trình Vũ và Chu Tiểu Toàn đều không cần phải qua sông, chỉ có khách sạn Khương Doãn Nặc ở là nằm ở bờ sông đối diện. Nhất thời, trong xe chỉ còn lại hai người, khi tốc độ xe chậm lại, cô gần như có thể nghe thấy tiếng bông tuyết rơi xuống cửa kính. Khương Doãn Nặc nghĩ thầm, nếu bây giờ cô nói không cần phiền đâu, tự mình bắt xe về thì có phải quá giả nai không? Cô vâng vâng góc áo, nghĩ bụng, đồ bệnh, cần gì phải như vậy chứ?

Đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên nghe thấy Hứa Khả nói một câu, “Trên cầu kẹt xe rồi.”

Khương Doãn Nặc khẽ thở dài, trong lòng nghĩ rằng, cũng không thể không đếm xỉa đến người ta, thế là mở miệng, vọt ra một chữ, “Ừ.”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Không Thể Quay Trở Lại Trước Kia

Hai mươi phút sau, sau khi chiếc xe nhích về phía trước được vài mét, lại một lần nữa rơi vào trạng thái bất động.

Chiếc xe Hứa Khả lái là kiểu tự động, tình hình lúc này, bàn tay còn lại hình như là dư thừa, song trước đây lại không hề cảm thấy như vậy. Ngón tay đặt trên vô lăng gõ nhẹ theo nhịp, anh muốn nói gì đó, góp nhặt được vài chủ đề, sau đó lại bác bỏ từng cái một. Anh dựa về phía sau, khẽ ngẩng đầu, từ kính chiếu hậu chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt cô. Ánh mắt mờ mờ, Khương Doãn Nặc đang nhìn ra ngoài cửa xe, không biết đang nghĩ gì.

Ngoài cửa sổ, ngoài sương mù ra thì không còn gì khác.

Anh ho khẽ một tiếng, hỏi, “Khương Mẫn vẫn ổn chứ?” Trong thế giới yên tĩnh, âm giọng hơi trầm thấp vô cùng dễ nghe.

“Vẫn ổn,” Khương Doãn Nặc khẽ ngồi thẳng người, “Vẫn như trước,” cô hi vọng có thể nói thêm vài câu, cố gắng suy nghĩ hồi lâu, mới nói, “Bà bảo tôi đưa một món đồ cho cậu.”

“Đồ gì?” Anh nghiêng đầu nhìn cô.

“Nhẫn,” cô thấp giọng cười, cố gắng khiến cho giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn, “Còn là đá quý gia truyền nữa đấy, bảo là của bà ngoại để lại... Mẹ nói, để lại cho... vợ tương lai của cậu.”

Vợ, dùng từ này có lẽ hơi trang trọng một chút, cô nghĩ.

Đoàn xe trước mặt tiến về phía trước với tốc độ rùa bò, Hứa Khả không nói gì, quay đầu lại lái xe.

Khương Doãn Nặc nói, “Tôi không đem theo bên mình, để hôm khác đưa cậu.”

Hứa Khả nhìn tình hình đường đi phía trước, nói, “Không cần vội.”

Khương Doãn Nặc cẩn thận tìm từ, “Bà ấy rất nhớ cậu, chuyện trước đây, bà cảm thấy rất áy náy.”

“Chuyện trước đây?” Anh cười, “Chuyện nào?”

Khương Doãn Nặc nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, anh cười lên rất đẹp trai, nhưng tâm trạng cô lại không tốt, “Lúc đầu rời xa cậu như thế, bao nhiêu năm nay, bà vẫn luôn canh cánh trong lòng.” Cô ấp úng nói.

Anh khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Một lúc lâu sau, anh hỏi, “Vậy còn chị?”

“...”

Trong xe một lần nữa lại rơi vào im lặng.

Khương Doãn Nặc cuộn mình trên ghế, không động đậy. Cuối cùng, cô giơ tay vỗ nhẹ lên cửa kính, động tác hơi cứng nhắc, sau đó vô số bông tuyết rơi rụng bên ngoài.

Hứa Khả mở đĩa nhạc.

Có người đang hát, ... Nếu như cuộc đời không có nỗi tiếc, không có sóng gió, liệu em có vĩnh viễn không nói lời chia tay. Có thể trái tim thời niên thiếu quá yếu mềm, không chịu nổi sóng gió, nếu như hôm nay có thể quay trở lại ngày hôm qua, anh sẽ thỏa hiệp với chính mình. Anh đang đợi

chờ một phút, hoặc là phút tiếp theo, có thể cảm nhận được em cũng đau lòng, năm ấy anh sẽ không để biệt ly thành vĩnh viễn...

Anh không tìm được nhú mày, trực tiếp đổi sang bài tiếp theo.

Lại có người khề hát, ... Chúng ta đã hứa quyết sẽ không buông tay nhau, nhưng hiện thực nói rằng chỉ yêu thôi vẫn chưa đủ, ... Một lần nữa gặp lại nhau trong đám đông, em đã gầy đi rất nhiều, nhưng anh vẫn đắm chìm trong ánh mắt em. Anh và em đã hẹn nhau sẽ cùng đến khi sông cạn đá mòn, nhưng lại trở thành những người xa lạ...

Anh tắt đĩa nhạc “tách” một cái, chuyển sang kênh giao thông. Cuối cùng, giọng nói ồn ào của nam nữ phát thanh viên đã lấp đầy cả không gian rất đúng lúc, mấy câu chuyện cười nhạt nhẽo ấy ngay lúc này đây lại khiến người khác cảm thấy đáng yêu vô cùng.

Khương Doãn Nặc khề thở phào, bất giác lòng bàn tay đang nắm chặt đã mướt mồ hôi.

Cả quãng đường đi cứ trôi qua như vậy, khi sắp đến khách sạn, cô tìm lòng không dặng, hỏi một câu, “Bớt hút thuốc lại...”

Anh không lên tiếng, ngoái đầu nhìn lại đằng sau, chậm chậm tấp xe vào bên đường.

Khương Doãn Nặc cầm túi da lên, đang định xuống xe, ngẫm nghĩ rồi lại hỏi, “Lát nữa cậu đi đâu?” Vừa mới nói ra khỏi miệng, liền cảm thấy câu hỏi này vô cùng không ổn, cô cho rằng mình không còn lập trường gì đi quan tâm những vấn đề này, bất luận là đi hộp đêm hay là về nhà bạn gái qua đêm, đều không liên quan gì đến cô. Vì vậy, không đợi câu trả lời, cô liền vội giải thích, “Muộn rồi, tuyết lại rơi nhiều như vậy, cậu nên về nhà sớm một chút.” Song có những chuyện càng giải thích lại càng cảm thấy bất thường.

Hứa Khả lại đưa tay tìm thuốc lá và bật lửa trong túi, đột nhiên nhớ ra gì đó, thế là dừng lại. “Lát nữa tôi về công xưởng, mấy hôm nay nhiều việc quá.” Anh nói, “... Tôi tiễn chị vào trong.”

Khương Doãn Nặc vội nói, “Không cần đâu, chỉ mấy bước là tới thôi, cậu lái xe cẩn thận.” Lúc đang nói, cô đã xuống xe rồi. Trên lề đường đã có một lớp tuyết mỏng, cô đi rất chậm, giày cao gót vừa nhỏ vừa cao, luôn khiến người ta không yên tâm.

“Này...”

Cô đứng lại, nhất thời không thể xác định có phải là giọng của anh hay không.

“Khương Doãn Nặc.”

Cô vội xoay người, dưới chân trơn đến bất ngờ, cô ra sức kiềm chế, nhìn trời. Trong lòng thì lẩm bẫm, nếu như bây giờ mà làm tao té, tao sẽ sống chết với mày!

Đang chao đảo lắc lư thì cánh tay có người đỡ lấy.

Hứa Khả đã đi đến trước mặt, trên tay cầm điện thoại của cô, trên màn hình đang sáng, “Chị làm rơi nó ở ghế sau.” Anh nói.

“Cảm ơn.” Cô ngó nhìn màn hình, ba chữ “Trần Tử Sâm” không ngừng nhấp nháy, cô buông tay anh ra, lùi về sau một bước, muốn nghe điện thoại. Nhưng phát hiện một chân không thể di chuyển.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Hình như là gót giày bị mắc kẹt dưới nền gạch rồi.”

Anh cúi người xuống, nói, “Nhấc chân lên.”

Cô đưa tay đặt lên vai anh, anh giúp cô tháo giày ra, sau đó rút gót giày lên.

Trời lạnh là thế, nhưng cô lại mang vớ mỏng, hiếm khi có thể nhìn thấy nước sơn màu hồng trên ngón chân nhỏ xinh.

Anh nhất thời thất thần, giống như quay trở lại đêm hè thời niên thiếu, một cô gái trẻ, trong tay cầm chiếc giày sandal, không chút kiêng dè đi chân trần dưới đèn đường, đôi chân trắng nõn đến gần như trong suốt, đường nét tinh tế, mềm mại vô cùng.

Anh lặng lẽ mang giày cho cô, đứng thẳng người lên, tay cô vẫn đang đặt trên vai anh.

Vai phải chịu một áp lực không nhỏ nhưng lại khiến anh rất vui.

Chỉ tiếc là, thời gian trôi qua quá nhanh, sẽ không bao giờ quay lại trước đây được nữa.

Một chiếc taxi dừng lại bên đường, có người từ trong xe bước xuống.

Khi Khương Doãn Nặc nhìn thấy Trần Tử Sâm, anh ta đã sắp đi đến trước mặt cô, mà tay cô vẫn đang còn chút hơi ấm trên người Hứa Khả, sau đó liền khẽ buông ra.

Hai người đàn ông chào hỏi nhau, Trần Tử Sâm hỏi Khương Doãn Nặc, “Lúc này anh gọi cho em, sao không nghe máy?”

Khương Doãn Nặc nghĩ, đúng vậy, sao mình lại quên nghe máy nhỉ?

Trần Tử Sâm lại hàn huyên với Hứa Khả, “Vào phòng ngồi lát đi.”

Hứa Khả ngó nhìn Khương Doãn Nặc, “Muộn quá rồi.”

Trần Tử Sâm lại nói, “Có thời gian chúng ta ký hợp đồng nhé?”

Hứa Khả đồng ý, “Mấy hôm nay tôi ở trong xưởng, anh có thể đến đó tìm tôi.”

“Có vài vấn đề chi tiết, cậu xem... chúng ta có thể thương lượng thêm được hay không.”

Hứa Khả cười cười: “Tất nhiên rồi.”

Và sau đó, chỉ dừng lại ở đây.

Trước khi bước vào khách sạn, Khương Doãn Nặc không nhận được ngoái đầu nhìn lại, Hứa Khả vẫn chưa lên xe.

Anh dựa vào xe, hơi cúi đầu, hút thuốc. Anh dùng tay dập tắt ngọn lửa từ chiếc bật lửa, trong tay dường như đang ẩn giấu một vòng sáng màu cam, trong khoảnh khắc ấy chiếu sáng một bên mặt anh, đôi mắt bị che một nửa, và cả hàng lông mày rậm khẽ nhíu lại.

Anh đứng ở đó, tuần tú mà xa lạ.

Không khí xa lạ và yên lặng như vậy, giống như cách một lớp kính sương mù, cô cảm ghét, nhưng lại không dám đi đập vỡ. Cuối cùng, trong giây phút cô sắp tuyệt vọng, thì anh lại ngẩng đầu liếc cô một cái.

Cái liếc mắt đó, ngăn ngui đến mức gần như không thể tính. Sau đó, anh nghiêng mặt qua, nhìn về hướng dòng xe lấp lánh ánh đèn bên đường.

Vào đến trong phòng, Trần Tử Sâm trông có vẻ hơi kỳ lạ, vừa mới đóng cửa đã muốn hôn cô, bình thường, anh ta không phải là người chủ động như vậy.

Khương Doãn Nặc không nghĩ ngợi gì đã né tránh, có những lúc, thứ đưa ra mệnh lệnh không phải đại não, mà là trái tim. Trái tim cô sớm đã mệt mỏi rồi.

“Hôm nay mệt lắm.” Cô nói, rồi muốn vào phòng tắm.

Trần Tử Sâm kéo cô lại, thấp giọng hỏi, “Lại không được sao?”

“Không khỏe.” Cô phát hiện bản thân mình không muốn nói dù chỉ thêm một từ.

“Về nước đã hơn một tuần, ngày nào em cũng không khỏe.” Lời tố cáo của anh ta đã được thành lập, không còn cơ hội có thể bác bỏ.

“Chắc chưa thể thích nghi.” Cô nói. Hết cách rồi, cô không còn cách nào có thể kháng cự lại sự khác thường của mình. Đối với Trần Tử Sâm, cô có chút áy náy, ngoài điều này ra, cô không dám cũng không thể nghĩ quá nhiều.

Tắm rửa xong, Trần Tử Sâm đang ngồi bên giường xem tivi. Anh ta buột miệng hỏi một câu, “Chúng ta ở bên nhau bao lâu rồi?”

Cô ngẫm nghĩ, “Khoảng ba tháng rồi.”

Dường như anh ta đang dẫn đo gì đó, lại nói, “Có phải em cảm thấy chuyện kết hôn là quá vội vàng?”

“Anh thấy sao? Mắt cô dính chặt lên màn hình tivi.

Trần Tử Sâm cười cười, “Anh chỉ hỏi vậy thôi.” Anh ta nói, sau đó đứng dậy vào phòng tắm.

Khương Doãn Nặc cầm một quyển sách, vùi mình trên sofa đọc, nhân tiện đắp mặt nạ, còn có thể sấy khô tóc, cô không thích dùng máy sấy, cô không muốn mái tóc mất đi sự bóng mượt giống như cỏ khô. Cô hi vọng, khi anh nhìn thấy cô, trông cô sẽ không quá tệ hại. Thật nực cười, cô nghĩ, đây chính là cô, vừa rất chân thực vừa không thể che đậy.

Một ngày trôi qua, Trần Tử Sâm thấy tuyết đã ngừng rơi, liền nói muốn cùng cô đến xưởng ký hợp đồng.

Khương Doãn Nặc nhìn đồng tuyết ngoài cửa sổ, hỏi, “Không phải có thể dùng chuyển fax nhanh sao?” Lúc cô nói như vậy, ít nhiều có hơi nghĩ một đằng nói một nẻo, không phải với người khác, mà là đối với một cái tôi khác của mình. Một Khương Doãn Nặc khác, luôn có quá nhiều ham muốn, tuy ham muốn ấy cực kỳ đơn giản, chỉ là muốn mượn sự trợ giúp của người bên cạnh để nhìn anh thêm vài cái mà thôi. Song, cô lại cảm thấy sợ hãi.

Dục vọng của con người, lúc đầu hiện ra từng chút một, dần dần, sẽ tuôn trào như nước.

Trần Tử Sâm trả lời, “Anh vẫn muốn đến phân xưởng dạo thử, không phải không yên tâm, mà là đối tác cứ hỏi thăm tình hình trong xưởng nên anh phải giải thích chi tiết với họ.” Hơn nữa, anh ta cho rằng giá cả vẫn có thể giảm xuống một chút.

Thế là tận đáy lòng cô có chút mong đợi, cô nghĩ, chỉ có một chút xíu như thế mà thôi.

Tuyết ở bên ngoài ngày càng dày, nghe nói là bão tuyết năm mươi năm mới có một lần sắp đến. Song, do vì năm mới cận kề, nên trên đường vẫn người xe đông đúc. Chỉ là tài xế taxi không muốn chở khách đi nơi xa, không còn cách nào khác, hai người đành phải ngồi xe khách.

Họ mua vé, vừa mới lên xe, Trần Tử Sâm liền nhận được điện thoại.

Không biết là ai gọi, chỉ thấy Trần Tử Sâm liên tục nói “Vâng”. Một lúc sau, anh ta khép điện thoại lại, nói với Khương Doãn Nặc, “Bạn anh vào bệnh viện, anh phải đến đó, em tới chỗ em trai em trước, anh thăm bạn xong sẽ đến ngay,” sau đó nhét túi giấy tờ vào tay cô, “Trong này là hợp đồng đã lên sẵn, em mang đến cho cậu ấy xem trước.”

Khương Doãn Nặc vẫn còn đang do dự, Trần Tử Sâm đã vội vàng xuống xe.

Sau đó, xe rời đi.

Cho đến khi ra khỏi thành phố, cô mới phát hiện, tình hình đường xá còn tệ hơn mình tưởng rất nhiều.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Dấu Chân Trong Băng Tuyết

Lúc hơn hai giờ chiều, Hứa Khả mới nhận được điện thoại của Trần Tử Sâm. Nghe anh ta nói rõ đầu đuôi sự tình xong, Hứa Khả gập điện thoại đánh “tạch” một cái.

Lưu Hâm ở bên thấy vẻ mặt sếp u ám, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Làm việc chung bao nhiêu năm nay, theo sự lớn dần của tuổi tác, việc để lộ biểu cảm vui buồn trên mặt của Hứa Khả dường như đã không còn. Ngay cả việc lần trước trong xưởng có người cắt đứt dây điện, làm phải ngừng sản xuất liên tục mấy ngày, cũng không thấy anh cau mày. Sau đó, đám côn đồ ấy thay đổi nhanh chóng, đi theo sau anh vẩy đuôi nịnh nọt giống như chó vậ. Vấn đề đã được giải quyết, mọi thứ đều lại bước vào quỹ đạo... Lưu Hâm đoán chừng, trong xưởng vẫn còn tồn một lô hàng, không dám chuyển ra ngoài, chỉ là lo lắng tình hình tuyết ngập trời thế này sẽ xảy ra chuyện, không phải là bên phía khách hàng giục quá chứ?

“Có số điện thoại của Khương Doãn Nặc không?” Hứa Khả đột nhiên hỏi anh ta.

“Ai?” Anh ta không nhớ là đã từng nghe nói đến người này.

Hứa Khả nhìn anh ta một cái, lại hỏi, “Số điện thoại của chị gái tôi, cậu có không?”

Bấy giờ Lưu Hâm mới hiểu, “Khương Doãn Nặc” là tên bà xã tương lai của Hoa kiều Trần. Trước đây vì từng tiếp đón họ nên đã lưu lại cách thức liên lạc của nhau.

Hứa Khả nhìn nhìn điện thoại của Lưu Hâm, trước dãy số ấy rất không sợ phiền phức mà lưu mấy chữ “Bà xã tương lai Hoa kiều Trần”, trước giờ Hứa Khả không biết, Khương Doãn Nặc là người không có cảm giác tồn tại như vậy. Hay là, cô cố tình giữ khoảng cách với tất cả những người bên cạnh anh?

Điện thoại đã thông, giọng nữ đầu dây bên kia vẫn nhàn nhạt. Sau khi anh “A lô” một tiếng, đầu bên kia truyền đến là một khoảng im lặng. Đối với hiệu quả như vậy, không phải anh hài lòng, cũng không cảm thấy quá thất vọng, thế là, giọng nói càng thêm ôn hòa, đương nhiên bản thân anh không hề thấy như vậy, nhưng người ngoài lại nghe ra rất rõ ràng.

“Bây giờ đang ở đâu?” Giọng anh vẫn dễ nghe như thế.

Nội tâm Khương Doãn Nặc rất không biết điều, lại thêm vài phần hoảng loạn ngoài dự liệu. “Kẹt xe rồi,” cô nói.

“Ở đâu? Ra khỏi đường cao tốc chưa?”

“Chưa, hình như còn khoảng hơn hai chục cây nữa.”

“Lạnh không?”

“Vẫn ổn.”

“Đã ăn gì chưa?”

“Không đói.”

Khương Doãn Nặc nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết rơi không nhiều, xen lẫn vài hạt mưa lất phất bay, trời đã sắp tối rồi. Lề đường cao tốc và trên làn xe vượt đã đầy ắp tuyết, chỉ chừa lại một đường dành cho xe chạy ở giữa, từ xa đã có thể nhìn thấy trạm thu phí quốc lộ, ban sáng còn có thể nhìn thấy xe cộ không thể tiến về phía trước chen lấn ngay tại cổng ra, đến bây

giờ thì chỉ nhìn thấy một khoảng đen kịt, dưới ánh đèn chớp nháy yếu ớt trong không khí dày đặc sương mù. Nhìn về phía sau nữa là tình cảnh kẹt xe chiếc này tiếp nối chiếc kia, dường như không có điểm cuối. Hành trình hơn một tiếng đồng hồ, nhưng hôm nay lại mất những hơn tám tiếng mà vẫn chưa đi hết, từ mười giờ sáng kéo dài cho đến sáu giờ tối.

Giữa đường, Trần Tử Sâm gọi điện nói là công vào đi đến đường cao tốc đã bị đóng, cũng có nghĩa là, bây giờ anh ta không thể đến công xưởng. Khương Doãn Nặc nhìn hợp đồng trong tay, thầm nghĩ, vậy mình đến đó làm gì? Đi du lịch hay là ngắm tuyết?

Gió lạnh ra sức ùa vào từ rèm cửa sổ, tài xế chỉnh điều hòa xuống mức nhỏ nhất, xe khách còn cách điểm cuối một lộ trình rất dài. Khi cùng đối diện với khó khăn, khoảng cách lãnh đạm giữa người với người gần như trở nên gần hơn, người già và trẻ em ngồi trước toa xe, ra sức tiến đến gần động cơ, còn thanh niên và những người có sức khỏe cường tráng đều tự giác đổi sang vị trí phía sau. May mà, có người dân địa phương bắt đầu lên đường cao tốc bán cơm hộp và nước nóng, hơn mười tệ một hộp cơm hoặc là một bình nước nóng. Không ai đi chỉ trích sự trục lợi của họ vào lúc này, chí ít hành vi của họ cũng khiến cho những người rơi vào cảnh ngộ có thể giải quyết cơn đói khát.

Khương Doãn Nặc uống nước sôi mình mang theo, lạnh tê tái. Chung quanh lan tỏa hương thơm cay nồng của mì gói, vốn dĩ cô vẫn chưa thấy đói, nhưng lúc này đã bắt đầu nhớ cái cảm giác tay bưng bát mì thịt bò nóng hổi. Đang nghĩ xem có nên xuống xe mua một bát mì lên ăn hay không thì nghe thấy ở chỗ người đằng sau rộ lên một tràng cười. Đó là mấy cậu nhóc có vẻ là sinh viên, khoảng hai mươi tuổi, nói cười suốt trên đường đi, hoặc chơi bài, hoặc cầm máy ảnh chụp lại cảnh kẹt xe, hoàn toàn không gấp gáp hay than thở giống như những người khác ở trong xe. Người trẻ tuổi chính là như vậy.

Một lúc sau, có người vỗ nhẹ lên vai cô. Quay đầu nhìn qua, một cậu trai chỉ người bạn của mình và nói với cô, “Cậu ấy muốn mời chị ăn mì gói.” Cậu trai bị chỉ thẹn thùng mắc cỡ nhìn cô, hai cậu trai còn lại thì chỉ ra sức nhin cười.

Ban đầu Khương Doãn Nặc ngạc nhiên, sau đó lại thấy rất buồn cười. Cô khẽ cười, nói, “Cảm ơn, không cần đâu.”

Cậu con trai lắp bắp đáp lại một câu, “Không... không có gì.” Những người bạn của cậu lại được thêm một trận cười, nhưng cũng không còn quấy rầy cô nữa.

Họ đang ở độ tuổi rất phấn khởi, đơn giản mà lại tùy tiện, có thể đưa ra quyết định chỉ trong một suy nghĩ, tuổi trẻ là lý do tốt nhất để kích động, có thể tránh được quá nhiều chỉ trích và chê cười. Cô bỗng nhớ lại mình khi hai mươi tuổi, dường như cũng từng rục rỡ xán lạn, tươi cười đắc ý, hành động càn quấy. Nhưng tất cả lại bị một thứ tình cảm khó hiểu và trải nghiệm khắc cốt ghi tâm vội vàng che đi, chôn vùi thật sâu, khiến người ta không nữa nhớ lại.

Song, liệu anh có từng hối hận vì đã trải qua thời thanh xuân như thế?

Hôm ấy, trời mưa, anh nói với cô, chị đi đi, em mệt rồi.

Cô từng lặng lẽ quay đầu, nhìn thấy anh ngồi trên chiếc ghế dài ở trong mưa, tay đỡ lấy trán, ngồi yên bất động, giống như đang đợi tuổi già đến gần.

Cuối cùng, bây giờ, họ dường như đều đã già rồi.

Điện thoại trong túi bỗng rung, cắt ngang nỗi niềm thương cảm của cô.

Cô cầm điện thoại lên, dán chặt bên tai.

Đầu bên kia, người ấy hỏi, “Chị đang ở đâu?”

Cô nuốt nước bọt, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra được.

Anh lại hỏi, “Chị đang ở đâu?” Lúc nói, hơi thở có chút gấp gáp.

Cô nghe thấy tiếng còi ô tô truyền đến trong điện thoại, trong lòng đột nhiên có dự cảm, không trả lời mà hỏi ngược lại, “Còn cậu, đang ở đâu?”

Anh dừng lại vài giây, mới nói, “Tôi vừa mới đi qua trạm thu phí. Biển số xe chị đang đi là bao nhiêu?”

Cô liền vội đứng dậy, xuống xe, “Xe cậu không đến đây được đâu, đường cao tốc bên này đã bị chặn rồi”, cô nhìn trạm thu phí ở phía xa, dưới ánh đèn trong đêm tối dường như sáng lên đôi chút, cô bất giác chạy nhanh về hướng đó. Nhiệt độ không khí rất thấp, tuyết đã kết thành băng.

Dường như biết cô đang làm gì, anh vội nói, “Chị ở trong xe đi, đừng chạy lung tung, nếu không tôi sẽ không tìm thấy chị... Mau nói cho tôi biết biển số xe... Chị ở đó có nhìn thấy trạm thu phí không?”

“Nhìn thấy”, cô trả lời, sau đó chạy về chỗ cũ, nhìn biển số xe.

“May quá, không xa lắm.” Anh gần như thở phào một cái, “Chị đừng ngắt máy.”

Cô nghe thấy tiếng thở của anh, “Cậu dừng xe ở trạm thu phí rồi ư?”

“Không,” anh nói, “Tôi không lái xe.”

Cô sững sờ một lúc lâu, rồi lại ngây ngốc hỏi, “Vậy cậu đến đây bằng cách nào?”

“Con đường từ công xưởng ra đây quá nhiều tuyết, xe không đi được. Những chỗ không có tuyết thì lại kẹt xe, vẫn là đi bộ sẽ nhanh hơn.”

Trong lòng cô nhất thời buồn bã, cầm lấy điện thoại không lên tiếng, mở to mắt nhìn phía trạm thu phí, nhưng không nhìn thấy người cô muốn thấy. “Cậu đang đi trên lề đường đúng không?” Cô nói.

“Ừm... Chị đừng đến đây, cứ ở trên xe đi.” Anh vội nói.

Cô không lên tiếng, mà đi thẳng về phía trước, đường trơn, bụng cũng đói, đi thế nào cũng không thể nhanh được. Cô nhìn trạm thu phí ở đằng trước, giống như đã gần hơn một chút, nhưng lại hình như không.

Đột nhiên nghe thấy tiếng anh truyền đến từ điện thoại, “Chị cứ đứng yên đó, đừng đi về phía trước nữa.”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy trong màn đêm đằng trước, có người đang đi về phía mình, bóng dáng cao cao, bước chân rất dài, càng ngày càng gần.

Hứa Khả đi đến trước mặt cô, đứng lại. Tóc anh đã ướt, áo lông cũng bị dính nước, anh không đeo bao tay. Vì vội bước về phía trước nên lồng ngực anh nhấp nhô, sống mũi cũng lạnh đến ửng đỏ.

Cô nhìn anh, nhưng trong màn đêm lại không nhìn rõ vẻ mặt của anh, sau đó nửa ngày mới vọt ra được một câu, “Cậu không lạnh à?”

“Vẫn ổn,” anh nói.

Hai người kề vai nhau cùng bước, cô đi rồi lại dừng ở trong tuyết, anh bèn giảm tốc độ lại, đợi cô.

“Sớm biết thế này”, cô nói, “Chi bằng tôi đi một mình đến công xưởng.”

Anh không cho ý kiến, “Lộ trình hơn hai mươi cây số, tôi đi gần ba tiếng đồng hồ, nếu là chị, nói ít thì cũng phải bốn năm tiếng.”

Trong lòng cô khó chịu, nhưng vẫn cứ né tránh, tỏ ra không lấy đó làm điều, “Tôi đi bộ cũng không chậm đến thế chứ?”

Anh hừ một tiếng, “Chân ngắn.”

Khương Doãn Nặc giả vờ tức giận không nói nữa, trên thực tế cũng không biết có thể nói gì, chỉ cầm đầu đi về phía trước, cho đến khi hai người lên xe. Sau khi Trần Tử Sâm đi rồi, chỗ ngồi bên cạnh cô vẫn luôn trống.

Hứa Khả ngồi xuống, lấy từ trong túi ra bình nước nóng, bánh mì, và một chiếc áo khoác lớn. Hai người đều không nói gì, yên lặng ăn bánh mì. Trong xe đã bật đèn, rất sáng. Những thứ sinh ra ở nơi tăm tối ấy, được ánh đèn chiếu sáng như vậy, lại bị giấu trở lại.

Ăn xong, không có việc gì làm, tiếp theo đó vẫn là yên lặng, bầu không khí không bao giờ hòa hợp.

Hứa Khả dựa vào ghế ngồi, gần như nhắm mắt dưỡng thần. Áo lông hơi ướt, được treo trên lưng ghế phía trước. Tóc anh trông có vẻ ướt nhẹ. Nhất định là rất lạnh, cô nghĩ, thế là móc khăn giấy trong túi chuyên qua, “Này, lau đi.”

Anh chỉ hơi mở mắt ra, nhìn nhìn, rồi lại nhắm mắt.

Cô âm thầm thở ra, đành phải tự mình ra tay lau giúp anh, miễn cưỡng lau khô một chút, rồi lại đắp áo khoác mang theo lên người anh. Sau đó, cô thật sự không còn việc gì để làm nữa, lúc này mới phát hiện, hai chân mình đã lạnh đến không còn cảm giác. Cô không mang giày ống, tuyết rơi vào trong giày tan thành nước đá, vớ cũng bị ướt. Cô dứt khoát cởi cả giày lẫn vớ ra, ôm gối cuộn mình trong ghế, nhưng vẫn lạnh đến thấu xương.

Ngước mắt, phát hiện Hứa Khả đang hé mắt liếc nhìn cô. Cô hơi mất tự nhiên thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lớp cửa kính mỏng

không che khuất được khí lạnh buổi đêm, nhiệt lượng bổ sung trước đó cũng đang mất đi từng chút một.

Bỗng nhiên, trên chân truyền đến một luồng ấm nóng, cô giật mình, rụt chân lại theo bản năng, nhưng lại bị người ta ấn chặt. Cô cúi đầu nhìn qua, anh đang dùng tay phủ lên mu bàn chân cô. “Ngồi yên.” Anh nói, “Giống như đá vậy.”

Bàn tay anh lớn mà ấm áp, cũng hơi thô ráp.

Tim đập dữ dội, cô lại bất giác không tự chủ mà nhớ lại, cách đây rất lâu, đôi tay ấy, khi chúng tiếp xúc với cô, cảm giác khác thường không thể nói nên lời ấy. Trong lồng ngực cô đột nhiên “ong” một tiếng, giống như có thứ gì đó nổ ở bên tai, không có tiếng động nhưng lại lan đến vô cùng mạnh mẽ. Muốn ra sức kìm chế cảm xúc như trăm mối tơ vò này, sao chúng lại khiến người ta xấu hổ muôn phần như vậy chứ.

Chân ấm hơn, mặt cũng đỏ lên.

Đang suy nghĩ lung tung thì nghe thấy anh nói, “Gặp phải thời tiết thế này, lẽ ra không nên đến đây. Đường xá khó đi, dễ xảy ra tai nạn.”

Cô cố làm ra vẻ bình tĩnh “Ừm” một tiếng, cảm xúc cuối cùng cũng bị chặn trở lại. Cô biết Trần Tử Sâm đã gọi điện cho anh, đành phải nói thật, “Ở trong thành phố trông vẫn ổn, hơn nữa, tuyết cũng đã ngừng rơi, nên Tử Sâm mới định đến.”

Anh lại khép mắt lại, không nói gì nữa.

Tim đập dần ổn trở lại, cứ như vậy mà ngủ lúc nào không hay.

Không biết đã qua bao lâu, khi tỉnh dậy lần nữa, Khương Doãn Nặc cảm thấy cả người đều ấm áp dễ chịu, cúi đầu nhìn thì trên người đang đắp áp lông của Hứa Khả.

Thế giới ngoài cửa sổ vẫn đắm chìm trong cái nhá nhem của đêm đông. Hành khách sớm đã chấp nhận xui rủi kẹt xe hơn mười tiếng đồng hồ, hoặc thấp giọng trò chuyện, hoặc nhắm mắt nghỉ ngơi, chiếc xe thỉnh thoảng nhích về phía trước vài mét với tốc độ cực kỳ chậm chạp.

Hứa Khả ngẩng đầu dựa vào ghế, nhắm mắt, không biết có phải đang ngủ hay không.

Khương Doãn Nặc chạm vào tay anh, đã không còn là độ ấm ban nãy nữa, áo khoác trên người anh căn bản không thể chống lại cái lạnh của sớm mai, cô khẽ chuyển áo lông qua cho anh.

Nhưng anh vẫn còn thức, thấp giọng từ chối, “Chị đắp một mình đi.”

Cô không thềm để ý, cố chấp khoác áo lông lên người anh.

Một lúc sau, cô dần cảm thấy không khí xung quanh lạnh lẽo vô cùng, lòng bàn tay cũng lạnh. Không biết là trời lạnh khiến người ta khó mà chống cự, hay là nỗi căm dỗi âm thầm của sự ấm áp đã lâu không thấy, cuối cùng sau một khoảnh khắc do dự, cô dịch sang phía anh một chút, rồi dịch thêm chút nữa, cuối cùng chui vào trong áo lông của anh, dựa sát vào người anh.

Anh hơi bị kinh ngạc, muốn đưa tay ôm cô theo bản năng, song chần chừ lúc lâu, cuối cùng vẫn không ôm.

Tóc cô gần như chạm vào má anh, nhờn nhờn.

Chưa kịp cảm nhận kỹ, trong nháy mắt, một cảm giác quen thuộc đã yên lặng lan tỏa đến tận đáy lòng.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Những Chuyện Nhỏ Nhặt

Ngủ một giấc đến khi trời sáng, lần này Khương Doãn Nặc ngủ rất yên tĩnh.

Lúc tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang dựa lên vai Hứa Khả, họ ở rất gần nhau, xung quanh đều là hơi thở của anh, ngay cả hô hấp cũng rất rõ ràng. Cô khẽ ngẩng đầu, ánh mắt chỉ dừng ở chỗ yết hầu của anh, mà không dám di chuyển lên trên nữa. Hai tay anh đặt trên đầu gối rất quy cách, dường như cả đêm hôm qua chỉ là một tư thế này. Cô nhẹ nhàng dịch người ra một chút, bây giờ anh mới khẽ có động tĩnh.

Hứa Khả vận động cánh tay đã mỏi, trên người đã mất đi áp lực, trong lòng cũng trống rỗng theo.

Một trăm năm mươi cây số ngắn ngủi, ngày thường cũng chỉ là một đoạn đường xe chạy trong tám mươi phút, nhưng lần này Khương Doãn Nặc lại mất gần cả hai mươi tiếng đồng hồ. Mãi cho đến sáu giờ sáng, họ mới về đến công xưởng.

Hứa Khả đưa cô đến chỗ ở tạm thời của mình. Một không gian chỗ ở rất trống trải, chỉ có giường, sofa và bàn ghế. Nhưng các thiết bị gia dụng như máy giặt, tủ lạnh đều đủ cả. Cô vào phòng tắm tắm nước nóng, sau đó thay sang bộ đồ ngủ mà anh đưa, áo ngủ đàn ông rộng thùng thình. Trên bồn rửa mặt đặt lác đác những đồ, cũng đều là đồ dùng dành cho đàn ông. Tâm trạng cô giống như thời tiết hay thay đổi, bỗng chốc tốt hẳn lên.

Hứa Khả tắm rửa xong liền ra khỏi nhà.

Buổi trưa, Lưu Hâm mang đến cho cô đồ ăn từ căn tin. Sau khi Khương Doãn Nặc nghe thấy tiếng gõ cửa, liền vội khoác một chiếc áo lông ra ngoài áo ngủ, vẫn cứ cảm thấy ngại ngùng như vậy. Áo ngủ của cô có mùi thuốc lá xen lẫn mì gói, thật sự không muốn tiếp tục mặc trên người nữa, vì vậy đã sớm vứt vào máy giặt rồi, sau đó lại lục lọi một vòng, tìm ra được một đồng quần áo từ trong phòng, đàn ông luôn có sở thích tích trữ quần áo bẩn.

Khi Lưu Hâm nhìn thấy Khương Doãn Nặc, cô đang chuẩn bị đi giặt đồ, tóc dài buộc đuôi ngựa, vẫn chưa tẩy trang, để lộ làn da mịn màng bóng loáng, giống như một nữ sinh thuần khiết. Lưu Hâm nghĩ thầm, tuổi của hai chị em này nên đổi cho nhau thì trông mới hợp hơn một chút.

Hứa Khả đến sấm tối mới về, trong tay cầm hộp cơm. Sau khi vào nhà, lại ngửi thấy mùi thức ăn thơm nóng.

Trên bàn đặt một rau một canh, còn đang bốc khói nóng.

Khương Doãn Nặc ngồi trên sofa xem báo hàng ngày. Hứa Khả đặt hộp cơm lên bàn nói, “Tôi ăn rồi, đây là mang về cho chị.” Anh rất ít khi tự nấu ăn, khi ở trong thành phố, dường như mỗi ngày đều có tiệc tùng, về bên công xưởng, phần lớn cũng đến tiệm cơm xung quanh ăn qua loa cho xong chuyện, chỉ là có vài lần làm việc đến muộn, bèn gọi Thẩm Thanh Hà cùng về đây làm chút đồ ăn. Cũng vì vậy, Khương Doãn Nặc còn có thể moi ra được vài quả trứng gà, cà chua và khoai tây từ đồng bia trong tủ lạnh.

“Vậy tôi ăn một mình nhé.” Khương Doãn Nặc đứng dậy đi lấy bát đũa, mở hộp cơm ra. Nhớ lại lúc nãy trên báo có nói, thời tiết bão tuyết hiếm thấy thế này còn sẽ kéo dài vài ngày nữa, lòng dạ lại không tránh khỏi rối bời.

Hứa Khả xem tivi, một lúc sau, cũng đi lấy bát đũa ngồi xuống cạnh bàn. Anh múc cho mình một bát canh, uống xong, lại xới một ít cơm, ăn

một chút thức ăn. Hai người ngồi đối diện nhau, không bao lâu đã ăn hết sạch sê cơm và thức ăn trên bàn.

Khương Doãn Nặc đang rửa bát trong chậu, tay áo ngủ đã cuộn lên mấy bận nhưng còn rất dài, áo ngủ rộng che mất đường nét lưng linh, dưới đuôi tóc được buộc cao, chiếc cần cổ trắng nõn như ẩn như hiện, bóng lưng trông giống như một đứa trẻ chưa hết vẻ ngây thơ.

Nếu ôm cô từ phía sau thì sẽ như thế nào nhỉ?

Lúc Hứa Khả nghĩ như vậy, anh đã khoác một chiếc áo khoác, cầm bật lửa đi đến sân thượng, gió rét căm căm, đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu.

Tuyết rơi càng ngày càng lớn.

Buổi tối, anh cảm thấy cả người cứ khang khác.

Khương Doãn Nặc thấy Hứa Khả sắc mặt trắng bệch dựa vào sofa, không chút tinh thần, bèn hỏi, “Cậu sao vậy?”

“Không sao.” Anh nói rồi lại cầm điếu thuốc.

Khương Doãn Nặc vừa nhìn thấy anh hút thuốc liền phiền lòng, liền nhanh tay chụp lấy, đầu ngón tay tiếp xúc với bàn tay anh, lạnh buốt. Rồi đưa tay sờ trán anh, nhưng lại nóng hổi.

Trong nhà không có nhiệt kế, thuốc cảm cũng hết hạn, cô tìm vài viên C cho Hứa Khả uống, rồi lại cho anh uống rất nhiều nước ấm, bảo anh đi ngủ sớm.

Anh nằm trên sofa, cô ngủ giường.

Trên giường có mùi của anh.

Rất lâu mà không thể chìm vào giấc ngủ. Cũng không dám động dậy lung tung, cô không muốn làm ồn anh, cũng không muốn để anh biết.

Đêm khuya yên tĩnh, lắng nghe tiếng thở không xa của anh, trong sự xa lạ lại có chút thân quen, giống như giấc mộng.

Không biết qua bao lâu, anh ho liên tiếp vài tiếng, thế là cô đứng dậy đi rót một ly nước, nhìn điện thoại, đã bốn giờ sáng.

Hứa Khả dựa trên sofa, nửa tỉnh nửa mơ uống nước, rồi lại uống viên C. Khương Doãn Nặc sờ trán anh, hơi mướt mồ hôi, nhiệt độ đã giảm bớt. “Mau nằm xuống.” Cô kéo chăn đắp lên người anh.

Anh nhắm mắt dựa vào sofa, bất động. Cô khẽ đẩy anh.

Anh đột nhiên giơ tay lên, ấn cô ngay trước ngực mình, cúi đầu ngậm cánh môi cô.

Cơ thể anh rất nóng, môi cũng nóng hôi, không cho cô có bất cứ do dự nào, anh vươn lưỡi ra sức xâm nhập vào giữa môi và răng cô, bá đạo quấy mát, kích tình áp đến tựa như cuồng phong bão táp, mang theo hương vị ngọt ngào và hơi thở mùi bạc hà.

Môi rất đau, nhưng lại cam tâm chịu đựng nỗi đau này, hơi thở nóng hôi vẫn vít ở một nơi, giống như hai bên ngang tài ngang sức chém giết lẫn nhau trên chiến trường. Chỉ là vài giây ngắn ngủi, nhưng cô liền phát giác, tuyến phòng ngự trong nội tâm đã tan thành bong bóng, người cô run rẩy, ký ức ở một nơi nào đó đã âm thầm thức tỉnh.

Đây là một phát hiện khiến người ta sợ hãi mà lại bất hạnh. Máu huyết toàn thân ào ạt xông lên đại não, ý thức xấu hổ, phần nộ và sợ hãi không ngừng tấn công cô. Lần đầu tiên trong nhiều năm trở lại đây, cô bắt buộc phải nhìn thẳng vào ý chí bạc nhược của mình, đối diện với bản thân khiến người ta căm ghét.

Cô dùng hết sức lực để đẩy anh ra, bản thân cũng lao đảo lùi về sau. Cô thở dốc, mở to mắt nhìn người đang trên sofa.

Ngược lại trông anh cực kỳ bình tĩnh, thậm chí ngay cả mắt cũng không mở.

Anh ngồi dựa trên sofa mấy giây, sau đó uể oải trượt vào trong chăn, trở mình, rồi ngủ say.

Hoa mắt chóng mặt, tim đập không ngừng.

Cô từ từ nằm lại xuống giường, cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, Khương Doãn Nặc lười biếng nằm trên giường không muốn dậy, không phải ham ngủ, mà là trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện đột phát lúc sáng sớm. Lén mở mắt ra, nhìn thấy Hứa Khả đang chuẩn bị uống thuốc, thế là vội nói, “Cậu mới uống cách đây ba tiếng.” Vitamin C tuy là có thể phòng ngừa cảm cúm, nhưng nếu uống nhiều cũng sẽ gia tăng phụ tải cho thận.

“Vậy sao?” Anh quay đầu nhìn về phía cô, vẻ mặt mơ màng, mang theo chút tính khí trẻ con.

Anh đã quên rồi. Mơng du? Vậy mà anh lại không nhớ.

Khương Doãn Nặc thầm kinh ngạc, rồi lại lén quan sát vẻ mặt của Hứa Khả, người ấy vẫn bình tĩnh như trước.

Cô đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhảy xuống giường đi đánh răng.

Giữa răng và lưỡi dường như vẫn còn lưu lại mùi hương của anh, Khương Doãn Nặc ngẩn người trước gương một hồi lâu, rồi cầm lấy ly nước, nhẹ nhàng súc miệng. Cô bỗng cảm thấy thế này thật không đúng, thế là dùng rất nhiều kem đánh răng, cầm bàn chải ra sức chà trong miệng.

Lại một lúc lâu nữa, cô vẫn cảm thấy không đúng, nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu đột nhiên vọt ra ý nghĩ khiến người ta chán nản, không lẽ, cô bị coi là Chu Tiểu Toàn? Hay là một người nào khác...

Cứ như vậy, lần đầu tiên trong đời Khương Doãn Nặc mất nửa tiếng đồng hồ mới đánh răng xong.

Bao giờ mới là một con người đây? Cô dùng sức ném bàn chải đánh răng vào trong ly súc miệng.

Hờ hững bước ra khỏi phòng tắm, người nào đó dường như vô tội đang ngồi trên sofa xem tin tức trên tivi, quần áo trên người mặc không giống bình thường. Áo có nón màu đen kết hợp với quần tây màu nhạt, đầu tóc hơi rối, tùy ý dứt khoát, giống như lại quay trở về dáng vẻ cà lơ phất phơ thời đại học.

Nhớ lại lúc trước, Khương Doãn Nặc phiền nhất cũng là dáng vẻ này của anh, người ngoài cuộc trong lòng vô cùng khó chịu, mà anh thì cứ dứt khoát bày ra cái tư thái không màng mọi chuyện. Cảnh tượng từng tranh cãi lẫn nhau hiện lên trong suy nghĩ, cô không tìm được lại hận đến ngứa răng, đang do dự xem có cần đi đánh hàm răng chết tiệt lần nữa hay không, nhưng ngay lúc này Hứa Khả lại ngẩng đầu nhìn cô.

Khương Doãn Nặc vội kiềm chế mà mắng thầm một hơi, buột miệng hỏi, “Đỡ hơn chưa?”

“Tạm ổn,” anh giơ tay sờ trán mình, “Tự em không đo được.”

Cô do dự một hồi, vẫn bước đến, phủ lòng bàn tay lên trán anh. Nhiệt độ đã giảm bớt, đã tốt hơn hôm qua rất nhiều.

“Trong nhà rất ấm mà, sao tay vẫn lạnh như vậy?” Anh đột nhiên nói, “Giống hệt như trước đây.”

Anh mỉm cười với cô, giống như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì, lại giống như họ vẫn còn thân mật giống như đã từng.

Khương Doãn Nặc nhất thời cạn lời, đầu óc choáng váng dời mắt nhìn về phía màn hình tivi.

Trong bản tin nói, mấy ngày sắp tới, lượng tuyết rơi sẽ giảm, thời tiết cũng sẽ dần hửng nắng. Dự báo như vậy, đúng là hoàn toàn trái ngược với tin tức trên báo ngày hôm qua, thật không biết nên tin ai mới phải.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Dầu Muối Tương Dấm Trà

Hứa Khả không nhẫn tâm nhìn Khương Doãn Nặc quần bách, cuối cùng đã tha cho cô.

“Có gì ăn không, đói rồi.” Anh nói.

Khương Doãn Nặc như trút bỏ được gánh nặng, xoay người đi vào phòng bếp.

Cô lục tìm tủ lạnh nửa ngày trời mới tìm được một túi kimchi, rồi lại đi lấy hai nắm gạo, nấu cháo, cuối cùng ộp la hai quả trứng.

Trong nhà hình như chỉ còn gạo và trứng gà. Cô quay đầu hỏi Hứa Khả, “Đi đâu thì có thể mua được thức ăn? Buổi tối cậu vẫn về nhà ăn cơm chứ?”

Hứa Khả lật báo, “Hôm nay ở xưởng không có việc gì, trưa quản đốc Thẩm mời chúng ta ăn cơm. Thẩm Thanh Hà, người lần trước chị gặp đấy. Xong rồi có thể nhân tiện mang ít đồ ăn về, gần nhà họ có chợ.”

Khương Doãn Nặc lại nói, “Dầu cũng hết rồi, còn phải mua ít muối nữa.”

Hứa Khả nói, “Ở đó cái gì cũng bán.”

“Hay là mua thêm ít miến về, sáng có thể nấu miến ăn.”

“Được, chị cứ liệu mà làm.”

Đột nhiên Khương Doãn Nặc cảm thấy đoạn đối thoại này cứ kỳ cục thế nào, giống như hai vợ chồng son sống cùng nhau vậy, nào dầu nào muối với cả tương dấm. Lúc cô và Trần Tử Sâm ở cùng nhau cũng không có cảm giác này, trong hơn ba tháng hai người ở bên nhau, anh ta cũng từng yêu cầu sống chung, nhưng bị cô lấy cớ đi làm bất tiện để từ chối. Rõ ràng vẫn còn đang trong giai đoạn yêu đương nồng nàn, nhưng cô lại muốn có không gian riêng hơn.

Trần Tử Sâm, cô đột nhiên nhớ ra trên thế giới này còn có một người như vậy. Mới chỉ thoáng chốc thất thần, cháo trong nồi đã trào ra ngoài, bắn lên bếp kêu xè xè. Cô vội cầm muống khuấy nhẹ, không cẩn thận bị hơi nước làm bỏng tay.

Chớp mắt đã đến trưa, Thẩm Thanh Hà gọi điện mời đến ăn cơm. Lúc Hứa Khả và Khương Doãn Nặc ra ngoài, tuyết đã ngừng rơi, chân trời khê lộ sắc thái quang đăng.

Lúc họ đến, Thẩm Thanh Hà đang đánh mặt chườm với Lưu Hâm và hai cán bộ cấp trung trong xưởng, bà xã của Thẩm Thanh Hà là Trương Lâm đang bận rộn trong bếp, nghe thấy tiếng gõ cửa hai người đều vội đi ra mở cửa.

Mọi người đang hàn huyên, Trương Lâm ra sức đánh giá Khương Doãn Nặc, cười nói, “Hứa tổng, vị này là bạn gái của cậu đúng không, thật là xứng đôi, trai tài gái sắc...”

Mọi người đều cười rộ lên.

Khương Doãn Nặc vẫn giống như trước đây, thói quen đỏ mặt trước sau vẫn cai không được.

Thẩm Thanh Hà trừng vợ mình một cái, “Nói vợ vẫn gì đấy, cô Khương đây là chị gái của Hứa tổng, vừa từ nước ngoài trở về.”

Bây giờ thì đến lượt Trương Lâm áy náy, cô vốn là người nhanh mồm nhanh miệng, vội nói, “Coi tôi đó, nhầm lẫn rồi, xin lỗi nhé. Đúng là, hai chị em rất giống nhau, sao tôi lại nhìn không ra cơ chứ, chẳng trách ai cũng xinh đẹp thế này...”

Hứa Khả cũng cười nói, “Chị Trương, không sao, còn có người nói chị ấy là em gái em nữa cơ.” Mọi người lại cười.

Thẩm Thanh Hà hỏi Khương Doãn Nặc, “Cô Khương, sao không thấy Trần tổng đến? Tôi còn muốn mời mọi người ăn cơm Tết sớm cơ,” ông ta chỉ vào hai cán bộ trong xưởng, “Đây đều là anh em của tôi, đã từng đồng cam cộng khổ cùng nhau. Còn có Hứa tổng và Tiểu Lưu, bình thường đều rất quan tâm chúng tôi, giống như người một nhà vậy, tiếc là Trần tổng không đến.”

Khương Doãn Nặc biết ông ta đang khách sáo, cười nói, “Mấy hôm nay Tử Sâm bận việc trong thành phố, nhất thời không có thời gian. Tôi thay anh ấy chúc Tết anh sớm, chúc anh và chị Trương bình an khỏe mạnh, gia đình êm ấm.”

Thẩm Thanh Hà cười ha hả nói cảm ơn, “Nói hay lắm, cuộc đời mỗi người, sức khỏe và gia đình mới là quan trọng nhất, bằng không có tiền cũng uổng phí.” Nói rồi lại kéo con trai mình tới, “Nhóc con, mau chào hỏi đi.”

Thẩm Thanh Hà kết hôn muộn, ba mươi mấy tuổi mới có mỗi một đứa con trai. Bây giờ cu cậu cũng đã mười lăm, mười sáu tuổi, thằng bé biết Hứa Khả, há miệng gọi, “Chúc mừng năm mới Hứa tổng,” rồi lại nhìn Khương Doãn Nặc, nói, “Em chào chị ạ.”

Khương Doãn Nặc trầm nghĩ, vai vế thế này thật là rồi quá đi.

Thẩm Thanh Hà cười mắng, “Thằng ngốc.”

Hứa Khả đưa cho thằng bé một bao lì xì, vỗ vỗ đầu cu cậu, “Đi đi, tự chơi một mình nhé.”.

Thẩm Thanh Hà vừa cột tạp dề vừa nói với Hứa Khả, “Biết cậu ăn sơn hào hải vị ngán rồi, hôm nay anh xuống bếp làm vài món gia đình, chúng ta uống rượu, nói chuyện, xôm tụ cho vui.”

Trương Lâm cũng không quên khen chồng mình, “Thanh Hà nấu ăn ngon hơn tôi, bình thường sẽ tuyệt đối không nấu đâu, có khách quý đến mới trổ tài đó.”

Thẩm Thanh Hà cười nói, “Ôi, cái mũ này cao quá, đừng có mà phá game.”

Đang nói cười, Trương Lâm mời họ cùng chơi mạt chược, Khương Doãn Nặc không biết chơi, bèn ngồi bên cạnh xem. Hứa Khả chơi trò này đương nhiên không cần bàn tới, đầu óc nhanh nhẹn, ra bài nhanh, cửa bài cũng tốt, không nóng vội. Ngược lại Trương Lâm là người nóng tính, thắng thì mặt mày hơn hờ, ai chặn bài của chị ta thì liền cáu với người đó, cực thích dông dài. Thẩm Thanh Hà ở trong bếp hét mấy lần, “Đừng giở tính khiến người ta chê cười.” Nhưng Trương Lâm lại không hề tích cực với Hứa Khả, lúc Hứa Khả ngồi cửa trên chị ta, lần nào cũng ném cho chị ta vài lá bài tốt.

Khương Doãn Nặc vốn ngồi nhìn nhưng ánh mắt lại luôn bị Hứa Khả thu hút. Lúc chơi bài, khoe miệng anh mang ý cười theo thói quen, cho thấy anh đang cân nhắc và tùy hứng, động tác phóng khoáng nhanh nhẹn. Hình dáng bàn tay anh cũng đẹp, móng tay sạch sẽ ngay ngắn, đốt ngón tay rộng mà có lực, ngón tay thon dài, làm tôn thêm từng thớ bài hình vuông màu xanh lấp lánh, rất đẹp.

Khương Doãn Nặc cảm thấy bản thân lại bắt đầu bệnh cũ tái phát rồi, tức thì quyết định rời khỏi bàn đánh bài, ra sân đi dạo.

Con trai nhà họ Thấm đang dẫn theo mấy bạn nhỏ đốt pháo hoa ở trong sân, nhìn thấy cô liền kêu “Chị ơi”, còn nói, “Chị, chị đừng tránh ra một tí, cái này đang nổ đó!”

Khương Doãn Nặc vừa nhìn thì thấy là pháo, thế là cười nói, “Đốt mấy que cùng một lúc sẽ càng vui hơn.”

Con trai nhà họ Thấm nói, “Chị làm được không? Vậy chị thử đi.” Sau đó đưa cho cô một hơi năm que.

Có bốn que pháo ngòi nổ hơi dài, Khương Doãn Nặc gom chúng thành một bó, rồi đặt xuống đất, châm lửa. Bọn trẻ cười chạy đi thật xa, đợi nổ xong rồi mới đến gần. Khương Doãn Nặc lại hỏi, “Còn nhiều không?” Thằng nhóc nhà họ Thấm đưa hết chỗ còn lại trong tay cho cô.

Mười mấy que pháo, đốt hai ba lần như vậy cũng gần hết, còn lại một que cuối cùng ngòi nổ quá ngắn, nên sót lại. Cô bảo bọn trẻ đứng xa một chút, tự mình cầm trên tay châm lửa, ngòi nổ đã tắt. Châm nữa thì cháy, ném đi nhưng lại bay không được xa.

Vội vàng xoay người né tránh, nhưng lại va phải một người, người ấy mau chóng giúp cô bịt tai lại.

Sau khi khói pháo bay hết và tắt lửa, cô nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khe khẽ. Hứa Khả nói, “Sao lại biến thành vua trẻ con rồi?” Anh vẫn chưa hết cảm, giọng nói hơi khàn khàn, khi ở sát bên tai nghe hơi thô nhưng lại quyến rũ. Trái tim cô đập thành thịch, lập tức lùi về sau một bước.

Tay anh trượt xuống eo cô rồi thu lại, lập tức buông ra.

Cô nói bằng giọng điệu như không có việc gì, “Không biết sao, tôi đây là đang trá hình loại bỏ tai họa ngầm cho bọn trẻ, cố hết sức bảo chúng ít chơi mấy thứ không an toàn lại.”

Anh cười dịu dàng, “Thật ra thì là chính mình ham chơi thôi.”

“Không phải nhé.” Cô lập tức cãi lại.

Anh vẫn cười nhẹ nhàng, “Sao không phải chứ, em còn không hiểu chị hay sao?”

Sau đó nên nói những gì, cô ngẫm nghĩ rồi cũng không nói lời nào, cúi đầu nhìn chân mình.

Hứa Khả đứng đó, cũng không lên tiếng.

Một lúc sau, nghe thấy Thẩm Thanh Hà ở trong nhà hô lên, “Ăn cơm thôi, tất cả vào chỗ nào.”

Hôm nay Thẩm Thanh Hà rất cao hứng, đặc biệt lấy ra một chai rượu Mao Đài lâu năm đặt lên bàn, nói, “Hiếm khi hôm nay Hứa tổng đến chơi, bảo bối mười mấy năm cất giữ của tôi cũng có thể được dùng đến rồi.” Nói xong rót đầy ly rượu nhỏ trước mặt Hứa Khả. Ngại vì hôm nay có mặt cấp dưới nên Thẩm Thanh Hà vẫn gọi Hứa Khả là “Hứa tổng”, nếu như đi riêng với nhau thì phần lớn là gọi thẳng tên, dù sao tuổi tác hai người cũng không cách nhau quá nhiều, lại hợp ý nhau.

Hứa Khả nâng ly rượu, cười rất cởi mở, “Thẩm đại ca nói vậy quá khách sáo rồi. Chỉ cần một câu của anh thôi, làm anh em sao có thể từ chối, huống hồ còn bảo em đến ăn ngon uống ngon nữa.”

Thẩm Thanh Hà cười ha ha, nói với Trương Lâm, “Đừng thấy cậu em này tuổi còn trẻ, cách xử sự rất là hiệp nghĩa đấy nhé, trông tửu phẩm biết nhân phẩm, uống rượu cùng cậu ấy là vui nhất, mấy người chúng ta hôm nay không say không về, uống cho đã một bữa.”

Trương Lâm cũng cười nói, “Hứa tổng đến, hôm nay anh vui, nên theo ý anh hết.”

Thẩm Thanh Hà lại nói với Khương Doãn Nặc, “Cô Khương, cậu em trai này của cô rất không đơn giản nhé, tuổi còn trẻ vậy mà đã có thể một mình đảm đương công việc, đối nhân xử thế không hề tự cao, vẫn chưa tới ba mươi tuổi mà đã có thể làm được như thế này là đã rất không dễ dàng rồi.”

Khương Doãn Nặc cười nói, “Không giỏi đến mức như anh nói đâu, lúc nhỏ cậu ấy nghịch lắm, gây họa không ít đâu, đánh không lại người ta cũng phải liều mình, tính bướng lắm.”

Hứa Khả ngồi bên cạnh, lúc này cười nói với cô, “Thế nào, bắt đầu moi móc gốc gác của em rồi?”

Mọi người cũng đều cười theo.

Lưu Hâm thầm nghĩ, đây mới giống hai chị em chứ, vậy cái người mấy ngày đầu mới gặp không hề nói chuyện kia là thế nào.

Thẩm Thanh Hà nói, “Ba tuổi trông lớn, bảy tuổi trông già, cậu này thì phải như vậy. Kinh doanh làm ăn thì phải nóng tính một chút, sống kìm nén như thế thì có ý nghĩa gì.”

“Đúng lắm,” Hứa Khả cười nói, “Đàn ông ấy mà, nhất thời té ngã không sao, nhưng không thể cả đời bị người khác quản chế, nếu không cuộc sống nhạt nhẽo lắm!”

Thẩm Thanh Hà gật đầu, nâng ly rượu lên, “Mọi người cạn nào.”

Mấy người đàn ông trên bàn thay phiên nhau mời rượu, Hứa Khả uống liền mấy ly. Khương Doãn Nặc thấy vậy, bất giác lo lắng, nhưng thấy mọi người đang rất hưng phấn thì cũng không tiện nói rõ, chỉ âm thầm kéo áo anh.

Hứa Khả nghiêng đầu nhìn cô, ý cười vương vấn giữa trán, trong lòng cô liền rung động.

Anh lại tiến lại gần cô thêm một chút, thấp giọng nói, “Yên tâm, em không sao.”

Hương rượu nồng đậm thuận theo hơi thở của anh lan tỏa đến, cô bất giác liếc anh một cái, ra vẻ tức giận lại ẩn chứa nét hờn dỗi, nhưng cô lại không hề hay biết.

Thẩm Thanh Hà vội hỏi, “Sao thế?”

Hứa Khả nâng ly rượu lên uống một ngụm lớn, “Không sao, mấy ngày nay bị cảm, chị ấy không cho em uống nhiều.”

Thẩm Thanh Hà cười khà khà nói, “Cảm cúm chứ gì, không thành vấn đề,” nói rồi chỉ về đĩa thịt dê lớn trên bàn, “Ăn cái này nhiều vào, bảo đảm ngày mai cậu sẽ hết cảm.”

Trương Lâm nhìn nhìn Hứa Khả, rồi lại nhìn Khương Doãn Nặc, tự khen, “Hai chị em này tình cảm thật tốt. Hứa tổng, chị cậu cũng là lo lắng cho cậu thôi. Nếu sau này kết hôn rồi, bên gái mà chua ngoa một chút, không chừng sẽ công khai phê bình trên bàn cơm luôn ấy chứ.”

Thẩm Thanh Hà lườm chị ta một cái, “Tưởng ai cũng đều như bà sao?”

“Tôi đã nói rồi, hôm nay mặc kệ ông”, Trương Lâm xì một cái, đột nhiên lại nhớ ra chuyện gì, quay qua hỏi Hứa Khả, “Hứa tổng vẫn chưa có bạn gái đúng không?”

Lưu Hâm vội tiếp lời, “Không có, dù sao em cũng chưa thấy bao giờ,” rồi lại cười đùa rằng, “Thế nào, chị Trương, chị muốn làm bà mai? Nếu có đám nào tốt thì mau giới thiệu cho sếp của em đi, anh ấy độc thân cũng

không sao, chỉ là đám nhân viên cấp dưới học theo, công ty bọn em sắp thành miếu hòa thượng rồi.”

Trương Lâm cười nói, “Điều kiện của Hứa tổng tốt như vậy, không sợ không tìm được đám tốt, chỉ là vẫn chưa hạ quyết tâm mà thôi.”

Hứa Khả nói, “Việc này tạm thời không vội.”

Thẩm Thanh Hà lại nói, “Sao lại không vội chứ, người ta nói thành gia lập nghiệp, thành gia trước, lập nghiệp sau, bây giờ sự nghiệp của cậu cũng phát triển ngon lành, đã đến lúc nghĩ đến vấn đề hôn nhân rồi, hơn nữa...” ông ta cười nói, “Đàn ông ấy mà, cũng phải giải quyết vấn đề sinh lý chứ.”

Lưu Hâm không thể nhịn được “phụt” cười một tiếng, thầm nghĩ lão già này hôm nay uống nhiều rồi đây.

Ngược lại Hứa Khả không hề để ý chỉ cười cười, không nói gì.

Khương Doãn Nặc ngồi một bên nghe qua loa, cũng không rõ bản thân lúc này là tâm trạng gì.

Chỉ nghe thấy Trương Lâm nói tiếp, “Chỗ tôi có một ứng cử viên rất được, cảm thấy rất hợp với Hứa tổng, là con gái của bạn tôi. Cô bé là MC của đài truyền hình kinh tế trong thành phố, thạc sĩ tiếng Anh, rất xinh đẹp, dáng người cao gầy, nhân phẩm cũng không có gì để nói. Nếu Hứa tổng có thời gian thì tôi giúp hai người liên lạc nhé?”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Thân Thế Già Trước Trái Tim

Trương Lâm nói muốn giới thiệu bạn gái cho Hứa Khả ngay trên bàn ăn.

Hứa Khả khẽ nhấm rượu, chỉ hờ hững cười nói, “Hiện giờ công việc đang bận rộn, không rảnh nổi, không có thời gian nghĩ đến những việc này, cũng không muốn làm người ta lỡ dở.”

Trương Lâm vừa nghe thấy câu này, có lẽ ước chừng không còn cơ hội, tuy trong bụng thất vọng, nhưng nếu tiếp tục nói nữa thì sẽ mang ý ép buộc, thế là nói đùa rằng, “Hứa tổng, không phải cậu đã có bạn gái rồi đấy chứ?” Nói xong, chị ta lại nhìn Khương Doãn Nặc, “Cô Khương chắc là biết nhỉ.”

Khương Doãn Nặc cười nói, “Tôi cũng không rõ nữa, mấy việc này cậu ấy chưa bao giờ nói nhiều với tôi, có điều mấy hôm trước tôi có gặp một người, có thể đúng là như vậy.”

Thẩm Thanh Hà lập tức tiếp lời, “Thấy chưa, một anh chàng đẹp trai thế này sao lại không có bạn gái chứ, chị Trương của cậu chỉ biết lo lắng vớ vẩn thôi.”

Hứa Khả cười cười, không vội khẳng định, cũng không muốn thanh minh, chỉ hời hợt đổi đề tài, đám đàn ông trên bàn liền nói đến tình hình trong công xưởng.

Nhưng trái tim Khương Doãn Nặc lại đặt ở vấn đề đó, cứ thắc mắc mãi.

Trong hơn hai mươi năm nay, thời gian gặp nhau tuy ngắn ngủi nhưng cũng tận mắt chứng kiến anh từ một cậu bé trở thành một chàng trai bồng bồng khí thế của năm đó, rồi lại dần dần trở thành một người đàn ông tâm tư khó dò của hôm nay, song sau này, rốt cuộc sẽ trở thành một người của người khác, sẽ không bao giờ chung đường với cô nữa.

Cảm giác hụt hẫng dâng trào chặn ngay trước ngực, muốn ngừng nhưng không được.

Song cô cũng không thể làm gì được, vô cùng bất lực, chỉ có thể hết lần này đến lần khác khinh thường và giấu cọt chính mình.

Cho đến khi ra khỏi nhà Thẩm Thanh Hà, cô vẫn đắm chìm trong tâm trạng cô đơn này.

Hai người mua thức ăn rồi đi bộ trở về nhà.

Ánh mặt trời bao nhiêu ngày không thấy đã ló dạng khỏi tầng mây, nhiệt độ không khí dường như tăng cao, nhũ băng kết dưới mái nhà tan thành nước tí tách rơi, do vì hộ dân thừa thốt nên trên đường vẫn là tuyết trắng sạch sẽ đơn thuần, thi thoảng có vài hàng dấu chân ngoằn ngoèo in trên mặt tuyết, vô cùng bắt mắt.

Tâm trạng Hứa Khả dường như rất tốt.

Khương Doãn Nặc cho tay vào trong túi da, sờ thấy một cái túi gấm. Trước khi đến đây, cô đã mang theo nó.

Cô lấy chiếc túi gấm đựng nhẫn từ trong túi xách ra đưa cho anh.

Hứa Khả cau mày, “Gì thế?”

“Nhẫn đó.”

Khoảnh khắc nhận lấy túi gấm, trên mặt anh hiện ra vẻ nghi ngờ, lại giống như một sự lựa chọn.

Cuối cùng anh không nhịn được lên tiếng, “Nhẫn gì?”

“Lần trước nói với cậu là mẹ bảo tôi mang về đưa cậu còn gì.”

Bấy giờ Hứa Khả mới sáng tỏ. Anh không mở ra xem thử, mà trực tiếp nhận lấy rồi cho vào trong túi.

Khương Doãn Nặc cúi đầu nhìn đường, lớp tuyết bị giẫm đạp kêu răng rắc, cô nói, “Không phải bảo cậu giữ, là muốn tặng người khác, ví dụ như... Chu Tiểu Toàn.” Cô vô cùng chán ghét bản thân mình thiếu định lực như vậy, hết lần này đến lần khác thăm dò, dốc hết tâm trí.

Anh hỏi ngược lại, “Tại sao phải đưa cho cô ấy?”

“Cậu nói xem?” Cô cười như không có chuyện gì, “Tôi chỉ lấy ví dụ thôi, nếu không phải cô ấy, thì có lẽ là một người nào khác.”

Anh không nói gì.

Dường như cô nghe thấy, có người đang thở dài thật sâu trong tận đáy lòng.

Cô không biết đó là ai, có thể là cô, có thể không phải, cũng có thể không phải ai hết.

Cô lại nói, “Công việc quan trọng, gia đình cũng quan trọng, gặp được người thích hợp thì xác định luôn đi. Chu Tiểu Toàn... cũng là một cô gái rất được.”

Anh gật đầu, “Chu Tiểu Toàn, quả thật rất được.”

Trong lòng cô tắc nghẽn, không muốn nói gì nữa, chỉ trả lời qua quýt, “Ừ, rất được.”

Giây phút ấy, tâm trạng tốt đã hoàn toàn biến mất.

Thời tiết chuyển nắng, đường cao tốc có lẽ sắp được thông rồi.

Đối thoại giữa hai người họ càng ngày càng ít, may mà có tivi có thể xem, cũng không đến mức không có việc gì làm.

Tối đến, Trần Tử Sâm gọi điện, nói là thời tiết tốt lên sẽ đến ngay.

Khương Doãn Nặc chuyển lời với Hứa Khả, anh chỉ khẽ đáp một tiếng.

Cô nhìn tập giấy tờ trên kỷ trà, trong đó có hợp đồng Trần Tử Sâm đã lập trước, song Hứa Khả vẫn chưa từng mở ra coi.

Khí sắc của anh không được tốt, có lẽ là vì đã uống rượu, rồi lại cả ngày không uống thuốc.

Khương Doãn Nặc rót cho anh ly nước, cầm viên thuốc đưa qua, anh chỉ ngó một cái mà không dùng tay nhận lấy, ngược lại còn hơi mất kiên nhẫn nghiêng đầu đi, ý bảo cô đã che mắt màn hình tivi rồi.

Giống như một đứa trẻ vậy.

Cô dứt khoát dùng cả người che trước mặt anh, “Uống thuốc,” cô ra lệnh, “Nhớ phải uống nhiều nước vào.”

Anh lười nhác ngồi đó, cánh tay đặt lên lưng ghế sofa, không hề nhúc nhích, chỉ hơi mở miệng ra.

Cô bó tay với anh, đưa viên thuốc đến bên miệng anh, nhưng anh lại khép miệng lại. Đợi cô di chuyển viên thuốc đi, anh lại há miệng ra. Cô tức

giận trừng anh, mà không hề phát hiện tư thế hiện tại của hai người mờ ám đến mức nào.

Cô đứng giữa hai chân anh, chỉ cần hơi dang tay ra là anh liền có thể ôm trọn lấy cô.

So với kiểu ngồi biếng nhác, ánh mắt anh lại rõ ràng mà sâu xa. Anh cầm lấy điều khiển, từ từ chỉnh nhỏ âm lượng tivi xuống.

Những việc này, đều khiến cô căng thẳng một cách khó hiểu.

“Bỏ đi,” cô ra sức đặt ly nước xuống kỷ trà, xoay người đi vào phòng bếp.

Vào lúc này, không biết có thể làm gì ở trong bếp, móc điện thoại ra gọi cho Trần Tử Sâm.

Không ai nghe máy.

Hành chết người ta rồi, cô nghĩ.

Một lúc lâu sau, Hứa Khả thấy cô vẫn chưa ra, bèn ở trong phòng gọi cô, “Này,” anh nói, “Giận thật rồi à?”

Cô lại bấm gọi mấy lần nữa, vẫn không ai nghe máy.

Hứa Khả sờ sờ trán, tiếp tục nói, “Chị ra đây, em có chuyện nói với chị.”

Cô không muốn để ý đến anh, hai tay chống trên bệ cửa sổ, ngẩng nhìn bầu trời đêm bên ngoài, trắng sáng sao thưa.

Tiếp tục ở đây như vậy không phải là cách, cô nghĩ thầm. Thật ra phía sau còn một câu nữa, cô không dám nghĩ nhiều.

Câu nói đó chính là, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Cô có dự cảm như vậy, hơn nữa, còn vô cùng mãnh liệt.

Thế nên, chỉ cần đường cao tốc được thông, cô sẽ lập tức đi ngay, có thể đi sớm chừng nào thì đi.

Nghĩ đến đây, cô gần như lại có chút sức lực, thế là chậm rãi đi ra, đối diện với anh, “Chuyện gì?”

“Ngồi đi,” Hứa Khả hếch cằm, tỏ ý bảo cô ngồi xuống.

Đột nhiên cô cảm thấy, tình hình này giống như sắp bị sếp giáo huấn vậy. Không khỏi làu bàu trong lòng, thời gian làm việc không dài, mà khí thế lại lớn như vậy, không biết lát nữa liệu có mở miệng lên giọng không nữa. Cô không hề muốn khuất phục, nhàn nhã ngồi lại trên sofa, tiện tay lôi gối ôm vào trong lòng, “Nói đi.”

Ánh mắt Hứa Khả vẫn dán chặt vào màn hình tivi, đi thẳng vào vấn đề, “Trần Tử Sâm này không thích hợp với chị.”

Khương Doãn Nặc bất giác ngậy người, cô thật sự không ngờ tới anh sẽ đề cập đến chủ đề này, đành phải nhanh chóng đáp lại, “Tôi cảm thấy rất tốt.”

Anh cười như không cười khẽ hừ một tiếng, hỏi, “Ở bên nhau được bao lâu rồi?”

Cô ngẫm nghĩ, nói một cách rất chắc chắn, “Sáu năm rồi. Cho nên, vấn đề thích hợp hay không, tôi biết rất rõ.”

“Sáu năm...” Anh thấp giọng lặp lại, “Sáu năm mà vẫn không thể hiểu được một người? Mấy năm này chị sống uống phí rồi.”

Cô sững người, lạnh lùng nhả ra mấy chữ, “Chuyện của tôi, không cần cậu lo.”

“Vẫn là cái tính khí đó,” anh mặt không biến sắc mà nhận xét, “Không tiến bộ chút nào, dăm ba câu đã có thể khích được chị. Bất cứ cảm xúc gì cũng đều hiện trên mặt, sợ người khác nhìn không thấu chị sao?”

Cô tức tối quay mặt đi xem tivi, không muốn đếm xỉa đến anh.

Nhưng Hứa Khả lại nói tiếp, “Con người Trần Tử Sâm này, cũng không thể nói là anh ta kém cỏi, chỉ là thích tính toán mà thôi. Thích tính toán cũng không có gì sai, nếu thật sự tốt với chị thì dù có tính toán đến mấy người ta cũng sẽ không tính toán lên đầu chị. Tiếc là, anh ta căn bản không để tâm đến chị.” Anh nghiêng mặt ngó cô, “Khương Doãn Nặc, rốt cuộc thì chị toan tính chuyện gì? Chọn tới chọn lui lại tìm một người như vậy?”

Câu nói này, Khương Doãn Nặc nghe mà ít nhiều thấy hoang mang trong lòng, “Người này thì làm sao? Anh ấy là anh rể tương lai của cậu đấy.” Lời vừa nói ra, trái tim cô cũng tức thì đập loạn nhịp, nhưng miệng thì vẫn biện minh, “Anh ấy đối với tôi rất tốt, cậu không biết đâu.”

Hứa Khả đột nhiên cười phá lên, “Đối với chị rất tốt. Tuyết rơi ngập trời vớt chị một mình ở bến xe, ở lại nhà em bao nhiêu ngày như vậy, anh ta đã gọi cho chị mấy lần, không cần em nói, tự chị nghĩ thử xem. Em không tin là chị ngu đến nỗi vậy, chẳng phải chị rất nhạy cảm hay sao? Chẳng phải chị suy nghĩ rất nhiều hay sao? Chẳng phải chị rất chú ý hay sao? Sao đến trước mặt anh ta thì lại giống như một kẻ ngốc vậy.” Anh nhíu mày mỉa mai, nói từng chữ một, “Đây chính là điều chị theo đuổi, có thể mang đến cảm giác an toàn, thứ gọi là tình yêu hay sao?”

“Ấu trĩ.” Khương Doãn Nặc hừ lạnh, “Không phải mỗi một mỗi tình đều phải oanh liệt khó chia khó lìa hay sao, giày có vừa chân hay không chỉ

có mình biết.”

Hứa Khả không lấy đó làm điều, nhắc đôi chân dài đặt lên kỷ trà, “Chị cứ dối lòng đi. Con người Trần Tử Sâm như vậy, lần trước lúc ăn cơm em đã nhìn thấu anh ta rồi, nếu may mắn hơn một chút, sẽ là một người làm ăn giỏi, suy nghĩ rất linh hoạt, chỉ có chị là không có tâm cơ như vậy, còn không bị anh ta lừa bỡn hay sao. Em nói cho chị biết, cho dù chị chán ghét em cũng được, em vẫn phải nói, tránh xa anh ta ra, mau chia tay đi.”

Đoạn đối thoại làm Khương Doãn Nặc vô cùng quần bách, ngữ khí cũng khó chịu hơn, “Phải, chỉ có cậu là giỏi, người khác đều là kẻ ngốc. Hứa Khả, tôi cũng nói cho cậu biết, cả đời này tôi ghét nhất là có người tự cho mình đúng, thay tôi an bài cuộc sống, tôi không cần. Cho dù bây giờ tôi ngốc cũng được, sau này tôi và anh ấy chia tay cũng được, đều là tôi tự nguyện, việc này không đến lượt cậu nhiều chuyện.”

Hứa Khả nhìn cô hồi lâu, mới hờ hững lên tiếng, “Cũng đúng, từ nhỏ chị đã ngang bướng, người ta bảo chị đi về hướng đông, chị nhất định phải đi về hướng tây. Nhưng chị cần phải đối xử với em như vậy sao?”

Nói xong, anh dường như thở dài một tiếng.

Khương Doãn Nặc tắt tivi, “Khuya rồi, đi ngủ.”

Hứa Khả ngồi trên sofa không nhúc nhích, bỗng nhiên nói, “Chị cho rằng, chị cho rằng hôn nhân là gì? Không phải trò đùa, cũng không phải kích động nhất thời, mà trong đó có trách nhiệm, có lời hứa giữa hai bên và cả sự ăn ý về mặt tinh thần. Trong cuộc sống không phải chỉ có tình yêu, đích thực không sai, còn có sự tin tưởng, lương tri và nhân tính. Kết hôn là chuyện cả đời, chị đã suy nghĩ nghiêm túc hay chưa? Đừng cứ cả ngày mơ hồ không rõ, tự mình suy xét lại đi.”

Động tác của Khương Doãn Nặc hơi dừng lại, sau đó ném chăn lên sofa, “Hôm nay tôi ngủ ở đây, cậu ngủ trên giường đi.”

Hứa Khả không nói gì, đi thẳng đến bên giường nằm xuống, thân hình hơn một mét tám mấy đê liên đều nhét mình trên sofa dài chưa tới mét bảy, quả thật rất khó chịu.

Tắt đèn, nhưng lại không dễ gì ngủ đợc.

Trong bóng tối, đột nhiên nghe thấy anh nói, “Khương Doãn Nặc, chị không thể khiến em bớt lo hơn một chút sao?”

Trở mình, nằm quay mặt vào tường, cô nghĩ, Hứa Khả, cậu không thể khiến chị từ bỏ tâm tư này sao?

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ký Ưc Thức Tình

Sự tàn sát của bão tuyết dường như đã qua đi, dưới chân cuối cùng cũng hiện ra màu đen của đất. Bầu trời ướt át tựa như màu mực nhạt, thấm thấu vào sự vắng lặng vô bờ. Mặc dù nhiệt độ đã tăng, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Khương Doãn Nặc đi đến bến xe khách địa phương, trước cửa sổ nhỏ bán vé đã xếp thành một hàng dài. Bước lên trước hỏi thăm, con đường quay về cuối cùng đã được thông thoáng vào sáng nay. Cùng với cả hàng chầm chậm nhích lên phía trước, tâm trạng cô hoàn toàn không giống với những người sắp được về nhà hoặc vội rời khỏi nhà. Đây là một loại tâm trạng bần khoản và dẫn vật, giống như bùn lầy dưới chân, lôi kéo dính dớp, không rõ ràng không dứt khoát, khiến lòng người sinh chán ghét.

Lúc cô ra khỏi nhà, anh vẫn còn đang ngủ.

Đi qua bên cạnh giường, cô tỉ mỉ nhìn anh một cái. Lông mày anh hơi chau lại, cũng không biết là đang mơ thấy gì. Chỉ có những lúc thế này thì anh mới để lộ ra vẻ mặt ngây thơ của một đứa trẻ giống như cách đây từ rất lâu.

Cô muốn ôm anh vào lòng, vỗ về anh giống như đối với con mình vậy.

Thím ở khu bán vé hỏi cô, “Chuyến mấy giờ?”

Cô ngẫm nghĩ, “Một tiếng sau còn có chuyến nào không?”

“Hết rồi, chuyến trưa thì còn.”

Nhét vé xe vào trong túi áo khoác, thời gian vẫn còn sớm, thế là cô đến chợ, mua một đồng hồ ăn. Sau đó đến tiệm thuốc nhỏ bên cạnh, chọn vài loại thuốc thường dùng, lúc này mới chậm rãi trở về nhà.

Trên đường, trời lại mưa rả rích.

Trời càng ngày càng mưa lớn, đi đến dưới lầu nơi ở, cách màn mưa, nhìn thấy có một người đang ở lối đi của tòa nhà. Người ấy ngây ngốc nhìn trời mưa, không biết đang nghĩ gì. Có lẽ là mới thức dậy, tóc anh hơi rối, người khoác vội chiếc áo khoác mỏng mặc ở nhà, trong tay đang cầm một chùm chìa khóa.

Cô từ mái hiên bên cạnh đi vòng qua, lúc này Hứa Khả mới nhìn thấy cô.

“Chị đi đâu vậy?” Anh hỏi. Cúi đầu nhìn thấy trong tay cô đang cầm túi nhựa, anh lập tức đón lấy, “Không phải nhà vẫn còn đồ ăn sao?” Điện thoại và ba lô của cô vẫn còn vứt ở nhà, anh biết cô sẽ không đi xa. Nhưng lại lo lắng sau khi cô trở về không vào nhà được nên đành phải ngây ngốc đợi ở dưới lầu.

“Một mình cậu ở nhà đều không muốn mua thức ăn,” cô nói. Đưa tay sờ tóc, từng sợi bết vào nhau, đã ướt nhẹp.

Anh trầm mặc hồi lâu, rồi hỏi, “Chị mua vé xe hôm nay rồi?”

“Ừ.”

Hai người vào nhà, Khương Doãn Nặc treo áo khoác bên cạnh máy điều hòa để hong khô, Hứa Khả lấy một chiếc khăn lông khô đưa đến.

Cô muốn đưa tay nhận lấy nhưng lại nghe anh nói, “Để em lau giúp chị.”

Cô chần chừ, nhưng vẫn đi đến trước mặt anh.

Anh dùng khăn lông giúp cô tỉ mỉ lau tóc, động tác nhẹ nhàng, hơi ẩm trong tay, xuyên qua khăn lông thấm sang từng chút một.

Cô cúi đầu, mắt dán lên hàng cúc trên áo sơ mi của anh, áo sơ mi hoa văn màu trắng, cúc áo màu trắng nhạt.

“Không dễ lau khô đâu, để lát tôi đi gọi đầu.” Cô thấp giọng nói.

Anh dừng lại, đưa khăn lông cho cô, “Hôm nay đừng đi. Mai em về công ty, tiện đường đưa chị về luôn.”

“Tôi...” cô hơi đứng sang bên cạnh, “Tối nay tôi còn có việc, hẹn với người ta rồi.”

Anh nhất thời không lên tiếng, qua một lúc mới nói, “Lúc này Trần Tử Sâm gọi điện, nói hôm nay sẽ đến. Chị không đợi anh ta sao?”

Cô ngẫm nghĩ, “Không đợi nữa, tối nay tôi có hẹn với Quan Dĩnh.”

Đột nhiên nghe thấy anh cười khẽ, anh nói, “Không ở thêm được dù chỉ một ngày? Chị không muốn nhìn thấy em đến thế sao?”

Cô bỗng chốc ngây người, một lúc lâu sau, cô cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, mới hơi bình tĩnh trở lại. “Vẫn chưa ăn sáng, cậu muốn ăn gì? Nấu miến được không?” Nói rồi liền định đi vào phòng bếp.

Cổ tay bị người ta nắm chặt. Anh không nói gì, yên lặng ngắm cô.

Nhưng cô không dám nhìn vào mắt anh, chỉ ra sức muốn thu tay về, “Cậu không muốn ăn miến? Hay là nấu cháo ăn nhé.”

Giảng co hồi lâu, cuối cùng anh cũng buông cô ra, khẽ thở dài, “Không ăn nữa, em đến xưởng đây.” Anh cầm hợp đồng trên kỷ trà lên tùy

tiện lật xem, lại lập tức cười nói, “Tên nhãi này, ra sức ép giá với em.”

Như có mục đích, anh hỏi cô, “Có phải em nên nể mặt chị mà đồng ý với anh ta?”

Trong lòng Khương Doãn Nặc sớm đã hỗn loạn, chỉ đứng ở đó mà không lên tiếng.

Anh nhìn cô một cái, rồi cầm áo khoác đi ra ngoài.

Cửa được đóng lại.

Dạ dày bỗng nhiên đau thắt một trận, cô khom người, chậm chậm dựa vào chiếc bàn bên cạnh. Một lúc lâu sau mới cảm thấy dễ chịu hơn chút. Sau khi ngồi ngẩn ngơ một hồi lâu, cô phân loại thức ăn mua về và cho vào tủ lạnh trước, rồi lại thu dọn đồ đạc của mình. Tóc vẫn còn bết, thế là cầm đồ đi vào phòng tắm.

Mở vòi sen, nước ấm vừa phải, cô thần thờ đứng đó, để mặc cho nước xối xuống người.

Cô khẽ nói một tiếng, “Hứa Khả...”

Đáy lòng truyền đến nỗi đau âm ỉ, cô lại lặng lại, “Hứa Khả...” hai chữ này, chính là vết thương đang tồn tại.

Nước mắt tràn ra khóe mi, dần dần không thể kìm nén, cuối cùng cô bật khóc thành tiếng.

Trên đời này, không biết có ai sẽ chết vì khóc hay không, nếu có thể như vậy, có lẽ cũng tốt.

Đứng dưới vòi sen nghĩ ngợi lung tung, mãi đến khi nước xối lên người lạnh thấu xương, cô mới chợt hoàn hồn. Có thể là nước nóng trong

bồn nước đã hết, liền muốn đi tắt vòi sen. Thế nhưng vặn thế nào cũng không được, ngược lại nước càng bắn ra mạnh hơn.

Trừng mắt nhìn dòng nước tuôn trào dữ dội không chút lý lẽ, cô càng thêm phiền não, nước mắt liền trút ra giống như dòng nước này, tựa như muốn cuốn trôi hết thảy nỗi lòng tích tụ trong mấy năm nay. Cô vừa khóc, vừa quấn bừa một chiếc khăn tắm, nghĩ xem có thể tìm được dụng cụ nào để sửa nó hay không, hoặc là đập nát nó đi.

Cô mở cửa phòng tắm định đi ra, nhưng lại ngây ngốc đứng im tại chỗ.

Cái người mà cô âm thầm gọi tên vô số lần ở trong lòng ấy, lúc này đang ngồi trên sofa trong phòng khách, nhìn cô.

“Chị ở trong đó rất lâu.” Anh nói.

Nhân lúc hoảng loạn, cô muốn khép cửa lại, nhưng anh đã đi đến.

Anh nhìn cô, “Chị khóc cái gì?”

Cô không dám nhìn vào mắt anh, khẽ cúi đầu, “Cậu... sao lại về rồi?”

Anh không trả lời, vẫn cứ hỏi, “Tại sao phải khóc?”

Nước mắt chỉ lặng lẽ rơi xuống, nện xuống mu bàn chân trần, cô không biết nói gì mới phải, chỉ im lặng.

Phía sau, chỉ có tiếng nước, liên tục không dứt, dường như cả thế giới chỉ còn lại âm thanh duy nhất như vậy.

Tóc cô ướt đẫm nước, trong mắt vẫn còn ánh nước, da thịt bị hơi nước ngấm vào, tỏa ra ánh sáng êm dịu mờ nhạt, cơ thể dưới lớp khăn tắm trắng muốt đã ướt một nửa, khẽ nhấp nhô theo hơi thở.

Anh không thể không dời mắt về phía vòi sen đang chảy nước ào ạt, tay chống cửa di chuyển, sau đó dùng sức nắm chặt mép cửa.

Thật lâu sau, cuối cùng cô cũng mở miệng, vẻ mặt đã bình tĩnh hơn nhiều, cô nói, “Vòi nước không đóng được nữa.”

Anh thầm thở phào nhắm mắt lại, đáp, “Có thể là vòng đệm cao su bên trong đã bị lão hóa, đổi cái khác là được.” Anh cho tay vào trong túi quần dài, lúi lại phía sau, “Mặc đồ vào, đừng để bị lạnh.”

Anh đứng ở bên ngoài, nhìn cô khẽ khép cửa lại.

Tay đặt trên tay nắm cửa lạnh lẽo, tim đập thành thịch, cô như trút được gánh nặng.

Nhưng cửa lại bị người ta đẩy ra.

Cô nhất thời không đề phòng, lúi về sau mấy bước.

Ánh đèn trong phòng tắm lờ mờ yếu ớt, bên ngoài là sắc trời sáng tỏ mà chân thực, anh đứng lặng bên cửa, tựa như đứng ngay tại nơi giao nhau của hai thế giới, cô nhìn không rõ mắt anh, nhìn không rõ biểu cảm trên mặt anh.

Anh đi thẳng về phía cô.

Lúi mãi đến trước bồn rửa mặt thì đứng lại, cô cưỡng ép mình bình tĩnh tâm trạng, thấp giọng nói, “Ra ngoài.”

Anh cúi đầu nhìn cô chăm chăm, tỉ mỉ quan sát cô, không muốn nói bất cứ điều gì.

Bên cạnh, những tia nước lạnh lẽo như mưa bụi bắn lên người cô, nhưng lòng bàn tay cô lại mướt mồ hôi lạnh.

Cô hơi ngẩng mắt lên, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc cúc trên áo sơ mi của anh, màu trắng, hơi trong suốt, lên trên nữa là xương quai xanh của anh...

Cô nhìn thấy vết hằn anh hơi động đậy, trên trán cô nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn.

Môi anh gần như hơi khô nẻ, tiếp xúc hơi thô ráp dần lan đến má cô. Hơi thở nóng hổi tỏa lên mí mắt cô, sống mũi, quen thuộc như thế, dễ dàng có thể gọi lại tất cả những ký ức tận nơi sâu thẳm nhất, ví dụ như một sáng sớm ngượng ngùng mà tươi đẹp nào đó, hoặc là, một đêm tối tuyệt vọng mà mê loạn nào đó.

Tiếng nước lọt vào trong tai, giống như tiếng sấm, âm vang không dứt.

Cô chống tay lên ngực anh, vội vàng quay mặt đi, anh ở gần đến thế, dường như cướp đi tất cả không khí xung quanh, trong đầu cô là một khoảng mơ màng, giống như rơi vào giấc mơ khiến người ta choáng váng.

Anh khẽ đứng thẳng người lên, không cưỡng ép cô nữa, chỉ dùng tay ôm chặt vòng eo nhỏ bé của cô, đợi hô hấp gấp gáp của cô dần dần bình ổn, mới lại cúi đầu xuống, bước tới từng chút một, ngậm chặt môi cô.

Cô vươn tay đánh anh, nắm đấm đập lên vai anh, hơi đau, có điều vẫn ổn.

Nụ hôn này, chỉ nhẹ nhàng thăm dò, trần trọc day dứt, không may mắn mang tí thô bạo xâm chiếm nào, lại khiến cô không biết làm thế nào mới tốt.

Sức của anh rất lớn, nhưng động tác lại cực kỳ nhẫn nại mà tỉ mỉ, gần như đang âm thầm vỗ về vết thương nơi đáy lòng cô.

Bàn tay nắm thành nắm đấm bất giác mở ra, rơi xuống, yếu ớt ấn lên ngực anh.

Trái tim anh đập mạnh dữ dội, hoàn toàn khác với nhịp hân của anh. Cô dần dần đắm chìm trong hơi thở dịu dàng như vậy, dường như đã đánh mất chút sức lực cuối cùng, cơ thể run rẩy theo nhịp tim của anh, môi theo động tác của anh, vô thức bắt đầu dán chặt và mút mát.

Anh rên khe khẽ, không thể kìm chế kích động, kéo mạnh cô vào lòng. Khăn tắm lộn xộn, nửa che nửa đậy, cô giống như một vốc nước ấm nóng thơm mát, chậm chậm chảy và xâm nhập vào da thịt anh, an ủi cảm xúc nóng nảy của anh, rồi lại biến mất rất nhanh, tỉ mỉ mà dịu dàng, giống như niềm ngọt ngào đã từng có.

Cô không biết tại sao lại bắt đầu vùng vẫy ngăn cản một cách yếu ớt, vươn tay kéo chặt chiếc khăn tắm sắp sửa rơi xuống, chỉ muốn rời khỏi vòng tay anh.

Hô hấp của anh vẫn gấp gáp như thế, nhưng không mãnh liệt quấn quít lấy cô như ban nãy. Anh đưa tay vuốt ve tóc cô, âm giọng trầm khàn, “Đừng như vậy. Nặng Nặng, chị đừng như vậy.”

“Buông tôi ra đi,” ngữ khí của cô nghe giống như là van xin.

Anh đâu có nữ, làm sao mà buông được, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn cô.

Má cô vẫn còn ửng hồng xinh đẹp, nhưng cố gắng khiến cho cơ thể cứng ngắc, ra sức muốn khôi phục sự xa lạ trước đây.

Anh thở dài, ôm cô lên đặt trên bồn rửa mặt.

Hai tay chống hai bên người cô, anh tì trán lên vai cô, hít thở thật sâu.

“Hãy quên tôi đi.” Cô nói khẽ, “Tôi và...”

“Đừng nói nữa.” Anh thấp giọng ngắt lời cô, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi trên sợi dây chuyền bạc mảnh đeo trước ngực cô, mặt dây chuyền đó vẫn giấu dưới chiếc khăn tắm.

Anh đưa ngón tay kẹp sợi dây chuyền ấy, muốn giựt nó ra, nhưng lại bị cô kiên quyết ngăn lại.

“Của anh ta tặng?” Câu nói này đã quanh quẩn giữa kẽ răng nhiều lần, cuối cùng anh vẫn hỏi ra khỏi miệng.

“Phải,” cô bình tĩnh nói, “Vật đính ước, đây là vật đính ước anh ấy tặng tôi, tôi vẫn luôn đeo nó, ngày nào cũng đeo, ăn cơm, đi ngủ, lúc tắm cũng không tháo xuống...”

Anh nhìn cô chăm chăm, cổ tay đột nhiên run rẩy, giật đứt sợi dây chuyền đó, và cả mặt dây chuyền nữa, không thèm nhìn lấy mà vứt cả ra ngoài cửa.

Khương Doãn Nặc sững sờ nhìn anh. Trong lúc bàng hoàng, cô thấp thoáng nghe thấy một âm thanh vô cùng nhỏ bé, hình như rơi xuống sàn nhà bên ngoài, va chạm lạnh lạnh, lăn tròn, cuối cùng bị át đi bởi tiếng nước nặng nề.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Người Này Không Quân Tử

Khương Doãn Nặc cho rằng, người đàn ông này sẽ buông tha cho mình ở đây.

Nhưng cô đã quên, trong tính cách của anh, có phần tử xấu xa mà cô từng ghét nhưng khó mà phòng bị, chỉ là theo sự trưởng thành của tuổi tác, chúng đã từ hiện tượng biểu trưng lúc đầu tiến hóa thành nguy hiểm bên trong không dễ phát giác của hôm nay.

Anh ném đồ của cô đi, còn cười híp mắt nhìn cô, không một chút áy náy.

“Em thu lại những lời đã nói trước đó,” anh mở miệng nói như gió thoảng mây trôi, “Chị không ngốc một chút nào, chị rất biết lôi kéo đàn ông, cả đời này, cuộc đời em bị trồng trong tay chị rồi.”

Vì câu nói cuối cùng này mà cô nhất thời ngẩn người nhìn anh, trong lòng rối bời.

Sự áy náy muốn làm cho phai nhạt được chôn giấu sâu tận đáy lòng từ trước đến nay bỗng nhiên bị người khác moi ra không chút nể tình, cô nhìn anh, cảm thấy bản thân mình đúng là tội ác tày trời, đã phạm phải lỗi lầm mà cho dù thế nào cũng không thể bù đắp, đến mức cô hi vọng nghe thấy lời nguyên rủa phẫn nộ hơn.

Cô đang trong nỗi dằn vặt đầy tự trách, giọng nói run rẩy: “Là... là tôi không đúng.”

Anh vẫn cười, tiến lại sát cô: “Chị nói thử xem, chị sai ở đâu?”

Nụ cười của anh nhẹ nhàng như vậy, giống như giữa hai người chỉ là một trò đùa con con mà thôi. Cô muốn nói cười tự nhiên với anh nhưng vĩnh viễn không làm được. Cô đã làm gì sai? Lúc đầu, không nên để mặc tình cảm của bản thân. Sau đó, không nên rời bỏ anh trong những tháng ngày mờ mịt nhất, để anh một mình gánh chịu tất cả. Cô sai ở... Nếu như, cô không ở bên cạnh Trần Tử Sâm, thì sẽ không gặp lại anh.

Quá nhiều lời nói nghẹn nơi cổ họng, nhưng cô không thể nói ra dù chỉ một chữ. Cuộc sống quá đổi kỳ lạ, đúng là cố hết sức ném cô vào hết vòng lẩn quẩn này tới vòng lẩn quẩn khác, mặc cho lý trí của cô không ngừng đấu tranh.

Anh nhẹ nhàng nhả ra bốn chữ: “Vứt không thương tiếc.”

Cô nhìn anh mà nước mắt rưng rưng.

Anh dụi dàng hỏi: “Có phải không?”

Cô vô cùng đau khổ, dùng tay che mặt, nước mắt lặng lẽ thấm ướt kẽ tay. Bỗng dưng cô thấy hận anh vô cùng, oán hận sự tàn nhẫn của anh ngay lúc này.

Thế nhưng, anh lại một lần nữa ôm cô vào lòng, cắn nhẹ lên trái tai cô, hơi thở ấm nóng phả lên cổ cô, cô không kịp né, chỉ có thể tựa vào vai anh khóc thầm.

Anh dùng tay chỉ nhẹ vào ngực cô, “Em muốn biết, chỗ này của chị, trong trái tim chị rốt cuộc muốn như thế nào.”

Cô cắn môi dưới, rồi không dám tùy tiện nói bất cứ lời nào, buồn phiền mà bất lực ngó anh một cái, rồi lại khẽ cúi đầu.

Chỉ một cái liếc nhẹ như vậy, trong lòng anh bỗng phờ phời hẳn lên.

Đôi môi anh đào đỏ mọng, khóe mắt chân mày đều ẩm ướt hồng hào, đôi tay trắng nõn mảnh mai bắc trên vai anh, rồi xuống dưới... đôi núi thẳng đứng nhấp nhô mềm mại, mềm tới mức gần như sắp dán chặt lên ngực anh. Trong phút chốc đục vọng thức tỉnh, anh chỉ muốn kéo phăng cái khăn tắm vướng víu kia xuống.

Anh không nhịn được tiến lại mạnh mẽ hôn cô, tách môi răng cô ra và tiến vào trong, không ngừng truy đuổi quẩn lầy, nghe thấy cô ở trong lòng mình hô hấp trở nên gấp gáp. Cơ thể anh ngày càng nóng lên, bất giác dùng lòng bàn tay thay cho đầu ngón tay, nhẹ nhàng nắm lấy vật mềm mại trước ngực cô, liên tục bóp nén.

Cô yêu kiều rên khẽ, lúng túng nắm chặt cổ tay anh, nhưng không đỡ lại được sức của anh, chỉ có thể nước mắt lưng tròng nhìn anh một cách đáng thương.

“Nặc Nặc, ngoan, ngoan nào...” Anh nín thở thấp giọng vỗ về cô, vừa đỡ lấy tấm lưng trần của cô, vừa tránh né tay cô, cuối cùng kéo tuột chiếc khăn tắm che trước ngực cô, đường cong xinh đẹp xuất hiện ngay trước mắt, làn da trắng nõn, đầy đặn mướt mà...

Anh nắm chặt đôi bàn tay không nghe lời của cô, nhìn cô đăm đăm, thậm chí còn đưa miệng qua, ánh mắt nóng bỏng khiến cô xấu hổ đến đỏ bừng mặt, lại không từ bỏ mà bắt đầu vùng vẫy.

Nhưng anh rất là xảo quyệt, nhân cơ hội chen vào giữa hai chân cô, ôm chặt eo cô, khi cô đang định nói chuyện thì hôn cô tới tấp, trái tai, sau gáy, anh dùng tay vuốt ve nắn bóp, lúc thì dịu dàng khi thì bá đạo lướt qua những điểm nhạy cảm trên cơ thể cô mà anh đã từng quen thuộc.

Anh vừa chạm vào cô, cô liền quên đi hô hấp, khẽ thở dốc, thân thể muốn căng cứng nhưng bản năng lại khiến cô giãn ra giống như một làn

sóng, thật không biết phải làm thế nào mới tốt, tựa như một chú cá nhỏ, nhảy đập vùng vẫy trong tay anh, rồi tiêu hao dần sức lực, mở to mắt đợi bóng tối kéo đến.

Trong màn đêm, cô cảm nhận được, là đục vọng sắp lan tràn, mê hoặc mắt người.

Nụ hôn ướt át trơn trượt xuống trước ngực cô, sự đầy đặn mềm mại khẩn thiết dụ dỗ, anh lần lượt ngậm lấy chúng, mê mết mút mát, dùng răng khê ma sát.

Hô hấp của anh cũng gấp gáp mãnh liệt như thế, dường như sắp nuốt chửng lấy cô.

Cô run rẩy, hòa tan vào trong sự nhiệt tình như vậy, bất giác đứng thẳng người về phía trước, đưa ngón tay luồn vào trong tóc anh.

Trong sự mềm mại tỏa hương thơm ngát, anh đột nhiên nảy ra ham muốn phá hoại, tiếp xúc giữa răng bỗng nhiên tăng thêm, sự đau đớn dữ dội nhưng mềm mại truyền tới đại não trong phút chốc, cô yếu ớt khê kêu một tiếng, bất giác lùi về sau giữ chặt lấy cơ thể.

Giống như một đứa trẻ phát minh ra trò chơi mới mẻ, anh cố ý giở trò, không ngừng cắn gặm cô, mỗi lần đều khiến cô kêu la oai oái mới dừng lại. Thậm chí anh còn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mặt cô, quan sát biểu cảm của cô, thăm dò giới hạn bao dung của cô đối với tính cách tinh quái của mình, hết lần này đến lần khác, lấy điều đó làm niềm vui.

Vì trước ngực sưng tấy mà cô sắp khóc thành tiếng, ra sức muốn đẩy anh ra. Bây giờ anh mới lưu luyến đứng thẳng người dậy, ôm chặt cô vào lòng, vội hít thở thật sâu.

Ngực vừa ướt vừa đau, tì lên áo sơ mi của anh hoặc ép chặt, nhẹ nhàng tiếp xúc, lúc thì lạnh lẽo lúc lại nóng rực, mang lại sự thoải mái tê dại càng

khó chống cự. Cô yếu ớt nhào vào lòng anh, nhịp tim của hai người rõ ràng mà hòa quyện với nhau, mãnh liệt tới mức gần như gây chấn động màng nhĩ, gần như át cả tiếng nước chảy bên cạnh.

Anh đỡ lấy cơ thể cô, đưa tay cầm chân cô lên, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Ngồi xích tới một chút, xích thêm chút nữa...”

Cô choáng váng đầu óc điều chỉnh tư thế theo lời anh, cho đến khi vật thô cứng của anh ở giữa hai chân cô, cách lớp quần dài nhưng vẫn nóng bỏng, cọ sát vào nơi mềm mại mang đến cơn đau khác thường, cô bất giác khẽ rên một tiếng, uốn éo khó chịu. Kích thích như vậy, khiến cho cảm giác xấu hổ đã yếu ớt càng trở nên mơ hồ, trong lúc choáng váng, cô nghi hoặc nhìn anh, nhưng không kịp suy nghĩ, tại sao hai người lại đi đến bước này.

Anh dùng sức vây chặt lấy cô, gỡ bỏ sự ràng buộc cuối cùng, giữ chặt người mình dựa thẳng vào cô, không may may cho cô cơ hội do dự. Nơi tiếp xúc thân mật càng thêm trơn mượt nóng bỏng, bên tai là tiếng thở dốc của anh, khiến cô căng thẳng không làm được gì, chỉ biết run rẩy nắm chặt cánh tay anh, móng tay như sắp cắm vào trong da thịt anh.

Trong khi tâm trạng đang hỗn loạn, cô lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vui tai từ phòng tắm vọng đến, âm thanh vui vẻ đó càng ngày càng rõ rệt, từ từ lọt vào tai hai người, không thể tránh né, có người đang gọi vào điện thoại của cô.

Trái tim hỗn loạn gia tăng nhịp đập, cô bất giác nhìn ra ngoài cửa. Anh thử thăm dò, chậm chậm tiến vào cơ thể cô, song vì bị dục vọng mãnh liệt ngăn cản khiến cô bất lực lo lắng bồn chồn.

Tiếng chuông reo hết lần này tới lần khác, anh kiềm chế chờ đợi, cúi đầu hôn cô, đến khi tiếng nhạc dừng hẳn. Anh nói bên tai cô: “Ngoan, thả lỏng, em sắp vào rồi, để em vào.”

“Đừng...” Ánh mắt cô trở nên hoảng loạn, đột nhiên đưa tay chặn trước ngực anh.

Anh sốt ruột hôn cô: “Nặc Nặc, cho em, em muốn chị, cho em.”

Hơi thở nóng hổi phả bên môi khiến lòng cô tê dại, cơ thể cô lại trở nên yếu ớt mất đi sức chống cự. Mềm mại ôm lấy cổ anh, cùng anh đắm chìm quẩn quít trong nụ hôn ướt át, cảm nhận được vật cứng của anh đang từ từ trượt vào.

Tiếng chuông chói tai lại một lần nữa vang lên, bỗng nhiên cô bị giật mình đến run cầm cập, tiếng chuông gần ngay bên cạnh, lần này, là phát ra từ trong túi quần dài của anh.

Cô lùi về sau co người lại, ánh mắt lờ mờ bất định.

Anh chau mày, trên mặt thoáng qua vẻ tàn nhẫn, bóp chặt lấy eo cô, anh đột nhiên đứng thẳng người đâm vào, cho đến khi tới nơi sâu nhất của cơ thể cô.

Sự va chạm đột ngột khiến cả người cô đều ngã về sau, nhưng được anh kịp lúc ôm lại, anh hôn lên trán cô, phát ra tiếng rên an ủi mà trầm thấp.

Cô đau đến mức nước mắt lưng tròng, nhất thời thờ dốt, nhìn anh với vẻ khó mà tin được, sự đau đớn do căng cứng dường như đã vượt khỏi giới hạn của cô, sự xâm nhập bá đạo khiến cô không dám dịch chuyển một phân, cô gần như khóc thành tiếng: “Ra ngoài, mau ra ngoài...”.

“Suyt...” Anh dịu dàng đỡ cô, khẽ khàng ấn đầu cô xuống, âm giọng khàn khàn, “Được mà, trước đây đều được, chị nhìn nó đi, được mà, một lát sẽ ổn thôi.”

Nói xong, anh cup mắt nhìn nơi giao hợp của hai người, nó đang từ từ co rút, ánh nước lấp lánh, ma sát chặt chẽ, mang theo âm thanh nho nhỏ.

Cơn đau dần dần chuyển sang dễ chịu, cô nhịn không được rên khẽ, trong khi ma sát thần trí dường như mơ hồ.

Mồ hôi không ngừng tuôn ra và bọt nước ở bên cạnh bắn tới làm ướt áo sơ mi của anh, cô thậm chí có thể nhìn thấy rất rõ ràng đường nét cơ thể rần rỏi căng cứng ấy, không còn là vẻ non nớt thời niên thiếu nữa. Anh giữ chặt lấy cô, chuyển động, dành ra một tay móc điện thoại vẫn đang reo không dứt từ trong ví ra, trực tiếp ấn nút tắt máy. Anh cởi áo sơ mi đã ướt mất một nửa của mình ra, nói với cô: “Ôm chặt em.”

Cô không biết là ý gì, mà chỉ nghe theo trực giác, hai tay mò lên bờ vai rắn chắc của anh, càng thêm dính chặt cùng anh, anh ôm cô đi ra khỏi phòng tắm. Ánh sáng đột nhiên xuất hiện đâm vào mắt cô đau điếng, càng khiến cô xấu hổ không thôi. Anh vẫn đang mặc quần dài, còn cô không mảnh vải che thân, hai chân kẹp giữa eo anh. Cô không dám nhìn, càng không dám nghĩ, vùi mặt vào cổ anh tỏ vẻ kháng cự, song, tội ác và nỗi tự trách trong lòng không thể che đậy niềm vui trên cơ thể, chỉ là khẽ chạm thôi cũng đã khiến cô không thể kiềm chế được mà rên rỉ yêu kiều.

Anh cười khẽ, liên tục hôn cô, thương yêu chiều chuộng, giống như đối em bé vậy.

Cô được đặt lên giường, khẽ mở mắt, đối diện với đôi con ngươi của anh, ở đó lấp lánh tình cảm cuồng nhiệt như mưa gió bão bùng.

Sự va chạm bỗng chốc trở nên liên tiếp thô bạo, cô rên rỉ tựa như bị khuấy thành từng mảnh vụn, yếu ớt bay lên rồi rơi xuống, cô bao dung để mặc anh đòi hỏi, dữ dội như thế, gần như là niềm vui tuyệt vọng sắp cận kề cái chết. Cô hung dữ cắn xương quai xanh của anh, hôn lên cổ anh, dùng

rằng đáp lại sự xâm phạm ngày càng thô bạo của anh. Tâm hồn bỗng bình, không ngăn nổi từng đợt sóng run rẩy ập tới, chùng như ngất xỉu.

“Thích không?” Anh thờ đốc hỏi cô.

“Ừm... Thích...”

Anh lại cúi người, hết lần này đến lần khác đi vào trong cô, anh đắm đuối nhìn vào mắt cô: “Nặc Nặc, thích em đối xử với chị như vậy không?”

Cô bị anh giày vò tới mức nói không ra lời, đành phải ngược mặt lên liếm môi anh.

Anh mãnh liệt đáp lại, bằng miệng, bằng cơ thể. Cảm nhận được nó ngày càng trở nên cứng rắn và thô ráp, cô khó mà chịu nổi, run rẩy dưới thân anh, tưởng chừng như sắp thét lên. Cho đến khi anh phát ra tiếng rên nặng nề gấp gáp, sau đó nhanh chóng rút ra...

Anh bế cô, tựa lên trán cô thờ sâu, miệng lúng búng nói: “Ngực nở mông tròn eo thon”.

Cô vùi mình vào trong lòng anh, yếu đuối như nước, hơi thở như tơ, để mặc anh dọn dẹp bãi chiến trường bừa bộn.

Thế xác lẫn tinh thần mệt mỏi đã rời đến cực độ, cô cuộn mình ở đó, dần chìm vào giấc ngủ.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Thực Sắc Tính Dã

Cô đã ngủ say, chân mày giãn ra, mấy cọng tóc mượt mồ hôi phủ lên mặt, đầu vùi trước ngực, hai tay cuộn tròn đặt bên khõe miệng, giống như một con tôm cuộn mình trên góc giường.

Bao nhiêu năm nay, vẫn là thói quen ấy, dáng ngủ giống như em bé nằm trong tử cung vậy. Anh nhớ đã từng đọc thấy trên báo, rằng người thích ngủ tư thế này thường thiếu cảm giác an toàn, luôn có tâm lý ỷ lại vô cùng mạnh mẽ đối với người thân hoặc môi trường quen thuộc. Thế nhưng cô không giống một chút nào, rời khỏi anh, cô vẫn sống tốt, yêu đương cùng người đàn ông khác, tiếp tục hẹn hò, hoàn toàn không ngây ngô giống anh, càng muốn vùng vẫy càng không thể thay đổi.

Nghĩ kỹ lại thì, dường như chưa từng thấy cô thật sự tập trung vào một việc gì, dù là sự quẩn quýt cuồng nhiệt lúc này, anh vẫn có thể cảm nhận được sự khắc chế, kiềm nén thậm chí thấp thoáng nỗi bất an của cô.

Anh thở ra một tiếng, đứng dậy đi vào phòng tắm khóa van nước lại. Kéo áo khoác qua, móc thuốc lá và bật lửa ra, châm lửa, đứng bên cửa sổ lạng lẽ hút thuốc. Bên ngoài mưa bay mịt mù, nhưng trong nhà lại ngột ngạt, lan tỏa hơi thở sau khi vui vẻ.

Bỗng nhiên nghe thấy cô ho liên tiếp hai tiếng, anh vội kéo cửa sổ ra, không khí se lạnh xộc vào, thổi bay mây mù xanh nhạt. Quay đầu nhìn, cô vẫn nhắm mắt nằm nghiêng, đôi môi mỏng hơi mở, hơi thở nhẹ nhàng, chần trên người trượt xuống, để lộ bờ vai xinh xắn và nửa bộ ngực mềm

mại, đường vòng cung tròn trịa đầy đặn bị cánh tay trắng muốt đè lên, khẽ rung theo nhịp thở.

Anh đứng tại chỗ ngắm nghía hồi lâu, rồi ngậm điếu thuốc bước qua.

Nhẹ nhàng quỳ xuống bên giường, dùng tay vén tấm chăn mỏng ấy lên từng chút một, từ từ tuột xuống bên đùi cô.

Làn da trắng như ngà voi làm nổi bật ra giường sẫm màu nam tính đặc biệt mê người, hai chân mảnh khảnh thon dài khép hờ. Anh vê điếu thuốc trong tay, cúi người xuống, đầu tiên là dùng môi khẽ chạm vào bắp chân nhỏ nhắn mượt mà đáng yêu kia, sau đó thuận theo đường cong mềm mại của cơ thể hôn lên trên, đến chỗ xương chậu, chỗ đó hơi nhô lên, nở nang hơn trước rất nhiều, nhưng bụng thì vẫn phẳng lì như xưa. Lên trên nữa, đường cong hơi hạ xuống, vòng eo mềm mại đến lạ lùng, bất giác dùng râu lờm chớm chà lên eo cô, làn da non mềm bồng chốc đỏ đến ngại ngùng.

Hình như cô đã tỉnh, khẽ rên vài tiếng, hơi trăn trở trên giường, anh bèn dừng lại không chạm vào cô nữa, ở bên cạnh hút thuốc, yên lặng ngắm cô.

Không lâu sau, cô lại ngủ say, lưỡi biếng hiện lành nằm trước mắt anh, không chút đề phòng.

Anh dứt khoát ném điếu thuốc trên tay đi mà không thèm dập lửa, điếu thuốc rơi xuống đất, đốm lửa lập lòe chớp tắt, rồi dần dần hun tối sàn gỗ.

Mái tóc dài rơi xõa trên vai và sống lưng cô, cẩn thận vén chúng lên, đặt trong lòng bàn tay, anh nhắm mắt hôn lên chúng, rồi lại từ từ hôn lên vùng da trần trụi, dùng miệng mút mát, dịu dàng thưởng thức. Miệng di chuyển đến chỗ cánh tay mềm mại, không nhận được cản nhẹ một cái. Rồi nhẹ nhàng nâng cánh tay cô lên, giúp cô gạt đi sức ép trước ngực. Nơi ấy trắng muốt, mạch máu màu xanh nhạt rất rõ ràng, dấu hôn đỏ thắm và dấu răng bầm tím thấy mà đau lòng. Anh không nỡ tiếp tục giày vò, chỉ lè lưỡi

liếm, ngấm nhìn đầu vú âm thầm dựng đứng bên khước miệng, mềm mại đầy đặn.

Ngọn lửa trong lòng sớm đã bùng cháy, anh nằm xuống phía sau cô, dán chặt cô vào ngực mình, kéo bụng cô về phía sau, nhẹ nhàng tách đùi cô ra, bắt đầu thử tiến vào nơi ướt át.

Lúc này đương nhiên là đã làm cô tỉnh giấc. Miệng cô ấp úng kêu khẽ, quay đầu lại nhìn anh, trong mắt đầy nghi hoặc và xấu hổ, như rất tức giận, mặt đỏ tới mức giống như quả táo, khiến người ta muốn cắn mạnh một miếng.

“Em làm chị đau à...” Anh cắn nhẹ lên trái tai cô hỏi, động tác dưới thân kiềm chế mà chậm dần.

Cơ thể căng lên rất khó chịu, nỗi hối hận trong lòng lại kéo đến, cô vội trở tay đẩy anh ra, nhưng đẩy thế nào cũng không ra được, đành phải đi gỡ bàn tay đang nâng hông cô ra, vẫn không có chút tác dụng nào.

Cô đứng thẳng dậy, muốn ra sức dịch sang chỗ khác, hô hấp của anh càng thêm gấp gáp, không chút nhượng bộ dính lấy cô, cho đến khi ép cô tới trước đầu giường. Cô không còn chỗ để đi nữa, nước mắt lưng tròng, xoay người dùng sức đánh anh. Anh nóng lòng bóp chặt hai tay cô, “soạt” một tiếng thắt lưng tuột ra khỏi quần dài, không cẩn thận làm phần đuôi thắt lưng quất vào eo cô, cô đau tới mức rụt người lại, nhưng hông lại càng chống lên trên, bị anh ra sức ấn xuống, khiến cho sự kết hợp giữa hai người càng thêm sâu.

Sức của anh rất mạnh, suýt khiến cô ngừng thở, trong lòng giận vô cùng, lầm rầm chửi một tràng bằng tiếng Pháp. Anh hôn cô tới tấp, nói trong tiếng thở dốc: “Xin lỗi, Nặc Nặc, xin lỗi chị... Em không thể kiềm chế được.”

Cô nói như khóc: “Không được... vào trong quá rồi.”

Anh thương tiếc hôn đi nước mắt của cô, nhưng lại xấu tính hỏi: “Cái gì mà vào trong quá rồi?”

Cô cắn môi hung dữ trừng anh. Anh dùng thắt lưng cột hai cổ tay cô lại với nhau, chằng màng quan tâm. Cô phiền vô cùng: “Chúng ta không thể như vậy... Lần nào cậu cũng đều như vậy...”

“Giữ chặt.” Đặt tay cô lên tay vịn phía trước, anh nói, “Em toàn làm những chuyện ngốc nghếch trước mặt chị... Nhưng, chị đã nói là chị thích...”

Cô hận không thể cắn anh một cái: “Tôi thèm thích vào. Chi bằng cậu giết tôi đi cho xong, kết thúc mọi chuyện.”

“Không được.” Anh ôm chặt cô từ phía sau, tì cằm vào hõm vai cô, nghiêm túc nói, “Chúng ta phải cùng nhau sống, sống thật tốt.”

“Sống thật tốt?” Cô cười giễu, “Tốt như thế nào? Cậu như vậy, lỡ như tôi mang thai thì phải làm sao?” Cũng từng lo lắng vì chuyện này, lúc đó còn cảm thấy may mắn vì ra đi kịp thời, không ngờ sau bao nhiêu tháng ngày lại quay trở về điểm ban đầu, trong lòng càng thêm âm ảm.

Anh càng ôm cô chặt hơn, nói: “Thì sinh ra.”

Cô bất giác sững người, lạnh lùng nói: “Năm nay cậu hai mươi bảy tuổi, không phải bảy tuổi, có một số chuyện ngay cả trẻ con cũng biết. Cậu đang giỡn với tôi đấy à?”

Anh trầm mặc hồi lâu, rồi mới nói: “Đó là con của chúng ta mà.”

Cô không nói gì thêm nữa, tâm trạng không thể nói rõ ràng dâng lên trong lòng, đột nhiên rất muốn khóc một trận thật to. Anh luôn có cách làm cô khóc.

Anh hôn cô, thấp giọng nói: “Em sẽ cẩn thận, trong nhà không còn bao, sau này em sẽ luôn mang theo...”

Cô lạnh nhạt trả lời: “Không có sau này, không còn lần sau.”

Anh dừng lại, siết chặt cánh tay cô, rồi lại thả lỏng, hai tay tuột đến eo cô ra sức véo lấy, cơ thể mạnh mẽ đẩy về phía trước.

Cô run rẩy quỳ ở đó, bất lực nắm chặt tay vịn trước mặt, nhưng cơ thể lại trở nên mềm nhũn theo sự va chạm không ngừng, cuối cùng dựa lên tay vịn giống như sắp tan chảy, cô cảm thấy bản thân như sắp chết đi vậy.

Bỗng nhiên anh dừng lại bóp cằm cô: “Tự chị nhìn ra giường đi.”

Cô choáng váng cúi đầu xuống, ra giường giữa hai chân cô đã ướt một mảng, dường như còn có chất lỏng đang không ngừng chảy xuống dọc theo đùi. Khuôn mặt vốn dĩ đã ửng hồng lại càng thêm đỏ, cô lúc này chán chường mà yếu đuối, ham muốn dần đuối sạch mọi thứ trong đầu, cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng rên khe khẽ từ trong miệng.

Nhưng anh không chịu tha cho cô, khàn giọng nói bên tai cô: “Nặc Nặc, cục cưng à, kêu to lên, em muốn nghe.” Sau đó kéo cô từ chỗ tay vịn xuống dưới thân mình, ấn eo cô xuống, nâng hông cô lên, khiến cho tư thế của cô càng thêm mê hoặc phóng túng. Anh còn đưa cánh tay qua chắn ngang trước ngực cô, không thể kiềm chế mà chà xát, đau tới mức cô phải cắn chặt răng. Cô ra sức ôm lấy cổ tay anh, giống như nắm chặt cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Yếu ớt từ chối, chỉ còn lại mặc ý đắm chìm, cô vô thức đón lấy mọi thứ của anh, dù là dịu dàng hay thô bạo.

Phút chốc, cao trào nhanh chóng bùng nổ.

Anh hét to thở dốc ở phía sau cô, chất lỏng bắn ra, văng lên sũng lưng cô, nóng hổi lan tràn.

Rất lâu...

Cho đến khi sự kích động trong tâm hồn dần bình ổn lại.

Cảm giác tội lỗi bỗng nhiên ập tới, lấp đầy tất cả hư không. Cô dùng chút sức lực cuối cùng, xoay người thoát khỏi vòng ôm của anh, chui người vào trong chăn.

Anh không cưỡng ép nữa, chỉ ôm cô cách một lớp chăn.

Cô đưa tay tới trước: “Bỏ ra.”

Anh lắc đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô nói: “Đến giờ rồi, tôi phải đón xe.”

Anh cười khê: “Đón xe? Hay là đi gặp Trần Tử Sâm?” Anh đột nhiên nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, rồi nói: “Khiến xương cốt em mềm nhũn cả rồi. Chị và anh ta ở trên giường cũng giống như vậy?”

Cô bỗng chốc đỏ mặt, tức đến nỗi không biết phải phản bác thế nào. Cuối cùng cô đã sai rồi, dù là ở bên Trần Tử Sâm, hay ở bên anh. Thế là xoay người đi, lại cuộn mình như một con tôm nhỏ, không nói gì nữa.

Nhưng lại nghe thấy anh thở dài nặng nề, nói: “Cưỡng ép chị như vậy, đến bản thân em cũng thấy nực cười.”

“Vậy thì thả tôi ra, và quên hôm nay đi.” Cô dùng ngón tay cào nhẹ ra giường, bất giác hai mắt lại ướt đẫm, lén lau khô, không dám để anh biết.

Anh ở phía sau thấp giọng hỏi cô: “Nếu bảo chị quên hôm nay đi, không biết cần bao lâu, mấy ngày? Mấy tuần? Hay là mấy tháng?”

Nếu là cả đời, vậy thì là bao nhiêu ngày? Bao nhiêu tuần? Rồi lại bao nhiêu năm tháng?

Cô đối đề tài, nói: “Thật ra, tôi và Trần Tử Sâm là cùng một loại người, chúng tôi ở bên nhau, không gọi là ai tính toán với ai... Hai chúng tôi thật sự rất giống nhau, nên mới có thể chung sống cùng nhau, anh ấy tốt với tôi, chỉ là dùng cách của chính anh ấy mà thôi.” Vì chúng tôi đều muốn tuân theo luật chơi của

thế giới này, tìm thấy sự cân bằng giữa cái tôi và hiện thực. Còn cậu, không phải vậy, cậu ở trong trò chơi hiện thực nhưng lại giữ vững cái tôi thuần túy nhất. “Hứa Khả, cậu đừng hao tổn tâm sức với tôi nữa, không đáng đâu.”

Dường như anh suy nghĩ điều gì đó, nhất thời không đáp lời, lúc đang định nói thì tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Ngó cô một cái, anh đành phải mặc quần dài vào, sửa soạn lại một chút rồi đi ra mở cửa.

Lưu Hâm vừa thấy anh liền thở phào nhẹ nhõm: “Hứa tổng, coi như tìm được anh rồi, một tốp người đang ở xưởng đợi anh đấy.” Chưa nói xong, bất giác trộm đánh giá anh. Hứa Khả để trần nửa thân trên, đầu tóc rối bời, rõ ràng nhất là một hàng dấu răng xinh xắn rõ rệt in trên xương quai xanh của anh, một mảng bầm lớn hằn tia máu, rất khó để không bị phát hiện.

Hứa Khả không để ý “ừ” một tiếng, hỏi: “Họ Trần?”

Lưu Hâm ngậy người một lúc, rồi đáp: “Không chỉ vậy, bên phía Bắc Kinh có vài người đến, quản đốc Thẩm đang ở cùng họ. Tuyết lớn thế này cũng không biết sao lại đến đây, tối nay sẽ về, người ta muốn về nhà ăn Tết...”

“Được rồi,” Hứa Khả cắt lời anh ta, “Cậu qua đó ứng phó trước, lát nữa tôi sẽ đến.” Nói xong định đi vào nhà.

Lưu Hâm ngẫm nghĩ, gọi điện không nghe còn tắt máy, thật không giống tác phong bình thường của sếp, không phải là lén gặp bồ nhí đấy chứ, cũng không đúng, chị gái người ta đang ở đây, gặp gì mà gặp cơ chứ. Nghĩ đến đây, anh ta vội nói: “Sếp, Trần tổng cũng đang tìm chị gái anh, có điều vẫn chưa tìm được...”

Hứa Khả cũng không tỏ thái độ, không nói gì liền đóng cửa lại.

Lưu Hâm mới xoay người, bỗng nghe thấy trong nhà truyền đến tiếng kêu khê của phụ nữ, tiếp đó lại nghe thấy người phụ nữ đó nói: “Cậu đang làm cái gì vậy hả?” Lúc đầu anh ta coi như chẳng có chuyện gì, nghĩ bụng thì ra bà xã của Hoa kiều Trần đúng là đang ở trong nhà này thật, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại thấy không đúng lắm, lại không nghĩ ra không đúng chỗ nào, chỉ là khó hiểu, tim đập nhanh hơn.

Trong nhà, Hứa Khả nói: “Đợi em trở về.”

Khương Doãn Nặc không lên tiếng, trừng mắt nhìn tay mình. Anh tháo thắt lưng trên tay cô ra, nhưng lại dùng khăn quàng cổ trói hai tay cô vào khung giường.

Anh hôn cô: “Ngoan nào, nhất định phải đợi em, em sẽ về sớm thôi.”

“Hứa Khả,” cuối cùng cô cũng mở miệng, “Còn nhớ tối hôm trước cậu nói với tôi những gì không?”

Anh đang mặc đồ, bất giác cau mày nhìn về phía cô, chờ đợi vế sau.

Khương Doãn Nặc cười lạnh, “Dựa vào cái gì, chị có tư cách gì nói nhân tính và lương tri với em.”

Anh im lặng, mở cửa ra, “Không nhớ,” anh nói, “Nên em sẽ không nói những lời này với chị nữa.” Nghĩ một lúc lại nói, “Em cũng đã nói, em ghét nhất là quản chế người khác, đáng tiếc rằng, từ khi ra đời em đã quen biết chị.”

“Cậu ngang ngược quá rồi đấy.” Cô nói xong, từ từ xịch tới khung giường, dùng răng cắn nút thắt khăn quàng cổ.

Anh không hề ngăn cản, đã bước ra khỏi cửa, dáng người thẳng tắp nhưng lại quay trở lại cạnh bên cửa, anh nói, “Nếu lần này chị đi, thì từ nay về sau, đừng để em nhìn thấy chị nữa.”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tình Yêu Là Vô Dụng Nhất

Khương Doãn Nặc tưởng Hứa Khả sẽ khóa cửa lại, nhưng anh không khóa.

Cô thử mấy lần, vậy mà gỡ được nút thắt của khăn quàng cổ. Có lẽ, anh vốn không hề muốn trói cô lại, anh chỉ bày tỏ niềm hi vọng của mình, nhưng cũng chừa lại cho cô cơ hội được lựa chọn.

Chân tay thoát khỏi sự ràng buộc, cô đứng dậy xuống giường, xương cốt rã rời không còn chút sức lực. Rửa mặt chải đầu qua loa một lượt, mặc đồ xong xuôi, người con gái trong gương hai má ửng hồng, đôi mắt trong veo, vô cùng rực rỡ, mang một vẻ quyến rũ không thể nói rõ, cô bất giác cười khổ một tiếng.

Vết ố trên giường đã khô, để lại dấu vết khiến người ta xấu hổ. Cô kéo phẳng ga giường nhét vào máy giặt. Cầm túi xách lên, đang định ra ngoài, nhưng lại quay trở lại, tìm một chiếc ga giường mới từ trong tủ trải lên.

Sau đó lại đi một vòng trong nhà, cuối cùng hiểu ra không còn việc gì để làm nữa, song từ sâu trong ý thức cứ thấy mình quên mất gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nhớ ra. Chầm chậm bước đến bên cửa, khi tay chạm vào tay nắm cửa, cô khẽ thở dài, tì trán lên cửa phòng, đứng im một hồi lâu.

Một vài tâm tình nơi thẳm sâu đáy lòng tựa như dấu ấn trong đường đời, có lẽ, chỉ có dùng vũ khí sắc bén và cái chết mới có thể xóa bỏ.

Cô từ từ ngồi xuống đất, dựa vào cửa, móc từ trong túi ra một chiếc xì gà, xé đầu thuốc dán kín ở phía trước. “Hãy cho tôi một chiếc xì gà, ngoài

ra, tôi không mong cầu gì khác,” đây là một bài thơ ca tụng thuốc lá của Byron, những từ vựng đơn giản ghép lại với nhau, nhưng lại thể hiện được khát vọng đỉnh điểm trong lòng. Cô châm điếu xì gà, chậm chậm rít một hơi...

(George Gordon Noel Byron, nam tước Byron đời thứ 6 là nhà thơ lãng mạn nước Anh, thường được gọi là Lord Byron. Ông được coi là một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ 19.)

Trước khi Hứa Khả đến xưởng, Thẩm Thanh Hà sớm đã thu xếp cho đám người Bắc Kinh dùng cơm trưa xong, Hứa Khả đến muộn, khó tránh khỏi bị chuốc vài ly rượu, những tình huống thế này, trước giờ anh luôn rất thẳng thắn. Chỉ là trong lòng có chuyện, khó khăn lắm mới đuổi được đám người Bắc Kinh đó về, rồi mới tới văn phòng.

Cùng lúc đó, Lưu Hâm dẫn Trần Tử Sâm đi dạo một vòng trong nhà xưởng, Trần Tử Sâm nhìn thấy dây chuyền sản xuất mới đổi trong lòng liền hiểu rõ ngọn ngành, một lòng muốn đánh nhanh thắng nhanh cho xong mỗi làm ăn này.

Khi Trần Tử Sâm được người ta dẫn vào văn phòng của Hứa Khả, thấy anh đang mặc áo sơ mi với quần tây, đứng giữa bàn viết chữ cực lớn và cửa sổ sát đất, một tay thọc vào túi quần dài, tay còn lại đang cầm điện thoại nghe máy, trên ngón áp út bàn tay phải của anh đeo một chiếc nhẫn kiểu nam không hề bắt mắt. Trần Tử Sâm nghĩ hồi lâu, không nhớ là có ai từng nhắc đến, Hứa Khả đã kết hôn hay chưa.

Hứa Khả xoay người thấy Trần Tử Sâm liền gật đầu làm động tác tay, tỏ ý bảo anh ta ngồi xuống, miệng vẫn tiếp tục nói: “... Lô hàng này nhất định phải chuyển đến trước Tết, bên đó đang hối gấp, vấn đề vận chuyển có thể đến Cục đường sắt tìm Trương Sở... người quen cũ, trên đường có thể phối hợp với nhau, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho anh ta... Đúng, cần thêm hai xe hàng, xong việc mời người ta ăn bữa cơm... Được rồi, cậu vất vả một

chút, việc này không thể trì hoãn, nhân mấy ngày này thời tiết tạm ổn, phải tranh thủ xử lý... Ừ, được rồi, cứ như vậy đi, những chuyện khác cậu tự lo liệu nhé...”

Trần Tử Sâm ở một bên âm thầm phỏng đoán, chỉ cảm thấy tác phong làm việc của người này không mấy tương xứng với độ tuổi của anh, rất có cảm giác của ông cụ non.

Hứa Khả đặt điện thoại xuống, bắt tay với Trần Tử Sâm: “Trên đường tới đây vẫn thuận lợi chứ? Bảo lão Lưu dẫn anh đến xưởng xem thử chưa?”

Trần Tử Sâm cũng khách sáo: “Đều rất thuận lợi. Lúc nãy Lưu tổng nhất định muốn dẫn tôi đi xem thử, nhưng tôi không muốn phiền phức như vậy, tôi luôn hoàn toàn yên tâm đối với Hứa tổng...”

Hứa Khả mỉm cười nói: “Nên làm mà, mua bán đương nhiên phải nhìn thấy mới tin, trong lòng có tính toán.”

Trần Tử Sâm cũng cười cười, nói: “Cũng không biết Nặc Nặc... Chị gái cậu đi đâu rồi, gọi điện cho cô ấy cũng không ai nghe máy, cô ấy một mình về trước rồi sao?”

Thư ký bưng hai tách trà vào.

Hứa Khả nhấp một ngụm trà nói: “Chị ấy đang ở nhà.”

Trần Tử Sâm ngăn người, cười nói: “Vậy đợi bàn xong hợp đồng tôi sẽ đi tìm cô ấy, trời lạnh thế này, cũng không tiện để cô ấy theo tôi chạy khắp nơi.”

Hứa Khả uống trà không bắt chuyện, một lúc sau mới nói, “Giá cả anh đưa ra thấp hơn giá thấp nhất trên thị trường những mười phần trăm.”

Chỉ một câu như vậy, bị anh trực tiếp nói ra như thế, khiến Trần Tử Sâm vừa nghĩ không ra vừa có chút áy náy, anh ta đành phải mỉm cười gật đầu uống trà, cũng không vội tiếp lời, đoán thử tiếp theo Hứa Khả sẽ nói thế nào.

Hứa Khả ngồi trên chiếc ghế xoay da thật lừng cao nhìn Trần Tử Sâm, bỗng nhiên hờ hững ném ra một câu, “Tôi có thể giảm thêm cho anh mười phần trăm nữa.”

Trần Tử Sâm đang ngậm một ngụm nước suýt thì bị sặc, ngẩng đầu ngó Hứa Khả, nhưng không nhìn thấy trong mắt anh tí nào gọi là đùa giỡn. Trần Tử Sâm vô cùng hài lòng, nhưng cũng không tiện lộ ra trên mặt, miệng cười ha ha: “Vậy thì ngại quá, Hứa tổng, cậu không nói đùa với tôi đấy chứ. Chị gái cậu cũng từng nhiều lần nói với tôi, rằng cậu là người trượng nghĩa rộng rãi, vô cùng quan tâm đến người nhà...”

Hứa Khả cắt ngang lời anh ta, hời hợt nói: “Nếu anh không muốn đồng ý, thì có thể cho rằng tôi đang nói chơi.”

Trần Tử Sâm vẫn khó mà tin được, chỉ nói: “Sao lại thế? Cho dù thế nào, tôi cũng cảm ơn cậu trước nhé.”

Hứa Khả không trả lời, nói tiếp: “Đương nhiên, như vậy đi, trong hợp đồng công ty không cần viết quá chi tiết, có thể để lại một chút sai sót.”

Trần Tử Sâm thầm nghĩ, chẳng lẽ cậu em vợ này thật sự muốn ném một miếng bánh thật to cho mình, trên đời này làm gì có chuyện tốt vô duyên vô cớ như vậy. Bèn hỏi: “Liệu có điều kiện kèm theo nào khác hay không?”

Hứa Khả cũng không vòng vo tam quốc với anh ta làm gì, nói thẳng: “Điều kiện chỉ có một, chính là chia tay với Khương Doãn Nặc.”

Trần Tử Sâm bật cười khanh khách: “Cậu đúng là đang nói đùa. Tôi và chị gái cậu, chúng tôi sắp kết hôn rồi. Về điểm này, chắc hẳn Hứa tổng biết rõ.” Trong lòng anh ta cảm thấy chuyện này thật hoang đường và ấu trĩ, nhưng cũng không đoán được thật hư trong lời nói của đối phương.

Hứa Khả cười nhạt, rút một tập giấy tờ từ trong tủ ra ném nhẹ lên bàn: “Hợp đồng đã lập sẵn, tôi ký tên rồi.”

Trần Tử Sâm bán tin bán nghi cầm giấy tờ lên, lật ra đọc kỹ. Giấy trắng mực đen, điều khoản viết rất rõ chi tiết, điểm nổi bật đương nhiên là kèm theo giao ước vô cùng quái lạ đó, cuối hợp đồng, chữ ký và thời gian không sót một chữ, rất quy cách. Anh ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra, đọc một hồi lâu, cũng thật sự không tìm ra bất cứ sơ hở nào, bất giác hỏi: “Tại sao? Khương Doãn Nặc biết chuyện này không?”

Thế nhưng Hứa Khả lại cười nói: “Những chuyện khác, hỏi nhiều vô ích. Đối với anh mà nói. Là nguyên nhân quan trọng, hay kết quả hấp dẫn người ta hơn?”

Trần Tử Sâm hỏi: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Hứa Khả cười: “Mặt hàng này trên thị trường đã hết hàng, nhưng chỗ tôi còn giữ một lô, anh muốn khai báo hải quan, cũng được, tôi có vài người bạn có tiếng nói ở công ty vận tải đường thủy và hải quan, bên phía anh không phải đang cần gấp sao? Thời gian này chắc chắn không thành vấn đề. Nếu anh không có hứng thú thì có thể đến chỗ khác hỏi, có thể tìm được nguồn hàng thì chúc mừng anh, chỉ là có không ít người đang xếp hàng cần đây, số lượng anh cần lại nhiều như thế, nếu như bắt đầu đợi từ bây giờ thì ít nhất cũng phải đến nửa cuối năm nay, người ta vẫn thích làm những việc sở trường của mình hơn. Tốt nhất anh nên cân nhắc, đây là một hợp đồng dài hạn.”

Trần Tử Sâm nhìn Hứa Khả, rồi lại cúi đầu lật đọc hợp đồng ở cạnh tay mình, cuối cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Hứa Khả cũng mặc kệ anh ta, một mình đứng cạnh cửa sổ sát đất hút thuốc, hai người cứ im lặng như vậy một hồi lâu.

“Bảy mươi phần trăm giá thị trường.” Trần Tử Sâm đột nhiên mở miệng.

Hứa Khả xoay người nhìn anh ta, dường như đang đánh giá, hơi do dự nói: “Anh chắc chắn?”

Trần Tử Sâm gật đầu.

Hứa Khả gọi Lưu Hâm vào, đưa hợp đồng cho anh ta: “Sửa giá trên hợp đồng theo lời Trần tổng nói, rồi in làm hai bản.”

Lưu Hâm nhìn Trần Tử Sâm, đợi anh ta đưa ra con số.

Trần Tử Sâm như vẫn còn do dự, một lúc sau mới nói: “Giảm thêm mười phần trăm nữa, sáu mươi phần trăm.”

Lưu Hâm như bị giật mình, nghĩ bụng, người này coi chuyện mặc cả như ăn bắp cải sao? Anh ta lại quay đầu nhìn Hứa Khả, Hứa Khả khẽ gật đầu với anh ta, anh ta mới đi ra ngoài, không lâu sau đã giao nộp hai bản mới in ra.

Trần Tử Sâm cầm hợp đồng rồi lại nghiên cứu thật kỹ vài lần, đặt bút ký tên.

Chưa viết xong chữ “Trần”, đã nghe Hứa Khả nói: “Tuần trước, hình như là tối thứ Sáu thì phải, tôi đến nhà hàng dưới Shangrila gặp một người bạn, rất trùng hợp là đã nhìn thấy anh.”

Trần Tử Sâm nghe thấy câu này, không tự chủ mà dừng lại, lại nghe anh nói tiếp: “Lúc đó tôi nghĩ rằng, một thương nhân thông minh khi đối mặt với tình huống đó sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào? Hoặc nói cách khác, căn bản sẽ không đưa ra sự lựa chọn? Cho nên...” Hứa Khả rút lại bản hợp đồng trong tay anh ta, cho vào máy nghiền giấy bên cạnh bàn, “Anh nói đúng, đây là một trò đùa, tôi chỉ muốn mượn việc này để giúp anh đưa ra sự lựa chọn mà thôi.”

Trần Tử Sâm sững sờ trong chốc lát, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi: “Rốt cuộc cậu có ý gì?”

Hứa Khả nói: “Anh nên biết rằng, tôi không phải nhà từ thiện, cũng không có hứng thú cứu tế, có ai lại đi làm một hợp đồng nhạt nhẽo như vậy chứ? Huống hồ, với các mối quan hệ xã giao của anh, hoàn toàn có thể lấy được hợp đồng giá cả phải chăng, rồi sang tay, thì lợi nhuận đó sẽ từ trên trời rơi xuống thôi. Nhưng anh lại vất vả chạy đến chỗ tôi, lẽ nào...” Anh hơi dừng lại, “Đến giờ anh vẫn chưa có được?”

Trần Tử Sâm dường như thẹn quá hóa giận: “Chuyện anh tình tôi nguyện, nếu cậu không muốn cùng tôi làm vụ này thì có thể trực tiếp từ chối, hà tất phải chơi người ta như vậy?”

Hứa Khả nhìn đồng hồ đeo tay, hờ hững nói: “Như nhau cả thôi. Không biết dư vị bị người ta chơi như thế nào?”

Trần Tử Sâm bỗng cười phá lên: “Thì ra là bất bình thay cho cô ấy, tôi và cô ấy hoàn toàn không có lời hứa gì về mặt pháp luật, chúng tôi đều vẫn còn quyền tự do lựa chọn, có cần thiết phải trăm phương ngàn kế làm to chuyện như vậy hay không? Hơn nữa, cho dù cô ấy biết chuyện này thì cũng sẽ không canh cánh trong lòng giống như cậu đây, cô ấy không yếu đuối như cậu nghĩ.”

Nghe thấy câu này, Hứa Khả lạnh lùng nói: “Con người cô ấy như thế nào, không phải là cái cớ cho những việc làm của anh. Cô ấy vẫn còn chưa biết chuyện này, tốt nhất anh hãy nhanh chóng nói rõ với cô ấy, anh cũng không mong sự thật mình có một vị hôn thê bị ai đó biết đúng không?” Nói xong, anh gọi Lưu Hâm vào, dặn dò: “Tiễn Trần tổng ra ngoài đi.”

Trần Tử Sâm thông thả đứng dậy: “Hứa Khả, cậu được lắm, chỉ vì chút chuyện con con này mà uy hiếp tôi.” Anh ta xoay người rồi lại cười nói, “Việc này cũng trách tôi, trước khi quyết định ra giá, tôi đã biết rõ, tôi chỉ có năm mươi phần trăm cơ hội, hoặc sẽ bị cậu chơi một ván, hoặc sẽ được hời to, mẹ kiếp tôi đồng ý cược thì phải nhận thua thôi.”

Hứa Khả rít một hơi thuốc, gạt đầu nói: “Anh thật thẳng thắn.”

Trần Tử Sâm nói: “Làm cũng đã làm rồi, không cần phải giấu diếm làm gì, tôi chỉ nhìn nhận vấn đề từ góc độ của một người làm ăn, lựa chọn thị trường có lợi hơn mà thôi. Nếu đổi lại là cậu, không chừng cậu còn hiện thực hơn cách làm của tôi ấy chứ, chỉ là số cậu đỏ, có một ông bố biết kiếm tiền tranh đấu giành thiên hạ cho cậu... Lựa chọn của mỗi người đều được quyết định bởi con đường mà họ đi qua, có một số chuyện làm sao mà cậu hiểu được.” Nói xong, xoay người bước ra.

Hứa Khả dập tắt tàn thuốc, nói: “Có một số chuyện tôi quả thật không hiểu. Khương Doãn Nặc có gì không tốt mà lại bị anh vứt bỏ một cách rẻ mạt như vậy?” Cô có gì không tốt chứ? Ngoài tính khí hơi xấu một chút, hơi bướng bỉnh một chút, nói chuyện hơi già mồm một chút, thỉnh thoảng còn vô tâm vô tính một chút, luôn tin tưởng người khác nhưng nhất quyết lạnh lùng với anh..., cô, rốt cuộc tốt ở điểm nào?

Trần Tử Sâm chưa từng nghĩ sẽ nghe thấy câu hỏi như vậy, anh ta dừng bước nhìn Hứa Khả, chậm rãi nói: “Nặc Nặc..., cô ấy rất tốt, hiền lành, lương thiện, cũng rất xinh đẹp, còn có vẻ ngây thơ nữa. Nhưng mà...” Anh ta suy nghĩ trong giây lát, rồi mới nói tiếp, “Phần lớn thời gian... Hay

là nói thế này đi, tình yêu của một người, không thể gọi nó là tình yêu, có thể chỉ là một loại mê muội hoặc không cam tâm.” Anh ta gần như là thờ dãi, “Đối với thứ tình cảm có thể vĩnh viễn không được đáp lại, tôi không dư thừa sức lực để kinh doanh hoặc đòi hỏi. Tình yêu đối với một số người mà nói là một loại xa xỉ, cũng là thứ vô dụng nhất.”

Sau khi Trần Tử Sâm rời đi, Hứa Khả một mình ngồi trong phòng làm việc một lúc. Anh cầm điện thoại lên bấm gọi về nhà, không ai nghe máy.

Khi anh trở về, trong phòng vẫn còn thấp thoáng mây mù nhàn nhạt, trong không khí nồng đậm mùi thuốc lá.

Nửa điều xì gà bị dập tắt dưới sàn nhà, vẫn còn lưu lại cảm giác ấm nóng.

Trong nhà không một bóng người, cô đã đi thật rồi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tưởng Niệm Thời Thanh Xuân

Khương Doãn Nặc về lại thành phố, Hứa Khả không còn liên lạc với cô nữa. Đúng là ứng nghiệm với hôm ấy, câu nói cuối cùng anh nói trước khi ra khỏi nhà, anh nói, nếu lần này đi thì đừng để em nhìn thấy chị nữa.

Cô đứng trong phòng khách sạn, nhìn quanh bốn phía, thấy đồ dùng của mình và Trần Tử Sâm đặt bừa bãi, đột nhiên cảm thấy vô cùng xa lạ. Chồng chưa cưới của cô, mới có mấy ngày không gặp mà đã giống như người chưa gặp bao giờ.

Cô thở dài một tiếng, bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Buổi tối, Khương Doãn Nặc đến nhà Quan Dĩnh ăn cơm. Đúng lúc Lôi Viễn đi công tác lấy bằng, Quan Dĩnh liền biến ý tưởng mới mẻ bình thường luôn giấu kỹ thành thực tiễn, làm vài món ăn quái dị hiếm thấy, đẩy đến trước mặt con chuột bạch là Khương Doãn Nặc. May mà Khương Doãn Nặc trước giờ không kén chọn đồ ăn, nên ăn cũng thấy ngon.

Hai cô gái ăn uống một trận no nê, Quan Dĩnh liền làu bàu phải giảm cân, thế là lại đi pha cà đen, nói là để giảm ngấy giảm mỡ. Khương Doãn Nặc không quen uống vị đắng chát này. Vẫn cho hai thìa sữa đặc và hai viên đường vào trong ly. Cô vẫn nhớ, lúc uống cà phê Hứa Khả không thích cho thêm gì cả, anh nói như vậy để giải khát. Có ai lại dùng cà phê để giải khát ư? Cô ngẫm nghĩ, lại nhón thêm ba viên đường nữa ném vào.

Quan Dĩnh nói: “Ngọt chết mất.”

Khương Doãn Nặc rất đặc ý: “Ăn nhiều đường đến mấy tở cũng không mập, ngưỡng mộ chứ?”

“Ồ khi.” Quan Dĩnh liếc cô một cái, dường như nghĩ đến chuyện gì đó, liền cười cười khẽ giọng hỏi cô, “Lẽ nào Trần Tử Sâm muốn cậu gầy gơ xương? Không phải đàn ông đều thích kiểu đầy đặn sao, sờ lên có thịt mới đã tay.”

Khương Doãn Nặc trừng cô một cái, nói qua loa: “Anh ấy không để ý mấy vụ này,” lời mờ nhớ ra cách đây rất lâu, cô từng hỏi anh câu hỏi tương tự. Anh nói, chỉ cần khỏe mạnh là được, sau cùng còn bồi thêm một câu, chỉ cần Nặc Nặc là được.

Khương Doãn Nặc hãy còn đang thất thần ngắm nhìn bọt trắng trong ly, lại nghe Quan Dĩnh hỏi, “Cậu đó, sao cả ngày hôm nay cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn vậy?”

Khương Doãn Nặc hơi mất tự nhiên né tránh ánh mắt thăm dò của cô, “Được rồi, tở vẫn luôn như vậy mà.”

Quan Dĩnh lắc đầu, sau đó lại cười gian trá, “Có phải cậu và ai đó gặp nhau rồi không? Chính là kiểu gặp riêng tư á.”

Sắc mặt Khương Doãn Nặc ửng đỏ, cúi đầu uống cà phê, không ư hử gì.

Quan Dĩnh không chịu buông tha vẫn hỏi, “Tình cũ cháy lại? Có phải rất kích thích hay không?”

“Rất kích thích,” Khương Doãn Nặc ngó cô một cái, “Cảm giác ấy chẳng khác nào cái chết cả.”

“Không phải chứ,” Quan Dĩnh than thở, “Bị tở nói trúng thật rồi. Trần Tử Sâm phải làm thế nào? Các cậu sắp kết hôn rồi đấy.”

Khương Doãn Nặc yếu ớt nói, “Ừm, tớ cũng không biết nữa.”

Quan Dĩnh lại hỏi, “Cậu cũng không biết là thế nào? Đã chuẩn bị kết hôn rồi, còn không biết là sao? Cậu và Trần Tử Sâm ở bên nhau bao lâu rồi?”

Khương Doãn Nặc giơ ba ngón tay ra hươ hươ.

“Ba năm?”

Cô lắc đầu, “Ba tháng.”

Quan Dĩnh tròn to mắt, “Kết hôn chớp nhoáng?”

Cô gật gật đầu, đặt chiếc thìa trong tay xuống uống một hớp cà phê, quả có hơi ngọt.

Quan Dĩnh nói, “Cậu yêu anh ta không? Cậu thích anh ta không?”

Cô ngẫm nghĩ, “Không biết, chỉ thấy tạm bợ thôi.”

Quan Dĩnh khó hiểu, “Rốt cuộc cậu nghĩ thế nào vậy, không thích mà vẫn muốn kết hôn với anh ta?”

“Nghĩ thế nào,” Khương Doãn Nặc cười khố, “Lúc ấy tớ chỉ muốn tìm một người có thể sống cùng, từ từ quên đi chuyện trước kia. Hai người bọn tớ đều không phải người thích vương vít nhau, bớt đi không ít chuyện. Nhẹ nhàng đơn giản, tốt biết mấy.”

“Sống tạm bợ, vậy thì còn ý nghĩa gì chứ...”

“Không sao cả, anh ta đối với tớ cũng kiểu như vậy đó.” Khương Doãn Nặc nói thẳng.

Quan Dĩnh khó hiểu nhìn cô một cái, “VẬY mà cậu vẫn ở bên anh ta? Đối xử với cậu chẳng ra sao mà vẫn ở bên cậu? Thật không hiểu hai người các cậu nghĩ sao nữa, không có nền tảng tình cảm mà vẫn ở bên nhau, không khó chịu sao?”

Khương Doãn Nặc cười nói, “Khó chịu, nhưng cũng hợp lý. Hai bọn tớ đều cùng một loại người, vừa hiện thực vừa ích kỷ. Anh ta nhắm vào quốc tịch trên hộ chiếu của tớ, còn thứ tớ cần là một gia đình bình thường, một người đàn ông có thể chung sống cùng nhau, ai theo đuổi nhu cầu người nấy, không ai nợ ai. Lúc ấy tớ nghĩ, hai bọn tớ đến với nhau rồi thì đều sẽ có thể có được thứ mình muốn, rất tốt còn gì, thế là tớ đồng ý với anh ta.”

Đối với những lời này, Quan Dĩnh rất không đồng tình, “Thế nào gọi là gia đình bình thường, đã không yêu anh ta thì sao có thể xây dựng nên một gia đình chung được chứ. Cậu làm như vậy chính là không có trách nhiệm, quá tùy tiện với bản thân mình và cả người khác nữa. Nếu đã muốn kết hôn thì chí ít cũng phải tìm một người yêu cậu, hôn nhân chứ đâu phải trò đùa, tuy rằng bây giờ ly hôn cũng thuận tiện.”

Khương Doãn Nặc lắc lắc đầu, “Hôn nhân không phải trò đùa, cậu không phải là người đầu tiên khuyên tớ như vậy. Tớ cũng muốn tìm một người mình thích, giống như cậu và Lôi Viễn vậy, nước chảy về nguồn, không có trở ngại. Nhưng tớ tìm không ra, bao nhiêu năm nay, nhìn thấy đám đàn ông đó tớ chẳng thấy thú vị gì, luôn... nhớ đến cậu ấy, luôn bất giác mang họ đi so sánh với cậu ấy, kết quả phát hiện, hoàn toàn không có khả năng so sánh. Cậu bảo tớ phải làm sao đây? Cô độc đến già? Sau đó tớ nghĩ, hay là tìm một người sống thử trước xem thế nào? Trong đó có vài người cũng được, cũng thật lòng thật dạ với tớ, nhưng tớ lại không thể đáp lại tình cảm giống như vậy, luôn thấy mắc nợ người ta, nợ nhân tình, quá to lớn. Vậy nên cũng bỏ mặc luôn.”

“Rồi sau đó, gặp được Trần Tử Sâm. Anh ta là kiểu đàn ông rất hiện thực, hiện thực tới mức khiến tớ cảm thấy giữa bọn tớ đang làm một vụ giao dịch. Điều này cũng chẳng phải khuyết điểm gì, ít ra là không phải đối với anh ta, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nếu không hiện thực một chút thì sẽ khó hiểu lắm. Ở bên anh ta không có gánh nặng tình cảm, cũng không có cảm giác áy náy, rất yên ổn cũng rất thoải mái. Lúc đó tớ cũng mệt mỏi lắm, cảm thấy cuộc sống chỉ có nhiều đấy, đàn ông cũng chỉ có nhiều đấy, cuộc đời này chỉ có nhiều đấy, đừng nói yêu hay không yêu với tớ, chẳng ý nghĩa gì cả, thế là đến với nhau.” Bao nhiêu lâu rồi, rất nhiều lời nói kìm nén trong lòng không nơi giải bày, giờ nói ra mà không giữ lại chút gì, bỗng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Quan Dĩnh nhất thời im lặng, hồi lâu mới than thở, “Không ngờ dẫn vật bao nhiêu năm nay mà vẫn muốn giày vò lẫn nhau. Đau khổ không chỉ có cậu, mấy năm nay bên cạnh Hứa Khả không có lấy một cô gái nào, Chu Tiểu Toàn mà cậu ấy dẫn đến nhà tớ lần trước, Lôi Viễn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Sau đó hỏi Hứa Khả, cậu ấy nói chỉ là bạn bình thường...”

Khương Doãn Nặc chống tay lên trán, khép hai mắt lại, một lúc sau mới lại mở ra, “Đừng nói nữa...”

“Các cậu, sau này định làm thế nào?”

“Làm thế nào? Rau trộn. Tớ còn có thể làm gì đây? Hứa Khả, hình như cậu ấy đã thay đổi rất nhiều, lại giống như chẳng thay đổi gì cả, cảm giác ấy rất kỳ lạ, tớ cũng không nói ra được, dường như tớ không nắm bắt được suy nghĩ của cậu ấy. Có điều, chắc chắn cậu ấy oán hận tớ, ít nhất cũng đã từng oán hận, cậu ấy hận tớ bội ước, lại bỏ cậu ấy lại một mình. Trong lòng cậu ấy có rất nhiều suy nghĩ, nhưng không muốn thể hiện ra.”

Quan Dĩnh ngẫm nghĩ một lúc, mới nói: “Tớ thấy, cậu ấy vẫn chưa từ bỏ đâu.”

Viên mắt Khương Doãn Nặc cay cay: “Lúc đầu khi rời bỏ cậu ấy, tớ hoàn toàn không tin tưởng cậu ấy. Ở bên cậu ấy, luôn cảm thấy giống như một giấc mơ, quá không chân thực. Cậu cũng biết đấy, lúc đó cậu ấy rất được các bạn nữ yêu thích, khi ấy thật không hiểu tại sao cậu ấy lại quấn lấy tớ, cậu ấy có nhiều lựa chọn như vậy, các cô ấy ai cũng đều rất tốt. Vậy nên tớ cho rằng, cậu ấy còn nhỏ, có lẽ chỉ là cuồng nhiệt hoặc mê muội nhất thời, không phân biệt rõ tình yêu và tình thân, thời gian trôi qua, nhiệt tình cũng sẽ hết dần. Tớ cảm thấy áp lực rất lớn, cậu ấy luôn muốn có được đáp án cuối cùng từ tớ, nhưng tớ lại không thể tin vào tình cảm cậu ấy dành cho tớ, sau đó bỗng ngã bệnh, tớ thật sự không còn cách nào khác, lúc sút đầu mẻ trán, điều tớ muốn làm nhất, chính là đi được bao xa thì đi, không bao giờ gặp lại cậu ấy nữa. Tớ là một đứa ích kỷ, lúc đau khổ, người tớ nghĩ đến đầu tiên vẫn là bản thân mình...” Nói đến đây, giọng cô đã hơi nghẹn ngào.

Quan Dĩnh khẽ nắm tay cô, an ủi, “Việc này xảy đến với chính mình, không mấy ai có thể mặt không đổi sắc tìm không đập nhanh, những gì cậu làm đều rất bình thường.”

“Những tưởng thời gian có thể xóa nhòa tất cả, mấy ngày nay tớ luôn nghĩ rằng, nếu lần này không phải vô tình gặp nhau, nói không chừng sẽ cứ như vậy mà sống hết đời, tình cảm dù có khắc cốt ghi tâm đến mấy cũng sẽ dần tan thành tro bụi. Nhưng bây giờ, tớ không biết nên đối diện với Trần Tử Sâm như thế nào, còn tiếp tục thế này chắc tớ bị đa nhân cách mất thôi.”

“Nghịch duyên,” Quan Dĩnh than thở nhả ra hai chữ, cũng không biết nên an ủi thế nào.

Khương Doãn Nặc cười khổ lắc lắc đầu: “Tớ và Trần Tử Sâm ở bên nhau có ba tháng, nhưng ba tháng này lại không bằng ba ngày tớ ở cùng cậu ấy, thậm chí không bằng một cái nhìn hờ hững của cậu ấy dành cho tớ. Tớ chỉ muốn quên cậu ấy, sống cuộc sống bình thường, nhưng sao lại khó

đến như thế? Người khác đều sống rất tốt, tại sao cuộc sống của tớ lại phiền phức như vậy?”

“Cậu định làm thế nào? Cậu và Trần Tử Sâm...”

“Có lẽ sẽ chia tay...”

Quan Dĩnh lại thở dài: “Tớ cũng không hi vọng cậu quyết định hôn nhân của mình một cách khinh suất như vậy. Tuy bảo tình yêu là hư ảo, hôn nhân mới là hiện thực, nhưng chúng ta đều muốn tìm ra điểm cân bằng giữa hai thứ này, có lẽ như vậy mới có thể đến gần mục tiêu gia đình hạnh phúc một chút. Tình trạng này của cậu, cho dù có kết hôn với Trần Tử Sâm rồi, sau này cũng sẽ xảy ra mâu thuẫn, cũng sẽ sống không vui vẻ gì. Chi bằng đợi thêm, có lẽ sẽ gặp được người thích hợp hơn.”

Khương Doãn Nặc ngơ ngác nói: “Vậy cậu ấy phải làm thế nào? Nếu có một ngày, tớ thật sự yêu người khác, thì tớ sẽ nợ cậu ấy, cả đời này cũng không thể trả hết.”

Quan Dĩnh dường như suy nghĩ gì đó nhìn cô: “Cậu thà lấy một người không yêu mình, cũng không muốn để bản thân mình yêu người khác, đây là logic gì vậy hả? Cậu như vậy không phải đang tự ngược chính mình sao? Tớ vẫn luôn cho rằng cậu rất hiện thực rất tinh táo, thậm chí khâm phục dũng khí buông tay của cậu lúc đầu, không ngờ cậu lại là một đứa cố chấp. Cậu đừng nói với tớ là cậu muốn thủ tiết về mặt tinh thần vì cậu ấy đấy nhé. Nực cười!”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dường như dừng lại nơi chân trời xa xăm mờ mịt, thấp giọng nói, “Tớ chỉ muốn dùng cách nào đó để tưởng niệm cho tình yêu đã từng không có được, lẽ nào điều này cũng không được hay sao?”

Quan Dĩnh cảm thấy chua xót, dường như sắp rơi nước mắt: “Đã như vậy, chi bằng quay về bên cạnh cậu ấy đi.”

Khương Doãn Nặc cười thê lương: “Có thể sao? Trừ phi mặt trời mọc đằng tây. Con người là mâu thuẫn như vậy đó, bây giờ tớ đã không thể đối mặt với người đàn ông nào khác ngoài cậu ấy, cho nên, tớ định chia tay với Trần Tử Sâm. Sau đó...” Cô suy nghĩ rất nghiêm túc, “Sau đó, sống một mình như thế này, nhân lúc còn trẻ kiếm thật nhiều tiền, về già sẽ đi tìm một viện dưỡng lão tốt một chút. Có lẽ đến lúc đó, đã quên hết mọi chuyện, còn có thể yêu đương tuổi xế chiều gì đó nữa. Cậu đó,” cô nói với Quan Dĩnh, “Ly hôn rồi thì đến tìm tớ nhé, hai bà cụ chúng ta vẫn có thể sống cùng nhau, tán gẫu chuyện phiếm.”

Quan Dĩnh dờ khóc dờ cười: “Miệng quạ, tớ còn chưa tổ chức đám cưới, cậu đã trù tớ...”

“Tớ nói đùa thôi mà.” Cô cũng cười nói, “Có điều, cậu vẫn nên cân nhắc, coi như là tội nghiệp tớ vậy.”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Nỗi Nhớ Kéo Dài Thành Sông

Sáng sớm hôm ấy, bầu trời hửng nắng, lộ ra sắc nhạt như dát vàng, ánh mặt trời đã lâu không thấy chiếu rọi, lại thẩm thấu ra hơi ẩm đỏ ửng yếu ớt. Thời tiết đẹp hiếm có lại khiến cho những người nhiều ngày liên tiếp sống trong cảnh mưa tuyết ngập trời không mấy thích ứng, một ngày như vậy, nếu không xảy ra chuyện gì đó, dường như sẽ hơi kỳ lạ.

Khương Doãn Nặc ngồi trên sofa, trong tay bưng tách cà phê, hơi ẩm tiếp xúc với lòng bàn tay, đang nghĩ xem phải mở miệng thế nào.

Cô từ nhà Quan Đình về lại khách sạn vào lúc sáng sớm, áo khoác khăn choàng cũng chưa cởi ra, cả người co rút ở đó, cảm nhận hoặc, sắc mặt trầm tĩnh trắng bệch. Trong phòng tắm yếu ớt truyền đến tiếng dao cạo râu bằng điện, Trần Tử Sâm vừa mới thức dậy, cô đang đợi anh ta.

Dường như biết rõ suy nghĩ của cô, Trần Tử Sâm chậm chậm bước đến ngồi xuống bên cạnh cô. Sau khi tắm xong, trông anh ta khỏe mạnh mà nho nhã.

Cô ngẫm nghĩ, vẫn lên tiếng trước: “Tử Sâm, em có chuyện muốn nói với anh...”

“Anh cũng vậy...” anh ta cắt ngang lời cô, có chút khẩn thiết.

Khương Doãn Nặc hơi nghi hoặc nhìn anh ta, sau đó mỉm cười nói: “Anh nói trước đi.”

Trần Tử Sâm suy nghĩ một chút rồi nói: “Thời gian qua anh luôn đi sớm về muộn, nhưng em không hề hỏi anh,” anh ta dừng lại, dường như đang đợi cô đáp lời, song Khương Doãn Nặc chỉ yên lặng lắng nghe, thế là anh ta bèn nói tiếp, “Anh đến thành phố này, đã gặp được bạn học trước đây. Cô ấy lấy chồng về đây, hai năm trước chồng cô ấy mất, một mình cô ấy nuôi con, ở đây cũng không có bà con họ hàng. Con cô ấy vẫn còn nhỏ, thường hay đau ốm, sức khỏe cô ấy cũng không được tốt, bên cạnh không có ai chăm sóc, cá tính lại yếu đuối, anh không nhẫn tâm nên qua đó giúp cô ấy...”

Khương Doãn Nặc đặt tách cà phê về lại kỹ trà, cúi đầu nhìn ngón tay mình, ngón tay đã bị hơi nóng làm cho bỏng đỏ, cô vân vê đầu ngón tay, nói: “Chúng ta chia tay đi.” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, “Không phải tại anh, thật ra... người sai là em.”

Trần Tử Sâm nói, “Nặc Nặc, anh nói thật với em, là hi vọng mình vẫn còn cơ hội cứu vãn.”

Khương Doãn Nặc khẽ lắc đầu: “Anh tốt hơn em, em thì ngay cả dũng khí nói thật cũng không có. Nên em vốn không đáng để anh cứu vãn cái gì. Chúng ta, cứ như vậy mà chia tay đi, như vậy sẽ tốt cho cả hai.”

Trần Tử Sâm hỏi: “Không còn chút hi vọng nào sao em?”

Khương Doãn Nặc cười nói: “Tử Sâm, tuy thời gian chúng ta ở bên nhau không dài, nhưng đối với anh... em cũng biết rất rõ. Tình cảm giữa chúng ta, chưa đến mức phải do dự không quyết hay khó mà từ bỏ.”

“Lời lẽ sắc bén.” Trần Tử Sâm cười khẽ, “Tiếc rằng em không phải anh, em làm sao thật sự hiểu được. Anh đã từng cho rằng, hai chúng ta đều cùng một loại người, đều rất không để tâm đến tình yêu, cái thứ ấy cách anh rất xa, có cũng được mà không có cũng được, anh cũng đã qua rồi cái

tuổi theo đuổi tình yêu. Nhưng mà bây giờ, có lẽ là anh đã sai, hoặc là cả hai ta đều giỏi che giấu.”

Khương Doãn Nặc hơi suy tư, nói: “Anh nói vậy đúng mà cũng không đúng. Người ta nói tính cách quyết định số phận, với tính cách của anh, luôn biết rất rõ đâu mới là thứ quan trọng nhất trong cuộc sống, cùng lúc với lựa chọn cũng sẽ kiên quyết vứt bỏ. Em không hề cho rằng đây là khuyết điểm, mỗi người có cách sống riêng. Nhưng, em không thể giống như anh, em cũng từng cho rằng mình có thể làm được, song đến cuối cùng đều chỉ là lừa mình dối người, em không thể nào tiếp tục được nữa.”

Trần Tử Sâm nhìn cô, khẽ than một tiếng, sau đó ngẩng đầu tựa lên sofa, một hồi lâu mới nói: “Trước đây em không như vậy, tại sao đợi đến khi chia tay, anh mới có cơ hội nhìn thấy mặt chân thực này của em? Cách nhìn của em đối với anh, tại sao lại chắc chắn như vậy?”

Cô ngồi ở đó, không lên tiếng, bưng cà phê lên hớp một ngụm nhỏ.

Anh ta lại hỏi: “Nếu anh không đồng ý thì sao? Anh không muốn chia tay như vậy.”

Cô đáp: “Đối với quyết định đưa ra cách đây ba tháng, em chỉ có thể nói, em rất xin lỗi anh.”

Trần Tử Sâm khẽ lắc đầu, cười nhẹ: “Anh không thích làm khó người khác.” Sau đó đứng dậy, “Anh thu dọn đồ đạc trước, lát nữa đi thuê nhà khác.”

Khương Doãn Nặc vội nói: “Không cần đâu, em đi đôi ngày vé máy bay, quay về trước, nên cũng không ở lại mấy ngày nữa, có thể tìm đại một nơi ở tạm. Anh cứ ở lại đây đi.”

Trần Tử Sâm hỏi cô: “Em định đi đâu? Chỗ em trai em?”

Cô sững sờ, đưa tay ra theo thói quen, chạm vào mặt dây chuyền trước ngực, song chỗ đó đã trống không. Cô chậm rãi đáp: “Không phải.”

“Em vẫn không cần phải thuê nhà mới đâu.” Trần Tử Sâm đã bắt đầu thu dọn hành lý, đột nhiên lại nói với cô: “Em trai em, rất quan tâm em.”

Cô ngồi im trên sofa không nhúc nhích, nhìn ra ngoài cửa sổ, tối qua cả đêm không ngủ, cơn mệt mỏi dần dần ập đến.

Thứ nên mất sẽ luôn mất đi, cho dù người ta do dự, không nỡ buông tay đến thế nào.

Trần Tử Sâm thu xếp hành lý xong, đứng ở cửa nói với cô: “Anh đi đây.”

Khương Doãn Nặc xoay người bước tới: “Tử Sâm...” cô muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn chỉ nói hai chữ, “Tạm biệt.”

Trần Tử Sâm cười cười, cúi đầu.

Giống như buổi tối của mấy tháng trước, cô vẫn tránh mặt đi theo bản năng. Nụ hôn ấy, liền rơi xuống tóc cô.

Trần Tử Sâm khẽ than thở: “Em đúng thật là...”, anh ta không nói thêm nữa, vươn tay khẽ ôm cô một cái, “Chăm sóc tốt bản thân, đừng hút thuốc nữa, đừng thức đêm đọc sách, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Cô gật đầu: “Em biết rồi.”

Anh ta xoay người định đi, nhưng nghĩ ra gì đó, lại hỏi: “Có phải trước đây em đã từng yêu ai đó?”

Cô nhìn anh ta, bất đắc dĩ cười nhạt, không trả lời.

Trần Tử Sâm cũng cười nói: “Anh vẫn luôn rất tò mò về người ấy.”

Anh ta bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Trong phòng trống trải đi rất nhiều.

Cô đi một vòng khắp bốn phía, sau đó cởi áo khoác, nằm lại sofa, dần dần khép mắt.

Việc đã đến nước này.

Khương Doãn Nặc đổi ngày vé máy bay, thời gian về sớm hơn hai mươi ngày, cũng vì vậy mà không thể dự đám cưới của Quan Dĩnh. Gọi điện đến xin lỗi, Quan Dĩnh biết cô làm việc trước giờ luôn kích động dứt khoát, cũng không tiện níu giữ quá nhiều, chỉ biết im lặng than thở ở đầu dây bên kia. Cuối cùng vẫn không nhịn được, liền nói cho Lôi Viễn biết tin Khương Doãn Nặc sắp đi, hi vọng có thể để người ấy biết.

Vì chuyện này, Lôi Viễn cân nhắc rất lâu mới gọi cho Hứa Khả. Nhưng cũng không tiện nói nhiều, hoàn cảnh của hai người này quá đặc biệt, người ngoài không tiện khuấy vũng nước này lên, nên chỉ nói qua loa vài câu, “Chị gái cậu đổi ngày vé máy bay rồi, mấy hôm nữa sẽ đi. Phù dâu cũng không còn, còn phải đi tìm một người nữa, kết hôn đúng là phiền phức.”

Hứa Khả ở đầu dây bên kia cười cười, dường như không để ý đến.

Lôi Viễn hỏi, “Định thế nào?”

“Định... đang định mở cuộc họp, nếu không còn chuyện gì thì tôi cúp máy đây.” Hứa Khả nhẹ nhàng gác điện thoại.

Do dự hồi lâu. Anh mới lại cầm điện thoại lên, bấm một số điện thoại khác, ánh đèn trên màn hình điện thoại dần dần tối đi, ngón tay anh đặt trên phím nghe, nhẹ nhàng vuốt khẽ, cuối cùng vẫn không ấn xuống. Bàn tay cầm điện thoại yếu ớt rơi xuống, bỗng nhiên lại giơ lên, điện thoại rơi

xuống bàn làm việc rộng lớn, thân máy vỡ toang thành hai mảnh, bay nhanh ra ngoài.

Ngoài cửa, Lưu Hâm cầm tài liệu đang định mang vào, sau khi nghe thấy tiếng vang thì lại lui về.

Đêm đến.

Khương Doãn Nặc đang thu dọn hành lý, cô mang không nhiều đồ, chỉ vừa chất đầy một vali du lịch cỡ nhỏ. May mắn gặp dịp tiết xuân, cô mua được vé máy bay trở về Paris vào dịp đầu năm mới rất dễ dàng.

Như vậy, chỉ cần ở lại một đêm nữa thôi.

Cô đóng vali hành lý lại, chuẩn bị đi ăn tối, nhân tiện mua vài quyển sách về đọc, để giết khoảng thời gian không còn lại bao nhiêu.

Đường phố đêm giao thừa, người đi đường xách túi lớn túi nhỏ vội vội vàng vàng. Trong khách sạn chật cứng những gia đình nhỏ ăn bữa cơm tất niên, mấy tiệm cơm nhỏ cũng đã dọn hàng từ sớm, không còn cách nào khác, đành phải đến McDonald ngồi, gọi coca hamburger một mình ăn không có chút mùi vị gì. Sớm đã quen với cuộc sống như vậy, một mình ăn bữa cơm tất niên đặc biệt, một lần nữa đón Tết Trung Quốc dài dằng dặc mà vô vị.

Nhìn về phía đám đông vui vẻ ngoài cửa sổ, cô không biết sao trong lòng lại rung động, bỗng nhiên rất muốn đến một nơi.

Ở đó, chứa đựng tất cả những hồi ức thời thơ ấu, cùng với sự tan hợp chia ly in sâu trong tận đáy lòng, và còn... dấu chân và hơi thở mà anh lưu lại. Không kịp nghĩ kỹ, cô bước ra ngoài vẫy tay chặn một chiếc taxi, cô nói với chính mình, chỉ một lần này thôi, nơi ấy, sau này sẽ không quay lại nữa...

Không bao lâu, trước mắt là tòa nhà cũ kỹ ấy.

Môi trường xung quanh vẫn hỗn tạp mà dơ dáy, những hộ gia đình trước đây có thể dọn đi cũng đều đã dọn đi rồi, quá nửa trong số họ là cho công nhân ở tỉnh khác đến hoặc những người làm ăn buôn bán nhỏ thuê lại nhà cũ.

Khương Doãn Nặc ngẩng đầu nhìn cửa sổ đen ngòm, trong lòng ngẫm nghĩ, không biết giờ anh đang sống ở đâu, liệu cũng giống như cô quay về thăm nhà mà không mục đích, chỉ là trở về xem thử mà thôi.

Cô lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, chiếc chìa khóa này vẫn luôn nằm lẫn trong những chiếc chìa khóa khác của cô, sớm đã bị gỉ sắt, song trước sau vẫn không vứt đi.

Lối đi rất tối, rất nhiều chỗ còn chất đầy những đồ linh tinh, càng thêm chật chội, cô lần mò bước đi, cuối cùng đứng trước cánh cửa đó.

Trong lòng cô bỗng nhiên hồi hộp một cách khó hiểu, mượn tia sáng yếu ớt từ bên ngoài, cô cầm chìa khóa thử vài lần mới tra vào ổ khóa thành công.

“Cạch” một tiếng, chìa khóa chỉ xoay nửa vòng, cửa đã được mở ra, nói chính xác là đột nhiên được mở ra từ bên trong.

Khương Doãn Nặc khẽ kêu một tiếng, lùi về sau nửa bước dài, bấy giờ mới nhìn rõ, trong cửa là một bóng người cao gầy đang đứng, anh bật đèn trong phòng khách đánh “tạch” một cái.

Miệng người ấy đang ngậm điếu thuốc, mái tóc ngắn đen nhánh, con ngươi u tối, hơi nướng mày tỏ vẻ kinh ngạc.

Tưởng rằng sẽ không gặp nhau nữa, nhưng lúc này đây lại đang đứng trước mặt cô.

Lòng cô rối như tơ vò, tay chân lúng túng, ép mình bình tĩnh trở lại, “Sao cậu lại ở đây?”

“Còn tưởng là trộm cơ đấy,” Hứa Khả ném gậy đánh gôn trong tay lên sofa đằng sau, “Đây là nhà em,” anh nói.

Khương Doãn Nặc đứng đó, tiến thoái lưỡng nan.

Hứa Khả hỏi cô, “Vào chứ?”

Cô đành phải bịa đại cho mình một lý do, “Tôi đến lấy vài món đồ về... trước kia để ở đây.”

Hứa Khả gật gật đầu, “Vào đi,” anh nói.

Khương Doãn Nặc bước vào trong nhà, tiện tay đóng cửa lại. Trước khi cô lên lầu, trong cả tòa chung cư chỉ có nhà bếp là còn sáng đèn, mà cánh cửa cổ điển là của phòng khách, vì vậy cô tưởng là trong nhà không có người.

“Đồ cũ đều để ở đây,” Hứa Khả vào phòng bếp, chỉ vào căn phòng chứa đồ ở bên trong.

Khương Doãn Nặc “ừ” một tiếng, đi theo qua đó.

Trong nhà bếp khói mây vẫn vít, trên bàn ăn đặt một chiếc laptop, mấy kẹp giấy tờ, một cốc cà phê, còn có một chiếc gạt tàn chứa đầy đầu thuốc lá.

“Chị tìm thử xem, không biết có còn hay không,” anh không hề có ý giúp đỡ, đi thẳng đến trước máy tính ngồi xuống.

Trong nhà rất ấm áp, anh mặc một chiếc áo sơ mi bình thường hoa văn sẫm màu, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, để lộ nước da bánh mật khỏe

khoản. Anh dựa người lên ghế, một tay cầm điếu thuốc, một tay cầm chuột, giở xem báo cáo trên màn hình.

Khương Doãn Nặc bước vào căn phòng chứa đồ bị nhét đầy những thứ linh tinh, tim vẫn còn đang đập loạn xạ, rồi nhìn qua chõng thùng giấy bên cạnh, đầu óc lập tức choáng váng, chỉ muốn tìm đại một thứ gì đó rồi về cho nhanh.

Trên thùng giấy đều ghi chú tên người, có của anh cũng có của cô, toàn là nét chữ của anh, viết ẩu nhưng rất có lực, phóng khoáng mà ngang ngược.

Những thùng giấy viết ba chữ “Khương Doãn Nặc” toàn đặt ở trên cao nhất.

Cô cởi áo khoác, kiễng chân ra sức đẩy, rất nặng, rồi lại dùng thêm sức, những thứ linh tinh đặt ở bên trên ào ào đổ xuống.

Bên ngoài, Hứa Khả vội hỏi, “Sao thế?”

“Không sao,” cô nói, liếc nhìn chiếc hộp giấy nhỏ màu xanh nhạt ở dưới đất, liền khom lưng nhặt lên.

Anh đã đi đến trước mặt.

Khương Doãn Nặc cầm chiếc hộp đứng thẳng người dậy, nói, “Tìm được rồi.”

Hứa Khả khẽ nhíu mày, đón lấy chiếc hộp mở ra, hỏi, “Thứ chị muốn tìm là cái này?”

Cô cúi đầu nhìn, đây một hộp kẹp giấy, bất giác sửng sờ.

Ánh mắt anh nóng rực nhìn cô chăm chú, rồi móc trong túi quần dài ra một sợi dây chuyền, đưa đến trước mắt cô: “Hay là, thứ chị muốn tìm là cái

này?”

Mặt dây chuyền đó nặng nề đong đưa, bắn ra tia sáng lấp lánh mà vỡ vụn.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Một Năm Sẽ Tận Đêm

Giữa hai người, cách nhau sợi dây chuyền ấy.

Khương Doãn Nặc khẽ mím môi, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn mặt dây chuyền đó, nhưng lại ra sức né tránh chiếc nhẫn Hứa Khả đeo trên tay, một chiếc khác giống hệt.

Tay anh vươn đến trước mặt cô, giống như muốn trả lại cho cô.

Cô thấp giọng nói: “Cảm ơn.” Sau đó, muốn đón lấy theo bản năng. Cô vô cùng hồi hộp, gần như đã quên mất, chính cô là người đã làm mất chiếc nhẫn.

Hứa Khả cười cười, trả lời: “Không cần đâu,” đúng lúc thu tay về, nhưng lại không đưa cho cô.

Khương Doãn Nặc kinh ngạc nhìn anh, nhất thời, nhìn nhau nhưng không nói gì.

Anh bước ra khỏi phòng chất đồ, vứt cô lại một mình.

Khương Doãn Nặc yếu ớt dựa vào thùng giấy phía sau, nghe thấy tiếng bật lửa lách cách bên ngoài. Trong nhà rất yên tĩnh, ngoài cửa sổ bỗng nhiên sấm chớp nổ đùng một tiếng, tâm trạng cô chìm nổi, hỗn loạn rối bời, bất giác hoảng sợ tới mức run cầm cập. Khó khăn lắm mới định thần lại được, cô chậm rãi bước ra ngoài.

Cửa sổ trong phòng bếp mở toang, không khí se lạnh mang theo mùi pháo nổ xộc vào bên trong, Hứa Khả đứng dựa một bên cửa sổ thì thoảng hút thuốc.

Cô ngó gạt tàn thuốc ở trên bàn, trong lòng càng thêm rối bời.

“Hôm nay giao thừa,” anh bỗng lên tiếng, ngoài cửa sổ, nhà nhà lên đèn, phồn vinh hòa bình. Anh xoay người lại nói với cô, “Đi thôi, em đưa chị về.”

Cô hơi ngây người, cũng nói: “Không cần đâu.” Cô do dự nhìn về phía bàn tay anh, sợi dây chuyền bạc mảnh mai quấn quanh ngón tay anh, mặt dây chuyền giấu trong lòng bàn tay anh.

Anh hiểu ý, nhưng lại nói: “Cái này, chị không cần phải mang về đâu.” Anh khẽ vươn tay ra ngoài cửa sổ, màu bạc bỗng chói lóa sáng, sau đó biến mất trong đêm tối, anh nói: “Hay là vứt đi sẽ tốt hơn.”

“Cậu...” cô bất giác hoảng sợ kêu lên, mở to mắt nhìn anh, giọng nói khẽ run rẩy: “Cậu dựa vào cái gì mà ném đồ của tôi?”

Anh im lặng hút thuốc.

Cô đứng ở đó, cố kìm nén nước mắt: “Đó là đồ của tôi, cậu dựa vào cái gì mà vứt nó...”

Bốn mắt nhìn nhau, nước mắt đã làm mờ hai mắt cô, cô không nhìn rõ mắt anh, không nhìn rõ khuôn mặt anh, càng không nhìn rõ anh đang nghĩ gì.

Cơ thể cô khẽ run rẩy, không thể nhẫn nhịn tiếp được nữa, cuối cùng khóc nấc thành tiếng: “Cậu luôn ném đồ của tôi lung tung... Tôi ghét cậu... Hận cậu đến chết...” Lúc này, cô cảm thấy bản thân mình quá nhếch nhác,

đành phải bất đắc dĩ dùng ngón tay lau nước mắt trên mặt, song vẫn không thể bù đắp.

“Nặc Nặc,” anh gọi một tiếng, giọng nói dường như hơi nghẹn ngào.

Anh dập tắt điều thuốc, bước nhanh qua, nâng mặt cô lên, nhìn cô khóc tới mức không thể kìm chế.

Anh nói: “Cô bé ngốc, em không có ném, nó ở đây này,” anh xòe tay ra, chiếc nhẫn thuộc về cô vẫn nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Đừng khóc mà, chị đừng khóc...”

Cô ra sức đẩy anh, nước nở: “Cậu nói không khóc thì không khóc... Nếu như tôi nhìn được... Cậu đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cậu...”

Anh ôm chặt cô vào lòng, giọng nói kìm nén sự run rẩy không dễ phát hiện: “Là em không tốt, em sai rồi, em xin lỗi. Mẹ nó em là một thằng ngu, là một thằng khốn nạn... Em luôn không khống chế được bản thân mình, chỉ muốn làm chị cáu. Hay là chị đánh em đi, chỉ cần chị không buồn nữa thì thế nào cũng được.”

Ngả lên vai anh, cô vẫn còn thút thít, khóc đến kiệt sức thở hỗn hển. Nhưng anh lại cúi đầu hôn cô, trên mặt cô đều là nước mắt, lại khó coi chết đi được, không biết có gì đáng để hôn nữa, cô buồn rầu quay mặt đi, ra sức né tránh anh.

Trong lòng Hứa Khả vừa áy náy lại gấp gáp, không muốn khiến bản thân mình rơi vào cảnh quẫn bách không thể giải thoát nữa. Anh khẽ nuốt nước bọt, nói rất chậm rãi mà dịu dàng: “Xin lỗi... Em không nên, không nên yêu chị, em không nên... Bây giờ, và cả trước đây nữa, em vẫn luôn yêu chị... Nếu như có thể... điều khiến được suy nghĩ của mình, em nhất định sẽ không làm chị buồn như vậy nữa...”

Khương Doãn Nặc dựa sát vào người anh, những lời ấy gần kề bên tai. Nỗi đau từng đợt không thể kìm nén, không ngừng tấn công vào nơi sâu thẳm trong tâm hồn cô, khiến cho hô hấp cũng run rẩy theo, cô không nói ra được dù thêm một chữ nào. Cô không thể không nắm chặt tay, móng tay mạnh mẽ cắm sâu lòng bàn tay, dù vậy, cũng không thể giảm bớt chút đau khổ nào, thật không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hứa Khả ôm cô ngồi lên ghế, vươn tay rút khăn giấy trên bàn ra lau nước mắt cho cô.

Sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt đen mà sâu thẳm.

Anh khẽ mở miệng: “Ngày mai chị... đi rồi?”

Một lúc sau, cô mới khẽ “ừ” một tiếng.

Anh lại hỏi: “Chuyến bay mấy giờ?”

Cô thấp giọng đáp: “Hơn hai giờ chiều.”

Anh ôm chặt cô, không nhúc nhích, một lúc lâu sau mới nói: “Trong mấy ngày này, em đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều việc, trước đây, em không dám cân nhắc kỹ càng mà vẫn luôn né tránh. Nhưng không thể cho rằng, chúng có thể biến mất tại đây.”

Cô nhẹ nhàng ngắt lời anh: “Đừng nói nữa.”

Nhưng anh vẫn cứ nói: “Em là một thằng ích kỷ, biết rõ trước mặt là một bức tường, mà vẫn kiên quyết kéo chị đi về phía trước, nhưng lại không cho chị được bất cứ thứ gì, cho dù chỉ là một lời hứa. Mọi thứ tầm thường nhất, cuộc sống bình thường nhất, hôn nhân, con cái... em đều không thể cho chị. Cho nên, cuộc sống mà chị không muốn, em sẽ không cưỡng ép chị nữa.” Về mặt anh thâm trầm mà bình tĩnh, song thẳm sâu

trong đôi mắt lại tràn đầy tâm trạng đau thương, vẻ dịu dàng nhàn nhạt, dần dần lan tỏa, thấm tràn ra ngoài.

Cô vùi mặt vào cổ anh, không dám nhìn nữa, miệng nhỏ tiếng van nài: “Đừng nói nữa được không? Đừng nói nữa mà, chị không muốn nghe...”

Anh không nói thêm nữa.

Cô cũng không nói gì, chỉ dịu dàng dính chặt lấy anh, tinh thần mệt mỏi đến cực độ, anh vẫn là chỗ dựa duy nhất của cô.

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng pháo hoa nổ, giông già hân hoan, là dấu vết truyền đến từ thế giới hiện thực. Cô dựa sát vào trước ngực anh, thỏ thẻ nói: “Ừ, hơi lạnh.”

Anh cúi đầu nhìn cô, sống mũi cô ửng đỏ, má cũng ửng đỏ. Anh nói: “Có em ôm chị, còn lạnh nữa sao?”

Vượt qua bờ vai anh, ánh mắt cô ngó ra ngoài cửa sổ: “Bông tuyết bay vào đây rồi.”

Anh cũng ngoái đầu nhìn sang: “Tuyết lại rơi rồi.” Nói rồi, bèn buông cô ra định bước đến đóng cửa sổ lại, nhưng bị cô khẽ níu góc áo.

Anh nói: “Sao thế? Em đi đóng cửa sổ mà.”

Cô dựa vào lòng anh cọ cọ, im lặng không lên tiếng.

Anh dứt khoát bế cô lên, hai người cùng đến bên cửa sổ.

Cửa sổ được đóng lại, ngăn cách hơi lạnh ở bên ngoài, trong nhà cũng không còn mùi thuốc lá nữa. Cô ngả vào lòng anh, anh dùng hai tay nhẹ nhàng ôm cô. Hai người im lặng ngắm pháo hoa ngoài cửa sổ, đủ màu đủ sắc, sặc sỡ lấp lánh, nhưng rồi lại tan biến trong chớp mắt.

Anh đặt nhẹ môi mình lên trán cô: “Còn nhớ không, lần trước hai chúng ta cùng đón giao thừa, là bảy năm về trước.”

“Sao lại không nhớ chứ, lúc ấy còn cãi nhau một trận nữa mà.” Cô hít hít mũi, “Hôm nay lại như vậy, đáng ghét...”

Anh cười khê: “Em không có cãi nhau với chị nhé, lúc ấy em đang xin lỗi chị mà, là chị lơ em đấy chứ.” Anh nhìn cô, rồi lại nói tiếp, “Đã hai lần rồi, trong đêm giao thừa, đều bận nói xin lỗi chị.”

“Ừm, lần trước cậu còn...” Cô dừng lại, không nói tiếp nữa.

Anh cười nói: “Chị xem thái độ em hôm nay tốt biết mấy, việc gì cũng theo ý chị hết.”

Cô cúi đầu không nói, sau đó mới rụt rè chìa tay qua: “Đồ của chị đâu?”

Anh đặt sợi dây chuyền vào lòng bàn tay cô: “Còn muốn giữ nó sao?”

Cô dùng đầu ngón tay nhặt sợi dây chuyền lên, chỗ bị đứt trước đây đã được người ta hàn lại, rất khó nhìn ra dấu vết. Cô muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra, cuối cùng chỉ âm thầm thở dài.

Cô nhẹ nhàng treo sợi dây chuyền và chiếc nhẫn lên chốt cửa sổ, khê nói một câu: “Chị đói rồi...”

Hứa Khả chậm rãi buông cô ra, tiện tay mở tủ lạnh ở bên cạnh tìm thử, ngoài trứng gà và rượu ra cũng không còn thứ gì khác, thế là liền hỏi: “Em ra ngoài mua gì đó cho chị ăn được không? Hay là chúng ta đến nhà hàng ăn?”

Cô nắm chặt tay anh, thê thọt: “Đừng, chị không muốn ra ngoài ăn, cũng không muốn để cậu ra ngoài...”

Anh ngẫm nghĩ, rồi nói: “Thế này đi, em bảo đảm sẽ quay về trong vòng một phút.” Anh bước ra khỏi nhà, chưa được bao lâu, đã trở về với một bịch bột mì và mấy cọng hành trong tay, “Em sang nhà đổi diện mượn đỡ,” anh cười nói.

“Bánh hành chiên Hứa thị ngon mà lại rẻ.” Anh vừa nói vừa nấu ít cháo, rồi lại đập hai quả trứng vào trong bột, “Chị đi xem tivi một lát đi, còn vài phút nữa mới xong.”

Khương Doãn Nặc lắc lắc đầu, hai tay chống lên kệ đứng bên cạnh anh.

Anh mỉm cười nhìn cô, nói: “Hay là chị lên mạng chơi đi.”

Cô nói: “Không, chị cứ muốn ở đây cơ.”

“Được thôi, tùy chị.”

Cô lại nói: “Làm nhiều một chút, chị muốn ăn cùng cậu.”

Anh cười nói: “Được, cùng ăn bữa cơm tất niên.”

Cô nhìn anh thái hành, nhào bột thật nhuyễn, đổ một tầng mỏng vào trong nồi, không lâu sau liền có mùi thơm bay ra, bánh mì cũng dần biến thành màu vàng nhạt, hơi nước ấm nóng làm ướt hai mắt cô.

Ánh đèn sáng rực, có hơi hoa mắt, anh ở bên cạnh cô, gần đến như vậy, nhưng lại không chân thực đến thế.

Bỗng nhiên cô muốn chạm vào anh, thế là liền lùi lại phía sau, lùi đến sau lưng anh.

Bóng lưng anh vẫn rộng và thẳng tắp, cô đứng đằng sau, như bị anh hoàn toàn che khuất. Giống như một đêm của nhiều năm trước, cô yên tâm

trốn sau lưng anh, né tránh những người và những chuyện ấy, né tránh ánh mắt của người khác, cô lặng lẽ đứng sau lưng anh viết chữ.

Thế là, cô nói: “Chị ở đằng sau viết chữ cho cậu đoán nhé?”

Anh nói: “Được.”

Đầu ngón tay cô khẽ vạch lên sống lưng anh, viết xuống hai chữ.

Anh nói: “Rất thơm đúng không, đây gọi là đầy đủ sắc hương vị.”

Cô lại viết: “Khoác lát.”

Anh cười: “Tuyệt đối không gạt chị đâu, lát nữa chị ném thử thì biết ngay thôi.”

Cô viết rất nhiều, nhưng đều bị anh đoán trúng. Cô ngẫm nghĩ, nói: “Lần này, cậu chắc chắn không biết đâu.” Cô viết tiếng Pháp, một câu rất ngắn, cô còn viết thật nhanh, dường như vạch qua trong chớp mắt, chỉ hơi dừng lại ở chỗ dấu câu.

Động tác của anh rõ ràng khựng lại, không nói gì.

Mắt cô vẫn còn ngẩn lệ, cười khẽ và nói: “Biết ngay là cậu đoán không ra mà.” Cô lại viết một lần nữa, chậm rãi mà nặng nề, đầu ngón tay hơi run run.

Anh vẫn không lên tiếng, một hồi lâu, mới lấy một miếng bánh mỏng bị cháy từ trong nồi ra ném vào thùng rác.

Cô im lặng đi đến bàn ăn ngồi xuống, giở tính trẻ con nằm dài ra bàn, vùi mặt vào cánh tay, không biết qua bao lâu.

Cho đến khi có người khẽ ho một tiếng.

Viền mắt anh ửng đỏ, dịu dàng nhìn cô, còn cô cũng chẳng tốt hơn là mấy, anh nói: “Có thể ăn được rồi.”

Cô “ừ” một tiếng, đưa tay lên dụi mắt, nhưng bị anh cúi người xuống hôn.

Nụ hôn ăn ý mà tự nhiên, rất ư bình thường, song, chỉ là hơi chạm môi nhau, nhưng lại tựa như chạm đến nơi sâu thẳm nhất trong lòng.

Cô đứng dậy, ôm lấy cổ anh, muốn nhào vào lòng anh. Anh hơi lùi lại, khẽ nói: “Đừng, áo em bẩn lắm, bị dính khói dầu...” Nhưng mà, cô đã đưa đầu lưỡi mềm mại nhỏ xinh của mình vào trong miệng anh, hôn sâu làm vỡ vụn câu nói phía sau của anh.

Một tay anh cầm đĩa, tay còn lại thì dính dầu và bột mì, anh sợ làm bẩn áo cô, đành phải dùng khuỷu tay kẹp chặt bờ vai nhỏ nhắn của cô, càng hôn sâu hơn, từ đó đôi lấy hơi thở nhẹ nhàng mà hồn nhiên của cô, anh thích nghe thấy âm thanh này, đó là sự hồi đáp dịu dàng nhất trên đời. Anh từ nhẹ lên trán nhìn cô, cô từ từ mở mắt ra, đôi con ngươi long lanh, cô mỉm cười với anh.

Anh lại hôn cô, nói: “Ăn cơm thôi.”

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Những Người Cùng Khổ

Một bữa cơm tất niên cực kỳ đơn giản, cháo với bánh rán, nhưng họ lại ăn rất ngon lành.

Hứa Khả bỏ mấy cái bánh rán bị cháy vào trong đĩa của mình, mấy cái ngon lành còn lại thì để cho Khương Doãn Nặc. Rất nhiều lúc, anh chỉ bận dùng dao xắt nhỏ mấy cái bánh trong đĩa cho cô, rồi từ từ đút cho cô ăn. Sau đó, cô lại ngồi trở về trên đầu gối anh, hai người anh một miếng em một miếng chia nhau ăn hết thức ăn trong đĩa, cô cho rằng vẫn có thể ăn những cái kia.

“Bị cháy rồi đừng có ăn, không tốt cho sức khỏe đâu.” Cô nói rồi đẩy cái đĩa của anh ra xa.

Anh cứ để mặc cô, trong mắt tràn đầy ý cười chiều chuộng, tựa như một biểu cảm vô ý hay một động tác bé nhỏ bình thường của cô thôi đều là việc tốt đẹp nhất trên đời này.

Cô cũng tham lam tận hưởng mọi thứ trước mắt, gạt bỏ tất cả những tạp niệm.

Mấy ngày không gặp, hình như anh đã gầy đi nhiều, thần sắc tiêu tụy.

Cô không kìm được đưa tay vuốt ve gò má anh, nhỏ giọng nói: “Sao không cạo râu đi, không còn giống cậu nữa rồi.”

Anh đưa tay sờ sờ cằm: “Quên mất, mấy ngày nay... dù sao cũng không có đi gặp ai, nên thành ra vậy đó.”

“Giống như ông già...”

“Khó coi đến thế sao?” Anh cố ý sấn lại gần, dùng râu cọ lên mặt cô.

Hai người giỡn qua giỡn lại, không biết thế nào rồi lại hôn nhau. Môi răng anh dường như đều là hương vị ngọt ngào của cháo, hấp dẫn cô, nhấn chìm cô. Ngồi trên đùi anh, cô có thể cảm nhận được sự cương cứng giữa hai chân anh thật rõ ràng, bỗng chốc xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Không đợi cô hoàn hồn trở lại, anh đã buông cô ra, một mình bước đến bên cửa sổ.

Nhìn tư thế của anh, liền biết là cơn nghiện thuốc đã đến. Cô bước qua, không nói không rằng lấy đi bao thuốc trong tay anh, vứt hết vào bồn nước, sau đó mở vòi nước, bắt đầu rửa chén bát.

Anh dựa vào cạnh cửa sổ, làm bộ tức giận nhìn cô. “Đây là gói thuốc cuối cùng trong nhà rồi,” anh kháng nghị, “Chị nói xem phải làm thế nào đây.”

Cô ngoái đầu trừng anh một cái: “Cậu còn lý sự nữa, sắp thành cái tẩu thuốc rồi.”

Anh bước đến hỏi cô: “Vậy còn hút xì gà thì là gì?”

Cô đang rửa chén, không lên tiếng.

Dòng nước rào rào dưới ánh đèn biến thành màu vàng nhạt, nhẹ nhàng bắn tung tứ phía từ tay cô. Vẻ mặt cô chăm chú, ngay cả động tác cũng rất tao nhã, nhã nhặn mà dịu dàng.

Anh đứng đằng sau cô, không tìm được chống hai tay lên kệ hai bên cô, từ từ cúi người xuống, ngửi mùi hương trên tóc cô, sau đó lại vùi mặt

vào cổ cô ngửi ngửi, thấp giọng nói: “Sao chị lúc nào cũng thơm như vậy...”

Cô bị nhột khó chịu phải rụt cổ lại, nói khẽ: “Hứa Khả là chó con.”

“Chó con lại còn biết cắn người.” Anh nói, dùng ngón tay khẽ lật cổ áo sơ mi của cô ra, cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên vai cô, rồi cắn xuống, sau đó lại thả ra. Anh hỏi: “Còn nhớ không, chính là chỗ này.”

Cô đặt chiếc bát trong tay xuống, khẽ “ừ” một tiếng.

“Còn muốn nữa không?”

“Chó con...” cô thỏ thẻ lẩm bầm một câu, nhưng lại gật gật đầu.

Anh cười khẽ: “Cô bé ngốc, ngốc quá đi mất.”

Cô rửa sạch hai tay, xoay người lại, lau nước lên mặt anh, nhìn anh tức giận nhíu mày với mình, cô cười cười, rồi lại chậm rãi hỏi: “Tối nay... chị muốn ở lại đây, có được không?”

Anh nhìn cô hồi lâu, rồi mới trả lời: “Không được.”

Mặt cô lại bắt đầu nóng ran, ấp úng nói: “Chị muốn ở lại đây...”

Anh vẫn cứ nói: “Lát nữa em đưa chị về khách sạn.”

Cô tức tối đứng ngậy ra đó, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, nhất thời kích động lên tiếng: “Chị, chị và Trần Tử Sâm đã chia tay rồi.” Câu này cứ vọt thẳng ra, cô vừa nói xong liền cảm thấy xấu hổ không thôi.

Anh im lặng hồi lâu, mới nói: “Chị đã quyết định sẽ đi rồi.”

“Chị...”

Anh ngược mắt, nhìn cô chăm chăm: “Vậy thì đừng làm gì hết, cũng đừng nói gì, cứ như vậy đi.”

Vẻ mặt anh bỗng nhiên trở nên lạnh lùng đến vậy, cô vừa buồn bã lại vừa mê muội, lưng dựa vào kệ bếp lạnh lẽo, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Anh bước ra ngoài, cầm áo khoác của cô lên, nhét vào tay cô: “Mặc vào, em đưa chị về.”

“Không...” cô rút tay về.

“Mặc vào.”

Cô không nhận lấy chiếc áo đó, ngược lại dè dặt bước tới trước, muốn ôm anh: “Đã mười một giờ rồi, để chị ở lại đi, chỉ hôm nay...”

Anh khẽ than một tiếng, nhưng lại nhanh chóng đẩy cô ra: “Đã nói trước với chị nhiều thế rồi mà chị vẫn không hiểu sao? Bây giờ chị làm thế này là có ý gì?” Anh đưa tay chỉ sợi dây chuyền treo trên chốt cửa sổ, đột nhiên hỏi, “Khương Doãn Nặc, xa cách bao nhiêu năm nay, chị vẫn luôn đeo cái thứ đó là có ý gì? Lần trước khi chị rời đi, em đã nói gì với chị? Em đã nói, đừng bao giờ để em nhìn thấy chị nữa. Nhưng tối nay chị lại đột nhiên chạy đến... Lúc này em cũng đã nói, sẽ để chị đi, nhưng chị lại ở sau lưng em viết mấy chữ đó... Chị hết lần này đến lần khác chạm đến giới hạn của em, ra sức đùa giỡn em, gọi là đến ngay, xua là đi liền,” anh cười lạnh gật gật đầu với cô, “Vui lắm đúng không? Chị cảm thấy đùa giỡn em như vậy thích thú lắm, đúng không?”

Dường như anh vẫn luôn rất nhẫn nhịn, giờ phút này cuối cùng đã buột miệng nói ra tất cả. Tình cảm chan chứa bỗng chốc tan biến sạch sẽ, trong đầu cô vô cùng hỗn loạn, chỉ mơ hồ lắng nghe, sau đó cũng cảm thấy bản thân mình tội không thể tha.

Anh im lặng không lên tiếng, trong phòng vô cùng tĩnh lặng.

Trăm mối tơ chằng, nhét trong lòng thành một đống rối bời, không còn nếm ra được mùi vị gì nữa. Anh không biết mình đang nói gì, nghĩ gì, hoặc nên làm gì. Vốn tưởng có thể dần dần ổn định lại cảm xúc, nhưng vẫn mang lại sự quấy nhiễu đáng sợ. Anh sốt ruột không yên cầm cốc cà phê trên bàn lên, đang muốn uống chút gì đó nhưng phát hiện bên trong trống không, nhất thời cáu giận, anh đặt cái cốc trở về chỗ cũ đánh “cạch” một tiếng.

Mắt cô ngấn nước, chậm rãi bước qua, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay anh, thút thít nói: “Xin lỗi, xin lỗi... Chị không quên được cậu, chị muốn gặp cậu... Nhưng mà, chị sợ... Chị không biết, chị không biết phải làm thế nào mới tốt...”

Anh nhìn cô, mạnh mẽ ôm cô, bước nhanh lên sân thượng.

Gió đêm xào xạt, thổi bay một mảng tuyết lớn, bay lượn xung quanh.

Anh ôm cô, đặt lên lan can, khàn giọng hỏi: “Ở đây là lâu mấy?”

Cô nhắm mắt, đáp: “Lâu bảy.”

Anh một lần nữa ôm chặt cô, thấp giọng nói: “Lâu bảy... Nếu chúng ta nhảy từ đây xuống... thật muốn ôm chị nhảy xuống...”

Tuyết đọng trên lan can dần thấm vào quần áo cô, cái lạnh căm căm đâm vào da thịt cô, dường như khiến cả máu huyết ngưng tụ, song, hơi ấm của anh lại lưu luyến, bông bênh, vô cùng dịu dàng, lại cực kỳ nồng nàn ôm trọn lấy cô.

Cô rơi nước mắt, khẽ nói: “Chị đồng ý.”

Pháo hoa rực rỡ vạch ngang trong không trung, phút chốc sáng bừng cả đêm tối, và cả khuôn mặt anh.

Cùng với, vệt nước mắt trên mặt.

Cô kìm nén không khóc, đưa tay gạt đi nước mắt của anh.

“Hứa Khả...” Cô gần như khóc không thành tiếng, “Cậu không nên như vậy...”

Cách đây rất lâu, khi cô nhìn thấy anh, anh trẻ trung đến thế, có nụ cười như ánh mặt trời, bóng dáng khí phách hiên ngang.

Chỉ là, hết thảy mọi thứ, đều đã trôi xa.

Tối hôm ấy, vì anh, cô nguyện làm tất cả mọi chuyện, thậm chí là chết đi.

Song, cô vẫn không biết, bản thân mình có thể làm gì cho anh, ngoại trừ cái chết.

Như lời anh nói, có quá nhiều thứ, cuối cùng vẫn không thể cho đi.

Còn lại, chỉ có nụ hôn cuồng nhiệt, yêu thương mê đắm.

Trong ngập trời tuyết bay, anh tiến vào cơ thể cô, cô vẫn nóng bỏng tốt đẹp như thế, ôm lấy anh vô cùng dịu dàng, dựa dẫm vào anh.

Anh ở bên cô, có thể nhìn cô chăm chú, có thể vuốt ve cô, thì thầm cùng cô, tâm sự cùng nhau. Song, khi anh chiếm hữu cô, lại cảm nhận được nỗi sợ hãi vô cùng sâu sắc, một nỗi sợ hãi vĩnh viễn đánh mất. Anh bị ý niệm này không ngừng kích thích giãy vò, gần như rơi vào vòng xoáy phần nộ điên cuồng.

Nửa đêm, tiếng pháo kéo đến âm trời.

Anh càng ngày càng kích động mà đòi hỏi trong tuyệt vọng, anh tha thiết nhìn cô, không muốn dời mắt khỏi cô dù chỉ một giây phút, anh ngăm nhìn cô nhu mì trần trọc dưới thân mình, cô rên rỉ thút thít khi đạt đến cao trào, anh nhìn thấy giọt mồ hôi của mình rơi vào trong mắt cô.

Cô đắm đuối nhìn vào mắt anh, thở thê: “Ở bên trong...”

Anh dùng nụ hôn chặn miệng cô lại, run rẩy, hoàn toàn rút khỏi cơ thể cô...

Anh bế cô vào nhà tắm, cởi bỏ áo sơ mi, đặt cô vào bồn tắm đầy nước ấm. Họ ôm nhau ở trong nước, và hôn nhau. Anh rửa sạch người cho cô, động tác nhẹ nhàng mà dịu dàng. Cô cẩn thận cạo râu cho anh, sau đó kê hôn lên chiếc cằm sạch sẽ màu xanh nhạt, chỗ đó góc cạnh rõ ràng, hiện rõ vẻ tuấn lãng cương nghị.

Nước ấm vừa phải đến thế, anh dịu dàng đến thế, nằm trong lòng anh, dường như cô muốn ngủ.

Anh vuốt ve mặt cô, vuốt ve mắt cô, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi. Nhìn chị đó, mắt mở hết nổi rồi.”

Cô lắc đầu, chỉ muốn ngăm anh thôi, sợ mở mắt ra lần nữa, thì trời đã sáng.

Thời gian trôi qua vội vàng như vậy.

Anh thở ra, lau sạch người cho cô, rồi lại bế cô đặt lên chiếc giường đơn mà cô từng ngủ, nhưng bản thân lại muốn rời đi.

Cô nắm chặt cổ tay anh, nhìn anh với vẻ đáng thương.

Anh lắc lắc đầu, cúi người xuống nói với cô: “Không được, em sẽ không nhịn được mất,” anh cầm tay cô nhẹ nhàng chậm rãi đặt xuống dưới

thất lựg.

Cô đỏ mặt, nhưng không né tránh.

Anh lại than khê: “Em biết ngay là sẽ như vậy mà, nên trước đó mới không muốn để chị ở lại. Em lo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu thật sự có chuyện gì, một mình chị... sao em có thể yên tâm cho được. Nếu có một ngày, chị hồi hận... vì tối nay đã quay về đây, thì cả đời này lương tâm em sẽ không được yên.”

Cô không nói gì, từ trên giường bò dậy ôm lấy cổ anh không buông.

Anh ôm cô một lúc lâu, cười khô: “Chỉ biết giày vò em thôi, được rồi, em ôm chị, chị đừng lộn xộn.”

Cô ngoan ngoãn ừ một tiếng, nghe theo nằm vào trong lòng anh, gối đầu lên cánh tay anh. Chốc chốc cô lại mở mắt nhìn anh, nhưng anh ngủ rất yên tĩnh, không hề động đậy, ngay cả hô hấp cũng cố gắng kìm nén.

Cô vẫn không kìm được hôn anh, ôm anh, những động tác nhỏ không ngừng nghỉ. Cho đến khi anh trở mình nhẹ nhàng đè cô xuống.

Anh hôn lên mi mắt cô, hôn sống mũi cô, nói khê: “Ngủ đi, ngủ đi.”

Cô rắp tâm không muốn buông tha anh, ngẩng mặt lên hôn anh, không lâu sau, anh đã bắt đầu thở gấp.

Anh hỏi: “Lúc này như thế, chị không đau ư?”

Mới đầu cô gật gật đầu, sau đó lại chỉ khê lắc đầu.

Anh bất giác cười khê, lại ngoan ngoãn nằm trở lại giường, giữ chặt đôi tay nghịch ngợm của cô, nói: “Ngủ ngoan đi nào.”

Cô chu miệng, vùi vào lòng anh, dần dần, cho đến khi ngủ say.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Quá Khứ Tan Biến

Một đêm, ngủ rồi lại thức, không biết đã tỉnh dậy bao nhiêu lần.

Có lúc, anh nằm ngay bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô, hôn cô, vuốt ve cô. Có lúc, bên cạnh lại trống không, thấp thoáng, chỉ nghe thấy tiếng nước vọng lại từ trong phòng tắm, nhưng không lâu sau đó, anh chắc chắn sẽ quay trở lại. Mỗi lần cô mở mắt, phát hiện ngoài cửa sổ vẫn là màn đêm vô tận, thế là lại mãi nguyện ngủ tiếp.

Trước lần thức dậy cuối cùng, cô ngủ rất ngon.

Khi mở mắt ra lần nữa, ngoài trời đã sáng rõ.

Cô nhìn chăm chăm rèm cửa sổ một hồi lâu, mới từ từ cử động.

Tay cô gác trên ngực anh, từ từ ngẩng đầu lên, là yết hầu, cằm, miệng, mũi, và cuối cùng là đối diện với đôi mắt hơi mở của anh. Quàng mắt anh sẫm màu vì mệt mỏi, một cánh tay vẫn đặt sau gáy cô.

Anh đưa tay vuốt ve mặt cô, mỉm cười nói: “Ngủ ngon quá, sắp ngáy luôn cơ.”

Cô chu môi ngó anh: “Trước giờ chị không có ngáy nhé.”

Anh cười cười, lại hỏi: “Muốn ăn gì, em ra ngoài mua.”

“Sớm vậy, mới mong Một Tết, làm gì có bán đồ ăn sáng?”

Anh nhỏ giọng nói: “Có chứ, đã sắp đến giờ cơm trưa rồi.”

Cô ngọ nguậy, nhẹ nhàng vùi đầu vào trước ngực anh, không muốn nói chuyện.

Một lúc sau, Hứa Khả rời khỏi giường đi tắm, sau đó ra ngoài, mang về mấy hộp điểm tâm sáng từ một quán cơm gần nhà.

Khương Doãn Nặc cũng đã thức dậy, đang giúp anh dọn dẹp nhà cửa, liếc mắt nhìn điểm tâm anh đang cầm trên tay, mỗi món đều là thứ cô thích ăn, nhưng lại cảm thấy không muốn ăn chút nào.

Hứa Khả cho thức ăn ra đĩa, tuy mỗi món chỉ có một đĩa nhỏ, nhưng rất nhiều món, cũng bày đủ một bàn.

Anh nhìn nhìn, cảm thấy chỗ này bán cũng được, rồi gõ nhẹ xuống bàn nói: “Ăn một chút đi, qua bên đó rồi muốn ăn cũng không ăn được đâu.”

Khương Doãn Nặc cầm đũa lựa tới lựa lui im lặng ăn vài miếng, quả nhiên ăn không thấy ngon.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, mười hai giờ, giờ này đã có thể vào cổng rồi.

Hứa Khả nhìn cô một cái, cười nói: “Không sao đâu, con đường này sẽ không bị kẹt xe, chắc chắn đến kịp.”

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu, mới nói: “Chị còn phải về khách sạn lấy hành lý.”

Anh gật gật đầu, không nói gì.

Hứa Khả ăn cũng không nhiều, nhưng ít ra trông vẫn ngon miệng hơn cô.

Khương Doãn Nặc đặt đũa xuống đứng dậy: “Không còn sớm nữa, chị phải đi rồi.”

Hứa Khả dừng lại nhìn cô.

Cô mặc áo khoác vào, cầm túi xách đi đến cửa, nhưng lại nghe thấy anh nói câu gì đó, lúc ấy cô vừa bước tới mở cửa nên không nghe rõ chữ nào. Cô bỗng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh chậm rãi bước đến: “Đợi đã.”

Cô đứng ngay tại cửa, ngẩn ngơ trong lòng.

Lại nghe thấy anh nói: “Để em ôm chị lần nữa...” Anh hơi cau mày, như đang than vãn.

Cô được anh ôm lấy thật ấm áp, chia ly tựa như trở nên xa vời, cô nhắm mắt lại, chờ đợi.

Rốt cuộc là chờ đợi điều gì? Cô cũng không rõ, có lẽ, chỉ là chờ anh buông mình ra.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, bàn tay đặt trên lưng cô trượt xuống cánh tay, nắm lấy tay cô.

Anh nói: “Chăm sóc tốt cho bản thân.”

Cô nhìn anh một cái, rồi cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân mình: “Cậu... một mình phải ngoan đấy.”

“Được.”

“Quên chị đi...”

“Được.”

“Bỏ thuốc đi.”

Anh nói: “Chị cũng vậy.”

Tay anh ra sức nắm chặt, cuối cùng bất chợt buông ra. “Đi đi,” anh nói, “Em không tiền đâu.”

Cô đi ra, đóng cửa lại. Từ cửa sổ giữa cầu thang nhìn ra ngoài, lại là một mảng trắng xóa, giống như cả thế giới đều trống rỗng, chỉ còn lại một vật chất duy nhất.

Khắp nơi đều trống trơn, có người đã mang đi tất cả.

Anh ngồi xuống sofa, bỗng nhớ đến gì đó, lấy ra một hộp thuốc mới toanh ở dưới kỷ trà. Anh chậm rãi xé bao thuốc, rút một điếu ra, châm lửa, từ từ hít vào. Tiếp đó, là điếu thứ hai, điếu thứ ba...

Tuyết vẫn cứ rơi, Khương Doãn Nặc lấy hành lý từ khách sạn, sau đó lên taxi.

Đường đến sân bay cùng hướng với nhà họ.

Cuối cùng, một lần nữa cô nhìn thấy giao lộ thân quen, biển hiệu thân quen, tiệm báo thân quen, cùng với con đường bị tuyết chất thành đống, trước mắt cô, hoặc là sau lưng, quanh quẩn trong ấn tượng thân quen và xa lạ.

Nhớ anh, vẫn như trước đây.

Trên con đường này, đèn đỏ cực kỳ nhiều, thời gian dừng lại cực kỳ lâu. Có nhiều lần, cô đặt tay lên tay nắm cửa xe, lòng muốn nhưng chẳng được, dường như muốn mở ra, dường như muốn bất chấp tất cả mà nhảy xuống, dường như muốn buông bỏ mọi gánh nặng.

Do dự, vẫn là do dự.

Cho đến khi đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, ô tô tiếp tục chạy về phía trước, biển hiệu trên đường nhìn từ gương chiếu hậu ngày một nhỏ đi, trong tuyết trắng xóa, sau một cái xoay người, liền không thấy đâu nữa.

Bàn tay chán nản trượt từ cửa xe xuống, nắm chặt góc áo khoác.

Bỗng nhiên cô nói: “Bác tài, phiền anh lái nhanh chút, tôi đang vội.”

Tài xế ô tô trẻ tuổi nhếch miệng cười cười: “Cô bay chuyến mấy giờ? Không phải tôi không muốn nhanh đâu, tôi cũng muốn kiếm thêm nhiều tiền chứ, có điều tuyết rơi dữ quá, an toàn vẫn là trên hết, an toàn là trên hết...”

Dần dần đã vào đường cao tốc, càng gần sân bay hơn, nỗi trống trải trong lòng cô càng thêm rõ ràng, không nói nên lời.

Cô đang làm gì thế này? Cô không biết, chỉ luôn thấy sợ hãi và căng thẳng, cảm giác này sắp khiến cô không thở nổi, đến mức buột miệng nói: “Tôi muốn quay lại, phiền anh lái xe quay lại lần nữa.”

Tài xế lại cười, “Cô đùa đấy à, trên đường cao tốc sao có thể rẽ được?”

Cô không thể quan tâm nhiều như vậy nữa, suy nghĩ cấp bách như thế chặn ở trước ngực, không thể né tránh. Điều càng bức bối hơn là, nước mắt lại sắp tuôn trào, cô nói, “Bác tài, phiền anh đưa tôi quay về.”

Tài xế tỏ vẻ khó hiểu, miệng luôn nói: “Đừng sốt ruột, đằng trước có một lối ra, có thể xuống khỏi đường cao tốc từ chỗ đó.”

Cô vội gật gật đầu.

Thế nhưng, khi họ tới đó, mới phát hiện chỗ lối ra đông nghẹt xe.

Có thể thoáng thấy một chiếc xe tải lớn đang chặn ngang giữa đường, đoán chừng tuyết rơi đường trơn, đã xảy ra tai nạn.

Tài xế vội nói: “Không biết phải đợi đến bao giờ? Nếu tiếp tục đi về phía trước, tôi nhớ là đằng trước còn có một lối ra nữa.”

Lại lái về phía trước hơn mười phút nữa, quả nhiên tìm được một lối ra, cũng không có xe qua lại, nhưng lại bị chướng ngại vật giao thông ngăn lại.

Tài xế than thở: “Giờ thì hết cách rồi, tuyết rơi dữ quá, đường bị phong tỏa là chuyện bình thường. Tôi đưa cô đến sân bay trước, lát nữa cô muốn lên máy bay hay muốn về nhà thì tùy cô.”

Dường như số trời đã định.

Khương Doãn Nặc cũng không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tài xế nói cô một cái từ gương chiếu hậu, kìm lòng không đậu, bèn trêu vài câu: “Nhớ nhà rồi đúng không? Không nhớ xa bố mẹ chứ gì? Ở nhà lâu thì vui, xa nhà nhất thời buồn, bây giờ ai cũng muốn ra nước ngoài, ra ngoài có gì tốt đâu chứ, ở nhà mình vẫn thoải mái hơn...”

Những bông tuyết vẫn đang rơi, nát vụn đập vào cửa sổ, vùn vẫy, tan chảy, giống như quá khứ đã tan biến.

Khi trong hộp còn lại điếu thuốc cuối cùng, trời đã tối như mực.

Trong nhà không bật đèn, Hứa Khả vẫn còn ngồi ở đó, anh cầm hộp thuốc lên lắc khẽ, bên trong chỉ có sự va chạm bé nhỏ bởi khoảng không.

Anh do dự, không biết có nên hút nốt điếu thuốc cuối cùng này hay không.

Ngẩng đầu tựa vào sofa, hồi lâu, cả điếu thuốc và hộp thuốc đều bị vo thành một cục, bị người ta nhẹ nhàng ném xuống đất, hòa vào sắc đêm

nặng nề.

Mọi thứ quay về sự tĩnh lặng.

Những người cùng khổ, chỉ có chia ly mà thôi.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Gượng Cười Mà Thương Thân

Đến cuối tháng, cuối cùng tuyết cũng thôi hoành hành. Nói về tiết trời thì sớm đã Lập Xuân, Vũ Thủy sắp đến, thế nhưng không có tí ấm áp nào, đôi khi lại nổi một trận gió to. Lá úa bụi bặm cuốn bay theo gió, đường sá được gió thổi rất sạch sẽ, bầu trời càng không một gợn mây, một màu xám nhạt, thấp thoáng vẻ lạnh lùng mà kìm nén.

Tháng Ba, thời tiết bỗng nhiên chuyển ấm, tựa như mới qua một đêm mà tại các vòng xoay trên đường, nào trắng muốt nào hồng đào bỗng chốc nhú lên, nhất thời, ánh nắng tràn đầy, ý xuân dào dạt. Người dân mới trút khỏi áo bông, lại vội vàng thay sang áo mỏng. Thời tiết lúc lạnh lúc nóng, sự đổi mùa quá mới mẻ, đối với người già và trẻ em mà nói, nhất thời khó mà thích ứng.

Hôm ấy, Hứa Khả đến Shangrila bàn chuyện làm ăn, một lần nữa nhìn thấy Trần Tử Sâm.

Trần Tử Sâm đang ôm một bé gái khoảng ba bốn tuổi, bên cạnh là một thiếu phụ ăn mặc trau chuốt. Hứa Khả nhận ra người phụ nữ này, quả phụ giàu nhất thành phố, hai người từng gật đầu chào hỏi trong một bữa tiệc thương mại nào đó.

Bé gái đó đoán chừng bị cảm, liên tục ho không ngừng, nước mũi nước dãi quệt lên bộ đồ vest Zegna Trần Tử Sâm đang mặc, anh ta cũng không để bụng, mà chăm sóc vỗ về con bé như một người cha.

Hứa Khả nhớ ra, lần trước cũng đụng độ Trần Tử Sâm và người phụ nữ này ở đây, có điều khác là, lúc ấy họ đang ôm nhau bước ra từ trong

thang máy khách sạn, lời nói cử chỉ y hệt như cặp tình nhân đang yêu nhau thăm thiết.

Ba người đều là bạn cũ, không thể thiếu được gật đầu chào hỏi. Trần Tử Sâm cũng không nhớ hiềm khích trước đây, đặc biệt bước đến trước mặt Hứa Khả vừa hàn huyên được vài câu, hai người giống như bạn cũ, nói chuyện vui vẻ.

Hứa Khả bắt tay với anh ta cười nói: “Đã lâu không gặp, xem ra phải chúc mừng anh rồi.”

Trần Tử Sâm vui vẻ đón nhận, thần sắc không khỏi lộ vẻ đắc ý, cuối cùng lại nhắc đến Khương Doãn Nặc, anh ta nói: “Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến chị gái cậu, mãi không có thời gian đến thăm cô ấy.”

Hứa Khả nhàn nhạt nói: “Cô ấy quay lại Pháp tháng trước rồi, chúng tôi cũng không có liên lạc với nhau.”

Trần Tử Sâm kinh ngạc khẽ nhíu mày, nói: “Không phải chứ, mấy hôm trước tôi mới nghe nói cô ấy trả nhà thuê ở Pháp rồi mà, cũng nghỉ việc luôn rồi, lẽ nào không phải cô ấy muốn về nước phát triển sao? Tôi còn tưởng cô ấy đã quay về rồi chứ.”

Chỉ một câu nói ngắn gọn thôi lại khiến Hứa Khả nghe mà tim đập loạn xạ, tư duy bỗng chốc rối loạn.

Anh mỉm cười nói: “Vậy sao?”

Trần Tử Sâm còn muốn nói gì đó, nhưng điện thoại của Hứa Khả lại reo vang, nghe máy liền hỏi, là điện thoại từ bệnh viện gọi đến.

Hứa Thụy Hoài lại ngã bệnh.

Vốn dĩ, Hứa Thụy Hoài vừa mới từ Malaysia trở về, mới ở nhà được vài hôm đã bị cảm lạnh, ho liên tục mấy ngày không dứt. Trời sinh ông ta tính thích náo nhiệt, không chịu được dù chỉ một chút cô đơn, sức khỏe vừa mới tốt hơn một chút đã gọi bạn chơi bài đến nhà chơi. Đều là người có của, tiền đặt trên bàn bài đương nhiên không ít, người chơi thì lại cao hứng. Huống hồ sức khỏe Hứa Thụy Hoài sớm đã không còn như trước, một hàng Thập Tam Yêu bày ngay trước mắt, khiến ông ta kích động, không nói nên lời, trước mắt tối đen, đổ nhào lên bàn. Đến khi tỉnh lại, người đã nằm trong bệnh viện.

(Thập Tam Yêu: thuật ngữ trong mạt chược)

Dù rằng ông ta mạng lớn, nhưng tuổi thì ngày càng nhiều thêm chứ không ít đi, lần này sau khi được cứu tỉnh, việc tự lo liệu cuộc sống đã trở thành vấn đề.

Mấy ngày liên tiếp, tuy ông ta không thể xuống đất hoạt động, chỉ dựa vào lời nói về mặt của bác sĩ tới lui cũng lờ mờ nhìn ra vài vấn đề, bệnh tình của mình không còn đơn giản như mấy năm trước nữa. Có một lần, ông ta níu chặt góc áo bác sĩ đến kiểm tra phòng bệnh không buồng, run run muốn hỏi gì đó, nhưng lại không nói ra lời.

Bác sĩ kiểm tra giường là một chàng trai trẻ tuổi, nghe nói là bạn học của con trai mình, họ Lục. Anh ta cười cười với Hứa Thụy Hoài, an ủi: “Bác yên tâm đi ạ, bác chỉ lo nghỉ ngơi cho tốt, đợi có kết quả kiểm tra rồi sẽ sắp xếp cụ thể sau.”

Hứa Thụy Hoài ngẫm nghĩ, cũng phải, ông ta không thể cử động cũng không thể nói chuyện, người ta nói rõ ràng với ông ta thì có tác dụng gì chứ. Ông ta khỏe mạnh cường tráng cả một đời, lúc này lại nằm một chỗ giống như người tàn phế, uất ức trong lòng nghĩ là biết ngay.

Đã mời nam y tá từ sớm, nhưng Hứa Khả vẫn chạy tới chạy lui giữa công ty và bệnh viện, người cũng gầy đi một chút. Hứa Thụy Hoài tuy nói năng không rõ ràng nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ. Người ta nói, bệnh lâu ngày trước giường không có hiệu tử. Song bản thân mình hai lần bệnh nặng, đều chỉ có mỗi đứa con trai này ở bên cạnh chăm sóc, lao tâm lao lực, không lời oán than.

Mấy năm nay, ông cũng âm thầm đề phòng quan sát, lời nói cử chỉ của Hứa Khả, sớm đã chín chắn thận trọng, hoàn toàn không giống với mấy thằng oắt con ăn chơi đàn đúm của mấy người bạn. Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng ông lại vừa tự hào vừa thấy được an ủi, về phần sinh lão bệnh tử, quá khứ trước đây, cũng đã phai nhạt đi ít nhiều. Cuộc đời ông, chơi cũng chơi rồi, ăn cũng ăn rồi, đàn bà tiền tài lại không thiếu, cũng coi như đáng lắm rồi.

Cuối cùng đã có kết quả kiểm tra sức khỏe, bệnh nhân có quyền được biết, bác sĩ nói rõ sự thật, họ phát hiện có ổ bệnh trong gan của ông, đã thuộc giai đoạn cuối. Mà tình hình sức khỏe hiện giờ của ông, chỉ thích hợp điều trị bằng phương pháp bảo thủ.

Theo ông ta thấy, chẳng qua là đồng nghĩa với chờ chết mà thôi.

Đợi khi tinh thần đỡ hơn một chút, có thể mở miệng nói chuyện rồi, Hứa Thụy Hoài vội gọi luật sư Châu vẫn luôn xử lý công việc cho mình đến, vội tính một số chuyện lâu dài.

Sau khi thu xếp thỏa đáng xong mọi thứ, trong đầu đột nhiên xuất hiện một người.

Con người ta khi sắp chết, sẽ luôn hồi hận một số chuyện.

Hứa Khả ghé sát bên tai ông ta, nghe rõ hai chữ: “Khương Mẫn...”

Ông ta khẩn thiết muốn nói cho bà một bí mật, đồng thời bày tỏ với bà nỗi sám hối chân thành và sâu sắc nhất. Dù rằng, cái gọi là “bí mật” này, trước mắt mà nói chỉ có hiệu quả với một mình bà.

Hứa Thụy Hoài không ngờ, Khương Mẫn lại đến thật, càng không ngờ, bà chỉ đến xem trò cười của ông mà thôi.

Có một số người, oán hận trong lòng ngay cả cái chết cũng không thể nào hóa giải, có lẽ nguyên do là vì, niềm tin đã từng kiên định sụp đổ trong phút chốc.

Sự hủy diệt của niềm tin, ở mức độ nào đó càng hơn hẳn sự ra đi của một con người.

Khương Mẫn đến, cái nhìn đầu tiên khi bước vào phòng bệnh, không dành cho người đang nằm trên giường, người mà mình từng yêu tha thiết nhất, mà lại dành cho chàng trai đang đứng trước cửa sổ.

Bà và anh, có ngữ quan cực kỳ giống nhau.

Bà nhìn anh, trong lòng dù có muôn vàn lời muốn nói, dù rằng nhấp nhô như sóng cả, nhưng sau xa cách lâu ngày, cuối cùng chỉ còn đọng lại trong một câu nói đơn giản nhất.

Bà nói: “Con... đã lớn thế này rồi.” Mắt bà ngân ngấn nước, giọng hơi run run, nhưng khóe miệng lại hàm chứa nụ cười gượng gạo.

Đối mặt cùng nhau, con trai bà bình tĩnh hơn nhiều. Anh lễ phép khách sáo gật đầu, nói: “Mẹ đến rồi.”

Hai người chào hỏi xong, đi lướt qua nhau, trước khi anh ra ngoài có nói với bà: “Bố mẹ nói chuyện đi, ông đợi mẹ lâu lắm rồi.” Nói xong, còn chu đáo đóng cửa phòng lại.

Khương Mẫn mãi chăm chú nhìn theo bóng lưng ấy, cho đến khi anh biến mất sau cánh cửa. Sự chú ý của bà cuối cùng cũng bị tiếng gọi nặng nề của người bệnh thu hút.

Bà bước đến nhìn chăm chăm vào mặt Hứa Thụy Hoài, hơi mỉm cười.

Bà tao nhã cúi người, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc bạc trên trán ông, nói: “Đã lâu không gặp, ông đúng là đã già đi rất nhiều.”

Câu này khác xa với những lời ông muốn nói.

Trong mắt ông, bà cũng già rồi. Từng có một thời gian rất dài, trước khi bà đến, ông chưa từng tiếp xúc với những người phụ nữ ở độ tuổi của bà. Ông không muốn có bất cứ ràng buộc gì với họ, càng không nghĩ đến việc xây dựng một gia đình chung, đương nhiên, đây chỉ là vì sự lưu luyến tuổi trẻ và nỗi sợ hãi đối với cái chết.

Song bây giờ, hai người họ tuổi gần bằng nhau, ông thì năm, còn bà đứng, bà trang điểm tinh tế, áo quần thẳng thớm, mang theo nụ cười thương hại, cúi nhìn ông.

Mây gió biến đổi, thế sự vô thường.

Đối với những điều này, ông chỉ có thể chấp nhận, vì mạng sống sắp sửa kết thúc, ông cũng trở nên hiền lành hơn.

Không ai biết được, nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người này.

Ngay sau khi Khương Mẫn vừa rời đi, Hứa Thụy Hoài đột nhiên hoang mang trở lại, cố sức ấn nút chuông điện có tác dụng cấp cứu.

Hứa Khả vội vàng chạy vào, bác sĩ y tá đến, ngay cả luật sư cũng đến.

Hứa Thụy Hoài ấp úng không rõ ràng lặp đi lặp lại: “... giám định DNA... sửa di chúc...”

Bản giám định DNA này, là kiểm tra mức độ tương đồng DNA giữa cha và con. Đây là lần thứ hai trong đời ông ta quyết định giám định DNA, đối với tình trạng số lượng người bị cấm sùng trên toàn thế giới ngày một tăng mà nói, hành động này của ông ta cũng không có gì lạ.

Lục Trình Vũ thấy tình hình như vậy, nhưng lại không tránh né mà dặn dò Hứa Khả: “Xem ra ông già thật sự không ổn rồi, cậu chuẩn bị sẵn tâm lý đi.”

Kết quả kiểm tra vẫn chưa có, bí mật riêng tư này đã âm thầm lan truyền khắp phòng bệnh nội trú. Nguyên nhân căn bản là, con trai bệnh nhân thật sự là một chàng trai quá bắt mắt, huống hồ anh còn có một thân thế hết sức phức tạp liên quan mật thiết đến quyền thừa kế một khối tài sản kếch xù.

Cuộc sống quá nhạt nhẽo, nhiều chuyện không thể thiếu.

Trong đó, phiên bản lan truyền rộng rãi nhất là, giữa con gái và con riêng của phú thương, vì tranh đoạt quyền thừa kế mà đã làm ầm ĩ đến phải ra tòa.

Về việc tại sao phú thương này lại đột nhiên mọc đầu ra một cô con gái thì chuyện rất là dài dòng.

Nghe đồn rằng, vào một buổi tối không lâu sau đó, bệnh nhân đã đi ngủ.

Y tá trực phiên nhìn thấy một cô gái khoảng hai mươi tuổi quanh quẩn nhiều lần trước cửa phòng bệnh, muốn vào nhưng không vào.

Cô y tá nhiệt tình bước đến nghe ngóng, cô gái bèn hỏi thăm tình hình bệnh nhân, trong lời nói lộ rõ đau buồn lo lắng, cuối cùng cho biết, hi vọng có thể vào thăm khi bệnh nhân đã ngủ say. Tại sao phải đợi khi người bệnh ngủ say mới vào thăm, quả thật khiến người ta khó hiểu. Huống hồ là đã

qua thời gian thăm bệnh, hai người đang nhỏ tiếng qua lại ở trước cửa thì bỗng nghe thấy trong phòng vọng ra giọng nói mơ hồ của bệnh nhân, ông nói: “Bảo nó vào đi.”

Cô gái do dự một lúc lâu, nhưng vẫn bước vào.

Sau đó, nghe thấy cô gọi khẽ: “Bố...”

Chưa được bao lâu, luật sư Châu lại đến thăm lần nữa, ba người hình như nói chuyện bí mật ở trong phòng bệnh rất lâu.

Ánh mặt trời càng ngày càng đẹp, sức khỏe của Hứa Thụy Hoài cũng ngày một suy yếu.

Số lần bác sĩ đến kiểm tra phòng bệnh nhiều lên, họ chỉ có thể dựa vào thuốc và dịch dinh dưỡng để giảm bớt đau khổ và duy trì mạng sống của ông.

Lục Trình Vũ mới bước ra khỏi phòng bệnh, liền nhìn thấy y tá vội vàng đi đến, trong tay đang cầm một phong bì thật lớn. Anh hỏi: “Đây là cái gì?”

Y tá chớp chớp mắt một cách đáng yêu, thần bí cười nói: “Trung tâm giám định mới gửi đến, chân tướng sắp được vạch trần...”

Lục Trình Vũ đón lấy phong bì, nói: “Nhanh thật đấy.” Hứa Thụy Hoài mới lầm bầm với anh, sợ rằng không đợi được đây.

Anh cầm lấy phong bì, nhưng lại trực tiếp đưa cho Hứa Khả.

Hai người đứng trên hành lang của phòng bệnh nội trú.

Lục Trình Vũ nói: “Kết quả đang ở đây, cậu không muốn xem thử sao?”

Giữa trán Hứa Khả hiện rõ vẻ mệt mỏi, anh lắc lắc đầu: “Không có gì đáng xem cả, ông già bệnh đến hồ đồ rồi, sắp đi còn chơi chiêu này.”

Lục Trình Vũ cười nói: “Không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện đấy.”

Hứa Khả cũng cười cười, nói: “Có thể sao?”

Lục Trình Vũ ngó kỹ anh một cái, cười nói: “Nói về ngoại hình...” Anh muốn nói rồi lại thôi, “Bỏ đi, tôi vẫn không nên đả kích cậu thì hơn.”

Lục Trình Vũ nói xong, nhét phong bì vào tay Hứa Khả, vỗ vỗ vai anh, xoay người rời đi.

Đêm đến, Hứa Khả vẫn ở một mình trong phòng làm việc.

Tập văn kiện được phong kín ấy vẫn đặt ở trên bàn làm việc trước mặt, chưa được mở ra.

Anh than khẽ một tiếng, tìm dao rọc giấy, cẩn thận rạch mở miệng phong bì, rút từ bên trong ra mấy tờ giấy khổ A4.

Tim bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Lật đến trang cuối cùng, anh nhìn thật kỹ.

Sau đó, anh bất giác cười khẽ thành tiếng, rồi lại lắc lắc đầu, dựa vào ghế da hút thuốc.

Ngoài cửa sổ, ráng chiều nặng nề, khiến cho trong nhà càng thêm yên ắng.

Không biết bao lâu sau, anh lại cầm xấp giấy đó lên, xé tờ có con dấu và chữ ký ở sau cùng ra, rồi cho hết phần còn lại vào trong máy nghiền giấy.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Cùng Bên Ánh Nến Nhớ Ngày Xa Xưa

Cuối cùng Hứa Thụy Hoài cũng đợi được văn kiện mà ông muốn.

Thay vì nói ông ta muốn nhìn thấy kết quả, chi bằng nói là để tìm kiếm một sự chứng minh, ông ta muốn tháo bỏ chiếc mặt nạ đằng sau những lời nói mang tính báo thù sáng khoái của một người khác.

Trong phòng bệnh, luật sư Châu xé mở chiếc phong bì trước mặt cha con nhà họ Hứa, khẽ hắng giọng, rồi đọc to lên.

Hứa Thụy Hoài yếu ớt khoát tay: “Chọn chỗ quan trọng đọc đi...”

Luật sư Châu vội vàng lật rào rào đến trang cuối cùng, nhìn mấy dòng chữ, rồi lại ngó Hứa Thụy Hoài một cái, dừng lại một lúc, cuối cùng mở miệng: “... DNA có nhiều hơn một kiểu gen không phù hợp với quy luật di truyền...” chỉ nói một câu này, rồi không cần nói thêm nữa.

Luật sư Châu mở laptop lên, hỏi: “Hứa tổng, bản di chúc này...”

Hứa Thụy Hoài nhắm mắt lại, một hồi lâu không lên tiếng, lúc lâu sau, đột nhiên mở hai mắt ra, nói: “Tôi muốn nói riêng vài câu với Hứa Khả.”

Luật sư Châu gật gật đầu, ra ngoài đóng cửa lại.

Hứa Khả bước đến trước mặt ông.

Hứa Thụy Hoài nhìn anh chăm chăm, ánh mắt vẫn đục.

Ông nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng: “Thằng nhóc thối tha, mày đủ lông đủ cánh rồi, ừ... mày tưởng tao không biết, bao nhiêu năm nay... mày vẫn chưa từ bỏ... vì nó, ngay cả cha mày cũng không nhận...” Ông nhất thời giận đến run người, “Mày tưởng tao không biết, mày tưởng bây giờ tao hồ đồ đến mức không nhận ra con trai mình nữa sao? Chỉ dựa vào mấy câu nói đó của Khương Mẫn... Bà ấy vì tức giận, nên mới...” Bỗng nhiên ông ta ho dữ dội, Hứa Khả vội một tay vuốt ngực cho ông ta, giúp ông thở êm, một tay ấn chuông điện.

Hứa Thụy Hoài vẫn không ngừng mắng: “Thằng bất hiếu... Ngay cả tài sản mày cũng không cần sao... Công ty, nhà xưởng... tao vất vả hơn nửa đời người... Kiếp trước tao mắc nợ chúng bay hay sao? Nợ con cái... nợ con cái...”

Trong phòng có rất nhiều bác sĩ y tá, bước chân hỗn loạn.

Hứa Khả cúi người, thì thầm bên tai Hứa Thụy Hoài: “Bố, con xin lỗi...”

Ngoài ba chữ này ra, anh không thể nói ra lời nào khác nữa.

Mùa xuân, vạn vật như được hồi sinh.

Từ phòng bệnh nội trú, đến công ty nhà họ Hứa, cho đến giới làm ăn quen thuộc, câu chuyện từng đồn đại dường như đã diễn biến thành sự thật.

Hứa Thụy Hoài qua được đến mùa xuân này, cuối cùng đã ra đi.

Trước lúc lâm chung, ông nói với Hứa Khả: “Khương Mẫn, mẹ của con... Trước sau bố vẫn quan tâm đến bà ấy nhất... Con nhớ nói với bà ấy rằng bố rất hối hận...”

Di chúc của Hứa Thụy Hoài cũng không thay đổi bao nhiêu, điểm này, ngay cả luật sư Châu cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Còn con gái và vợ trước của Hứa Thụy Hoài, đều không xuất hiện trong tang lễ của ông ta. Nghe nói, vợ trước của ông ta đã lấy người khác, di dân sang Bắc Mỹ. Còn cô con gái độc nhất của ông, cũng bật vô âm tín, đại khái là vì không lấy được chút tài sản nào nên ngay cả tang lễ của cha mình cũng vắng mặt.

Khoảng thời gian trước khi Hứa Thụy Hoài qua đời, Hứa Khả gần như đều ở trong bệnh viện, những việc hộ lý không muốn làm, cuối cùng đều do anh gánh vác.

Trong mắt người xung quanh, xây dựng hình tượng như vậy, đương nhiên có liên quan tới tài sản của gia tộc, hao tổn tâm sức, thận trọng từng bước, không tránh khỏi vì một chữ “lợi”.

Điều thú vị là, người đời luôn có thói quen suy đoán người khác qua vẻ bề ngoài, thì làm sao có thể nhìn thấu nguyên do thật sự ở bên trong.

Lo xong hậu sự cho bố, Hứa Khả vẫn bận rộn hết ngày này qua ngày khác, người ấy, trước sau cũng không xuất hiện trước mặt anh.

Chớp mắt, đã hết hè.

Một đêm nọ, anh trở về nhà.

Khi anh còn đang ở dưới lầu, đã nhìn thấy trong nhà đang sáng đèn, dịu dàng mờ lung, giống như ảo ảnh mê hoặc lòng người.

Anh nhanh bước lên lầu, vội vàng mở cửa, bước vào trong nhà, anh khẽ gọi “Nặc Nặc...”

Trong nhà yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng thời gian trôi qua.

Anh đứng lặng một lúc, đột nhiên nhớ ra, có lẽ là lúc sáng sớm ra khỏi nhà quên tắt đèn.

Anh ném chìa khóa lên kỷ trà, chậm rãi bước đến trước ghế sofa ngồi xuống.

Thật lâu sau, trong bóng tối, hai tay anh khép lại, chống lên trán, giống như một pho tượng bị người ta lãng quên.

Dần dần, anh dựa người ra sofa, chìm vào giấc mộng.

Đang lúc như ngủ như không, dường như có người nhẹ nhàng hôn anh, đắp chăn cho anh.

Anh muốn mở mắt ra nhìn cho rõ, anh muốn nắm lấy tay cô, anh muốn ôm cô, nhưng lại không thể cử động.

Trong lúc sốt ruột, anh gọi tên cô, nhưng không thể phát ra tí âm thanh nào.

Nếu chỉ là mơ, anh hi vọng mình sẽ không tỉnh dậy nữa.

Song, anh chưa từng biết, trong mộng đẹp cũng có mùi bánh quây chấm tương đậu.

Anh từ từ mở mắt ra, chân trời ngoài cửa sổ đã sáng, lại là một buổi sáng trong lành tươi mới.

Miễn cưỡng ngủ một đêm trên sofa, tứ chi rã rời lại tê cứng, anh đứng dậy, khẽ vận động cánh tay, ý thức mơ hồ vẫn chưa tan biến. Tấm chăn mỏng đắp trên người đã rơi xuống đất, anh cúi đầu nhìn, gần người một hồi, cho đến khi trong nhà bếp vọng lại tiếng động nhỏ.

Anh chậm rãi bước qua đó, trên bàn ăn đang bày bữa sáng nóng hổi, anh dựa cạnh cửa lạng lẽ ngắm nhìn, trong lòng được một cảm giác hạnh phúc mãn nguyện lấp đầy.

Cô đứng bên chậu nước, ngẩng đầu mỉm cười với anh: “Đánh thức anh rồi?”

Anh nói: “Khương Doãn Nặc, sau này đừng hù người ta như vậy nữa, lên vào nhà cũng không chào một tiếng.”

Cô chu môi: “Sáng sớm em đã thức dậy mua đồ ăn sáng rồi rửa chén đĩa cho anh, còn bị anh chửi nữa. Đống chén này anh đã tích lũy bao lâu rồi, bắn chết đi được...”

Anh cười bước tới, ôm lấy cô, dán bàn tay còn ướt nước của cô lên ngực mình, đặt ngay chỗ trái tim đang đập dữ dội, anh thấp giọng nói: “Nặc Nặc, anh bị em hù không nhẹ đâu... Em về khi nào vậy?”

Cô cười híp mắt nói: “Không nói cho anh biết.”

“Có phải về từ tối qua rồi không?”

Cô cúi đầu không nói.

Hứa Khả véo cằm cô, nói: “Anh bảo nè... Cô nhóc này càng ngày càng hư rồi, lên trốn trong nhà mà không thèm đếm xỉa đến anh.”

“Không phải anh ngủ say liền hay sao? Còn ngủ rất ngon nữa.” Cô giơ đầu ngón tay khẽ chọt ngực anh, nói khẽ: “Nếu em không quay về thì sao?”

Nụ cười của anh thêm vẻ lưu manh: “Sao em lại nữ không quay về chứ?” Anh nói xong liền ôm chặt lấy cô, nói vài câu qua loa, nhưng tâm trạng lại vui vẻ tuôn trào giống như dòng sông chảy xiết, chỉ khi ôm cô như vậy, nghe tiếng thở của cô, anh mới có thể cảm nhận được sự chân thực của giấc mơ.

Năng mai cuối cùng đã ngã thành một đường thẳng, xuyên qua tầng mây, chiếu đầy mặt đất.

Lại vài ngày nữa trôi qua, bưu kiện Khương Doãn Nặc gửi từ Pháp về trước đây cuối cùng cũng lần lượt đến nhà, thùng giấy đựng sách vở quần áo chất đầy phòng khách, trên sofa cũng là quần áo chưa được thu dọn.

Hứa Khả nhìn mà liên tục lắc đầu, nói: “Đợi sau khi chúng ta dọn nhà, phải xây riêng cho em một phòng chứa đồ mới được.”

Khương Doãn Nặc vùi mình vào trong đống đồ, bận đến nỗi không thèm để ý đến. Lúc thu dọn đồ đạc tràn đầy niềm vui của hồi ức, dường như mỗi món đồ đều giống như một câu chuyện cũ, cô cầm đồ vật trong tay, trên mặt tràn đầy vui vẻ hưng phấn, nói mãi không thôi cùng Hứa Khả.

Hứa Khả ngó nhìn đồng hồ, lôi cô ra khỏi đống quần áo, ôm cô vào lòng thơm lấy vài cái, nói: “Cưng à, anh phải đi rồi, lát nữa còn phải đến công ty họp, em ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc xong rồi, đợi anh về... Mỗi ngày ra khỏi nhà đều không nỡ xa em... Đừng đẩy anh, anh không còn chỗ đứng nữa rồi này.”

Khương Doãn Nặc xua xua tay: “Đi đi, đi đi. Nửa tiếng trước đã bảo phải đi rồi mà sao vẫn còn ở đây? Vừa lải nhải vừa vương vãi.”

“Ây da, em mạnh thật đấy,” anh căn lên môi cô một cái, “Ngày càng nóng tính, khi nào về anh sẽ xử em.”

Cô đùa không lại anh, hết cỡ đến lừa gạt mới đẩy được anh ra khỏi nhà.

Quay đầu lại nhìn, đống đồ chất đầy sàn nhà, nhất thời lại rối bời không chút manh mối.

Ngẩn ngơ một hồi, mới kéo vali hành lý ra, định nhét đồ không hay dùng đến vào trước rồi tạm thời để đó, nhà quá thật hơi chật, thoáng chốc lại xuất hiện nhiều đồ như vậy, thật không biết nên đẩy đi đâu.

Ngón tay chạm tới chiếc túi bên hông vali, trong đó đựng một xấp giấy mỏng, biểu cảm trên mặt cô, bỗng chốc trở nên trầm tĩnh.

Cô rút mấy trang giấy đó ra, trong đó có một tờ chứng minh giám định DNA và một tờ thỏa thuận riêng tư.

Tờ giấy chứng minh giám định, là cô phát hiện thấy trong hòm thư nơi Khương Mẫn sống trước khi về nước lần này. Lúc đó, Khương Mẫn mới di cư đến Bắc Mỹ không lâu, chưa kịp xử lý hết mọi chuyện ở Pháp, thế là nhờ Khương Doãn Nặc thỉnh thoảng đến căn nhà hai người từng sống ở vài ngày, một là trông nhà giúp, hai là giúp bà thu nhận bưu kiện và thư từ.

Tờ giấy chứng minh là gửi từ Trung Quốc đến, nội dung trong đó, từ đầu đến cuối, bao gồm cả kết quả giám định, đều không có bất cứ điểm đáng ngờ nào.

Song điều thú vị là, sau khi Khương Doãn Nặc quay về, lại nhìn thấy một tờ chứng minh khác ở chỗ Hứa Khả. Trong hai tờ giấy này, địa chỉ trung tâm giám định, thời gian giám định, thông tin nhân viên, con dấu lạc khoản, quả thật là không sai một chữ, đương nhiên, ngoại trừ kết quả cuối cùng hoàn toàn khác nhau.

Tờ chứng minh giám định đó, Hứa Khả không hề có ý để cô xem, cũng không đưa ra bất cứ lời giải thích dư thừa nào.

Cô không hỏi, anh cũng không nói nhiều.

Còn việc cô đang giữ một bản khác, anh cũng không hề hay biết.

Khương Doãn Nặc khẽ thở ra một tiếng, giở kỹ trà lên lấy chiếc bật lửa, đi vào nhà tắm đốt trang giấy ấy đi, sau đó cho vào bồn cầu.

Còn tờ thỏa thuận riêng tư kia, cô cầm trong tay, nhưng không biết nên xử lý từ đâu.

Người ký vào thỏa thuận, chính là cô và Hứa Thụy Hoài.

YÊU KHÔNG BẾN BỜ

Bất Kinh Ngữ

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Ai Cũng Đều Có Bí Mật

Hôm ấy, Khương Doãn Nặc bị Hứa Thụy Hoài gọi vào phòng bệnh.

Người cô nhìn thấy là một ông già hai bên mái tóc hoa râm, đang ốm yếu nằm trên giường.

Phòng bệnh đó vô cùng trống trải, tựa như dấu vết mọi sự sống đang càng ngày càng xa.

Đó là bố của cô, người chí thân đã từng không hề hỏi han đến cô.

Ông cho cô sinh mạng, cho cô sự đảm bảo sinh tồn, nhưng nhất định phải lấy đi tình cha con.

Đó chính là ông ta.

Mà hôm nay, trong tận sâu đáy lòng cô, trước sau vẫn tràn đầy sự thương hại và áy náy đối với ông.

“Nặc Nặc,” ông khê gọi, “Con ngồi xuống đây, ngồi gần một chút.”

Ông thân thiết và hòa nhã, cô cũng theo lời ngồi xuống bên giường của ông, thậm chí có hơi lo sợ.

Ông hỏi thăm tình hình gần đây của cô, hỏi đến công việc và cuộc sống hàng ngày của cô. Và cô cũng thật lòng an ủi ông. Cuộc trò chuyện êm ấm mà không lo nghĩ gì như vậy, hình như là lần đầu tiên cách đây từ lâu lắm, cô vừa kinh ngạc lại vừa khó thích ứng.

Bỗng nhiên Hứa Thụy Hoài chuyển đề tài, ông nhìn chăm chăm vào mắt cô và hỏi: “Hai đứa, đã gặp nhau rồi?” Giọng điệu của ông, giống như đang nói về một sự thật hơn, không cho cô bất cứ cơ hội che giấu nào.

Dù rằng, cô không hề muốn cố ý giấu diếm.

Ông nặng nề than thở: “Bố không còn được bao nhiêu ngày nữa rồi... Con là con của bố, đương nhiên bố hi vọng sau này con sống hạnh phúc... Con gái ấy mà, hôn nhân rất quan trọng. Trai sợ vào nhầm nghề, gái sợ lấy nhầm chồng...”

Hứa Thụy Hoài dừng lại, nuốt nước miếng một cách khó khăn, môi miệng ông khô khốc. Cô đi rót nước cho ông, nhưng bị ông ngăn lại.

Ông lại nói: “Tính cách em trai con, bố rất rõ, nếu nó đã mắc sai lầm thì chuyện gì cũng có thể làm, vua cũng không coi ra gì... Nhưng mà, đàn ông và đàn bà suy cho cùng vẫn khác nhau... Tình cảm nam nữ trong cuộc sống của người đàn ông, chỉ là một phần rất nhỏ... Bây giờ nó quẩn lấy con, có lẽ là vẫn chưa có được con, hoặc là con từng bỏ rơi nó, nó không cam lòng... Từ trước đến nay, phụ nữ si tình phụ lòng đàn ông, câu này không sai một chút nào... Nó đối với con, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi... Đàn ông trên đời này, trước giờ chưa từng có ngoại lệ...”

Hứa Thụy Hoài nhìn cô chăm chăm, giống như đang đợi câu trả lời của cô.

Khương Doãn Nặc cúi mặt, nói: “Bố, những chuyện khác bố đừng nghĩ nhiều, dưỡng sức khỏe quan trọng hơn.”

Ông hừ lạnh một tiếng: “Con muốn bố chết cũng không nhắm mắt đúng không?”

Khương Doãn Nặc nhìn về phía ông ta, ánh mắt cô sáng trong, không mấy may do dự, dường như sớm đã chắc chắn điều gì đó, cô nói rành rọt

từng câu từng chữ: “Con sẽ không ở cùng cậu ấy, nếu con nuốt lời, bị người khác vứt bỏ cũng đáng đời, sau này không con không cái cũng đáng đời, sống cô độc đến già cũng đáng đời. Bố, bố có thể yên tâm được rồi.”

Hứa Thụy Hoài khẽ híp mắt lại, đánh giá cô một hồi, bỗng nhiên cười: “Nặc Nặc, con trưởng thành rồi, cũng đã thay đổi nhiều.”

Khương Doãn Nặc im lặng ngồi bên cạnh, đưa tay tém góc chăn vào cho ông.

Hứa Thụy Hoài thở dài thật sâu, ông nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lúc, mới lại nói với cô: “Nếu con muốn bố ra đi được yên lòng, thì hãy hứa với bố ba điều kiện.”

Cô sững sờ giây lát rồi đáp: “Bố nói đi.”

Hứa Thụy Hoài nói: “Thứ nhất, cho dù sau này xảy ra chuyện gì... giữa con và nó đều không được có bất cứ quan hệ gì về mặt pháp luật... Ví dụ như, quan hệ hợp tác làm ăn... cùng với... quan hệ hôn nhân. Thứ hai, cho dù sau này xảy ra chuyện gì... giữa hai đứa cũng không được có con với nhau, cũng không được nhận con nuôi.”

Hai má Khương Doãn Nặc đỏ rục, tuy lúc đó cô vẫn chưa hiểu rõ “cho dù sau này xảy ra chuyện gì” mà Hứa Thụy Hoài nói rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cô vẫn cúi đầu chấp thuận.

Hứa Thụy Hoài nói tiếp: “Điều kiện thứ ba, hi vọng con có thể nhớ kỹ những lời con đã thề trước mặt một người sắp chết là bố hôm nay.”

Khương Doãn Nặc khẽ cúi đầu: “Vâng, con đương nhiên sẽ ghi nhớ.”

Sau đó, Hứa Thụy Hoài gọi luật sư đến, lập ra hai tờ thỏa thuận, hai người còn ký tên như thật. Khương Doãn Nặc giữ một tờ, tờ còn lại, Hứa Thụy Hoài giao vào tay luật sư Châu.

Cuối cùng ông nhìn con gái mình một cái, nói: “Đừng đến đây nữa, bố không muốn nhìn thấy con nữa.”

Giây phút đó, tâm trạng Khương Doãn Nặc vô cùng kỳ lạ, cô đau lòng mà đến, lúc ra đi lại cảm thấy được giải thoát.

Hứa Thụy Hoài vốn dĩ nên đối xử với cô như vậy, giống như trước đây, ghét bỏ cô không hề che đậy. Cô là vết nhơ trong cuộc sống hôn nhân của ông, cô là chứng minh tuyệt vời nhất cho việc ông quay lưng lại với đạo đức xã hội, vì sự tồn tại của cô, ông sẽ vĩnh viễn hổ thẹn với một người phụ nữ khác, cho đến khi chết.

Trên đời này, đến đi vội vàng, cuối cùng cô cũng chỉ có một mình, thì hà tất phải để ý đến việc cô độc đến già.

Luật sư Châu nhìn bản thỏa thuận khó hiểu đó, như rơi vào trong mây mù. Đợi sau khi Khương Doãn Nặc rời khỏi, ông nói: “Hứa tổng, loại thỏa thuận này... là không thể công chứng.”

Hứa Thụy Hoài ra sức lắc đầu, nhưng cũng biết không thể nói rõ, chỉ ấp úng nói: “Không liên quan đến hiệu ứng pháp luật, chỉ là muốn nhắc nhở nó mà thôi. Nếu nó không giữ lời... thì cả đời này lương tâm sẽ không yên.”

Hứa Thụy Hoài cực kỳ sáng suốt, sao lại không nghe ra dụng ý thật sự trong lời thề của Khương Doãn Nặc chứ. Ý nghĩa về mặt chữ, nếu cô vi phạm lời thề, thì sẽ chịu sự trách phạt cô độc đến già. Lời nói này, chẳng qua cô muốn dùng để an ủi một người sắp chết mà thôi.

Mặt khác, cô cũng đã bày tỏ nguyện vọng của bản thân. Đó chính là, cô lựa chọn Hứa Khả, cho dù sau này gặp phải bất hạnh muôn phần, cô cũng cam tâm tình nguyện gánh chịu tất cả, rất nhiều suy nghĩ bất chấp mọi thứ như thiêu thân lao vào trong lửa.

Song, Hứa Thụy Hoài cũng nhìn thấu được tính tình của cô, cho dù đưa ra lựa chọn nào, cả đời cô cuối cùng vẫn sẽ cắn rứt lương tâm. Cho nên, ông ta mới tỏ rõ giới hạn của mình cùng nỗi niềm oán hận trong hai điều kiện trước.

Đây chính là tình hình tối hôm ấy, Khương Doãn Nặc chôn chặt nó vào tận đáy lòng, từ trước đến nay không dám nghĩ nhiều đến. Bây giờ khi nhớ lại, mới dần hiểu được hàm ý trong lời nói của Hứa Thụy Hoài. Cô gấp nhỏ tờ thỏa thuận ấy lại, kẹp vào trong cuốn sách văn học tiếng Pháp cũ dầy.

Sau khi lại chậm rãi thu dọn đồ đạc xong, cảm thấy bụng đói, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường thì đã hơn hai giờ chiều. Ngôi nhà cô đang ngồi một mình lúc này, cảm thấy bản thân như đang mơ một giấc mơ kỳ diệu, cũng không biết khi nào sẽ dễ dàng bị người ta phá hỏng.

Hứa Khả đến công ty đi dạo một vòng, rồi đến bệnh viện.

Tuy chỉ là một ca phẫu thuật nhỏ, nhưng vẫn bị yêu cầu làm kiểm tra sức khỏe. Bác sĩ theo lệ hỏi: “Kết hôn chưa? Mấy đứa con rồi? Tình huống thông thường, chúng tôi đề nghị cặp vợ chồng đã có hai hoặc hai con trở lên áp dụng loại phẫu thuật này.”

Hứa Khả khẽ lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa muốn có con.” Tức thì, hẹn trước thời gian phẫu thuật, anh từ bệnh viện đi ra, tiện đường ghé đến chỗ khu bất động sản mới ở bên bờ sông. Anh định mua nhà, và bán căn hộ cũ đó đi. Anh thì vốn không sao, chỉ là lo cho cô. Nếu được anh hi vọng có thể bán sạch những ký ức liên quan đến huyết thống. Về điểm này, anh mãi luôn cảm thấy áy náy, vĩnh viễn không địch lại hiện thực.

Thời gian vẫn còn sớm, bầu trời xanh biếc xa xôi, nhiệt độ vừa phải. Lúc lái xe ngang qua rạp chiếu phim, nhìn thấy đang công chiếu một bộ phim mới.

Anh dừng xe lại bên đường, lấy điện thoại ra bấm gọi về nhà.

Giọng nữ bên đầu kia điện thoại trong trẻo dịu dàng, nghe có vẻ tâm trạng cô rất vui, anh liền thầm yên lòng. Song, có một vài chuyện vẫn cứ chặn ở trước ngực. Liên quan đến tờ giấy chứng minh giám định kia, dường như cô không để ý đến, nhưng, anh không muốn giấu cô, không muốn một chút nào.

Anh hơi do dự, nói: “Nặc Nặc, có một số chuyện, anh muốn nói với em.”

Cô ở đầu bên kia cười cười: “Chuyện gì?”

Nhưng anh lại không nỡ phá hỏng tâm trạng vui vẻ của cô, âm thầm thở dài, trầm mặc giây lát, rồi nói: “Anh yêu em.”

Cô lập tức bật cười, thấp giọng đáp lại: “Em cũng vậy.”

Anh bỗng hơi choáng váng, vội hỏi: “Cũng gì cơ?”

Cô khẽ cười thành tiếng, nói rõ ràng từng chữ một cho anh nghe: “Em cũng yêu anh.”

Cả hai đầu dây đều im lặng, song tâm trạng lại không giống nhau.

Cô lại nói: “Hứa Khả, nếu sau này... anh sẽ đánh mất vài thứ rất quan trọng, liệu có còn muốn ở bên em nữa không?”

Anh hơi sững sờ, trả lời theo trực giác: “Chỉ cần không phải là mất em...”

Cô khẽ nói một câu: “Phải đó, em cũng nghĩ như vậy.”

Anh bất giác mỉm cười, nhưng lại không nói thêm gì.

Cô dừng lại một lúc, rồi lại tinh nghịch hỏi anh: “Anh vừa mới nói, có vài chuyện muốn nói với em. Nhưng đến giờ anh chỉ mới nói có một chuyện, còn chuyện gì nữa?”

Anh ngẫm nghĩ, rồi nghiêm túc trả lời: “Nặc Nặc, em yêu à, anh đã nghĩ ra một cái tên mới cho em rồi, sau này gọi em là Nặc Bảo, chỉ anh mới được gọi em như vậy.”

Cô la lên oai oái kháng nghị: “Không được, khó nghe quá...”

Anh không nhịn được cười nói: “Nặc Bảo, anh mời em xem phim nhé, chúng ta chưa từng xem phim cùng nhau...”

“Bây giờ ư?”

“Bây giờ.”

Khương Doãn Nặc vừa nén chịu cái tên mới khó nghe, vừa lục tung tìm quần áo. Khắp nơi đều là áo quần, cô không biết nên mặc bộ nào mới được. Cô bắt đầu cố gắng nhớ lại sở thích của anh, nhưng lại phát hiện sở thích của anh quá đơn giản, thật sự không nên tiếp nhận.

Thử qua đến mấy bộ, đều không mấy hài lòng, cứ vật vờ tới lui như vậy, cô mới phát hiện đã qua giờ hẹn từ lâu.

Không muốn để anh đợi lâu, cô đành phải lôi bừa một chiếc áo thun bó sát ngắn tay màu trắng hồi đại học mặc vào, rồi mặc một chiếc quần jean. Soi soi gương, vậy mà lại thấy cũng được phết. Lại trang điểm thêm một lúc, rồi cột đại tóc lên, để lộ xương quai xanh xinh đẹp tao nhã, bấy giờ mới đi giày bata vào, vội vàng chạy ra khỏi nhà.

Đúng lúc đường lại còn bị kẹt xe, lần đầu tiên hẹn hò sau một thời gian dài mà lại đến trễ, thật sự cô không hề muốn như vậy.

Cuối cùng taxi cũng dừng lại gần rạp chiếu phim.

Cô xuống xe, trong lòng bỗng nhiên hồi hộp một cách khó hiểu, nhìn ngó xung quanh, ánh mắt đặt ở khắp nơi, toàn là từng cặp tình nhân đang đợi vào rạp, vô cùng náo nhiệt, chỉ là không tìm thấy anh.

Trong lòng khẽ rúng động, bỗng nhiên quay đầu, cô ngược mắt nhìn về phía bậc thềm ở cửa ra vào, lại phát hiện người ấy đang nhếch miệng cười ngó cô.

Cách đám đông, anh đứng ở phía xa xa, quần dài vải kaki, áo sơ mi trắng bình thường, trong tay cầm coca và hamburger mà cô nói muốn ăn trong điện thoại, trong lòng ôm một hộp bỏng ngô lớn, trông vừa ngốc nghếch lại vừa đẹp trai. Nét mặt anh dịu dàng, lại mang theo chút trêu đùa, ánh mắt lộ rõ sự chăm chú và mong đợi không thể tự giải thoát, dường như đang cố tình chờ đợi, cho đến khi cô tìm được mình mới thôi.

Cái nhìn quá mức nóng bỏng, tựa như xung quanh không có ai.

Cô lại có chút ngại ngùng, hơi cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh, đi thẳng một mạch tới chỗ anh.

Lúc ấy đúng lúc phim vừa chiếu xong, ở cửa đột nhiên ào ra một đám người, bỗng chốc che khuất tầm nhìn của cô. Đợi khi cô ngẩng đầu lên lại, anh đã không còn ở chỗ cũ.

Khắp nơi đều là người, nhưng lại không nhìn thấy anh. Cô đứng ở đó, mà lại nhất thời lúng túng. Biết rõ anh sẽ không biến mất ngay lúc này, biết rõ suy nghĩ của mình hoang đường nực cười biết nhường nào, thế nhưng, nỗi sợ hãi mập mờ giống như mạch nước ngầm đang không ngừng tuôn trào, giống như rất lâu trước đây, một thói quen được sinh ra bởi sự bức bách của hoàn cảnh.

Cô vội vàng chen qua đám đông, chỉ muốn lập tức nhìn thấy anh, nguyện vọng đến mãnh liệt như vậy, dù là đang ở trong bầu không khí ôn hòa như thế.

Cánh tay bỗng nhiên bị người nào đó kéo nhẹ. Cô xoay người lại, anh đang ở ngay trước mắt, trán lấm tấm mồ hôi, anh nói: “Ngốc quá, anh đang ở đây nè.”

Ánh mặt trời có phần rực rỡ, bầu trời lại xanh đến chói mắt.

Hứa Khả. Cô khẽ gọi tên anh, nhưng lại tự chế giấu mình, còn tưởng là không tìm được anh nữa chứ...

Sao có thể như vậy được? Anh đang nắm chặt tay cô.

Anh đang ở đây. Anh nói, anh mãi luôn tìm thấy em trước.

The End

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tôi Là Một Đứa Trẻ Ngoan

Chương 2: Thời Niên Thiếu Mơ Hồ

Chương 3: Giáo Dục Giới Tính Vỡ Lòng

Chương 4: Bữa Cơm Cuối Cùng

Chương 5: Chị Đã Mất Cậu Rồi

Chương 6: Không Có Cảm Giác Với Cậu

Chương 7: Rung Động Nhất Thời

Chương 8: Người Xa Lạ Quen Thuộc

Chương 9: Hai Đường Thẳng Song Song Hạnh Phúc

Chương 10: Hoa Hồng Phai Màu

Chương 11: Vẻ Yếu Đuối Của Khương Doãn Nặc

Chương 12: Nụ Hôn Tinh Nghịch

Chương 13: Ngãng Đầu Lại Thấy Cậu

Chương 14: Bạn Học Soái Ca Lôi Viễn

Chương 15: Có Lẽ Là Người Yêu

Chương 16: Sương Mù Trước Mắt

Chương 17: Bông Lúa Mì Hoàn Hảo Nhất

Chương 18: Có Một Tên Ngốc

Chương 19: Cú Điện Thoại Của Lâm Hiên

Chương 20: Anh Đã Từng Ở Trong Trái Tim Em

Chương 21: Thương Đế Cũng Chơi Khăm

Chương 22: Không Phải Làm Bằng Sắt

Chương 23: Không Thể Yêu Cậu

Chương 24: Chìm Đắm Mất Rồi

Chương 25: Câu Chuyện Bao Cao Su

Chương 26: Chỉ Ước Mọi Thứ Như Lúc Đầu

Chương 27: Chữ “Tình” Bỗng Đến

Chương 28: Kích Động Là Ma Quỷ

[Chương 29: Người Vô Tâm Vô Tính](#)
[Chương 30: Thật Muốn Giết Anh Ta](#)
[Chương 31: Chết Cũng Muốn Yêu](#)
[Chương 32: Tôi Mong Em Hạnh Phúc](#)
[Chương 33: Tất Cả Đều Loạn Rồi](#)
[Chương 34: Tiếp Tục Hồn Loạn](#)
[Chương 35: Chạy Trốn Khỏi Cửa Địa Ngục](#)
[Chương 36: Đầu Heo Và Bánh Bao](#)
[Chương 37: Chúng Ta Đi Hẹn Hò](#)
[Chương 38: Hạnh Phúc Chết Đi Được](#)
[Chương 39: Mộng Tưởng Và Hiện Thực](#)
[Chương 40: Ăn Hay Không Ăn](#)
[Chương 41: Vẫn Không Ra Tay Được](#)
[Chương 42: Nhật Ký Trưởng Thành Của “Tiểu Cường”](#)
[Chương 43: Oán Niệm Của Người Phàm](#)
[Chương 44: Người Không Đoán Được](#)
[Chương 45: Quá Khứ Đánh Rơi](#)
[Chương 46: Tình Yêu Là Thuốc Mê](#)
[Chương 47: Ngày Mai Sẽ Đến](#)
[Chương 48: Dao Rọc Giấy Sinh Mệnh](#)
[Chương 49: Quả Ngọt Giữa Hè](#)
[Chương 50: Kết Thúc Mở](#)
[Chương 51: Chuyển Tiếp](#)
[Chương 52: Hình Nộm Rỗng Ruột](#)
[Chương 53: Quên Mất Anh Đã Từng Yêu Em](#)
[Chương 54: Chiếc Nhẫn Thứ Tư](#)
[Chương 55: Thời Gian Tựa Dòng Nước](#)
[Chương 56: Gặp Nhau Chi Bằng Không Gặp](#)
[Chương 57: Giá Trị Của Tình Yêu](#)
[Chương 58: Nơi Nào Không Tương Phùng](#)
[Chương 59: Một Con Rắn Của Người Nông Phu](#)
[Chương 60: Rất Giỏi Rất Mạnh Mẽ](#)

[Chương 61: Không Thể Quay Trở Lại Trước Kia](#)
[Chương 62: Dầu Chân Trong Bể Tuyết](#)
[Chương 63: Những Chuyện Nhỏ Nhặt](#)
[Chương 64: Dầu Muối Tương Dấm Trà](#)
[Chương 65: Thân Thể Già Trước Trái Tim](#)
[Chương 66: Ký Ức Thức Tỉnh](#)
[Chương 67: Người Này Không Quân Tử](#)
[Chương 68: Thực Sắc Tính Dã](#)
[Chương 69: Tình Yêu Là Vô Dụng Nhất](#)
[Chương 70: Tưởng Niệm Thời Thanh Xuân](#)
[Chương 71: Nỗi Nhớ Kéo Dài Thành Sông](#)
[Chương 72: Một Năm Sẽ Tận Đêm](#)
[Chương 73: Những Người Cùng Khổ](#)
[Chương 74: Quá Khứ Tan Biến](#)
[Chương 75: Gượng Cười Mà Thương Thân](#)
[Chương 76: Cùng Bên Ánh Nến Nhớ Ngày Xa Xưa](#)
[Chương 77: Ai Cũng Đều Có Bí Mật](#)